

SHOGUN

JAMES CLAVELL

BURMESE
CLASSIC

ရှိုးဂျွန်

တက္ကသိုလ် **နေဝင်း**
မြန်မာပြန်

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

- စာအုပ်နှင့်ပြုချက်အမှတ် ■ ၅၀၀၇၀၀၀၆၀၅
- ဇယားနံပါတ်နှင့်ပြုချက်အမှတ် ■ ၅၀၀၈၄၇၀၆၀၇
- ပုံနှိပ်ခြင်း ■ ပထမအကြိမ်
 ၁၉၈၂၊ ဇွန်၊ ဇူလိုင် 'မခင်တင့်စာပေ'
 ဒုတိယအကြိမ်
 ၂၀၀၆၊ စက်တင်ဘာ 'ကျော်မွှေးစာပေ'
- အုပ်ရေ ■ ၅၀၀
- စာအုပ်ချုပ် ■ ကိုမြင့်
- မျက်နှာပုံ ■ စိုင်းဝင်းမြင့်
- အတွင်းဖလင် ■ ပုံရိပ်ရှင်
- ကွန်ပျူတာဖလင် ■ ပုံရိပ်ရှင်
- ထုတ်ဝေသူ ■ ဦးသန်းဆွေ 'Unity စာပေ'
 အမှတ်-၃၆(အပေါ်ဆုံးထပ်)၊
 ဟင်္သာတလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် ■ ဦးဇော်မြင့်ဝင်း(ကာလာစုံပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ်-၁၈၄(ဘီ)၊ ၃၁-လမ်း၊
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- တန်ဖိုး ■ ၃၅၀၀ ကျပ်

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်မူရင်းရေး စာရေးဆရာ 'ဂျိမ်းစ်ကလေဗယ်လ်' (James Clavell) သည် မြန်မာဘာသာပြန် စာဖတ်ပရိသတ် အနေဖြင့် 'စိမ်း' နေသေးသော တလောင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် နှစ်ရှည်လများက ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သူ စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး မဟုတ်သော ကြောင့်ပင်တည်း။

သို့ရာတွင် သူသည် ယခုအခါ ကမ္ဘာကျော်ထိပ်တန်း စာရေးဆရာကြီးများ စာရင်းတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်နေပြီဟု မှတ်ယူရပါမည်။ သူ၏စာအုပ်များကလည်း တက္ကသိုလ်တွင် အုပ်ရေးသန်းချီရိုက်နှိပ်ရသော အရောင်းရ တွင်ကျယ်ဆုံး 'ဘက်စ်ဆယ်လာ' စာရင်းဝင် ဂန္ထဝင်မြောက်စာအုပ်များ ဖြစ်လာပါလေပြီ။

'ဂျိမ်းစ်ကလေဗယ်လ်' သည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းက အရှေ့တောင် အာရှတွင် ကာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသူ စစ်မှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၂ ခု နှစ်ဆန်းတွင် ဂျပန်စစ်တပ်ကြီးများ အရှေ့တောင် အာရှသို့ ထရုတ်စမ်း ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်စဉ်က စင်ကာပူရှိ မဟာမိတ်တပ်မှာ ဂျပန်တို့ထံ ထက်နက်ချ အညံ့ခံလိုက်ရပြီးနောက် ဂျပန်တို့က မဟာမိတ်တပ်သားများအား စစ်သုံး ဝန်းများအဖြစ် စင်ကာပူတွင် အကျဉ်းချထားခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ စင်ကာပူအကျဉ်းစခန်း၌ သုံးနှစ်ကျော် သုံးပန်းအဖြစ် ဆင်းရဲကြီးစွာနေခဲ့ရသူများအနက် ယခု ဝတ္ထုရေးသူ 'ဂျိမ်းစ် ကလေဗယ်လ်' သည်လည်း တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။

စစ်အတွင်း စင်ကာပူ သုံးပန်းစခန်းတွင်နေရစဉ် သူသည် အရှေ့အာရှနိုင်ငံ များအကြောင်း စိတ်ဝင်စား လာမိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် အာရှနိုင်ငံများ၏ အတိတ်

ကာလသမိုင်း၊ လူနေမှုစနစ်၊ အရှေ့တိုင်းသားတို့၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆများ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားမိသဖြင့် အသေးစိတ်ကြိုးစားလေ့လာခဲ့ပါသည်။

ဆိုကြောင်းသည် သူသည် သူ၏ တိုယ်တွေ့ စင်ကာပူ အကျဉ်းစခန်းမှ လောလောဆယ် ဘဝတို့ သရုပ်ဖော်သော (King Rat) ဝတ္ထု၊ ဟောင်ကောင်မြို့၏ ရှစ်ထောင်လေးလံသော ခြယ်မှုန်းသည့် 'တိုက်ပန်း' (Tai Pan) ဝတ္ထုများ ရေးသားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖန် သူသည် မဇ္ဈိမခေတ် ဂျပန်ပြည်၏ မြင်ကွင်းကို အတိတ်သမိုင်းထဲမှ ပြန်လည် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသလို ထင်ရသော 'ရွှေစန်း' ဝတ္ထုကြီးကိုလည်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ဤ 'ရွှေစန်း' ဝတ္ထုကြီးသည် ၁၆ရာစုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင် (မြန်မာနိုင်ငံမှ ထောင်ငူခေတ်၊ နတ်သျှင်နေ့ခင်း၊ ငဝင်ကာတို့ခေတ်) က ဂျပန်ပြည်၏ ရှုခင်းကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြသလို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်လာအောင် ခြယ်မှုန်းထားသည့် ဝတ္ထုကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရလျှင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အကြိကာလက ဂျပန်တို့၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အတွေးအခေါ်ကို နားလည်သဘောပေါက်လာမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံသည်လည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဂျပန်တို့၏ 'စစ်ဝါဒ' အကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အကဲခတ်သိရှိခွင့် ရခဲ့သည်ဖြစ်ရာ 'ပိုင်းစိကလေဗယ်လ်' ၏ အကျော်ကြားဆုံးလက်ရာ 'ရွှေစန်း' ဝတ္ထုသည်လည်း မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသဖြင့် မြန်မာပြန်ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

တက္ကသိုလ်နေဝင်း

ဇာတ်လမ်း၏ နိဒါန်း

မုန်တိုင်းကထန်သလောက် ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံး ရောမလှိုင်းလုံးကြီးများ ထကြွလှုပ်ရှားနေလေရာ ရွက်သဘောတစ်စင်းသည် ကလေးကစားရာ အရပ်သဖွယ် လူးလှဲမိ၍ နေလေသည်။

မုန်တိုင်း ဆက်တိုက်မိခြင်းကြောင့် သဘောမာလိန်များနှင့် ရေကြောင်းပြုမှု (ပိုင်းလော့) တို့မှာလည်း ဝဲယာထောင်မြောက် ခန့်မှန်းတွက်ချက်၍ မရတော့ဘဲ လမ်းပျောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဤပင်လယ်ပြင်၊ ဤမုန်တိုင်းကြားဝယ် နေ့ကထပ်သုံးရက်ခန့် ကုန်းမြေတစ်ခုခု ရှာမတွေ့လျှင် သဘောပေါ်ရှိ လူအားလုံး တစ်ယောက်မကျန် သေကြရတော့မည်မှာ သေချာသလောက်ဖြစ်နေပေပြီ။ အာစာရေစာ ခိုကွာကလည်း ပြတ်၍နေပြီ ဖြစ်သည်။

ခရီးစထွက်လာစဉ်က သဘောတစ်စင်းမဟုတ်၊ ငါးစင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သမုဒ္ဒရာအရပ်၌ ဘေးအန္တရာယ်ထူပြောလှသဖြင့် သဘောလေးစင်းက နစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်။ ယခု ကျန်ရှိသော တစ်စင်းမှာလည်း အရှေ့ဖျား ပင်လယ်ပြင်၏ မုန်တိုင်းကြားဝယ် နစ်မြုပ်ရတော့မလို ဖြစ်၍နေပြန်လေပြီ။

သဘော၏ရေကြောင်းပြုမှုချုပ် (ပိုင်းလော့-မေဂျာ) မှာ 'ဂွန်ဘလက်သွန်း' ဆိုသူဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် မှတ်ရလွယ်ကူစေရန် 'ဂွန်' ဟုပင် အတိုကောက်ခေါ်သွားပါတော့မည်။

သဘောတစ်စင်းလုံးတွင် ရေကြောင်းပြုမှု 'ဂွန်' သည် အရေးပါဆုံးလူပင်ဖြစ်သည်။ သဘောကို ဦးစီး အုပ်ချုပ်သူမာလိမ့်မုန် (ကပ္ပတိန်) ရှိသော်လည်း လမ်းစပျောက်နေသော ပင်လယ်ပြင်၌ ရေကြောင်းပြုမှုကသာ ပို၍ အရေးကြီးပေသည်။ သဘောသားအားလုံး၏ အသက်ရှင်ရေးသည် သူ၏အရည်အချင်းပေါ်တွင် တည်နေသည်။

ဂျွန်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ လေပြင်းတရကြမ်းတိုက်နေသည့် ကြားမှ အရပ်ရပ်မျက်နှာကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ရေကြောင်းပြုမှု (ပိုင်းလော့) အဖြစ် လာစဉ်က ခေါ်လာခဲ့သော ဤသင်္ဘောပေါ်မှ လူအင်အားကို ပြန်ကြည့်သော် အထူးစိတ်ဓာတ်ကျဖွယ် ဖြစ်နေတော့သည်။

ခရီးထွက်လာခဲ့စဉ်က သင်္ဘောသားအင်အားက (၁၀၇) ယောက်ရှိ သော်လည်း ယခုတော့ (၂၈)ယောက်သာကျန်တော့သည်။ တစ်ဖန် ယင်းတို့အနက် အားအင်ချိနဲ့ နာမကျန်းဖြစ်နေသူတွေက များသဖြင့် ဆယ်ယောက်သာလျှင်ကောင်းစွာ လမ်းလျှောက်သွားလာနိုင်တော့သည်။

သင်္ဘော၏မာလိန်ပုဆိုး (ကပ္ပတိန်) ကြီးကိုယ်တိုင်က နာမကျန်းဖြစ်၍ မထနိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲ လဲနေပြီဖြစ်သည်။

သင်္ဘော၏အရွယ်ပမာဏက သေးငယ်လှသည်မဟုတ်။ တန်ချိန်(၂၆၀) တန် ပိုပြီး ရွက်တိုင်သုံးတိုင်ပါ ပင်လယ်ခရီးသွားရွက်သင်္ဘောကြီးဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ ခရစ်နှစ် ၁၆ရာစုနှစ်က ဥရောပတိုင်းသားများ ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားသို့ စွန့်စားခရီးသွားစ ပြုချိန်က မီးသင်္ဘောများ မပေါ်သေးချေ။ (မြန်မာပြန်သူ)

သင်္ဘော၏အမည်မှာ 'အိရပ်စ်ပတ်စ်'ဖြစ်ပြီး ဟော်လန်နိုင်ငံ ရော်ကဒမ်မြို့မှ စတင်၍ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျား နိုင်ငံများနှင့် ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဘေးအန္တရာယ်ရှိလျှင် ခုခံကာကွယ်နိုင်ရန် အခြောက်အလက်(၂၀)ကိုပါ တပ်ဆင်ထားသည်။

ဤသို့ ကြိုတင်ကာကွယ်ရေးအတွက် လက်နက်တပ်ဆင်ခြင်း အကြောင်း တစ်ခုကလည်း ထိုအချိန်က အင်္ဂလန်နှင့် ဟော်လန်(နယ်သာလင်)နိုင်ငံတို့က တစ်ဖက်၊ စပိန်နှင့် ပေါ်တူဂီတို့ကတစ်ဖက် ဥရောပတွင် စစ်မက်ဖြစ်ပွားနေသောကြောင့် ပင် ဖြစ်သည်။

မိခင်နိုင်ငံအချင်းချင်း စစ်မက်ဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း သွားလာနေသော နှစ်ဖက်သင်္ဘောများကလည်း အချင်းချင်း ရန်ပြုတိုက်ခိုက်နိုင်သည့် အန္တရာယ်ရှိနေပေသည်။ အထူးသဖြင့် ပေါ်တူဂီတို့သည် ရေကြောင်းအတတ်ပညာကျွမ်းကျင်သည်နှင့်အမျှ စီးပွားကုန်သွယ်ရေးတွင် အလွန်လျှင်သူများဖြစ်၍ ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားနိုင်ငံများသို့ သူတို့ကသာ ရှေးဦးစွာ ရောက်ရှိခဲ့ရုံမက အာရှတိုက် နိုင်ငံများမှ အဖိုးတန်ကုန်ပစ္စည်း မျိုးစုံကို ရယူနိုင်ခဲ့လေရာ၊ ဤသည်ကို အင်္ဂလိပ်တို့က အလွန်အားကျခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု အင်္ဂလိပ်လူမျိုးရေကြောင်းပြုမှု ဂျွန်သည် ပေါ်တူဂီတို့ နှော့တွေ့ရှိ ရောက်နှင့်နေပြီဟု ကြားရသော ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျား တရုတ်ပြည်၏ မြောက်ပိုင်းပွန်းဘက်မှ ဂျပန်ဟုခေါ်သည့်နိုင်ငံကို ရောက်ရှိရန် အထူးစိတ်ဝင်စားမိကာ အန္တရာယ်များသော မက်ဂီလန် ရေလက်ကြားမှ တစ်ဆင့် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာတွင်းသို့ စွန့်စားလာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်များသည့်အတိုင်း သူတို့၏ သင်္ဘောအုပ်စုမှ သင်္ဘောငါးစင်းအနက် ယခုတစ်စင်းသာ ကျန်တော့သည်မဟုတ်လော။

သို့သော် ဂျွန်သည် စိတ်အားမလျော့။ ပေါ်တူဂီတို့ရောက်ရှိခဲ့သည်ဆိုသော ထုန်အမည်ရှိ တိုင်းပြည်သို့ရောက်ပါက သုံးမကုန် ဖြန်းမကုန် စိန်ရွှေရတနာနှင့် အခိုးတန် ကုန်ပစ္စည်းတွေ ရရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက်ပင်ရှိသေးသည်။

ပင်လယ်ပြင်မှ မုန်တိုင်းသည် ပို၍ပင် ထန်လာသည်။ သင်္ဘော၏ရွက်ကြီးများသည် ထိန်း၍မရအောင်ဖြစ်နေလေပြီ။ ဂျွန်သည် အရပ်လေးမျက်နှာသို့လှည့်ပတ်ကြည့်၍ ကုန်းမြေကို ရှာဖွေနေပါ သော်လည်း ပင်လယ်ပြင်လှိုင်းတံပိုးကြီးများက လွဲ၍ဘာမျှမမြင်ရချေ။

"ဟေ့... ဟင်ဒရစ်၊ ပထမအရာရှိကောကွ" ဂျွန်က တတိယအရာရှိ ဟင်ဒရစ်ဆိုသူအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။ "အိပ်ရာထဲမှာပဲ လဲနေတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ထင်ပုံမရဘူး" "ကပ္ပတိန်ကြီးကော" "သူလည်းအိပ်ရာထဲမှာပဲ။ ဒီသင်္ဘောမှာ အစာရေစာပြတ်နေတာ ရေ

ကြောင်းပြုမှု၊ သိသားပဲမဟုတ်လား၊ ကပ္ပတိန်ကြီး အစာနဲ့ရေကိုအော်တောင်းနေတယ်"

"ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွ၊ ငါတို့အားလုံးအတူတူ ရေငတ်နေတာပဲ"

"ဒါထက် ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို ရောက်အောင်ခေါ် သွားမယ်ဆိုတဲ့ ဂျပန် နှော့ဆိုတာ ဘယ်မလဲ"

"ရှေ့မှာရှိတယ်" "ခင်ဗျားဟာ မေးလိုက်ရင် ရှေ့မှာရှိတယ်ပဲပြောနေတယ်၊ ဘယ်နှင်းဒါ"

"ဟေ့... ဖမ်း တိတ်တိတ်နေစမ်းကွာ။ အောက်မှာ သွားနေချေ" ဂျွန်က ခပ်ထန်ထန်ပြောလိုက်မှ ဟင်ဒရစ်ဆိုသူလည်း လှည့်၍ ဆင်းသွား

မှတ်ဆိတ်မွေးရှည်ကြီးနှင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗလကောင်းသူ ဂျွန်သည် ရေကြောင်းပြပွဲ (ပိုင်းလော့)ဖြစ်သော်လည်း သတ္တိကောင်းပြီး ခြေမြန် လက်မြန်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် အားလုံးကသိကြသဖြင့် ကျန်သင်္ဘောသားများက သူ့ကို ကြောက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တတိယအရာရှိ ဟင်ဒရစ်သည် ဂျွန်က ငေါက် လိုက်သောအခါ အသာပြန်လှည့်၍ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

အစာရေစာနှင့် တကွ သင်္ဘောသားများ အလွန်တပ်မက်သောအရက်စည် များ အားလုံးကုန်ခမ်းနေပြီဖြစ်၍ လူအားလုံးအားအင်ချည့်နဲ့ ကုန်ကာ ဂျွန်အပါအဝင် သုံးလေးယောက်ခန့်သာလျှင် သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်တော့သည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် အသက်ကြီးဆုံးလူကား ရန်သူတွေလျှင် အမြောက်များ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ရသူများကို ဦးစီးကွပ်ကဲသူ 'ဂျီဟန်ဇင်'ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ အသက် ကြီးသည် ဆိုသည်မှာလည်း လေးဆယ့်သုံးနှစ်ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသား လောက၌ အသက်ကြီးခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ရေကြောင်းပြပွဲဂျွန်ကတော့ သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ မှန်တိုင်းထန်နေသည့်ကြားမှ ဂျွန်သည် ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းကို ကြိုးစားရေး နေသည်။

“..... ခရစ်နှစ် ၁၆၀၀ခု၊ ဧပြီလ ၂၁ရက်၊ ၁၇၀၀နာရီ၊ တောင် အမေရိက 'ချီလီ'နိုင်ငံ ဆိပ်ကမ်းမှထွက်ခွာလာသည်မှာ(၁၃၃)ရက် မြောက်သွားပြီ။ ပင်လယ်ပြင်၌မှန်တိုင်းအဆက်မပြတ်ကျနေသည်။ ပင်လယ်ရေပြင်၏ အရောင်ကား မီးခိုးညစ်ရောင်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောသည် လေထန်သည့်ကြားမှ မြောက်စူး စူးသို့ဦးတည်ကာ ကြိုးစား၍ သွားနေသည်။ ယမန်နေ့ညက သင်္ဘောသားသုံးဦး သေဆုံးသွားသည်။ ဒုတိယအရာရှိ 'ဒီဟန်'လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

သင်္ဘောသားရန် ရေကြောင်းကို တိကျမှန်တန်စွာဆွဲရန် အလွန်ခက်နေ သည့်အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေသည်။
နောက်ထပ် မည်မျှကြာအောင် ဤအတိုင်း သွားရမည်နည်း.....”

ဂျွန်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်က အမှန်ပင် နှမ်းနယ်နေပြီဖြစ်သည်။ သူသည် အင်္ဂလန်ပြည်မှ နာမည်ကျော်ပင်လယ်ခရီးသွားသမား 'ဖရန်စစ် ဒရိုက်' ဆိုသူကို အားကျကာ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောလိုက်ခဲ့ရာမှ ရေကြောင်းပြပွဲ ဖြစ်လာခဲ့သဖြင့်ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ် အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ အထက်တန်းလွှာများ၏ ဂုဏ်ပကာ သနပတ်ခြင်း ဆင်းရဲသူများကို အထင်သေးခြင်း၊ လူတန်းစားခွဲခြား ခြင်းစသည်တို့

တို့လည်း အလွန် စက်ဆုတ်မုန်းတီးသူဖြစ်သည်။ မဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ်ရှိပြီး သတ္တိ ကောင်းသူလည်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် သင်္ဘောပေါ်၌ ရေကြောင်းပြပွဲသာ ဖြစ်သော်လည်း သင်္ဘောသားအားလုံးအပေါ် ဩဇာရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှေ့မှာ ကျောက်ဆောင်ကြီးပျို့”
အမြောက်တပ်များ ဂျီဟန်ဇင်က ကုန်းပတ်ပေါ်မှ အလန်တကြားလှမ်း အော် သတိပေးလိုက်သည်။

“လူအားလုံး ကုန်းပေါ်တက်ခဲ့ကြဟေ့”
ဂျွန်က အော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ချိန်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးများ အကြီးအကျယ် လှုပ်ရှားထကြွကာ သင်္ဘောကို မည်သို့မှ ထိန်းမရအောင်ဖြစ်နေတော့သည်။

တတိယအရာရှိဟင်ဒရစ်သည် သင်္ဘောပဲ့ကိုင်စက်ဝိုင်းကို ကြိုးစားထိန်းနေ သော်လည်း မည်သို့မှ ထိန်းမရဘဲ ဖြစ်နေလေရာ ရေကြောင်းပြပွဲ 'ဂျွန်'ကိုယ်တိုင် ဝိုင်း၍ ထိန်းကြည့်သည်။ သို့သော် ထိန်း၍မရဘဲ လှိုင်းလုံးကြီးများ ပုတ်ခတ်သည့်ကြား ဝယ် သင်္ဘောသည် ကလေးကစားစရာ အရပ်သဖွယ် လူးလှိမ့်လျက် ရှိနေလေသည်။

မကြာမီ လှိုင်းလုံးကြီးများနှင့် လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် သင်္ဘောသည် ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာတိုက်မိလေတော့သည်။

ဤအိမ်ပိုင်ရှင်သည် ခရစ်ယာန်(ပရင်ကျီ) ဘာသာကိုးကွယ်သူ ပေါ်တူဂီ သို့မဟုတ် စပိန်လူမျိုးဖြစ်ရမည်။

သို့တည်းမဟုတ် ယခု သူ့ရောက်နေသော တိုင်းပြည်သည် ဂျပန်ပြည်များ နှင်နေလေသလော။

‘ကာသေး’ခေါ် တရုတ်ပြည်ပေလော။

ယင်းသို့ စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင် အခန်းနံရံတစ်ခုသည် တွန်းဆွတ်ခါးသဖွယ် နွေလှားသွားပြီး ပွင့်လာသည်။

အသက်ခပ်ကြီးကြီး၊ မျက်နှာပိုင်းပိုင်းနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဝင်လာပြီး ဂျွန်၏အနီးတွင် ဒူးတုပ်လျက် ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်သည်။

သူမ၏မျက်နှာကလည်း ပြုံးနေသည်။

သူမ၏မျက်လုံးများက အနက်ရောင်ဖြစ်ပြီး အသားအရေက ရွေ့ဝါရောင် တဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။ ရှည်လျားပြီး နက်မှောင်သောဆံပင်ကိုမူ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် သေဆပ်စွာ ထုံးထားလေသည်။

ကိုယ်တွင်ကား မီးခိုးရောင်ပိုးသား အင်္ကျီရှည်ကြီးဝတ်ထားကာ ခရမ်းရောင် အဝတ်တစ်ခုဖြင့် ခါးတွင် စည်းထားလေသည်။

“ဂိုရှူးဂျင်းဆားမား... ဂိုအိဘန်ဝါ... အိကားဂါဒွေကား”

မိန်းမကြီးက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် နေကောင်းပါရဲ့လားဟု မေးလိုက်ခြင်းဖြစ် သော်လည်း ဂျွန်သည် ဘာစကားဖြစ်ကြောင်းလုံးဝမသိချေ။

“ဒါ ဂျပန်ပြည်လား၊ တရုတ်ပြည်လား”

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ဂျွန်က ပြန်မေးလိုက်ရာ ဂျပန်အမျိုးသမီးကြီးသည် စကားလည်၍ ငေးကြည့်နေလေသည်။

ထိုအချိန်ကမှ ဂျွန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပြုမိသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်မိရာ အဝတ်အစား ဘာမျှမရှိဘဲ မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း ဗလာကျင်းနေသည် တို့ သိရှိရတော့သည်။

သူ၏ မူလ အဝတ်အစားများကိုလည်း အခန်းတွင်း၌ လုံးဝမမြင်ရသဖြင့် မိန်းမကြီးကိုပင် လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် အဝတ်အစား ဝတ်လိုကြောင်း ပြောကြည့် လေသည်။

ထို့နောက် အစားအစာထည့်ထားသော လင်ဗန်းကိုပါ လက်ညှိုးညွှန်ပြ လိုက်သည်။

မိန်းမကြီးကလည်း ဂျွန်သည် ဆာလောင်နေသေး၍ နောက်တစ်စား ဆိုကြောင်း ဆိုလိုသည်ကို သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

ထို့ကြောင့်ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အခန်းတွင်းမှပြန်ထွက်သွားသည်။ တွန်း ဆွတ်ခါးသဖွယ် လုပ်ထားသော အခန်းနံရံလည်း ပြန်ပိတ်သွားတော့သည်။

အခန်း (၁)

ရေကြောင်းပြဖူး ‘ဂျွန်’ သည် ရုတ်တရက်သတိရလာလေသည်။

ရုတ်တရက်သော် အိပ်မက်မက်နေရာမှ လန့်နိုးလာဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ သည်။ အကြောင်းမူကား သူသည် ကုန်းပေါ်ရောက်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ထို့ပြင် သူယခုရောက်နေသော အိမ်ခန်းက သေးငယ်သော်လည်း မယုံ ကြည်နိုင်လောက်အောင် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေသည်။ သူ့ဗညို နူးညံ့သော ဂွမ်းကပ် တစ်ခုပေါ်တွင် အိပ်နေရပြီး နောက်ထပ် ဂွမ်းကပ်တစ်ခုက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ခြုံထား သေးသည်။ အခန်းမျက်နှာကြက်(အမိုး)က ပြောင်လက်နေသော ဒီဒါ သစ်သား ဖြစ်ပြီး အခန်းနံရံများကလည်း သစ်သားချောချောပေါ်တွင် နံရံကပ်စက္ကူများ လှပစွာ ကပ်ထားသည်။

သူ၏ဘေးသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြက်သွေးရောင်လင်ဗန်းတစ်ခုတွင် ခွက်ငယ်များ ထည့်ထားကြောင်း တွေ့ရပြန်သည်။ ခွက်ငယ်တစ်ခုတွင် ပြုတ်ထား သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များထည့်ထားပြီး နောက်တစ်ခွက်တွင် ငါးစွပ်ပြုတ်ရည် ထည့်ထားသည်။

ဂျွန်သည် အလွန်ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသူဖြစ်၍ ခွက်နှစ်ခွက်လုံးမှ စား သောက်ဖွယ်များကို အားရပါးရ စားပစ်လိုက်တော့သည်။

ထို့နောက် လင်ဗန်းထဲရှိ ပုံဆန်းဆန်း ရေတကောင်းငယ်ထဲမှရေကို ယူ သောက်လိုက်သည်။ ရေက အရသာ ခပ်ဖန်ဖန်ဖြစ်နေသော်လည်း ကိစ္စမရှိ၊ ရေဖြစ်ရင် ပြီးရောဟု သဘောထားကာ အားရပါးရ သောက်လိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ အာဟာရဖြည့်တင်းပြီး၍ နေသာထိုင်သာ ရှိလာသော ဂျွန် သည် အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာစွာ လှည့်ပတ်ကြည့်မိပြန်သည်။

ဤတွင် နံရံတစ်နေရာ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့၏ လက်ဝဲကပ်တိုင်ကို သတိပြုမိလေသည်။

ရွှန်သည် ပြန်၍ ဟက်လက်လန် လှဲအိပ်နေလိုက်သည်။
သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ပင် ရှိနေသည်။

မိမိတို့ ဘာဖြစ်၍ ဘာကြောင့် ဤနေရာသို့ရောက်နေကြောင်းကို ကြိုးစား
၍ ပြန်လည်ရှင်းတင်ကြည့်မိသည်။

မိမိတို့ သင်္ဘော လေပြင်းမုန်တိုင်းမိပြီး ပင်လယ်ပြင်၌ လမ်းစပျောက်ကာ
သင်္ဘောပေါ်တွင်လည်း အစားအစာပြတ်ကာ လူတွေအားအင်ချည့်နဲ့လျက် ဒုက္ခ
ရောက်ခဲ့ပုံကို ဖွဲ့ဦးစွာ သတိရမိသည်။

နောက်တော့ ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခု အနီးကပ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က
လှမ်းမြင်၍ သတိပေးသော်လည်း သင်္ဘောမှာ ရှောင်တိမ်းမရဘဲ ကျောက်ဆောင်နှင့်
တိုက်မိချိန်တွင် မိမိကိုယ်တိုင်က မထနိုင်အောင် အားနည်းနေရာမှ သတိမေ့သွား
ခဲ့သည်။ သတိမေ့နေစဉ်မှာပင် ဘေးမှလူတွေ စကားပြောသံကိုကြားနေမိသည်။ ပေါ်
တူကိဘာသာစကားဖြင့် ပြောနေသံကြားရသလိုလို ဝိုးတိုးဝါးတား သတိရမိလေသည်။

မိမိတို့သင်္ဘော ကျောက်ဆောင်နှင့်တိုက်မိပြီး ရပ်သွားသည့်နေရာက
တုန်းပြန်နင်းသဖြင့် ကုန်းပေါ်မှလူများက မိမိအား ယခုရောက်နေရာသို့ သယ်ယူလာ
ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်ချက်ချပီလေသည်။

ဤသို့တွေးနေရင်းက ဝှမ်းကပ်မွေ့ရာ၏ ပူနွေးသောဓာတ်ကြောင့် နေထိုင်
ရသက်သာသလို ရှိကာ ရွှန်သည် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားပြန်လေသည်။

အိပ်ရာမှ ပြန်နိုးလာသောအခါ သူ၏နံဘေးတွင် မြေခွက်ငယ်များဖြင့်
ထည့်ထားသည့်စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်ရှိနေပြန်သည်။ ထို့ပြင် သူ၏ အဝတ်
အစားများသည်လည်း လျော်ဖွတ်ပြီး မီးပူတိုက်ပြီး သပ်ရပ်စွာ စုပုံလျက်သား ရောက်
နေလေသည်။

သို့သော် သူ့ကိုင်ဆောင်နေကျ ဓားနှင့် သူ၏သင်္ဘောမှ သော့များလုံးဝ
မတွေ့ရချေ။

“အင်း... ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်ဘူး။ ဓားတစ်လက်၊ ဒါမှမဟုတ် ပစ္စတို
သေနတ်တစ်လက်လောက် အမြန်ဆုံးရအောင် လုပ်မှဖြစ်မယ်”

ဤသို့လျှင် ရွှန်သည် စိတ်ထဲစဉ်းစားလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် သူ၏မျက်လုံးများသည် နံရံရှိ ခရစ်ယာန်လက်ဝါးကပ်တိုင်ဆီသို့
ရောက်သွားပြန်သည်။ သူ၏သင်္ဘောသားသက်တမ်းတစ်လျှောက် မကြာခဏ ကြား
ဖူးခဲ့သော ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်ဆန်ဆန် ပေါ်တူဝီသင်္ဘောသားတို့၏ ပြောပြချက်များကို
ချက်ချင်း သတိရမိလေသည်။

ကမ္ဘာအရှေ့ဖျားသို့ ဦးစွာရောက်ရှိခဲ့သူ ပေါ်တူဝီသင်္ဘောသားတို့အဆိုအရ
အရှေ့ဖျားဒေသတွင် သူတို့သည် လျှို့ဝှက်သော အင်ပိုင်ယာတစ်ခု ရရှိထားကြောင်း
အသိရှိခဲ့သူ တိုင်းရင်းသားများအား ခရစ်ယာန်(ပရင်ကျီ)ဘာသာဝင်ဖြစ်လာအောင်
စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းဒေသတွင် ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေ
သိသော်ပြင်၌ ကျောက်ခဲကလေးများပေါသလို ပေါများလှကြောင်း ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်
ကြားခဲ့ဖူးလေသည်။

ယခု မိမိကိုယ်တိုင် ဤနေရာတွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်မြင်ရခြင်းအားဖြင့်
ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများအား ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်အဖြစ် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့
ကြောင်း ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။

ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်ကြောင်း မှန်နေလျှင် ပေါ်တူဝီ
သင်္ဘောသားတို့၏ ပုံပြင်ထဲမှ အခြားအချက်အလက်များသည်လည်း မှန်နိုင်သည်
ထောက်ပါလော့။ ရွှေငွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ အလွန်ပေါများသည်ဆိုခြင်းမှာ
ထောက်နိုင်ပါလော့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိအနေဖြင့် လက်နက်တစ်ခုခု အမြန်ရရှိပြီး မိမိတို့
သင်္ဘော အိမ်ရပ်ပတ်စ်သို့ အမြန်ဆုံးပြန်ရောက်ရန် အဓိက အရေးကြီးသည်ဟု ရွှန်က
စဉ်းစားမိလေသည်။

လောလောဆယ် ကျန်းမာပြီး အားရှိရန်အရေးကြီးသည်ဟုလည်း တွေးမိ
သဖြင့် ရွှန်သည် အိပ်ရာဘေးတွင် အသင့်ရှိသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စားလိုက်
ပြီးနောက် သူ၏အဝတ်အစားများကို ပြန်ဝတ်လိုက်သည်။

မတ်တတ်ရပ်ကြည့်သောအခါ၌မူ ပင်ကိုအားမရှိဘဲ ယိမ်းယိုင်နေပြန်သည်။
အဝတ်အစားပြည့်စုံသော်လည်း သူ၏ ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ရပ်ကို မတွေ့ရသဖြင့် အခန်း
ထဲခံဝသို့ ကြိုးစားလျှောက်သွားကြည့်လေသည်။

အခန်းပြင်ဘတ်တွင် ရပ်နေသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် သူ့ကိုမြင်လျှင်
အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဪ... ဆောရီပဲဗျာ”

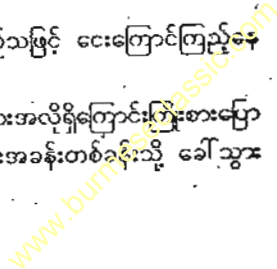
ရွှန်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် တောင်းပန်ပြီးမှ... . . .

“ကျုပ်ရဲ့ ဘွတ်ဖိနပ် ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးမှာ သူ၏စကားကို နားမလည်သဖြင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေ
စွာသည်။

ရွှန်က လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် သူ၏ဖိနပ်များအလိုရှိကြောင်းကြိုးစားပြော
တော့မှ အမျိုးသမီးက နားလည်သွားပုံရပြီး အခြားအခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်သွား
လေသည်။

ထိုအခါမှာ ဝန်ထုပ်ထုပ်အဖြစ် အပြင်ဘက်၌ ပန်းခြံငယ်ကလေးတစ်ခု ထည်ချုပ်ပြီး ဝန်ထုပ်ထုပ်အဖြစ် အပြင်ဘက်တွင် အုတ်နံရံပတ်လည်ရှိသည်။

ဝန်ထုပ်ထုပ်သည် လေ့လာအောက်နားတွင် အဘွားကြီးနှစ်ယောက်၊ အလယ်အလတ်အရွယ်နှင့် အဘိုးကြီးတစ်ဦးတို့ရှိနေကြသည်။ အဘိုးကြီးမှာ အကို့ ဝန်ထုပ်ထုပ်အတွက် အဝတ်တစ်ခု နံငယ်ပိုင်းသဖွယ် ဖုံးအုပ်ထားရာ ပန်းခြံအလုပ်သမား ဖြစ်သန်တူသည်။

သူတို့အားလုံးသည် 'ဂျွန်'ကို မြင်မြင်ချင်း သူတို့လူမျိုးလေးထုံးစံအရ ဦးညွတ်၍ အလေးပြုကြလေသည်။

'ဂျွန်'လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသဖြင့် 'ဟဲ့လို ဂွတ်မောနင်း' ဟု အင်္ဂလိပ်လိုပင် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရတော့ သည်။

ထို့နောက် သူကလည်း ပြန်၍ဦးညွတ် အရိုအသေပြုလိုက်သည်။ ပန်းခြံအလုပ်သမား အဘိုးကြီးသည် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ဦးညွတ် အရိုအသေပြုပြီးမှ ပန်းခြံထဲဆင်းကာ အလုပ်ဆက်လုပ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် 'ဂျွန်'သည် သူ၏ ဘွတ်ဖိနပ်ကိုလှေကားရင်း၌ တွေ့ရ သဖြင့် သွားပြီးဝတ်မည်ပြုစဉ် အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးက ပြေးလာပြီး သူ့အား တူညီတာ ဖိနပ်စီးပေးသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

"သိုင်းကယူး" 'ဂျွန်'က အင်္ဂလိပ်လို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီးနောက် သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း

"ဂျွန် ဂျွန်ဘလက်သွန်း" ဟု သူ၏နာမည်ကို ပြောပြပြီးမှ မိန်းမကြီးအား "ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ" ဟုမေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ပထမတွင် နားမလည်သဖြင့် 'ကြောင်' ကြည့်နေပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးထိုးကာ 'အွန်န . . . အွန်န' ဟု ပြန်ပြောသည်။

မှတ်ချက်။ ။ 'အွန်န' ဆိုသည်မှာ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် မိန်းမကိုခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

(မြန်မာပြန်သူ)

"အွန်န . . . အွန်န" 'ဂျွန်'က ထိုစကားကို လိုက်ပြောကြည့်လေသည်။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးလည်း သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး . . . "အွန်န"

ဟု ထပ်ပြောပြန်သည်။ အမှန်တော့ ဂျပန်အမျိုးသမီးကြီးက သူသည် အမျိုးသမီး 'အွန်န' ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခြင်းဖြစ်သော်လည်း 'ဂျွန်'၏ စိတ်တွင်မူ 'အွန်န'သည် ထိုအမျိုးသမီး၏နာမည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းခြံသည်အရွယ်ပမာဏအားဖြင့် ငယ်သော်လည်း အလွန်လှပ သပ်ရပ်စွာ ပြုပြင်မွမ်းမံထားပေသည်။

ပန်းခြံ၏အလယ်၌ ချောင်းငယ်တစ်ခု ဖန်တီးထားပြီး တံတားကလေး တစ်ခုဖြင့် ဖြတ်ဆောက်ထားသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း ရေတံခွန်ငယ်တစ်ခု ဖန်တီးထားပြီး အလွန်လှပ ကြည့်စကောင်းနေလေသည်။

"အင်း အံ့ဩစရာပါပဲလား" 'ဂျွန်'က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်ရာ အမျိုးသမီးကြီးသည် 'ဂျွန်'၏အင်္ဂလိပ်စကား 'အင်ခရီးဒယ်လ်'ကို ကြိုးစားလိုက်ပြောလိုဟန်ဖြင့် "အင်ခရီးဒား"

ဟု မဝီကလာပြောကာ 'ဂျွန်'အား ဦးညွတ်အလေးပြုပြီး ထွက်သွားလေသည်။

'ဂျွန်'သည် သစ်သားတိုင်တစ်တိုင်ကိုနှိ၍ ထိုင်ရင်း နေရောင်ခြည်၏ အနွေးအထိကို ခံစားကာခေတ္တအပန်းဖြေနေလိုက်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ပန်းခြံထဲထဲထပ်ထပ် အလုပ်လုပ်နေသူ အဘိုးကြီးကိုလည်း လှမ်းကြည့်မိသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သင်္ဘောပေါ်မှ သူ၏အဖော်များအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။

မုန်တိုင်းမိပြီး သင်္ဘောက ကျောက်ဆောင်နှင့်တိုက်မိ၍ သောင်တင်နေရမည် ဖြစ်ရာ ကျန်လူများ၏ကံကြမ္မာက မည်သို့ရှိနေလေသနည်း။

မာလိန်မှူး (ကပ္ပတိန်)ကြီးဆိုလျှင် နာမကျန်းဖြစ်နေ၍ အသက်ရှင်လျှက် ဖြစ်ခဲ့သေးသလော။

"ငါ ဤအိမ်သို့ ရောက်ပြီး မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်နေခဲ့သနည်း။ ဘယ်နှစ်ခုကလေးမှ သွားလေပြီနည်း"

သူ၏အဖြစ်က အိပ်မက်မက်နေသလိုဖြစ်နေ၍ 'ဂျွန်'က ဤသို့ အတိတ်တို့ကို ပြန်တွေးကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းခြံထဲတွင်လည်း ကလေးသူငယ်သုံးဦးသည် ကလေးတို့ဘာဝ ပြောလွှားနေကြလေသည်။

သူတို့သည် ဝန်ကြီးအလုပ်သမား အဘိုးကြီးခါးက အဝတ်ပိုင်းစငယ်မှလွဲ၍ ဝန်ကြီးအလုပ်သမားတို့ ချစ်သည့် အထူးသတိပြုကြပုံမရချေ။

ထင်သန်သော ဝန်ကြီးအလုပ်သမားမှာ သူတို့ဥပဒေပုဂ္ဂိုလ်ကား ယဉ်ကျေးမှု ထင်ရှားစွာ ဝန်ကြီးအလုပ်သမားတို့တွင် မည်သူ့ဆီ အတိုအဝတ်အစားမပါဘဲ မထွက်ရသော ဝန်ကြီးအလုပ်သမားသည်။

ဝန်ကြီးအလုပ်သမား ပျားပိတုန်းတို့သည် ပန်းပွင့်များကြားဝယ် လူးလာပျံသန်း ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဝန်ကြီးသည် အိပ်ခင်လာပြန်သဖြင့် ထိုင်ရာမှထပြီး အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်မည် ပြောရာ ဝန်ကြီးအလုပ်သမားကြီးက ဟာဟာသလည်းပြေးလာပြီး ဦးညွတ်အလေးပြုရင်း အဆန်းဆန်းတို့ ဖွင့်ပေးလေသည်။ 'ဝန်ကြီးက အထဲသို့ ကောင်းစွာဝင်မိတော့မှ အတိုး ပြီးတတ်ခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ဝန်ကြီး ယခုရောက်ရှိနေသည့် ကျေးရွာမှာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်နေရာရှိ လခြမ်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသောကမ်းစပ်တွင် တည်လေသည်။

အိမ်ခြေအားဖြင့် နှစ်ရာခန့်ရှိနေသည်။

ရွာ၏နောက်ကျောဘက်တွင်မူ တောင်တန်းငယ်များ ရှိနေသည်။ ရွာပြင်ဘက် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လယ်ကွင်းများလည်းရှိသည်။

ကမ်းခြေက လခြမ်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေခြင်းကပင် ဤနေရာသည် သင်္ဘောဇေယျာဉ်များအတွက် လုံခြုံသော အိပ်ကမ်းတစ်ခုဖြစ်နေတော့သည်။

ကျောက်တုံးများစီ၍ ပြုလုပ်ထားသော သင်္ဘောအိပ်ကမ်းတစ်ခုလည်း ရှိနေသည်။ အိပ်ကမ်း၏ရှေ့ရှိ ရေစပ်တွင်ကား လှေကြီး၊ လှေငယ် ရေယာဉ် အတော်များများသည် ပင်လယ်ပြင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လှော်ခတ်သွားလျက် ရှိလေသည်။

ဝန်ကြီးတို့၏သင်္ဘော အီရပ်စ်ပတ်စ်ကိုကား ကမ်းမှ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် အကွာတွင် နေရာတကျ ကျောက်ချ ရပ်ထားလေသည်။

ဝန်ကြီးသည် လှမ်းကြည့်ရင်း သူ၏သင်္ဘော စနစ်တကျ ကျောက်ချထားပုံကို မြင်ပြီး အံ့ဩနေမိသည်။ မည်သူကများ ဤသို့ပြုလုပ်ထားလေသနည်း။

ထို့နောက် သူသည်ရွာပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိရာ ရွာသူရွာသားများက သူ့အားအထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်နေကြကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

သူက ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌မူ ရွာသားများက ဂျပန်လူမျိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ခါးကိုင်းညွတ်၍ အလေးပြုကြလေသည်။ ဝန်ကြီးလည်း ရုတ်တရက် ဘာပြန်လုပ်

ဇနီးမသိဘဲ ဖြစ်ရာမှ စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် သူ့ကလည်းပြန်၍ ဦးညွတ် အလေးပြုလိုက်လေသည်။

ကျေးရွာသူ ကျေးရွာသားများကို အကဲခတ်ရသည်မှာ အားလုံးပျော်ရွှင်နေကြသလို ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် နေရာတကာမှာ သူ့အားတစေ့တစောင်း အကဲခတ်ကြည့်နေကြောင်းကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

နောက်တစ်ချက်ကား သူ့တွေ့သမျှ ရွာသားများတွင် မည်သူထံမှ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စား၊ လုံ၊ သေနတ်ဆို၍ တစ်လက်တစ်လေမျှ မမြင်ရချေ။ ဤသည်မှာ ထူးဆန်းသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ရွာ၏ လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်လျှောက်တွင်ကား ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရောင်းသည် ဈေးဆိုင်ငယ်များရှိသည်။ အချို့မှာ ပစ္စည်းဟောင်းများ ရောင်းသည့် ဆိုင်များဖြစ်သည်။ ရွာသူရွာသားများ သွားလာဈေးဝယ်နေကြသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။

ဂျပန်လူမျိုးအများစုမှာ ခြေအိတ်ဖြူဝတ်ထားပြီး ခြေညှပ်ဖိနပ်၊ သို့မဟုတ် ဘစ်သားခုံဖိနပ် စီးကြသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။ အချို့လူများကမူ ဖိနပ်လုံးဝမစီးဘဲ သွားလာနေကြသည်။ သို့သော် အိမ်တစ်အိမ်ပေါ် တက်မည်ပြုလျှင် ခြေထောက်တို့ ကောင်းစွာရှေ့ဖြင့် ဆေးကြောပြီးမှ တတ်လေ့ရှိသည်။

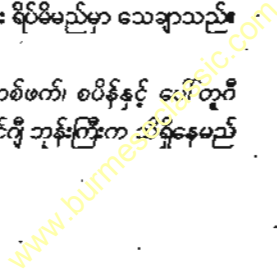
ထိုအခိုက် ဝန်ကြီးသည် လမ်းလျှောက်လာသော လူတစ်ယောက်ကိုမြင်ပြီး ရင်ထဲမှ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

ထိုလူကားဂျပန်တိုင်းရင်းသားမဟုတ်။ စပိန်၊ သို့မဟုတ် ပေါ်တူဂီလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း သိသာပြီး ဝတ်စားပုံကလည်း 'ခရစ်ယာန် သာသနာပြုဘုန်းကြီးများလို ဝတ်နဲ့ရွည်ကြီးဝတ်ထားသည်။ အထူးသဖြင့် ထိုလူ၏ ဗျက်နာအမူအရာက မိမိအား နှစ်တီးပြီး ရန်ပြုမည်ဟန်မျိုးဖြစ်နေကြောင်းကို ဝန်ကြီးက သတိထားမိလေသည်။

ရင်ဘတ်တွင် ဆွဲထားသော ပရင်ဂျီဘာသာဝင်တို့ သုံးသည့် စိတ်ပုတီးခဲသို့ လက်ဝါးကပ်တိုင်ငယ်တို့ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် (ဝရင်ဂျီ) ကက်သလစ်ဂိုဏ်းဝင် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ် မရှိချေ။

ထိုလူသည် ရေထဲတွင် ကျောက်ချရပ်ထားသော ဝန်ကြီးတို့၏သင်္ဘော အီရပ်စ်ထစ် ဘက်ဆီသို့လည်း မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။ သင်္ဘောကို မြင်ရုံနှင့် အင်္ဂလိပ် သို့မဟုတ် ဒတ်ချ်(ဟော်လန်)သင်္ဘောဖြစ်ကြောင်း မိမိမည်မှာ သေချာသည်။

(ထိုအချိန်က အင်္ဂလန်နှင့် ဟော်လန်တို့ကတစ်ဖက်၊ စပိန်နှင့် ပေါ်တူဂီတို့ကတစ်ဖက် စစ်မက်ဖြစ်ပွားကြောင်းကိုလည်း ယင်းစရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးက သိရှိနေမည်ဖြစ်၍ ဝန်ကြီး စိုးရိမ်မိခြင်း ဖြစ်သည်)

တောင်အမေရိက ပင်လယ်ပြင်တဝိုက်၌ အင်္ဂလိပ် စစ်သင်္ဘောများက စပိန်နှင့်ပေါ်တူဂီသင်္ဘော အမြောက်အမြားကို တိုက်ခိုက် နှစ်မြှုပ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ထိုလူက သိနေမည်ဖြစ်သည်။

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးနှင့်အတူ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးဆယ်ဦးခန့် လိုက်ပါလာရာ ၎င်းတို့မှာ ဆံပင်နှင့်မျက်လုံးများ အနက်ရောင်အဆင်းရှိကြောင်း ဂျွန်က သတိပြုမိသည်။

သူသည် ထွက်ပြေးချင်ပါသော်လည်း ဘယ်ပြေးရမှန်းမသိသဖြင့် အိမ်၏ နံနံတစ်နေရာတွင် အသာတပ်မှီနေလိုက်စဉ် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးသည် သူ၏အနီးသို့ ရောက်လာတော့သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် မေးလိုက်သော ထိုသူအား ဂျွန်က သေချာစေရစပ်စွာ ကြည့်လိုက်ရာ ခုတ်ဆိတ် တွင်စွယ်နှင့်ဖြစ်သော်လည်း အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ်ခန့်သာရှိသေးသည်ဟုခန့်မှန်းမိသည်။ အစားအသောက် ကောင်းစွာစား၍ဝမ်းသူလည်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူလဲ”

ဂျွန်က ခပ်တည်တည် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟိုသင်္ဘောဟာ ဒတ်ချ် ပုဂ္ဂလိသင်္ဘောဖြစ်တယ်။ မင်းဟာ ဒတ်ချ်လူမျိုးဖြစ်ရမယ်။ မင်းတို့တတွေ ပင်လယ်ဓားပြတွေပဲ”

ဘုန်းကြီးက ဆက်လက်စွပ်စွဲပြောဆိုရာ ဂျွန်သည် စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

“ကျုပ်တို့က ပင်လယ်ဓားပြတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ဟာ နိုးနိုးသားသား တုန်စည်ကူးသန်း ရောင်းဝယ်နေတဲ့ ကုန်သည်တွေသာဖြစ်တယ်။ တစ်ခုတွေရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူတွေအပေါ်တော့ ရန်သူလိုပဲ သဘောထားတယ်။ ကျုပ်က အဲဒီ သင်္ဘောရဲ့ ရေကြောင်းပြုမှု(ပိုင်းလော့)ပဲ။ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်ဟာ ကက်သလစ်(ဗရင်ဂျီ) သာသနာပြု ဖာသာသီဘတ်ဒတ်ယို ဖြစ်တယ်။ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအရပ်ကို ရောက်လာတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ သင်္ဘောဟာ လေပြင်းမုန်တိုင်းမိပြီး ဒီနားမှာ သေတင်ခဲ့တယ်။ ဒီအရပ်ကဘာလဲ၊ ဂျပန်ပြည်များလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ဂျပန်ပြည်ပဲ။ နိပွန်လိုလည်း ခေါ်တယ်”

ဤသို့ ပြန်ပြောပြီးနောက် ဖာသာ သီဘတ်ဒတ်ယိုသည် သူနှင့်အတူပါလာသူ တစ်ဦးဘက်သို့လှည့်၍ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောပါသည်။ ဂျွန်ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောခြင်းအားဖြင့် မိမိအကြောင်း ပြောနေခြင်းဟု ဂျွန်က ရိပ်မိလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆီဘတ်ဒတ်ယိုသည် ဂျွန်ဘက်သို့လှည့်၍ ပေါ်တူဂီ ဘာသာဖြင့် ပြောပြန်သည်။

“ဒတ်ချ်လူမျိုးတွေဟာ ပင်လယ်ဓားပြတွေ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေ၊ သူပုန်တွေ ဖြစ်တယ်။ မောင်ရင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“နေပါဦး၊ ဒါဟာ ပေါ်တူဂီပိုင်နယ်မြေတစ်ခုလား”

ဂျွန်က မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ပြန်မေးလိုက်ရာ ဖာသာ သီဘတ်ဒတ်ယို၏ မှတ်လုံးများသည် ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြစ်လာသည်။

“ဒီရွာက သူကြီးက အထက်အာဏာပိုင်တွေဆီကို မောင်ရင်အကြောင်း အစီအရင်ခံပြီးပြီလို့ ပြောတယ်။ မောင်ရင်တို့ရဲ့မကောင်းမှု ပြစ်ချက်တွေကြောင့် အခုလို ဖြစ်လာရတာ အမှန်ပဲ။ မင်းတို့ သင်္ဘောသားထဲက ကျန်တဲ့လူတွေကော ဘယ်မလဲ”

“ကျုပ်တို့သင်္ဘောက လေမုန်တိုင်းမိပြီး ဒီကမ်းခြေဘက်ရောက်လာတယ်။ ဒီကမ်းခြေဘက်ရောက်လာတော့ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနဲ့ တိုက်မိပြီး သင်္ဘောတင်နေတယ်။ လောလောဆယ်ဆယ် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အစာရေစာ ရိက္ခာလိုတယ်။ ကျုပ်တို့သင်္ဘောကို ပြန်ပြုပြင်ဖို့လည်း အချိန်နည်းနည်းလိုတယ်။ အဲဒါပြီးရင် ကျုပ်တို့ အနီးဆက်သွားမှာပါ။ ဒါတွေ အတွက်ပေးဖို့ ငွေကြေး အလုံအလောက်လည်း ရှိပါလား။ အမှန်တော့...”

ဂျွန်၏စကားမဆုံးမီ ဆီဘတ်ဒတ်ယိုက ကြားဖြတ်လျက်... .

“မောင်ရင်တို့သင်္ဘောက ကျန်တဲ့လူတွေကော”

ဟုမေးပြန်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်ဘယ်ပြောတတ်မလဲ။ သင်္ဘောပေါ်မှာပဲရှိမှာပေါ့”

ဤတွင် ပေါ်တူဂီ သာသနာပြု ဆီဘတ်ဒတ်ယိုသည် ကေးရွာသူကြီးဘက်သို့ မေးခွန်းထုတ်ပြန်ပါသည်။ သူကြီးကလည်း ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောပါသည်။ ဆီဘတ်ဒတ်ယိုသည် ဂျွန်ဘက်သို့ လှည့်လာပြန်သည်။

“ဒီအရပ်မှာက မောင်ရင်တို့လို ရာဇဝတ်တောင်တွေကို သေဒဏ်ပေးလေ့ရှိတယ်။ အခုမကြာခင် ဒိုင်မီယိုကိုယ်တိုင် သူ့ရဲ့ ‘ဆာမူရိုင်း’ တွေနဲ့ လာလိမ့်မယ်”

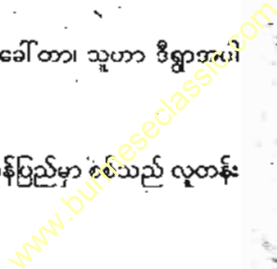
“ဒိုင်မီယိုဆိုတာ ဘာလဲဗျ”

ဂျွန်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဒိုင်မီယိုဆိုတာ ဂျပန်ဘာသာနဲ့ နယ်စားကိုခေါ်တာ။ သူဟာ ဒီရွာအပါအဝင် ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးကို အပိုင်စားရသူဖြစ်တယ်”

“ဆာမူရိုင်း ဆိုတာကော”

“သူရဲကောင်းစစ်သည်တွေပေါ့။ သူတို့က ဂျပန်ပြည်မှာ စစ်သည် လူတန်းစားတွေပဲ။ သူတို့ကို ‘ဆာမူရိုင်း’ လို့ ခေါ်တယ်”

ဤသို့ပြောပြီးတာမှ ဆီဘတ်ဒတီယိုကပင် ဆက်၍

"မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်အရပ်က လာတာလဲ"

ဟု မေးပြန်သည်။

ထိုစကားတို့လည်း ဝှန်တမမြေဘဲ မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား စကားပြောတဲ့လေသံကို ကျုပ်ရုတ်တရုတ်ဖမ်းလို့မရဘူး။ ခင်ဗျား ထာ ဝေိန်လူမျိုးလား"

"ထူးဟာ ပေါ်တူဂီလူမျိုးပါလို့ ပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ကျုပ်ဟာ ပေါ်တူဂီ နိုင်ငံသား 'ဇာသာ ဆီဘတ်ဒတီယို' ဖြစ်တယ်။ ဒါထက်မောင်ရင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထောင်ထိုင်ရဲ့ ပေါ်တူဂီဘာသာစကားကို ဒါလောက်ရေရေလည်လည် တတ်နေတာ လည်း"

"ဒါကို အသာထားပါဦးလေ၊ အခုဆိုရင် ပေါ်တူဂီနဲ့ စပိန်ပြည်ကို ဘုရင် တစ်ဦးတည်းက အုပ်ချုပ်နေတော့ နှစ်နိုင်ငံအတူတူပဲ မဟုတ်လား"

ဝှန်၏စကားကို ဆီဘတ်ဒတီယိုက လက်ခံချင်ပုံမရချေ။

"နီး . . . နီး။ ကျုပ်တို့ နှစ်နိုင်ငံက မတူဘူး။ တခြားစီဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမျိုးသား အလံတော်ကလည်း စပိန်အလံနဲ့ တူတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ပင်လယ်ရပ်ခြားက ထူးတို့ ပေါ်တူဂီပိုင် ကိုလိုနီနယ်မြေတွေဆိုရင်လည်း သီးခြားကျပ်တို့ပိုင်တာဖြစ်တယ်။ စပိန်ဘုရင်ဖီးလစ်စ် ကိုယ်တိုင်က ဒီအချက်ကို လက်ခံပြီးသားပဲ။ စင်စစ်တော့ စပိန် ဘုရင်ဖီးလစ်စ်ဟာ ကျုပ်တို့ပေါ်တူဂီနိုင်ငံကို အမွေလူယူခဲ့တာဖြစ်တယ်"

ဇာသာ ဆီဘတ်ဒတီယိုသည် ပြောရင်း ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် ခေတ္တ ရပ်နားလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောပြန်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ စပိန်ဘုရင် ဖီးလစ်စ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်က လက်နက်အားကိုးနဲ့ ကျုပ်တို့နိုင်ငံကို မတရားသိမ်းယူခဲ့တယ်။ သူတို့စပိန်တပ်တွေကို ဦးဆောင် ကွပ်ကဲတဲ့ လူရမ်းကား အယ်လ်လာမြို့စားဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘုရင်အစစ်အမှန် ကို ချေမှုန်းခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဖီးလစ်စ်ဘုရင်ရဲ့ သားက အုပ်စိုးနေပြန်တယ်။ သူဟာ လည်း ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘုရင်အစစ်မဟုတ်ဘူး။ စောင့်သာကြည့်ပါ။ မကြာခင်ကျုပ်တို့ရဲ့ ပေါ်တူဂီ ဘုရင်အစစ် ပြန်ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အခုပြောတာတွေဟာ အမှန် ချည်းပဲ။ အဲဒီလူယုတ်မှာ အယ်လ်လာမြို့စားဟာ မောင်ရင်တို့ တိုင်းပြည် (နယ်သာ လင်)ကိုပါ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတော့ ခင်ဗျား မဟုတ်တာ လုပ်ကြံပြောတာပဲ။ အယ်လ်လာ မြို့စားဟာ နယ်သာလင်လို့ ခေါ်တဲ့ ဟော်လန်ပြည်မှာ လာနှောင့်ယှက်တာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက သိမ်းပိုက် အုပ်စိုးနိုင်တဲ့အထိ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့နယ်သာလင်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံဖြစ်နေတာပေါ့။ နောင်ကိုလည်း အမြဲတမ်း လွတ်လပ်နေမှာသေချာတယ်။ ခင်ဗျားတို့ပေါ်တူဂီပြည်မှာသာ စစ်တပ်က

ခင်အားငယ်တော့ အယ်လ်လာက ချေမှုန်းပစ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ပေါ်တူဂီ စစ်တပ်က ရှင်းရှင်းပြောရရင် သတ္တိမရှိဘူး။ စပိန် လူရမ်းကား အယ်လ်လာကို တွန်းလှန် မောင်းထုတ် နိုင်ပါလျက် အားရပါးရ မကြိုးစားကြဘူး။ ခင်ဗျားတို့တွေဟာ တကယ် ချန်သူကိုတော့ မတွန်းလှန်ပုံဘဲ အပြစ်ကင်းမဲ့တဲ့ လူတွေကိုသာ ဘာသာရေး အကြောင်းပြပြီး မီးရှို့သတ်ပစ်ဖို့လောက်ပဲ တတ်တယ်"

ဝှန်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ဝေဖန်ပြောလိုက်ရာ ဇာသာ ဆီဘတ်ဒတီယို သည် ပို၍ပင်ဒေါသထွက်လာသည်။

"မောင်ရင်ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ကျိန်စာသင့်တဲ့လူဖြစ်နေပြီ"

"ခင်ဗျားတို့ကို သာသနာ့ဝန်ထမ်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားရုံနဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမိန့်တော်ဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ်မယုံကြည်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ အခုလည်း လွတ်လပ် ထဲ့လူးဖို့ဖြစ်တယ်။ နောင်ကိုလည်း လွတ်လပ်နေမှာပဲ"

ဝှန်က မခံချင်ဘဲ ခပ်တွင်းတွင်းပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တစ်ချိန်ထဲမှာပင် သူသည် မကြာသေးသော အတိတ်ကာလက ဖြစ်ရပ် များကို ပြန်စဉ်းစားမိလေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်လေးဆယ်ကဆိုလျှင် မေရီကျူဒါသည် အင်္ဂလန်ပြည်၏

အမတ်အဖြစ်ခန့်အပ်ပြီး သူမ၏ခင်ပွန်းက အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူဟု ကျော်ကြားသော စပိန်ပြည်မှ ပုတီးယမြောက် ဖီးလစ်စ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဌမမြောက် ဟင်နရီဘုရင်၏ သမီး ဖြစ်သူ ဘုရင်မသည် ဘာသာရေးကို တိုင်းရှိုင်းသဖြင့် ဝရင်ဂျီဘာသာဘုန်းကြီးများကို အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ပြန်လည်ခေါ်ယူသည်။ ထိုအခါ ရဟန်းမင်းကြီး၏ ဩဇာနှင့် စွက်ဖက် သည့် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ကာ သူမ၏ခမည်းတော် လက်ထက်က အခြေအနေကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ဘုရင်မ မေရီကျူဒါ အုပ်စိုးခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်အတွင်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အကြီးအကျယ်သွေးခွဲမှုများ ဖြစ်ကာ နိုင်ငံရင်းသားအချင်းချင်း မုန်းတီးမှုတွေ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ကံအားလျော်စွာ ဘုရင်မ မေရီကျူဒါ ကွယ်လွန်သွား၍ ပထမမြောက် အယ်လ်လာဘတ်က အသက် ၂၄နှစ်သာ နှစ်သင်္ချိန်တွင် ဘုရင်မဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဝှန်သည် အလွန်ထက်မြက်သော အယ်လ်လာဘတ် ဘုရင်မအကြောင်း အထိထက်တွေးနေမိသည်။ သူမသည် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ခန့် ပတ်ဝန်းကျင် ကမ္ဘာ အနှံ့အပြားကို ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဝရင်ဂျီ ဘာသာဝင်တို့ ကြီးစိုးသော ဝေဖန် အင်္ဂလန်နှင့်တကွ ပြင်သစ်နှင့်စပိန်နိုင်ငံတို့ကိုပါ အင်အားချင်းပြိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်ပြည်သူများအပေါ် ထူးချွန်ထက်မြက်သော ခေါင်းဆောင်မှု ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဝှန်သည် သူ၏စိတ်ကူးကိုရပ်လိုက်ပြီး ဇာသာဆီဘတ်ဒတီယိုအား ဆက် ပြောပြန်သည်။

"ဒီမယ် ကျုပ်တို့က လွတ်လပ်တဲ့ လူမျိုးဖြစ်တယ်ဗျာ နားလည်လား။ ခင်ဗျား

တို့လူမျိုးတွေသာ စိတ်မာတ်ပျော့ညံ့သွေ့ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းတွေ၊ ကိုယ်ပိုင် သမ္မာကျမ်းစာ၊ ကိုယ်ပိုင်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသစ်တွေရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့စပိန်လူမျိုးတွေက လူရွှေတွေပဲ။ ခင်ဗျားတို့ဘုန်းကြီးတွေကလည်း အယူသည်းဝါဒသမား ရုပ်တုတိုးကွယ်သွေ့သာဖြစ်တယ်။”

ဆီဘတ်ဒတီသို့သည် သူ၏ကိုယ်မှ လက်ဝါးကပ်တိုင်ငယ်ကို လက်နက်သဖွယ် ထုတ်တိုင်၍ ဂြန်၏ရွှေတွင် တာဆီးထားပြီး ပါးစပ်မှလည်း ရေရွတ် တိုင်တည်နေပြန်သည်။

“အို... ဘုရားသခင်၊ ကျွန်ုပ်တို့အား ကယ်တော်မူပါ”

ထို့နောက် ဂြန်ဘက်သို့ လှည့်၍...

“ကျွန်ုပ်တို့ စပိန်လူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံသားဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ နိဗ္ဗာန်ဘုန်းကြီးမဟုတ်ဘူး။ ဂျက်ဆွစ်သာသနာဝန်ထမ်းအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်တယ်။”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဪ... ခင်ဗျားက လက်စသတ်တော့ ဂျက်ဆွစ်လို့ခေါ်တဲ့ ဗရင်ဂျီသာသနာပြုအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်နေတာကိုး။”

“ဟုတ်တယ်။ မောင်ရင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုသာ ဘုရားသခင်က သနားညွှာတာပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။”

ဤသို့ ငေါ့တော့တော့ ပြောပြီးမှ ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုသည် သူနှင့်အတူ ဝါလာသူ တိုင်းရင်းသားများအား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်ရာ သူ၏လူများသည် ဂြန်၏ အနီးသို့ပိုင်းတုံလာကြသည်။

ဂြန်လည်းနောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ထိပ်ဆုံးမှလူကို လက်သီးဖြင့် တစ်ချက် ပစ်ထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် ကျန်လူများက တပြိုင်နက်ပိုင်းဖမ်းချုပ်ကြလေရာ မည်သို့မှ မတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုအခိုက် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဂျပန်ဘာသာဖြင့်...

“နန်းနီးဂိုးတိုး... ဒါ”

ဟု ခပ်ထန်ထန်ပြောလိုက်သဖြင့် ဂြန်ကို ဝိုင်းချုပ်ထားသူများလည်း အသားဘေးသို့ရဲ့သွားကြသည်။

ဂျပန်လို လမ်းပြောလိုက်သူကား လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်ရှိပြီး ဝတ်ဆင်ထားသော ကီမိုနိုအင်္ကျီ၏ခါးပတ်တွင် ဓားနှစ်လက် ထိုးထားလေသည်။ တစ်လက်က ခပ်တိုတို ဓားပြောင်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်လက်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ခတ်ရသော ဂျပန်ဆာမူရိုင်းဓားရှည်ဖြစ်သည်။ သူ၏ညာဘက် လက်ကလည်း ဓားရှည်ကို အသင့်တိုင်ထားသည်။

“နန်းနီးဂိုးတိုး ဒါ”

ဓားလွတ်ကို ဂျပန်လူငယ်က ခပ်ထန်ထန်မေးပြန်သည်။

ဤတွင် ဖာသာ ဆီဘတ်ဒတီယိုနှင့် အတူလိုက်ပါလာသူ ဂျပန်တစ်စုသည်

အုတ်သွင်းမြေပြင်တွင် ခူးထောက်လျက် ခေါင်းဖျားငဲ့နေလိုက်ကြသည်။

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးတစ်ဦးသာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် စတင်

ရှင်းလင်းပြောဆိုရာ ဂျပန်လူငယ်က လက်ဝါးကာ၍ ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး မလှမ်းမကမ်းမှ

ထောင့်တင်းကြံ့ခိုင်အား လှမ်း၍...

“မူရာ... ”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

သူကြီးမူရာလည်း ပျာပျာသလဲ ပြေးလာကာ ဦးညွတ်အရိအသေပြုပြီးမှ

အတိုးအကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြပါသည်။

ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပြောနေ၍ ဂြန်က ဘာမှနားမလည်သော်လည်း မကြာ

အထ သူတို့သင်္ဘောရှိရာသို့ သူကြီးမူရာက လက်ညှိုးထိုးရင်း ပြောနေသည်ကို သတိ

ပြုမိသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူအားလုံး ဓားလွတ်ကိုင်ဆာမူရိုင်း သူရဲ

ထောင်းလူငယ်အား ခေါင်းငဲ့ကာ အရိအသေပြုနေလေသည်။

သူကြီး၏စကားဆုံးသွားသောအခါ ဓားရှည်ကိုင်လူငယ်က ခပ်ထန်ထန်

ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်နေပြန်သည်။ ထို့နောက် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးနှင့်တကွ ဂြန်တို့ဘက်သို့

လက်ညှိုးညွှန်ရင်း ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသောအမူအရာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်။

သူကြီးကတစ်ဆင့် ရှင်းလင်းပြောပြသောအခါ ဖာသာ‘ဆီဘတ်ဒတီယို’

ရှုတ်သွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာနီမြန်းသွားလေသည်။

တစ်ဖန် ဓားလွတ်ကိုင်လူငယ်သည် ‘ဂြန်’အား ရင်ဆိုင်၍ ဂျပန်ဘာသာဖြင့်

ပြောပြန်သည်။

“အိုနူရီ အိတာအီ ဒိုကိုးကာရာ... ကီတာဒိုဒါ... ဒိုကိုနိုကူ တန်”

ဖာသာ ‘ဆီဘတ်ဒတီယို’က မရဲတရဲဖြင့် ဘာသာပြန်ပြောလေသည်။

“ကာဆီဂီ-အိုမိဆန်က မေးနေပါတယ်။ ခင်ဗျားဘယ်ကလာတာလဲ။

ဘယ်တိုင်းပြည်က ဘာလူမျိုးလဲတဲ့”

မှတ်ချက်။ ။ သူရဲကောင်း၏ နာမည်က ‘ကာဆီဂီ-အိုမိ’ ဖြစ်ပြီး ‘ဆန်’

ဟူသော စကားက ဂျပန်ယဉ်ကျေးမှုအရ နာမည်နောက်မှ ‘ဦး’၊ ‘တို’

စသည်သဘော ထည့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ (မြန်မာပြန်သူ)

“မစ္စတာအိုမိဆန်ဟာ ဒီနယ်က ‘ဒိုင်မီနို’ ဟုတ်ပါသလား”

ဂြန်က ‘အိုမိ’လူတို့မှ ဓားရှည်ကို ခပ်ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် ပြန်

လိုက်ရာ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကပင် ပြန်ဖြေလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး သူက ‘ဆာမူရိုင်း’ သူ့ခဲကောင်းဖြစ်တယ်။ ဒီကျေးရွာမှာ သူက တာဝန်ခံပဲ။ သူ့နာမည်က ‘အိုမီ’ ဆိုပေမယ့် ရှေ့ကနာမည်ဟာ ‘ကာဆီဂီ’ ဖြစ်တယ်။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ လူတစ်ဖက်သားကို စကားပြောရင် သူ့နာမည်နောက်မှာ ‘ဆန်’ကို ထည့်ပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောလေ့ရှိတယ်။ မောင်ရင်လည်း ဒါတွေကို နားလည် ထားဖို့လိုတယ်။ ဒီမှာက မယဉ်ကျေးတဲ့ လူဆိုရင် သည်းမခံဘူး။ ကိုင်း... သူ မေးတဲ့ မေးခွန်းကို မြန်မြန်ဖြေလိုက်ပါ”

“ကျုပ်က ဟော်လန်ပြည် အမ်စတာဒမ်မြို့ကလာတယ်၊ လူမျိုးအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပါ”

“ဖာသာ ‘ဆီဘတ်ဒတီယို’ သည် ‘အင်္ဂလိပ်’ ဟူသော စကားကို ကြားသည်နှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပုံရသည်။

“ဟင်... အင်္ဂလန်ပြည်က အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလား...”

ဤသို့ရေရှုတ်ပြီးမှ သူသည် ‘ဆာမူရိုင်း’ ဘက်သို့လှည့်ပြီး ဘာသာပြန် ပါသည်။ သို့သော်... ဆာမူရိုင်း ‘အိုမီ’က ရုတ်တရက် သူ၏စကားကိုဖြတ်၍ ဖျာန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို လျှင်မြန်စွာ ပြောပြန်သည်။

“အိုမီဆန်က မေးနေတယ်၊ မောင်ရင်က သင်္ဘောမှာ ခေါင်းဆောင်လားတဲ့။ ရွာလူကြီးပြောတော့ ခင်ဗျားတို့လူတွေ နည်းနည်းလေးပဲ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ပြီး အဲဒီ လူအများစုက မမာမကျန်းဖြစ်နေကြတယ်ဆိုပါလား...။ သင်္ဘောမှာအကြီးအကဲ မာလိန်မူန(ကပ္ပတိန်)ဆိုတာပါသေးသလားတဲ့”

ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးက စကားပြန်လုပ်၍ မေးသဖြင့် ဂျွန်ကလည်း...

“ကျုပ်ကခေါင်းဆောင်ပဲ”

အမှန်တော့ သင်္ဘောသောင်တင်ချိန်က မာလိန်မူန(ကပ္ပတိန်) စပိတာဂျာ ဆိုသူ ရှိနေခဲ့သည်။ သို့သော် ကျန်းမာရေးအခြေအနေအရ ဘာတာဝန်မှ မယူနိုင် သဖြင့် ဂျွန်က သူ့ကိုယ်သူ ခေါင်းဆောင်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆာမူရိုင်း အိုမီက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပြောပြန်သည်။

“အိုမီဆန်က ပြောပါတယ်။ မောင်ရင်က ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီရွာမှာ လွတ်လပ်စွာ သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီအစီအစဉ်ဟာ သူ့အရှင်သခင်မလာမီ အချိန်အတွင်းသာဖြစ်တယ်။ သူ့သခင် ဒိုင်မီယို လာမှ မောင်ရင်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ်လို့ဆိုတယ်။ ဒီအတောအတွင်း မောင်ရင်ဟာ ရွာသူကြီးအိမ်မှာ ဧည့်သည်တော်တစ်ဦးအဖြစ် နေခွင့်ရှိတယ်။ ရွာပြင်ကို တော့ ထွက်ခွင့်မရှိဘူး။ မောင်ရင်နဲ့အတူပါလာတဲ့ သင်္ဘောသားအဖွဲ့ကထော့ သူတို့ကို ထားတဲ့အိမ်မှာပဲ နေကြရမယ်။ အပြင်ထွက်ခွင့်မရှိဘူး။ ဒါတွေနားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ သင်္ဘောသားတွေက ဘယ်မှာလဲ” ဂျွန်က ပြန်မေးလိုက်ရာ...

ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုသည် ဆိပ်ကမ်းနားရှိ လူနေအိမ်များရှိရာသို့ ညွှန်ပြ ပါသည်။

သူသည် ဂျွန်အား ဆာမူရိုင်း အိုမီက လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားသည်ကို အဘောကျဟန်မတူချေ။

“ကိုင်း... ပင်လယ်ဓားပြကြီး အခုပေးထားတဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ခံစားပေ တော့... မောင်ရင်လို့...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဆာမူရိုင်းအိုမီသည် ကြားဖြတ်၍ ဂျွန်အား တိုက်ရိုက် စကားပြောလေသည်။

“ဒါကရီ မတ်ဆုကား”

“သူပြောတာတွေ နားလည်သလားလို့ မေးနေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အင်္ဂလိပ်လို ‘ရက်စ်’ ဆိုတဲ့စကားကို ဘယ်လိုပြောရသလဲ” ဂျွန်က ပြန်မေးလိုက်စဉ် ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုသည် အိုမီဘက်သို့ လှည့်

၍...

“ဝါကာရီ မတ်ဆု” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် ဂျွန်လည်း ဂျပန်စကား ဝါကာရီမတ်ဆု ဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ်လို ရက်စ်(ဟုတ်ကဲ့)ဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း နားလည်သွားတော့သည်။

အိုမီက သူပြောစရာရှိသမျှ ပြီးဆုံးကြောင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်း အမှတ်ပြလိုက်သည်တွင် လူအားလုံးတို့သည် ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုကြပြန်သည်။

ဂျပန် ရွာသားတစ်ဦးကမူ ဦးမညွှတ်ရုံမက ခပ်တည်တည်ဖြင့် မတ်တတ်ထ ထိုင်သည်။

ဆာမူရိုင်းအိုမီ၏လက်မှ ဓားရှည်သည် မျက်စိဖြင့်လိုက်ကြည့်၍ မမီ လောက်အောင် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားသွားသည်။ စက္ကန့်၏ အစိတ်အပိုင်းအတွင်းမှာပင် အာဇာက မတ်တတ်ရပ်နေသူ ဂျပန်ရွာသား၏ ဦးခေါင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်မှပြတ်ထွက် ထွင့်စင်ကျသွားလျက် ယိမ်းယိုင်နေပြီး လဲကျကာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

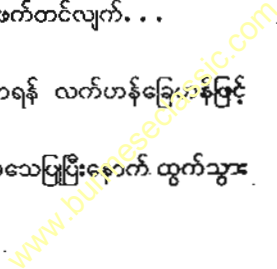
ဂျွန်သည် ဆာမူရိုင်းအိုမီ၏ ဓားချက် လျင်မြန်လှပုံကြောင့် ဖုဲ့အားသင့် နေမိလေသည်။

အိုမီသည် သေသူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ခြေတစ်ဖက်တင်လျက်...

“အိုကီနာဆိုင်း”

ဟု ပြောရင်း ဘေးလူတွေအနားကပ်မလာရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြလိုက်သည်။

ရွာသားများလည်း ထပ်မံ၍ ဦးညွှတ် အရိုအသေပြုပြီးနောက် ထွက်သွား ကြတုန်တော့သည်။

ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုသည် လူသေအလောင်းကို ငုံကြည့်ရင်းပရင်ဂျီ ဘာသာဝင်တို့ ထုံးစံအရ လက်ဖြင့် လက်ဝါးကပ်တိုင်သဏ္ဍာန်လုပ်လိုက်သည်။

“အိကီနာဆိင်း”

အိုမိက ခပ်ထန်ထန်ပြောရင်း သူ၏ဓားဖျားကို သေသူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ထောက်ထားလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုလည်း ဘာမှမပြောဘဲ လျှောက်ထွက် သွားသည်။

ဆာမူရိုင်းအိုမိသည် ဝရင်ဂျီအား ခပ်တည်တည်လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ ဂျွန် ဘတ်သို့ လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။

ဂျွန်သည်ပြည်းပြည်းချင်း နောက်ဆုတ်သွားရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက် လျှင် ဆာမူရိုင်းလှည့်၍ လျှောက်ထွက်သွားသည်။

အိုမိသည် အားရပါးရ ရယ်မော ကျန်ရစ်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ မည်သူမှ မမို့တော့ချေ။

ဂျွန်သည် လှေငယ် တစ်စင်းပေါ်သို့ ရောက်နေလေသည်။ လှေလှော်သမားက အီရပ်စ်ပတ်စ် သင်္ဘောဆီသို့လှော်ခတ်နေခြင်း ဖြစ် သည်။

ဂျွန်အနေဖြင့် ထိုလှေငယ်ကို အခက်အခဲမရှိဘဲ တောင်းယူရရှိခဲ့သည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လူများ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည်ကိုလည်း လှမ်းမြင် နေရလေသည်။ ထိုလူများက ဂျပန်သူရဲကောင်း ဆာမူရိုင်းများ ဖြစ်သည်။ အများစုက ဂျပန်ဝတ်စုံ ကီမိုနို ဝတ်ထားသော်လည်း အချို့ ဆာမူရိုင်းများကမူ ရင်ဘတ်တွင် သံမဏိဖြင့်ပြီးသည့် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတစ်ဖျိုး ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ဆာမူရိုင်းအားလုံးတို့၏ ဆံပင်ကတော့ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်း၏ ရွှေပိုင်းမှဆံပင်ကို ရိတ်ထားပြီး နောက်ပိုင်းဆံပင်ကို ဆံထုံးထုံးသလို ထုံးထားသည်။ ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းများသာလျှင် ဆံပင်ကို ယင်းသို့ထုံးဖွဲ့ခွင့်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင် ဓားမြှောင်တိုတစ်လက်၊ လက်နှစ်ဖက်ကိုင် ဓားရှည်တစ်လက်၊ ဓားနှစ်လက်ကိုလည်း ဆာမူရိုင်းများသာ ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရှိသည်။

သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ ဆာမူရိုင်းများသည် ဂျွန်တို့၏လှေငယ် ချဉ်းကပ် လာသည်ကို ရပ်ကြည့်နေကြလေသည်။

လှေငယ်သည် သင်္ဘောအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ဂျွန်သည် အသင့် ချထားသော လှေကားမှတစ်ဆင့် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

အခြားလူများထက် ပိုမိုသားနား ခန့်ညားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသူ ဆာမူရိုင်း တစ်ဦးသည် ဂျွန်၏အနီးသို့လာပြီး ဂျပန်လူမျိုး ထုံးစံအရ ဦးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လေ သည်။

ဂျွန်ကလည်း သူတို့၏ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံကို သိနေပြီဖြစ်၍ သူကပါပြန်ပြီး ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်ရာ သင်္ဘောရှိ ဂျပန်တွေအားလုံးက သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ပြန်ကြလေသည်။

ဂျွန်၏စိတ်ထဲတွင်ကား အိုမိအမည်ရှိ ဆာမူရိုင်းက ကျေးရွာသားတစ်ဦးကို ရုတ်စက်စွာ ခုတ်သတ်ခဲ့ပုံကို သတိရမြင်ယောင်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ပင် နိုးနေသေးသည်။

သူသည် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သင်္ဘောကုန်းပတ်၏ အခြားဘက် သို့ ဆက်လျှောက်သွားရာ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတန် သွားမိလေသည်။

ကုန်းပတ်တွင်ရှိသောသူ၏ အခန်းတံခါးကို ဖြတ်လျက် အနီရောင် ဝိုးသား အဝတ်စတစ်ခု ကန့်လန့်ဖြတ်ကပ်ထားပြီး ဘေးနားတွင်လည်း ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ဆစ်ဝံတစ်ခု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩသွားမိခြင်းဖြစ်သည်။ နောက် အခန်းတံခါးတွင်လည်း အလားတူပင် တံခါးဝ၌ မည်သူမှမဖွင့်နိုင်အောင် ချိပ်ပိတ် ထားသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

တံခါးဝနားတွင်လည်း ဓားလွတ်ကိုင် ဆာမူရိုင်းတစ်ဦး စောင့်ကြပ်လျက် ရှိသည်။

ဂျွန်သည် သူ၏အခန်းတံခါးဝရှိ အနီရောင် အဝတ်စကို ဖယ်ရှားမည်ပြုရာ ဆာမူရိုင်းက

“အော့စေ အိုကီး”

ဟု ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ဟန်တားလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာထားကလည်း စောစောကလို ပြုံးမနေတော့ဘဲ ခပ်ထန်ထန် ဖြစ်နေသည်။

“ဒါ ကျုပ်တို့ရဲ့သင်္ဘောပဲဗျ။ တျှပ်ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ယူချင်

ဆိုပါ

ဂျွန်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စပြောလိုက်ပြီးခါမှ ဆာမူရိုင်း၏လက်မှ ဓား ရှည်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ရပ်လိုက်မိသည်။

အခန်းထဲရှိ မှတ်တမ်းစာအုပ်များ၊ မြေပုံများ၊ လျှို့ဝှက်စာတန်းများကို နှုတ်ယူရန် သူ့အဖို့ အရေးကြီးလှပေသည်။ ယင်းမြေပုံများနှင့် လျှို့ဝှက်စာတန်း စာတန်း များကို ဂျပန်များ၊ သို့မဟုတ် ဝရင်ဂျီတန်းကြီးတို့လက်သို့ ရောက်သွားလျှင် အကြီး အထူးပင် ပြဿနာဖြစ်ပေတော့မည်။ မိမိတို့အား ပင်လယ်ဓားပြများအဖြစ် သတ်မှတ်

ကာ အရေးယူအပြစ်ပေးလိမ့်မည်မှာ သေချာလှသည်။

မြေပုံနှင့် မှတ်တမ်းများ၌ မိမိတို့သင်္ဘောအနေဖြင့် ရရှိခဲ့သော ကုန်စည် ရောင်းဝယ်လှယ်မှု အပြတ်အစွန်းများနှင့် ရောက်ရှိခဲ့သော တိုင်းပြည်များအကြောင်း အသေးစိတ်ဖော်ပြပါမို့လေသည်။

ရန်သူတို့နတ် ဝိမိတို့၏ နယ်မြေများမှ မိမိတို့ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက် ခဲ့သော ဝတ္ထုများ၊ ဝတ္ထုငွေရတနာများ စာရင်း စသည်တို့လည်း ယင်းမှတ်တမ်း များတွင် ဝိမိတို့လေသည်။

ထို့ပြင် ပေါ်တူဂီတို့ထံမှ မိမိတို့ရယူခဲ့သော မြေပုံနှင့် မှတ်တမ်းများလည်း ဝိမိတို့က ယင်းသည် အထူးအန္တရာယ်များလှပေသည်။

အခုနတော့ ပေါ်တူဂီလူမျိုး သစ္စာမရှိသူတစ်ဦးထံမှ ငွေပေး၍ ဝယ်ယူ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အဆိုပါ မှတ်တမ်းများ မိမိတို့လက်ဝယ် ရောက်ရှိနေကြောင်း သိသွားပါက (တစ်နည်းအားဖြင့် မိမိတို့သင်္ဘောပေါ်တွင် တွေ့ရှိသွားပါက) သင်္ဘော တို့ မီးရှို့ဖျက်ဆီးရုံမက သင်္ဘောပေါ်မှ လူအားလုံးကိုလည်း သေဒဏ်ပေး ကွပ်မျက် ညေမှာ သေချာလှပါသည်။

“နန်နီယိုးဒါး”

ဆာမူရှိုင်းတစ်ဦးက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သဖြင့် ဂျွန်က

“ခင်ဗျား ပေါ်တူဂီ စကား ပြောတတ်ပါသလား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

သို့သော် ထိုသူက ခေါင်းခါပြရင်း. . . .

“ဝါကာရီမတ်ဆင်း”

ဟု ဂျပန်လိုပင် ပြောပြန်သည်။

ထိုအခိုက် ဆာမူရှိုင်းနောက်တစ်ဦး ရောက်လာပြီး သူတို့ခေါင်းဆောင်အား တစ်စုံတစ်ခု ရှိသေစွာပြောလိုက်ရာ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သည်တော့မှ နောက်ရောက်လာသူက ဂျွန်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

“ပေါ်တူဂီ မိတ်ဆွေ”

ထိုလူက ပေါ်တူဂီဘာသာ မပီကလာ ပီကလာနှင့် ပြောရင်း သူ၏ ကိုမိုနို အကျိုးအတွင်း ဆွဲချိတ်ထားသော လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ပြလေသည်။

“ခရစ်ရှီယန်”

သူတို့ယ်သူ လက်ညှိုးထိုးပြောရင်း ပြုံးပြီးမှ ဂျွန်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုး ပြန်သည်။

“ခရစ်ရှီယန်. . . ကား”

ဂျွန်လည်း ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟိုက်. . . ခရစ်ရှီယန်”

“ပေါ်တူဂီ. . . ကား”

“နီး. . . အင်္ဂလိပ်ရှ်”

ဤတွင် ဆာမူရှိုင်း လူသစ်သည် သူတို့ခေါင်းဆောင်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး

ကားပြောပြန်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ထပ်မံ၍. . .

“ပေါ်တူဂီ ဇူး. . . ကား”

(ပေါ်တူဂီလူမျိုးလား)

ဟု မေးမြန်ရာ ဂျွန်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား

တလော ဂျပန်တွေနှင့် ပဋိပက္ခ မဖြစ်ချင်သောကြောင့် စကားကိုလွှဲကာ. . .

“ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေကော ဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ပေါ်တူဂီဘာသာ အနည်းအကျဉ်းတတ်ပုံရသော ဆာမူရှိုင်းက

အရှေ့ဘက်စွန်ကိုညွှန်ပြပါသည်။

“ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေ. . ဟိုမှာ”

သူ့မေးသမျှ ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါ ကျုပ်ရဲ့သင်္ဘောဖြစ်တယ်။ ကျုပ် သင်္ဘောအောက်ထပ်ကို ဆင်းကြည့်

နဲ့သယ်”

ဂျွန်က ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ပြောကြည့်ရာ ဂျပန်နှစ်ဦးစလုံးက. . .

“အာဆိုးဝင်း. . ကင်ဂျီရှူး”ဟု ပြောပါသည်။

‘ကင်ဂျီရှူး’ ဂျပန်စကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘ခွင့်မပြုနိုင်’ ဖြစ်ရမည်ဟု ဂျွန်က

နာမိလေသည်။

ပို၍သေချာအောင် သူသည် အခန်းတစ်ခန်း၏ တံခါးလက်ကိုင်ကိုကိုင်

ဆွဲဖွင့်မည်ပြုလိုက်ရာ ဂျပန်ဆာမူရှိုင်းက. . . .

“ကင်ဂျီရှူး”

ဟု ခပ်မာမာပြောလိုက်သည်။

ဂျွန်လည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဆာမူရှိုင်းသည် သူ၏စားရှည်ကိုအသင့်

ဆိုင်ထားကြောင်း သတိပြုမိပါသည်။

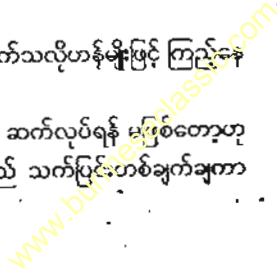
ဂျပန်နှစ်ယောက်စလုံးက ဂျွန်အား ခြိမ်းခြောက်သလိုဟန်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေ

လေသည်။

အခြေအနေတွင် မိမိအနေဖြင့် တစ်စွတ်ထိုး ဆက်လုပ်ရန် မပြစ်တော့ဟု

ဂျွန်က ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် သက်ပြင်းဟစ်ချက်ချကာ

သည့်၍ ပြန်လျှောက်ထွက်ခဲ့လေသည်။

သင်္ဘော၏အခြေအနေကို ခြံ၍ လေ့လာကြည့်သောအခါ ရွက်ကြီးများကို ချ၍ ကျကျနန ချည်နှောင်ထားသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

သို့သော် ကြီးများချည်နှောင်ထားပုံက မိမိတို့ ဥရောပတိုက်သား သင်္ဘော သားများ၏ လက်ရာနှင့်မတူဘဲ ပုံစံတစ်မျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် ဂျပန်တိုင်းရင်းသား များက ချည်နှောင်ထားခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု တွက်မိလေသည်။

ဂျပန်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ကြည့်ရာ ဂျပန်များက သူ့အား မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေသည်ကို သတိပြုမိပြီး ကျောချမ်းမိလေသည်။

ထိုအခိုက် တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေ့မိသဖြင့် ဂျပန်လူမျိုးတို့ ယဉ်ကျေးမှုတို့စံ အတိုင်း ဆာမူရိုင်းခေါင်းဆောင် လုပ်သူအား ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်ရာ သင်္ဘောကျ သွားပုံရပါသည်။ သည်တော့ အခြားဂျပန်များလည်း သူ့အား မှုန်တေတေ မကြည့် တော့ဘဲ မျက်နှာထားပြောင်းလာကြတော့သည်။

တကယ်တော့ သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား ဂျပန်တွေကို မုန်းတီးနေမိသည်။ ထိုအချိန်၌ ဂျပန်အနေဖြင့် အပြင်းပြဆုံး တောင့်တချက်မှာ မိမိတို့သင်္ဘောသားတွေ အားလုံး ကျန်းမာသန်စွမ်းစွာဖြင့် လက်နက်ခဲယမ်းများပြည့်စုံကာ သင်္ဘောကို ပင်လယ် ပြင်၌ လွတ်လပ်စွာလွှင့်နေရသည့် အဖြစ်ပင်တည်း။

သင်္ဘောသားဗင်သည် ဂျပန်နှင့် စကားပြောနေလေသည်။ ရှေ့သွားနှစ် ချောင်းကျိုးနေပြီး ဗင်က ရယ်ကာမောကာဖြင့် ပြောနေပုံကလည်း ဟာသဆန်နေ လေသည်။

“ဒီမယ်... ပိုင်းလော့ကြီး၊ ဂျပန်တွေက အစာအာဟာရ ဆိုတဲ့ဟာတွေ ကိုသာ ခင်ဗျားက မြန်ရေယှက်ရေ စားသောက်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီနေရာဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးနေရာပဲလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်လေ... ဒီရောက်ပြီး နှစ်ရက်အတွင်း ကျွန်တ မိန်းမနှစ်ယောက်တောင် ရပြီးပြီ ဟဲ... ဟဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တို့အနေနဲ့ ဂျပန်တွေလိုပဲ အသားလုံးစ မစားဘဲ၊ ဘရမ်ဒီအရက် မသောက်ဘဲနေနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေ မယ့်... ကြာရှည်တော့ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ မိန်းမတွေပေါတာကလည်း မလွမ်းလှပါဘူး။ ကျွန်တို့ဆိုရင် ပင်ပန်းလွန်းလို့ အနားယူချင်တာပဲ ရှိတယ်။ ခက်တာက ဂျပန်တွေက ကျွန်တို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေ ဘာမှသိပုံမရဘူး။ ကျွန်တို့အနေနဲ့ အမဲသားတို့ ပေါင်မုန့်တို့ ဘီယာတို့ လိုအပ်တာကိုလည်း လုံးဝနားလည်ဟန် မတူဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တို့ထ ဘရမ်ဒီနဲ့ ပိုင်အရက်တို့လည်း ရေသောက်သလို သောက်နေကျဆိုတာလည်း သူတို့ နားမလည်ဘူး”

ဂျပန်၏ စကားအဆုံးတွင် ဗင်နက်ဆိုသူကလည်း... . . .

“အဲဒါ အဆိုးဆုံးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ဆိုရင် ဥရောပတိုက်က အရက်လုံးလုံး မ သောက်တာ သိပ်ပြီးနေရခက်နေတာပဲ”

ဟု စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောလေသည်။

ထိုနောက် သူသည် ဂျပန်၏အနီးသို့ လျှောက်ပြီး မျက်နှာကိုနီးကပ်စွာ ကြည့်လေသည်။

ဗင်နက်သည် မျက်စိအဝေးမှန်ပြီး သူ၏မျက်မှန်ကလည်း ပင်လယ်ထဲ မှန်တိုင်းမိစဉ်က လွင့်စင်ကျပျောက်သွားခဲ့သည်။

ထိုပြင် သူသည် ဒတ်ချ်ပိုင် အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီ၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ပြီး ဂျပန်သင်္ဘောပေါ်တွင် ကုန်သည်ကြီးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ငွေကြေးကိုင်တွယ်သူ အဖြစ်အဖြစ်လည်းကောင်း လိုက်ပါလာသူဖြစ်သည်။

ဗင်နက်က စကားဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့တစ်ယောက်က ကုန်းပေါ်ရောက်ပြီး ဘေးအန္တရာယ်ကင်းနေတာတော့ ပြန်ပြန် ပါပေမယ့်... ယမကာ အရက်ဆိုလို့ တစ်စက်ကလေးမှ မသောက် ခက်တယ်။ ဘယ်နဲ့လဲ ရေကြောင်းပြုမှုကြီး၊ ခင်ဗျားကော နည်းနည်း မိသောက်ရသလား”

“နီး... ကျုပ်လည်း ဘာမှမသောက်ရဘူး။ သစ်ရွက်တွေ ထည့်ထားတဲ့ မုန့်သဲ သောက်ရတယ်”

ဂျပန်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်ပြောနေခြင်းမှာ ဗင်နက်သည် သူ၏ ခင်မင် သော မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဘာရွက်တွေမှန်း မသိဘူး။ ထည့်စိမထားတဲ့ ရေနွေးချည်ပဲ သောက်နေရတယ်။ ဒီတိုင်းပြည် တစ်ပြည်လုံးမှာ ယမကာအရက်ဆိုလို့ ချည်းချိတ်လို့များလား။ ဒီမယ်... ပိုင်းလော့ကြီး ခင်ဗျား ဂျပန်တွေဆိုမှာ အရက်နည်း နည်းတောင်းကြည့်ပါလား”

ဗင်နက်က တိုက်တွန်းပြောဆိုနေပြန်သည်။

သင်္ဘောသားများအား စု၍ထားသောအိမ်မှာ ကျေးရွာအရှေ့ဘက် အစွန် မှုန် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအိမ်သို့ ဂျပန်က သွားရောက်ရာတွင် အဝ၌ စောင့်နေသူလက်... ကတိုင် အချိန်ထဲ ဂျပန်အား ဝင်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။ အတွင်းသို့ ရောက်တော့မှ သင်္ဘောသား သင်္ဘောများကို စောစောက ဂျပန်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း အိမ်ခေါ်ခြင်းပြင်ဘက်သို့ လုံးဝ

ထွက်ခွင့်မရှိကြောင်း သိရလေသည်။

အိမ်ကတော့ အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး အခန်းပေါင်းများစွာ ရှိပေသည်။ သင်္ဘောသားများအား ပြုစုရန်အတွက် ဂျပန်လူမျိုး အစေခံ ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေလည်း အတော်များများ ရှိသည်။

ဂွန်တို့၏ သင်္ဘောသားထဲမှ အသက်မှသေတဲ့ ကျန်ရစ်သူ စုစုပေါင်း ၁၁ဦး ရှိလေသည်။ သေဆုံးသူများ၏ အလောင်းများကိုတော့ ဂျပန်တို့က သယ်ဆောင်သွားသည်ဟု သိရသည်။

တစ်စရာအနေဖြင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစုံ ဖောဖောသီသီ ကျွေးသဖြင့် သင်္ဘောပေါ်တုန်းက ဝိတာမင် စီဇာတ်ချီတဲ့မကြောင့်ဖြစ်ပွားခဲ့သော စကားစီအရေပြား ချော့ထည်လည်း ပျောက်ကင်းစပြုကုန်ပြီဖြစ်သည်။

လူနစ်ယောက်ကမူ ဝမ်းဗိုက်ထဲ သွေးထွက်ပြီးနာမကျန်းဖြစ်နေသေးသည်။ ဂွန်လည်း ထိုလူနစ်ဦးအား သွားရောက်လေ့လာကြည့်ရှုရာ အခြေမလှဘဲ ထိုညတွင်ပင် သေဆုံးသွားစရာ ရှိသည်ဟု ယူဆမိလေသည်။

မာလိန်မျှော်(ကပ္ပတိန်)ကြီးသည်ကား အခန်းတစ်ခန်း၌ ပြင်းစွာ ဖျားလျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။

ထမင်းချက် ဆွန်ဆိုသူက ရယ်တာမောကာဖြင့် . . .

“ပိုင်းလော့ကြီး၊ စောစောက ဗင့်ပြောသလိုပဲ ဒီနေရာက မဆိုလှဘူးခင်ဗျာ အစားအသောက် မကောင်းတာနဲ့ အရက်မရတာဘဲ ပြောစရာရှိတယ်။ ဂျပန် လူမျိုးတွေအနေနဲ့ကလည်း ကျွန်တော်တို့က အိမ်ထဲ ဖိနပ်မစီးဘဲနေရင်အိုတေပဲ၊ သူတို့က တစ်မျိုးပဲနော်၊ အိမ်ထဲ ဖိနပ်စီးတာမြင်ရင် သိပ်စိတ်ဆိုးတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဒီမယ် . . . ကျုပ်ကြားသိရတာက ဒီအရပ်မှာ ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးတစ်ဦး ရှိတယ်တဲ့။ ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းဝင် တစ်ဦးလို့ပြောတယ်”

ဂွန်က ပြောရင်းနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ပုံ၊ အိုမိ အမည်ရှိ ဆာမူရိုင်းက ရွာသားတစ်ဦး ဦးညွတ်အရှိအသေ မပြုမိ၍ ဓားရှည်ဖြင့် ခုတ်သတ်လိုက်ပုံများကိုပါ ပြောပြလိုက်ရာ သင်္ဘောသားများမှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားကြတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ ခေါင်းငွေ့အလေးမပြုတာနဲ့ဘဲ ခေါင်းဖြတ်သတ်ပစ်လိုက်တာပဲလား”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်းမပြောတတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့အားလုံး သင်္ဘောပေါ်ပြန်တက်ကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ တော်တော်ကြာ ကျုပ်တို့ကို ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးတွေ သွားရင် . . .”

‘ပင်နက်’က ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန် သူတို့လူထဲက စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဆွဲအနေသူ ‘ဆာလာမုန်’ ဆိုသူသည် မယုံကြည်နိုင်သလို တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ပါးစပ်လှုပ်နေရာ ‘ဂွန်’က မြင်၍ . . .

“ဒီမယ် . . . ဆာလာမုန်၊ ကျုပ်ပြောတာ အမှန်ချည်းပဲ။ ဟိုလူကိုယ်တိုင်က

သည်း သူဟာ ‘ဂျက်ဆွစ်’ ဂိုဏ်းဝင် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးလို့ပြောတယ်”

ဟု ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့သင်္ဘောပေါ်ပြန်တက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။

ဒီမယ်ပိုင်းလော့ကြီးခင်ဗျား . . . ဟိုဆာမူရိုင်းကောင်ကို ပြောကြည့်ပါလား”

‘ဗင့်’ ဆိုသူက သူ၏သဘောထားကိုပြောလေသည်။

ဤတွင် သင်္ဘောသား ဂျင်ရိုပါဆိုသူက . . .

“အခုနေတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ဘုရားသခင်လက်ထဲမှာရှိတယ်။

သူ့အသခင်က ကျုပ်တို့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ဝင်ပြောပြန်သည်။

‘ဗင့်’ သည် ‘ဂွန်’ ဘက်သို့လှမ်း၍ မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“အဲဒီ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအပြင် ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေကော တွေ့ခဲ့မိသလား”

“နီး . . . မတွေ့ဘူး၊ ကျေးရွာတစ်ခုလုံးမှာ ပေါ်တူဂီလူမျိုးဆိုလို့ တစ်ယောက်

မရှိကြောင်းမိဘူး”

“ကျုပ်တို့ ဒီရောက်နေကြောင်းသာ သိသွားရင် ပေါ်တူဂီကောင်တွေက

ဒီနေရာမှာသေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ . . . ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးတစ်ဦးရှိတယ် ဆိုရင် တခြားပေါ်တူဂီ

သူမျိုးတွေလည်း ရှိမှာသေချာတယ်၊ ဒီကောင်တွေက ပင်လယ်ဓားပြသာသာတွေ

မထုတ်လား၊ စိုးရိမ်ရတယ်ခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ သူတို့သင်္ဘောတွေမှာ ရောက်ရာအရပ်ကို

ခင်ဦးတိုက်ခိုက်တတ်တဲ့ လက်နက်တိုင်တစ်တွေလည်း ပါတတ်တယ်”

တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်ကို ‘ဗင့်’ကဝင်၍ ထောက်ခံလေသည်။

“မှန်တယ်၊ ဒီကောင်တွေက အလွန်စက်ဆုတ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဟာ အခု ဂျပန်ပြည်ရောက်နေတာ မဟုတ်လား”

‘ပင်နက်’ ကမေးရာ ‘ဂွန်’ က ခေါင်းညှိတ်ပြုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဤတွင် ‘ပင်နက်’သည် စကားကို ခပ်တိုးတိုးဆက်ပြောလေသည်။

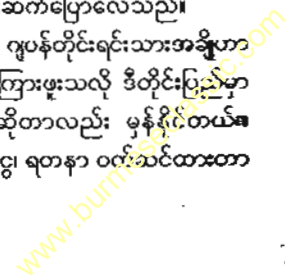
“ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးတွေ ရောက်နေတာမှန်ရင် ဂျပန်တိုင်းရင်းသားအချို့ဟာ

ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင် ဖြစ်နေမှာပဲ။ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ကြားဖူးသလို ဒီတိုင်းပြည်မှာ

ဗွေ၊ ငွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ သိပ်ပေါတာပဲဆိုတာလည်း မှန်နိုင်တယ်။

ဒီမယ်လော့ကြီး ‘ဂွန်’ ခင်ဗျား။ ဂျပန်လူမျိုးတွေမှာ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ ဝက်သင်ထားတာ

မရှိကြောင်းမိဘူးလား”

“နိုး.. မမြင်မိဘူး။ ဂျပန်လူမျိုးတွေ ဆွဲကြိုးတို့၊ လက်ကောက်တို့ဝတ်ဆင်တာဆိုလို့ လုံးလုံးမတွေ့ရဘူး။ နောက်တစ်ခုက ကျုပ်တို့သင်္ဘော ‘အီရပ်စ်ပတ်စ်’ ပေါ်ကိုကျပ်သွားကြည့်တယ်။ သင်္ဘောတစ်ခုလုံးကိုလည်း ချိပ်ပိတ်ထားတယ်”

ဤသို့ အစချီကာ ‘ရွှန်’က သူ၏အတွေ့အကြုံများပြောလိုက်ရာ၊ သင်္ဘောသားများမှာ ပို၍ပင် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ဟာ.. ဒီလိုဆိုရင် ဒုက္ခပါပဲ။ ကျုပ်တို့က သင်္ဘောပေါ်လည်း ပြန်တက်လို့မရ တုန်းပေါ်မှာကလည်း ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီးတွေ ပေါ်တုတ်လက်နက်တိုင် တပ်သားတွေ ဝှိုနေတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဘယ်ပြေးရပါ့မလဲ။ ဒီမယ်.. ပိုင်းလော့ကြီး.. အခုအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့အသတ်ခံရတော့မှာပဲထင်တယ်”

‘မေဆုကာ’ ဆိုသူ သင်္ဘောသားက တကယ်ပင်တုန်လှုပ်ချောက်ချားဟန်ဖြင့်ပြောရာ ‘ဂျင်ရှီပါ’က ပြန်၍နှစ်သိမ့်လေသည်။

“သိပ်လည်း တွေးကြောက်မနေပါနဲ့၊ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်တို့ကကြမ္မာဟာ ဘုရားသခင်လက်ထဲ ရှိပါတယ်။ ဘုရားသခင်က ကြည့်မနေပါဘူး။ ကြံဖန်ကူညီတယ်ဆယ်မှာပါ။ ဘာမှကြောက်မနေပါနဲ့”

ဤတွင် ‘ရွှန်’က သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ။ ‘အိုမီ’ ဆိုတဲ့ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းက ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီးကို ကြည့်ပုံဟာ ကျုပ်အထင်တော့ မုန်းတီးစက်ဆုတ်တဲ့ဟန်မျိုးပဲ။ ဒါဟာ ကျုပ်တို့အတွက် ကောင်းတဲ့လက္ခဏာဖြစ်တယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲ ထူးဆန်းတယ်လို့ထင်တာ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ဒီဝရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ဝတ်စုံမျိုးဝတ်မထားဘဲ လိမ္မော်ရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးဝတ်ထားတယ်။ ကျုပ်ဖြင့် ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

“ဟင်.. ဟုတ်လား။ အဲဒါတော့ ထူးဆန်းတာ အမှန်ပဲ”

‘ဗင်နက်’က မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် ‘ရွှန်’ကပင် ဆက်၍..

“ဒီတိုင်းပြည်မှာ သူတို့ရဲ့ ဩဇာ သိပ်ရှိဟန်မတူဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ပိုင်းလော့ကြီးခင်ဗျား၊ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

‘ဂင်ဆယ်လ်’ဆိုသူက မေးပြန်သည်။

“ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူး။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီးစောင့်နေရုံပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ အကြီးအကဲ ‘ဒိုင်မီယို’ ဆိုတဲ့လူလာတဲ့အထိ စောင့်ပြီးကြည့်ရမယ်။ ဒီလူက ကျုပ်တို့ကို ပြန်လွှတ်ချင်လွှတ်မှာပေါ့။ မလွတ်စရာ အကြောင်းမှမရှိတာ။ ကျုပ်တို့က သူတို့ကို ဘယ်လိုမှ ရန်ပြုတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ စီးပွားကုန်သွယ်ဖို့ လာတဲ့ ကုန်သည်တွေသာ ဖြစ်တယ်။ ပင်လယ်ဓားပြတွေမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဘာမှကြောက်နေစရာမလိုဘူး”

“ဒါမှန်ပါတယ်။ ဒီမယ်ကိုယ်လူတို့.. ပိုင်းလော့ကြီးပြောတာ ကြားရဲ့

ထုတ်လား။ ဂျပန်လူမျိုးအားလုံးက ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီးတွေရဲ့ နောက်လိုက်တွေ

ထုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ဂျပန်ဆာမူရိုင်းကောင်က ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီးကို မုန်းတီးတယ်

ဆိုတာလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ လက်နက်ကိုင်ခွင့်ရှိတာက

ဆာမူရိုင်းတွေသာဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ အခြေအနေက မဆိုးလှပါဘူး။ ဆာမူရိုင်းတွေ

ဆိုတာ သတိထားဖို့လိုတယ်။ အရေးကြီးတာက ကျုပ်တို့လက်နက်တွေ ပြန်ရဖို့ပဲ။

အချိန်ကျရင် ကျုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်သင်္ဘောပေါ်ပြန်ရောက်မှာပါ”

ဗင်နက်ကပြောလိုက်ရာ ဂျင်ရှီပါက..

“တကယ်လို့ သူတို့ရဲ့ အကြီးအကဲ ဒိုင်မီယိုက ဝရင်ဂျီဘာသာဝင်ဖြစ်နေ

ရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု ပြန်မေးလေသည်။

ထိုမေးခွန်းကို မည်သူကမှ မဖြေဘဲနေစဉ် ဂင်ဆယ်က ရွှန်ဘက်သို့လှမ်း၍

ဇနားကထပ်မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်ပြန်သည်။

“ဒီမယ် ပိုင်းလော့ကြီး၊ ဓားရှည်ကိုင် ဂျပန်ဆာမူရိုင်းက ရွာသားတစ်ယောက်ကို

ခေါင်းဖြတ်ပစ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အလို ဘုရား.. ဘုရား။ ဒီလူတွေက တကယ်လူရိုင်း။ လူဇာတွေပါပဲလား”

ဂင်ဆယ်က ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူသည် အရပ်မြင့်မြင့် ရုပ်ရည်သန်ပြန်သော

ဇနားတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“နောက်ပြီး အဲဒီဆာမူရိုင်းကို ဘေးက လူတွေက ဘာမှမပြောဘဲ ဒီအတိုင်း

ကြည့်နေကြတာပဲလား”

“အေး.. ဟုတ်တယ်”

ရွှန်က ပြန်ပြောလိုက်ရာ ဂင်ဆယ်သည် ပို၍ပင် တုန်လှုပ်သွားပုံရလေ

သည်။

“ဘုရား.. ဘုရား။ လက်နက်မဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သက်သက်မဲ့ သစ်ပစ်

ထားဟာ.. ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

“ဒါတော့ ငါလည်းမပြောတတ်ဘူး ဂင်ဆယ်။ ဆာမူရိုင်းကောင် လက်ဖြန်

ထားတော့ တကယ်အံ့ဩစရာပဲ။ ဓားအိမ်ထဲထည့်ထားတဲ့ ဓားရှည်ကြီးဟာ စက္ကန့်

ခိုင်းအတွင်း ဝင့်ခနဲမြင်လိုက်ရပြီး ဟိုရွာသားရဲ့ ဦးခေါင်းဟာ ပြတ်ထွက်လိမ့်ကျ

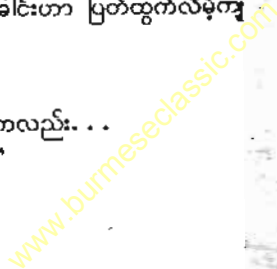
သွားတော့တာပဲ”

“အိုးခိုင်ဂေါ်ဒ်”

ဂင်ဆယ်က ရေရွတ်လိုက်ချိန်တွင် ဗင်နက်ကလည်း..

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ကယ်တော်မူပါဘုရား”

ဟု ဘုရားတလိုက်ပြီးမှ..

“အနေထဲ ကျုပ်မျက်မှန် ပျောက်သွားတာ ခွကျတာပဲ။ ကျုပ်က မျက်မှန် မပါရင် တယ်ဒုက္ခရောက်တယ်”

“ဒီထက် ပိုင်းလော့ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဂျပန်ဆာမူရှင်း တယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ”

ဂင်ဆယ်က မေးမြန်းလေသည်။

“ကုန်ပတ်ပေါ်မှာ နှစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကမ်းပေါ်မှာတော့ အများကြီးပဲ”

“ဒီသတ္တဝါတွေ အကုန်လုံး ဘုရားသခင် ဒဏ်ခတ်ပါစေဈာ”

တူင်ပိုမိက ဂျွန်ဘက်သို့ လှမ်း၍ ပြောပြန်ပါသည်။

“ဘာပုံဖြစ်ပြစ် ကျုပ်တို့တွေ မသေဘဲ။ ကျွန်သလောက်တော့ ဒီလိုချော ချောမောမော ရောက်လာတာဟာ ပိုင်းလော့ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ဂျွန်က ပြန်မေးလိုက်ရာ ဂျင်ရှိမိက ဆက်ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီလိုလေဌာ။ မာလိန်မှူး(ကပ္ပတိန်)ကြီးကို ခင်ဗျားက တိုက်တွန်းလို့ ဂျပန် ပြည်ဘက် ကမ်းခြေဆီကို သင်္ဘောလှည့်လာမိတာ မဟုတ်လား။ ပင်လယ်ထဲမှန်တိုင်းမိလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိချိန်မှာ ခင်ဗျားက အကောင်းဆုံးအကြံပြုပေးခဲ့တာပဲ။ တကယ် တော့ ကျုပ်တို့ကို အထက်က ညွှန်ကြားလိုက်တဲ့ ရေကြောင်းခရီးစဉ်က ဂျပန်ပြည်လာ ခို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲ့ သင်္ဘောသွားရာလမ်းကြောင်းရဲ့ တောင်နဲ့မြောက် နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ရန်သူစစ်ပိန် သင်္ဘောတွေအများကြီးရှိနေတာလည်း ထည့်စဉ်းစား ဦးလေ။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့သင်္ဘော ပစ်ခတ်နှစ်မြှုပ် မခံရအောင် တစ်ခုတည်း သောနည်းလမ်းက အနောက်စူးစူးကို လွှင့်ရမယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဒီဂျပန်ပြည်ရှိရာ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာထဲ ရောက်လာခြင်းဖြစ်တယ်”

“ကျုပ်တော့ ရန်သူသင်္ဘောဆိုလို့ မမြင်မိပါလား”

ဂျင်ရှိမိက ထပ်ပြောရာ ဗင်နက်ကဝင်၍ . . .

“ဆက်ငြင်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဂျင်ရှိမိ။ ပိုင်းလော့ကြီးက သူနားလည်လို့ ပြောတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဗင်နက်ပြောတာ မှန်တယ်”

ဗင် ဆိုသူကပါ ဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။

ဗင်နက်ကပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ။ ခေါင်းအေးအေး ထားပြီး စဉ်းစားရမယ်။ ကျုပ်တို့အခုဆို ဂျပန်ပြည် ရောက်လာတာကို ကံဆိုးတယ် လို့လည်း မဆိုနဲ့ဦး။ ဒီတိုင်းပြည်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သတင်းမျိုးစုံ ကြားဖူးကြတယ် မဟုတ်လား။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတွေ အလွန်ပေါတယ်ဆိုတာလေ။ မူလက ကျုပ်တို့

ကြားခဲ့တဲ့ ရွှေတွေ သိပ်ပေါတဲ့ အရပ်ဆိုတာ အမေရိကန်မဟုတ်ဘူးဗျ။ ပြီးတော့ အမြတ်ကောင်းရမယ့် ကုန်ပစ္စည်းတွေဆိုရင်လည်း ဒီအရွေ့တိုင်းမှာပဲ ရှိတယ်”

သို့သော် ဂျင်ရှိမိသည် စိတ်အားထက်လာပုံ မရချေ။

“ကျုပ်တော့ အားလုံးအသတ်ခံရမယ် ထင်တာပဲ”

ဤတွင် ဗင်က စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့် . . .

“တော်စမ်းပါဌာ။ တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပိုင်းလော့ကြီးက

အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးထင်တာကို လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောသားထဲက သေချို့ သေကုန်တာတော့ သူ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ ပင်လယ်ခရီးထွက်တယ်ဆိုတာ သေတဲ့လူ သေကြတာချည်းပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ သေသွားတဲ့လူတွေကို ဘုရားသခင်စောင့် စော့က်ပါစေဈာ။ အဲဒီသေတဲ့အထဲ ကျုပ်ညီတစ်ယောက်လည်းပါတယ်”

ဂျင်ရှိမိက ဤသို့ပြောလျှင် ဂျွန်သည် ထိုလူ့အပေါ်စက်ဆုတ်မှန်းတီးမိ

ထေသည်။

သို့သော် သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား မိမိက ဤဂျပန်ပြည်ဘက်သို့ ဦးတည်လွှင့် နှစ် အကြံပြုခဲ့သည်ကို မှန်မှန်ပါ၏လောဟု သံသယဖြစ်နေမိလေသည်။

“ကျုပ်တို့အဖွဲ့သားတွေ အသက်ဆုံးရှုံးတာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ လောဘကြီးမှု

ကြောင့်မဟုတ်လား။ ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားကို ဒဏ်ခတ်ပါစေဈာ”

ဂျင်ရှိမိက ကျိန်ဆဲသလိုပြောရာ ဂျွန်က လေသံတင်းတင်းဖြင့် . . .

“ဟေ့လူ။ ခင်ဗျား ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့။ တိတ်တိတ်နေစမ်း”

ဟု ဟန့်လိုက်သည်။

ဂျင်ရှိမိလည်း ဂျွန်၏ မျက်နှာထားကိုကြည့်ပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့

ခဲ့ ငြိမ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ပိုင်းလော့ကြီး”

တစ်ယောက်က ဂျွန်အား မေးမြန်းသည်။

“ဘာမှမလုပ်ဘဲ စောင့်နေရမယ်လို့ ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ဂျပန်တွေရဲ့

ကြီးအကဲ မကြာခင်ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ကိစ္စအားလုံး ရှင်းသွားလိမ့်မယ်”

ဗင်သည် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရာ ပန်းခြံထဲ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်

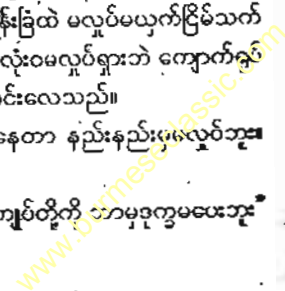
နေထိုင်နေသော ဂျပန်ဆာမူရှင်းကို မြင်ရလေသည်။ လုံးဝမလှုပ်ရှားဘဲ ကျောက်ရှုပ်

ကြီးလို ငြိမ်ပြီးထိုင်နေနိုင်သည်များ အံ့ဩဖွယ် တောင်းလေသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးဌာ။ ဟိုကောင်ကြီး ထိုင်နေတာ နည်းနည်းမှလှုပ်ဘူး။

ခေါင်းယားလို့တောင် တုတ်တာမမြင်ရဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဒီလူက သူ့ဟာသူ နေတာပဲ။ ကျုပ်တို့ကို ဘာမှဒုက္ခမပေးဘူး”

ဝင်နက်က ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်နေလို့လဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိပ်လိုက်၊ စားလိုက် နေတာပဲမဟုတ်လား။ စားရတာကတော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ စားမကောင်းဘူး”

“ဒီမယ် ပိုင်းလော့ကြီး အပြင်ဘက်မှာစောင့်နေတဲ့ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့မှာက လူအင်အား ဆယ်ယောက်တောင်ရှိတယ်”

“အဲဒါလည်း ငါစဉ်းစားကြည့်ပြီးပြီကွ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့လူတွေရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေက ပုံမှန်မဖြစ်သေးဘူး။ တို့လူတချို့မှာ ဖြစ်နေတဲ့ စကားပီ အရေပြားရောဂါဆိုရင် နောက်ထပ် တစ်ပတ်လောက်နေမှပျောက်မယ်။ နောက်တစ်ချက်က ငါတို့သင်္ဘောပေါ်မှာ ဆာမူရိုင်းတွေက အတော်များများရှိနေတယ်။ တို့မှာ လက်နက်ဆိုလို့ ဓားလှံ၊ သေနတ် ဘာမှမပါဘဲနဲ့လည်း မတိုက်ချင်ဘူး။ ဒါထက် မင်းတို့အခုနေရတဲ့အိမ်ကို ညဘက်မှာ လက်နက်အစောင့်ချထားသလား”

“ရက်စ၊ အစောင့်ရှိတယ်။ အစောင့်ကိုလည်း တစ်ညသုံးလေးကြိမ်လောက် ဖျတ်လဲတယ်။ အစောင့် ဆာမူရိုင်းအိပ်ပျော်နေတာများ တစ်ယောက်ယောက်က ခြင်မိသလား”

ဝင်နက်ကမေးလိုက်ရာ အားလုံးခေါင်းခါပြကြသည်။

ဂျင်ရှီပါက အကြံပေးပြန်သည်။

“ဒီမယ် ကျုပ်တို့ ဒီညပဲ သင်္ဘောပေါ် အတင်းတက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား။ ညဘက်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့က သင်္ဘောပေါ်က အစောင့်တွေကို ဝင်စီးရင် ခုခင်ရမှာဗျ”

“ဟေ့လူ၊ တော်စမ်းဗျာ။ စောစောက ပိုင်းလော့ကြီးပြောတာ နားမလည်ဘူးလား”

ဝင်က စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ အမြောက်ပစ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သူ ပီတာဇွန်က . . .

“ဟုတ်သားပဲ။ ဂျင်ရှီပါကလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ဆက်ပြောမနေပါနဲ့”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဂျင်ရှီပါသည် အလျော့ပေးချင်ပုံမရဘဲ . . .

“ဟေ့ . . . ဝင်နဲ့ ပီတာဇွန်၊ တစ်နေ့ကျရင် မင်းတို့အမှန်တရားကို သိလာလိမ့်မယ်”

ဟု ခပ်တည်တည်ပြောကာ ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

“အားလုံး ဘာမှစိုးရိမ်မနေပါနဲ့။ မကြာခင် အခြေအနေကောင်းသွားမှာပါ”

ဝင်နက်က အားလုံးကိုခြုံ၍ ပြောလိုက်ရာ ကရွတ်ကီ အမည်ရှိ လူငယ်ထစ်ဦးက . . .

“ဂျင်ရှီပါပြောတာ မှန်တယ်ဗျ။ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့ကို ဒဏ်ခတ်ခဲ့အနေနဲ့ ဒီနေရာရောက်အောင် ပို့လိုက်တာဖြစ်တယ်။ နောက်ဆိုရင် . . .”

ဟု ပြောနေစဉ် ဖြန့်က ခပ်ထန်ထန်လေသံဖြင့် . . .

“ဟေ့ကောင် . . . တော်စမ်း”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

လူငယ်လည်း ရုတ်တရက်လန့်သွားကာ ဖြန့်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေထိုင်သည်။

“ဆောရီးပဲ ပိုင်းလော့ကြီးခင်ဗျား။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

တကယ်တော့ ကရွတ်ကီသည် သင်္ဘောပေါ်ပါလာသူများအနက် အသက်အငယ်ဆုံး(ဝမ်းနစ်သာသာအရွယ်)ဖြစ်နေသည်။ သင်္ဘောသားများအဖြစ် လိုက်ခွင့်ရပြီးမှာ သူ၏ဖခင်သည် သင်္ဘောတစ်စင်း၏ ကပ္ပတိန်ဖြစ်၍ ဖခင်၏ဩဇာအဆက်အသွယ်ကြောင့် လိုက်ခွင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ချက်က ပင်လယ်ရပ်ခြားသို့ သင်္ဘောဖြင့် စွန့်စွန့်စားစားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ခဏချင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝလာလိမ့်ဟု ယူဆ၍ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ၏ဖခင်ကြီးသည် အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံရှိ စပိန်ပြည်ပိုင် မြို့တစ်မြို့တို့ ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရာ၌ ကျဆုံးခဲ့ရရှာသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံး၌ မြို့ကိုစီးနင်းသိမ်းပိုက်နိုင်သဖြင့် လူယူရရှိသောဥစ္စာအဖြစ်တွေက မက်မောစရာ ကောင်းလှသည်။ နောက်ပိုင်း ကရွတ်ကီသည် ပင်လယ်သင်္ဘောလိုက်ခြင်းသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝနိုင်သလောက် အသက်ဆုံးရှုံးရန်လည်း အန္တရာယ်ကြောင်းသဘောပေါက်လာခဲ့သည်။

ယခု သူသည် ဖြန့်၏တင်းမာသောမျက်နှာထားကိုကြောက်ပြီး တောင်းပန်ချင်လေသည်။

“ဆောရီးပါပဲ ပိုင်းလော့ကြီးခင်ဗျား”

ဖြန့်သည် တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ . . .

“ကျုပ်တို့ ကုန်းပေါ်ရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပလဲ”

“ဒီနေ့ဟာ တတိယမြောက်နေ့ပဲခင်ဗျ။ ကုန်းပေါ်စ ရောက်ချိန်ကိုတော့ မတောင်းမမှတ်မိဘူး။ ကျုပ်အိပ်ရာကနီးလာတော့ ဂျပန်တိုင်းရင်းသားတွေ အပြစ်ပိုင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနက်နက် အစာရေစာလည်း ပေးတယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ သေဆုံးနေသူတွေရဲ့ အသေအတ္တတွေကိုလည်း သူတို့ယူသွားကြတယ်။ ဂျပန်ထဲက တစ်ယောက်လာ ပေါ်တူရီကန် အနည်းအကျဉ်းတတ်တယ်။ သူ့ပြောပုံအရ ကျုပ်တို့ရဲ့ အကြီးအကဲခေါင်း

ဆောင်ကို သီးခြားနေရာမှာ ထားချင်ပုံရတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကို အဲဒီအိမ် ပို့လိုက်တာပါပဲ။ ဪ... ဒါထက် ပိုင်းလော့ကြီး၊ ဝိုင်အရက်ကလေးများ မရနိုင်ဘူးလား။ ထပ်တောင်းကြည့်စမ်းပါဗျာ။ ပြီးတော့ အဲဒီလူတွေကပဲ ဒိုင်မီယိုဆိုတဲ့စကားလည်း ပြောတယ်။ နေပါဦးဗျ။ အဲဒီဒိုင်မီယိုဆိုတဲ့လူလားရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ”

ဂျွန်သည် ဗင်နက်၏ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကိုမဖြေဘဲ... .

“တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ ဓား၊ သို့မဟုတ် ပစ္စတိုလက်နက်တစ်လက် တောင် မရှိဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“နီး... မရှိဘူး”

ဗင်နက်က ပြန်ဖြေသည်။

“သူတို့က အဝတ်အစားတွေကို လျှော်ဖွပ်ဖို့ဆိုပြီး ယူသွားချိန်မှာ လက်နက်တွေ ပါယူသွားတယ်။ နောက်တော့ အဝတ်အစားတွေသာပြန်ရတယ်။ လက်နက်တွေတော့ သူတို့က သိမ်းထားလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ်တို့က စိတ်မောလူမောနဲ့ အင်အားချညှန်နဲ့ နေတာမို့ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ခဲ့ဘူး။ နောက်မှပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျုပ်ရဲ့ပစ္စတိုလေနတ်အပြင် သော့တွဲပါ ယူထားလိုက်တယ်။ သော့တွဲမှာက သင်္ဘောပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ လုံခြုံရေးအခန်း၊ လက်နက်ခဲယမ်းထားတဲ့ အခန်းသော့တွေ အားလုံးပါတယ်”

“သင်္ဘောပေါ်မှာ အခုတော့ အခန်းတွေအားလုံး သော့ခတ်ထားတယ်။

ဒါအတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရဲ့သော့တွဲ သူတစ်ပါးလက်ရောက်နေတာကို မကြိုက်ဘူးဗျာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ချပါ့မလဲ။ အရေးထဲ ကျုပ်မျက်စိမူန့်နေတာက ဒုက္ခတစ်မျိုး၊ အခုနေနား ဘရစ်ဒီတစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဗင်နက်က ညည်းညူသလို ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ‘ဆွန်ခီ’ အမည်ရှိ သင်္ဘောသားက မည်သူကိုရယ်လို့မဟုတ်ဘဲ... .

“ဂျပန်ဆာမူရိုင်းက နောက်ထပ်ခုတ်သတ်လိုက်တယ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သင်္ဘောသားလူငယ်ဝင်ဆယ်က... .

“ဟေ့လူ... . တိတ်တိတ်နေစမ်းဗျာ။ ဓားနဲ့ ခုတ်တဲ့ဂျပန် ဆာမူရိုင်းပါလို့ ပြောထားပြီးသားပဲ။ ဒါကိုနားလည်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဟု ဝင်ဟန်လိုက်သည်။

“ပိုင်းလော့ကြီးပြောတဲ့ ပေါ်တူဂီ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဒီအိမ်ကိုမလာပါစေနဲ့လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဗင်က သူ၏ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ရာ ဗင်နက်က နှစ်သိမ့်အားပေး

သည် သဘောဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ထဲမှာရှိနေကြတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့အကြီးအကဲဒိုင်မီယိုရောက်လာရင် ကျုပ်တို့ကို လွတ်လိုက်အောင် ကျုပ်တို့မှာပါလာတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေရောင်းချပြီး အားလုံးချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ချစ်ချစ် ပြည်ကိုပြန်ကြရဲ့ပဲ။ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဒတ်ချ်လူမျိုးတွေထဲက ပထမဆုံး နောက်ထပ်ပတ် သင်္ဘောလွှင့် ခရီးသွားခဲ့တဲ့လူတွေအနေနဲ့ ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစရာပေါ့။ ဒိုင်မီယိုတွေအကြောင်း အရေးလုပ်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့”

“မပြောလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ။ ပေါ်တူဂီ ဗရင်ဂျီတွေကို ကျုပ်နည်းနည်းမှ စိတ်မချ

ကြဘူး။ သူတို့နဲ့ပါတဲ့ ပေါ်တူဂီ လက်နက်ကိုင်စားပြသသာ ကောင်တွေကလည်း

နူးသေးတယ်။ ဒါထက် ပိုင်းလော့ကြီးခင်ဗျား... . သူတို့ရဲ့အင်အားက ဘယ်လောက်

ရှိမယ် ထင်သလဲ”

ဗင်က ပြောသဖြင့် ဂျွန်ကလည်း... .

“ကျုပ်လည်းမသိဘူး။ အခုလိုအချိန်မှာ ကျုပ်တို့အဖွဲ့အင်အားအပြည့်

သင်္ဘောငါးစင်းသာရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါလည်း ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တို့သင်္ဘောကလူတွေက သနားစရာပါပဲ။

ကျုပ်တို့က ခုချိန်အထိ အသက်ရှင်နေတာ တော်သေးတယ်လို့ဆိုရမယ်”

ဗင်က မှတ်ချက်ချလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီလိုလည်း ပြောလို့မရဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ကလူတွေက သင်္ဘောကလူတွေက သင်္ဘောကလူတွေက ပြန်ရောက်နေတာလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ။ မာဂေဟန် ရေလက်ကြား

ကနေတစ်ခုခု မုန်တိုင်းမိတော့ သူတို့တွေက ကျုပ်တို့ဘက် ထွက်မလာဘဲ လှည့်ပြန်သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

မေဆူကာက သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလေသည်။

“ကိုယ့်လူ ထင်သလိုဖြစ်ပါစေလို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... .

ကျုပ်အထင်တော့ သူတို့တွေ အားလုံးဆေကုန်ပြီ ထင်တာပဲ”

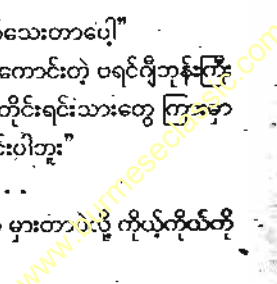
ဂျွန်ကပြောလိုက်ရာ လူငယ် ဝင်ဆယ်သည် ကြက်သီးထသွားပုံရလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့တွေ အသက်ရှင်နေတာ တော်သေးတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့်ကွာ... . ဒီအရပ်မှာက စိတ်ထားမကောင်းတဲ့ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးတွေကလည်း ပြီးတော့အလွန်ဒေါသကြီးလွယ်တဲ့ ဂျပန်တိုင်းရင်းသားတွေ ကြားမှာ အလွန်အမင်း အသက်ရှင်နေပေမယ့် ဖျော်စရာမကောင်းပါဘူး”

ဗင်က ပြောပြန်ရာ ပီတာဇွန်ဆိုသူကလည်း... .

“ကျုပ်တော့ ဟော်လန်ပြည်က ထွက်လာမိတာ မှားတာပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ပြန်အပြစ်တင်မိတယ်။ ဟော်လန်ပြည်အစ်စတာဒမ်မြို့မှာ အရက်မူးအောင် သောက်နေတာမှ ကောင်းဦးမယ်”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ဝင့်သည် ပိတာဇွန်၏ပြောပုံကို သဘောကျပုံမရချေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်လယ်ထဲ မှန်တိုင်းမိနေတုန်းက အခုလို ကမ်းပေါ်ချောချောမောမော ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး။ ဒီဂျပန်ပြည်လို နေရာမျိုး ရောက်ဖို့ဆိုရင် ပိုပြီးတောင် မမျှော်လင့်မိဘူး။ ခက်တာက ဒီမှာ ပေါ်တူဂီဝရင်ဂျီတွေ ရောက်နေတာ ပြဿနာပဲ။ အခုနေအခါ ကျုပ်တို့ဆိုမှာ သေနတ်တွေ အမြောက်တွေ ခွဲနေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

မေဆူကာက ဤသို့ပြောလျှင် ဂျွန်က...

“ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကံပေါ့။ ဘာတတ်နိုင်မလဲ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ရင်းသို့ အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ပြောနေကြ၍ မကြာမီ ဂျပန်လူမျိုး အစေခံများက စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ယူလာပေးပြန်သည်။ ငါးစွပ်ပြုတ် မကျက် တကျက်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစုံ၊ ရွာလကာရည် အနည်းငယ်နှင့် ဘာလီပေါရစ်ချီ ခေါ် မုယောဆန်ပြုတ် စသည်တို့ဖြင့် ငါးအစိမ်းတုံးများ ပါရှိပါသည်။

သင်္ဘောသားများသည် ဆာလောင်ပွတ်သိပ်နေသဖြင့် စားသောက်ရင်း အမဲသားနှင့် အရက်မရတူးလားဟု တောင်းကြည့်ကြသည်။ သူတို့ပြောသော စကားကို ဂျပန်တွေ နားမလည်ဖြစ်နေသည်။

ဂျွန်လည်း သူတို့အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူ၏အဖော် သင်္ဘောသားတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောချင်ရာ ပြောနေကြသည်ကို သူစိတ်ပျက်မိသည်။ ပြန်ခါနီး ဂျွန်က နောက်တစ်နေ့နံနက် လာခဲ့ပါဦးမည်ဟုလည်း ပြောခဲ့သည်။

ရွာ၏ လမ်းကျဉ်းများတစ်လျှောက် ဖွင့်လှစ်ထားသော ဈေးဆိုင်များတွင် လူစည်ကားလျက် ရှိပေသည်။ ဂျွန်သည် ဈေးဝယ်သူများအား ငေးကြည့်ရင်း လျှောက်လာရာ မကြာမီ သူနေထိုင်ရန် ပေးထားသော အိမ်ဝင်းဝသို့ ရောက်လာတော့သည်။

ဥယျာဉ်မှ ဂျပန်အဘိုးကြီးသည် ဂျွန်ကိုမြင်လျှင် ပြုံး၍ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ကွန်းဘန်းဝါး”

‘မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ ခင်ဗျာ’ ဟု ဂျပန်လို နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဂျွန်ကနားမလည်သဖြင့် ‘ဟလို’ ဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် လှေကားထစ်များမှတစ်ဆင့် အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး ဘွတ်ဖိနပ်ချွတ်၍ ဝရန်တာမှတစ်ဆင့် အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏မူလအခန်းကို ရှာမတွေ့သဖြင့် အာအားသင့်သွားမိလေသည်။

“အွန်န... အွန်န”

ဂျွန်က မှတ်မိသော ဂျပန်စကားဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်ရာ အဘွားကြီးတစ်ဦး သွားလာလေသည်။

“ဟိုက်”

“အွန်န ဘယ်မှာလဲ”

ဂျွန်က ပြောသည်ကို အဘွားကြီးက နားမလည်ဘဲ ခေတ္တကြောင်နေပြီး နှုတ်သို့လက်ညှိုးထိုးကာ...

“အွန်န”

ဟု ပြောလေသည်။

ဂျွန်က စိတ်ပျက်သွားမိလေသည်။

“ဖိုး၊ မိုင်ဂေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့အခန်းက ဘယ်မှာလဲ။ အွန်န တစ်ယောက် ကော”

“မယ်”

ဂျွန်က စိတ်တို ဘိုဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိသဖြင့် အွန်နရဲ့ တွန်းတံခါးတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုအခန်းတွင် ဂျပန်လူမျိုး လေးယောက် ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်၍ စားသောက်နေလေသည်။ တစ်ယောက်က ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် ရွာသူကြီးဖြစ်ကြောင်း ဂျွန်က သိသည်။

ဂျပန်တွေက သူ့ကိုမြင်လျှင် ဦးညွတ် အလေးပြုကြစဉ် ဂျွန်က...

“ဖိုး... ဆော့နိုး”

ဟု တောင်းပန်ကာ တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“အွန်န... အွန်န”

ဂျွန်က အော်ခေါ်ကြည့်ပြန်သည်။

သည်တော့မှ အဘွားကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် ဂျွန်အား အခန်းခြေဟန်ဖြင့် ခေါ်လေသည်။

ဂျွန်လည်း သူမနောက်သို့ လိုက်သွားရာ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ရောက်သွားရာ ချိတ်ဆွဲထားသော လက်ဝါးကပ်တိုင်ကိုမြင်တော့မှ မူလ သူ၏အခန်းဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလေသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လည်း ဝှမ်းကပ်မွေရာများ သပ်ရပ်စွာခင်းထားလေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ။ အိုကေ အွန်နကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

ဂျွန်က အင်္ဂလိပ်လိုပင် ပြောလိုက်ရာ ဂျပန်မိန်းမကြီးသည် ညင်သာစွာ နှုတ်ထွက်သွားလေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်နေသဖြင့် ဂျွန်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်

ထိုင်ချလိုက်ရင်း တူလားထိုင်များရှိလျှင် ကောင်းလေစွဟု တောင့်တမိလေသည်။
ထို့နောက် မိမိတို့၏သဘောပေါ်သို့ မည်သို့ရောက်အောင်ပြန်တက်ရပါ
မည်နည်း။ မိမိတို့သဘောမှ သေနတ်၊ အမြောက်လက်နက်များကို မည်သို့မည်ပုံ
ပြန်ရအောင် ကြံရမည်နည်းဟု စဉ်းစားအကြံထုတ်မိလေသည်။

စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ခြေသံများကြားသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဂျပန်
အမျိုးသမီးသုံးယောက် ဝင်လာသည်ကိုမြင်ရလေသည်။ တစ်ယောက်က အဘွားကြီး
နောက်တစ်ယောက်က မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ အသက်ငယ်ငယ် မိန်းမပျိုတစ်ဦးဖြစ်ပြီး
ကျန်တစ်ဦးက သူ့စောစောက တွေ့ခဲ့ဖူးသော လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသမီးဖြစ်လေ
သည်။

အဘွားကြီးက မိန်းမပျိုအား လက်ညှိုးထိုးလျက်...

“အွန်န”

ဟု ပြောရာ ဂျွန်က ခေါင်းခါပြီး လူလတ်ပိုင်း အရွယ် ဂျပန်မကို လက်ညှိုး
ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူကမှ အွန်နဖြစ်တယ်။ သူ့နာမည် အွန်န မဟုတ်ဘူးလား”

ဤသို့ အဘွားကြီးကို ပြောပြီးမှ ဂျွန်သည် အရွယ်လတ် အမျိုးသမီးအား
လှည့်ပြောပြန်သည်။

“ဟေ့ အွန်န။ ကျုပ်ငိုက်ဆာတယ်။ စားစရာ တစ်ခုခု မရဘူးလား”

သူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ပွတ်ပြရင်း ပြောလေသည်။

ဂျပန် အမျိုးသမီးသုံးဦးမှာ သူ၏စကားကို နားမလည်သဖြင့် တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြသည်။

ခဏမျှကြာသော် အရွယ်လတ်လတ် ဂျပန်မက ကျန်နှစ်ဦးကို တစ်စုံတစ်ခု
ပြောလိုက်ရာ အားလုံးတစ်ခပ်ခပ်နှင့် ရယ်မောကြလေသည်။

ထို့နောက် အရွယ်လတ်လတ် အမျိုးသမီးက အိပ်ရာဆီသို့လျှောက်သွားပြီး
သူ၏ အဝတ်အစားများချွတ်ရန် ဟန်ပြင်လေသည်။

ဂျွန်သည် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားမိလေသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

ဂျွန်က မေးသည်ကို ဂျပန်အရွယ်လတ် အမျိုးသမီးက...

“အိမ်မတ်ရော”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏ ကိုမိန့် အကြီးကြယ်သီးများ ဖြတ်နေလေသည်။

သူမသည် အိပ်ရာပေါ် အိပ်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
နေပြီဖြစ်၍ ဂျွန်က ခေါင်းခါပြရင်း အမျိုးသမီးအား အဝတ်အစား ပြန်ဝတ်ခိုင်းလေ
သည်။ ဤတွင် ဂျပန်အမျိုးသမီးသုံးဦးတို့သည် အချင်းချင်းတိုင်ပင်ပြောဆိုနေကြ
ပြန်သည်။

က်အားလျော်စွာ ရွာသူကြီး ရွတ်တရက် ရောက်လာသဖြင့် ဂျပန်မသုံးဦး
လုံး ဦးညွတ် အရိုအသေပြုကြလေသည်။

“နန်းဒါ”

ရွာသူကြီးက ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟု ဂျပန်လိုမေးလိုက်သည်။

အဘွားကြီးက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ရှင်းပြလိုက်သောအခါ ရွာသူကြီးက
ပေါ်တူဂီဘာသာ မတတ်တတ်နှင့် ‘ဂျွန်’အား လှည့်မေးလေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီမိန်းမကို အလိုရှိသလား”

“နီး... နီး... မလိုချင်ပါဘူး။ ကျုပ်အွန်န’ကို စားစရာတစ်ခုခုပေးစမ်းပါလို့
ပြောနေတာပါ”

‘ဂျွန်’က အိပ်ရာဘေးမှ ဂျပန်မကို ညွှန်ပြရင်းပြောလေသည်။
သည်တော့မှ ရွာသူကြီးက ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီမယ်... ‘အွန်န’ဆိုတာ ဂျပန်လို မိန်းမကိုပြောတာ။ ခင်ဗျား မိန်းမအလို
ရှိတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“နီး... နီး... မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုဆိုတော့ ကျုပ်မှားသွားပါတယ်။ ဆောဇီ
ခဲဗျို ကျုပ်က ‘အွန်န’ကို လူနာမည် မှတ်နေလို့ပါ။ ဒါထက် အဲဒီအမျိုးသမီးနာမည်က
ဘာတဲ့လဲ”

‘ဂျွန်’က သူ့အွန်န’ဟု ထင်ခဲ့သူ အမျိုးသမီးကို ညွှန်ပြရင်းမေးလိုက်သည်။

“ဪ... သူ့နာမည်လား။ ‘ဟာကူ’လို့ ခေါ်တယ်”

“ဟာကူ ဟဲ့လား”

“ဟိုက်... ဟာကူ”

(မှတ်ချက်။ ။ ‘ဟိုက်’ဆိုသည်မှာ ဂျပန်လို ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု ပြောခြင်း
ဖြစ်သည်။)

“ဆောဇီပဲ ဟာကူ၊ ကျုပ်က နားမလည်လို့ပါ”

‘ဂျွန်’က ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ပြောသည်ကို သူ့ကြီးက ဂျပန်လို ဘာသာ
ပြောလိုက်ရာ ‘ဟာကူ’သည် ကျေနပ်သဘောကျပုံမရချေ။

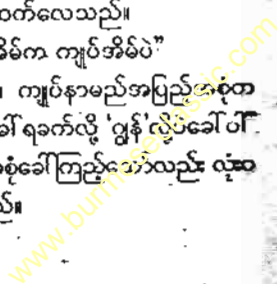
ထို့နောက် အမျိုးသမီးသုံးဦး ထွက်သွားကြသည်။

သည်တော့မှ သူ့ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လေသည်။

“ကျုပ်နာမည်က ‘မူရာ’ လို့ခေါ်တယ်။ ဒီအိမ်က ကျုပ်အိမ်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... မူရာဆန်၊ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျုပ်နာမည်အပြည့်အစုံက
ဆော့ ‘ဂျွန်’ဘလက်သွန်း’လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခေါ်ရခက်လို့ ‘ဂျွန်’လို့ပဲခေါ်ပါ”

သူ့ကြီးမူရာ’သည် ဂျွန်၏ နာမည် အပြည့်အစုံခေါ်ကြည့်သော်လည်း လုံးဝ
မသဘော မခေါ်တတ်သဖြင့် လက်လျှော့လိုက်သည်။

ထိုနောက် သူသည် 'ဂွန်'အား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးသေချာစွာ အကဲခတ် ကြည့်လေသည်။

သူ့အနေဖြင့် 'ဂွန်'မှာ လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ ဂျပန်လူမျိုး များထက်စာလျှင် အလွန်အရပ်မြင့်ပြီး ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေးတို့က ရွှေရောင်ဖြစ် နေသည်။

တစ်ချိန်က 'မုရာ'သည် ယောက်ျားမှန်သမျှ သူတို့လို ဆံပင်နှင့် မျက်လုံး အနက်ရောင်ရှိသည်ဟု ယူဆခဲ့ဖူးသည်။ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ ကိုးရီးယားနှင့် တရုတ်ပြည်မှ လူများ အားလုံးသည်လည်း အနက်ရောင်ဆံပင် ရှိကြသည်မဟုတ်ပါလော။

နောက်တစ်ခွက် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာဆီဘတ်ဒတ်ယိုသည် ရွှေဝါရောင် ဆံပင်နှင့်လူအား အမှန်မှန်းတီးပုံရသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ရွာသူကြီး မုရာသည် ဂွန်အား အကဲခတ်ကြည့်နေရင်းက သင်္ဘောပေါ် တုန်းက အဖြစ်အပျက်ကိုပါ ပြန်သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့သည် ဂွန်အား ဝေပြန်းစစ်ဆေးရန် ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ပုံ၊ သို့သော် ဂွန်က ဘာမှမဖြေနိုင်သေးမီ သတိမေ့ သွားသဖြင့် လက်လျှော့ခဲ့ရပုံ၊ ဂွန်သည် သင်္ဘောသွားများအနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ် ပုံရသဖြင့် ကျန်လူများနှင့် အတူမထားဘဲ မိမိ(မုရာ)နေအိမ်သို့ခေါ်ဆောင်၍ သီးသန့် ထားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပုံများကို သတိရမိလေသည်။

ထိုစဉ်က ဂွန်၏ အဝတ်အစားများ ချွတ်၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပေးကြစဉ် မုရာ၏ မိခင်ကြီးကပင်...

"ဟဲ့... ဒီလူကခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသလောက် ယောက်ျားပီသလိုက် တာနော်"

ဟု ရယ်စရာပြော၍ အားလုံး ဝိုင်းရယ်မောခဲ့ကြရသေးသည်။

"သူတို့ဆီက မိန်းမတွေကလည်း ဒီလိုပဲ ထွားထွားကြီးတွေ နေမှာပဲ ထင်တယ်"

သူကြီးမင်း၏ ဇနီး နီဂျီ ကလည်း ဤသို့ မှတ်ချက်ချခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် ဂျပန်ဆေးဆရာ(ဆရာဝန်)တစ်ဦးခေါ်၍ ဂွန်အား စစ်ဆေး ကြည့်ရှုခိုင်းပြီး ဂျပန်ထုံးစံအတိုင်း ရေဆေးပူပူထစိမ့်ချိုးပေးရန် စီစဉ်သောအခါ ဆရာဝန်က ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။

"ဟေ့... ရမ်းမလုပ်ကြနဲ့ဦး။ မတော်တဆ သေသွားပါဦးမယ်။ အခုလော လောဆယ် ဒီလူဟာ အလွန်အားနည်းနေတယ်။ ရေချိုးတာကို မလောနဲ့ဦး။ ပြည်း ပြည်းမှလုပ်ပါ"

"သူ့ဆံပင်တွေကလည်း အလွန်ညစ်ပတ်နေတယ်ဆရာ၊ သန့်ဆေးတွေကလည်း ပေါ့ပါဘိနဲ့"

"ဒါတော့ မတတ်နိုင်သူး။ ငါကြားဖူးသလောက်တော့ သူတို့လို အနောက်

နိုင်ငံက လူ့ခိုင်းတွေဟာ အခုလိုပဲ ခေါင်းမှာသန်းတွေရှိတတ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်"

"အနည်းဆုံးတော့ ခေါင်းလျှော်ပေးလိုက်ချင်တယ်ဆရာ"

"ကောင်းပြီလေ။ ခေါင်းလျှော်ချင်လျှော်ပေးလိုက်၊ ရေတော့ မချိုးနဲ့ဦး"

ဤသို့ အပြန်အလှန်ပြောခဲ့ပုံများကိုပါ သူကြီးမုရာသည် ယခု ဂွန်ကို ကြည့်ရင်း ပြန်လည်သတိရမိလေသည်။

တစ်ဖန် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ပင်လယ်စားပြုများအကြောင်း ပြောခဲ့ပုံတို့ သတိရ မိပြန်သည်။ ဂွန်အား ဆေတန်နတ်ဆိုးကိုးကွယ်သူလိုလို၊ ပင်လယ်စားပြုလိုလို အသာဆီဘတ်ဒတ်ယိုက စွပ်စွဲပြောဆိုသွားခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခု ဤလူသည် မိမိ၏အိမ်၌ ဧည့်သည်အဖြစ်ရောက်ရှိ နေပြီဖြစ်၍ အိမ်ရှင်ဝတ္တရား ကျေပွန်စွာပြုစုရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သူရဲကောင်း (ဆာမူရှိုင်း) အိမ်ကလည်း ကောင်းစွာပြုစုထားပါဟု ပြောထားသည်။ မိမိ၏တာဝန်မှာ ဤရွာဝါရောင်ဆံပင်၊ မျက်လုံးပြာပြာနှင့် မျက်နှာဖြူလူမျိုးအား အိမ်ရှင်အဖြစ် ဧည့်ခံ ပြုစုရတော့မည်ပါတူထားဟု သူကြီးမုရာက သုံးသပ် ဆင်ခြင်မိလေသည်။

တစ်ဖန် နံနက်ပိုင်း ဆာမူရှိုင်း အိမ်၏စားချက်ဖြင့် အသက်သေခဲ့ရသော ရွာသား တာမာဇာဘီအကြောင်း စဉ်းစားမိပြန်သည်။

တာမာဇာဘီက ဆာမူရှိုင်း တစ်ယောက်အား ထုံးထမ်းစဉ်လာအရ အဓိ အသေမပြုဘဲ မထိမဲ့မြင် ပြုခဲ့ခြင်းကိုလည်း မိမိ(မုရာ)အပေါ် အိမ်က အပြစ်ပုံချလိမ့် မည်ဟုလည်း စဉ်းစားမိလေသည်။

အမှန်တော့လည်း တာမာဇာဘီက လွန်ပေသည်။ သူသည် ရှိသေရမည့် သူတို့ မရှိသေဘဲ မထိမဲ့မြင်လုပ်တတ်သူဖြစ်၍ သူကြီးမုရာကိုယ်တိုင်က ကြိုတင် ဆက်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် မရပါချေ။ တာမာဇာဘီသည် လူအများရှေ့တွင် အိမ် အား ဦးညွတ်အစွဲအသေမပြုဘဲ နေခဲ့သည်။

ယခုတော့ ဘယ်နယ်ရှိစ၊ လူအများရှေ့တွင် မထိမဲ့မြင် ပြုတတ်သူ တာမာ ဇာဘီ၏ဦးခေါင်းနှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲလေပြီတကား။

သူကြီးမုရာသည် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆာမူရှိုင်း အိမ်၏ ရက်စက်မှုကို ထွေးကြောက်မိလေသည်။

ထို့ပြင် သူတို့နယ်မြေ၏ အာဏာပိုင် ဒိုင်မီယို ကိုယ်တိုင် မိမိတို့ကျေးရွာသို့ ကြော်ငြာလှာရောက်လိမ့်မည်ဟူသော သတင်းရရှိထား၍လည်း သူကြီးမုရာသည် စိတ် ထူးထူးနေမိပြန်သည်။

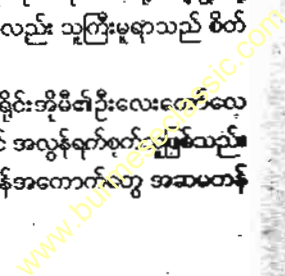
ဒိုင်မီယို၏အမည်တ ယာဘူဖြစ်ပြီး ဆာမူရှိုင်းအိမ်၏ဦးလေးတော်လေ သည် ယာဘူသည် သူ့အပိုင်စားရထားသော နယ်မြေတွင် အလွန်ရက်စက်ပျက်စီးမှု ဖြစ်သည်။

အထက်ပဲသီးနှံများကို မတရားခေါင်းပုံဖြတ်ယူခြင်း၊ အခွန်အကောက်လွှာ အဆမတန် ထောက်ခံခြင်းများလည်း ပြုလုပ်နေသူဖြစ်သည်။

ဒိုင်မီယို၏အမည်တ ယာဘူဖြစ်ပြီး ဆာမူရှိုင်းအိမ်၏ဦးလေးတော်လေ သည် ယာဘူသည် သူ့အပိုင်စားရထားသော နယ်မြေတွင် အလွန်ရက်စက်ပျက်စီးမှု ဖြစ်သည်။

အထက်ပဲသီးနှံများကို မတရားခေါင်းပုံဖြတ်ယူခြင်း၊ အခွန်အကောက်လွှာ အဆမတန် ထောက်ခံခြင်းများလည်း ပြုလုပ်နေသူဖြစ်သည်။

အထက်ပဲသီးနှံများကို မတရားခေါင်းပုံဖြတ်ယူခြင်း၊ အခွန်အကောက်လွှာ အဆမတန် ထောက်ခံခြင်းများလည်း ပြုလုပ်နေသူဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်လာသော် ယာဘူသည် မည်သည့်ဘက်မှ ဝင်ပါမည်နည်းဟုလည်း မူရာက စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ စစ်ဘုရင် အိန္ဒိဒိဘက်မှ လိုက်ပါမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါဘက်မှ ရပ်တည်တိုက်မည် လော။

ယာဘူသည် သူကြီးမူရာ၏ ကျေးရွာအပါအဝင် အိဇနယ်၏ ဒိုင်မီယိုခေါ် နယ်စားဖြစ်သည်။

တိုရာနာဂါဆိုသူကား အရှေ့ဘက်နယ်ပယ်ပေါင်း ရှစ်နယ်ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ် သူဖြစ်သည်။ စစ်မက်ရေးရာ အထူးကျွမ်းကျင်၍ အကျော်ကြားဆုံး ဂျင်နရယ် ငိုလ်ချုပ်ကြီး သို့မဟုတ် စစ်သူကြီးလည်းဖြစ်သည်။ ဂျပန်ပြည်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း စစ်တပ်များ၏ သေနာပတိလည်း ဖြစ်လေသည်။

အနောက်ဘက်ခြမ်းတွင်ကား ငိုလ်ချုပ်ကြီး (စစ်သူကြီး) အိန္ဒိဒိဘက် ကြီးစိုးနေ ပေသည်။

အိန္ဒိဒိသည် ကိုးရီးယားပြည်သို့ သွားရောက်တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူခဲ့သော ဂျပန်တပ်များကို ဦးစီးကွပ်ကဲခဲ့၍ နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဂျပန်ပြည်၌ စစ်သူကြီးများ အချင်းချင်း မသင့်မတင့်ဖြစ်လျှင် ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်တတ်လေရာ ယခုလည်း တိုရာနာဂါနှင့် အိန္ဒိဒိတို့အချင်းချင်း စောင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေသည်။

အကယ်၍ စစ်ဖြစ်ခဲ့သော် အိဇ နယ်စားကြီး (ဒိုင်မီယို) ယာဘူသည် မည်သည့်ဘက်မှ ဝင်ပါလေမည်နည်းဟု သူကြီး(မူရာ)က စဉ်းစားမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

စစ်ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ဂျပန်အင်ပါယာကြီးတစ်ခုလုံး ကွဲမည်ဖြစ်သည်။ ပြည် နယ်တစ်နယ်နှင့်တစ်နယ် ရန်ပြုတိုက်ခိုက်ကြပေတော့မည်။

ကျေးရွာအချင်းချင်းလည်း တိုက်ကြပေမည်။
ဤကား ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ခြင်း၏ မလွဲမရှောင်သာသော အကျိုးသက်ရောက် မှုပင်ဖြစ်သည်။

ဂျပန်နိုင်ငံသမိုင်းတွင် ယင်းစစ်ပွဲမျိုး မကြာခဏဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ယခု အချိန် တာလ ဆယ်နှစ်တာမျှ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်မနေခြင်းသည်ပင်လျှင် သမိုင်းတွင် မကြုံဖူး ငြိမ်းချမ်းရေးကြာရှည်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိသည့် အချိန်သည် အလွန်သဘောကျစရာကောင်းလှပါ တကားဟုလည်း မူရာက တွေးမိလေသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိအောင် ဖန်တီးခဲ့သူကား ယခု သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုလူကား တောင်သူလယ်သမား လူတန်းစားမှ ပေါက်ဖွားခဲ့သော်လည်း စစ်သားကောင်းဖြစ်ရာမှ ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်

ဂျယ်နရယ် (ငိုလ်ချုပ်ကြီး) သို့မဟုတ် စစ်သူကြီးဖြစ်လာကာ တိုက်ကို ဟူသော အမြင့်ဆုံးအဆင့် ရောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဂျပန်ပြည်ငြိမ်းချမ်းရေးရအောင် ဖန်တီး ခဲ့သူ တိုက်ကိုသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ကပင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး သူ၏ ၇-နှစ်သားအရွယ် သားငယ်က ဘာမှမလုပ်နိုင်သော အခြေအနေဖြစ်နေသည်။ ထိုသူသား အနေဖြင့် အာကာလနေသော စစ်ဘုရင်ကြီးများကြားဝယ် မြေဇာပင်လို ဖြစ်နေရှာသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စစ်ဖြစ်ရန်တော့ သေချာသလောက်ရှိနေပေပြီ။

ဂျပန်ပြည်၏ အမြင့်ဆုံးအဆင့်ရှိသူ ထိပ်သီးအာဏာရှင် တိုက်ကိုပင်လျှင် သူ၏သားငယ်ကိုလည်းကောင်း ဂျပန်အင်ပါယာကြီးကိုလည်းကောင်း ကာကွယ်နိုင် စွမ်း မရှိတော့ပါချေ။

ဤသည်မှာလည်း မလွဲမသွေဖြစ်လာရမည့် အခြေအနေဟု တစ်ဖက်က ဆိုနိုင်ပေသည်။ တိုက်ကိုသည် ဂျပန် တစ်နိုင်ငံလုံးကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ ပြီးနောက် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဖန်တီးခဲ့သည်။

နယ်စား ဒိုင်မီယိုအားလုံးကို သူထံကျိုးနွံစွာလာရောက် သစ္စာခံစေခဲ့သည်။ စည်သူကမှ သူ့အား တော်လှန်အာခံခြင်း မပြုရဲအောင် ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ၏ကြီးကျယ်သော အောင်မြင်မှုကို သူသေရာသို့ တစ်ပါတည်း ယူဆောင် သွားဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

ပြည်တွင်းစစ်ကြီးသည် မလွဲမသွေ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ငါတို့၏ကျေးရွာသည် စစ်ဖြစ်လျှင် မည်သည့်ဘက်က ပါဝင်မည်ဟူသော ခြေထောက်ကိုကား နယ်ရှင်(ဒိုင်မီယို) ယာဘူကသာလျှင် အဆုံးအဖြတ်ပေးတော့မည် ဖြစ်သည်။

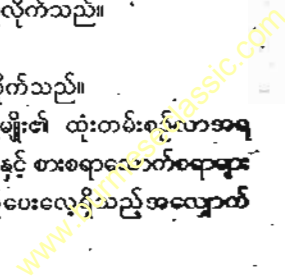
သူကြီးမူရာသည် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များကို တစ်သိတစ်တန်းကြီး တွေးနေမိ ရာမှ ရုတ်တရက်ပြန်သတိရပြီး ပစ္စုပ္ပန်သို့ သူ၏စိတ်ကို ပြန်ရောက်အောင် ထိန်းလိုက် ပေသည်။

သူ၏ရှေ့တွင်ရှိနေသော အနောက်တိုင်းသား(သူတို့ဂျပန်များအနေဖြင့် သေဉ်ကျေးသော လူရိုင်း) ဂျွန်ကို ပြန်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကပ္ပတိန်ကြီးက အွန်န အလီရိုပါသလား”

မူရာက ကူညီအိုင်သည့်စေတနာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

အွန်နဆိုသည်မှာ မိန်းမဖြစ်ရာ သူတို့လူမျိုး၏ ထုံးတမ်းစဉ်းဟာအရ နည်းသည်များအား ပြုစုပေးခဲ့သည့်အခါ နေရာထိုင်ခင်းနှင့် စားစရာသောက်စရာများ သာတေ ပျော်ပါးရန် အမျိုးသမီးငယ်များပါ စီစဉ်ပေးလေ့ရှိသည်အလျောက်

သင်္ဘောသား(ဥရောပတိုက်သားလူခိုင်း) များကိုလည်း လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ် ညှဉ်းထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မူရာက သူ၏ရှေ့မှောက်ရှိ ဂျွန်အား အွန်န အလိုရှိပါသလားဟု မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အွန်န... အွန်န”

မူရာက ထပ်ပြောသောအခါ ဂျွန် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြလေသည်။

“နီး... မလိုချင်ပါဘူး။ ဒါထက် ခင်ဗျားက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်လား”

“ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်ပါ”

မူရာက ပြန်ဖြေရာ ဂျွန်ကဆက်၍...

“ကျုပ်လည်း ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဇာသာ ဆီဘတ်ဒတီယိုကတော့ ခင်ဗျားဟာ ခရစ်ယာန် မဟုတ်ဘူးလို့

ပြောတယ်”

“ကျုပ် ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူတို့လို ကက်သလစ်(ဗရင်ဂျီ)

တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခရစ်ယာန်ဖြစ်တာအမှန်ပဲ”

ဂျွန်က ခရစ်ယာန်ဘာသာဂိုဏ်းချင်းမတူကြောင်းကို ပြောခြင်းဖြစ်သော် လည်း သူကြီးမူရာသည် သဘောပေါက်ပုံမရချေ။ ထို့ကြောင့်သူသည် စကားကို ပြောင်း၍ ပြောပြန်သည်။

“အွန်န လိုချင်ပါသလား”

ထိုမေးခွန်းကို ဂျွန်သည် မဖြေတော့ဘဲ...

“ဒိုင်မီယို ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

သို့သော် သူပြောသည့်စကားက ကောင်းစွာ မပီသသောကြောင့် မူရာက

ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ နားမလည်ဘူး”

“ဒိုင်မီယိုလေဗျား ဒိုင်... မီ... ယို”

ဂျွန်က ဂျပန်ဝေါဟာရ ဒိုင်မီယိုကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပီသအောင် ပြော တော့မှ မူရာလည်း နားလည်သွားဟန်ထူသည်။

“ဒီး... ဒိုင်မီယို... ဒိုင်မီယို။ သူ့လာချင်တဲ့အချိန် လာလိမ့်မယ်။ ပထမဆုံး ခင်ဗျားအနားယူပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကိုယ်ကို သန့်ရှင်းအောင်ရေချိုးပါ”

ပြောရင်းနှင့် မူရာသည် ဂျွန်၏အနီးသို့ ကပ်လာပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ပြလေ သည်။

“အားကြီးနံ့တယ်၊ မကောင်းဘူး။ ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေလိုပဲ။ ခင်ဗျားညစ်ပတ် တယ်”

ဂျွန်က စိတ်တိုလာလေသည်။

“ဟေ့လူး... ကျုပ်ရေချိုးချင်တဲ့အချိန် ချိုးမယ်။ ကျုပ်ကိုယ်က ခင်ဗျားပြော သလို ပုပ်စော်နံ့နေတာမဟုတ်ဘူး။ ရေအရမ်းချိုးရင်ကျန်းမာရေးအတွက် ကြောက် စရာ ကောင်းတယ်။ ကိုင်း... ခင်ဗျား မြန်မြန်ထွက်သွားပါ။ ကျုပ်အိပ်ချင်တယ်...”

“ရေချိုးပါ။ ရေချိုးရင် ကောင်းတယ်”

“ဒီမယ်... ခင်ဗျား အခုချက်ချင်း သွားမလား၊ မသွားဘူးလား။ ကျုပ်က

ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံး ကြေမ္မာသွားအောင်လုပ်လိုက်ရမလား”

ဂျွန်ကပြောရင်း လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ထိုးကြိတ်မလို ခြိမ်းခြောက်လိုက်

သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂျပန်အမျိုးသား သုံးဦးနှင့် အမျိုးသမီးသုံးဦးတို့ ရောက်လာ သည်။

ဤတွင် သူကြီးမူရာသည် ဂျပန်များနှင့် စကားပြောပြီးနောက် ဂျွန်ဘက်

သို့...

“လူကြီးမင်း ရေချိုးမှဖြစ်မယ်”

ဟု ခပ်တည်တည်ပြောလေသည်။

“ဂိုး... အောက်”

ဂျွန်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ‘ထွက်သွား’ဟု ပြောရာတွင် မူရာသည် အတိအမှ ရေချိုးခိုင်းတော့မည်ဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့တိုးဝင်လာလေသည်။

ဂျွန်သည် သူကြီးမူရာအား စိတ်ဆိုးမိသော်လည်း ထိခိုက်နာကျင်အောင် မလုပ်လိုသဖြင့် အသာတိမ်းရှောင်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် မူရာသည် တံတောင်ဆစ်တစ်ဖက်ကို သူ၏လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ချစ်ချက်ခတ်လိုက်ရာ ဂျွန်မှာပြင်းစွာနာကျင်သဖြင့် ပါးစပ်ကပင် ဟစ်အော်ညည်းညူ

သည်။ သူ၏ လက်တစ်ဖက်မှာလည်း လေဖြတ်ခြင်း ခံရသလို လှုပ်ရှား၍ မရဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

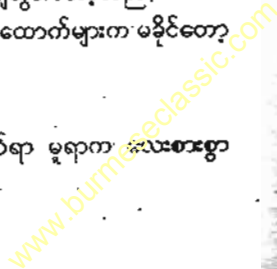
ဤတွင် ဂျွန်သည်ဒေါသထွက်လာပြီး မူရာအား အတင်းဝင်ဝှေးသတ်ရန် ကြံစည်သွားသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မူရာကို ဖမ်းမမိဘဲ သူသာလျှင်

အချိန်နာကျင်လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ် မှောက်လျက် လဲကျသွားတော့သည်။ ပြန်ထရန် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း သူ၏ခြေထောက်များက မခိုင်တော့

သဖြင့် ခုခံချေ။

“အိုးဒိုင်ဂေါ့ဒ်”

ဂျွန်က အင်္ဂလိပ်လို ဘုရားတစ် ညည်းလိုက်ရာ မူရာက သေးစားစွာ ညည်းလျက်... “ကျေးဇူးပြုပြီး ရေချိုးလိုက်ပါခင်ဗျာ”

ဟု ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ပြောပြန်သည်။
သည်တစ်ခါတော့ ဂျွန်သည် ငြင်းဆန်ချင်စိတ် မရှိတော့ချေ။
“ရက်စ... ရက်စ... ကောင်းပါပြီ”

သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား မိမိလောက် ဝလမကောင်းသူ မူရာက မည်သည်
နည်းဖြင့် မိမိအား ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်လေသနည်းဟု အံ့ဩ
နေမိသည်။

သူ့ကြီးမူရာသည် တစ်ချိန်က ဓားနှင့်လုံ လက်နက်များကိုင်၍ တိုက်ခိုက်
နည်းများ လေ့လာခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်၍ ဂျွန်နှင့် တရားတေး ဂျပန်ကိုယ်ခံသိုင်းပညာများကို
လည်း သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က မူရာသည် ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
နာကာမူရာ လက်အောက်တွင် စစ်သည်တစ်ဦးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က ဖြစ်သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေသူ(မိမိထက် များစွာ ဝလကောင်းသူ) ဂျွန်ကို
ကြည့်ရင်း မူရာသည် အတိတ်ကဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိလေသည်။

တစ်ချိန်က တိုက်ကို အာဏာမရမီခေတ်ကဆိုလျှင် မိမိတို့လို ကျေးတော
သားလယ်သမားများသည် ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းများ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ဆာမူရိုင်းများ
တလည်း အရပ်သားလယ်သမားလုပ်ခွင့်ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် တိုက်ကို အာဏာရလာ
သောအခါ ကျေးလက်ဒေသမှ လယ်သမားအားလုံးစစ်သည်ဘဝကိုစွန့်၍ လယ်သမား
ပြန်လုပ်ကြရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ခဲ့သည်။ လက်နက်စွဲကိုင်ခြင်းကိုလည်း လုံးဝပိတ်ပင်
တားမြစ်ခဲ့သည်။ ထိုမျှမကသေး တိုက်ကိုကပင် လူတန်းစား ခွဲခြားမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သေး
သည်။ ဂျပန် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ လူတန်းစားအလွှာများတွင် ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းများကို
အဆင့်မြင့်ဆုံး သတ်မှတ်ပြီး ရင်းနောက်မှ လယ်သမားများ၊ အတတ်ပညာရှင်များ၊
တုန်သည်များ၊ ပြဇာတ်ပညာရှင်များ စသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့်သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ အနိမ့်
ဆုံးအဆင့်ကတော့ လူသေအလောင်းများ ကိုင်တွယ်ရသူ သုသာန်အလုပ်သမား
များဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် အနောက်နိုင်ငံမှ ဥရောပတိုက်သားများကိုလည်း ဂျပန်လူတန်းစား
အသီးသီးထက်ပင် နိမ့်ကျသော(မယဉ်ကျေးသော) လူရိုင်းများအဖြစ် သတ်မှတ်ထား
ပေးသည်။

မူရာသည် အတိတ်ကို စဉ်းစားနေရာမှ ဂျွန်အား ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့်
တောင်းပန်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ခွင့်လွှတ်ပါ ကပ္ပတိန်ကြီး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကိုယ်ထိလက်
ရောက် လုပ်လိုက်ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို
သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ရန်စတာကိုး။ အမှန်တော့ ခင်ဗျား ကောင်းဖို့အတွက်
လုပ်ရတာပါ။ ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရေနေလို့ အတင်းရေချိုးခိုင်းရတာပါ။
ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေကိုတော့ တရားဝင် အကာအကွယ်ပေးပါတယ်။

ခင်ဗျားက ပေါ်တူဂီလည်းမဟုတ်၊ ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်တဲ့အတွက်
အားဥပဒေရဲ့ အကာအကွယ်ကိုလည်း မရနိုင်ဘူး။ မကြာခင် ခင်ဗျားသေရမှာ
အနည်း မသေခင်မှာတော့ ကျုပ်ရဲ့ တာဝန်က ခင်ဗျားကို သန့်ရှင်းအောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ”
မူရာသည် ဤသို့ပြောဆိုပြီးနောက် သူ၏လူများဖြစ်သော ဂျပန်သုံးဦးအား
ခန်းပေးလိုက်သည်တွင် ဂျွန်ကို အိမ်ပြင်ဘက်ပန်းခြံထဲသို့ ပွေ့ချီသယ်ယူသွားစေလေ
သည်။

ကာယကံရှင်က မည်သို့ငြင်းဆန်စေကာမူ သူတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ တာဝန်
ရ ဇွတ်အတင်းပင် ဂျွန်အား ရေချိုးပေးကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

သောလင်၊ သို့မဟုတ် ဟော်လန်ဆိုတာ ယုတ်ညံ့တဲ့ ဒတ်ဒိုလူမျိုး သူပုန်တွေနေထိုင်ရာ
 နယ်ပြည်ရဲ့ လက်အောက်ခံ နယ်တစ်ခုသာဖြစ်တယ်။ မောင်ရင်ဟာ တရားဝင်အုပ်
 ကျုပ်တို့ဘုရင်ကို ပုန်ကန်နေတဲ့ သူပုန်တွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တယ်”
 “ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီးပါပဲကော။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံဟာ စစ်ဖြစ်လို့ တိုက်ခိုက်နေ
 နယ် သာလင်နိုင်ငံဟာလည်း...”

ရွှန်သည် စကားကိုမဆက်ဘဲ ရုတ်တရက် ဖြတ်လိုက်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်
 သူ၏စကားမဆုံးမီ ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးကဘာသာပြန်ပြောနေပြီဖြစ်သော
 ကြောင့်ပင်တည်း။

ဒိုင်မီယို ခေါ် နယ်စားဆိုသူကား ပလက်ဖောင်း(စင်မြင့်)ပေါ်တွင်ရှိနေ
 အရပ်ပူပူ ဓန္ဒာကိုယ်တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ မျက်နှာထားက ခပ်တင်းတင်းဖြစ်နေ
 သူ၏အနီးတွင်လည်း ကိုယ်ရံတော်လေးဦးရှိရာ တစ်ဦးမှာ သူ၏တူတော်မောင်
 အသိုင်း အိုမိဖြစ်လေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် ပိုးသားဂျပန် ကိုမိုနိုဝတ်စုံများ ဝတ်ထားပြီး အပေါ်မှ
 အင်္ကျီတစ်မျိုး ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ဆာမူရိုင်းများကိုင်နေကျ ဓားရှည်ကြီးများ
 ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသည်။

ဒိုင်မီယိုဖြစ်သူ ယာဘူနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော ဆာမူရိုင်းငါးဆယ်တို့
 လည်း စည်းကမ်းတကျ တန်းစီ၍ ထိုင်နေကြသည်။

ရွှန်၏ နောက်နားတွင်မူ သူ၏အဖော် သင်္ဘောသားသည် သူ့ကဲ့သို့ပင်
 ချုပ်လျက်နေကြရသည်။ သင်္ဘောသားများ၏ အနီးတွင်လည်း လက်နက်ကိုင်
 အင်္ကျီများအားလုံးက ဖာလိန်မုန့်(ကပ္ပတိန်)ကြီးမှာ နာမကျန်း
 ယခု ဒိုင်မီယိုနယ်စားမင်းရှေ့မှောက်သို့ ဆင့်ခေါ်သောအခါ ထမ်းပြီး ခေါ်
 ခေါ်ခံရပေသည်။

ဆာမူရိုင်းများက သင်္ဘောသားများအား အတင်းခူးထောက်ခိုင်းပြီး
 ခြင်းများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖိကိုင်ကာ ဦးညွှတ်အလေးပြုခိုင်းရာ ရွှန်က စကား
 သူ့ထံသို့ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအား ကန့်ကွက်ပြောဆိုခဲ့လေသည်။ မိမိတို့ ဥရောပ
 သားများအနေဖြင့် ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုခြင်း ဓလေ့ထုံးစံမရှိဟု အကြောင်းပြခဲ့
 သို့သော်ပြော၍မရချေ။

ရွှန်က မကျေနပ်၍ မတ်တတ်ထပြီး ကန့်ကွက်ပြန်ရာ ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးက
 ထိုရန်ရွယ်လိုက်သဖြင့် ရွှန်လည်း မတတ်နိုင်ဘဲဖြစ်နေစဉ် သင်္ဘောသားများက
 နတ်မရှိသော်လည်း အတင်းလူချင်းဝင်လုံးသတ်ပုတ်မည်ပြုကြလေသည်။
 သို့သော် ရွှန်ကပင် တစ်အော် ဟန့်တားကာ ဒူးထောက်ခိုင်းလိုက်သည်။
 အလျော်စွာ သင်္ဘောသားများသည် ရွှန်၏စကားကို နားထောင်ပြီး ဒူးထောက်
 ကြသည်။

အခန်း (၂)

“အိပ်ပြည်နယ်ရဲ့ ဒိုင်မီယို(နယ်စားကြီး) ယာဘူက မေးနေတယ်။ မောင်ရင်
 ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲ။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာလဲ။
 နောက်ပြီးမောင်ရင်ဟာ ပင်လယ်စားပြုအဖြစ် ဘာအမှုတွေ ကျူးလွန်ခဲ့သလဲတဲ့”
 “ကျုပ် ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ ပင်လယ်စားပြုတွေ မဟုတ်ပါ
 ဘူးလို့”

ကြည်လင်သာယာသော နံနက်ခင်း၏နေရောင်အောက်တွင် ရွှန်သည်
 ကျေးရွာအလယ်ရှိ စင်မြင့်တစ်ခုရှေ့၌ ဒူးထောက်လျက်နေရင်းပြန်ပြောလိုက်ခြင်း
 ဖြစ်သည်။

သူ့အား မေးခွန်းထုတ်နေသူကား ပေါ်တူဂီ ဘုန်းကြီးဖာသာ ဆီဘတ်ဒတ်ယို
 ပင် ဖြစ်သည်။ ရွှန်၏ ဦးခေါင်းမှာ စောစောက ထိခိုက်ခံရသောဒဏ်ကြောင့် ပြင်းစွာ
 နာကျင်လျက်ရှိသေးရာ စိတ်ထဲမှ သူ့ကိုယ်သူ အားပေးနေရသည်။ စိတ်အေးအေး
 ထား၊ စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့၊ အခုမင်းဟာ မင်းရဲ့ဘဝရှေ့ရော ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေ
 အတွက် တရားစီရင်ခံနေရတဲ့ သင်္ဘောဖြစ်တယ်။ အခုစကားပြန်လုပ်ပေးနေသူ ဗရင်
 ဂျီဘုန်းကြီးကလည်း စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး။ သူက ဂျပန်လိုပြန်ပြောတဲ့စကားတွေက
 မင်းပြောတဲ့အတိုင်း အမှန်ပြောနေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာလည်း မင်းမသိနိုင်ဘူး။
 ဒါကြောင့် မင်းဟာ အထူးသတိထားပြီး စကားပြောဖို့လိုတယ်။

ဤသို့လျှင် စိတ်ထဲမှ ဆင်ခြင်ပြီးနောက် ရွှန်သည် ဖာသာဆီဘတ်ဒတ်ယို
 ဘက်လှည့်၍ ဆက်ပြောလေသည်။

“ပထမဆုံး ဒိုင်မီယိုကို ပြောဖို့က အင်္ဂလန်ပြည်နဲ့နယ်သာလင်လို့ခေါ်တဲ့
 ဟော်လန်နိုင်ငံတို့ဟာ စစ်ဖြစ်နေတယ်လို့”

“ဒီမယ်... မောင်ရင် စကားကိုကြည့်ပြောပါ။ လှည့်ပတ်ပြီးမပြောပါနဲ့။

ဒိုင်မီယို ဆိုသူသည် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်ရာ ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးက ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို အမြန်ဆုံးပြောပါဟု ဒိုင်မီယိုက သတိပေးကြောင်း ဘာသာပြန်ပြောပြလေသည်။

ဂျွန်က သူသည် မြေကြီးပေါ်တွင် မထိုင်တတ်သဖြင့် ဂူလားထိုင်တစ်လုံး ရွာပေးပါဟု ပြောကြည့်သေးသည်။ ထိုအခါ ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုက ဂျပန်ပြည်တွင် တူလားထိုင်ဆို၍ လုံးဝမရှိကြောင်း ပြန်ပြောလေသည်။

ယာဘူအမည်ရှိ ဒိုင်မီယို(နယ်စား)၏ မျက်နှာထားက အလွန်တင်းမာ ခက်ထန်နေလေသည်။ သူသည် ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယို၏ စည်းရုံးမှုဖြင့် ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင်များ ဖြစ်နေသလောဟုလည်း ဂျွန်ကတွေးမိလေသည်။ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဗရင်ဂျီသာသနာပြုဆရာများ ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အချို့ ဖုန်းများ ခရစ်ယာန် (ဗရင်ဂျီ) ဘာသာဝင်ဖြစ်နေကြောင်း သိထားပြီးဖြစ်သည်။

ဖာသာ ဆီဘတ်ဒတီယိုသည် သမားရိုးကျ ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးများ၏ ဝတ်စုံ နှင့် ဝတ်ဆင် လိမ္မော်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကလည်း ထူးဆန်းသည်ဟု ဂျွန်က ထင်မိလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အကယ်၍ ဒိုင်မီယိုဖြစ်သူ ယာဘူသည် ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင်မဟုတ်လျှင် မိမိက ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုအား ဒိုင်မီယို ရှေ့တွင် သိက္ခာ တွှအောင်လုပ်နိုင်ပါက ဟန်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးရမိလေသည်။

“ဒိုင်မီယိုက ပြောနေတယ်။ သူ့ရဲ့မေးခွန်းတွေကို မြန်မြန်ဖြေစမ်းပါတဲ့” ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးက သတိပေးလိုက်သဖြင့် ဂျွန်လည်း ကဟုကယာပြန်ဖြေ လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . ဟုတ်တာပေါ့။ ကျုပ်နာမည်အပြည့်အစုံက ဂျွန်ဘလက်သွန်း လို့ ခေါ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်တယ်။ လောလောဆယ်မှာ နယ်သာလန်နိုင်ငံပိုင် သင်္ဘောအုပ်စုတစ်ခုရဲ့ ရေကြောင်းပြုမှု(ပိုင်းလော့)အဖြစ် အမှုထမ်းနေတယ်။ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောတွေ ပြန်သွားရမယ့် ဆိပ်ကမ်းကတော့ နယ်သာလန်နိုင်ငံ အစ်စတာဒမ်မြို့ ဖြစ်တယ်”

“သင်္ဘောအုပ်စုလို့ မောင်ရင်ပြောတယ်။ သင်္ဘောအုပ်စုရယ်လို့ ရှိမှမရှိဘဲ သင်္ဘောတစ်စင်းပဲ မဟုတ်လား။ မောင်ရင်လိမ့်ပြောနေတယ်။ ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တစ်ဦးက ဘာကြောင့် ဒတ်ချ်(နယ်သာလန်) သင်္ဘောရဲ့ ရေကြောင်းပြုမှု(ပိုင်းလော့) ဖြစ်နေတာလဲ”

ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးက မေးသည်တွင် ဂျွန်က . . . “ကျုပ်ရှင်းပြပါ့မယ်။ လောလောဆယ် ကျုပ်ပြောတာသာ ဂျပန်လိုဘာသာ ပြန်ပြောလိုက်ပါဦး” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မောင်ရင်က ဒတ်ချ်သင်္ဘောရဲ့ ပိုင်းလော့ ဖြစ်နေတာလဲ” ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုက ထပ်မေးသောအခါ ဂျွန်သည် စိတ်တိုလာပြီး . . . “ဒီမယ် . . . ခင်ဗျား စပိန်လူမျိုးမဟုတ်လား။ ကျုပ်ပြောတာကိုသာ ဂျပန်လို

ပြန်ပြောလိုက်ပါ”

ဟု လေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီး၏ မျက်နှာသည် နီမြန်းသွားလေသည်။

“ကျုပ် စပိန်လူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ပေါ်တူဂီ အမျိုးသားပါလို့စောစောက ပြောခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ကျုပ် မေးတာကိုသာ ဖြေစမ်းပါ”

“ကျုပ်က ဒိုင်မီယိုနဲ့ စကားပြောဖို့ ဒီကိုလာတာဗျ။ ခင်ဗျားလို ကလေးကချေ ချေတစ်ယောက်နဲ့ ပြောဖို့မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျုပ်ပြောတာကို ချက်ချင်း ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပြောလိုက်ပါ”

ဂျွန်က ဘုက္ကုကျပြောလိုက်ရာ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး၏ မျက်နှာသည် ပို၍ပင် နီရဲသွားလေသည်။ ဒိုင်မီယိုဖြစ်သူ ယာဘူကိုယ်တိုင်က ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယို ခုတ်မိမျက်နှာပျက်သွားသည်ကို သတိပြုမိကြောင်း ဂျွန်က အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

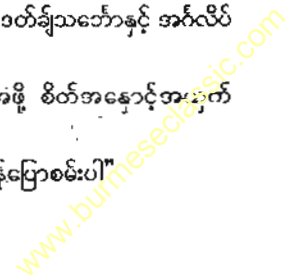
ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုသည် စိတ်ထဲမှ အလွန်ခံပြင်းလျက် နီလေသည်။ ဂျွန်ဆိုသူက မိမိအား ဂျပန်ဒိုင်မီယို မျက်မှောက်တွင် တမင်သက် သက် ချီးနှိမ်၍ ပြောနေ၍ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်မိလေသည်။ သူ့လို သာသနာပြုဝန်ထမ်း တစ်ဦး အနေဖြင့် ယခုလို ကိစ္စမျိုးတွင် တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်သင့်သော်လည်း ယခုတော့စိတ်ကို ခြိမ်းခြံမရလောက်အောင် ဂျွန်အပေါ် ခေါ်သထွက်မိလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မကြာသေးသော အတိတ်မှဖြစ်ရပ်များအကြောင်း ပြန်သတိရမိလေသည်။ သူ့ကြီးမူရာက မိမိတို့သို့ လူလွတ်၍ ဂျွန်တို့၏ သင်္ဘော အကြောင်း သတင်းပို့စဉ်ကပင် သူသည် ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်လာလတ္တံ့သော ပြဿနာ များအကြောင်း တွေးဖိုးရိမ်ခဲ့မိသည်။ ရုတ်တရက်သော် ယခုရောက်လာသည်ဆိုသော သင်္ဘောသည် အင်္ဂလိပ်၊ သို့မဟုတ် ဒတ်ချ်(နယ်သာလန်နိုင်ငံ)မှ သင်္ဘောမဖြစ်နိုင်ဟု တွက်မိခဲ့လေသည်။ ဤကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားဒေသ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာပိုင်နက်သို့ မိမိတို့ သင်္ဘောတို့ သင်္ဘောများ သာလျှင် လမ်းသိ၍ လာနိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အင်္ဂလိပ်နှင့် ဒတ်ချ်သင်္ဘောမဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုတော့ မိမိလုံးဝ မမျှော်လင့်သော ဒတ်ချ်သင်္ဘောနှင့် အင်္ဂလိပ် လူမျိုး ပိုင်းလော့(ရေကြောင်းပြုမှု)ဖြစ်နေပေသည်။

ယင်းသည်ပင်လျှင် ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုအဖို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်နေသည်။

“ပင်လယ်ဓားပြဆိုတဲ့လူပြောတာ ဘာသာပြန်ပြောစမ်းပါ”

ဂျွန်သည် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးပြောနေသော ဂျပန်စကားကို ဂရုစိုက်နားထောင်နေရာ အင်္ဂလန်ဟူသော စကားနှင့် မိမိ၏နာမည်(ဂျွန်ဘလက်သွန်း) စကားနှစ်လုံးကိုတော့ ကြားလိုက်မိသည်။

“မောင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ဂျွန်ဘက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့သင်္ဘောဟာ မာဂျီလန် ရေလက်ကြားလမ်းက ဖြတ်လာခဲ့တာပဲ။ အဲဒီကလာခဲ့တာ ဒီနေ့ဆိုရင် ရက်ပေါင်း (၁၃၆)ရက်ရှိသွားပြီ။ ဒိုင်မီယိုကို ပြောလိုက်တာ”

“ဒါ မောင်ရင် လိမ်ပြောတာ ဖြစ်ရမယ်။ မာဂျီလန်ရေလက်ကြားက ဖြတ်ထွက်လို့ ရေကြောင်းလမ်းဟာ ကျုပ်တို့ပေါ်တူဂီတွေသာသိတဲ့ လျှို့ဝှက်ရေကြောင်းလမ်း ဖြစ်တယ်။ မောင်ရင်တို့ဟာ အာဖရိကနဲ့ အိန္ဒိယကမှ တစ်ဆင့်လာခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်။ မှန်တာကိုပြောစမ်းပါ။ ဒီတိုင်းပြည်မှာက မှန်တာမပြောရင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလေ့ရှိတယ်”

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ခြိမ်းခြောက်သလို ပြောလိုက်သော်လည်း ဂျွန်က ဂရုစိုက်ချေ။

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီမာဂျီလန် ရေကြောင်းလမ်းဟာ လျှို့ဝှက်လမ်းတခု ဖြစ်တာမှန်တယ်။ ဒါပေမယ့်... ပေါ်တူဂီလူမျိုးတစ်ဦးက ငွေယူပြီး အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက် ကျွန်ုပ်တို့ကို ပေးခဲ့တယ်။ သဘောပေါက်ပလား။ ခင်ဗျားတို့ လူမျိုးတစ်ဦးက သစ္စာဖောက်ပြီး ကျုပ်တို့ကို လျှို့ဝှက်ချက်ပေးခဲ့တယ်ဗျာ။ အခုဆိုရင် အဲဒီ လျှို့ဝှက်ရေလမ်းကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်တွေ သိနေပြီ။ မကြာခင် အင်္ဂလိပ်နဲ့ဒတ်ချ် စစ်သင်္ဘောတွေဟာ အင်အားအပြည့်နဲ့ ဒီပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာကို ရောက်လာတော့မယ်။ ဝပ်နီနဲ့ပေါ်တူဂီတွေတော့ မရုမလှခဲရတော့မယ်။ ခင်ဗျား ဗရင်ဂျီဂျက်ဆွစ် အကြီးအကဲဆိုရင် ကြောက်နေဝါလောက်ရော့မယ်”

ဤသို့ တစ်တစ်ခွခွ ပြောပြပြီးမှ ဂျွန်သည် ဂျပန်ဒိုင်မီယိုဘက်သို့ လှည့်၍ ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်သည်။

“မောင်ရင်ဟာ အတော်ယုတ်ညှိုးစိုင်းတဲ့လူပါပဲလား”

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက မခံချင်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်စဉ် ဂျပန်ဒိုင်မီယိုသည် စိတ်မရွည်ဟန်ဖြင့်...

“အနီ... ပိုနီဝါ... နာနီအိုမိုနီတော့... အိုမရူ”

ဟု ဂျပန်လို လေသံတင်းတင်းဖြင့် မေးလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ဖာသာဆီဘတ်ဒတ်ယိုလည်း ဒိုင်မီယိုဘက်သို့လှည့်၍ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ချက်လက်စွာ ပြောလေသည်။

ဂျွန်သည် ဂျပန်စကားကို နားမလည်သော်လည်းဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက နေလား၊ မာဂျီလန်ဟူသော အမည်များထည့်ပြောကြောင်းကိုလည်း သိလိုက်သည်။

ယာဘူအမည်ရှိ ဒိုင်မီယိုသည် စိတ်မရှည်တော့သလို ဖြစ်လာလေသည်။ သူသည် ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့လှည့်ကာ ဆိုက်ကပ်ထားသော ဂျွန်တို့၏သင်္ဘောကို

အင်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏ တူတော်မောင် ဆာမူရိုင်းအိုမိထံမှ လျှို့ဝှက်သတင်းပို့ချက် ရရှိချိန်မှစ၍ သူသည်သင်္ဘောကို အထူးစိတ်ဝင်စားနေမိခဲ့သည်။ ဤသင်္ဘောသည် သူ့အား နှစ်များက လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးပို့လိုက်ခြင်းပေလောဟုလည်း တွေးမိခဲ့သည်။

ယနေ့နံနက်ကပင် သူသည် ဆာမူရိုင်းအိုမိအား မေးမြန်းကြည့်ခဲ့သေးသည်။ “အိုမိ၊ မင်းကိုယ်တိုင် သင်္ဘောပေါ်ပါတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ပြီးပလား”

“မကြည့်ရသေးပါဘူးသခင်၊ ကျွန်တော်က သခင်ကိုယ်တိုင်ရောက်မလာခင် အယ်သုမှ မကြည့်သင့်ဘူးထင်လို့ ချိပ်ပိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်

အတိအကျသိထားမိတာက သင်္ဘောရဲ့ ဝမ်းအောက်ခန်းထဲမှာ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတွေ၊ သေထုပ်ကြီးတွေ ပြည့်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်က သင်္ဘောကိုချိပ်ပိတ်လိုက်တာ မမှား

ဘူးလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဟောဒီမှာ သင်္ဘောရဲ့သေ့တွေ အားလုံးရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိမ်းယူခဲ့ပါတယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်”

ဒိုင်မီယိုယာဘူသည် ဤအရပ်သို့ မိုင်တစ်ရာကျော်ဝေးသော ယေဒိုမြို့မှ ကာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယေဒိုသည် သူတို့၏ စစ်ဘုရင်ကြီး တိုရာနာဂါ၏ မြို့တော်

ဖြစ်လေသည်။

ယာဘူအနေဖြင့် အနောက်တိုင်းသား မျက်နှာဖြူတို့၏သင်္ဘောကို ကြည့်ရှုနိုင်လွန်း၍ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ယင်းသို့လာသည့်အတွက် သူ့အဖို့ များစွာအန္တရာယ်

ရှိလေသည်။ လမ်းခရီး၌ နှစ်ရက်ကြာခဲ့ပြီး လမ်းပန်းအခြေအနေလည်း အလွန်

ခက်ခဲလေသည်။

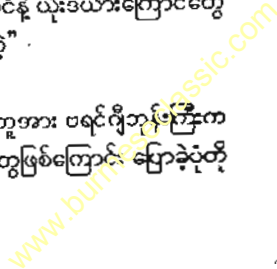
“ငါ အခုချက်ချင်း သင်္ဘောကို သွားကြည့်မယ်”

ယာဘူက သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထုတ်ပြောခဲ့သည်။ “မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားတွေကို သခင်မြင်စေချင်ပါတယ်။ အလွန်ထူးဆန်း

ထူးထူးကွဲကွဲပဲ။ ဆံပင်က ရွှေဝါရောင်၊ မျက်လုံးက အပြာရောင်နဲ့ ယိုးဒယားကြောင်တွေ ထူးနေတာပဲ။ နောက်ပြီး သူတို့ဟာ ပင်လယ်ခားပြေထွေတဲ့”

အိုမိက ပြောခဲ့လေသည်။

စောစောပိုင်းကလည်း အိုမိသည် ဒိုင်မီယိုယာဘူအား ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက မျက်နှာဖြူသင်္ဘောတွေနှင့် ပတ်သက်၍ ပင်လယ်ခားပြေထွေဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့ပုံတို့

ယာဘူအနေဖြင့် သင်္ဘောကို အထူးပင်စိတ်ဝင်စားမိပြီးကိုယ်တိုင် သင်္ဘောပေါ်သို့ ချက်ချင်း တက်ချင်လေသည်။ သို့သော် သူ၏စိတ်ကို ပြန်ချိုးနှိမ်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်မျိုးပြင်လိုက်ပြန်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် သင်္ဘောပေါ်မသွားတော့ဘဲ မျက်နှာဖြူလူရိုင်းများကို မိမိရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်ခွဲရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ဂျွန်တို့လူစု ယာဘူရှေ့မှောက်သို့ ရောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

(မှတ်ချက်။။ ထိုခေတ်က ဂျပန်လူမျိုးတို့သည် အနောက်တိုင်းမှဥရောပလူမျိုးများအား ယဉ်ကျေးမှုမရှိသော အရိုင်းအစိုင်းများဟု ယူဆကာ ဘာဘေးရီးယန်းလူမျိုးများဟု ခေါ်လေ့ရှိပါသည်။ မြန်မာပြန်သူ)

ယာဘူသည် ဂျွန်က ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအား ဒေါသထွက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို အကဲခတ်မိသဖြင့် . . .

“နေပါဦး။ ဟိုလူက ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် ဒါလောက်စိတ်ဆိုးနေရတာလဲ” ဟု ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုအား ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဒီလူက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး။ ပင်လယ်ဓားပြဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့သူဟာ မကောင်းဆိုးဝါးဖြစ်တဲ့ နတ်ဆိုးကို ကိုးကွယ်တယ်”

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ဤသို့ ပြန်ပြောသည်ကို ယာဘူက ကျေနပ်ပုံမရချေ။ သူ၏ လက်ဝဲဘက်ရှိ ဆာမူရိုင်း အိုမိကို လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . ဒီ ဗရင်ဂျီက မှန်တာပြောတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ လိမ်ပြောနေတာများလား။ မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး သခင်။ သူတို့ မျက်နှာဖြူအရိုင်းအစိုင်းတွေဟာ ဘာကိုယုံကြည်ကိုးကွယ်တယ်ဆိုတာ သိဖို့ခက်သားပဲ။ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် ဒီပင်လယ်ဓားပြဟာ မကောင်းဆိုးဝါး ယုံကြည်ကိုးကွယ်တယ်လို့ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ယူဆနေပုံရတယ်”

အိုမိက ပြန်ပြောလိုက်သည်တွင် ဒိုင်မီယိုယာဘူသည် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအား မုန်းတီးစက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဤလူအား ချက်ချင်းကွပ်မျက်၍ မိမိနယ်မြေအတွင်းမှာ ခရစ်ယာန်ဝါဒအပြီးအပိုင် ဖျောက်ကွယ်သွားအောင်လုပ်ပစ်ချင်စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ယာဘူနှင့်တကွ အခြားနယ်စား ဒိုင်မီယိုများသည် မိမိပိုင်နက်နယ်မြေအတွင်းပကတိ အာဏာရှင်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း သူတို့၏အထက်မှ ရိုးဂျင်ကောင်စီ

ဘူသော ဗဟိုအာဏာပိုင်အဖွဲ့ရှိနေသေးသည်။ ရိုးဂျင် ဆိုသည်မှာ နိုင်ငံ၏အာဏာကို ထိန်းသိမ်းလက်ကိုင်ထားသူဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ဂျပန် တစ်နိုင်ငံလုံး၏ အာဏာရှင်ဖြစ်ခဲ့သူ တိုက်ကိုသည် သူမကွယ်လွန်မီကပင် အရွယ်မရောက်သေးသော သူ၏သားငယ်က အမွေဆက်ခံရာ၌ အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရေးဦးဆောင်အတွက် အဖွဲ့သဘောမျိုး ရိုးဂျင်ကောင်စီဖြင့် အုပ်ချုပ်သွားရမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

အဆိုပါ ရိုးဂျင်ကောင်စီသည် ယခုတိုင်အောင် နယ်စား(ဒိုင်မီယို) အားလုံးအထက်မှ ကွပ်ကဲ အုပ်ချုပ်လျက်ပင်ရှိလေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရိုးဂျင် ကောင်စီ၏ အာဏာသည် ဗဟိုအဆင့်တွင် တရားဝင်တည်မြဲလျက်ပင် ရှိပေသည်။

အဆိုပါကောင်စီတွင် ပါဝင်သူ ရိုးဂျင်တစ်ဦးက လွန်ခဲ့သော နှစ်အတန်ကြာကပင် ပေါ်တူဂီလူမျိုးများနှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရာမှ ဂျပန်ပြည်၌ ပေါ်တူဂီဇနီးအား မည်သူမှ ရန်မမူရ။ သူတို့ကို ဂျပန်နိုင်ငံက ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုမေးရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ပေါ်တူဂီတို့၏ ကိုးကွယ်မှုဘာသာကို ခုတ်ခတ် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုရန်နှင့် ရင်းတို့၏ သာသနာပြု ဘုန်းကြီးများကိုလည်း ချွန်ပြည်၌ နေထိုင်လှုပ်ရှားခွင့်ပြုရန်ကိုပါ ပြဋ္ဌာန်းထားခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ဒိုင်မီယိုယာဘူသည် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအား မုန်းတီးနေလေသည်။

“ဒီမယ်၊ ပင်လယ်ဓားပြက ဘာပြောတာလဲ။ ခင်ဗျားကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မြန်မြန်ဖြေစမ်းပါ”

ယာဘူက ငေါက်၍ပြောလိုက်ရာ ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုသည် ထိတ်လန့်အုန်လှုပ် သွားလျက် ခပ်သွက်သွက်ပြန်ဖြေလေသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဒိုင်မီယို သခင်ကြီး။ ပင်လယ်ဓားပြတွေဟာ မကောင်းတဲ့ ဇာတာတွေ ပြောနေပါတယ်။ သူတို့လို ပင်လယ်ဓားပြတွေအကြောင်း ပြီးတော့ စစ်သင်္ဘောတွေအကြောင်းလည်း ပြောပါတယ်”

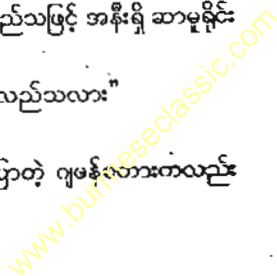
“ဘာစစ်သင်္ဘောလဲ။ ဘယ်မှာတဲ့လဲ”

“ပင်လယ်ဓားပြက ပြောပါတယ်။ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်း မနီလာမြို့မှာ သူတို့ရဲ့ စစ်သင်္ဘောတွေ ရှိပါသည်။

ယာဘူသည် စစ်သင်္ဘောအကြောင်း နားမလည်သဖြင့် အနီးရှိ ဆာမူရိုင်းအိုမိဘက်သို့လှည့်ပြီး . . .

“ဟေ့ . . . အိုမိ။ သူပြောသွားတာတွေကို နားမလည်သလား” ဟုမေးလိုက်သည်။

“နားမလည်ပါဘူးသခင်။ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးပြောတဲ့ ဂျပန်လူကလည်း

မပီသလို့ မရှင်းဘူး။ ဂျပန်ပြည်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ နောက်ထပ် ပင်လယ်စားပြသဘော တွေ ရှိတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား။ မပြောတတ်ဘူး”

ယာဘူသည် ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ မေးပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ အရှေ့ဘက် ကမ်းရိုးတန်းနားမှာ ပင်လယ်စားပြ သဘောတွေ ရှိနေသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်၊ ဒါပေမယ့် ဒီပင်လယ်စားပြက လိမ်ပြောနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူပြောတော့ စစ်သဘောတွေက မနီလာမြို့မှာတဲ့”

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ် နားမလည်ဘူး။ မနီလာမြို့ဆိုတာ ဘယ်နားမှာရှိ သလဲ”

“ဒီတနေ့ အရှေ့ဇုန်မှာရှိပါတယ်။ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာကြာ ခရီးသွား ရတယ်”

“တောင်းပြီး ပင်လယ်စားပြသဘောတွေ စီကုိုလာရင်တော့ ကျုပ်တို့က တောင်းတောင်းကြီး ကြိုဆိုရလိမ့်မယ်”

“သခင်ပြောတာ ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး”

ဤသို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ချိန်တွင် ဒိုင်မီယိုယာဘူ၏စိတ်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသား ဖြစ်နေပေပြီ။

ဥရောပတိုက်သား မျက်နှာဖြူလူစိမ်းများအား သတ်ဖြတ်ကွပ်မျက်ပစ်မှ ဖြစ်မည်ဟု ယာဘူက ဆုံးဖြတ်မိသည်။ အာဏာရှင်ကြီး တိုက်ကိုက ထုတ်ပြန်ခဲ့သော အမိန့်အရ ပေါ်တူဂီလူမျိုးများအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည် ဆိုခြင်းမှာ ဤလူတွေ အကျုံးမဝင်ဟု သူယူဆမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခု မိမိတို့အရပ်သို့ ရောက်ရှိလာသူ မျက်နှာဖြူများက ပင်လယ်စားပြတွေဖြစ်သည်မဟုတ်လော။

ယာဘူသည် မူလကပင် ဥရောပလူမျိုး မျက်နှာဖြူများကို စက်ဆုပ် မုန်းတီး ခဲ့သူဖြစ်သည်။ မိမိတို့(ဂျပန်လူမျိုး)များအမြင်တွင် အနောက်နိုင်ငံသားတို့သည် ယဉ်ကျေးမှုမရှိသော အရိုင်းအစိုင်းများဖြစ်သည်။ အမဲသားကဲ့သို့ မစားသင့်သော အစားအစာတွေစားပြီး အလွန်ညစ်ပတ်သူများဖြစ်၍ ရွံရှာဖွယ်ကောင်းလှသည်။ သူတို့၏ ကိုးကွယ်မှုဘာသာကလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိသော ဘာသာမျိုးဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် မိမိတို့၏ မြင့်မြတ်သော ဂျပန်နိုင်ငံ၌ မျက်နှာဖြူလူမျိုးအချို့ ဩဇာ ရှိနေသည်မှာ နာကျည်းဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဂျပန်နှင့် တရုတ်ပြည်တို့သည် စစ်မက် ဖြစ်ပွား ခဲ့ရာ တရုတ်တို့က ဂျပန်နှင့် ကွန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ခဲ့သည်။ တရုတ်ပြည်မှ ထွက်သည့် အလွန်ကောင်းသော ပိုးထည်များသည် ဂျပန်ပြည်၏ နွေရာသီ၌ အထူးလိုအပ်ရာ နှစ်စဉ် တရုတ်ပိုးထည်အနည်းငယ်မျှသာ မှောင်ခို

ပြည်ဖြင့် ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ဈေးနှုန်းတွေက အဆမတန်ကြီးမြင့် ခဲ့သည်။

ယင်းသို့သော အခြေအနေ ဖြစ်လျက်ရှိစဉ် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ခြောက် ဆယ်ခန့်က မျက်နှာဖြူ(ပေါ်တူဂီ)လူမျိုးများ အရှေ့ပွားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အဲဒါခါ ပီကင်းမြို့မှ တရုတ်စကရာဇ်ဘုရင်က ပေါ်တူဂီလူမျိုးတို့အား တရုတ်ပြည် ဆောင်ဘက်စွန်းရှိ မကာအိုဆိပ်ကမ်းမြို့ငယ်ကို စီးပွားကုန်သွယ်ရေးအတွက် အခြေ ခိုင်စခန်းလုပ်ရန် အပိုင်ပေးခဲ့သည်။ တရုတ်ပြည်ကပိုးထည် အခြောက်အမြားထွက် ခြီး ငွေသားလိုချင်သည်။ ဂျပန်ပြည်တွင် ငွေအမြောက်အမြား ရှိနေသည်။ ဤတွင် ပေါ်တူဂီတို့က ကုန်သည်ပွဲစားများအဖြစ် တရုတ်ပိုးထည်များနှင့် ဂျပန်ငွေသားကို အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

များမကြာမီ တရုတ်ပြည်ရော ဂျပန်ပြည်ပါ တိုးတက်ကြီးပွားလာသလို ကြေးစွဲစားဖြစ်သူ ပေါ်တူဂီတို့အနေဖြင့်လည်း အကြီးအကျယ်ချမ်းသာကြွယ်ဝလာ ခဲ့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ပေါ်တူဂီလူမျိုးများနှင့် ၎င်းတို့၏ သာသနာပြု ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီး ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းသားများသည် စီးပွားကုန်သွယ်ရေးတွင် မရှိလျှင်မဖြစ်သော အလွန်အကျွံများဖြစ်လာလေသည်။ အထူးသဖြင့် ဗရင်ဂျီ(ဂျက်ဆွစ်)ဂိုဏ်းဝင် သာသနာ ပြုရာ(ဘုန်းကြီး)များသည် တရုတ်စကားနှင့် ဂျပန်ဘာသာကို လေ့လာတတ်မြောက် လေရာ ကုန်သွယ်မှုတွင် သူတို့သည် အရေးပါလာခဲ့သည်။ ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့က ပေါ်တူဂီလူမျိုးများ၊ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးများကို အခွင့်အရေးများ မရှိစေဘဲ သူတို့၏ကိုးကွယ်မှုဘာသာ (ကတ်သလစ် ခေါ် ဗရင်ဂျီဝါဒ) ပြောပြ နည်းခြင်းကိုပါ ခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။ သူတို့သည် ဂျပန်ပြည်တွင် အလွန်လိုအပ်လာ သည့်နှင့်အမျှ ဩဇာလည်း ရှိလာခဲ့သည်။

ယခု နှစ်စဉ်ကုန်သွယ်မှုပမာဏသည် အလွန်တိုးတက်များပြားလာပြီး ဂျပန် ဘုန်းကြီးသူရဲကောင်း အားလုံးပင်လျှင် ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးများနှင့် ခိုင်မာပတ်သက်နေရပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗရင်ဂျီသာသနာပြု ဘုန်းကြီးများအနေဖြင့် အခွင့်အရေး မရှိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရင်းသို့ အခွင့်အရေး ရရှိခြင်းကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးများက ဂျပန်ပြည်လုပ်ငန်း ပြုလုပ်ကြသည်အလျောက် ယခုဆိုလျှင် ဂျပန်လူမျိုးထဲမှ အရေး မရှိစေဘဲ ဒိုင်မီယို(နယ်စား)အချို့နှင့် သာမန်အရပ်သား သိန်းချီ၍ ခရစ်ယာန် (ကတ်သ လစ်) ဗရင်ဂျီဂိုဏ်း) ဘာသာဝင်များအဖြစ် ကူးပြောင်းရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် တရုတ်ပြည် ကမ်းရိုးတန်းနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ဂျပန်ပြည်၏ အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံးကျွန်းတွင် ခရစ်ယာန်(ကတ်သလစ်) ဘာသာဝင် ဂျပန်

လူမျိုးဦးရေအတော်များပြားလျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သဘောဆိုင်ရာကမ်းမြို့နာဂါဆာကံသည်လည်း ပေါ်တူဂီလူမျိုးတို့ပိုင်သော ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်လာပေပြီ။

ဤသို့လျှင် ဒိုင်မီယို ယာဘူသည် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်အကြောင်း ပြန်ပြောင်းတွေးရင်း ပေါ်တူဂီလူမျိုးများနှင့် သူတို့၏ သာသနာပြု ဘုန်းကြီးများကို အထက်အမိန့်အရ မျက်နှာသာပေးရမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုရောက်လာသော ဂျွန်တို့လူစုက ပေါ်တူဂီမဟုတ်သဖြင့် မျက်နှာသာ ပေးရန်မလို။ ပင်လယ်စားပြုများအဖြစ် အားရပါးရ သုတ်သင်တွပ်မှတ်ရန်သာ ရှိတော့သည်ဟု ကောက်ချက်ချမိလေသည်။

ရွှေဝါရောင် ဆံပင်၊ အပြာရောင် မျက်လုံးရှိသော ဤသိုးဆောင်းလူမျိုး အနိုင်အရှင်များသည် မိမိတို့က နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီးမှ ကွပ်မျက် သည့်အခါ ညည်းနေမည်နည်း၊ မည်မျှခံနိုင်ရည်ရှိလေမည်နည်း။

ယာဘူသည် သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စတင်ပြောလေသည်။

“ဒီသဘောဟာ ပေါ်တူဂီလူမျိုးပိုင် မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံခြားသဘောဖြစ်တဲ့ အပြင် ပင်လယ်စားပြုတွေရဲ့ သဘောတွေလည်းဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသဘောနဲ့ တကွ သဘောပေါ်ပါတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးကို ကျုပ်တို့က သိမ်းယူလိုက်တယ်။ ပင်လယ် စားပြုတွေကို ကျုပ်က စီရင်ချက်ချ... ”

ပြောနေရင်းက ယာဘူသည် စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီး အံ့ဩငေးမော ကြည့်နေမိလေသည်။

ပင်လယ်စားပြုဟုဆိုသော ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နှင့် မျက်နှာဖြူ (ဂျွန်)သည် စုတ်တရက်ခန့်လွှားပြီး ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီး ခါးပတ်တွင် ဆွဲချိတ်ထားသည့် သစ်သား လက်ဝါးကပ်တိုင်ငယ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲဖြုတ်လိုက်ရုံမက လက်ဖြင့်ချိုးဖဲ့ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ဟစ်အော် ပြောဆို နေသည်ကိုမြင်ရ၍ အံ့ဩမိခြင်းဖြစ်သည်။

လက်နက်ကိုင်အစောင့်များက စားရှည်များ ကိုင်လျက်တိုးဝင်လာချိန်တွင် မျက်နှာဖြူ ပင်လယ်စားပြုသည် ယာဘူ၏ရှေ့မှောက်၌ ဒူးတုပ်ကာ ဂျပန်လူမျိုးထုံးစံ အတိုင်း ဦးညွတ်အရိုအသေပြုလျက်ရှိလေသည်။

“ဟေ့... ဒီလူကို မသတ်ကြနဲ့၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ကြ”

ယာဘူက သူ၏လက်နက်ကိုင်အစောင့်များကို အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးမှ...

“ဒီမျက်နှာဖြူလူရိုင်းဟာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩစရာကောင်း တာပါပဲလား”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သခင်”

ဆာမူရိုင်း(အိုမိ)က ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်သည်။

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးသည် ကျွမ်းဝင်ပျက်စီးနေသော လက်ဝါးကပ်တိုင်၏ရှေ့တွင်

ထောက်လျက် ငေးငိုင်နေလေသည်။

ထို့နောက် ပင်လယ်စားပြု(ဂျွန်)အား တစ်စုံတစ်ခု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ပြီး နောက် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ဆုတောင်းသလို ပါးစပ်ကရေရွတ်နေပြန်သည်။

ယာဘူသည် ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်း အိုမိဘက်သို့လှည့်၍...

“အိုမိဆန် ပထမဆုံး ငါ့ကိုယ်တိုင်သဘောပေါ်တက်ကြည့်ချင်တယ်။ ပြီး ဆာမူရိုင်း ငါတို့စလုပ်ကြတာပေါ့။ ငါတော့ အရင်ဆုံး ဟိုဘက်အစွန်ဆုံးက ဆံပင်နီနီ ဆောင် ခပ်သေးသေးကို စလုပ်ချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂျွန်နှင့်အတူ တန်းစီရပ်နေသူ သဘောသားများကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ၏စိတ်ထဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်အတိုင်း တစ်ဦးချင်းသုတ်သင် ကွပ်မျက် ခြင်း စလုပ်တော့မည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ မိမိထက် အဆင့်နိမ့်သော အိုမိအား အိုမိဆန်ဟု ခေါ်လိုက် ခြင်းမှာ ဂျပန်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှုသဘောအရ ‘ဆန်’ ဟူသော စကားလုံး ထည့်သုံးလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ (မြန်မာပြန်သူ)

ဆာမူရိုင်း အိုမိသည် ပင်လယ်စားပြုဆိုသူ ဂျွန်၏ အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး အလွန်အံ့အားသင့်နေရာမှ ဒိုင်မီယိုယာဘူ အနားသို့ ကပ်၍ ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောပါ သည်။

“ဟုတ်ကဲ့သခင်၊ ကျွန်တော်က ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နဲ့ ပင်လယ်စားပြုလုပ်လိုက် အံ့ဩနေမိလိမ့်ပါ။ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးပါဘူး။ လက်ဝါးကပ်တိုင်ဆိုတာ သူတို့ခရစ်ယာန်တွေအတွက် အလွန် အမြတ်တန်းထားကြတယ် မဟုတ်ပါလား။ ဒါတော့ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေဟာ သူတို့ သာသနာပြုဘုန်းကြီးတွေကို အင်မတန် သလေးစားကြရတယ် မဟုတ်လား၊ အခုတော့... ”

“ဟေ့... အိုမိဆန်၊ မင်းဆိုလိုတာကို တိုတိုနဲ့လိုရင်းသာ ပြောစမ်းပါ”

ယာဘူက စိတ်မရွံ့ညှာဟန်နှင့် ဝင်ပြောလိုက်ရာ အိုမိလည်း ခပ်သွက်သွက် ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့သခင်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ပေါ်တူဂီ မျိုးတွေကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးပါတယ်။ ခြွင်းချက်ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးထဲက သူတို့ထက်သာသာသာဝင် ဒိုင်မီယိုတွေလောက်ပဲရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့သဘောထား ပြင်ဆင်ရမယ့်ဆိုရင် အခုသခင်ရဲ့ ရှေ့မှောက်က မျက်နှာဖြူ လူရိုင်းတွေကို မသလိဘဲ သတ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ သခင်အတွက် တစ်နေ့အသုံးပင်ပါလိမ့်

“ဘယ်လို အသုံးဝင်မှာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

“ဒီလူတွေက ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးကို မုန်းတီးရုံမက ခရစ်ယာန်ဘာသာကို ဆန့်ကျင်တဲ့လူတွေဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို မုန်းတီးမှု၊ ဆန့်ကျင်မှုကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အကျိုးအတွက် အသုံးချလို့ရနိုင်မယ်ထင်ပါတယ်။ လောလောဆယ် ဒီမျက်နှာဖြူ ပင်လယ်စားပြုတွေဟာ သခင်ရဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေရောက်နေတဲ့အတွက် သခင်က ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်။ သခင်သဘောအတိုင်း သူတို့ကို လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်တယ် မဟုတ်ပါဘူး။”

အိုမိခင်စကားကို ယာဘူသည် သေချာစွာ စဉ်းစားမိလေသည်။ သူပြောတာ ဆိုလိုသဖြင့် အိုမိခင် အကြံပေးချက်ကို လိုက်နာလျှင် ကောင်းလေမည်လော။ ဆာလွန်အိုမိသည် အရေးအကြောင်းရှိလျှင် အကြံကောင်းညွှန်ကောင်း ပေးနိုင်သူ အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိမိ၏တူတော်မောင် အိုမိအား အကြောင်းမဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချ ရောင်းခံလော့။ သူမှာ လျှို့ဝှက် အကြံအစည်တစ်ခုခုများ ရှိနေသလော။

ဤသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေစဉ် အိုမိကပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။
“သခင် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ သခင်ရဲ့ရန်သူ အီတာဝါဆိုရင် ခရစ်ယာန်ဖြစ်နေပြီမဟုတ်ပါလား။”

မှတ်ချက်။ ။ အီတာဝါ ဆိုသူမှာ ယာဘူအလွန်မုန်းတီးစက်ဆုပ်သူရန်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယာဘူနှင့် ဖြိုင်ဘက် စစ်ဘုရင် တိရိစ္ဆာန်၏ညီဝမ်းကွဲတော်သူလည်း ဖြစ်သည်။

အိုမိခင် စကားက မဆုံးသေးချေ။
“အလွန် ရှိမုန်းစရာကောင်းတဲ့ ဒီဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးဟာ သခင်ရဲ့ပိုင်နက်နယ်မြေအနောက်ဘက် အီတာဝါ ရှိရာနယ်မှာ နေတယ်မဟုတ်ပါလား။ အီတာဝါရဲ့ နယ်ကိုဖြိုခွဲဖို့ရာအတွက် ဒီမျက်နှာဖြူ လူခိုင်းတွေက သခင်ကို ကူညီပံ့ပိုးနိုင်မယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်။ အီတာဝါရဲ့ နယ်မြေကို အပိုင်စီးနိုင်တယ်ဆိုရင်ပဲ အီရိဒိုရဲ့နယ်မြေကိုပါ ထိုးဖောက်နိုင်ဖို့ အလားအလာရှိပါတယ် သခင်”

ခိုင်မီယိုယာဘူသည် တူတော်မောင် အိုမိခင် မျက်နှာကို သေချာစွာ အထဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် ရေထဲမှ မျက်နှာဖြူသင်္ဘောကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ။ ဤသင်္ဘောသည် မိမိအား နတ်များက လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ကောင်းမွန်သော လက်ဆောင်ပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် မိမိ၏အကျိုးစီးပွား ထိခိုက်ပျက်စီးစေမည့် ပစ္စည်းဖြစ်လာနိုင်ပေသလော။

ယာဘူသည် ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ဆာမူရိုင်း အိုမိအား အမိန့်ပေးလေသည်။

“ကောင်းပြီ။ မင်းပြောတာ ငါသဘောတူတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီပင်လယ်စားပြုတွေကို ကျိုးနွံအောင် ကောင်းကောင်းနှိမ်ထားလိုက်။ အထူးသဖြင့် သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် (ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကို ရန်လုပ်တဲ့ကောင်)ကို ကောင်းကောင်းနှိပ်ဖို့ ဆိုတယ်”

“အိုး... ခိုင်ဂေါ်ဒါ၊ ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ။ သင်္ဘောသား ဗင့်ဆိုသူက ရေရွတ်လိုက်သည်။
“ကျုပ်တို့အားလုံး ဘုရားရှိခိုး ဆုတောင်းရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”
ပင်နစ်က တိုက်တွန်းအကြံပေးလိုက်သည်။
“နေစမ်းပါဦးကွာ။ လောလောဆယ် ငါတော့ ဘရစ်ဒီအရက်ကောင်းကောင်း သောက်ချင်တယ်”

ဗင့်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။
သူတို့တတွေ ရောက်ရှိနေသောနေရာကား ဂျပန်တံငါများ ငါခြောက်များ နီးလှောင်လေ့ရှိသော မြေတိုက်အခန်းကျဉ်းတစ်ခန်းဖြစ်လေသည်။
အလွန် ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းဖြစ်၍ သင်္ဘောသားများမှာ မလှုပ်သော နေရာအောင် နေရထိုင်ရ ခက်နေကြလေသည်။ ဂျပန်တွေက သူတို့အား အကျဉ်းချုပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... နည်းနည်း ရွှေစမ်းပါဦး။ မင်းက ငါ့ခြေထောက်တင်ပေါ် တက်နင်းထားတယ်ကွ။ ဒီအခန်းကလည်း ကျဉ်းလိုက်တာ လွန်ပါရော။ နေရာ ဘီယာကလေးများသောက်လိုက်ရရင် ကောင်းမှာပဲ”

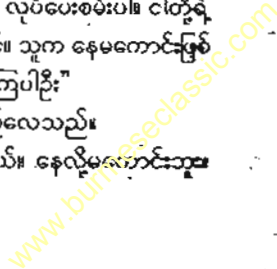
ပီတာဌန် ဆိုသူက ညည်းညူရင်းက ဘီယာ အရက်ကို တောင့်တမိလေ

“ရွှေလို့မရတော့ဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ဒီဘက်မှာ မြေတိုက်ခန်းရဲ့ နံရံပုံရှိတော့

“ဟေ့... အားလုံးကြီးစားပြီး နေရာနည်းနည်း လုပ်ပေးစမ်းပါ။ ငါတို့ရဲ့ နေရာ (မာလိန်မှူး) ကြီးအတွက် နေရာလှမ်းပေးကြရအောင်။ သူက နေမကောင်းဖြစ်မယ်မဟုတ်လား။ ကိုင်း... ကပ္ပတိန်ကြီးကို နှိုးလိုက်ကြပါဦး”

ထိုအခိုက် ကပ္ပတိန်ကြီးသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါမထနိုင်ဘူးကွ။ ဖျားနေတယ်။ နေလို့မကောင်းဘူး။ ငါတို့အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ကပ္ပတိန်ကြီးက ဤသို့ပြောလျှင် ဗင့်က...
“နေပါစေကွာ။ သူတကယ်နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။” ဟေ့... မာဆူကာ။
ထ.လေကွာ”

ဟုပြောပြောဆိုဆို မာဆူကာဆိုသူအား အတင်းဆွဲထူလိုက်သည်။
အခန်းက အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသဖြင့် သင်္ဘောသားများမှာ မည်သို့မှ မလှုပ်
ရှားသာ ဖြစ်နေကြလေသည်။ ကပ္ပတိန်ကြီးကတော့ ပြင်ပမှ လေဝင်သည့်နေရာဖြစ်
သော အခန်းခံအောက်တည့်တည့်တွင် လဲလျောင်းနေလေသည်။ သူ့ခမာ အတော်
ပင် မဆိုမဆန်...ဝေဒနာ ခံစားနေရလန်တူသဖြင့် ကျန်လူများက နောက်ထပ် ကပ္ပတိန်
ကြီးအား အနှောင့်အယှက် မပေးဘဲ နေလိုက်ကြလေသည်။

မာဆူကာသည် အတင်းအဓမ္မ ဆွဲထူခံရသည်ကို ဒေါသထွက်သဖြင့် ဗင့်၏
တင်ဝါးဆီသို့ လက်ဆီဖြင့် တစ်ချက်ပစ်ထိုးလိုက်သည်။
“ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ဟာငါ နေတာကို လာမနှောင့်ယှက်စမ်းနဲ့။ နောက်တစ်ခါ
ဆိုရင် ဝင်းတိုသက်ဝယ်”

ဗင့်ကလည်း စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်လည်ထိုးကြိတ်မည်ပြုရာ ဂျွန်က ဝင်၍
နှစ်ယောက်စလုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမမ်းချပ်၍ မြေတိုက်ခန်း၏ နံရံဘက်ဆီ တွန်း
ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့... အားလုံးတိတ်တိတ်နေကြစမ်း။ ကျုပ်ပြောတာနားထောင်ကြ။
အခန်းနေရာကကျဉ်းတော့ ဒီလိုလုပ်ကြမယ်။ လူတစ်ဝက်က မတ်တတ်ရပ်နေ၊ ကျန်
တဲလူတွေက လှဲအိပ်ကြ။ နောက် တော်တော်ကြာတော့ အိပ်တဲ့ လူတွေက မတ်တတ်
ပြန်ထပြီး ရပ်နေသူတွေက တစ်လှည့်လှဲအိပ်ကြရမယ်။ ဒါမှ အားလုံးသက်သာမယ်။
အချင်းချင်းကောင်းများနေလို့ ဘာမှအကျိုးမရှိဘူး။ ဟုတ်လား။ အိမ်သာသွားချင်ကြရင်
ဟောဟိုထောင့်မှာသွားကြ။ ကိုင်း... ကျုပ်ပြောသလို လုပ်ကြပေတော့”

ဤသို့ပြောပြီး သင်္ဘောသားများ တစ်ဝက်စီ လူခွဲလိုက်တော့မှ နေသာထိုင်
သာ ရှိလာကြလေတော့သည်။

ထို့နောက် ဂျွန်သည် အခြေအနေကို သေချာစွာ သုံးသပ်ဆင်ခြင်နေမိ
လေသည်။

ဤမြေတိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးထဲ ကြာရှည်နေလျှင် မိမိတို့လူတွေ အားပြတ်
သွားမှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ဤမြေတိုက်ခန်းအတွင်းမှ
လွတ်မြောက်အောင် ကြံဖန်ထွက်နိုင်မှ တော်ပေမည်။

ဂျပန်အစောင့်များက မိမိတို့အတွက် အစာရေစာလာပေးသည့်အခါ
မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ဆင်းရန် လှေကားပါယူလာမည်ဖြစ်ရာ ယင်းအချိန်မျိုးတွင်
အစောင့်များကို အလစ်ဝင်စီးပြီး ထွက်ပြေးလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။ ကြံမည် ဆိုလျှင်
လည်း ယနေ့ည၊ သို့မဟုတ် နက်ဖြန်ညကြိုမှ ဖြစ်မည်။

တစ်ဖန် ဂျပန်တွေက မိမိတို့အား ဘာကြောင့် ဤမြေတိုက်ခန်းထဲ ထည့်
ခဲ့လဲ အကျဉ်းချထားကြလေသနည်းဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်။

ငါတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ရန်သူလည်းမဟုတ်၊ သူတို့ကို မည်သို့မှရန်ပြုမည့်သူများ
မလည်းမဟုတ်။ ဒိုင်မီယို ခေါ် နယ်စားကို ငါတို့က အကူအညီပေးမည်ဆိုက ပေးနိုင်သူ
များ ဖြစ်သည်။ ငါတို့၏ရန်သူသည် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးသာဖြစ်ကြောင်း ဒိုင်မီယိုဆိုသူ
အလည်သဘောပေါက်အောင် ကြိုးစားမှတော်မည်။

ဤသို့လည်း တွေးမိပြန်သည်။
ဂျွန်၏မျက်နှာတွင် ချွေးများပြန်လျက် ရှိလေသည်။

ဤအကျဉ်းခန်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးပြီး သင်္ဘောပေါ်သို့
ပြန်တက်နိုင်အောင် ကြိုးစားမဖြစ်ပေမည်။

အရေးထဲ အင်္ဂလန်ပြည်၌ ကျန်ရစ်သော သူ၏ဇနီး ဖယ်လီစီတီနှင့် ကလေး
များကို သတိရမိပြန်သည်။

သူတို့၏ သင်္ဘောသည် ဟော်လန်နိုင်ငံ အမ်စတာဒမ်မြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့သည်မှာ
(သ)လကျော်ကျော် ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

ဤသို့ စဉ်းစားမိရင်းက ဂျွန်သည် ချက်ချင်း စိတ်ကို ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်သို့
ပြန်ရောက်အောင် ထိန်းချုပ်လိုက်လေသည်။ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောတွင် ပိုင်းလော့
(ခေါ်)ကြောင်းပြုမှု)အဖြစ် လိုက်ပါရသော မိမိ၏အလုပ်က အချိန်ကြာမြင့်စွာ မိသားစု
နှင့် ခွဲခွာရသည်ဖြစ်ရာ ပင်လယ်ခရီးထွက်နေစဉ် မိမိ၏အိမ်နှင့် မိသားစု များအကြောင်း
ထင်မိနိုင်သလောက် မစဉ်းစားမိအောင် သူ့ကိုယ်သူ လေ့ကျင့်ထားပြီးဖြစ်လေသည်။

ဂျွန်သည် သူ၏ ဘဝတူ သင်္ဘောသားများကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြန်
သည်။

ဗင်နက်နှင့် ပီတာဂွန်တို့ နှစ်ယောက်က ချောင်ကျကျနေရာတွင်ထိုင်ပြီး
အစားအသောက်များ ပြောနေကြသည်။ ကျန်လူများက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ငိုနေကြသည်။

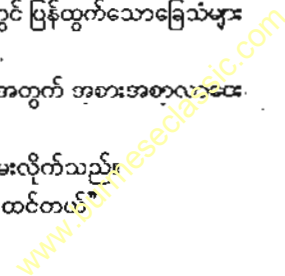
ထိုအခိုက် မြေတိုက်ခန်း အပေါ်နားဆီမှ ခြေသံများ ကြားရသဖြင့် အားလုံး
အထိတားနားစွင့်နေကြလေသည်။

ခြေသံများသည် အခန်း၏ အပေါ်တည့်တည့်တွင် ရပ်သွားပြီး ဂျပန်ဘာ
သာဖြင့် စကားပြောသံများ ကြားရပြန်သည်။ လူတစ်ယောက်၏ အသံက ဆာမူမိုင်း
အိုမိဆန်၏ အသံနှင့်တူသည်။ ခဏမျှအကြာတွင် ပြန်ထွက်သောခြေသံများ
ကြားရပြန်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ရေယာဉ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် အစားအစာလာပေး
ဖို့ ထင်ပါသလား”

သင်္ဘောသား ဆွန်ဆီသူက ဂျွန်အားလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အေး... စားစရာတစ်ခုခု လာပို့လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဂျွန်က ညှိနှိုင်းထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်သည်။
 “အခုနေ့များ ရေခဲစိမ့်ဘီယာတစ်လုံးလောက် သောက်ရရင် ကောင်းမှာပဲ”
 ပီတာဇွန်က သူ၏တောင့်တချက်ကို ပြောလိုက်သည်။
 “ဟေ့ . . . တိတ်တိတ်နေစမ်းပါကွာ။ အရေးထဲ မင်းကလည်း မဖြစ်နိုင်တာ
 တွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

ဗင့်က ဟန်တားလိုက်သည်။
 ဂျွန်သည် ညစ်ပတ်နံ့စော်နေသော မြေတိုက်ခန်းကို ကြည့်ရင်းက ရေခဲ
 သူ၏စိတ် ခြင်္လှာခဲ့သည်။ မိမိအား ရွာသူကြီး မူရာက အတင်းအဓမ္မရေခဲပေးပုံကို
 လည်း ခြန်လည်သတိရမိလေသည်။

* * *

ထိုစဉ်က သူကြီးမူရာ ဦးဆောင်လျက် မိမိအား ရေခဲခန်းရှိရာသို့ အတင်း
 ခေါ်သွပ် သယ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျောက်သားဖြင့် ပြီးသော ခုံတန်းရှည်
 ပေါ်တွင် မိမိအား တင်ထားလိုက်သည်။ အဝတ်များကို ချွတ်ပစ်ရာ မိမိက ငြင်းဆန်
 ရှမ်းကန်ပါသော်လည်း လှုပ်ရှားရန် ကြိုးစားသည်နှင့် ဂျပန်အမျိုးသားတစ်ဦးက ဂျွန်
 နည်းဖြင့် မိမိခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာရာမှ အာရုံကြောကို ထောက်လိုက်ခြင်းအားဖြင့်
 မိမိ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်ကာ မလှုပ်ရှားနိုင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ၌ မိမိက
 ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းခဲ့မိသည်။

ယခုလို အတင်းအဓမ္မ အဝတ်တွေချွတ်နေခြင်းကို မခံချင်ဖြစ်မိသည်။
 စိတ်ထဲ၌ ကလေးငယ်တစ်ယောက်အား လူကြီးတွေက အဝတ်လဲပေးရန် ဝတ်ထား
 သောအဝတ်တွေ ချွတ်သည်နှင့်တူနေသည်။

ထို့နောက် မိမိအား အလွန်ပူသော ရေခဲခန်းများ ထည့်ထားသည့် ရေခဲ
 စည်ကြီးထဲထည့်လိုက်ရာ ပူလွန်းသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျောက်သားခုံရှည်ပေါ် မိမိအား ပြန်တင်ကြပြီးနောက် အမျိုးသမီးတွေက
 တစ်ကိုယ်လုံးကို နှိပ်နယ်ပေးကြပြန်သည်။ ပထမတွင် အမျိုးသမီးများက နှိပ်ပေး
 နေခြင်း ကိုရက်၍ ရုန်းကန်ခဲ့သော်လည်း သူတို့၏ ကျွမ်းကျင်သော လက်များဖြင့်
 နှိပ်နယ်ပေးခြင်းကြောင့် အကြောအခြင်များပြေကာ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းများ ချက်ချင်း
 သက်သာလာသည်တွင် မိမိလည်း ဆက်မရုန်းကန်တော့ဘဲ အသာငြိမ်ပြီး မိန်း နေခဲ့
 မိသည်။ ထို့နောက် မိမိအား အိပ်ရာတစ်ခုပေါ် အသာတင်ပေးကြသောအခါ ရေခဲခန်း
 ပူပူဖြင့် ရေခဲခဲခြင်း၊ အနှိပ်ခဲခဲခြင်းတို့ကြောင့်ပဲလား မပြောတတ်။ ချက်ချင်းလိုပင်
 အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ နေသာထိုင်သာ ရှိရုံမက အားအင်ပြန်လည်

ပြန်လှည့်လာပြီး နေထိုင်ကောင်းလာခဲ့သည်။ သူ၏အိပ်ရာဘေးနားတွင် စိတ်ရှည်
 ထိုင်၍ ပြုစုနေသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ အိပ်မက်ဆန်ဆန်
 ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကား မိမိသည် အိပ်ရာဘေးရှိ ပြုံးကြည်နေသူ ဂျပန်မကလေးအား
 နှုတ်တရက် သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

* * *

ဂျွန်သည် ပြန်လည်စဉ်းစားရင်းက ပြုံးလို့မိလေသည်။ ဒီလိုဆိုတော့
 ဘာလည်း လူ့ဘဝဟာ မဆိုးလှပါကလား။

* * *

မြေတိုက်ခန်းထဲတွင် ကပုတိန်ကြီးသည် ဝေဒနာပြင်းထန်၍ ညည်းညူနေ
 မှာမှာ မာဆူကာက သူ၏ဦးခေါင်းကို အသာပွေ့ထားရင်း အားပေးစကား ပြောနေ
 သည်။

“ပိုင်းလော့ကြီး ခင်ဗျား။ ဘာတွေများ စဉ်းစားမိလို့ ပြုံးနေတာလဲ”
 ဂျွန်ရိုပါက မေးလိုက်ရာ ဂျွန်သည် စိတ်တိုတိုနှင့် . . .

“ဟေ့ . . . အသာနေစမ်းကွာ”
 ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဗင်နစ်က သူတို့အားလုံး စိတ်ထဲတွင် ရှိနေသည့်ကိစ္စကို ထုတ်
 ပြောဆိုလေသည်။

“ဒီမယ် ပိုင်းလော့၊ ဂျပန် ဒိုင်မီယိုရှေ့မှာ ခင်ဗျားက ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကို
 ချီတက်အခဲလုပ်ခဲ့တာဟာ မှားတယ်ထင်ပါတယ်”

“တကယ်လို့သာ ခင်ဗျား အဲဒီလို မလုပ်ခဲ့ရင် ကျုပ်တို့အားလုံး ဒီမြေတိုက်ခန်း
 မှာ ချင်နောင်ခဲရမှာ မဟုတ်ဘူး”

နောက်တစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီဘုန်းက ခင်ဗျားကသာ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဂျပန်
 ချီတက်ရေးမှာ ဒူးထောက်ဦးညွတ်နေလိုက်ရင် ဒီကောင်တွေက ကျုပ်တို့ကို ဘာမှ
 မလုပ်ပဲထင်ဘူး”

ဗင်နစ်က ပြောပြီး ဂျွန်က မည်သို့ ပြန်ဖြေမည်ကို စောင့်နေလေသည်။
 ဂျွန်သည် ဂျွန်နှင့် ခပ်ဝေးဝေးနေရာတွင် နေလေသည်။

သို့သော် ဂျွန်က မည်သို့မှ ပြန်ဖြေဘဲ မြေတိုက်ခန်း၏ အဖုံးတံခါးဆီသို့
 ဝင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်သင်္ဘောသားများမှာ ပို၍ပင် နေရထိုင်ရ ခက်နေကြလေသည်။

“ဟေ့... မင်းတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

ကပ္ပတိန်ကြီးက အိပ်နေရာမှ လှမ်းမေးလိုက်ရာ ဗင်နစ်က အနားသို့ကပ် သွားပြီး သူတို့ပြောဆိုနေကြသော ဂျွန်နှင့် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးတို့ ပဋိပက္ခအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ကပ္ပတိန်ကြီးသည် သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးနောက် ဂျွန်အား လှမ်းပြောပြန်သည်။

“ခါတော့ဟုတ်တယ် ပိုင်းလော့ကြီး။ ခင်ဗျားလုပ်လိုက်ပုံက အားလုံးအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်စေတယ်။ ဟေ့... ငါ့ကိုသောက်ရေးနည်းနည်းပေးကြပါဦး။ တစ်ခုတော့ ခိုတယ် ဒီ ဖုတ်ဆွတ်ခိုင်းဝင် ပေါ်တူဂီဘုန်းကြီးတွေက ငါတို့အတွက် ဘာမှကောင်း တို့ပေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ ပိုင်းလော့ကြီးညွှတ်တာပဲ။ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကို တစ်ခါတည်း အသေ သတ်ဝံ့လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ သူတို့တွေက အလွန်စုတ်ပဲ့တဲ့လူတွေပဲ။ သူတို့ကြောင့် လည်း ကျုပ်တို့ အခလို ဒီမြေတိုက်ခန်းထဲ အကျဉ်းခံနေရတာ မဟုတ်လား။”

ဂျွန်နီပါက ဝင်ပြောရာ ကပ္ပတိန်ကြီးက ဝင်ဟန်လိုက်သည်။

“ဒီလိုတော့လည်း ပြောလို့မဖြစ်ဘူးကွ။ ကိုင်း... ထားပါတော့လေ။ ငါတို့တွေ စပိန်လူမျိုးတွေရဲ့ ဆန်ကာမာဒီလန်နာမြို့ကို ဝင်စီးခဲ့ကြတာ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ ငါတို့က အလစ်ဝင်စီးနိုင်လို့ လက်နက်တွေရော ကျန်ပစ္စည်းတွေပါ ရလိုက်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ခပ်မြန်မြန်ပြန်မထွက်ဘဲ ကြာကြာဆက်နေရင်တော့ ငါတို့အားလုံး အသတ်ခံရမှာ သေချာတယ်။ ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ကိုသောက်ရေးပေးစမ်း ပါဦးကွ”

“ပေးစရာ ရေမရှိဘူး ကပ္ပတိန်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရေလည်းမပေး။ စားစရာ လည်း ဘာမှပေးမထားပါဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း တောင်းပါတော့လား။ ရေပေးပါလို့တောင်းပါလား။ ဟေ့ ဗင် မင်းက ဂျပန်တွေကို အော်ခေါ်ပြီး ရေတောင်းစမ်း”

ကပ္ပတိန်ကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဗင်သည် ရေကြောင်းပြမှူး ဂျွန်ဘက် သို့ အကြံဉာဏ် တောင်းသလို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် ဂျွန်က သူတို့ ပြောနေသောစကားကို လုံးဝမကြားသလို အံ့ဖွဲ့ တံခါးဆီသို့သာ ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဗင်သည် မည်သို့မှ မတတ်သဘဲ အံ့ဖွဲ့တံခါး၏ အပေါ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်း၍

“ဟေ့လူတွေ... သောက်ရေးပေးစမ်းပါဗျာ။ ကျုပ်တို့ကို သောက်ရေး စားစရာပေးကြပါဦး”

ဟု အော်တောင်းလိုက်သည်။

အပေါ်မှ မည်သို့မှ ပြန်ဖြေသံ မကြားရသဖြင့် ဗင်သည်နောက်တစ်ကြိမ် ခပ်၍ အော်ပြောပြန်သည်။ ဤတွင် ကျန်လူများကပါ ဝိုင်းကူအော်၍ တောင်းကြ သေးသည်။

အတန်ကြာမှ အံ့ဖွဲ့တံခါးပွင့်လာပြီး ဆာမူရှိုင်းအိုမိသည် အောက်ဘက်သို့ ကြည့်လေသည်။ သူနှင့်အတူ သူကြီးမူရာနှင့် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးတို့လည်း ပါလာကြ သည်။

“ရေပေးပါဦး... ရေပေးပါ။ ကျုပ်တို့ကို ဒီမြေတိုက်ခန်းထဲက လွတ်ပါ”

သင်္ဘောသားများက စုပေါင်း၍ အော်ကြပြန်လေသည်။ အိုမိသည် သူကြီးမူရာ ဘက်သို့လှည့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရာ သူကြီးလည်း

ထွက်သွားလေသည်။ မကြာမီ သူကြီးမူရာသည် တံငါတစ်စီးနှင့်အတူ သစ်သား ပြုကြီးတစ်ခု ယူလာလေသည်။

သူတို့သည် စည်ကြီးကို အံ့ဖွဲ့တံခါးဝမှနေ၍ မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ မှောက်သွန် နှိပ်ခတ်သည်။ အတွင်းမှ ငါးပုတ်နှင့် ပင်လယ်ရေများ သင်္ဘောသားများ၏ ခေါင်းပေါ်

သင်္ဘောသားများက ရှောင်ပြေးကြသော်လည်း ကပ္ပတိန်ကြီးက လွတ်

အောင်မရှောင်နိုင်ဘဲ ရေမွန်းပြီး တဟွတ်ဟွတ်ချောင်းဆိုးနေလေသည်။ ဂျွန်ကတော့ အခန်းထောင့်မှနေ၍ အိုမိအား အလွန်စက်ဆုပ်မုန်းတီးစွာ

ပြောကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် အိုမိက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် စကားပြော၍ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက

အော်ပြောလေသည်။ “ဆာမူရှိုင်း အိုမိက ခင်ဗျားတို့ကို ပြောတယ်။ လူယဉ်ကျေးလို့မနေဘဲ

အိပ်နေတဲ့ ဆိုလားအော်လား မလုပ်ပါနဲ့တဲ့။ နောက်လုပ်ရင် စောစောက စည်မျိုး

အိပ်တဲ့တို ဒီထဲလောင်းချလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့မှ မရရင် နောက်ဆယ်စည်။ သို့မဟုတ်

အိပ်တဲ့တို လူလောကထဲ ပြန်လာခွင့်ပေးမယ်တဲ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ထဲ

အိပ်သောက်တော့ သေရမယ်လို့ အိုမိက ပြောတယ်။ ဘယ်သူသေရမယ် ဆို

တော့ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ရွေးပေးရမယ်။ အဲဒီလို ရွေးတဲ့အခါ ဟိုလူ (ဂျွန်

အိုမိက သွန်ပြုရင်း) အဲဒီလူကိုတော့ သေဖို့မရွေးရဘူးတဲ့”

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် ဆာမူရှိုင်း အိုမိသည် ဂျွန်ကို လှမ်း

အော်သေးသည်။ ဂျွန်၏မျက်နှာတွင် မိမိအား အလွန်စက်ဆုပ် မုန်းတီးခြင်းပေါ် လွင်

ခြင်းတို့ အိုမိက အကဲခတ်မိလေသည်။ ထို့နောက် အံ့ဖွဲ့တံခါး ဂျိန်းခနဲ ပြန်ပိတ်သွားလေသည်။

သေနတ်များအပြင် အမြောက်(၂၀)လက်၊ အမြောက်ကျည်ဆံ(၅၀၀၀) နှင့်အပြင် ပစ်လွှတ်ရသော မြားတွေလည်း သေတ္တာလိုက် မြောက်မြားစွာ ရှိပါသည်။ လက်နက်အားလုံးက ဥရောပတိုက်မှ ထုတ်လုပ်သော ပစ္စည်းများဖြစ်၍ ကောင်းမွန် အဆင့်အတန်းမြင့်လှပေသည်။

ထို့ကြောင့် ယာဘူသည် သူ၏လူများအား အထူးဂရုစိုက်၍ အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

“ဒီမယ် သူကြီးမူရာ... ခင်ဗျားက ပစ္စည်းသယ်ဖို့ အလုပ်သမား အလုံအတတ် စီစဉ်ပေးရမယ်။ အီဂူရာရှိ... မင်းရဲ့တာဝန်ကတော့ သင်္ဘောပေါ်က လက်နက် အားလုံး အမြောက်တွေပါမကျန် မိမိမှာ အရပ်က ငါ့ရဲ့တိုက်ကြီးကို ရောက်အောင် အမြန်ဆုံးပို့ပေးဖို့ဖြစ်တယ်။ အဲဒါ ဂရုစိုက်ပြုလုပ်ကြပေတော့”

“ကောင်းပါပြီသခင်... စိတ်ချပါ”

ဤသို့ မူရာနှင့် အီဂူရာရှိတို့က ကျိုးနွံစွာ ကတိပေးခဲ့ကြသည်။

အီဂူရာရှိသူကား အရပ်မြင့်မြင့် ဗလကောင်းကောင်း မျက်လုံးတစ်ဖက် နှင့်သာ ယာဘူ၏လူယုံ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ပစ္စည်းထိန်း ဂူကီမိုတို့နှင့်အတူ ကျေးရွာသားဆယ်ဦးကို အလုပ်သမားအဖြစ် ခေါ်ယူပြီးနောက် သင်္ဘောပေါ်မှ တုန်ပစ္စည်းများကို ချွေးဒီးဒီးကျအောင် သယ်ချခဲ့ကြလေသည်။

သမိုင်းအကြောင်းအရာ ဥရောပတိုက်မှ ပေါ်တူဂီလူမျိုးတို့သည် ဂျပန်ပြည်

သို့ ခရစ်နှစ် ၁၅၄၂ ခုနှစ်က စတင်ရောက်ရှိလာကြပြီး မတ်စကက်ခေါ် တစ်လုံးထိုး

လက်နက်များကို ဂျပန်တို့အား လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးကာ အသုံးပြုနည်းကိုပါပြသခဲ့

သည်။ နောက်တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကြာသောအခါ ဂျပန်တို့ကိုယ်တိုင် အလားတူ

လက်နက်များကို ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်တို့လုပ်သော သေနတ်များက ဥရောပ

လက်နက်များလို မကောင်းလှသော်လည်း အလုပ်ဖြစ်ရုံတော့ အသုံးဝင်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်ခုက ဂျပန်တို့သည် သေနတ်ကို အဓိကကျသောလက်နက်

အဖြစ် ယူဆကြချေ။ ဂျပန်ပြည်၌ ထိုခေတ်က စစ်မက်တိုက်ခိုက်ရာတွင် စီးချင်း

အနီးကပ် တိုက်ခိုက်ခြင်းတို့ဖြင့်သာ တိုက်လေ့ရှိသည်။ သူတို့အတွက် ဓား

အခန်း (၃)

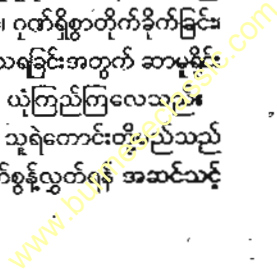
ဒိုင်မီလိုခေါ် နယ်စားယာဘူသည် ရေနွေးပူပူ အပြည့်ထည့်ထားသော သေတ္တာထဲ၌ တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်စိမ်၍ ဒိမ်ခံနေလေသည်။ သူတို့ဂျပန် လူတို့များ၏ ဝေလအရ ရေနွေးပူပူဖြင့် ယခုလို ရေစိမ်ချိုးရခြင်းသည် အလွန် အရသာရှိပေသည်။ ယာဘူအဖို့ကား ယနေ့ ခါတိုင်းထက်ပို၍ အရသာရှိသည်။ သာယာသည်ဟု ထင်နေမိလေသည်။ ယခင်က မကြုံဖူးခဲ့သော စိတ်ကြည်နူးစွာ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုမျိုး ခံစားနေရလေသည်။

ယခု သူထဲ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာသော မျက်နှာဖြူပင်လယ်စားပြု များ၏ သင်္ဘောတွင် အဖိုးတန်ကုန်ပစ္စည်းတွေ အမြောက်အမြား ပါရှိလေရာ ယင်း ကုန်ပစ္စည်းတွေကြောင့် သူသည် အဆမတန် ကြွယ်ဝချမ်းသာလာပေတော့မည်။ ငွေကြေးဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်နှင့်အမျှ သူ့အဖို့ တန်ခိုးအာဏာ ဩဇာလည်း တိုးတက်လာမည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယာဘူအနေဖြင့် တစ်သက်လုံး အိပ်မက် မမက်နိုင် သည်အဆင့်သို့ မလွဲမသွေရောက်ရပေတော့မည်။

သင်္ဘောကိုကြည့်ပြီးနောက် သူက ဤသို့အမိန့်ပေးခဲ့သည်မဟုတ်လော့။ “သင်္ဘောပေါ်က ပစ္စည်းတွေအားလုံး တစ်ခုမကျန် နက်ပြန်အပြီး သယ်ယူ ကြရမယ်။ သေနတ်လက်နက်တွေကိုတော့ မူလက ထည့်ထားတဲ့ သေတ္တာကြီးတွေထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ရုတ်တရက် လူမမြင်အောင် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်၊ အပေါ်က ဂုန်အိတ်ဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ကွန်ဖြစ်ဖြစ် အုပ်ထားရင် ကောင်းမယ်”

သင်္ဘောပေါ်၌ တွေ့ရှိရသော မတ်စကက်ခေါ် သေနတ်အရေအတွက်က ငါးရာရှိလေရာ၊ ယာဘူအဖို့ တိုက်အားအလွန်ကောင်းသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိ လာပြီဖြစ်သည်။

သူတို့၏ အထက်လူကြီးဖြစ်သော နယ်ရှစ်နယ် အပိုင်စားရသည့် စစ်ဘုရင် တို့ရာနာဂါသည်ပင်လျှင် သူပိုင်သော နယ်ရှစ်နယ်၏အင်အားကို ပေါင်းလိုက်လျှင် သေနတ်အလက် ငါးရာမရှိချေ။

ဒိုင်မီယို(နယ်စား) ယာဘူ၏ စိတ်ထဲတွင်တား ရှေးအယူအဆဟောင်းတို့ကို တော်လှန်လိုသည့် ရည်ရွယ်ချက် လျှို့ဝှက်စွာထားရှိလေသည်။

လက်ရွေးစင် ဆာမူရိုင်း ငါးရာကို မတ်စကက် သေနတ်များ တပ်ဆင်ပေးပြီး နှိပ်စားကိုင်စစ်သည်(၁၂၀၀၀)အပြင် မျက်နှာဖြူတို့၏ အမြောက်အလက်(၂၀)ဖြင့် အင်အားပြည့်ကာ တိုက်ခိုက်ပါက မိမိတို့ဘက်မှ မခုခံနိုင်ရမည်ဟူသော ယူဆချက်ပင် ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဂျပန်ပြည်၌ စစ်ဖြစ်လျှင် သေနတ်လက်နက်ကသာ အခွင့်အနိုင် တိကျပြတ်သားစွာ အဆုံးအဖြတ်ပေးလိမ့်မည်ဟု ယာဘူက စိတ်ထဲ တို့က်၍ ယုံကြည်လေသည်။

သည်လိုဆိုလျှင် မိမိတို့၏ သမားဇိုးကျအယူအဆ ဘူရီဒိုဝါဒနှင့် ကိုက်ညီ ပြင်လော။

ဘူရီဒိုဝါဒအရ သေနတ်လက်နက်များ အားကိုးတိုက်ခိုက်ခြင်းကို သွားလေသူ မိမိတို့၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်တို့က နှစ်ခြိုက်ပါမည်လော။

ယင်းမေးခွန်းများ၏ အဖြေကိုမူ ယာဘူသည် မရရှိပါချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အနောက်တိုင်းသားတို့၏ မက်စကက် သေနတ် အလတ်ငါးရာကို မိမိလက်ဝယ် ရရှိနေပေပြီ။ ယင်းသေနတ်များကို မည်သည့်ဘက်မှ အသုံးပြုရမည်နည်း။

ထိုအချိန်က ဂျပန်ပြည်တွင် အာဏာလုနေသော စစ်ဘုရင်(နယ်စားကြီး) နှစ်ဦး ရှိလေသည်။ တစ်ဦးကယာဘူနှင့် တိုက်ရိုက်အဆက်အသွယ်ရှိသော တိုရာနာဂါ ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးက အီရိုရှိ အမည်ရှိ စစ်ဘုရင်ဖြစ်သည်။

မိမိအနေဖြင့် တိုရာနာဂါ ဘက်မှ တိုက်ရမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် ဆန့်ကျင်ဘက် အီရိုဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားခံရမည်လော။

လောလောဆယ် ယင်းပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်ရန် မလိုသေး။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ဦးမည်ဟု ယာဘူက စိတ်ကူးမိလေသည်။

“အီဂူရာရှိဆန်၊ မင်းက ခရီးသွားရင် ညသက်သွား၊ လုံခြုံရေးကို သေချာပါစေ”

ဤသို့ ယာဘူက အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

“ကောင်းပါပြီသခင်”

“အခုတိစ္စဟာ ဘယ်သူမှ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ပေါက်ကြားရင်တော့ သူကြီး မူရာ၊ ဒါမှမဟုတ် ကျေးရွာတစ်ရွာလုံးကို သုတ်သင်ပစ်မယ်”

“စိတ်ချပါသခင်၊ ဘယ်သူမှ မသိစေရပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာ အတွက်လုံးဝ တာဝန်ယူပါတယ်။ လမ်းခရီးနဲ့ တခြားကျေးရွာတွေကိုတော့ အာမခံချက် မပေးပုံပါဘူး။ ရန်သူအုပ်စုရဲ့ သူလျှို့တွေက ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ် ဆိုတာပြော

ရေပါဘူး။ ကျွန်တော်အနေနဲ့က ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး”

ဤသို့ အီဂူရာရှိက ကတိပေးပြီးနောက် ယာဘူသည် သင်္ဘော၏ အလုံကြီးသို့ သွားရောက်ကြည့်ခဲ့သည်။ အလုံခန်းဆိုသည်ကား သင်္ဘောပေါ်၌ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများ ထားရှိရာ အထူးလုံခြုံခိုင်ခန့်သော သီးသန့်အခန်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခန်း၌ ရွှေငွေများ၊ လှသုံးပစ္စည်း၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ပန်းချီကားများ စသည်တို့သည် မြန်မာပြု ပင်လယ်စားပြုများက နေရာအနှံ့အပြားမှ တိုက်ခိုက်လုယူခဲ့သည့် ပစ္စည်းများ ယာဘူက ယူဆမိလေသည်။ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးတွင် အမျိုးသမီးများ၏ အဝတ်အဆောင် အဝတ်အစားများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အဝတ်အစားများက အလုံခန်းလှပသော ရွှေချည်ထိုးအထည်များ၊ ရောင်စုံကျောက်များ စီခြယ်ထားသော အဝတ်များကိုလည်း တွေ့ရပေသည်။

“ရွှေနဲ့ ငွေတွေကို အရည်ကျိုပြီး အတုံးအခဲ၊ သို့မဟုတ် အချောင်းတွေဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ သခင်ရဲ့ ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲ ထည့်ထားလိုက်မယ်”

သူ၏ တပည့် ဇုကိုမိုတိုက ပြောခဲ့သည်။ သူသည် အသက် လေးဆယ်ရွယ် ခြံ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် စစ်သည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဆာမူရိုင်း ခေါ် ဂျပန်သူရဲကောင်းနှင့်တော့ မဟုတ်ပေ။

တစ်ချိန်က ဂျပန်စစ်ဘုရင်ကြီး အာဏာရှင်တိုက်တိုက် သူတို့၏ ဘုရားရှင်များကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က ဂျပန်ပြည်ရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာကြီး အချို့မှာ စစ်မက်တိုက်ခိုက်တတ်သူများလည်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် လက်နက်ကိုင်တတ်တတ်သူ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးများ မရှိစေရဟန်အတွက် နှိမ်နင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

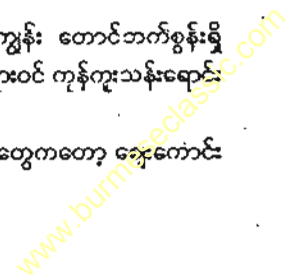
ဤပုဂ္ဂိုလ်များဆိုလျှင် တိုက်ကို၏ တပ်များအား ခုခံတိုက်ခိုက်၍ ကွပ်မျက်ခံခဲ့ရသည်။ ဇုကိုမိုတိုသည် အဆိုပါ အရေးအခင်းဖြစ်ပွားချိန်က အသာတိမ်းရှောင်ထွက်ခဲ့ပြီး ဆန်စပါးကုန်သည်တစ်ဦးအဖြစ် လှည့်လည်သွားလာနေခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း ယာဘူက ဒိုင်မီယို(နယ်စား) ယာဘူထဲတွင် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

မျက်နှာဖြူသင်္ဘောပေါ်၌ ပါလာသော ပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ဇုကိုမိုတို သူ၏အစီအစဉ်ကို ဆက်ပြောသည်။

“အဝတ်အထည်တွေထဲက ရွှေချည်ထိုးအထည်နဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာ စီခြယ်ထားတာတွေက တန်ဖိုးရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်တော်က လုံလုံခြုံခြုံ စုဆောင်းပြီး နာဂါဆာကီမြို့ ပို့လိုက်မယ် စိတ်ကူးပါတယ်”

နာဂါဆာကီ ဆိုသည်မှာ ဂျပန်ပြည် ကျွဲရွာကျွန်း တောင်ဘက်စွန်းရှိ ကမ်းခြေဖြစ်သည်။ ထိုမြို့တွင် ပေါ်တူဂီလူမျိုးများ တရားဝင် ကုန်ကူးသန်းရောင်းချခွင့် ရရှိထားလေသည်။

“ဒီပစ္စည်းမျိုးတွေကို မျက်နှာဖြူ အခိုင်းအစိုင်းတွေကတော့ နှေးကောင်းကောင်းပေးဝယ်ပါလိမ့်မယ် . . . သခင်”

“အေး... ကောင်းသားပဲ၊ ဒါထက် သင်္ဘောဝမ်းဗိုက်က သေတ္တာကြီး တွေကကော”

“အဲဒီမှာက အထည်အလိပ် ထူထူကြီးတွေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖို့ တန်ဖိုးမရှိလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟောဒါကိုတော့ သခင်ကြီးသဘောကျလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဇူကီမိုတိုသည် သံသေတ္တာတစ်ခု ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ အတွင်း၌ကား စပိန်နိုင်ငံသုံး ငွေဒင်္ဂါး နှစ်သောင်းခန့်ပါရှိလေသည်။

ထိုခေတ်က အကောင်းဆုံး ငွေဒင်္ဂါးအမျိုးအစားများပေတည်း။

ယာဘူသည် ရေငနွေးပူပူနှင့် ရေစိမ်းခိုးနေရင်းကအထက်ပါ ဖြစ်ရပ်များကို တားမြစ်ပြန် တွေးနေမိလေသည်။

မိမိသည် အလွန်တံ့ကောင်းလှချေသည်တကား။

အကယ်၍ လွန်ခဲ့သောရက်အနည်းငယ်အတွင်းက ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးက မိမိအား ဝေဒင်တွက်၍ ယခုလို မျက်နှာဖြူသင်္ဘောတစ်စင်းရလိမ့်မည်ဟု ပြောဟောခဲ့ပါက မဟုတ်နိုင်တာတွေ လုပ်ကြံပြောရမည်လောဟု လျှာကိုဖြတ်ပစ်မိမည် ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ မိမိသည် ယုံနိုင်စရာမရှိလောက်အောင် ကံကောင်းလှသူတစ်ဦး ဖြစ်နေပေပြီ။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်က စစ်ဘုရင်နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါ၏ မြို့တော်ဖြစ်သော ယေဒိုမြို့သို့ သူ့ရဲကောင်း ဆာမူရိုင်းအိုမိက ဦးရီးတော်ယာဘူထံသို့ လျှို့ဝှက်ဆက်သားတစ်ဦးလွှတ်ကာ အကျိုးအကြောင်း သတင်းပို့ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က စစ်ဘုရင်နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါသည် ယေဒို၌မရှိ၊ သူနှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော စစ်ဘုရင် အိုရှိနိုနှင့် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန် အိုဆာကာမြို့သို့ ခရီးထွက်နေလေသည်။ တိုရာနာဂါက မိမိနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသောစွာရှိသော လက်အောက်ခံနယ်စား ဒိုင်မိယိုအားလုံးအား ယေဒိုမြို့၌ သူပြန်လာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေကြရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ အိုဆာကာမြို့ရှိ ရန်သူ၏ ရဲတိုက်ကြီးမှ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ အဆင့်ကလည်း နယ်နယ်ရရမဟုတ်။ သူသည် ဘုရင်ကေရာမင်းမြတ်၏ အတိုင်ပင်ခံကောင်စီဟုဆိုအပ်သော ဇိုးလွင်များကောင်စီ၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လေသည်။

အာဏာရှင်ကြီး ထိုက်တိုက်တိုင်တိုင်က သူ့တွယ်လွန်ခါနီး (၇)နှစ်သာ အရွယ်၊ နန်းလျှာမင်းသားကလေးအရွယ်မရောက်မီ နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေးကို စီရင်ကွပ်ကဲရန်အတွက် အဆိုပါ ဇိုးလွင်ကောင်စီကို ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်စီတွင်

နှင့်ခေါ် အတိုင်ပင်ခံ လူကြီးငါးဦးရှိသော်လည်း ၎င်းတို့အနက် တိုရာနာဂါနှင့် အိုရှိနိုတို့ကသာလျှင် ဩဇာအာဏာအကြီးမားဆုံးဖြစ်သည်။

ဒိုင်မိယိုယာဘူသည် သူ၏ပိုင်နက်နယ်မြေဖြစ်သော အန်ဂိုရှိကျေးရွာအိမ်တန်းသို့ မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောတစ်စင်းရောက်ရှိနေကြောင်း သတင်းရလျှင်ရချင်း အန်ဂိုရှိရွာသို့ အပြန်သွားရောက်လိမ့်မိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အနောက်တိုင်းသား ဦးမိ သင်္ဘောကိုလည်း စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် အရေးကြီးသည်ဟု သုံးသပ်မိလေသည်။ စစ်နေသည်ကား မိမိတို့၏စစ်ဘုရင်ကြီး တိုရာနာဂါက အိုဆာကာမြို့သို့ ရောက်နေပြီး မိမိတို့တာဝန်က ယေဒိုမှာပင် စုရုံးစောင့်ဆိုင်းရန် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ယာဘူသည် သင်္ဘောရှိရာ အန်ဂိုရှိရွာသို့ သွားရောက်ရန် အတွက် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားခဲ့ရလေသည်။ စစ်ဘုရင်ကြီး တိုရာနာဂါ၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ သွားလိုက်ပါက အပြစ်ဖြစ်နေမည်လော။

နောက်ဆုံးတွင် ယာဘူသည် သူ၏ဇနီးနှင့် ကွန်ဆော့ခေါ် ရဲရွေတော်၊ ဦးမဟုတ် မောင်းမငယ်ကို ခေါ်ယူလိုက်သည်။

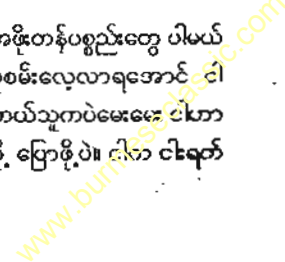
ထိုခေတ်က ဂျပန်နိုင်ငံ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် တရားဝင်ဇနီးတစ်ဦးသာ ယူခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် ကွန်ဆော့ခေါ် မောင်းမငယ်၊ သို့မဟုတ် မယားငယ် ယူချင်သလောက်ယူထားနိုင်လေသည်။ ယာဘူသည် သူ၏ဇနီးအား ခေါ်ယူပြီး အကျိုးအကြောင်းပြော၍ တိုင်ပင်ခဲ့လေသည်။

“ဒီမယ်... ငါ့တူတော်မောင် အိုမိက လျှို့ဝှက်သတင်းပို့လိုက်တယ်။ အန်ဂိုရှိရွာမှာ မျက်နှာဖြူလူရိုင်းတွေရဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းရောက်နေသတဲ့ကွ”

“ဟင်... ဟုတ်လား။ ဟို... ကျွန်မတို့ကြားဖူးနေတဲ့သင်္ဘောနက်ကြီး ကွယ်က တစ်စင်းများလား”

ဇနီးဖြစ်သူက အထူးစိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။
“သင်္ဘောနက် ဆိုသည်မှာ ပေါ်တူဂီလူမျိုးတို့ကုန်ကူးသည့် အနက်ရောင်ဆေးသုတ်ထားသော သင်္ဘောကြီးများဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ် ပေါ်တူဂီလူမျိုးတို့သည် မုတ်သုန်ရာသီလေနှင့်အတူ ဂျပန်ပြည် နာဂါဆာကီ ဆိပ်ကမ်းမြို့နှင့် ပေါ်တူဂီကိုလိုနီတစ်ခုခုတွင် မင်းတမ်းခြေမှ မကာအိုမြို့နယ်ရှိ အကြားသင်္ဘောနက်ကြီးများဖြင့် ကုန်စည်များ တင်ဆောင်ကာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားလေ့ရှိသည်။”

“သင်္ဘောနက်တော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် အဖို့တန်ပစ္စည်းတွေ ပါမယ်။ တောတော့ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့် အသေးစိတ် စုံစမ်းလေ့လာရအောင် ငါ့အဖို့အတွက် အခုချက်ချင်းသွားလိုက်မယ်။ မင်းရဲ့တာဝန်က ဘယ်သူကပဲမေးမေး ငါ့အဖို့အတွက် အရေးကြီးတာပဲ။ ဘယ်သူနဲ့မှ အတွေ့မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောဖို့ပဲ။ ငါ့က ငါးရက်အတွင်း ဒီကိုရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ယာဘူက ဤသို့ပြောလိုက်သောအခါ ဇနီးဖြစ်သူမှာ စိုးရိမ်သွားဟန်တူလေသည်။

“ဟင် . . . ဒီလိုဆိုရင် ရှင့်အတွက် အန္တရာယ်များလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ တွန့်မတို့ရဲ့ သခင် တိုရာနာဂါက အားလုံး ဒီမှာစောင့်နေကြရမယ်လို့ အမိန့်ပေးခဲ့ထယ်မဟုတ်လား။ ရှင်သိတဲ့အတိုင်း မနာလိုတဲ့လူတွေ၊ သူ့လျှိုတွေက နေရာတကာမှာ ခိုနေထယ်မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါက ဒီကိုပြန် ရောက်လာပြီး ရှင်ထွတ်သွားတာသိရင် ရှင့်အပေါ် အထင်မှားသွားနိုင်တယ်။ ဘေးက မလိုတဲ့သူတွေကလည်း ပိုင်းတွန်းကြမှာပေးချာတယ်ရှင့်”

ဤတွင် ယာဘူ၏ ကွန်ဆော့ (မယားငယ်) ဖြစ်သူကပါ ဝင်ထောက်ခဲ့ပြောဆိုပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်၊ သခင်ရဲ့ဇနီးပြောတာကို လိုက်နာသင့်ပါတယ်။ ဈာန်နာဂါလူနိုင်းတွေရဲ့ သဘောကိုကြည့်ဖို့ သခင်ထွက်သွားတာကို နယ်စားကြီး သိသွားရင် သူ့ရဲ့အမိန့်ကို မနာခံရကောင်းလားလို့ အပြစ်တင်ပါလိမ့်မယ်”

ယာဘူကမူ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏စကားကို လက်ခံချင်ပုံမရချေ။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ အခုသဘောက သာမန်မျက်နှာဖြူသဘောမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီသဘောဟာ ငါတို့သိနေတဲ့ ပေါ်တူဂီသဘောလည်းမဟုတ်ဘူး။ အိုမိရဲ့သတင်းပို့ချက်အရ သဘောဟာ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံကမဟုတ်ဘဲ တခြား တစ်နိုင်ငံကလို့ဆိုတယ်။ သဘောသားတွေအချင်းချင်း စကားပြောတော့လည်း ပေါ်တူဂီဘာသာမဟုတ်ဘူးတဲ့ ပြီးတော့ အခုလူတွေက ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နဲ့ မျက်လုံးအပြာရောင်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်”

“အိုမိဆန်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး သတင်းပေးလိုက်တာမှန်းမှ မသိဘဲ ဒါမဟုတ်ရင် သူ့ဆာကေတွေ အလွန်သောက်ပြီး မူးမူးနဲ့အကြောင်းကြားတာဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ယာဘူ၏ဇနီးက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါက ရယ်စရာလုပ်ပြောရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးကွ”

ယာဘူက ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်မှ ဇနီးဖြစ်သူလည်းလက်လျှော့ထည့်ညွတ်အလေးပြု၍ တောင်းပန်လေသည်။ သူမအနေဖြင့် ရယ်စရာသဘောပြောခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သို့သော် ယာဘူသခင်၏ ဆုံးမသွန်သင်ချက်ကို နာခံရန် အသိရှိကြောင်း ပြောရှာသည်။

သူမသည် ပိန်ပိန်ပါးပါး အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ယာဘူထက် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီးသူဖြစ်သည်။ ယာဘူနှင့်ထိမ်းမြားပြီးနောက် သူမသည် နှစ်သားသမီး တစ်ယောက်ကျ ဆယ်နှစ်ခန့် ဆက်တိုက်မွေးခဲ့သည်။ ယင်းတို့အနက် သားငါးယောက်ပါလေသည်။ သားသုံးယောက်သည် အရွယ်ရောက်လာချိန်မှာ

စစ်သည် သူရဲကောင်းများဖြစ်လာကာ တရုတ်ပြည်နှင့်ဖြစ်သော စစ်ပွဲ၌ သတ္တိရှိစွာဖြင့် အသေခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်သားတစ်ယောက်က ဗုဒ္ဓဘာသာ ခုဟန်းဘောင်သို့ ဝင်သွားပြီး အငယ်ဆုံးသားက ယခု အသက် ၁၉နှစ်သား အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော် ထည်း ယာဘူက သားငယ်ကို အလွန်အထင်သေးလေသည်။

ယာဘူ၏ဇနီးအမည်မှာ ယူရီကိုဖြစ်သည်။ ယာဘူအနေဖြင့် ကွယ်လွန်သူ ဇီဝင်ကြီးမှလွဲလျှင် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသူ တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးသမီးလည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်ထောင်ကို ဇနီး ယူရီကိုကပင်လျှင် ကြီးကိုင်အုပ်ချုပ်လျက် ရှိပေသည်။

“ကျွန်မက မသိလို့ မေးမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သဘောပေါ် ဘာပစ္စည်းတွေ ခါတယ်ဆိုတာ အိုမိဆန်က အသေးစိတ် အစီရင်ခံလိုက်သလား”

ဇနီး ယူရီကိုက ထပ်၍ မေးပြန်လေသည်။

“အိုမိကိုယ်တိုင်က ပစ္စည်းတွေကို မစစ်ဆေးရသေးလို့ အသေးစိတ် မပြောနိုင်ဘူး။ သူကပြောတော့ သဘောက ထူးခြားနေတဲ့အတွက် လုံခြုံအောင် ချိပ်ပိတ်ထားလိုက်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ပေါ်တူဂီသဘောမဟုတ်တဲ့ သဘောဆိုလို့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးကြဘူး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အိုမိက အခုသဘောမှာ အခြောက် ၂၀ပါတဲ့အတွက် စစ်သဘောလို့လည်း ပြောတယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့ အရေးကြီးတာပေါ့ရှင်။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ သွားကြည့်မှဖြစ်မယ်”

“အေး . . . ဒါကြောင့် ငါကိုယ်တိုင် သွားကြည့်မယ်လို့ ပြောဘာပေါ့ကွယ်”

“ဒါတော့ သခင်ပြန်ပြီး စဉ်းစားပါဦး။ ရှင့်ညီတော်မောင် မိဇူနီကို လွှတ်ဆိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလားဟင်”

“မိဇူနီက စိတ်ဓာတ်ပျော့လွန်းတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို စိတ်မချရဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင့်ညီ မိဇူနီကို ဆက်ပုကု လုပ်ခိုင်းလိုက်ပါတော့လား”

ဇနီး ယူရီကိုက စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

(ဤနေရာတွင် ဆက်ပုကုဆိုသော ဂျပန်ဝေါဟာရကို ရှင်းပြရန်လိုပါမည်။ ဆက်ပုကုကို ဟာရာကိရီဟုလည်း ခေါ်ပြီး ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ အစဉ်အလာ ထုံးစံအရ လူတစ်ယောက်သည် လူ့ဘဝတွင် ရှက်ဖွယ်ရာအဖြစ်မျိုး ကြုံရသောအခါ မိမိ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားဖြင့်ခွဲ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ရလေသည်။ ယင်းသို့ သတ်သေခြင်းကို ဟာရာကိရီ သို့မဟုတ် ဆက်ပုကုဟု ခေါ်လေသည်။)

ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းတို့၏ အစဉ်အလာအရ အပြစ်တစ်ခုခု ဖြစ်ပွားခဲ့၍ ခေါင်းမစော်ပုံလောက်အောင် ရှက်ရသည်အခါ ဆက်ပုကုသည်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုယ် သတ်သေကြရလေသည်။ သို့မှသာလျှင် မိမိဂုဏ်ကိုယ်ဆယ်နိုင်

သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဆာမူရှိုင်းမှန်သမျှ (ယောက်ျား၊ မိန်းမ) ငယ်ရွယ် စဉ်တစ၍ လိုအပ်လျှင် ဆက်ပူကုလုပ်ရန်ဝန်မလေးအောင်၊ သတ်သေခံ အောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့ကြရသည်။ စိတ်ဓာတ်ကိုပုံသွင်းထားရသည်။

ဆက်ပူကုလုပ်ခြင်းကိုလည်း ဂျပန်တို့သည် အခမ်းအနားတစ်ရပ်သဖွယ် သဘောထားကြသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆက်ပူကု လုပ်သည့် အခါ ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားဖြင့် ထိုးပြီးနောက် ရွတ်ခြည်းမသေလျှင် အဖော်တစ် ယောက်က ဓားရှည်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ကိစ္စပြီးအောင် ကူညီရလေ သည်။ ယင်းသို့ ကူညီစီရင်ပေးရသူ အဖော်အနေဖြင့်လည်း ဂုဏ်ရှိသော အလုပ်တစ်ခု ဆောင်ရွက်ရသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ကူညီသူ အဖော်ကို ဆက်ပူကုလုပ်ရာတွင် လက်ထောက်၊ သို့မဟုတ် ဆက်ကင်းဟုခေါ်သည်။

အဖိုးသမီး ဆာမူရှိုင်းကမူ ဆက်ပူကုလုပ်ပြီး သတ်သေရလောက်အောင် အရွက်ရသည့်အခါ ယောက်ျားများလို ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားဖြင့်မခွဲရဘဲ မိမိလည်မျိုကို ဓားမြှောင်ဖြင့်ထိုး၍ သတ်သေကြ ရလေသည်။

ဤကား မရှိမခေတ် ဂျပန်လူ့အဖွဲ့အစည်းက အလွန်အမြတ်တန်းထားကာ ဂုဏ်ယူလေ့ရှိသော ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

“အခုချက်ချင်းတော့ မလိုသေးပါဘူး။ နောက်တော့မှ လုပ်တာပေါ့”
ယာဘူက သူ၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ပြောလိုက်သည်။
“ဒါဖြင့် ရှင်လူယုံတော် ဇူကီမိုတို့ကို လွှတ်လိုက်ရင်ကော။ သူကတော့ ယုံကြည်စိတ်ချရပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူးကွ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲသွားရလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ နယ်စားကြီး တို့ရာနာဂိုကသာ ငါတို့ရဲ့ဇနီးများ၊ ကွန်ဆော့များကိုပါ ဒီမှာလာနေရမယ်လို့ အမိန့် မပေးခဲ့ရင်တော့၊ မင်းကိုပဲ ငါလွှတ်ရင်ဖြစ်မယ်။ အခုတော့ မင်းကိုလွှတ်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ငါပဲသွားမဖြစ်မယ်။ ဒီမယ် ယူရီကို . . . မင်းပဲငါ့ကို ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အဏ္ဏာတိုက်ထဲမှာ ငွေကြေးလုံလောက်အောင်မရှိတော့ဘူးဆို၊ ပြီးတော့ အမြတ်ကြီးစား ငွေချေးစားသူတွေဆီကလည်း ငါနာမည်နဲ့ နောက်ထပ်ငွေချေးလို့ မရတော့ဘူးလို့လည်း မင်းပြောခဲ့တယ်။ ဇူကီမိုတို့က လယ်သမားတွေဆီက အခွန် အတောက်တွေလည်း တောက်ယူလို့ကုန်ပြီ။ နောက်ထပ်မရနိုင်တော့ဘူးလို့ပြော တယ်။ ငါ့မှာ အခြေအနေအရ လက်နက်တွေ၊ မြင်းတွေ၊ ဆာမူရှိုင်းစစ်သည်တွေ ရရှိလည်းလိုနေတယ်။ အခုရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ မျက်နှာပြုသင်္ဘောကို ငါရလိုက်ရင် လိုသမျှ ငွေကြေးပြည့်စုံလာမှာ သေချာတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးရှင်၊ တို့ရာနာဂိုသခင်ရဲ့အမိန့်က အလွန်ရှင်းနေပါတယ်။ တကယ်လို့ သူပြန်ရောက်လာပြီး သိသွားမယ်ဆိုရင် . . .”

“အေးပါ။ တကယ်လို့ သူပြန်လာရင်တော့ ဟုတ်လာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တို့ရာနာဂိုသခင်ဟာ ငါ့စိတ်ထင်တော့ ရန်သူရဲ့ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်သွားမိပြီနဲ့ တူတယ်။ နယ်စားကြီး အိရှိဒိုက သူ့ရဲ့အိုဆာကာ ရဲတိုက်ကြီးမှာ ဆာမူရှိုင်းစစ်သည် နှစ်သောင်းကျော် အင်အားစုထားတယ်။ ဒီတော့ တို့ရာနာဂိုသခင်ဟာ ကိုယ်ရဲတော် ထစ်တလေးတစ်တပ်လောက်နဲ့ ရန်သူရဲ့နယ်ကိုသွားတာဟာ သိပ်မှားတယ်ကွ”

“ကျွန်မတော့ ဒီလိုမထင်ဘူးရှင်။ တို့ရာနာဂိုသခင်အနေနဲ့ အခုရှင်ပြောတဲ့ အချက်တွေကိုသိပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။ သူ့အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာရင် သူ့သွားပါမလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါသာ အိရှိဒိုနေရာမှာဆိုရင် တို့ရာနာဂိုရောက်လာတာနဲ့ နှုတ်ချင်းသတ်ပစ်မှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒါလည်းနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နန်းလျာမင်းသား ကလေးရဲ့ မယ်တော်က ယေဗိုမြို့မှာ တို့ရာနာဂိုသခင် ပြန်မလာမချင်း ဓားစားခံအဖြစ် နီးကပ်တယ်ဆိုတာလည်း မေ့လို့မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လားရှင်။ စစ်ဘုရင် အိရှိဒိုအနေနဲ့က ဆီဒီမယ်တော် ဘေးရန်မရှိဘဲ အိုဆာကာမြို့ကို ပြန်မရောက်မချင်း တို့ရာနာဂိုသခင် နှို လက်ဖျားနဲ့တောင် တိုဝှဲမှာမဟုတ်ဘူး”

“နန်းလျာမင်းသားကလေးအဖို့ တို့ရာနာဂိုရှိနေသ၍ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ အကြောင်းလည်းဆိုတော့ တို့ရာနာဂိုတစ်ဦးတည်းသာ နီးကျင့်ကောင်စီကို ခုတ်လုပ် ခြင်းတိုင်းပြည်အာဏာလုယူနိုင်တဲ့ အင်အားရှိနေတယ်။ သူဟာ နန်းလျာမင်းသားလေး နှို သတ်ပစ်ချင် သတ်ပစ်မှာလိုလည်း စိုးရိမ်ရတယ်”

“ဒီလိုလည်း ပြောလို့မရဘူးရှင်။ အိရှိဒိုသခင်ကလည်း နီးကျင့်ကောင်စီကို နှို နှို ပြီး တို့ရာနာဂိုကို တရားဥပဒေအရ အရေးယူပြီး ရာထူးကချုပ်နိုင်မယ်လို့ ဆင်တယ်။ ဒီလိုသာဆိုရင် တို့ရာနာဂိုသခင်ရဲ့ဘဝဟာ ဆုံးသွားမှာပဲ”

ယာဘူ၏မယားငယ် (ကွန်ဆော့)က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာလည်းဟုတ်ပါတယ်။ အိရှိဒိုအနေနဲ့ အဲဒီလိုကြံချင်မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာဒီလိုလုပ်နိုင်ဖို့ အခြေအနေမရှိဘူးကွယ်။ တို့ရာနာဂိုသခင်ကလည်း ထစ်ထောက်တည်း အာဏာရအောင်လုပ်ဖို့မလွယ်လှဘူး။ တိုက်ကိုကြီးက သူ့မသေ ဆင် နီးကျင့်ကောင်စီအဖွဲ့ဝင် နီးကျင့်တွေကို သေသေချာချာ ခေါင်းခေါက်ရွေးပြီး နှို ထားတာဖြစ်တော့ နီးကျင့်တွေဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ လှည့်ပတ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့အချင်းချင်းလည်း သဘောထားချင်းမတူကြဘူး။ အဲဒီ နီးကျင့်တွေဟာ ဂျပန်နိုင်ငံ မှာ ဩဇာအရှိဆုံး ဒိုင်မီယို (နယ်စားကြီး) ငါးဦးဖြစ်တယ်။ သူတို့က အာဏာရှင် နှိုတို့ကို သေခါနီးမှာ နန်းဆက်မပြတ်စေရအောင် တာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်းထားပါမယ် ဆို သစ္စာခံခဲ့ကြတယ်။ တျမ်းလည်းကွန်ခဲကြတယ်။ နောက်တစ်ချက်တ နန်းလျာ မင်းသား ကလေးရဲ့ရခိုင်ခွင့်ဖြစ်တဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာကို ရယူဖို့ရာ နီးကျင့် လူကြီး

ငါ့ဦးစလုံးက သဘောတူ ထောက်ခံမှုဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်က ရှိနေတယ်။ မင်းတို့ပြောသလို မလွယ်ပါဘူးကွာ”

ယာဘူက ဂျပန်ပြည်၏ ရှုပ်ထွေးသော အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ အန္တရာယ် အကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမယ့်ရှင် . . . ဇီဝဂုဏ်အဖွဲ့ဝင် လေးဦးက သဘောတူဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်တို့တစ်ဦးတို့ အတိုက်အခံလုပ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ စစ်ပြန်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

ယာဘူ၏လန်း ယူရီကိုက ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ခန့်တယ်။ စစ်ဖြစ်အောင်လုပ်လို့ ရနိုင်စရာရှိပါတယ်။ သို့သော်လည်း စစ်တစ်နိုင်ခဲအောင် ကြိုးတယ်တဲ့စစ်ပွဲ မရှိနိုင်ဘူး။ ဒေသဆိုင်ရာ စစ်ပွဲငယ်လောက်ပဲ ဖြစ်မယ်။ ဇီဝဂုဏ်လေးဦးတို့ပေါင်းပြီး ကျွန်တစ်ဦးကို အပြုတ်တိုက်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလို အပြုတ်တိုက်ခံရဖို့ အလားအလာရှိသူဟာဘယ်သူလဲ”

ယာဘူက စကားကို ခေတ္တဆိုင်းထားလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“လေးယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အားချင်းမမျှဘဲ မရှုမလှခံရမှာက အိန္ဒိယ လား တိုရာနာဂါလား ဆိုတာ ငါတို့ စဉ်းစားစရာပဲ”

“တိုရာနာဂါဖြစ်မှာပဲ ထင်တယ်ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တိုရာနာဂါသခင်ကို အားလုံးကကျီတီးပြီး ကြောက်နေလို့ပါပဲ။ နောက်ပြီး တိုရာနာဂါဟာ နှိုးနှိုးနယ်စား ခိုင်မီယိုအဆင့်လောက်နဲ့ မကျေနပ်ဘဲ အဆင့်မြင့်ဆုံး အာဏာရှင် နှိုးဂန်းဖြစ်နိုင်ဖို့အတွက် ကျီတီးပြီး ကြံနေတယ်ဆိုတာ ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သိနေကြတယ်။ တိုရာနာဂါကိုယ်တိုင်ကတော့ အခုနေ မေးကြည့်ရင် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းချင်ငြင်းမယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အတွင်း စိတ်မှာတော့ အားလုံးကို လွှမ်းမိုးပြီး နှိုးဂန်းလုပ်ချင်တာ အမှန်ပါပဲ”

နှိုးဂန်းဆိုသည်မှာ ဂျပန်ပြည်တွင် လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အဆင့်အမြင့်ဆုံး ရရှိနိုင်သော ဘွဲ့ပင်ဖြစ်သည်။ နှိုးဂန်းသည် နှိုးဂန်းနယ်စားများ စစ်ဘုရင်များထက် ဩဇာအာဏာပိုရှိပြီး စစ်ဘက်ဆိုင်ရာအာဏာရှင် ဖြစ်လေသည်။ ရင်းနှိုးဂန်းဘွဲ့ သို့မဟုတ် ရာထူးကိုလည်း ကျီတီးပြီးတော်၌နေထိုင်သော နေနတ်မျိုးနွယ်ဟုယူဆခြင်း ခံရသူ ဂျပန်ဧကရာဇ်မင်းမြတ်ကသာ ချီးမြှင့်နိုင်ပေသည်။

လူတစ်ယောက် နှိုးဂန်းဘွဲ့ရပြီးဆိုလျှင် ဂျပန်တစ်ပြည်လုံးတွင် ဩဇာအရှိဆုံး ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။ ဘုရင်ဧကရာဇ်မင်းမြတ်၏အမည်ကိုသုံးကာ လုပ်ချင်သလိုလုပ် ထုတ်ချင်သည့်အမိန့်များ ထုတ်နိုင်ခွင့်ရှိလေသည်။

နေနတ်မျိုးနွယ် ဧကရာဇ်မင်းမြတ်က သူကောင်းပြုခြင်းခံရသူဖြစ်၍ နှိုးဂန်းကို အားလုံးက ရိုသေလေးစားကြရသည်။ ဒိုင်မီယို (နယ်စား) တစ်ယောက်ယောက်က

နှိုးဂန်းအား ဆန့်ကျင်သည်နှင့် ယင်းဒိုင်မီယိုကို နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှုဖြင့် အရေးယူ နိုင်ပြီး သူပိုင်ဆိုင်သော ဥစ္စာပစ္စည်း မြေယာများကိုလည်း သိမ်းယူနိုင်ခွင့်ရှိလေသည်။

ဤနေရာတွင် ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ အယူအဆ အတွေးအခေါ်နှင့် ယုံကြည်ချက်အကြောင်းကို အနည်းငယ်ဖော်ပြရန် လိုအပ်ပေမည်။

ဂျပန်တို့က သူတို့၏ ဘုရင်ဧကရာဇ်မင်းမြတ်သည် သာမန်လူသားတို့နှင့် မတူ နေနတ်သမီး အိုမိကာမိတ်မှ တိုက်ရိုက်ဆင်းသက်လာသော အလွန်မြင့်မြတ်သည့် အမျိုးအနွယ်ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

နေနတ်သမီး အိုမိကာမိသည် အိဇာနာဂီနှင့် အိဇာနာမိ နတ်မောင်နှံတို့၏ ချစ်သွေးဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ အဆိုပါ နတ်မောင်နှံကား ဂျပန်ပြည်ဖြစ်လာသော ဘွဲ့နန်းများကို ဖန်တီးပေးခဲ့သူများဖြစ်သည်ဟုလည်း ဂျပန်လူမျိုးတို့က ယုံကြည်ကြလေသည်။

ဂျပန်ကျွန်းစုကို ဖန်တီးပေးခဲ့သူ နတ်ဘုရား မောင်နှံတို့၏ရင်သွေး အိုမိကာမိ နတ်သမီးထံမှ တိုက်ရိုက်ဆင်းသက်လာသော နေနတ်မျိုးနွယ် ဂျပန်ဧကရာဇ်မင်းမြတ်သည် ဂျပန်ပြည်၏ မြေယာအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်။ ဧကရာဇ်မင်းမြတ်၏ အမိန့်ကိုလည်း ပြန်လည်ငြင်းဆန် စောဒကတက်ခွင့်မရှိ အကြွင်းမဲ့ လိုက်နာကြရပေသည်။

လက်တွေ့အားဖြင့်လည်း ဂျပန်လူမျိုးတို့သည် အထက်ပါ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့ကြလေသည်။

ဂျပန်ပြည်၌ တကယ်အာဏာ၊ အကြွင်းမဲ့ နာခံကြရသောအာဏာသည် ဘုရင်ဧကရာဇ်ထံတွင် ရှိပေသည်။ သို့သော် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းခြောက်ရာ(ဤဝတ္ထုအတ်လမ်းပါအချိန်ကာလမတိုင်မီ နှစ်ခြောက်ရာခန့်က) ဂျပန်ပြည် ထိပ်တန်းဆရာမူရိုင်း မိသားစုကြီး သုံးခုအနက် နှစ်ခုတို့သည် အကြီးအကျယ် ပဋိပက္ခ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ နှစ်တို့မှာ မိုနိုဂါရာမိသားစု၊ ဖူဂျီမိုတို မိသားစုနှင့် တာကာဂျီမာ မိသားစုတို့ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့အသီးသီးကို ထောက်ခံအားပေးသူ အခြားဆရာမူရိုင်းမိသားစုများလည်းရှိလေရာ အချင်းချင်း လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ရာမှ ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ဖြစ်သည်အထိ ကြီးမားခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မီနိုဂါရာနှင့် တာကာဂျီမာ မိသားစုတို့ အပြင်းအထန်တိုက်ခဲ့ကြပြီးနောက် မီနိုဂါရာ မိသားစုဘက်က အနိုင်ရခဲ့လေသည်။ တတိယမိသားစုဖြစ်သော တာကာဂျီမာ မိသားစုကမူ မည်သည့်ဘက်မှ မပါဘဲ ကြားနေကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဂျပန်ပြည်တွင် မီနိုဂါရာ နှိုးဂန်းကသာလျှင် ကြီးမားစွာ ဩဇာလွှမ်းမိုးနေခဲ့လေသည်။ ဂျပန်ဘုရင် ဧကရာဇ်နှင့် မှူးကြီးမတ်ရာအဖွဲ့မှာ ကျီတိုပြီးတော်ရှိ နန်းတော်အတွင်း ပတ်ပတ်လည်အုတ်တိုင်းကြီးများကာရံလှနက် နေကြရလေသည်။ ဧကရာဇ်မင်း၏ မိသားစုနှင့် မှူးမတ်တို့ကျွန်များမှာ ဒိုင်မီယိုအောင်အောင်

ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခွင့်မရသဖြင့် ဂျပန်တို့၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကင်းကွယ်မှု ရှင်တို့ဝါဒကိုလိုက်နာ ကျင့်သုံးလျက် လည်းကောင်း၊ ပန်းချီ ကဏ္ဍ၊ ဒဿနပညာစသော အနုပညာလုပ်ငန်း များ လိုက်စားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ရလေသည်။

ဂျပန်ပြည်၏ ဘုရင် ဧကရာဇ်တို့ ဆာမူရိုင်း မိသားစုများက လွှမ်းမိုးနိုင်သည့် အကြောင်းကား မြေယာအားလုံးကို ဘုရင်က ပိုင်ဆိုင်သည်ဆိုသော်လည်း နာမည်သာ ရှိပြီး ဝင်ငွေအဖြစ် အခွန်ဘဏ္ဍာများ မရရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နိုင်ငံ၏ တရားဥပဒေအရ နိုင်ငံမိယိုနယ်စားများနှင့် ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းဘွဲ့ ရသူများကသာလျှင် အခွန်အတောက် ကောက်ခံယူခွင့် ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ဧကရာဇ်မိသားစုမှာ အင်အားအချို့နှင့် စစ်ဘုရင် ရှိဂန်းက ခွဲဝေပေးသော ဘဏ္ဍာငွေဖြင့်သာ ရပ်တည်နေခဲ့ ရလေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ထိုခေတ်က ဂျပန်ဘုရင် ဧကရာဇ် မိသားစုမှာ မချောင့် လည်ဘဲ ကျပ်တည်းလျက် ရှိပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဂျပန်ဧကရာဇ်သည် နန်းတော်ဘိသိက် မင်္ဂလာပွဲ အခမ်း အနားတုန်းပရန် စရိတ်စက ငွေကြေးလုံလောက်အောင် မရှိသည့် အဖြစ်မျိုးပင် ကြုံခဲ့ရသည် ဟု ဆိုလေသည်။

နောက်ပိုင်း အချိန်ကာလ ရွှေလျှားလာသောအခါ မီနိုဂါရာ မိသားစု၏ ဩဇာအာဏာ တဖြည်းဖြည်းပေးမိန့်ကျဆင်းလာပြန်သည်။

ထိုအခါ တာကာရီမာနှင့် ဖူဂျီမိုတို ဆာမူရိုင်းမိသားစုများက တစ်လှည့် အာဏာရှိခဲ့လာလေသည်။ ဆာမူရိုင်းအုပ်စု အချင်းချင်း မသင့်မတင့် ဖြစ်ရာမှ ဖြစ်ပွား လာသော ပြည်တွင်းစစ်ပွဲများလည်း ဂျပန်ပြည်၏ အတိတ်ကာလ သမိုင်းတစ် လျှောက် မကြာခဏ ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။

ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်ပွားတိုင်း အနိုင်ရသော စစ်ဘုရင်က ယှဉ်ပြိုင်သူများကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီးနောက် ဘုရင်ဧကရာဇ်အား သူ့ကိုရှိုးဂန်းအဖြစ် ခန့်ရန် တောင်းဆိုတော့သည်။ ဘုရင်ဧကရာဇ်ဆိုသည်မှာလည်း လက်နက်ကိုင် စစ်ဘုရင်အား မည်သို့မှ မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် ခန့်ပေးရသည်အည်းဖြစ်သောဟူ၏။

ထို့ကြောင့် ရှေးခေတ်က ဂျပန်ပြည်တွင် ဧကရာဇ်သည် နိုင်ငံ၏ အထွတ်အထိပ် မှန်သော်လည်း တကယ်အာဏာရှင်မှာ ရှိုးဂန်းသာဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ရှိုးဂန်း အဆင့်ရရှိလောက်အောင် စစ်သည်အင်အားနှင့် ဩဇာ တိက္ကမရှိရန်ကား မလွယ်ကူချေ။

ဤဇာတ်လမ်း မြစ်ဖျက်မီ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာခန့်က စ၍ မည်သည့် ဒိုင်မိုယို

နယ်စားကြီး)မှ ရှိုးဂန်းဖြစ်လောက်အောင် အင်အားမရှိခဲ့ခြင်းက အထက်ပါ အချက်ကို ထင်ရှားစေပေသည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၂ နှစ်ခန့်ကမှ စစ်သူကြီး နာကာမူရာဆိုသည် အင်အား ကြီးမားလာခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သူသည် ဇာတိအားဖြင့် လက်သမားမျိုးဖြစ်နေ၍ ဘုရင်ဧကရာဇ်က ရှိုးဂန်းအဖြစ် ခန့်ထားရန် ခက်နေသဖြင့် ကွပ်ပါကူ ခေါ် ဘုရင် အတိုင်ပင်ခံ(မင်းတိုင်ပင်အမတ်) အဖြစ်သာနေခဲ့ရသည်။

ဂျပန်ပြည်၏ ရှိုးရာအစဉ်အလာ စလေ့အရ မူရှင်းမိသားစုများဖြစ်သော မီနိုဂါရာ၊ တာကာရီမာနှင့် ဖူဂျီမိုတို မိသားစုသုံးခု ဆင်းသက်ပေါက်ပွားလာသူများ သာလျှင် ရှိုးဂန်းဘွဲ့ကို တရားဝင် ခံယူခွင့်ရှိလေသည်။

ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှ အဓိကဇာတ်ကောင်ဖြစ်သော နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါ သည် မီနိုဂါရာ မိသားစုမှ တိုက်ရိုက်ဆင်းသက်လာသူဖြစ်၍ ရှိုးဂန်းရာထူးကို မျှော်လင့် ညည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ယာဘူက သူသည်လည်း သေချာစွာ ဆွေမျိုးစပ်လိုက်ပါက တာကာရီမာ မိသား စုမှ ဆင်းသက်ပေါက်ပွားလာသူဖြစ်လေသည်။

“တိုရာနာဂါက ရှိုးဂန်းဖြစ်ဖို့ ရည်မှန်းတာတော့ အမှန်ပဲကွဲ့။ ဒါပေမယ့်... သူတယ်နည်းနဲ့မှ ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နီးကွင့် ကောင်စီဝင်တွေက သူ့ကို ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်။ ရွံလည်းရွံတယ်။ စက်ဆုပ်မှန်းတီးကြတယ်။ ဒါထက် နေပါဦးကွဲ့။ နေကိုယ်တိုင်က တိုရာနာဂါဟာ အိရှိဒိုကို ရှုံးမယ်လို့ ထင်သလား။”

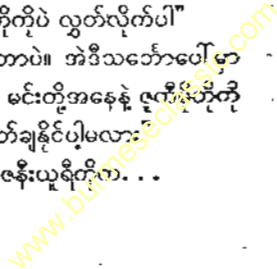
ယာဘူက သူ၏ဇနီးအား မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါရှင့်။ တိုရာနာဂါသခင်ဟာ နောက်လိုက် နောက်ပါအခြွေအရံတွေ၊ နေသည်အင်အားတွေနည်းသွားပြီး အကျပ်အတည်း ရင်ဆိုင်ရဖို့ များတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြီးသတ်ကျတော့ သူ့ရှုံးမယ်ထင်ဘူးရှင့်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ရှင့်ကို တိုရာနာဂါ သခင်ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံပါလို့ ပြောနေတာပေါ့။ အခုရှင်ပြောတဲ့ မျက်နှာဖြူသင်္ဘော ကို သွားကြည့်ဖို့ဆိုပြီး ယေဒိုမြို့က ထွက်မသွားပါနဲ့။ အိဒိုဆန်က ဘယ်လိုပဲ အနေ ကြီးတယ်ပြောပြော၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် မသွားပါနဲ့။ ဇူကီမိုတိုကိုပဲ လွှတ်လိုက်ပါ။”

“မင်းကလည်းကွာ။ မသွားဖို့ချည်း ပြောနေတာပဲ။ အိဒိုသင်္ဘောပေါ်မှာ အဓိကန် ရွှေတွေငွေတွေ ပါလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မင်းတို့အနေနဲ့ ဇူကီမိုတိုကို ရော ကျန်တဲ့အရာရှိတွေကိုပါ ဒါမျိုးကျရင် ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါ့မလား။”

ယာဘူက ထပ်ဆင့်မေးလိုက်သောအခါ၌မူ ဇနီးယူရိုကိုက...

“ဒါတော့ စိတ်မချရဘူးလို့ပဲ ဆိုရပါမယ်။”

ဟု ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

သို့နှင့်ပင် ယာဘူသည် ထိုနေ့ညဘက် ယေဒိုမြို့မှ နောက်ပါစစ်သည် ဆယ်ငါးဦးကို ခေါ်လျက် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင်လည်း မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားများထဲမှ တစ်ဦးကို ယဇ်ပူဇော်သည့်သဘော ကွပ်မျက်ပြီး သင်္ဘောပေါ် မှ ရွှေဖျား သေနတ် အမြောက်လက်နက်များကို သိမ်းယူကာ ယေဒိုသို့ ပြန်လာခဲ့မည် ဟု ရည်ရွယ်ထားခဲ့လေသည်။

သင်္ဘောပေါ်မှ ရရှိသည့် သေနတ်နှင့် အမြောက်များအကြောင်း တွေးလိုက် လျှင် ယာဘူသည် အလွန် ကျေနပ်အားတက်မိလေသည်။ အနောက်တိုင်းသားတို့၏ လက်နက်ဆန်းမှာသာ လက်ဝယ်ရရှိပါက မိမိအနေဖြင့် စစ်မက်တိုက်ခိုက်မှုအင်အား အလွန်ကောင်းလာမည်ဖြစ်သည်။ စစ်ဘုရင် အိန္ဒိယကိုသာမက တိုရာနာကိုပါ မိမိက ယှဉ်ပြိုင်အန်တီနိုင်မည်မဟုတ်လော။ ထိုမျှမကသေး၊ မိမိသည် ဂျပန်ပြည်တွင် အင်အားနှင့် ဩဇာအရှိဆုံး ရိုးဂျင့်ဖြစ်လာကာ နွှဲဂန်းအဆင့်သို့ပင် ရောက်ရှိရန် ဖျော်မှန်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။

မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောပေါ်တွင် ငွေဒဂါး နှစ်သောင်းကျော်ပါလာသည်ကို လည်းသိရသည်။ ထိုငွေများကို မည်သို့ အသုံးချရမည်နည်း။

ရှေးဦးစွာ မိမိနေထိုင်သော ကိုယ်ပိုင်ရဲတိုက်ကြီးကို အသစ်ပြန်လည် မွမ်းမံ တည်ဆောက်မည်။ အမြောက် လက်နက်သယ်ဆောင်ရန် မြင်းကောင်းတွေလည်း ဝယ်မည်။ မိမိအား လျှို့ဝှက်သတင်းထောက်လှမ်းပေးမည့် သူလျှို့အဖွဲ့ကိုလည်း တိုးချဲ့ ဖွဲ့စည်းမည်။

ဤသို့လျှင် ယာဘူသည် မျက်နှာဖြူသင်္ဘောမှ ရရှိလတ္တံ့သော ရွှေ၊ ငွေ၊ ဘဏ္ဍာနှင့် လက်နက်ဆန်းများကို စိတ်ကူးယဉ်တွေးတောမိခဲ့လေသည်။

ရေချိုးစည်ထဲမှ ရေသည် အလွန်ပူလျက်ရှိသော်လည်း ယာဘူသည် စိတ်ကူးယဉ်လျက်ရှိစဉ် ရေချိုးခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသက်ကြီးကြီး ဂျပန်အမျိုးသားတစ်ဦး ဝင်လာလေသည်။ ထိုလူသည် မျက်စိနှစ်ဖက် စလုံးကန်းနေသူ လည်းဖြစ်လေသည်။

“အိုမိဆန်က လွတ်လိုက်လို့ လာခဲ့ပါတယ်သခင်။ ကျွန်တော့်နာမည် ဆူပိုပါ။ အိုမိဆန်ကို နှိပ်ပေးရတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်”

မျက်မမြင် အနှိပ်သမားက ပြောလိုက်လျှင် ယာဘူလည်း... .

“အေး... ကောင်းတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် မျက်စိစုံလုံးကန်းသည့်အဖြစ်ကို တွေးပြီး ကြောက်ခဲ့ ဖြစ်သည်။ မတော်တဆ အသက်မသေဘဲ မျက်မမြင်ဘဝသို့ ရောက်သွားမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်ခဲ့ဖူးလေရာ ယခု မျက်မမြင်အနှိပ်သည်ကို မြင်ရသည်တွင် ငယ်စဉ်က နှိပ်ထိတ်လန့်မှုကို ပြန်ဖော်ပေးလိုက်သလို ရှိလေသည်။

မျက်မမြင် ဆူပို၏ နားထင်နားတွင် ဓားဒဏ်ရာဟု ထင်ရသော အမာရွတ် ခြစ်တစ်ခု ရှိလေသည်။

ယင်းအချက်ကြောင့်ပင် မျက်စိကန်းခဲ့လေသလား။

ဤလူသည် တစ်ချိန်က ဆာမူမိုင်းသူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေသလား။ သို့တည်းမဟုတ် ရန်သူအုပ်စုက မိမိထံချဉ်းကပ် ထောက်လှမ်းရန်

အွတ်လိုက်သည့် သူလျှို့တစ်ဦးများပေလော။

မိမိအား ထိုလူက တစ်စုံတစ်ရာပြုရန်ကိုတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိ။ ရေချိုးခန်း အပြင်ဘက်တွင် စောင့်နေသူ မိမိ၏တပည့်များက ထိုလူသည် လက်နက်တစ်ခုခု အင်အားဆောင်လာခြင်း ရှိ၊ မရှိ သေချာစွာ ရှာဖွေစစ်ဆေးပြီးမှ လွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ် ကြောင်း ယာဘူက သိပြီးဖြစ်ပေသည်။

အနှိပ်သည် ဆူပိုသည် သူ၏ကိုမိန့်ဝတ်စုံကိုချွတ်၍ ယာဘူအား နှိပ်ပေးရန် အထင်သင့်ပြင်လိုက်သည်။ ဆူပို၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် နောက်ထပ် ဓားဒဏ်ရာ အမာရွတ် များလည်း ရှိနေပေသည်။

ယာဘူလည်း ရေချိုးစည်ထဲမှ ထထွက်၍ အနီးရှိ ကျောက်သားကွပ်ပျစ် တစ်ခုပေါ်တွင် လှဲအိပ်လိုက်သည်။

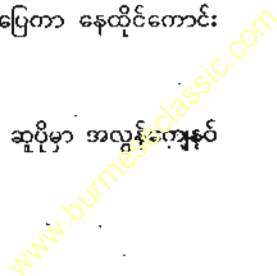
အနှိပ်သည် ဆူပိုက မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် ယာဘူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြောက်သွေ့အောင် သုတ်ပေးပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်သောလက်များဖြင့် စတင်နှိပ်ပေး ထားသည်။

ရှေးဦးစွာ လည်ပင်းနှင့် ကျောပြင်ကို စ၍နှိပ်လေရာ တကယ်လည်း ကျွမ်း ကျင်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ချက်ချင်းလိုပင် ယာဘူသည် နေသာထိုင်သာ ရှိလာလေ သည်။ စောစောက တင်းနေသော အကြောအခြင်များပြေကာ နေထိုင်ကောင်း ကာလေသည်။

“ကောင်းတယ်ကွ၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

ယာဘူက အနှိပ်ခံရင်းက မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ ဆူပိုမှာ အလွန်ကျေနပ် သဘောကျသွားလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ယာဘူ ဆာမားခင်ဗျား”

(မှတ်ချက်။ ။ ဂျပန်လူမျိုးတို့သည် လူတစ်ယောက်၏နာမည်နောက်မှ ဆန် ဟုထည့်ခေါ်ရခြင်းမှာ ယဉ်ကျေးမှုသဘောအရထည့်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သလို တစ်ခါတစ်ရံ မိမိထက် အဆင့်အတန်းမြင့်သူ၊ လေးစားရမည့် သူများကို နာမည်နောက်မှ ဆားမားဟု ထည့်ခေါ်တတ်ကြသည်။ ဆားမားဟူသော ဂျပန်စကားမှာ အရှင်သခင် ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။)

“ဒါထက် အိုမိဆန် လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းနေတာ ကြာပလား”
ယာဘူက စကားစလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ သုံးနှစ်ပျံ့ပါပြီသခင်။ အိုမိဆန်ဟာ ကျွန်တော့်လို မျက်မမြင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်အပေါ် အလွန်ကောင်းရှာပါတယ်”

“အဲဒီ တိုင်မိကတော့”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်နေရာတည်း အတည်တကျမနေဘဲ ကျေးဇူးတစ်ရွာတစ်ရွာကို ကူးသန်းလှည့်လည်နေခဲ့ပါတယ်”

အဘိုးကြီးဆူဝိုသည် လက်ဖျားဖြင့် ကျင်လည်စွာ အဆက်မပြတ်နှိပ်ရင်း ပြောပြလေသည်။

ဆူဝိုသည် မျက်စိနှစ်ကွင်းအလင်းမရသော်လည်း ကျွမ်းကျင်သောလက် ဖျားဖြင့်စမ်းရင်း နှိပ်နယ်ပေးရင်း လူတစ်ယောက်၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာထွေ လာသိရှိနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။ ယခုဆိုလျှင် ယာဘူအား နှိပ်ပေးရင်း သူ၏လက် ဖျားက အနှိပ်ခံသူ၏ အကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောသလို ဖြစ်နေသည်။

ဥပမာ ယခုအနှိပ်ခံနေသူသည် အသက်လေးဆယ်အရွယ်ခန့် စိတ်တိုလွယ် ခေါသကြီးလွယ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းသူတစ်ယောက်ဟု ဆူဝိုက ချက်ချင်း အကဲခတ်မိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဤလူသည် မြင်းစီးကျွမ်းကျင်သူ၊ ဓားစေ့ အတတ်တွင်ထူးချွန်သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းသိသာသည်။ ထိုမျှမကသေး သူ၏ အသည်း သည် အခြေအနေမကောင်းသဖြင့် ဆာကေး(ဂျပန်အရက်) ဆက်လက် သောက်နေ ပါက အသက်တိုလိမ့်မည်ဟုလည်း ဆူဝို၏လက်ဖျားက နှိပ်ပေးရင်း သိရှိနေပေသည်။

“ဆူဝိုက အသက်ဘယ်လောက်ရှိသလည်း”

ယာဘူက အနှိပ်ခံနေရင်း မေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် ရယ်မောလိုက် သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အသက်အကြီးဆုံးပါပဲလို့ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သိကျွမ်းခဲ့တဲ့အပေါင်းအသင်းတွေဆိုရင် အာလုံးတစ်ယောက်မကျန် ခေ ကုန်ကြပါပြီ။ နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တိုရာနာ သခင်ရဲ့အဘိုး ချီကီကာဒါသခင်ထံမှာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့လုပ်ကြံခံရမှု တလည်း ရှိနေပါတယ်”

ယာဘူသည် အံ့အားသင့်သွားရာမှ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အနှိပ်သည်အဘိုး ကို ဆက်ပြောသောစကားကို အထူးဂရုစိုက်နားစွာထောင်နေလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ယာဘူဆားမားခင်ဗျား၊ အဲဒီနေ့ကတော့ အလွန်စိတ်တုန် တွင်ချောက်ချားစရာနေ့တစ်နေ့ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအချိန်တုန်းက အသက် ဆယ်လောက်ရှိမှန်းတောင်မသိပါဘူး။ အသံတွေ အခုလိုမတုန်သေးတာဘဲ မှတ်မိတယ်။ အဲဒီကာဒါသခင်ကြီးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြစ်သူကတော့ အိုကာတာဟိရှိဆိုသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အထယ်တော့ သူဟာ အင်အားကြီးမားတဲ့ မဟာမိတ်တစ်ဦးရဲ့သားပါပဲ။ ဟိုနေ့က ချီကီကာဒါသခင်ကို သခင်ကိုယ်တိုင်သိပြီး ထင်ပါတယ်။ အိုကာတာဟိရှိဆိုတဲ့လူငယ်ဟာ ချီကီ ကာဒါသခင်ကြီးရဲ့ကိုယ်ကို ခိုးရည်နဲ့ ခုတ်ပိုင်းလိုက်တာ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ခေါင်း ကြွေသွားပါတယ်။ သုံးတဲ့ဓားကလည်း နာမည်ကြီး မုရာဆာမာဓားလို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီကြောင့်ပဲလား မပြောတတ်ပါဘူး။ လူတွေက ပြောနေကြတယ်။ မုရာဆာမာဓား မှုရာဆာမာဓားဟာ ယိုရှိအနွယ် မိသားစုများအတွက် နမိတ်မကောင်းဘူး။ ‘ခိုက်’တတ်တယ်

ထိုစကားကို ယာဘူသည် လေးနက်စွာ စဉ်းစားမိလေသည်။ သူ၏ကိုယ်ပိုင်ဓားရှည်သည်လည်း ဓားများ ထုတ်လုပ်ရာ၌ အလွန်ကျော် ကြီးသူ ပန်းပဲဆရာကြီး မုရာဆာမာ၏ လက်ရာဓားပင်ဖြစ်နေသည်။

“ငါ့မှာ ဒီဓားမျိုးရှိတာကိုသိလို့ အဘိုးကြီးက တမင်သက်သက်များ ပြော တာလား”

ဤသို့လည်း ယာဘူသည် အနှိပ်ခံနေရင်း စဉ်းစားမိပေးသည်။ သို့သော် ပါးစပ်ကတော့ မည်သို့မှထုတ်မပြောဘဲ စကားကိုလွဲ၍ ပြော သည်။

“ဒါထက် တိုရာနာဂါသခင်ရဲ့အဘိုးက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဗျ”

“အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက်ပါပဲသခင်။ ဤခံရချိန်က သူဟာ အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ချီကီကာဒါ သခင်ဟာ ထူးခြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ် က စစ်သည်သူရဲကောင်းဖြစ်ခဲ့ပြီး သူ့ဖခင်ကြီးက တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ကျသွားတော့ သူ့အသက် ၁၅ နှစ်သားအရွယ်မှာ မြေရှင်နယ်စား အမှိုက်အရာကို ဆက်ခံခဲ့ပါ သေး။ ဒီအချိန်က ချီကီကာဒါသခင်ဟာ အသက်အရွယ်ငယ်ပေမယ့် အိမ်ထောင် မှုနဲ့ သားတစ်ယောက်တောင် ထွန်းကားနေပြီဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ကြံသူ တရားခံ ကို အကာဟိရှိ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အသက် ၁၇ နှစ်ပဲရှိသေးပြီး ချီကီကာဒါရဲ့ ငှားနဲ့ တွေ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ မလိုသူတွေရဲ့ ကုန်းခေးမှုကြောင့် မိတ်ဆွေများပြီး ချီကီကာဒါကို သတ်ခဲ့တယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။ ချီကီကာဒါဟာ အဖေကို သစ္စာဖောက်ပြီး လုပ်ကြံဖို့ ရာ တိတ်တဆိတ် ကြံစည်နေတယ်လို့ ထင်

တာနဲ့ သူက ဦးအောင်သတ်လိုက်တာလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါဟာ မဟုတ်မမှန်ဘဲ မလို သူတွေက တမင်သက်သက် လုပ်ကြံ ကုန်းချောတယ်ဆိုတာ လက်လွန်ပြီးကာမှ အိုကာတာဟီရိုက သိသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ သေသူ ခိုက်ကာဒါရဲ့ အလောင်းကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဦးညွတ်အလေးပြုပြီးတော့ သူ့ရဲ့အမှားကို ဝန်ခံတဲ့အနေနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဆက်ပူကုလုပ် (သတ်သေ) ပါမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးတွေကလည်း ခွင့်ပြုလိုက်လေတော့ အိုကာတာဟီရိုဟာ သူ့ဗိုက်ကို ဓားနဲ့ထိုးခဲ့ပြီး သတ္တိရှိစွာနဲ့ အသက်စွန့် သွားပါတယ်။ ဆက်ပူကုလုပ်တဲ့အခါ ခိုးရာထုံးစံအတိုင်း သူ့နောက်တစ်လက်တစ်ယောက်က ဓားရှည်နဲ့ ဦးခေါင်းကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်ရပါတယ်။ သုံးတဲ့ဓားက မူရာဆာမာဓားဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တော့ အိုကာတာဟီရိုရဲ့ ဦးခေါင်းနဲ့ ဓားရှည်ကို သူ့အဖေကိုယ်တိုင် လာရောက်သိမ်းယူသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘတ်မှာ ခေါင်းဆောင်နေရာဆက်ခံမယ့်လူမရှိဘဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒီတိုကာဒါ သခင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသားကလေးက တစ်နေရာမှာ ဓားစာခံ အဖြစ် ဖမ်းဆီးခြင်းခံနေရတာပဲ။

ဤတွင် ယာဘူသည် အနှိပ်ခံနေရာမှ ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် အဘိုးကြီး... ခင်ဗျား လိမ်ပြောနေတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက သုံးခဲ့တဲ့ ဓားရှည်ဟာ အိုကာတာဟီရို သေပြီးတဲ့နောက် ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြတယ်ဗျ”

ယာဘူက စွပ်စွဲပြောဆိုလိုက်သော်လည်း အဘိုးကြီးဆူပိုသည် အလျှော့ပေးချင်ဟန် မတူချေ။

“ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးသခင်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီတုန်းက ရှိနေတဲ့ အိုကာတာဟီရိုရဲ့ ဖခင်ကြီးလာပြီး သူ့သားရဲ့ဦးခေါင်းနဲ့ ဓားရှည်ကို ယူသွားတာဖြစ် လိုက်ရပါတယ်။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ဓားမျိုးကို ဘယ်သူက ဖျက်ဆီးပစ်ရက်မှာလဲ။ ဒါကြောင့် အဖေလုပ်သူက သားရဲ့ဓားရှည်ကိုသိမ်းယူသွားတာပါ။”

“ကောင်းပြီ။ သိမ်းယူသွားပြီး ဓားရှည်ကို ဘာလုပ်သလဲ”

“ဒါတော့ မျက်မြင်သက်သေမရှိလို့ ဘယ်သူကမှ အတိအကျမပြောနိုင်ပါဘူး။ တချို့က ပြောတော့ ဓားရှည်ကို ပင်လယ်ထဲပစ်ချလိုက်သတဲ့။ လူအတော်များ များက အိုကာတာရဲ့ ဖခင်ဟာ သားရဲ့ဓားရှည်ကို မြေကြီးထဲ မြှုပ်ထားလိုက်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီဓားရှည်ဟာ အိုကာတာဟီရိုရဲ့ မြေးလက်ထက် ကျရင် ကိုင်ဆောင်နိုင်ဖို့ အသင့်သိမ်းထားတဲ့ သဘောပဲ ဆိုပါတော့။ အဲဒီမြေက တိုရာနာဂါသခင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကကော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ဓားရှည်ကို ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချလိုက်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား မျက်စိနဲ့ မြင်လို့လား”

“မမြင်ပါဘူး”

ထိုသို့နှင့်ပင် စကားပြတ်သွားကာ ယာဘူက မျက်စိမှိတ်နေစဉ် အဘိုးကြီး ဆူပိုက ဆက်လက်၍ နှိပ်နယ်ပေးနေလေသည်။

အမှန်တော့ ယာဘူသည် မူရာဆာမာ ဓားရှည်အကြောင်း စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိုကာတာဟီရိုကိုင်ခဲ့သော မူရာဆာမာဓားရှည်အကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သိနေခြင်းသည် သူ့အဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားစေလေသည်။ အနှိပ်သည် အဘိုးကြီးဆူပိုအား သုတ်သင်ကွပ်မျက်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်လော...။

သို့သော် ဆူပိုသည် မျက်စိကန်းနေသူဖြစ်၍ မျက်မမြင်တစ်ဦးက မူရာဆာမာ ဓားရှည်ကို မှတ်မိနိုင်ပါမည်လော...။

ယခု မိမိရေချိုးနေရာမှ လက်လှမ်းမီအောင် အသင့်ထားသော ဓားရှည်သည် မူရာဆာမာဓားဖြစ်ကြောင်း ဆူပိုက သိနိုင်ပါမည်လော...။

ဤဓားသည် နာမည်ကျော်ပန်းပဲဆရာကြီး မူရာဆာမာ၏ လက်ရာ ဖြစ်သော်လည်း အလားတူ ဓားမျိုးမြောက်မြားစွာရှိသဖြင့် တိုရာနာဂါသခင်၏ ဘိုးအေ ခိုကာဒါ၏ဓားဖြစ်သည်ဟု မည်သို့လျှင် ခွဲခြားသိနိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုခေတ်ကစ၍ လျှို့ဝှက်စွာ လက်ဆင့်ကမ်းပေးခဲ့ပြီး ယခုတိုင် ရှိနေကြောင်း မည်သူသည် အတပ်သိနိုင်ပါအံ့နည်း။

ထို့ကြောင့် မူရာဆာမာဓားအကြောင်း စကားစပ်ပြောသူ မျက်မမြင်အနှိပ်သည် အဘိုးကြီး ဆူပိုအား သတ်ရန်လိုမည်မဟုတ်ချေ။

ဤသို့ တွေးရင်းက ယာဘူသည် တစ်မျိုးစဉ်းစားမိပြန်သည်။

တစ်နေ့ကျလျှင် သူသည် နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါ ရှေ့မှောက်တွင် ဤဓားရှည်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင်ကိုင်၍ ဓား၏သမိုင်းကြောင်းကို ပြောပြရလျှင် ဆောင်းလှပမည်။

“ကိုင်း... ဆက်ပြောပါဦးဗျ၊ နောက်ပိုင်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်သလဲ”

ယာဘူက အဘိုးကြီး ဆူပို၏ စကားပြောသံကို ကြားလို့သဖြင့် မေးလိုက် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... သခင်၊ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ကံဆိုးမိုး မှောင်ကျခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ အရှင်သခင်ရင်းက မရှိတော့တဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်မှာ အလွန်သိမ်မွေ့အောက်ကျလှတဲ့ ရိုနင်ဘဝကို ရောက်လာရပါ တော့တယ်”

ရိုနင်ဆိုသည်မှာ ရှေးခေတ်ဂျပန်ပြည်၏ အဖွဲ့အစည်းတွင် အောက်ဘန်းဟု သော လူတန်းစားတစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။ မြေယာပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိသော အဖွဲ့အစည်းများ ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာတည်း အတည်တကျမနေချဘဲ အခြားသို့ အိမ်တိုင်း ရွာတော့ရွာသို့ လှည့်လည်ကျက်စားရပြီး မြေရှင် နယ်ရှင် တစ်ဦးဦးက သနား၍ ခေါ်ယူ

အမှုထမ်းစေမှသာ အတည်တကျ နေထိုင်ခွင့်ရှိလေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြေးစားအလုပ်ကြမ်းသမား အငှားစစ်သည်များပင် ဖြစ်လေသည်။ ရှိနှင့်တို့အား လူတကာက ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းမရှိ။ အစားအသောက်လည်း အလွန်ချို့တဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တချို့ရိုနင်များသည် လူအဖွဲ့အစည်းကို စိတ်နာကာ အုပ်စုဖွဲ့၍ လူ့ယက်ဆိုးခိုတိုက်ခိုက်သော ဓားပြလူဆိုးများ ဖြစ်လာတတ်ကြသည်။

အဘိုးကြီး ဆူပိုသည် စကားဆက်ပြန်လေသည်။

“အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ အင်မတန် အခြေအနေဆိုးခဲ့ပါတယ် သခင်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုရင် ထမင်းတစ်လုတ်စားရရင် တော်ပြီဆိုပြီး အစားအစာတွေအားလုံးကို တိုက်ခိုက်ပေးတဲ့ ကြေးစားစစ်သား ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ ဒီဘူမိကျွန်းဘက်မှာ အစာရေစာ ပေါများကြောင်း သတင်းကြားတာနဲ့ ဒီဘက်ကို ခြေလှမ်းထွက်ခဲ့တာပါ။ ကံကောင်းချင်တော့ အိုဆာကာမြို့အနီးက ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ အစောင့်အဖြစ် အလုပ်ရခဲ့တယ်။ တာဝန်ကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပိုင် ဆန်စပါးတွေကို လူဆိုးစားပြုတွေ လူယက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ရန်ကို တာတွယ်ဖို့ပါ။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ ချွံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရပါတယ်။ ကျွန်တော်တာ အပြင်းအထန်ခက်ရာမျိုး လဲကျနေတာကို လူအများက သေပြီလို့ မှတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးတချို့က တွေ့တော့မှ ကျောင်းခေါ်သွားပြီး ပြုစုကုသပေးခဲ့ပါတယ်။ လူတကျန်းမလာပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့မျက်စိအလင်းကတော့ ပြန်မကောင်းတော့ဘဲ မျက်မမြင်ခုကွဲတဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတာပါ။”

ဆူပိုသည် စကားကို တောက်လျှောက်ပြောနေသော်လည်း သူ၏လက်များကတော့ ရပ်တန့်သည်မရှိ။ ယာဘူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် လှုပ်ရှားသွားလာကာ တွင်းကျင့်စွာ နှိပ်ပေးလျက်ရှိလေသည်။

“ကျွန်တော်ကို မျက်မမြင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့ အတူ ထားပေးကြပါတယ်။ အဲဒီ မျက်မမြင် ဘုန်းကြီးက အခုလို အနှိပ်ပညာကို သင်ပေးရင်း မျက်စိကန်းနေပေမယ့် လက်ချောင်းများနဲ့ စမ်းသပ်ပြီး မျက်စိမြင်ရသလိုရှိအောင်လည်း သင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တာ လက်နဲ့ စမ်းသပ်ရုံနဲ့ မျက်စိနဲ့ မြင်ရသလို ဘာမဆို သိနိုင်ပြီဖြစ်ပါတယ်။ ယာဘူသခင်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ပကတိမျက်စိနဲ့ နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဓားနဲ့ ခုတ်သူ လူဆိုးစားပြုရဲ့ မျက်နှာကြီးပါ။ ပါးစပ်ကြီး ပြုဟထားတော့ သူ့ရဲ့သွားတွေလည်း တျိုးပဲ့နေတာကို မြင်ရပါတယ်။ အလွန်အရွှင်ဆိုးသလောက် စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းစရာ အင်္ဂါရုပ်မျိုးပါ။ အဲဒီ နောက်တော့ သူကကျွန်တော်ရဲ့ မျက်နှာကို ဓားနဲ့ ခုတ်ဖို့ ရွယ်လိုက်တာပဲ မြင်ရပြီး ဘာမှမသိတော့ပါဘူး။”

အဘိုးကြီးဆူပိုက ရှည်လျားစွာ ပြောနေချိန်တွင် ယာဘူသည် အနှိပ်ခံရင်းက အိပ်ပျော်နေသဖြင့် မည်သို့မှ ပြန်လည်မှတ်ချက်ချခြင်း မပြုတော့ချေ။

ရွှန်သည် အိပ်ငိုက်သဖြင့် မည်သူ့မှစကားမပြောဘဲ အသာမျက်စိခိုက်တာ နှိုးနေလေသည်။

အချိန်ကား နေဝင်ဖျိုးဖျော့ချိန် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ သင်္ဘောသားများအား ဂျပန်တို့က စားစရာနှင့်ရေသောက်ရန် နေ့စဉ်တစ်စည်ပေးထားလေသည်။ နောက်စည်လွတ်တစ်ခုကိုလည်း အိမ်သာအဖြစ် နှိုးရန် ပေးထားသည်။ ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန်နှင့် မျက်နှာသစ်၊ ခြေလက်ဆေးရန်အတွက်ဆို၍ကား ဘာမှပေးမထားချေ။

သင်္ဘောသားအများစုမှာ ရာသီဥတုပူပြင်းမှုကြောင့် အင်္ကျီချွတ်ထားကာ ဘောင်းဘီဖြင့်သာ နေကြလေသည်။ သူတို့အနေဖြင့် ရာသီဥတုပူအပြင် တုန်လှုပ် ချွတ်ချားနေကြခြင်းကြောင့်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျလျက်ရှိနေပေသည်။

“နေပါဦးဗျ။ ခင်ဗျားကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဂျပန်တွေက မသေရဘူးလို့ မသိထားလိုက်ရတာလဲ။ ကျုပ်တို့ထဲကတစ်ယောက်တော့ သေရမယ်ဆိုပြီး သေပြီလို့လည်း ကျုပ်တို့ကိုရွေးခိုင်းတာ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကိုချန်ပြီး နှိုးခိုင်းတာလဲ”

စပီဘာဂင်ဆိုသူကမေးရာ ရွှန်သည် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး

“ကျုပ် ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ။ ကျုပ်လည်းမသိပါဘူးလို့။”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတော့ မတရားဘူးဗျာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတရားဘူး”

စပီဘာဂင်က ထပ်ပြောသော်လည်း ရွှန်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်လုံး နှိပ်စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

အဓိကအားဖြင့် သူသည် ယခုလို ဂျပန်တို့က အကျဉ်းချထားသည်နေရာမှ မျက်နှာပြောက်အောင် မည်သို့ ထွက်ပြေးရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေသည်။ ကြာလျှင် မိမိတို့သင်္ဘောသားအားလုံးကို ဂျပန်တွေက သတ်ပစ်မည်မှာ သေချာသည်။ ယခု မိမိအား ချက်ချင်းမသတ်ခြင်းမှာလည်း သူတို့အနေဖြင့် ယုတ်မာသောအကြံတစ်ခုခု ရှိသောဖြစ်ရမည်။

သူတို့တစ်တွေအား ဤအကျဉ်းခန်းထဲသွင်း၍ တံခါးပိတ်လိုက်ချိန်က မြင်ရင်ကို ရွှန်က ပြန်စဉ်းစားမိလေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်”

တစ်ယောက်ကပြောခဲ့စဉ်က ရွှန်သည် . . .

“ဘယ်သိမလဲဗျ”

ဟု ဘုကျကျပြန်ပြောခဲ့သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ထဲက တစ်ယောက်တော့ သေရမယ်လို့ သူတို့ပြောတော့ ခင်ဗျားကို ဘာဖြစ်လို့ မရွေးရဘူးလို့ပြောတာလဲ”

“ဒါလည်း ကျုပ်မသိဘူး”

ဤသို့လျှင် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောနေစဉ် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က အော့ အန်သဖြင့် ဂျွန်က . . .

“ဟေ့ . . . ကျန်တဲ့လူတွေက ဝိုင်းပြီးရှင်းကြပါလား။ ညစ်ပတ်နေတာကို ကြည့်မနေကြနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ . . . ခင်ဗျားကလည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ ဘာပစ္စည်းကိရိယာမှ မရှိဘဲနဲ့”

“ပစ္စည်းမရှိရင် မင်းတို့လက်နဲ့ပဲကျုံးကြ”

ဤတွင်သင်္ဘောသားများလည်း ဂျွန် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း အန်ဖတ်များကို ကျုံး၍ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြလေသည်။

“ဒါထက် ဝိုင်းလော့ကြီး . . . ဂျပန်တွေက ကျုပ်တို့ကို လူတစ်ယောက်အသေခံဖို့ ရွေးမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ရွေးမလည်း”

“ဘယ်လိုမှမရွေးဘူး၊ ငါတို့က ပြန်တိုက်ကြမယ်”

“ဘာလက်နက်ရှိလို့ ပြန်တိုက်ရမှာလဲဗျ”

“ဘာလဲ . . . လက်နက်မရှိတာနဲ့ဘဲ သားသတ်ရုံခေါ်သွားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေလို အသာခေါင်းငုံ့ပြီး လိုက်သွားကြမလို့လား”

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်(မာလိန်မှူးကြီး)က . . .

“ကျုပ်တို့တော့ ရွေးလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်က သင်္ဘောရဲ့ကပ္ပတိန် (မာလိန်မှူးကြီး) ဖြစ်နေလို့ပဲ”

ဤတွင် ဗင့်ဆိုသူက . . .

“ကပ္ပတိန်ကြီးကို လေးစားပါတယ်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့ ကပ္ပတိန်ကြီးကိုယ်တိုင် အရွေးခံဖို့ သင့်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ။ အလွန်ကောင်းတဲ့အကြံပေးချက်ဖြစ်ပါတယ်”

ပိတာဇွန်က ဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“နိုး . . . နိုး . . . ဒီလိုလည်းမကောင်းဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ့် သဘောနဲ့ကိုယ် ဝင်ခံတာမျိုးဟာ မသင့်ဘူး။ ဒီတော့ မဲနှိုက်ကြရင်ကောင်းမယ်။ ဒီမှာရှိတဲ့ကောက်ရိုးတွေကို မဲလုပ်ပြီးနှိုက်ကြရအောင်”

စပီဘာဂင်က ဝင်အကြံပေးပြန်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့သဘောမတူဘူး။ တို့အားလုံး ဒီကောင်တွေကို ပြန်တိုက်ကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဟာ . . . ဘယ်ဖြစ်မလည်းဗျ။ ဂျပန်တွေက ကျုပ်တို့အားလုံးကို သတ်ပစ်မှာပေါ့။ ဟို ဆာမူရိုင်းကပြောသွားတာ မကြားဘူးလား။ ကျုပ်တို့ထဲက တစ်ယောက်လွဲရင် ကျန်လူတွေကို အသက်ချမ်းသာပေးမယ်တဲ့။ အားလုံး သေတာထက်စာရင် တစ်ယောက်တည်းသေတာက တော်သေးတယ်မဟုတ်လား”

ပြောရင်းနှင့် မောပန်းလာဟန်ဖြင့် စပီဘာဂင်သည် ရေတောင်း သောက်ပြန်သည်။

ဗင်နစ်ဆိုသူကမူ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်ထက်သန်နေပုံရလေသည်။

“ကျုပ်တို့အားလုံး ပေါင်းလိုက်ရင် လူဆယ်ယောက်ရှိတယ်။ အင်အားက ဆိုးလှဘူး”

ဗင်နစ်က ဤသို့ပြောလျှင် ဗင့်က . . .

“နေပါဦးဗျ။ ကျုပ်တို့မှာ ဘာလက်နက်မှမရှိဘဲ သူတို့ရဲ့ဓားရှည်ကြီးတွေကို သယ်လိုလုပ်ပြီး တိုက်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်မေးပါမယ်။ မောင်ရင်က အသတ်ခံဖို့ အရွေးခံရတယ်ဆိုပါတော့။ ဘာမှပြန်မလုပ်ဘဲ သားသတ်ရုံက တိရစ္ဆာန်တွေလို အသာငြိမ်လိုက်သွားမှာလား”

“ဒါတော့ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး”

“ရှုပ်ပါတယ်ဗျာ၊ မဲနှိုက်ကြပါဖို့။ ကံကြမ္မာကတော့ ဘုရားသခင် သဘောအတိုင်းပါပဲ”

ဗင်နစ်က ပြောလိုက်လျှင် ရေကြောင်းပြမှူး ဂျွန်သည် သရော်သလို ပြုံးဆိုသည်။

“ဘုရားသခင်ကို ဒီကိစ္စထဲ ဆွဲမထည့်ချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“မဲမနှိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူရွေးမှာလဲ”

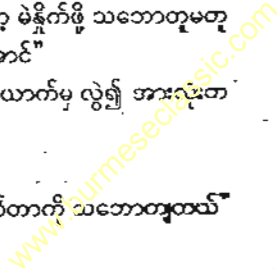
“ဘယ်လိုမှမရွေးဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကပ္ပတိန်ကြီးက ကျုပ်တို့ရဲ့ အကြီးအကဲမဟုတ်လား။ သူပြောတဲ့အတိုင်း မဲနှိုက်ကြတာအကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီတော့ မဲနှိုက်ဖို့ သဘောတူမတူ ဆုံးဖြတ်ကြပါ။ အများဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း လိုက်ကြရအောင်”

သို့နှင့်ပင် တစ်ဦးချင်း ဆန္ဒယူကြရာ ဗင့်တစ်ယောက်မှ လွဲ၍ အားလုံးက မဲနှိုက်ပြီး အသေခံရန် သဘောတူကြလေသည်။

ဗင့်ကမူ . . .

“ကျုပ်တော့ ဝိုင်းလော့ကြီးပြောသလို ပြန်တိုက်တာကို သဘောတူတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ကျန်လူများက ဝိုင်း၍ တိုက်တွန်းပြောဆိုသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဝင့်သည်လည်း မဲနှိုက်ရန် သဘောတူလိုက်တော့သည်။

ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့ ထုံးစံအရ ဘုရားရှိခိုးကြရန် လိုအပ်လေရာ ဂျင်ရီပါက ခေါင်းဆောင်၍ ဘုရားရှိခိုးကြလေသည်။

စပိဘာဝင်က ကောက်ခိုးများကို ညီညာတိကျစွာဖြတ်၍ မဲနှိုက်ကြရန် စီစဉ်ပေးလေသည်။

“ဘယ်သူ အရင်ဆုံး နှိုက်ချင်သလဲဟေ့”

“ဟာ... ဒါတော့ ဘယ်ပြောတတ်မလဲဗျ၊ ပထမဆုံးနှိုက်တဲ့ လူက ကံဆိုးတဲ့ကောက်ခိုး နှိုက်မိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါမလဲ”

တစ်ယောက်က ပြန်မေးလိုက်ရာ...

ဂျင်ရီပါသည် ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းသူပီပီ အကြံပေးလေသည်။

“ဒီလိုလုပ်ကြပါဗျာ၊ ကျွန်တို့အားလုံး မဲနှိုက်တဲ့အခါ ဘုရားသခင်ကိုတိုင် တည်ပြီး မဲနှိုက်ကြရအောင်။ ဒီလိုတိုင်တည်ပြီး မဲနှိုက်မှ ဘယ်သူပဲ ကံဆိုးလို့သေဖို့ ကျွန်တို့ ဒါဟာ ဘုရားသခင်အလိုတော်ပဲလို့ နှစ်သိမ့်စရာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဤတွင် အားလုံးက လက်ခံသဘောတူလိုက်ကြလေသည်။

သို့နှင့်ပင် ဝင့်က စ၍ သင်္ဘောသားများသည် မဲနှိုက်ကြလေသည်။

မာဆူကာသည် မဲနှိုက်သော်လည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရာမှ ကောက်ခိုးမဲကို နှိုက်လိုက်ပြီးနောက် မျက်ရည်များပင် ကျနေလေသည်။

ဆွန်း၊ ဂင်ဆယ်လ်၊ ဗင်နစ် စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မဲနှိုက်ကြလေသည်။

စပိဘာဝင်ပင်လျှင် သူ၏လက်များ တုန်နေလေသည်။ သူသည် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာရာမှ ရုတ်တရက်သတိမေ့ လဲကျသွားလေသည်။

သို့သော် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျကာ သေရမည့်မဲ နှိုက်မိသူမှာ ဝင့် ဖြစ်နေလေသည်။

“ကျုပ်တော့ သေပါပြီ၊ သေပါပြီ”

ဤသို့ ပါးစပ်က ရေရွတ်နေသော ဝင့်၏မျက်နှာအမူအရာမှာ ကြောင်သလို ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးများက ဘာကိုမှမမြင်သော မျက်မမြင်တစ်ဦးပမာ ကြောင်ကြည့်နေသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ မောင်ရင်က ဘုရားသခင်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ရှိနေပါတယ်”

ဘာသာရေးသမား ဂျင်ရီပါက အားပေးလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံးထဲတွင် မည်သို့မှ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ပုံမရဘဲ တည်ငြိမ်အေး

စွာနေသူကား ရေကြောင်းပြုမှု (ပိုင်းလော့) ဖြစ်သည်။

“ဟေ့... ဝင့်၊ စပိဘာဝင်တို့ ငါတို့ ကူညီပြုစုကြရအောင် ရေနည်းနည်း နှမ်းကွာ”

ဖျန်၏ စကားကြောင့် ဝင့်သည် စိတ်တုန်လှုပ်ခြင်း အနည်းငယ်သာ သက်သာရာရသလို ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် သတိမေ့နေသူ စပိဘာဝင်အနီးသို့သွား၍ နှလုံးခုန်ခြင်းကို ကပ်ပြီး ထောင်ကြည့်လေသည်။

“သူနှလုံးကတော့ တိုက်ပဲဗျ၊ သွေးနည်းနည်း ဖောက်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ဘာလဲမယ်ထင်တယ်”

ဤသို့ ဝင့်က ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် မြေတိုက်ခန်း၏ အဖုံးတံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာလေသည်။

တံခါးဝတွင် ခပ်တည်တည် ရပ်နေသူကား ဂျပန်ဆာမူရိုင်းအိုမီပင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် လှေကားအပေါ်ဘက်ဆီသို့ မော့၍ . . .

“ကင်ဂျီရူ”

ဟု ဂျပန်ဘာသာဖြင့် အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားလုံးကို ဂျပန်က သဘောပေါ်တုန်းက ကြားဖူး၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်

သည်။

ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းအိုမိသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဓားရှည်ကို ကျစ်ကျစ်

အောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဂျပန်သည် လုံးဝကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဟန်မရှိဘဲ လှေကားကို လက်နှစ်ဖက်

ကိုင်လှည့်ကာ အပေါ်မှ အိုမိ ရုတ်တရက် မဆင်းဝံ့အောင် လုပ်ရင်း . . .

“ကင်ဂျီရူ”

ဟု ထပ်အော်လိုက်ပြန်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲကွ”

စပိဘာဂင်က လှမ်းမေးရာ ဂျပန်က . . .

“ကျွန်ုပ်က ဂျပန်ဘာသာနဲ့ပြောလိုက်တာပါ ကျုပ်တို့ သဘောသားတွေ

အာ မခုခံ မတိုက်ခိုက်ရဘဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသေမခံဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့အားလုံး စောစောက သဘောတူခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား”

“အဲဒီသဘောတူတဲ့အထဲ ကျုပ်မပါဘူး။ ကျုပ်က ဘယ်တုန်းကမှ သဘော

တူတယ်လို့ မပြောခဲ့ဘူး”

“ဟာ . . . ပိုင်းလော့ကလဲ၊ ခင်ဗျားဇွားများနေပြီလား”

ဤတွင် ဗင့်က ကြားဖြတ်လျက် . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ပိုင်းလော့ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသဘောတူခဲ့ကြပြီ

ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကံဆိုးလို့ မဲကျတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကပဲ . . .”

ဟု ပြောရင်း လှေကားရင်းဆီသို့ တိုးလာရာ ဂျပန်က ရှေ့မှလမ်းပိတ်၍

ရပ်နေလိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . ငါတို့လူထဲက ဘယ်သူမှ ပြန်မခုခံဘဲ အသေမခံရဘူး၊ ဒါပဲ”

“ဟေ့ . . . ပိုင်းလော့၊ လှေကားနားက ဖယ်လိုက်ပါ။ ဒါဟာ အမိန့်ပဲ”

စပိဘာဂင်က သဘောပေါ် မာလိန်ဖူး (ကပ္ပတိန်)အဖြစ် ဂျပန်အား အမိန့်ပေး

လိုက်သည်။

သို့သော် ဂျပန်သည် ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျန်လူများဘက်လှည့်၍ . . .

“ကိုင်း . . . အားလုံးပြန်တိုက်ခိုက်ကြစို့ အသင့်ပြင်ထားကြပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အခန်း (၄)

ဗင့်သည် သူ၏ခြေထောက်များကို လှုပ်ရှားရန် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း လုံးဝလှုပ်ရှား၍ မရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

သူသည် သဘောသားဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက် အသက်ဘေးအန္တရာယ် နှင့် နီးကပ်သည်အဖြစ်မျိုးကို တစ်ကြိမ်မက ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသော်လည်း ယခုလိုအဖြစ် မျိုးကိုကား လုံးဝမကြုံဖူးခဲ့သဖြင့် စိတ်ချောက်ချားနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု သူသေရ တော့မည်ဟူသော ကံကြမ္မာကို မဲနှိုက်ရသည့် ကောက်ခံခြင်းဖြစ်တစ်ခုက အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်လေပြီတကား။

“ဘာကြောင့်များ ငါက အသေခံဖို့ မဲကျရတာလဲ”

ဤသို့လည်း မကျေမချမ်း ဖြစ်မိလေသည်။

ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အရ ဖြစ်ရသည်ဆိုလျှင် ဘာကြောင့် မိမိကိုမှ

ဘုရားသခင်က ရွေးချယ်လိုက်ရလေသနည်း။

မြေတိုက်ခန်း၏ အဖုံးတံခါးဆီမှ လှေကားတစ်ခု ကျလာလေသည်။

“အိုဆိုဂို . . . အိုဆိုဂို”

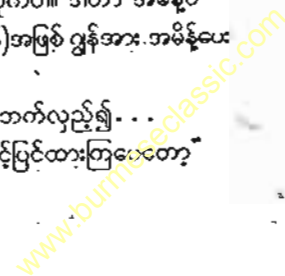
ဆာမူရိုင်းအိုမိက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် လှမ်းအော်ပြောရာ အဓိပ္ပာယ်က မြန် မြန်လှုပ် . . . မြန်မြန်လှုပ်ဟူ၍ ပင်ဖြစ်သည်။

ဗင့်သည် ထိုင်ရာမှ ထရန် ကြိုးစားပြန်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက် လာကူကြပါဦးဗျ၊ ကျွန်ုပ်ထိုင်အောင် လာကူစမ်းပါ”

ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် အနီးဆုံးနေရာတွင် ရှိနေသော ပီတာဇွန်သည် ဗင့်၏ ရှိုင်းနှစ်ဖက်ကို လက်လျှို၍ ကူညီဆွဲယူပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ရေကြောင်းပြုမှု ဂျပန်သည် လှေကားရင်းနားတွင် ခပ်တည်တည် ရပ်နေလေသည်။

ဆာမူရိုင်းအိမ်သည် ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် နောက်သို့ လှည့်၍ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ချက်ချင်းလိုပင် ဓားလွတ်တိုင် ဆာမူရိုင်း တစ်ဦးသည် လှေကားမှ ဆင်းလာလေသည်။ သူ၏ နောက်မှလည်း နောက်ထပ် ဆာမူရိုင်းနှစ်ဦးကပ်လျက် လိုက်ပါလာလေသည်။

သူတို့သုံးဦးစလုံးသည် ဓားရှည်များကို အသင့် ထုတ်ကိုင်ထားပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

ဂျွန်သည် ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းလာသော ဂျပန်ဆာမူရိုင်းအား အတင်းဝင်လုံးရှန်ကြိုးစားလိုက်ရာ ဂုတိယ ဆာမူရိုင်းက ဓားရှည်ဖြင့် ဂျွန်အား ချိန်ရွယ်ကာ ထိုးရန်ကြိုးစားလေသည်။

ဤတွင် ဗင်သည် ရုတ်တရက် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသလို ဂျပန်ဆာမူရိုင်းအား အတင်းဝင်တိုက်ရန် ကြိုးစားလေသည်။ ဂျွန်၏ လက်ကောက်ဝတ်ဆီသို့ ချိန်၍ ဓားဖြင့် ခုတ်ရန်ကြိုးစားသူ ဆာမူရိုင်း၏လက်ကို ဗင်က အတင်းဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဗင်သည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လက်သီးကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ကာ ဆာမူရိုင်း၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်နားဆီသို့ တအားပစ်ထိုးလိုက်သည်။

လက်သီးချက်က ပြင်းထန်သဖြင့် ဂျပန် ဆာမူရိုင်းသည် အလွန်နာကျင်ဟန်ဖြင့် ရှုံ့မဲ့ကာ ဗင်အား ခြေဖြင့်ကန်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ဗင်သည် မည်သို့မှ မဖြူဘဲ ဆာမူရိုင်း၏ လက်မှ ဓားရှည်ကိုသာ လှယူရန် ကြိုးစားလေသည်။

လှေကားထဲ သေးငယ်သဖြင့် လှုပ်ရှားရန် ကျဉ်းမြောင်းလေရာ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းများမှာ ထင်သလောက် လွတ်လပ်စွာ မတိုင်ခိုက်နိုင်ဘဲ အခက်အခဲ နှုတ်နေကြလေသည်။ ထိုအခိုက် ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးက ခြေဖြင့်ကန်လိုက်ရာ ဗင်၏ မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ထိမှန်သွားသဖြင့် ယိုင်လဲသွားလေသည်။

လှေကားတစ်ဝက်ခန့်သို့ ရောက်နေသူဆာမူရိုင်းသည် ဂျွန်အား ဓားရှည်ဖြင့် လှမ်းခုတ်သော်လည်း မထိဘဲ လွဲချော်သွားလေသည်။

ဤတွင် ကျန်သင်္ဘောသားအားလုံးသည် ဂျပန်ဆာမူရိုင်းများရှိရာ လှေကားဆီသို့ ပြေးလာကာ ဝိုင်း၍တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

သင်္ဘောသားတစ်ဦးက ဆာမူရိုင်း၏ ခြေကျင်းပတ်နေရာသို့ လက်သီးဖြင့် တအားပစ်ထိုးလိုက်ရာ လက်သီးချက် ပြင်းထန်သဖြင့် အရိုးများကျိုးသွားသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသည် နာကျင်ခြင်းဒဏ်ကို မခံနိုင်ပဲ မြေကြီးပေါ်သို့ ကျလာလေသည်။ သို့သော် သူ၏ဓားရှည်ကိုမူ ရန်သူလက်သို့ မရောက်စေချင်သဖြင့် လှေကား၏ အပေါ်ဘက်သို့ လှုပ်တင်လိုက်သည်။

မြေကြီးပေါ် လဲကျနေသူ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသည် ပြန်၍မထနိုင်ပီ ဗင်နှင့် ဒီဆာမူရိုင်းတို့နှစ်ယောက်က ပြေးဝင်လာပြီး လူချင်းပူးကာ ထွေးလုံးသတ်ပုတ်ကြလေသည်။

ဆာမူရိုင်း မြေပြင်သို့ လဲအကျတွင် သူ၏ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်တစ်ဆတ် လွတ်ကျခဲ့ရာ ဂျွန်သည် ဓားမြှောင်ကို လျင်မြန်စွာ ကောက်ယူ၍ လှေကားထပ်ဘက်မှ တက်သွားလေသည်။

သူ၏အကြံကား နောက်ထပ် လှေကားမှ ဆင်းလာမည်ဂျပန်များအား ဆီး၍ တိုက်ခိုက်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။

သူ၏နောက်မှ ဂျင်ရီပါနှင့် သင်္ဘောသားနှစ်ဦး (ဆာလမွန် နှင့် ခရိုကော့) နှစ်ဦးကလည်း လိုက်တက်လာကြသည်။

ပထမ ဆာမူရိုင်း လှေကားအောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားချိန်တွင် နောက်ထပ် နှစ်ဦးတို့က လှေကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြေးလာပြီဖြစ်သည်။

ဂျွန်သည် သူ၏လက်ဝယ်ရှိ ဓားမြှောင်က ဂျပန်ဓားရှည်ကြီးများ၏ နှုတ်တိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်မှန်း သိလျက်နှင့်ပင် လှေကားထိပ်ရှိ အံ့ဖွတ်ခါးဝသို့ ခေါင်းပြု၍ ခုတ်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

ဂျပန်ဆာမူရိုင်းများကလည်း အပေါ်မှ အသင့်စောင့်နေကြပြီး ဓားရှည်များ နှုတ်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်ထားကြလေသည်။ ဂျွန်သည် အံ့ဖွတ်ခါးအပေါ်သို့ ခေါင်းပြုလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပြန်ဝင်လျှောက်လိုက်ရသည်။ အကြောင်းမူကား ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်တိုင်း ဂျွန်သည် ဂျပန်ဓားရှည်ကြီးတစ်လက် သူ၏ လည်ပင်းနေရာသို့ လျှပ်တပြက် လျင်မြန်စွာ ဆင်လာသောကြောင့်ပင်တည်း။

ထို့ပြင် လှေကားထိပ်နားရှိ ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးက ဂျွန်၏ဦးခေါင်းအား ခြေဖြင့်ကန်သဖြင့် အသာပြန်နှင့် ဆင်းခဲ့ရလေသည်။

မြေတိုက်အတွင်း မြေကြီးပေါ်တွင်ကား စောစောကလဲကျနေသူ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းအား သင်္ဘောသားများက ဝိုင်း၍လုံးထွေး သတ်ပုတ်နေကြလေသည်။ ဂျပန်ကလည်း အံ့လျှော့မပေးဘဲ အစွမ်းတုန် ခုခံသတ်ပုတ်လျက်ရှိသည်။ ဗင်သည် ဂျပန်ဆာမူရိုင်း၏ လည်ပင်းနောက်ဘက်ဆီသို့ ခြေဖြင့်တအား ပစ်ကန်လိုက်ရာ နှုတ်ကောင်းထိမှန်သွားသဖြင့် ဂျပန်လည်းလဲကျသွားတော့သည်။

ဤတွင် ဗင်သည် မကျေချမ်းနိုင်ဘဲ ဆက်လက်၍ ဂျပန်အား အကြိမ်ကြိမ် ခုတ်ထိုးဖြင့်ထိုးနေပြန်ရာ ဂျွန်က ဝင်၍ဆွဲထားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့... အသေမသတ်လိုက်နဲ့ကွ။ ငါတို့အနေနဲ့ ဒီကောင်ကို ဓားစာခံအဖြစ် အသုံးချလို့ရတယ်”

ဤသို့ သတိပေးပြောဆိုရင်း ဂျွန်သည် လှေကားကို မြေကြီးပေါ်တွင်သို့ ဆင်းဆွဲချရန် ကြိုးစားလေသည်။ သို့သော် လှေကားက ရှည်လွန်းသဖြင့် အောက်

သို့ ဆွဲချရန် မလွယ်ကူချေ။

အပေါ်ဘက် အဖုံးတံခါးဝတွင်ကား ဂျပန်ဆာမူရိုင်း တစ်ဦးသည် ဓားရှည်ကို အသင့်ကိုင်လျက်စောင့်နေလေသည်။

စပိဘာဂင်သည် ရေကြောင်းပြုမှု၊ ဂျွန်၏ အပြုအမူကို လုံးဝသဘောမကျသဖြင့်

“ဟေ့ . . . ပိုင်းလော့လုပ်ပုံကြောင့် ငါတို့အားလုံးအသတ်ခံရတော့မှာပဲ။ ဒီလူကို မင်းတို့အားလုံး ဝိုင်းပြီးဆွဲထားကြစမ်းပါ”

ဟု ဟစ်အော် အမိန့်ပေးနေလေသည်။

အပေါ်တွင်ကား ဆာမူရိုင်းခေါင်းဆောင် အိုမိသည် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် သူ၏လူများအား အမိန့်ပေးလျက်ရှိလေသည်။

ထိုအခိုက် ဓားမြှောင် ကိုင်ထားသော ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသုံးဦးသည် မြေတိုက်ခန်းတွင်းသို့ ရုတ်တရက်ခုန်ဆင်းလာလေသည်။ သူတို့သုံးဦးစလုံးသည် ကိုမိုနို ဝတ်စုံအင်္ကျီ အတွင်းခံဘောင်းဘီကိုသို့ ပိတ်စသာလျှင် ခါးတွင် ဆီးထားကြသည်။

ပထမနှစ်ဦးက ဂျွန်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ကျလာလေရာ ဂျွန်သည်လည်း မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

စိတ်ထဲမှ ခံပြင်းလျက် တရကြမ်းပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်လိုသော်လည်း ဗလကောင်းသော ဂျပန်နှစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဂျွန်၏စိတ်ထဲမှ ဂျပန်သူကြီးမူရာတို့သို့ ကိုယ်ခံသိုင်းပညာတတ်လျှင် ကောင်းလေစွဟု ဆန္ဒဖြစ်မိလိုက်သေးသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခုအခြေအနေတွင် အလျော့ပေး၍မဖြစ်ဟု တွေးမိပြန်သဖြင့် ဂျွန်သည် ဂျပန်ဆာမူရိုင်းနှစ်ဦးအား အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခုခံတိုက်ခိုက်နေလေသည်။

ဗင့်သည် ဂျွန်၏အဖြစ်ကို မြင်ရာမှ ဝင်ကူသည့်အနေဖြင့် ဆာမူရိုင်းတစ်ဦး၏မျက်လုံးကို လက်ချောင်းများဖြင့် တွတ်ဖဲ့လျက်ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တတိယမြောက် ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးကအဖုံးလှေကားမှ ခုန်ဆင်းလာပြန်လေသည်။ သူ၏လက်မှ ဓားမြှောင်ကိုလည်း ဝှေ့ယမ်းလျက်ရှိရာ သင်္ဘောသားမာဆူကာ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဓားမြှောင်တစ်ချက်ထိသွားလေသည်။

ဗင်နစ်ဆိုသူကမူ ဂျပန်နှစ်ဦးအား လက်သီးဖြင့်ထိကြိတ်ရန် ကြိုးစားနေလေသည်။

ဂျွန်သည် ဆာမူရိုင်းတစ်ဦး၏ လည်မျိုကို ဆုပ်ကိုင်မိသဖြင့် အားကုန်ညှစ်ထားလျက်ရှိစဉ် နောက်တစ်ယောက်က သူ၏ဦးခေါင်းကို တအားပစ်ထိုးလိုက်သဖြင့် သတိမေ့ကာ လဲကျသွားလေသည်။

ဤတွင် ဆာမူရိုင်းသုံးဦးသည် ဓားမြှောင်များ ဝှေ့ယမ်းလျက် နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် ဓားမြှောင်ကိုယ်စီဖြင့် ဝှေ့ယမ်းခြိမ်းခြောက်နေကြသော်လည်း သင်္ဘောသားများအား သတ်ရန်၊ သို့မဟုတ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ချင်ဟန်မတူပဲ ဆွဲကားနားသို့ မကပ်နိုင်အောင်သာ ကာကွယ်နေဟန်တူလေသည်။

လှေကားအနီးတွင်ကား ဂျွန်နှင့်ပထမဆုံးဆင်းလာသူ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းတို့သည် မလှုပ်မယှက်လဲကျလျက်ရှိလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ဆာမူရိုင်း အိုမိကိုယ်တိုင် မြေတိုက်တွင်းသို့ ဆင်းလာပြီး သင်္ဘောသား ပီတာဂွန်အား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖက်ဆွဲလျက် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် လှေကားပေါ်တက်ခိုင်းလေသည်။

ပီတာဂွန်မှာ အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ ရုန်းကန်ထွက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးက သူ၏လက်ကောက်ဝတ်ဆီသို့ ဓားမြှောင်ဖြင့် ခပ်ချက်ထိုးလိုက်ရာ သွေးများဖြာထွက်လာသည်။ နောက်ထပ် လက်မောင်းကိုလည်း ခပ်ချက်ထိုးလိုက်ပြန်သည်။

ပီတာဂွန်မှာ ပြင်းစွာနာကျင်လျက် လှေကားရင်းဆီသို့ ကပ်သွားရပြီး ချက်နာတွင် သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေရှာလေသည်။

“လုပ်ကြပါဦးဗျ။ ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ဖို့ အတင်းခေါ်နေကြပြီ။ ကျုပ်က အသတ်ခံရဖို့ မဲကျတာမှမဟုတ်ဘဲ”

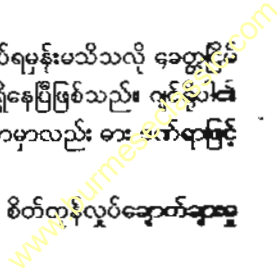
ဤသို့ ဟစ်အော် အကူအညီတောင်းပါသော်လည်း ဂျပန်ဆာမူရိုင်းများက ပီတာဂွန်အား ဓားမြှောင်ဖြင့် ထောက်လျက် လှေကားမှ အတင်းခေါ်တင်လေသည်။

ပီတာဂွန်လည်း မတတ်သာဘဲ လှေကားမှ တလှမ်းချင်း တက်လိုက်သွားသော ဂျပန်ဆာမူရိုင်းများက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သူ၏နောက်မှ လိုက်ဆတ်သွားကြလေသည်။

နောက်ဆုံးဆာမူရိုင်းသည် ဂျွန်၏အနီးတွင် ကျနေသော ဓားမြှောင်ကိုပါ ဆွဲပြီး လှေကားရင်း၌ သတိမေ့လဲကျနေသူ ပထမဆာမူရိုင်းကို လျစ်လျူရှုကာ ပြန်ဆတ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် လှေကားကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ပြီး အဖုံးတံခါး၏ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

သင်္ဘောသားများလည်း ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသလို ခေတ္တလျှောက်ကြလေသည်။ သူတို့ထဲမှ ဒဏ်ရာရသူများလည်း ရရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဂွန်နို၏ ခြေထောက်တွင် ဓားရှုသော ဒဏ်ရာငယ်တစ်ခုရှိပြီး မာဆူကာမှာလည်း ဓား ဒဏ်ရာဖြင့် သွေးများ အလွန်အကျွံ ထွက်နေလေသည်။

ကျန်လူများကတော့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မရှိဘဲ စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ

ကြောင့် မလှုပ်မရှားနိုင်အောင် မှင်တက်မိနေကြသည်။

ဆာလာမုန်သည် သတိမေ့လဲကျနေသူ ဂျွန်ရှိရာသို့သွားပြီး အသာဆွဲယူကာ အခန်းနံရံတွင် မှီထားပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်ယောက်က ရေအနည်းငယ်ဖြင့် ဂျွန်၏မျက်နှာကို ပက်ဖျန်းပေးသည်။ သို့သော် ဂျွန်သည် သတိပြန်မရသေးချေ။

ဆွန်ဆိုသူက ဂျွန်၏ အခြေအနေကို အနီးကပ် လေ့လာကြည့်ပြီးနောက် . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့။ ပိုင်းလော့ကြီးက မှီးမှီးသတိမေ့နေတာပါ။ တော်တော်ကြာ ပြန်ကောင်းလာပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဗင်မှာ သူကိုယ်တိုင် အသတ်ခံရန် မဲကျပြီးကာမှ ဂျပန်တွေက ပီတာဂွန်အား အထုတ်ဆွဲခေါ် သွားသည်ကို အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံရလေသည်။

“ပီတာဂွန်ခံမှာသနားစရာပါပဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကသာ ဂျပန်တွေနောက် လိုက်သွားရမှာဗျ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားအပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လှေကားနားထိုင်အောင် သွားနေတာ ကျွန်တို့မြင်ပါတယ်။ ပိုင်းလော့ဂျွန်က ဝင်ထားလိုက်တာမဟုတ်လား”

ဆွန်က ဝင်ပြောပြီးနောက် စပီဘာဂင်ကလည်း . . .

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်လည်း မြင်သားပဲ။ ဟေ့ . . ဗင်၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ကွာ။ ဟေ့ . . . ငါ့ကို သောက်ရေနည်းနည်းပေးပါဦးကွ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂျင်ရိုပါက ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကျေနပ်ဟန်မတူချေ။

“မဲကျတဲ့ ဗင်ကသာ အပေါ်ကို လိုက်သွားသင့်တယ်။ အခုတော့ ပီတာဂွန်ပါသွားတာဟာ ဘုရားသခင်က ရွေးချယ်ပေးတဲ့ ဗင်မဟုတ်တဲ့အတွက် အခြေအနေ မမှန်ဘူး”

ဂျင်ရိုပါက ဤသို့ပြောလိုက်သည်ကို ဗင်နက်ဆိုသူက . .

“ဒါတော့ ဗင်ရဲ့အပြစ်မှမဟုတ်ဘဲ။ သူ့ခံမှာ မနည်းကြီးစားထပြီး လှေကားရင်းထိအောင် သွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အေး . . ဟုတ်တယ်ကွ။ ဗင်ရဲ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ အခုဆို ပီတာဂွန်ပါသွားတာဟာ ပိုင်းလော့ ဂျွန်ကြောင့်ပဲ။ ဒီလူစိတ်ရွေးပေါက်လို့ ဖြစ်ကုန်တာ”

မာလိန်မူး(ကပ္ပတိန်)ကြီးက ဝင်ပြောလိုက်ရာ၊ ကျန်လူများကပါ ဂျွန်အား ဝိုင်းစိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေကိုက စိတ်ရွေးပေါက်တဲ့လူတွေဖြစ်ကြတယ်”

ဆွန်အမည်ရှိ သင်္ဘောသားက ဝင်ပြောသောအခါ၌မူ ဗင်နစ်က ဂျွန်ဘက်မှ ဝင်ကာကွယ်ပြောပြန်သည်။

“ဒီလိုလည်းမပြောကြနဲ့လေ။ အမှန်တော့ ပိုင်းလော့ကြီးက မှန်တယ်ထင်လို့ ဖင်လုပ်တာပဲ။ သူဟာ ကျုပ်တို့အားလုံးကို တာကွယ်ခဲ့တဲ့လူမဟုတ်လား။ သူ့ကြောင့် ထည်း ကျုပ်တို့ခင်ဗျားတို့ မိုင်ပေါင်းတစ်သောင်းကျော် ခရီးပေါက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် ပိုင်းလော့ကြောင့် ကျုပ်တို့ ထိခိုက်နစ်နာတာကိုလည်း စဉ်းစားဖူးပါပဲ။ ကျုပ်တို့ ပင်လယ်ခရီးစထွက်ခဲ့တုန်းက လူအင်အားငါးရာ ရှိခဲ့တယ်မဟုတ်ဘူး။ အခု ကြည့်စမ်း။ ကျုပ်တို့အားလုံး စုစုပေါင်းမှ လူကိုးယောက်ပဲကျန်တော့တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောတွေ အုပ်စုကွဲသွားတာတွေ၊ အခုလို နှုတ်တိုင်းမိတာတွေဟာ ပိုင်းလော့ကြီးရဲ့ အပြစ်ပဲမဟုတ်လား”

“နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ဟာကျုပ်တို့ အမေရိကန်ဘက်မှနေတာအကောင်းသားနဲ့ ပိုင်းလော့ကြီးက ဂျပန်ပြည်ရောက်အောင် ရေကြောင်းပြမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာဦးတာ။ အခုတော့ ဂျပန်တော့ရောက်ပါရဲ့။ လူတွေသေရတော့မလို့ ဖြစ်နေပြီ”

ဤသို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပိုင်းလော့ ဂျွန်အား ဝေဖန်ပြစ်တင်နေကြရာ ဖင်နစ်က . . .

“ဒီလိုတော့လည်း မပြောကြနဲ့ဗျ။ ဂျပန်ပြည်ဘက်ကို ထွက်လာကြဖို့ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သဘောတူကြလို့ ထွက်လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

ဟု ဂျွန်ဘက်မှ ဝင်ကာကွယ်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျပန်ပြည်ဘက်သွားဖို့စပြီး တိုက်တွန်းပြောခဲ့တာက ပိုင်းလော့ကြီးသာဖြစ်တယ်”

နောက်တစ်ယောက်က ထပ်မံဝေဖန်စဉ် ဂင်ဆယ်က . . .

“ဟေ့လူတွေ ဟိုမှာသတိထားကြ”

ဟု လှမ်းအော်သတိပေးရင်း လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

လဲကျနေသော ဂျပန်ဆာမူရှိုင်းသည် သတိပြန်ရလာဟန်ဖြင့် လူးလွန်ညည်းညူနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ထိုအခါ ဆွန်က ပြေးသွားပြီး ဂျပန်ဆာမူရှိုင်း၏မေးရိုးဆီသို့ လက်သီးဖြင့် ခုတ်ပြင်းပြင်း ထိုးလိုက်ရာ ပြန်သတိမေ့သွားလေသည်။

“ဒီမယ် ဆွန်။ နောက်ထပ် ဒီလူကို လက်သီးနဲ့မထိုးနဲ့တော့ကွ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီကောင်ကို ဓားစာခံအဖြစ် အသုံးချဖို့ ရှိသေးတယ်။ ဒါထက် ဂျပန်တွေက ကျုပ်တို့ ခု ပီတာဂွန်ကို ခေါ် သွားပြီး ဘာများလုပ်မယ်မသိဘူး။ ကျုပ်တို့ကိုကော သူတို့ဘာလုပ်မလဲ”

ဗင်က ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် ဂျင်ရိုပါက ဂျွန်ရှိရာသို့ ညွှန်ပြလျှော် . . .

“အခုကိစ္စမှာ ပိုင်းလော့ကြီးကြောင့် ပြဿနာဖြစ်လာရတာအမှန်ပဲ။ သူ့

တစ်ယောက်တည်းသာ အပြစ်ရှိတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။
 သို့သော် ဂျွန်သည် သူ့အား ဝေဖန် ပြောဆိုနေခြင်းကို အလျဉ်း မကြားဘဲ သကဲ့သို့ ခပ်တည်တည်ပင် ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။
 ထိုအခိုက် မာဆူကာသည် ဒယ်မီးဒယ်င်ထလျှောက်ရင်း...
 “ဟေ့လူတွေ ကျုပ်ရဲ့ဒဏ်ရာကိုလည်းကြည့်လုပ်ကြပါဦး”
 ဟု အကူအညီတောင်းလေသည်။
 ဤတွင် ဆာလမ္မန်က ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဆုတ်ဖြုလှက် မာဆူကာ ဒဏ်ရာရပြီး သွေးတွေဖြာထွက်နေသော လက်မောင်းကို ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်သည်။
 ထိုအခိုက် မြေတိုက်ခန်း အပေါ်ဘက်ဆီမှ ခြေသံများကြားရပြီး အံ့ဖွဲ့တံခါး ဝှင့်လာပြန်သည်။
 ထို့နောက် ဂျပန်ရွာသားအချို့က ငါးပုပ်ရေတွေ ပါသော ရေစည်ကြီးများ တို့ ခြေတိုက်ခန်းထဲသို့ သွန်သုလေသည်။
 မြေပြင်တွင် ရေတွေ ဒလဟောဝင်လာပြီးခြောက်လက်မခန့်ရှိတော့မှ ရပ်သွားတော့သည်။

ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သောအသံတို့သည် လ,သာနေသောည၏ သာယာငြိမ်းချမ်းမှုကို ဖောက်ထွင်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 ဒိုင်မီယို(နယ်စား)ယာဘူသည် ဆာမူရိုင်း အိုမီ၏ နေအိမ်ဝင်းအတွင်းရှိ ပန်းခြံတွင် မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ရပ်နေလေသည်။
 သူသည် ကောင်းကင်၌ လသာနေသည်ကို ငေးမောကြည့်နေသည်။
 သဘာဝ၏သာယာလှပမှုကိုကြည့်ပြီး သူ၏စိတ်ထဲတွင် ကဗျာစပ်ဆိုလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ နွေခေတ် ဂျပန် လူမျိုးတို့သည် ကဗျာစပ်ဆိုခြင်းကို အလွန်ဝါသနာပါ မြတ်နိုးကြသည်။ အခွင့်သင့်တိုင်း ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ကဗျာလင်္ကာများ စပ်ဆိုသီကုံးတတ်သည်။ မကြာခင်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကဗျာများ စပ်ကာ ဉာဏ်ချင်း ပြိုင်တတ်ကြသည်။

ယခုလည်း ယာဘူသည် လရောင်အောက်ဝယ် သစ်ပင်များမှ သစ်ရွက်တွေ ကြွေကျနေသည်ကိုကြည့်၍ ကဗျာစပ်ဆိုချင်သည့်ဆန္ဒ ဖြစ်လာလေသည်။

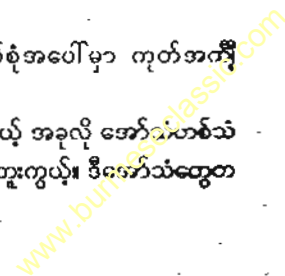
“ရော်ရွက်ဝါ မြေမှာခလည်း အလှအပကား လျော့နည်းသွားချေပြီဟု မဆိုသာပါဘဲကား”

ဤသို့ အဓိပ္ပာယ်ရသည့် ကဗျာကို ယာဘူသည် စိတ်ထဲ၌ လှပပြောင် ဖြောက်သော ဂျပန်စကားလုံးများဖြင့် သီကုံးနေမိလေသည်။
 သူ့စိတ်ကူးယဉ်နေဆဲမှာပင် နောက်ထပ် သစ်ရွက်ငယ်တစ်ရွက် လေရှိန်ဖြင့် ကြွေကျကာ မြေမှာခသွားပြန်သည်။ ယာဘူသည် ထိုသစ်ရွက်ကလေး ကြွေကျသွားပုံ ကို တဗျာစပ်ဆိုရန် စကားလုံးလှလှကလေးတွေကို စဉ်းစားနေလေသည်။
 ညကား သာယာလျက်ပင် ရှိနေသည်။
 ထိုအတောအတွင်း အိမ်တွင်း၌ ဆာမူရိုင်း အိုမီနှင့် သူ၏ မိခင်အိုကြီးတို့ ခပ်တိုတို စကားပြောနေကြသည်။
 “ဒါထက်သားရဲ့... ယာဘူသခင်က ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဒီမှာနေမှာ ဆိုသလဲ”

“မသိဘူး... အမေ”
 “အပြင်ဘက်က အလန်တကြားအော်သံတွေက ကြားရတာ ဆိုးလှတယ်။ အသံတွေ ဘယ်တော့မှ ရပ်မှာလဲကွယို”
 “ဒါလည်း ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး”
 သူတို့သည် အိမ်တွင်းရှိ အခန်းတစ်ခန်း၌ သစ်သားယင်းကာထားသည့် နောက်ကွယ်တွင် ထိုင်ရင်း စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။
 အိမ်ရှိအခန်းများအနက် အကောင်းဆုံးမှာ အိုမီ၏မိခင်ကြီးအခန်းပင်ဖြစ် သည်။ သို့သော် ယခုလောလောဆယ်တွင် အထူးစည်သည်တော် ယာဘူအား အထူးထားရသည်။

အခန်းများ တည်ဆောက်ထားပုံက အိမ်ရှေ့ပန်းခြံဘက်သို့ မျက်နှာမူထား မှ အခန်းများတွင်းမှကြည့်လိုက်လျှင် ပန်းခြံတွင်းသို့ ကောင်းစွာမြင်ရလေသည်။
 ထို့ကြောင့် အိုမီနှင့် သူ၏မိခင်ကြီးတို့သည် ပန်းခြံတွင်းရှိ ဒိုင်မီယိုခေါ် နယ်စားယာဘူအား ကောင်းစွာမြင်နေရပေသည်။
 ယာဘူသည် သူ၏ကီမိုနို ဂျပန်ရိုးရာဝတ်စုံအပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီ တစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားလေသည်။

“အမေတော့ အိမ်ချင်လှပြီသားရယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလို အော်သံတစ်သံ တွေးသံတွေကြားနေရတော့ ဘယ်လိုမှအိပ်လို့မရဘူးကွယို။ ဒီအော်သံတွေက ဘယ်တော့ရပ်မှာလဲ”

အဘွားကြီး ညည်းညူသလို ပြောလိုက်ရာ အိုမိကမိခင်ဖြစ်သူအား နှစ်သိမ့်
ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုလေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူးအမေ။ ဒါပေမယ့် ဒီအသံတွေက မကြာ
ခင် တိတ်သွားမှာပါ။ နက်ဖြန်ဆိုရင် ယာဘူသခင်ဟာ ယေဒိုမြို့ကို ပြန်သွားမှာပဲ။
ဒါကြောင့် အမေစိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး နေစမ်းပါ”

ဤသို့ မိခင်ကြီးအား ပြောလိုက်ရသော်လည်း အိုမိ၏စိတ်ထဲတွင်ကား
အပြင်ဘက်တွင် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲနေခြင်းကြောင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်နေခြင်း
သည် နံနက် အရက်တက်ချိန်ထိအောင် ဆက်သွားလိမ့်ဟု သိနေသည်။ မူလအား
အစဉ်က နံနက်စောစောထိအောင် တမင်တကာ အချိန်ဆွဲ၍ ညည်းပန်းနှိပ်စက်ရန်
ကြိုတင်စီမံထားကြောင်း အိုမိက သိနေသည်။

ဆာမုန့်အိုမိသည် ကုပန် ဘုရိခိုဝါဒအရ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် အား
စူးစိုက်ရန် ကြိုးစားကြည့်ပြန်သည်။ သူ၏အရှင်သခင် နယ်စားယာဘူကိုယ်တို့
ပန်းခြံထဲတွင်စိတ်ကို စူးစိုက်အားထုတ်နေသည်ကိုမြင်ရ၍ လိုက်အတူယူကာစိတ်ကို
လှေကုန်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော အညည်းဆဲ
ခံရသူ၏ အသံကြောင့် မည်သို့မှ စိတ်ကိုထိန်းမရဘဲ ဖျံ့လွင့်ကာ တုန်လှုပ်မိလေသည်။
“ငါဟာ စိတ်တန်ခိုးသတ္တိ နည်းသေးပါတကား”

ဤသို့လည်း အိုမိသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဝေဖန်မိလေသည်။
သူ၏နေရာမှ လှမ်းကြည့်သော် ခိုင်မီယို ယာဘူ၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာ
မြင်နေရသည်။ မျက်နှာထားအမူအရာက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ကိုလည်း အိုမိက
အကဲခတ်လေလာကြည့်မိသည်။ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ပိတ်ပြီး ဣန္ဒြေကြီးစွာနေပုံ က
စိတ်တန်ခိုးသတ္တိ ကြီးမားသူတစ်ယောက် အာရုံစူးစိုက်ခြင်းအောင်မြင်ထမြောက်
သည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

အမှန်တော့ အိုမိသည် ဦးလေးတော်သူ ခိုင်မီယို ယာဘူအား ယခုမှ
ပထမဆုံးအကြိမ် နီးနီးကပ်ကပ် နေဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

ယာဘူ၏ ညီတော်သူ မိဇူဒီ တွင် သားသုံးယောက်ရှိရာ အိုမိကအငယ်ဆုံး
ဖြစ်လေသည်။ ဖခင်မိဇူဒီတွင် ညီအစ်ကိုခြောက်ဦးရှိရာ ယာဘူက အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။
သူတို့၏ မိသားစုအဖွဲ့အနွယ်က ကာဆီဝီအနွယ်ဟုခေါ်၍ ယာဘူသည်
အကြီးအကဲဖြစ်လေသည်။

ယခု အိုမိသည် အသက်(၂၁)နှစ်ရှိပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်အိမ်ထောင်ကျနေသဖြင့်
နို့စို့ရွယ် သားငယ်တစ်ယောက်ထွန်းကားနေပြီဖြစ်သည်။

“ဒါထက် သားရဲ့ဇနီးတစ်ယောက်ကောဘယ်ရောက်နေသလဲ။ သူတို့
ခေါ်ပြီး အမေ့ကျောနဲ့ပခုံးကို နှိပ်ပေးစေချင်တယ်”

မိခင်ကြီးက ပြောလိုက်မှ အိုမိလည်း သူ၏ဇနီးကိုသတိရမိတော့သည်။

“အမေကလည်း မေ့နေပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော်မိန်းမ သူ့အဖေကြီး အ
ဘွားမဟာဖြစ်နေလို့ ခဏသွားပြုစုတယ်လေ။ အမေအနိပ်ခံခံချင်ရင် ကျွန်တော်ပဲနှိပ်
ပေးမယ်”

“နေပါစေသားရယ်။ မင်းကိုယ်တိုင်မလုပ်ပါနဲ့။ အိမ်ဖော် မိန်းကလေးတစ်
ယောက်သာ ခေါ်လိုက်ပါ။ မင်းမိန်းမကလည်း သူ့အဖေဆီ ချက်ချင်းမသွားဘဲ တစ်
နည်းနည်းရက် စောင့်နေဖို့ကောင်းတယ်။ အမေဟာ ယေဒိုမြို့ကနေပြီး ရက်သတ္တနှစ်ပတ်
ကြာအောင် ပင်ပင်ပန်းပန်းခရီးကြမ်းဖြတ်ပြီး မင်းဆီ လာလည်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား
ဟူသ့်။ အခုတော့ကြည့်စမ်း အမေရောက်လို့ တစ်ပတ်မှ မရှိသေးဘဲ မင်းမိန်းမက
အထွက်သွားတယ်။ ဒီကောင်မလေးက မဟန်ပါဘူး။ မင်းအဖေသူနဲ့ ထိမ်းမြားပေးခဲ့
တာ မှားတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ မိန်းကလေးပီပီ ကောင်းကောင်းနှိပ်နယ်ပေးဖို့လည်း
ထိုက်တယ်။ မင်းနဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဟာ... အရေးထဲ
အော်သံတွေ ကြားရပြန်ပြီး စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

“မကြာတော့ပါဘူး အမေ။ အခုကြားနေရတဲ့ အော်သံတွေ မကြာခင်
အသွားတော့မှာပါ”

“ထားပါတော့။ ဒီမယ် အိုမိ... မင်းမိန်းမကို မင်းက ကောင်းကောင်းရိုက်
နှိပ်ဆုံးမဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အမေ”

ဤသို့ပြောရင်း အိုမိသည် ဇနီးဖြစ်သူ မိဒိုရီအကြောင်းစဉ်းစားမိပြန်သည်။
မိဒိုရီသည် ကြော့ရှင်းလှပသလောက်သိမ်မွေ့သော ဣန္ဒြေရှိသူ မိန်းကလေးတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ စကားပြောလျှင် အသံက သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိသည်။ ဂီတအနုပညာကို
လည်း အိုရူမြို့မှ ကြေးစားဖျော်ဖြေသူ မိန်းကလေးများကဲ့သို့ ကျွမ်းကျင်တတ်
မြောက်သည်။

“မိဒိုရီ... ဒီတိုင်းဆိုရင် မင်းချက်ချင်းသွားမှဖြစ်မယ်”

ဤသို့ အိုမိက သူ၏ဇနီးအား တိုက်တွန်းပြောဆိုခဲ့သော်လည်း သူမသည်
အိပ်ခန်းသည်ကိုခွဲ၍ ချက်ချင်းမသွားချင်ခဲ့ရာအချေ။

“အိုမိဆန် ရှင်း ကျွန်မရဲ့ဖခင်ကြီး နေမကောင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ အကြီး
အဘွားမဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင်အဖေကြီး ဒီကိုလာတဲ့အခါ ပျံ့စုချင်ပါ
တယ်။ ပြီးတော့ ရှင်တို့ရဲ့ ခိုင်မီယိုသခင်ကိုယ်တိုင် ဒီကိုလာဖို့ရှိတယ်မဟုတ်လား။
ကျွန်မတို့က ဒီအိမ်ကို အထူးဧည့်သည်တော်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရဦးမယ်။ အခု
အိမ်နဲ့ဟာ ရှင်အဖို့ တစ်သက်တာမှာ အရေးကြီးဆုံးအချိန်ပဲ မဟုတ်လား။ ရှင်ကလေး
နဲ့ ယာဘူသခင်ကြီးက ရှင်ဧည့်ခံပြုစုတာကို သဘောကျသွားရင် ရှင်အခု ခိုင်စား
နေရတဲ့ ကျေးရွာနယ်ပယ်ကို နောက်ထပ် တိုးချဲ့ပေးချင်ပေးမှာ မဟုတ်ပါလား။
ဒါကြောင့် ယာဘူသခင်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မဒီမှာရှိနေချင်ပါတယ်”

“မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်မိဒိုချီ ဒါပေမယ့် ငါ့သဘောကတော့ မင်းချက်ချင်းသွားစေချင်တယ်။ ဟိုမှာ နှစ်ရက်လောက်နေပြီး ပြန်လာခဲ့ပေါ့”

ဤသို့ အိုမိက ဇနီးဖြစ်သူအား ပြောခဲ့သည်။

သူ၏စိတ်ဆန္ဒမှာ ယာဘူလာချိန်တွင် ဇနီး မိဒိုချီမရှိစေချင်ပါချေ။ ဤကား သူ၏ ဇနီးချောအား ဒိုင်မိယိုယာဘူက မျက်စိကျသွားမည်ကို စိုးရိမ်၍လည်း မဟုတ်။ မိမိတို့ပါလျက်နှင့် ယာဘူသည် မိမိ၏ဇနီးအား လက်ဖျားနှင့်ပင်တို့မည်မဟုတ်ချေ။ မိမိတို့နိုးရာထုံးတမ်းစဉ်လာအရ အကယ်၍သာ ဒိုင်မိယိုယာဘူက မိမိဇနီးအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြုခဲ့သော် မိမိ အိုမိအနေဖြင့် ယာဘူသခင်ကို တရားဝင်သတ်၍ အပြစ်ပေးပိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား မိမိတို့လက်ထပ်ပြီးခါစက ယေဒိုမြို့တွင် ရှိစဉ် ယာဘူက မိမိဇနီး မိဒိုချီအား ရွန်းရွန်းစားစား ငေးစိုက်ကြည့်ပုံကို အိုမိက သဘောမကျဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခု မိမိနယ်မြေ အနီးရှိသို့ ဒိုင်မိယိုယာဘူ လာမည့်အချိန်တွင် ဇနီးချော မိဒိုချီအား အခြားတစ်နေရာသို့ သွားရောက်နေစေချင်သည့်ဆန္ဒဖြစ်ပေသည်။

တစ်ဖက်တွင်မူ လက်အောက်ခံ နယ်စားတစ်ဦးအနေဖြင့် ဒိုင်မိယိုနယ်စား ယာဘူ လာသည့်အခါ မျက်နှာကောင်းရရန်လည်း အရေးကြီးပေသည်။ ယာဘူက မိမိအပေါ် ကျေနပ်သဘောကျအောင် လုပ်ရန်လိုအပ်ပေသည်။

အနောက်နိုင်ငံသားတို့၏ သင်္ဘော မိမိ၏ကျေးရွာပိုင်နက်သို့ ရောက်လာခြင်းကတော့ အိုမိအဖို့ အလွန်ကံကောင်း၍ ရရှိသည့် လာဘ်ကြီးတစ်ပါးဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မိမိအနေဖြင့် မျက်နှာကောင်းရရန် သေချာသလောက် နှိုးနေသည်။

သို့ရာတွင် ဇနီးဖြစ်သူ မိဒိုချီက ရွာမှထွက်မသွားချင်ဘဲ ယာဘူသခင်လာချိန်တွင် ရှိနေချင်ပုံရသည်။

“ကျွန်မ ဒီမှာပဲ နေပါရစေလားရှင်၊ ကျွန်မလေ... ရှင်ရှေ့ ရှေးအတွက် အဆင်ပြေဖို့ရာအတွက် ဗုဒ္ဓ ဘုရားကျောင်းမှာ သွားလျှါဒါန်းပြီး ဆုတောင်းထားတယ်။ အနှိပ်သည်ဆရာကြီး ဆူပိုကိုလည်း ယာဘူသခင်လာတဲ့အခါ အကောင်ဆုံးပြုဖို့ ပြောထားပြီးပါပြီ။ ကျွန်မနေလိုက်မယ်နော်”

ဤသို့ မိဒိုချီက ထပ်တလဲလဲပြောပါသော်လည်း အိုမိသည် ဇနီးသည်အား ဖခင်ကြီးထံ သွားစေခဲ့သည်။

မိဒိုချီခမျာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ခရီးထွက်သွားခဲ့ရရှာသည်။

အိုမိသည် ယခု ဇနီးသည်မရှိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းသလိုဖြစ်မိသော်

သည် သေချာစွာ စဉ်းစားကြည့်သောအခါ မရှိတာဘဲကောင်းပါတယ်လေဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိပြန်သည်။

ယခု နားမခံသာအောင် ကြားနေရသော တစ်အော်သည်ညည်းညည်းများသည် မိဒိုချီအတွက်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေမည်မှာ သေချာသည်။

အိုမိ၏ မိခင်ကြီးကား ပန်းခြံထဲရှိ ဒိုင်မိယိုယာဘူအား လှမ်းကြည့်မိလေသည်။

အဘွားကြီး၏စိတ်ထဲတွင်ကား ယာဘူအား ကျိတ်၍မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေသည်။

ယာဘူသာ သေဆုံးပါက သူမ၏ခင်ပွန်း မိဇူနီသည် အိဇူပြည်နယ် ဒိုင်မိဖြစ်လာနိုင်ပေရာ အဘွားကြီးအနေဖြင့် ယာဘူကို မုန်းတီးပြီး သေစေလိုသည်မှာ ခြေဖွယ်ရာ မဟုတ်ချေ။

အကယ်၍ မိမိခင်ပွန်းကသာ ဒိုင်မိယိုဖြစ်လာပါက ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ နိုးရာအတိုင်းလာအရ ကျန်ညီအစ်ကိုများ သူတို့၏ ဇနီးသားသမီးများအားလုံးသည် မိမိတို့အောက်၌ ကျိုးနွံလာရမည်အရေးကိုလည်း အဘွားကြီးက စိတ်ထဲမှ တော်ငုံတမိမိ ဖြစ်သည်။

ထိုမျှမကသေး... ခင်ပွန်းသည် မိဇူနီသည် မိမိတို့သား အိုမိကိုပါ တစ်နေ့အိဇူနယ်စား အစိုက်အရာ ဆက်ခံမည့်နယ်စားလောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ကြေညာပေးမည်ဟုတ်ပါလော။

စိတ်ကူးတွေးတောနေရင်းက နောက်ကျောဘက်မှ ကိုက်ခဲနာကျင်လာသည့် အဘွားကြီးသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

“အမေနာလာပြန်ပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော် ကိတူဆန်ကို ခေါ်ပေးမယ်လေ။ ကောင်းကောင်းနှိပ်ပေးတတ်တယ်...”

အိုမိက မိခင်ကြီးအား ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

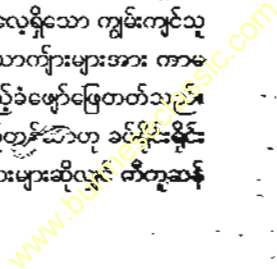
ကိတူဆန်မှာ တစ်ဖက်ခန်းတွင် မိမိအား ဖျော်ဖြေပြုစုရန် အသင့်စောင့်ဆိုင်းကာ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ထိုခေတ်ဂျပန်ပြည်၌ ကြေးကြီးစား ပြည့်တန်ဆာသဖွယ် အခကြေးငွေ ယောက်ျားများအား ဖျော်ဖြေ အလိုဆန္ဒပြည့်ပေးသူ မိန်းကလေးများရှိလေသည်။

သူတို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းက လေးလေးစားစား ဆက်ဆံလေ့ရှိသော ကျွမ်းကျင်သူ မိန်းကလေးများဟု ဆိုနိုင်သည့် မိန်းကလေးများဖြစ်သည်။ ယောက်ျားများအား ကာမစိတ်ဖြင့် အလုပ်အကျွေးပြုတတ်ရုံမက ဝိတဖြင့်လည်း ဧည့်ခံဖျော်ဖြေတတ်သည်။

အသက်လိမ္မာစွာ နှိပ်နယ်ပေးပြီး ပြုစုတတ်ကြသည်။ ပြည့်တန်ဆာဟု ခင်နှိုးခိုင်းသည့် မိန်းကလေးများလည်း မဖြစ်ချေ။ သာမန်ဆင်းရဲသား အရပ်သားများဆိုလျှင် ကိတူဆန်

မိန်းကလေးများ အနားသို့ပင် မကပ်နိုင်ကြချေ။

“အမေက ရောဂါဝေဒနာဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူးသားရယ်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တာလောက်ပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကိကုဆန်ကို ခေါ်ချင်ခေါ်ပေါ့။ သူက နှိပ်ပေးချင်နှိပ်ပေးပါစေ”

အဘွားကြီးက ပြောလိုက်သည်တွင် အိုမိသည် ကပ်လျက်အခန်းဆီခွဲကူးသွားလေသည်။

ထိုအခန်းထဲတွင်ကား ကိကုဆန်အမည်ရှိ ကြောရှင်းလှပသော မိန်းကလေးသည် အသင့်စောင့်နေသည့်ပြင် အိပ်ရာကိုပါ သပ်ရပ်စွာ ခင်းထားပြီးဖြစ်နေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မြက်ဖျာခင်းထားပြီး ဖျာပေါ်၌ ဝှမ်းကပ်များ ထပ်ဆင့်ခင်းထားလေသည်။

အိုမိကိုမြင်လျှင် ကိကုဆန်သည် ဂျပန်လူမျိုးတို့ ထုံးစံအရ ဦးညွတ်၍ အနီးအဝေးပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမသည် ချစ်စဖွယ်ပြုံးလျက် ဤအိမ်ထောင်မိသားစုတွင် အခြင်မြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သူ အိုမိ၏မိခင်ကြီးအား မိမိတတ်ကျွမ်းသလောက်ဝလာပြင် ပြုစုခွင့်ရပါက အလွန်ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ချီသောစွာပြောထေသည်။

သူမ၏လှပသော မျက်နှာကလေးမှာ အနည်းငယ် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း အိုမိက သတိပြုမိသည်။ အပြင်ဘက်၌ ညည်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းခံရသူအငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော် ညည်းညူသံများကို ကိကုဆန်ခမျာလည်း ကြားနေရလေရာ ယင်းကြောင့် သူမအနေဖြင့် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိကြောင်း သိသောထင်ရှားလေသည်။

အမှန်တော့ ကိကုဆန်သည် စောစောပိုင်းကပင် ဤနေရာ၌ မနေထိုင်ကြောင်း ကြိုတင် တောင်းပန်ခဲ့သည်။

“အိုမိဆန်ရှင်။ ကေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်။ အပြင်ဘက်က အော်သံတွေကို ကျွန်မကြာရှည်ခံနိုင်မယ်မထင်ဘူး။ အသံတွေက အလွန်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလွန်းလို့ပါရှင်”

ဤသို့ ကိကုဆန်က တိုးလျှိုးတောင်းပန်သော်လည်း ဆာမူရိုင်းအိုမိသည် သူမအား ပြန်သွားခွင့်မပြုဘဲ ဆက်လက်နေစေခဲ့သည်။

“ဒီမယ် ကိကုဆန်... မင်းဒီမှာပဲနေမှဖြစ်မယ်။ ငါတို့ရဲ့ အကြီးအကဲ ယာဘူ သခင်ကိုယ်တိုင်က အမိန့်ပေးထားတာကို လွန်ဆန်လို့မဖြစ်ဘူးကွယ်။ ကြီးစားပြီး သည်းခံနေလိုက်ပါဦး”

အိုမိက ဤသို့ ဖောင်းဖျော့ဆိုသဖြင့် ကိကုဆန်က ဆက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ကိကုဆန်အနေဖြင့် အိုမိ၏ စကားကို ငြင်းပယ်ပိုင်ခွင့်ရှိလေသည်။

သူမသည် အိန္ဒနယ်တွင် နာမည်အထင်ရှားဆုံး ထိပ်တန်း ဖျော်ဖြေသူ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းအဖြစ် အခကြေးငွေသူကာ ယောက်ျားတို့၏ အလိုဆန္ဒကို ပြည့်စွမ်းရသူဖြစ်လင့်ကစား (ဂျပန်လူမျိုး အားလုံးအလေးစားလိုက်နာသော ဓလေ့ထုံးစံအရ) ကာယကံရှင်မိန်းကလေး သို့မဟုတ် သူမ၏ အုပ်ထိန်းသူက ယောက်ျားတစ်ဦးအား မနှစ်သက်၍ ငြင်းဆန်မည် ဆိုလျှင် အခကြေးငွေ မည်မျှပင်ပိုပေးစေကာမူ ငြင်းဆန်နိုင်ခွင့်ရှိလေသည်။

အိုမိ၏စိတ်ထဲတွင်ကား ကိကုဆန်သည် အိန္ဒနယ်တွင် ထိပ်တန်း မိန်းကလေးဖြစ်သော်လည်း ယေဘုယျအားဖြင့် ကျိတ်စသော မြို့ကြီးများမှ ဒုတိယတန်းစား မိန်းကလေးများကို မမီဟု ယူဆမိလေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား လက်ငင်းအခြေအနေအရ ကိကုဆန်သည် ယခု မိမိတို့အရပ်တွင် မည်သူမှယှဉ်၍ မမီအောင် ထိပ်တန်းမိန်းကလေး ဖြစ်နေပေသည်။

သူမအား အုပ်ထိန်းကြီးကြပ်သူ ဂျိုကိုနှင့် ညှိနှိုင်းစဉ်က မိမိက ကိကုဆန်အတွက် အခကြေးငွေ သာမန်နှုန်းထက် ငါးဆမျှပင် ပိုပေးရန် သဘောတူခဲ့ရသည်။ သို့သော် မိမိအနေနှင့် ကိကုဆန်အား ဆိုင်သာဆိုင်ပြီး မပိုင်သည့် အခြေအနေတွင် ဤနေရာ(အန်ဂီရီ)မှ ဘယ်ကိုမှ မသွားရဟု အမိန့်ဖြင့် တားမြစ်ပိုင်ခွင့်လည်း ရှိခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် အိုမိသည် ကိကုဆန်အား ဆက်နေပါဟု ဖောင်းဖျော့ဆိုသော ပြောဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးက မည်သို့ဆုံးဖြတ်မည်ဟု အိုမိက အတပ်ဆင်ခဲ့ချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ယခုတော့ ကိကုဆန်သည် သူမ၏ လှပသော လက်ထောင်းကလေးများဖြင့် မိခင်ကြီးအား ကျွမ်းကျင်စွာ နှိပ်နယ်ပေးနေရှာလေသည်။

ကိကုဆန်လို နုနယ်သော မိန်းကလေးအနေဖြင့် ဟစ်အော်သံများကြောင့် အနီးလှုပ်ချောက်ချားမည်မှာလည်း သဘာဝဖြစ်သည်။

သူမ၏လှပပြည့်ဖြိုးသော ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ အလွန်နှစ်သက်တပ်မက်ဖွယ်အောင်လေစွတကား။

ဤသို့တွေးနေခိုက်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်သံသည် ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေသည်။

အိုမိသည် နောက်ထပ် ဘာများကြားရလေမည်နည်းဟု သေချာစွာ မတွင်ထောင်နေမိသည်။

ကိကုဆန်၏ လက်ချောင်းကလေးများသည်လည်း နှိပ်ပေးနေရာမှ ရပ်သွားသည်။

အိုမိသည် ပန်းခြံတွင်းရှိ ဒိုင်မီယိုယာဘူအား လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ယာဘူကား မတုန်မလှုပ် တျောက်ရပ်ကဲ့သို့ ဆက်လက်ငြိမ်သက်နေသည်။

အတန်ကြာမှ ယာဘူသည် အိမ်ဘက်သို့လှည့်၍ ခေါ်လေသည်။

“အိုမိဆန်... အိုမိဆန်”

“ဟုတ်ကဲ့... သခင်”

ပြောပြောဆိုဆို အိုမိသည် ယာဘူရှိရာသို့သွားပြီး ဦးညွတ်ကာ အလေးစိုလိုက်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သွားကြည့်စမ်း”

ဤသို့ အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် အိုမိလည်း ဦးညွတ်လိုက်ပြီးနောက် ပန်းချီတွင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်ထွက်၍ ကမ်းနားဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သော် ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာ၌ မီးပုံကြီးပုံထားပြီး အနီးတွင်လည်း လူများစုနေသည်ကိုသာ မြင်ရလေသည်။

မှက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားများထားရှိရာ အဖုံးတံခါးဝတွင် လက်နက်ကို အစောင့်လေးဦး ချထားသည်ကိုသာ မြင်ရလေသည်။

အိုမိသည် ကော့ရွာကိုပြတ်၍ လျှောက်သွားရာ မျက်နှာဖြူတို့၏ သင်္ဘောတန်းနား၌ ကျောက်ချစ်ထားသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ ကုန်ပစ္စည်းများကိုလည်း ကော့ရွာသို့ရွာသွား ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးများက အစိုင်း၍ ကမ်းပေါ်သို့ သယ်ချနေကြလေသည်။

သင်္ဘောပုံတံခါးကွင်းတွင်လည်း တံငါလှေများ ရှိနေကြသည်။

ကမ်းထိပ်တစ်နေရာတွင် သင်္ဘောပေါ်မှ ချလာသည့် ကုန်ပစ္စည်း သေတ္တာကြီးများ၊ အထည်အလိပ်ဘေထုပ်ကြီးများအပြင် အမြောက်ခုနစ်လက်ပါ ရောက်နေပြီး မိမိတို့လူများက နောက်ထပ် အမြောက်တစ်လက်ကို သယ်ချရန် စီစဉ်နေကြသည်။

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ယခုလိုအချိန်အခါမျိုးတွင် ရွာသူရွာသားများသည် အလွန်ပျော်ရွှင်နေတတ်သည်။ ဆူဆူညူညူနှင့် စကားတွေ အားရပါးရပြောရင် အလုပ်လုပ်တတ်ကြသည်။

သို့သော် ယနေ့ညတွင်မူ ရွာသားများသည် အလွန်စကားနည်းနေကြသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းမှာ လူတွေ အိပ်ပျော်နေ၍မဟုတ်။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းကလူတွေ နိုးနေကြသည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူမှန်သမျှ ကမ်းနားဆင်း၍ လုပ်အားပေးနေကြသည်။ သို့သော် မည်သူမှ စကားမပြောကြဘဲ တိတ်နေကြသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းကပင်လျှင် ချောက်ချားဖွယ်ရာဖြစ်နေသည်။ ကျေးရွာခွေးများပင်လျှင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ငြိမ်နေကြလေသည်။

အိုမိသည် အထက်ပါရွာခင်းကိုကြည့်ရင်း ခဆီမဆိုင် သူငါးစားရှည်တိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

သူကိုယ်တိုင် စိတ်ဓာတ်ကျသလို တုန်လှုပ်သလို ဖြစ်နေမိသောကြောင့် ဝင်တည်း။

အိုမိသည်ဆက်လက်လျှောက်သွားစဉ် ရွာသူကြီးမူရာက ကမ်းနားမှ တက်လာပြီး ဆီးကြိုလေသည်။

“အိုမိဆာမာ ခင်ဗျား၊ သင်္ဘောပေါ်က ကုန်တွေအားလုံး နက်ဖြန်မွန်းထည့်ချိန်လောက်မှာ ချပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

မူရာက ဦးညွတ်အလေးပြုရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟို မျက်နှာဖြူကောင်ကော သေပလား”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ အခုသွားစုံစမ်းကြည့်ပေးပါမယ်”

“ကျုပ်ဟာကျုပ်သွားမယ်။ ခင်ဗျားပါလိုက်ခွဲ”

ပြောပြောဆိုဆို အိုမိက လျှောက်ထွက်သွားရာ သူကြီးမူရာလည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်လိုက်ပါလာသည်။

“သူကြီး စောစောကပြောတာက သင်္ဘောပေါ်က ကုန်ပစ္စည်းတွေအားလုံး နွန်းတည့်ချိန်မှ သယ်ချပြီးမယ်လို့ ဆိုလိုတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်”

“ဒါထက် ဒီပစ္စည်းတွေကို အဝေးက ရွတ်တရက် မမြင်နိုင်အောင်လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားသလား”

ထိုအခါ မူရာက မလှမ်းမကမ်းရှိ လူတစ်စုရှိရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အဖျိုးသမီးကြီးများနှင့် ကလေးငယ်များ ဖျာကြမ်းများ ပြုလုပ်နေကြသည် နေရာဖြစ်သည်။ ထိုလူစုထဲတွင် ဆူပိုလည်း ပါဝင်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြင်တဲ့အတိုင်း ဖျာကြမ်းတွေနဲ့ ဖုံးအုပ်ထားဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်။ အမြောက်လက်နက်တွေကိုလည်း တစ်ခုစီဖြုတ်ပြီး ဖုံးအုပ်ထားပါမယ်။ အမြောက်တွေက အလွန်လေးတဲ့အတွက် တစ်လက်ကို လူဆယ်ယောက်လောက် ဝိုင်းသယ်ကြရပါတယ်။ အီဂူရာရှိဆန်ကိုယ်တိုင် နောက်ထပ် လုပ်အားပေးမယ့်လူ ရဖို့ ရွာထဲဆင့်ခေါ်ထားပါတယ်”

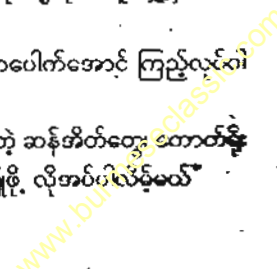
“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

“ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ဖိုးရိမ်မိပါတယ်။ အခုတိုစွကို အထူးလျှို့ဝှက်ထားဖို့ အရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပါပဲ”

“ဒါလည်း အီဂူရာရှိဆန်က လူတွေ သဘောပေါက်အောင် ကြည့်လှင်ပါလိမ့်မယ်”

“အိုမိဆာမာ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာရှိတဲ့ ဆန်အိတ်တွေ၊ ဘောလုံးတွေ၊ ငါးဖမ်းပိုက်တွေအားလုံး ကုန်လုမတတ် အသုံးပြုဖို့ လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရွာသူရွာသားတွေ ပင်လယ်ကို ငါးဖမ်းထွက်ဖို့နဲ့ စပါးရိတ်ပြီး သိုလှောင်ဖို့ အခက်အခဲဖြစ်ပါမယ်”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့ နည်းလမ်းရှာကြရမှာပေါ့”

ဤနေရာတွင် အိုမိမိ၏လေသံက အနည်းငယ် တင်းမာလာသည်။

“ဒီမယ်သူကြီး၊ ခင်ဗျားတို့ရွာက ပေးနေကျအခွန်တော်ကို အခုအချိန်က ဝါဠုန် ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ထပ်တိုးပေးရလိမ့်မယ်။ ယာဘူဆန်သခင်က အမိန့်ချလိုက်ပြီ”
ထိုစကားကိုကြားလျှင် သူကြီးမူရာသည် မသိမသာ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရွာအနေနဲ့ ဒီနှစ် ကျသင့်တဲ့ အခွန်ရော ရှေ့နှစ်အတွက်ပါ ကြိုတင်ဆောင်ပြီးနေပါပြီ”

“လယ်သမားတွေရဲ့ အလုပ်က ငါးဖမ်းဖို့ရယ်၊ စပါးစိုက်ဖို့ဖို့ရယ်၊ အခွန်ငွေဆောင်ဖို့ရယ် အဲဒါပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပြောတော့ ကိုယ်တာဝန်ယူထားတဲ့ကျေးရွာကို ကောင်းကောင်း မဟုတ်ချုပ်နိုင်တဲ့သူကြီးဆိုရင် အသုံးမကျဘူးလို့ သတ်မှတ်ရမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မှန်ပါတယ်”

“ဟို . . . ကျုပ်ကို မခန့်လေးစားလုပ်တဲ့ ရွာသားဟာ ရှာပေါပေါဖြစ်ရုံမက ကျုပ်ကို ခော်ကားရာရောက်တယ်။ သူလိုမထီမဲ့မြင်လုပ်တဲ့ ရွာသားတွေရှိသေးသလား”

“မရှိပါဘူးခင်ဗျ . . . တစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ မခန့်လေးစားလုပ်တာမျိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့မိသားစုလည်း ဒဏ်ခံရမယ်။ စပါးကိုကူ၊ ဒါမှမဟုတ် အလားတူ တန်ဖိုးညီမျှတဲ့ငါး ပုစွန်ဖြစ်ဖြစ် ဒဏ်ငွေအဖြစ် သုံးလအတွင်း ဆောင်ရမယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ကောင်းပါပြီ အိုမိမိအာမာ”

ဤသို့ ပြောလိုက်သော်လည်း သူကြီးမူရာသည် ဒဏ်ငွေဆောင်ရမည့် တန်ဖိုးကို သက်ဆိုင်ရာမိသားစုက မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ပေးဆောင်နိုင်မည့် အခြေအနေ မရှိကြောင်း စိတ်ထဲမှသိနေလေသည်။

အိုမိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း သိပေသည်။

ထိုမိသားစုတွင် ငါးဖမ်းလှေတစ်စီးနှင့် လယ်မြေ နှစ်ဧကသာ ကိုယ်ပိုင်ရှိလေသည်။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် (အခုတစ်ယောက်သေ၍ နှစ်ယောက်ကျန်သည်) နှင့်တကွ ဇနီးများ၊ သားသမီးခုနှစ်ယောက်တို့က လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြရလေသည်။ လယ်ကထွက်သည့် စပါးပမာဏမှ ထိုမိသားစုအဖို့ တစ်နှစ်စာ ဝမ်းစာမျှသာ ရှိပေသည်။

(ထိုခေတ်က ဂျပန်ပြည်တွင် ဆန် ၃၅၀ ပေါင်ခန့် ရှိသော ပမာဏကို ကိုကူဟုခေါ်သည်။ အခွန်ဘဏ္ဍာစည်းကြပ်ရာတွင်လည်း စပါးတင်းရေကို ကိုကူဖြင့် စံထား၍ ချိန်တွယ်သတ်မှတ်လေ့ရှိပါသည်။)

“ဒီမယ်သူကြီး . . . ကျုပ်ကို မထီမဲ့မြင်လုပ်တဲ့ ရွာသားလို လူတွေဟာ နှိုင်းစိုင်းမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ အလွန်မြင့်မြတ်တဲ့တိုင်းပြည် (နတ်ဘုရားများနဲ့ နိုင်ငံတော်ကြီး)ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က တခြားရွာသားတွေပါ နတ်လောက်သားလောက်အောင် အရေးယူပြုလိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အိုမိမိအာမာခင်ဗျား”

မူရာက ကျီးနွဲ့ရွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။
သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား ဒဏ်ခတ်ခံရသူ မိသားစုအတွက် တွေးပမိလေသည်။ အကယ်၍ ထိုမိသားစုက ဒဏ်ငွေမဆောင်နိုင်လျှင် မိမိတို့ကျေးရွာအနေဖြင့် ဝင် တာဝန်ယူကာ ဆောင်ရမည်ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မျက်နှာဖြူသင်္ဘောမှ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဖုံးအုပ်သို့ လှောင်ရန်အတွက် မြက်ဖျား ကောက်နှိုး ငါးဖမ်းပိုက်၊ ငွေအမြောက်အမြား စိုက်ထုတ်သုံးခြင်းကြောင့် ရွာသူရွာသားများ ခိုးရာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းများ အတွက် အလားတူပစ္စည်းကိရိယာတွေ ဘယ်လိုရှာရပါဟုလည်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ငွေအေးရမည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေသည်။ မိမိတို့ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ရွာမှ သူကြီးကို မိမိက ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးသဖြင့် ထိုလူထံမှပင် ဇဉ်းငွေကို ချေးယူတော့မည်။

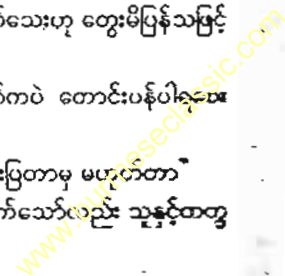
တစ်ဖန်သူကြီးမူရာသည် ဘာမာဇာကီ၏ ခြောက်နှစ်အရွယ် သမီးကလေးတို့ သတ်ရမိပြန်သည်။ ကလေးက ရုပ်ရည်သန်ပြန် ချောမောသဖြင့် ရောင်းလိုက်လျှင် ငွေကြေးရနိုင်ဖွယ်ရှိပေသည်။ မိန်းကလေးငယ်ငယ် အရွယ်မရောက်သေးသူများတို့ ငွေပေးဝယ်ယူသူများရှိသလို ဆက်သွယ်ပေးသည့် လူပွဲစားများလည်း ရှိသည်မဟုတ်ပါလော။

ကံကောင်းလျှင် ကလေးမကို ရောင်းလိုက်ပါက ဆန်နှစ်ကိုကူခန့် ရရှိနိုင်မည်ဟုလည်း တွေးမိလေသည်။

သူကြီးမူရာသည် ကြာရှည်စဉ်းစားနေ၍ မဖြစ်သေးဟု တွေးမိပြန်သဖြင့် အိုမိမိဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ကေမာဇာကီရဲ့ ခိုင်းပြမှုအတွက် ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းပန်ပါဇနော် အိုမိမိအာမာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဒါက သူ့ရဲ့ချွတ်ယွင်းချက်ပဲ။ ခင်ဗျားက ခိုင်းပြမှုမှ မဟုတ်တာ”
ဤသို့ အိုမိမိက ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံအရ ပြောလိုက်သော်လည်း သူနှင့်တကွ

မူရာကပါ ရွာသားတစ်ဦး အပြစ်ကျူးလွန်လျှင် သူကြီးတွင်လည်း တာဝန်ရှိကြောင်း သိနေကြပေသည်။

စကားပြောရင်း လျှောက်သွားကြရာ ကမ်းနားဆိပ်အနီးသို့ ရောက်သွားသည်တွင် အိုမိက သူကြီးမူရာအား ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ဇူကီမိုတို၊ ဟိုလူ သေပြီလား”

“မသေသေးဘူး အိုမိဆန် ခင်ဗျား၊ အခုပဲ သတိပြန်မေ့သွားပါတယ်”

ဇူကီမိုတိုဆိုသူက ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

အိုမိသည် ကျေးရွာတစ်နေရာရှိ ပင်လယ်ငါးများ ခုတ်ထစ်အကြေးချွတ်သည်နေရာသို့ သွားကြည့်ရာ မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားတစ်ဦးကို ခြစ်ခြစ်တောက်ဥသော ရေခွေးအိုးထဲ နှစ်စိမ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အိုမိ၏ အိမ်မှ ကြားနေရသော ငယ်သံပါအောင် တစ်တော်ညည်းညည်းသံမှာ သင်္ဘောသားက မအိုပဆန် ခံစားရလွန်း၍ အော်သံများပင်ဖြစ်သည်။

အိုမိသည် ဇူကီမိုတိုအား လှည့်၍ မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ယာဘူသခင်က မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသား ဘယ်လောက်ကြာကြာ အသက်ရှင်နေမှာလဲလို့ သိချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မနက်အရက်တက်ချိန်တထိပါပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ဟိုမြေတိုက်ထဲက ကျန်တဲ့မျက်နှာဖြူ လူရိုင်းတွေကို နက်ဖြန်ကျရင် အစာရေစာမပေးဘဲ ထားလိုက်၊ နေ့လယ်ကျတော့ မင်းတို့ စစ်ဆေးကြည့်ပါ။ သေတဲ့လူရှိရင် အလောင်းကို ဖယ်ထုတ်ထားလိုက်၊ ပြီးတော့ သူတို့ထဲက ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်တည်း ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ အိုမိဆန်”

အိုမိလည်း ဒိုင်မီယို ယာဘူရှီရာသို့ ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား ညဇာသာယာမှုကို ကဗျာဖွဲ့ဆိုချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေမိလေသည်။

အခန်း (၅)

နံနက်အရက်တက်ချိန်ရောက်လုဆဲဆဲတွင် အော်သံဟစ်သံများ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ယခုမှပင် အိုမိ၏မိခင်ကြီးသည် ကောင်းစွာ အိပ်နိုင်တော့သည်။

ဒိုင်မီယိုယာဘူသည်လည်း အိပ်နေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ရွာသူရွာသားများကတော့ မအိပ်နိုင်ကြသေး။ မျက်နှာဖြူသင်္ဘောပေါ်မှ အမြောက်လေးလက် သယ်တင်ရန် ကျန်နေသေးသည်။ အမြောက်များအပြင် ယမ်းမှုန်များထည့်သော စည်ငါးဆယ်နှင့် အမြောက်ကျည်ဆန် တစ်ထောင်ခန့်ကိုလည်း သယ်ယူရဦးမည်ဖြစ်သည်။

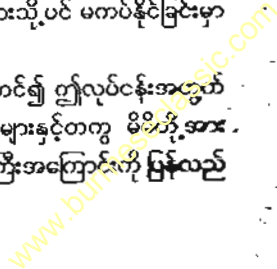
ကီကူသည် ယာဘူ၏အားနားရှိ အိပ်ရာတွင် လဲလျောင်းနေသော်လည်း အိပ်မပျော်ချေ။ သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိလေသည်။

ယာဘူကလည်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိနေသည်။

သူ့အိပ်ဖျော်နေဆဲမှာပင် ကီကူက အသာပြန်ထွက်သွားရန် စိတ်ကူးထားပြီး ဖြစ်သည်။

သူမတို့လို မိန်းကလေးများသည် ရှေးခေတ် ဂျပန်ပြည်တွင် အထက်တန်း သွား ပြည့်တန်ဆာ ဖြစ်လင့်ကစား ဂုဏ်သရေရှိ ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းများ၊ ဒိုင်မီယို (နယ်စား)များအား ကာမဂုဏ်ဖြင့် အလုပ်အကျွေးပြုကာ ဖျော်ဖြေရသူများဖြစ်၍ ထူးအဖွဲ့အစည်းတွင် ဂုဏ်ငယ်လှသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ သာမန်ဆင်းရဲသား အောက်တန်းလွှာများအနေဖြင့် ကီကူတို့လို မိန်းကလေးများအနားသို့ပင် မကပ်နိုင်ခြင်းမှာ စည်းတစ်မျိုးဂုဏ်ယူဖွယ် ကောင်းနေပေသည်။

ကီကူသည် မိမိတို့အရွယ်မရောက်မီကပင် စတင်၍ ဤလုပ်ငန်းအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်သည့်အနေဖြင့် လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ရပုံများနှင့်တကွ မိဘအား နှစ်သဖွယ် အုပ်ထိန်းထားသူ ဂျီကိုဆန် အမည်ရှိ မိန်းမကြီးအကြောင်းကို ပြန်လည် နှင်းစားမိလေသည်။

မိမိတို့အား အခကြေးငွေပေး၍ ငှားရမ်းခေါ်ယူသူ ယောက်ျားများ ကျေနပ်သဘောကျအောင် ဆက်ဆံနည်း၊ နှိပ်နယ်ပေးခြင်း၊ သီချင်းဆို၍ ဖျော်ဖြေခြင်း စသော အတတ်ပညာကို ကျွမ်းကျင်စွာ အသုံးပြုနည်း၊ ချို့သာစွာ စကားပြောနည်းများ အပြင် မည်သည့်ယောက်ျားမျိုးနှင့်တွေ့လျှင် မည်သို့သောအဝတ်အစားများ ဝတ်နည်းကအစ သင်ကြားခဲ့ရသည်။ ယခုညဆိုလျှင် ပြည်နယ်တွင် ထိပ်သီး အာဏာရှင်ဖြစ်သူ ဒိုင်မီယိုယာဘူနှင့် တွေ့ရမည်ဖြစ်၍ အကောင်းဆုံးအလှဆုံး အဝတ်အစားများကို အမေကြီး ဂျိုကိုဆန်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပေးခဲ့သည်။ ရွှေရောင် ကိုမိုနို ဝတ်စုံနှင့် အရောင်အသွေးချင်း ဖက်မိအောင် ဦးခေါင်းတွင် ပန်သည့် ပန်းက အစ ဂျိုကိုဆန်က ဝတ်စုံကို ရွေးချယ်ဆင်မြန်းစေခဲ့သည်။

ဤညအတွက် မိမိရရှိမည့်ငွေပမာဏက အတော်များမည်ဖြစ်ရာ ဂျိုကိုဆန်ထံမှ ငြိတင်ယူထားငွေကို ပေးဆပ်နိုင်မည့်အပြင် မိမိ၏ဖခင်ကြီးထံသို့ပင် ငွေဆန်ပေးပို့ပေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ကိုကူအဖို့မှာ ကော့လက်တစ်နေရာမှ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လယ်သမားကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် မိမိ၏ကြံ့မာ မဆိုးလှပါတကားဟုလည်း သူမက တွေးမိလေသည်။

ကိုကူအဖို့ ဤအရပ်သို့လာရခြင်းမှာ ဖျော်ရွှင်ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းသည် မှန်သော်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ တစ်ခုတော့ရှိခဲ့သည်။ မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားအား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၍ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ညည်းညူသံများက သူမအား စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေလေသည်။ ကိုကူအနေဖြင့် ဤအသံမျိုးကို လုံးဝမကြားချင်ရှာပေ။

သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ နားမချမ်းသာစရာ အသံများကို ကြာရှည် ကြားနေရမည်မဟုတ်။ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဤ 'အန်ဂျီဂျီ' ကျေးရွာမှထွက်ခွာ၍ မိမိတို့၏မူလစခန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိရာ မိဂျီမာသို့ ပြန်သွားရတော့မည် မဟုတ်လော။

မိဂျီမာရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် ဒိုင်မီယို (နယ်စား)၏ နေအိမ်ဖြစ်သော ခဲတိုက်ကြီးရှိရာနှင့် အလှမ်းမဝေးလှခြင်းကလည်း ဂုဏ်ယူဖွယ် ကောင်းလှသည်။

လူတကာက ရိုသေလေးစားရသော ဆာမူမိုင်းသူရဲကောင်းများ ဝင်ထွက် တျက်စားရာလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မိဂျီမာသည် အိန္ဒိယပြည်နယ်တွင် အကြီးဆုံးမြို့လည်းဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း လဲလျောင်းရင်း၊ ရောက်တတ်ရာရာ စဉ်းစားနေရင်းက ကိုကူသည် ယခုည မိမိအား အိမ်မိခင်နီး မိဒိုရိက အခေါ်လွှတ်လိုက်၍ လာခဲ့ရသည်ကိုတွေးပြီး ဝမ်းနည်းမိပြန်သည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုယ်သူပြန်၍ သွန်သင်ဆုံးမမိလေသည်။

"ဘာဝမ်းနည်းစရာရှိသလည်း၊ ယာဘူဆန်လို မြို့နယ်ရဲ့ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်အား ဖျော်ဖြေအလုပ်အကျွေးပြုရတာ ညည်းအဖို့ ဂုဏ်ယူစရာပဲမဟုတ်လား။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်အား ခေါ်ယူအသုံးပြုတယ်ဆိုရင် ညည်းရဲ့တန်ဖိုး စာက်မလာဘူးလား။"

ဤသို့လျှင် ကိုကူသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်အားပေးရလေသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် တစ်ယောက်ယောက်က မိမိအကြောင်း

အေးကတော့များပင် ရေးစပ်သီကုံးခိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။ သည်လိုဆိုလျှင် မိမိအဖို့ အလွန်ပင် ကြည်နူးပီတိဖြစ်ဖွယ်ရာကောင်းမည်

တော့ပါလော။ ကိုကူသည် ဤအလုပ်ကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဖြစ် လုပ်နေရလင့်

တစား ချစ်သူလူငယ်တစ်ဦးရှိသည်။ စီးပွားရေးအခြေအနေ ဟန်လာပါက တစ်နေ့ ကျလျှင် ချစ်သူနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပြီး သာယာသော အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်မည်ဟူသော ရည်မှန်းချက်လည်း ရှိပေသည်။ ထိုအခါ မိမိက ချစ်သူနှင့် ဆင်းသင်း၍ သားကောင်းသားမြတ်များလည်း မွေးပေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဤသို့တွေးမိပြန်သောအခါ ကိုကူသည် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ ငြိမိလေသည်။

ပြီးရင်းက မိမိ၏မူလနေရာ မိဂျီမာမြို့ရှိ တီးဟောက်စ်သို့ ပြန်ရောက်သွားလျှင် အခြားမိန်းကလေးများက မိမိအား မေးခွန်းတွေ သောင်းခြောက်ထောင် မေးကြမည်ကိုလည်း ကြားယောင်နေမိသည်။

ဒိုင်မီယိုယာဘူအား ဖျော်ဖြေရသည်မှာ မည်သို့နေပါသနည်း။ ယာဘူသခင်က မည်သို့ပြုမူသနည်း။ မည်သည့်စကားတွေ ပြောခဲ့သနည်း။

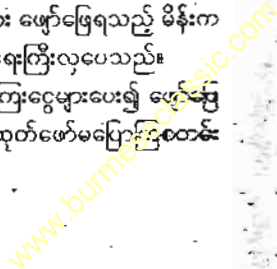
ကိုကူကိုယ်တိုင်က မည်သို့သောစကားတွေ ဆိုခဲ့သနည်း။ သည်လိုမေးခွန်းတွေကို မိန်းမဖော်အချင်းချင်း သီချင်မေးချင်ကြပေလိမ့်

မည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်အမျိုးသမီးများ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လူအများရှေ့တွင် တိုက်ရိုက်မေးခွန်းထုတ်လေ့မရှိချေ။ ဤသည်မှာလည်း အလွန်ကောင်းသော ဓလေ့

ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဆိုရပေမည်။ သူတို့လို အထက်တန်းလွှာ ယောက်ျားများအား ဖျော်ဖြေရမည့် မိန်းက

လေးလောကတွင် လျှို့ဝှက်မှု၊ နှုတ်လုံမှုသည် အလွန်အရေးကြီးလှပေသည်။ အထူးသဖြင့် မိမိတို့အား ထိုက်သင့်သောအခကြေးငွေများပေး၍ ဖျော်ဖြေ

မှုလုပ်သော ယောက်ျားတို့အကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမှ ထုတ်ဖော်မပြောကြတမ်း ထူးသောစည်းကမ်းလည်း ရှိပေသည်။

နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲရသူ၏ အော်သံရပ်သွားသောအခါ ယာဘူသည် ကျောက်ရုပ်ပမာ မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေရာမှ ထလာခဲ့သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကိကူသည် သီးသန့်အခန်းထဲသို့ ကပျာကယာ ပြေးဝင်ကာ အဆင်သင့်စောင့်နေခဲ့သည်။ မကြာမီ ယာဘူသည် အခန်းဝသို့ ရောက်လာတော့သည်။ သူ၏မျက်နှာတွင်လည်း ချွေးများပြန်လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိကူသည် အလိုက်သိစွာ ပြေးကြို၍ ခါးပတ်တွင်ထိုးထားသော ဓားလက်နက်များကို ညင်သာစွာ ကူညီဖြုတ်ပေးခဲ့သည်။ ချွေးစိုနေသော ဝတ်စုံကိုလည်း ချွတ်ပေး၍ တစ်ကိုယ်လုံး မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ခြောက်သွေ့အောင် သုတ်လိုက်ပြီး ကိမိုနိုဝတ်စုံအသစ် လဲဝတ်ပေးခဲ့သည်။

ကိကူက ချိုသာသော စကားများပြောမည်ပြုရာ ယာဘူက သူမ၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း အသာတင်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေစေခဲ့သည်။

ကိကူလည်း ကျိုးနွံစွာပင် ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

ယာဘူသည် အဝတ်အစားလဲပြီးကာမှ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ကောင်းကင်မှလမင်းကို မော်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ကိကူအနေဖြင့်ကား ဒိုင်မီယို(နယ်စား) ယာဘူသခင်၏ အလိုဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးရန် အဆင်သင့် ရှိနေခဲ့သည်။

ယောက်ျားမြတ်တို့အား ပြုစုဖြေဖျော်ရန်အတွက် မိမိသည် ကျွမ်းကျင်မှု ပညာတစ်ရပ်အဖြစ် စနစ်တကျ လေ့လာသင်ကြားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။

ကိကူသည် အဝတ်အစားဝတ်ပုံ၊ ဆံပင် အလှပြင်ထားပုံကအစ ဆင်ရင်ထုံးစံကို လိုလေသေးမရှိ။ အထူးဂရုစိုက်ပြင်ဆင်ပြီးမှ ယာဘူသခင်အား စောင့်ကြိုနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လှပသော အစိမ်းရောင် ကိမိုနိုဝတ်စုံက သူမ၏အသားဖြူဖြူနှင့် အလွန်ပန်းရနေသည်။

အတန်ကြာမှ ယာဘူသည် ပြတင်းပေါက်နားမှ ပြန်လှည့်လာပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကိကူသည် သူ၏အနီးသို့လာရန် အချက်ပေး၍ ခေါ်ယူလိုက်လေသည်။

ကိကူမှာ ကိုယ်ကာယအားဖြင့် ပင်ပန်းသော်လည်း လုံးဝမအိပ်ဘဲ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး စဉ်းစားနေပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲကာ အိမ်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

အိမ်၏ဝရန်တာ အပြင်ဘက်တွင် လုံခြုံရေး အစောင့်ကျနေသူ ဆာမူခိုင်းသည် ကိကူကိုမြင်လျှင် ဦးညွှတ်၍ အလေးပြုသဖြင့် ကိကူကလည်း ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်လည်ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

သူမအား ကူညီပြုစုရသူ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးသည် ကိကူကို မြင်မြင်ချင်း နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“အိုဟာယိုဂိုစိုင်းဗတ်စ်ကိကူဆန်”

“အိုဟာယိုဂိုစိုင်းဗတ်စ်” ကိကူကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထို့နောက်သူမသည် အိမ်ဖော်မလေးနှင့်အတူ ထွက်လာရာ သူကြီးမူရာနှင့် သူ၏မိခင်ကြီးတို့က နှုတ်ဆက်ကြပြန်သည်။

“ကိကူဆန်... နေကောင်းရဲ့လားကွယ်။ အမေတော့ညက တစ်ညလုံး အော်သံဟစ်သံတွေကြောင့် ချောက်ချားနေတာပဲ။ မသွားခင် တို့နဲ့အတူ လက်ဖက်ရည် သောက်သွားဦး”

အဘွားကြီးက ဖိတ်ခေါ်သော်လည်း ကိကူက ပြီး၍ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် အမေကြီး။ ကျွန်မက သွားဖို့အချိန်တန်နေပါပြီ။

အဘွားလူအထူးတင်ပါတယ်။ နောက်များမှ ကြိုရင်သောက်ပါမယ်”

“အေးအေး... အချိန်မရရင်လည်း သွားပေါ့။ ကိကူက ဒီရွာကို အခုလိုလာတာဟာ ရွာအဖို့ ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ”

ကိကူသည် ယဉ်ကျေးစွာ ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဆက်လက်ထွက်ခဲ့သည်။

“အင်း... ဒီကလေးမေမေမှာ သနားစရာပါပဲ။ ရုပ်ကလေးကလှလိုက်တာ။

သူ့အဖို့ စိတ်ထဲ တော်တော်ခံရခက်မှာပဲ”

မူရာ၏မိခင်ကြီးက ကိကူလျှောက်ထွက်သွား၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ အနီးသို့ ရောက်လာသူမူရာ၏ဇနီးက နားမလည်သဖြင့် ပြန်မေးလေသည်။

“ဘာကြောင့် အခံရခက်ရတာလဲ အမေ”

“ဟဲ့... ညည်းကလည်း။ ဒါမှ မရိပ်မိဘူးလား။ ကောင်မလေးမျက်နှာက နေဆောင်ပြုံးနေပေမယ့် စိတ်ထဲ အင်မတန်ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုတာ သိသာတယ်။

အတယ်တော့ ကိကူဆန်ဟာ အခုမှ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ ဆယ်ရတဲ့အလုပ်က ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲ”

“အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်တော်ပါပြီ အမေရဲ့”

မူရာ၏ဇနီးက ပြောလိုက်စဉ်မှာ ကိကူအပေါ် မနာလို၍ အတင်းပြောသည် နေရာမှ ဖြစ်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

သူကြီးမူရာသည် ကျေးရွာ၏ သုသာန်ရှိရာသို့ လျှောက်ထွက်သွားရင်း ကံကုဆန်အကြောင်း တွေးနေမိလေသည်။

တကယ်ချော တကယ်လှ တပ်မက်ချင်စရာ ကောင်းလှသည့် မိန်းကလေး ပါတကား။ တစ်ညတာအတွက် သခင်အား ပြုစုဖျော်ဖြေရန် အိုမိဆန်က ခေါ်ယူရာတွင် အခကြေးငွေ မည်မျှ ပေးရလေသနည်း။

တစ်ကိုကူလား။ ငါးကိုကူများ ဖြစ်နေမလား။ ငါးကိုကူဆိုရင်လည်း သူလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ညအိပ်ရရင် တန်တာပါပဲ။ ကံကုဆန်ဟာ တခြား မိန်းကလေးနဲ့ မတူအောင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒပြည့်ဝမှု၊ ကျေနပ်မှုကို ထေ့စွမ်းနိုင်တယ်လို့ ပြောကြတာဟာလည်း ဟုတ်နိုင်သည်။

ဤသို့ စိတ်ကူးယဉ်တွေးတောရင်း လျှောက်သွားရာ မူရာသည် သုသာန်သို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

သုသာန်ဆိုသော်လည်း ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ တင့်တယ် သပ်ရပ်စွာ ပြုလုပ်ထားပေသည်။ ဖင်လယ်ကမ်းခြေနှင့်နီး၍ ရေပြင်ပေါ်မှ တိုက်ခတ် လာသော လေတောင်းလေသန့်များလည်း အဆက်မပြတ် ရရှိနေသည်။

တစ်နေရာတွင် မီးသဂြိုဟ်ရန် ပြင်ဆင်ထားကြောင်း မူရာက သတိပြုမိ လေသည်။

အနီးအနားတွင် ရှင်တိုဘုရားကျောင်းတစ်ခု ရှိသည်။ ဤကျေးရွာရှိ လူများ ဝတ်ပြုရိုနှီးရန် ဆုတောင်းရန်ပင် ဖြစ်သည်။

မကြာမီ အိုမိဆန် ရောက်လာလေသည်။

သူနှင့်အတူ ဇူကီမိုတိုအပြင် လက်နက်ကိုင် အစောင့်လေးဦးတို့လည်း လိုက်ပါလာကြသည်။

အိုမိသည် ကျန်လူများနှင့်အတူမနေဘဲ သီးခြားမတ်တတ်ရပ်ကာ လေးနက် သော မျက်နှာထားဖြင့် မီးရှို့စင်ပေါ်ရှိ မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသား၏ ရုပ်အလောင်းတို့ ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်သည်။

ဤကား ကျန်သင်္ဘောသားများ အသက်ရှင်ရေးအတွက် သူ့ကိုယ်သူ အသေခံသွားသော မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားအား ဂုဏ်ပြုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် အိုမိကပင် အချက်ပေးလိုက်ရာ ဇူကီမိုတိုက အလောင်း အောက်ရှိထင်းများကို မီးတင်ရှို့လိုက်သည်။

သေသူအား မီးသဂြိုဟ်သည့်အခါ စတင်မီးရှို့ခွင့်ရခြင်းသည်လည်း ဂုဏ်တစ်ခုဖြစ်၍ ဇူကီမိုတိုက ယင်းဂုဏ်ကို သူ့ရယူပါရစေဟု အိုမိဆန်ထံတွင် ကြိုတင် ခွင့်တောင်းထားသည်။

ဇူကီမိုတိုသည် မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသား၏ အလောင်းဘက်သို့လှည့်၍ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်သည်။

ထင်းများကို မီးကောင်းစွာ စွဲလောင်လာသောအခါ သူတို့အားလုံး ဖြန့်လည်ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ရေကြောင်းပြုစုမှုပြန်သည် ရေစည်ထဲမှ ရေအနည်းငယ်ခပ်၍ ဆွန့်အား ညှင်းပေးလိုက်သည်။

ဆွန့်သည် လက်များတုန်နေ၍ ရေခွက်ကိုပင် ကောင်းစွာ မကိုင်နိုင်ဘဲ ဖြန့်နေသည်။ ရေငတ်၍ ခြောက်သွေ့ပူစပ်နေသော သူ၏အာခေါင်ထဲ ရေအနည်းငယ် ခပ်အောင် ကြိုးစားသောက်လိုက်လေသည်။

မြေတိုက်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ စိုထိုင်းသလောက် ညစ်ပတ်နံ့စော်လျက်ရှိရာ သင်္ဘောသားများသည် အလွန်နေရခက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ လဲလျောင်းစရာ နေရာ ဆို၍ မရှိသလောက်ဖြစ်နေသောကြောင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလှည့်နှင့် ဆဲလျောင်းအနားယူကြရလေသည်။

အဖုံးတံခါးဝဆီမှ နေရောင် အနည်းငယ် တိုးဝင်လာသည်ကိုကြည့်ပြီး မိနက်မိုးလင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းသိရှိကြရပေသည်။ ရှိသမျှရေကိုလည်း ခြိုးခြံ၍ အလှည့်ကျအာခေါင်စွတ်ရုံ သောက်နေကြရလေရာ ဆွန့်ပြီးလျှင် ရေသောက် ရန် အလှည့်ကျသူက ဗင့်ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

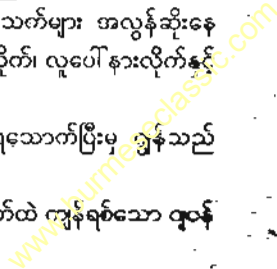
ဗင့်သည် ရေခွက်ကိုယူ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်းသောက်နေစဉ် ဂျင်ရိုပါတာ... "ဟေ့... ဗင့်၊ မြန်မြန်သောက်ပါကွ။ နောက်လူတွေအလှည့်ကျန်သေး သယ်"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဗင့်လည်း အားနာသွားဟန်ဖြင့်... "ဆောရီပဲ သူငယ်ချင်း၊ ပြီးပါပြီ။ ရော့... ဒီမှာ"

ဟုပြောရင်း ရေတစ်ခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ မြေတိုက်တစ်ခုလုံး ညစ်ပတ်ပေရေ၍ အနံ့အသက်များ အလွန်ဆိုးနေ သည့်အထဲ ယင်ကောင်တွေက အုပ်လိုက် တစ်ဝီပီယုသန်းလိုက်၊ လူပေါ်နားလိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

လူအားလုံး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရေသောက်ပြီးမှ ဤသို့ သူတို့ထံတွင် နောက်ဆုံးသောက်လိုက်လေသည်။

စောစောက ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ခဲ့စဉ် မြေတိုက်ထဲ ကျန်ရစ်သော ဂူဝန်

ဆာမူရိုင်းသည် နံရံကိုဖို့လျက် ငြိမ်နေလေသည်။ သူသည် မလှုပ်မယှက်ဘဲ မျက်လုံးများကို ရှေ့သို့သာ ငေးစိုက်ကြည့်ကာ သူ့လည်ပင်းတွင်လည်း ဒဏ်ရာများဖြင့် ညှိမည်းလျက်ရှိနေသည်။

ဂျွန်သည် သတိမေ့မြောနေရာမှ ပြန်လည်သတိရလာသောအခါ မြေတိုက်ခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်လျက်ရှိသည်။

သတိရပြီး ကြိုးစား၍ ထထိုင်လိုက်ချိန်တွင် သင်္ဘောသားများက ပီတာဂွန်၏ အဖြစ်နှင့်တကွ ညစ်ပတ်သောရေတွေ တစ်စည်ပြီးတစ်စည် အပေါ်မှ လောင်းချခဲ့ရာ ဝေသည်တို့ကို ပြောပြခဲ့ကြသည်။

“အို . . . ဘုရားသခင် ကယ်မတော်မူပါ။ ဒီမြေတိုက်ခန်းထဲက လွတ်မြောက်အောင် တယ်ဆယ်စောင်မတော်မူပါ”

သင်္ဘောသားတစ်ဦးက ဟစ်အော်ရေရွတ်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“ဂျပန်တွေက ပီတာဂွန်ကို ဘာများလုပ်နေသလဲမသိဘူး။ ဟစ်အော်သံတော့ ဆူညံနေတာပဲ။ အို . . . ဘုရားသခင် ကယ်မတော်မူပါ”

နောက်တစ်ယောက်က ညည်းတွားသလို ရေရွတ်လိုက်ပြန်သည်။

အမှန်အားဖြင့်လည်း မြေပြင်ပေါ်မှ ပီတာဂွန်၏ ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်သံကို မြေတိုက်ခန်းထဲမှ ကောင်းစွာကြားခဲ့ရသည်။

“ကျုပ်တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ပီတာဂွန်အတွက် ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူးလား” ဗင်နစ်က မေးလိုက်ရာ တစ်ယောက်က . . .

“ကျုပ်တို့အားလုံး ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ထဲမှာရှိနေတာပဲ။ ကျုပ်တို့ကြံဖွဲ့ကို ဘုရားသခင်က စီမံပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် မာဆူကာက သူ၏လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို ပြနေပြန်သည်။

“ကျုပ်လက်မောင်းကိုလည်း ကြည့်လုပ်ကြပါဦး။ အခြေအနေအတော်ဆိုနေပြီ”

ဂျွန်သည် မာဆူကာ၏စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ . . .

“ဒီမြေတိုက်ထဲက နောက်ထပ် နှစ်ရက်နေလို့မှ မထွက်ရရင် ကျုပ်တို့အားလုံး ခူးသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“သောက်စရာရေလည်း ကုန်လျှီဖျ” ဗင်နစ်က သတိပေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျန်တဲ့ရေကို ချွေတာပြီး နည်းနည်းစီ ဖျာသောက်ကြပေါ့။ ဒီလို နည်းနည်းစီသောက်ပြီး နေလယ်ကျတော့မှ ထပ်သောက်ရင်ကောင်းမယ်။ ဒီလို အချိန်ခြားပြီး လျှော့သောက်ကြမယ်ဆိုရင် သုံးကြိမ်လောက် အားလုံးနည်းနည်းစီ သောက်နိုင်လိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဂျွန်သည် ရေကို ခွက်ငယ်တစ်ခုနှင့် ထည့်၍နည်းနည်းစီ ချွေသောက်စေသည်။

“ဒါထက် ဒီဂျပန်ကိုဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

မာလိန်မှူး စဝိဘာဂင်က ငြိမ်ပြီး ဝိုင်နေသူ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းအား ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏စကားကို မည်သူကမှ ဂရုမစိုက်၍ မဖြေကြချေ။

“နောက်ထပ် ရေရရင် ကောင်းမယ်ဗျာ”

ဗင်နစ်က သူ၏ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သည်။

“ဂျပန်ကောင်က ကျုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူပဲမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူက ပိုင်းလော့ဂျွန်ကို သတ်ဖို့လုပ်တာ ကံကောင်းလို့ မသေတယ်”

ဂျင်ရီပါက ဂျပန်ဆာမူရိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏သဘောထားကို ပြောဆိုက်ပြန်သည်။

သို့သော် ဂျွန်က ထိုစကားကို လက်မခံချေ။

“ဂျပန်ကို ရေနည်းနည်းတော့ ပေးလိုက်ရင်ကောင်းမယ်”

“ဟာ . . . ခင်ဗျားကလည်း . . . ကျုပ်တို့ဘာပြောပြော ချော့နို့ကျင်ဘက် နည်း လိုက်ပြောနေတာပဲ။ ခင်ဗျားက ရှင်ဘုရင်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အခုကျုပ်တို့ ချော့နို့ချော့နို့နေတဲ့ နေရာက သင်္ဘောပေါ် မဟုတ်ဘူးဗျ”

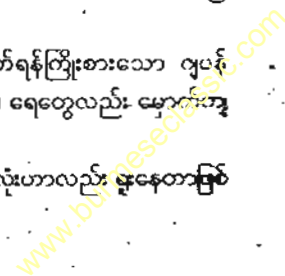
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ပြောတာ ခင်ဗျားလိုက်နာရမယ်”

ဂျွန်က ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်ရာ၊ ဂျင်ရီပါသည် ကျန်လူများဘက်သို့ ချည်၍ သူ့ကိုထောက်ခံအားပေးမည်သူကို ရှာဖွေကြည့်ရာ မည်သူကမှ သူ့အား ထောက်ခံချင်ပုံ မဖွဲ့သဖြင့် ငြိမ်သွားတော့သည်။

ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသည် တကယ်ပင်ရေငတ်၍ အာခေါင်ခြောက်နေသော်လည်း ဂျွန်က ရေခွက်ဖြင့် ရေအနည်းငယ်သောက်ရန် ပေးသောအခါ ခေါင်းခါ၍ ငြိမ်လေသည်။

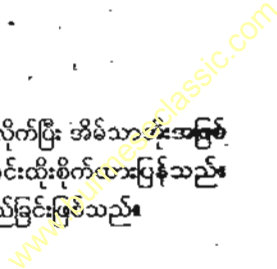
ဂျွန်ကရေခွက်ကို ပါးစပ်နားတော့၍ ရေတိုက်ရန်ကြိုးစားသော ဂျပန်ဆာမူရိုင်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်းလက်ဖြင့် ပုတ်ချလိုက်သည်။ ရေတွေလည်း မျောက်ဘူသွားတော့သည်။

“ဒီကောင် ခူးနေပြီထင်တယ်။ ဂျပန်တွေ အားလုံးဟာလည်း ခူးနေတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

စပီဘာဂင်က သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်သည်။
 “နေပါစေဗျာ၊ ဒီကောင် ရေမသောက်တာဘဲကောင်းတယ်။ ကျုပ်တို့ အတွက် ရေပိုကျန်တာပေါ့”
 ဂျင်ရိုပါက မှတ်ချက်ချသည်ကို ဂျွန်က ဂရုမစိုက်ဘဲ ဂျပန် ဆာမူရိုင်းအား စကားပြောကြည့်လေသည်။
 “ခင်ဗျားနာမည်က ဘာတဲ့လဲ”
 အင်္ဂလိပ်လို မေးကြည့်ပြီးနောက် ဂျပန်ဘာသာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်အောင်...
 “နာမူ... နာမူ”
 ဟု ပြောကြည့်ပြန်သည်။ မည်သို့ပင် လှည့်မေးပါသော်လည်း ဆာမူရိုင်းသည် လုံးဝနားမကြားသကဲ့သို့ သူ၏ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ ငေးကြည့်လေသည်။ မည်သို့မှ မေး၍မရသဖြင့် ဂျွန်လည်း လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။
 တုန့်သင်္ဘောသားအားလုံးကလည်း ဂျပန်ဆာမူရိုင်းအား အဆိပ်ရှိသော တင်ကြီးတောက်တစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို သတိနှင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဆာမူရိုင်းကတော့ မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားများအား လုံးဝပြန်မကြည့်ဘဲ သူ့ဟာသူ ငေး၍သာ နေလေသည်။
 “ဒီလူ ဘာတွေများ စဉ်းစားနေပါလိမ့်”
 သို့သော် လောကကြီးတစ်ခုလုံးတွင် မဖြစ်နိုင်တာတွေ အမြဲလိုလို ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။
 တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ မိမိတို့ တစ်တွေ ဤမြေတိုက်ခန်းထဲမှ လွတ်ခြောက်ရန်က မဖြစ်နိုင်သလောက် ခဲယဉ်းနေပေသည်။
 မိမိတို့သင်္ဘောသားတစ်ဦးဖြစ်သူပီတာဂွန်အား ဂျပန်တွေက ဘာများလုပ်နေကြလေသနည်း။
 ဂျွန်က ဤသို့အမျိုးမျိုးတွေးတော စဉ်းစားနေချိန်တွင် မြေတိုက်ခန်းအတွင်း ယင်ကောင်တွေက ပို၍ပင်များလာလေသည်။
 သူသည် အလွန်ညောင်းညာလာသဖြင့် လဲလျောင်းအနားယူချင်လာသည်။ သို့သော် လိုအပ်စရာနေရာကမရှိချေ။
 တစ်ဖန် ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအရ မိမိရေချိုးခဲ့ရသည်ကို သတိရန် ပြန်သည်။ ယခုနေအခါရေခန်းပူပူဖြင့် ရေချိုးလိုက်ရလျှင် ကောင်းလေစွာ မျက်မမြင် ဂျပန်အဘိုးကြီး နှိပ်ပေးပုံကိုလည်း ပြန်လည်သတိရကာ အနှိပ်ခံချင်စိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။
 မိမိတို့တစ်တွေ သင်္ဘောများနှင့် ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းသည် ယခုတော့ အလဟ

သဖြစ်ရတော့မည်လော။ မိမိတို့ကြီးပမ်းအားထုတ်ချက်များ လုံးဝမအောင်မြင်ဟု ဘာကံချက်ချရပေတော့မည်။
 သို့ရာတွင် ယခုမိမိတို့ လူစု အသက်ရှင်လျက် ရှိနေခြင်းကတော့ နှစ်သိမ့်အပြစ်နေပေသည်။
 ဂျွန်သည် စဉ်းစားနေရင်း အိပ်ငိုက်လျက်ရှိရာ ငင်နစ်ဆို့သူက ကိုင်လှုပ်၍ အားပြောတော့မှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိတော့သည်။
 “ပိုင်းလော့ကြီး... ပိုင်းလော့ကြီး၊ အိပ်ပျော်နေတယ်ထင်တယ်။ ဒီမယ်... ဂျပန်ကောင်က ခင်ဗျားကို ဦးညွတ်ပြီး အလေးပြုနေတယ်ဗျ”
 ငင်နစ်ကပြောသဖြင့် ဂျွန်လည်း သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသည် မိမိရှေ့သို့ လာရောက်အုတ်ကက ဦးညွတ်အလေးပြုနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
 ဂျွန်ကလည်း ပြန်၍ဦးညွတ်လိုက်သည်။
 “ဟိုက်...”
 ဂျွန်က သူ့ကြားဖူးသော ဂျပန်စကားဖြင့် ဆာမူရိုင်းအား မေးလိုက်သည်။
 “ဘာ ဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ်လို ‘ရက်စ’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း ဂျွန်က သဘောပေါက်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသည် သူ၏ခါးတွင် ပတ်ထားသော ခါးစည်းအဝတ်ကို ဖြုတ်၍ သူ့လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဝတ်စ တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်အား ပေးပြီး အခြားတစ်ဖက်ကို အနီးရှိ သင်္ဘောသား ဆွန့်အား လှမ်းပေးကာ ငင်နစ်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အတင်းဆွဲခိုင်းတော့သည်။ သူ့အား အဝတ်စဖြင့် လည်ပင်း ဖြစ်သတ်ရန် ခိုင်းနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
 ဂျွန်သည် ဂျပန်ဘာသာစကား မတတ်သဖြင့် မိမိတို့ကို သူ့အား သတ်ခိုင်းတော့ ဆာမူရိုင်းအား ရှင်းလင်းပြောပြရန် ခက်နေတော့သည်။
 မိမိတို့ ယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လက်နက်မဲ့လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရန်သည်လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်သတ်သေခြင်းသည်လည်းကောင်း မည်သို့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်သည့် ပြစ်မှုဖြစ်ကြောင်း ဂျပန်ဆာမူရိုင်း နားလည်အောင် မည်သို့ပြော နားလည်နည်း။
 ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသည် သူ့အား သတ်ပေးပါရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အတင်းပန်ပြန်ရာ ဂျွန်က ဂျပန်ဘာသာစကားလုံးဖြင့်...
 “ကင်ဂျီရီး”
 ဟု အော်ပြောရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။
 ထိုအခါ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသည် ရုတ်တရက် ထလိုက်ပြီး အိမ်သာအဖြစ် ချွန်ထားသော စည်ပိုင်းထဲသို့ သူ၏ခေါင်းကို အတင်းထိုးစိုက်လွှားပြန်သည်။
 ဤထံ၌ရေတွင် ခေါင်းထည့်၍ ရေနစ်သေအောင်ကြံစည်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆွန်နှင့် ဂျင်ရီပါတို့က ဂျပန်အား အတင်းဖမ်းချုပ်၍ ဆွဲယူလိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ . . . သူ့ကိုပြန်လွှတ်လိုက်ကြစမ်း”

ဂျွန်က အမိန့်ပေးလိုက်ရာ သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်လည်း ဂျပန်အာမူခိုင်းအား ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရန်မအောင်မြင်နိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်သွားမှပင် ဂျပန်အာမူခိုင်းသည် စိတ်ပျက် လက်လျှော့ဟန်ဖြင့် မူလနေရာ အခန်းနံရံဆီသို့ ပြန်သွားထိုင်နေလေသည်။

ဂျွန်သည် ရေတစ်ခွက်ယူ၍ အာမူခိုင်းအား သောက်ရန် သွားပေးကြည့်သော်လည်း ဂျပန်က မသောက်ဘဲ ငြင်းဆန်လေသည်။

“ဒီလူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရေမသောက်ဘဲ နေနိုင်မလဲမသိဘူး”

ဂျွန်က မှတ်ချက်ချသလို ပြောလိုက်ရာ ဂျင်ရီပါက . . .

“ဟာ . . . လုံးဝသောက်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီကောင်တွေက တိရစ္ဆာန်သာသာပဲ လူမဆန်ဘူး”

ဟုဝေဖန်လိုက်သည်။

“ဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဒီမြေတိုက်ထဲ လှောင်ထားမှာလဲ”

ဂင်ဆယ်အမည်ရှိ သင်္ဘောသားက ညည်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ သူတို့ ထားချင်သလောက် ထားမှာပေါ့”

“ကျုပ်တို့က သူတို့လက်ထဲ ကျရောက်နေမှတော့ သူတို့ခိုင်းတာ အကုန်လုပ်ရတော့မှာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား ပိုင်းလော့ကြီး”

ဗင်နစ်က ပြောလိုက်ရာ ဂျွန်ကလည်း . . .

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဖန်ဂျွန်ကပင် ဆက်လက်၍ . . .

“အခုအချိန်က မွန်းတည့်နေပြီ။ ဒီမြေတိုက်ပျော်က လက်နက်ကိုင် အစောင့်တွေ လူချင်းလည်းကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

စပီဘာဂင်၊ မာဆူကာနှင့် ဆွန်ဆိုသူတို့ သုံးယောက်သည် နေရထိုင်ရဆင်းရဲသည်ကို ညည်းညူနေကြပြန်ရာ ဂျွန်ကပင် ဆိတ်ဆိတ်နေကြရန် ခပ်တည်တည် မာန်လိုက်မှ အားလုံးငြိမ်သွားတော့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ စိတ်ထဲတွင် ဂျပန်တွေ ဖမ်းခေါ်သွားသူ ပီတာဇွန်အကြောင်း စဉ်းစားပြီး စိုးရိမ်နေမိလေသည်။

ပီတာဇွန်ခမျာ ဘယ်လိုများ နေလေသနည်း။

ဂျပန်တွေက သူ့ကို ဘာများ လုပ်နေကြသနည်း။

ယင်းသို့တွေးတော စိုးရိမ်မိစဉ်အခိုက်မှာပင် မြေတိုက်အပေါ်ဘက်ဆီမှ နှိပ်သံများကြားရပြီး အံဖုံးတံခါး ရုတ်တရက် ပွင့်လာလေသည်။

ထို့နောက် လှေကားထိပ်တွင် ရပ်နေသော ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးနှင့် ဂျပန်အာမူခိုင်းများကို အောက်မှ လှမ်းမြင်ရလေသည်။

“ရေကြောင်းပြမှူးကြီး . . . ခင်ဗျား အပေါ်ကို တက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းပဲနော်၊ အခြားဘယ်သူမှ မပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်း တက်ခဲ့ရမယ်တဲ့”

ဤသို့လျှင် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

သိရှာပါဘူး။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မမြင်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်ကတော့
သူ့သေခါနီးမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့ ထုံးစံအရ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆုမွန်တောင်း
တောင်းတာတို့၊ သမ္မာကျမ်းစာ ကောက်နုတ်ချက်တွေ ချွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်တာတို့ကို
အားလပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မောင်ရင်တို့ အားလုံးကိုလည်း ဘာသာရေးအယူအဆ
အယူအဆတို့ စစ်မှန်တဲ့ ဘာသာတရားကို လက်ခံကူးပြောင်းစေချင်ပါတယ်။ ကိုင်း
... ပိုင်းလော့ကြီးမစွတာ ဖြစ်တစ်ယောက်တည်း အပေါ်တက်ခဲ့ပါ”

“ပိုင်းလော့ကြီး... ပိုင်းလော့ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ကို မထားပစ်ခဲ့ပါနဲ့။”

သွားပါနဲ့”

ဗင့်က အော်ပြောရင်း လှေကားနားသို့ တိုးဝင်လာသည်။
“ပိုင်းလော့ကြီးကို ခေါ်မသွားပါစေနဲ့။ သူ့အစား ကျွန်တော့်ကိုပဲ ခေါ်သွား

အခန်း (၆)

သင်္ဘောသားအားလုံးက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေစဉ် ဂျွန်က
ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအား ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“နေပါဦး။ ဂျပန်တွေက ဘာကြောင့်များ ကျွန်တစ်ယောက်တည်း ခေါ်
တာလဲ။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျုပ်လည်းမပြောတတ်ဘူး။ ခင်ဗျားသာ အခုချက်ချင်း အပေါ်ကိုတက်
ခဲ့ပါ”

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာ ဆီဘတ်ဒတီယိုက ထပ်ပြောလိုက်သောအခါ
ဂျွန်သည် မည်သို့မှ မတတ်နိုင်ဘဲ ဂျပန်တွေခိုင်းသည့်အတိုင်း အပေါ်သို့ တက်ရတော့
မည်ဟု စိတ်ထဲသိလိုက်သည်။

“ဒါထက် ကျွန်တို့လူ ပီတာဂွန် တစ်ယောက်ဘယ်မှာလဲ။ ဘာဖြစ်သွား
လဲ”

ထိုအခါ ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုသည် ပီတာဂွန်၏ အဖြစ်ကို အမှန်အတိုင်း
ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ပြောပြရာ ဂျွန်က ကျန်သင်္ဘောသားများအား အင်္ဂလိပ်လို
ဘာသာပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

သင်္ဘောသားတို့မှာ အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားကြကုန်
လေသည်။

“ပီတာဂွန်ခမျာ သနားစရာပါပဲ။ ထာဝရဘုရားသခင် သူ့ကို စောင့်မကြည့်
ပါစေ”

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကပင် စကားဆက်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်လည်း သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... ကျုပ်အနေနဲ့
ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေတယ်။ ဒီလူဟာ သနားစရာထော
ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရေထဲနှစ်တာခံရချိန်မှာတော့ သူ့ဟာ ကျုပ်အနားရိုတာထက်

ဗင့်သည် သွေးရူးသွေးတမ်းဖြစ်သယောင် အတင်းလှေကားမှ တက်မည်ပြု
လှေကားထိပ်မှ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးက သူ၏ရင်ဘတ်ကို လှံဖျားဖြင့်ထောက်
ထောက်လိုက်သည်။

အကယ်၍သာ ဗင့်ကလန်ပြီး နောက်မဆုတ်လိုက်ပါက လှံဖျားသည်
ရင်ဘတ်ထဲသို့ ထိုးစိုက်ဝင်သွားမည်မှာ သေချာပေသည်။

လှံကိုင် ဆာမူရိုင်းကပင်လျှင် ဂျွန်အား ညွှန်ပြကာ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်
အတားမှ တက်ခဲ့ရန် ပြောလေသည်။

သို့သော် ဂျွန်က ရပ်နေသည့်နေရာမှ လုံးဝ မရွေ့ဘဲ နေလေသည်။

ထိုအခါ အပေါ်မှ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသည် သံဆူးကြိုးများ တပ်ထားသော
အောက်ကြိုးတစ်ခုဖြင့် ဂျွန်အား ဖမ်းဆွဲရန် ပြုလေသည်။

သင်္ဘောသားများမှာ အံ့အားသင့်ပြီးကြောင်ကြည့်နေကြစဉ်စောစောက
အောက်ခန်းထဲ ကျန်ရစ်သူ ဆာမူရိုင်းသည် ရုတ်တရက် လျင်မြန်စွာပြေးလာပြီး
အောက်ကြိုးကို အတင်းဖယ်ရှားပစ်လိုက်ရင်း အပေါ်မှဆာမူရိုင်းအား ဂျပန်
သားဖြင့် တစ်စုံအစစ်ခု အော်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ဘာပြောလိုက်တာလဲဗျ”

ဂျွန်က ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအား မေးကြည့်လေသည်။

“ဂျပန်ရိုးရာ စကားပုံတစ်ခုကို ပြောတာပါ။ အမိပွယ်က လူတစ်ယောက်
အခြေမာဟာ အတိတ်အကြောင်းအကျိုးကြောင့် ဖြစ်တာပါပဲတဲ့။ ပြီးတော့ လူ့ဘဝ
အတွက် အိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တစ်ခုလိုပါပဲတဲ့”

သည်တော့မှ ဂျွန်သည် မိမိအား တူညီသူ ဆာမူရိုင်းအား ကျေးဇူးတင်ဟန်
ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက် လှေကားရင်းဆီသို့ လျှောက်သွားကာ စတင်တတ်သွား
လေသည်။

မြေပြင်ပေါ် ရောက်သွားသောအခါ စူးရှသောနေရောင်၏ အလင်းရောင်ကို ရုတ်တရက် မခံနိုင်ဘဲ မျက်စိ၊ ကျိန်းစပ်နေရုံမက ခန္ဓာကိုယ်အားအင် ချဉ်နွဲ့နေသဖြင့် ကြာရှည်မတ်တတ်မရပ်နိုင်ဘဲ ဒူးခွေးလဲကျသွားလေသည်။

ဆာမူရိုင်း သူ့ရဲကောင်း အိုမိသည် တစ်ဖက်တွင်ရပ်နေပြီး ပရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုနှင့် သူ့ကြီးမူရာတို့က အခြားတစ်ဖက်တွင် ရှိနေကြသည်။ လက်နက်ကိုင် ကိုယ်ရဲတော်များနှင့်တူသော ဆာမူရိုင်းလေးဦးတို့က မလှမ်းမကမ်းတွဲ ရပ်နေကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ကား ကျေးရွာမှ ရွာသားအချို့ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ဂျွန်လည်းကျနေသည်ကို မည်သူကမှ လာရောက်ကူညီထူပေးခြင်း မပြုကြပါ။

“အို... ဘုရားသခင်။ ကျွန်ုပ်အား ခွန်အားပေးတော်မူပါ”

ဤသို့ စိတ်ထဲမှ ဆုတောင်းမိလေသည်။

ဖုန်လူမျိုးတို့ကို အကဲခတ်ကြည့်ရသည်မှာ ခွန်အားချဉ်နွဲ့သူ၊ ကြောက်တုန်လှုပ်သူများကို အထင်သေးခွတ်ချပြီး မကြောက်မရွံ့ သတ္တိရှိသူ၊ ခွန်အားပလန့်ပြည့်စုံသူများကိုသာ လေးစားပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် ဂျွန်က ဘုရားသခင်အား တ၊ကာ ခွန်အားရှိရန် ဆုတောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူသည် အကြိတ်ကာ အတင်းကြိုးစား၍ မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းက ဘာကိုစွဲ ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်း ခေါ်ရတာလဲ”

ဂျွန်ဆာမူရိုင်းအိုမိအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ပြီမှ ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုဘက်လှည့်၍ ပေါ်တူဂီ ဘာသာဖြင့်ပြောပြန်သည်။

“ဒီသတ္တဝါကို ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ကျုပ်ဟာလည်း ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ ခိုင်မီယို အဆင့်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလို့။ အခုလို ကျုပ်ကိုဆက်ဆံတာဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းကို စော်ကားရာရောက်တယ်။ သူတို့နဲ့ ကျုပ်တို့က ရန်သူလည်း မဟုတ်။ ရန်ဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းမှလည်း မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောသား အားလုံးကို ပြန်လွှတ်ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် သူပဲ နစ်နာလိမ့်မယ်လို့လည်းပြော။ ဓာတ်ပုံဟာလည်း ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာ ခိုင်မီယိုတစ်ဦးပဲဆိုတာ နားလည်အောင် ပြောပါ”

ပရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဆီဘတ်ဒတီယိုသည် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောဘဲ နေလေသည်။ သူ့အဖို့ တစ်ညလုံးလိုလို စိတ်ညစ်နေခဲ့ရသည်။ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအဖြစ် ယခုအချိန်သည် သူ၏စိတ်ဓာတ်ကို မှတ်ကျောက်

ဆင် စမ်းသပ်ခံရသည့်ကာလဟု ဆင်ခြင်မိပါသည်။

“ပြောလေဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေတာလဲ။ ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပြောနိုင်ပါ”

ဂျွန်က ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်မှ ဖာသာ ဆီဘတ်ဒတီယိုသည် ဆာမူရိုင်းအား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဒီမျက်နှာဖြူ ပင်လယ်စားပြကပြောပါတယ်။ သူဟာ သူတိုင်းပြည်မှာ နယ်စားကြီးအဆင့် ရှိပါတယ်တဲ့”

ဆာမူရိုင်းအိုမိက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုပြောသည်ကို နားထောင်နေရက် ပရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ဂျွန်ဘက်သို့တစ်လှည့်ဘာသာပြန်ပြောပြန်သည်။

“အိုမိဆန်က ပြောတယ်။ မောင်ရင်က ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာ နယ်စားမကလို့ ခုရင်ပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါစေ။ ဒီမှာတော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံးဟာ နယ်စားကြီး ယာဘူဆင်ရဲ့လက်အောက်မှာ ရောက်နေတယ်တဲ့။ ခင်ဗျားတို့က ယာဘူသခင်ရဲ့ အမိန့်ကို ခံခံရမယ်တဲ့”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလူက တော်တော်နွားကျတာပဲ”

“မောင်ရင် ဒီလိုပြောရင် သူ့ကို မထီမဲ့မြင် စော်ကားရာ ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ပရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ပြောနေစဉ်မှာပင် ဆာမူရိုင်းသည် ဂျပန်လို ပြောနေပြန်သည်။

“ဒီမယ်... အိုမိဆန်ကပြောတယ်။ အခု ခင်ဗျားကို ရေမိုးချိုးပေးပြီး သောက်စရာတွေ ကျွေးမယ်၊ မောင်ရင် ကောင်းကောင်းနေမယ်ဆိုရင် မောင်ရင်

မြေတိုက်ခန်းထဲ ပြန်မထည့်တော့ဘူးတဲ့”

ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုက စကားပြန်လုပ်၍ ပြောပြသည်ကို ဂျွန်သည် တော့နပ်ချေ။

“ကျုပ်လူတွေနဲ့ကော”

ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုက အိုမိအား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် မေးကြည့်ပြီးနောက် ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ပြန်ဖြေလေသည်။

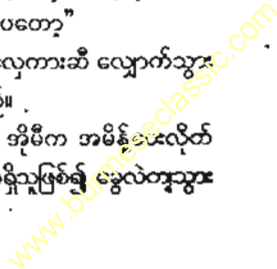
“ကျွန်တို့ သင်္ဘောသားတွေကတော့ မြေတိုက်ခန်းထဲမှာပဲ နေရမယ်တဲ့”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်လည်း မလိုက်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို ဂျွန်သည် တွင်းထဲပြန်ဆင်းရန် လှေကားဆီ လျှောက်သွား

အခု ဂျပန်ဆာမူရိုင်းနှစ်ဦးက အတင်းဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ဂျပန်နှစ်ဦးက ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖမ်းဆွဲထားရာမှ အိုမိက အမိန့်ပေးလိုက်

“အိုမိဆန်ကပြောတယ်။ မောင်ရင် အခုလို ကလန်ကဆန်လုပ်နေရင် နောက်ထပ် သင်္ဘောသားတစ်ဦးကို အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့သတ်ပစ်မယ်တဲ့”

ဤတွင် ဂျွန်က လေးနက်စွာ ပြန်စဉ်းစားမိလေသည်။

ယခု မိမိသည် ဂျပန်တွေလက်တွင်း ရှိနေပြီဖြစ်ရာ သင်္ဘောသားပင်နစ် ပြောသလို ခိုင်းသမျှ လုပ်ရတော့မည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အလွယ်တကူ အညံ့ခံလိုက်လျှင်လည်း ဂျပန်တွေက အတင့်ရဲကာ ထပ်မံအနိုင်ကျင့်မည်စိုးရသည်။ ထို့ကြောင့် စကားကို တစ်မျိုးလှည့်ပြောကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဂျပန်ကို မေးစမ်းပါ။ ကျုပ်ကို ဘာလုပ်စေချင်တာလည်း။ ကောင်းကောင်းနေရင်ဆိုတဲ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကဘာလဲဆိုတာ အတိအကျ မေးကြည့်စမ်းပါ”

ဂျွန်က ပေါ်တူဂီ ဘာသာဖြင့်ပြောရာ ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုသည် အိုမိဆန်အား ဂျပန်လိုပေးပြီးမှ ပြန်ပြောသည်။

“တောင်းကောင်းနေပါဆိုတာက သူတို့ပြောတဲ့ စကားကို လိုက်နာဖို့မိမိ ခိုင်းတာအတုန်လုပ်၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ခင်ဗျားကို နွားချေးစားစမ်းဆိုရင် စားရမယ်”

“ဟုတ်လား... ဒါဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်။ လုပ်ချင်တာလုပ် ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး”

“မောင်ရင် ဒီလိုမပြောပါနဲ့လေ။ ကျုပ် အကြံပေးချင်တာက... ”

“အိုဗျာ... ကျုပ်ပြောတာကိုသာ ဘာသာပြန် ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“မောင်ရင်က တော်တော်ခက်တာပဲ။ နောက်တော့သာ ကျုပ်ကြိုတင် သတိပေးဘူးလို့ မဆိုနဲ့”

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ဂျွန်အား သတိပေးပြီးမှ ဆာမူရှိုင်းအိုမိအား ဂျပန်လို ပြောလေသည်။

အိုမိသည် နားထောင်နေရာမှ ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် လက်သီးတို့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ၏တပည့်များအား တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် ဆာမူရှိုင်းနှစ်ဦးသည် မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ဆင်း၍ သင်္ဘောသားထဲမှ အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်သူ ခရော့စ်ဆိုသူအား ဆွဲထုတ်လာသည်။

ထိုသူငယ်အား ခြေလက်များကို ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်၍ အရှင်လတ်လတ် ရေနှေးထဲ ထည့်ပြုတ်ရန် ရေစည်ကြီးတစ်ခုနှင့် ထင်းများယူလာရန် ပြင်ဆင်ကြ လေသည်။

ခရော့စ်ခမျာမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် မျက်နှာဖြူဖြူရောင် ဖြစ်နေရှာလေသည်။

ဂျပန်လူမျိုးတို့ကား လူတစ်ယောက်၏အသက်ကို ပုရွက်ဆိတ်ပိုးမွှားတစ်

ကောင်လောက်မှ တန်ဖိုးမထားပါတကားဟု ဂျွန်က စိတ်ထဲမှ ဆင်ခြင်မိလေသည်။ မကြာမီ ခရော့စ်အား ရေစည်ကြီးထဲသို့ထည့်၍ အောက်မှ ထင်းပုံကို

ကောင်လှုံလေတော့သည်။ ဂျွန်သည် ကြည့်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး

အား ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ပြောလေသည်။ “ဒီမယ် အခုချက်ချင်း မီးရှို့တာ ရပ်ပစ်လိုက်ဖို့ပြောပါ”

“အိုမိဆန်က ပြန်မေးပါတယ်။ မောင်ရင် ကောင်းကောင်း နေပါမယ်လို့ အတိပေးမှာလားတဲ့”

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်ကတိပေးပါတယ်”

“အိုမိဆန်က အမိန့်ပေးတာမှန်သမျှ နာခံမှာလား”

“ကျုပ် တတ်နိုင်သလောက် လိုက်နာပါမယ်”

ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုသည် အိုမိဆန်အား ဂျပန်လို ပြောပြီးနောက် ဂျွန်အထံသို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“အိုမိဆန်က ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သူ့ကို ဂျပန်ဘာသာနဲ့ပြောစေချင်တယ်တဲ့။

အိမ်ထဲမှာ ဆိုတဲ့ စကားကို ဂျပန်လို ‘ဟိုက်’လို့ ပြောရတယ်။ ခင်ဗျားက သူ့ခိုင်းတာကို နာခံမှာလားတဲ့”

“ကျုပ်တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပါမယ်”

ပေါ်တူဂီလိုပြောပြီးမှ ဂျွန်သည် ဆာမူရှိုင်း အိုမိအား မျက်နှာချင်းဆိုင်၍... “ဟိုက်”

ဟု ဂျပန်လို ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ထင်းမီးများအရှိန်ရလာတာ ရေစည်ထဲမှ ရေသည် ပူစပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဂျပန်တို့က နောက်ထပ် ထင်းများထည့်ကာ မီးရှိန်ပြင်းလာအောင် လုပ်နေ

ကြသည်။ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးသည် အိုမိ၏စကားကို ဘာသာပြန်ပြောပြန်သည်။ “အိုမိဆန်က အမိန့်ပေးပါတယ်။ မောင်ရင်အခုချက်ချင်း လှဲအိပ်ချလိုက်

အံ့” ဂျွန်လည်း ချက်ချင်းပင် လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။

“အိုမိဆန်က ဆက်ပြောပါတယ်။ သူဟာ မောင်ရင်ကို မထိမဲ့မြင် စော်ကား မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ မောင်ရင်ကလည်း သူ့ကို မထိမဲ့မြင်လုပ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“အိုမိဆန်က အမိန့်ပေးပါတယ်။ မောင်ရင် ယင့်အား အသက်အငယ်ဆုံးအောင် သွန်သင်ပြုပြင်မယ်လို့ ဆိုတယ်။ အခု ပြောတာသဘောပေါက်လား”

“သဘောပေါက်ပါတယ်။ အိုမိဆန်က သူ့ကို တိုက်ခိုက်အပြေပေးစေချင် တယ်”

ထိုအခိုက် ရေစည်ထဲမှ သင်္ဘောသားလူငယ် ပူလောင်လွန်းသဖြင့် ဖာ
အော် ညည်းညူလိုက်ပြီး ခဏအကြာတွင် သတိမေ့မြောသွားလေသည်။ ဂျပန်ဆာ
မိုင်းက လူငယ်၏ဦးခေါင်းကို ရေပေါ်သို့ ဖော်တင်ထားလိုက်သည်။

ဂျွန်သည် စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် ဆာမူရှိုင်းအိုမိအား
မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“အခုပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

အိုမိက ဂျပန်လို မေးလိုက်သည်တွင် ဂျွန်လည်း ရိပ်မိသဖြင့် . . .

“ဟိုက်”

ဟု ဂျပန်လို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အိုမိသည် သဘောကျသွားဟန် တူသည်။ သို့သော် ရာနှုန်းပြည့် ကျေနပ်
အားလှပန်မတူချေ။

ဂျွန်အနေဖြင့်ကား စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ အိုမိအား မှန်းတီးရှုရှာနေမိသည်။
တနေ့အခွင့်သင့်လျှင် ဂျပန်ဆာမူရှိုင်းအား ကောင်းကောင်းကြီး ကလုံးစားချေမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အိုမိအား မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဝါကာရီမတ်ဆူကာ”

ဆာမူရှိုင်းအိုမိက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် မေးမြန်းသည်။

“ဟိုက်”

“အိုကီးရိုး”

ထိုစကားကို ဂျွန်က နားမလည်သဖြင့် ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုက ဘာသာ
ပြန်ပြောပြသည်။

“သူက မတ်တတ်ထိုင်နေတယ်”

ဂျွန်သည် ကြိုးစား၍ ထလိုက်ရာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကြောင့် တစ်ကိုယ်
လုံးနာကျင်ကိုက်ခဲကာ ရှုံ့မသွားမိသည်။

အိုမိက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျား အခု သူကြီးမူရာဆီသွားပြီး သူ့အမိန့်ပေးတာကို နာခံရမယ်”

ဂျွန်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေရာ အိုမိသည် သဘောမတူ
ခပ်ငေါက်ငေါက် ဂျပန်လို ပြောလေသည်။

“ဝါကာရီမတ်ဆူကာ”

“ဟိုက်”

ပြောရင်း ဂျွန်သည် ဆာမူရှိုင်းအိုမိ ရပ်နေရာသို့ အကွာအဝေးချိန်ဆကြည့်
မိသည်။

ရုတ်တရက် လူချင်းဝင်ပူးသတ်လျှင် ဖြစ်နိုင်မည်လော။

မိမိတွင် လူချင်းပူးသတ်နိုင်လောက်အောင် ခွန်အားရှိပါ၏လော။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဟန် မပြခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဟု

ပြောကာ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအား ပေါ်တူဝီဘာသာဖြင့် . . .

“ကျုပ် သင်္ဘောသားကောင်လေးက ဘယ်လိုလဲ။ သတိမှာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ဆာမူရှိုင်းအိုမိအား ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပြောလိုက်

သည်။

အိုမိသည် ရေစည်ထဲမှ သင်္ဘောသားလူငယ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ဟေ့ . . . ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်”

ဟု သူ၏လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် သင်္ဘောသား လူငယ်အား ဂျပန်များက ရေစည်ထဲမှ ဆွဲထုတ်

ထုတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်တွင် ချထားလိုက်သည်။

ဂျွန်သည် ပြေးသွားပြီး သူငယ်၏ ရင်ဘတ်နားကပ်ကာ နှလုံးခုန်ခြင်း

နှုတ်၍ နားထောင်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သူငယ်မှာ သတိမေ့မြောနေခြင်းမှ လွဲ၍

အောင်းစွာ အသက်ရှူလျက် ရှိသည်။

အိုမိသည် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးဘက်လှည့်၍ ပြောလေသည်။

“သင်္ဘောသား ခေါင်းဆောင်ကိုပြောပါ။ ဒီလူငယ်ဟာလည်း ဒီနေ့တစ်နေ့

အဖို့ မြေတိုက်ခန်းထဲ ပြန်မဆင်းဘဲ အပေါ်မှာ နေနိုင်တယ်။ ခေါင်းဆောင်နဲ့ကောင်

ဆားပါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရင် နက်ဖြန်ကျတော့ သင်္ဘောသားနောက်တစ်

ဘက်ကို မြေတိုက်ခန်းထဲက ထုတ်ပေးမယ်။ နောက်ပြီး သန်ဘက်ခါကျလို့ အားလုံး

အောင်းကောင်းနေရင် နောက်ထပ်တစ်ယောက် လွှတ်ပေးမယ်”

ပြောရင်းနှင့် ဂျွန်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးလျက် . . .

“ဒီလူကတော့ သင်္ဘောသားအားလုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေဖို့ လုံးဝ

အာဝန်ရှိတယ်။ နားလည်လား”

ဟု စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ဘာသာပြန်ပြောရာ ဂျွန်ကလည်း . . .

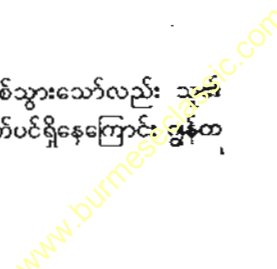
“နားလည်ပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဆာမူရှိုင်း အိုမိသည် ကျေနပ်သယောင် ဖြစ်သွားသော်လည်း သူ့

မျက်လုံးများက မှန်းတီးစက်ဆုပ်ခြင်းကို ဖော်ဆောင်လျက်ပင်ရှိနေကြောင်း ဂျွန်ထံ

သတိပြုမိလေသည်။

တကယ်တော့လည်း အိုမိသည် စိတ်ထဲမှ ချိတ်ချတုတ်ဖြစ်နေသည်။ ဤ မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားများကို မည်သို့မျှ မလိုက်လျော့ဘဲနေလျှင် ကောင်းမည်လော၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လွတ်ပေးပါမည်ဟု မိမိက ကတိပေးပြီးကာမှ ကတိ မတည်ချင်ဟန်ဆောင်လိုက်လျှင် ဤသင်္ဘောသားက ဘာများလုပ်မည်နည်း။

စဉ်းစားနေရင်းက အိုမိသည် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးဘက် လှည့်၍ . . .

“ဒီလူရဲ့နာမည်ကို ထပ်ပြောစမ်းပါဦး။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပီပီသသပြောစမ်းပါ ဟု မေးလိုက်သည်။

ဖာသာ ဆီဘတ်ဒတ်ယိုလည်း ဖွန်ဘလက်သွန်း ဟူသော အမည်ကို ခပ်လေးလေး အကြိမ်ကြိမ်ပြောပါသော်လည်း အိုမိ၏နားတွင် မည်သို့မှ နားမလည်နိုင်ဘဲ လိုက်ဆီ၍မရသော အသံမျိုးဖြစ်နေပေသည်။

“ဟေ့ . . . အဲဒီ နာမည်ကို မင်းခေါ်ကြည့်လို့ ရမလား။”

သူ၏လူတစ်ယောက်အား လှည့်မေးလိုက်သည်။

“ခေါ်လို့ မရပါဘူး အိုမိဆန်”

ဤတွင် အိုမိသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး၊ ဒီလူကို ပြောလိုက်ပါ။ အခုအချိန်ကစပြီး သူနာမည်ဟာ ဂျပန်လို အန်ဂျင် ဖြစ်သွားပြီလို့ပြောပါ။ သူဟာ ရေကြောင်းပြုစုပိုင်းလော့ အန်ဂျင် ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါဟာလည်း သူ့ရဲ့ တကယ်နာမည်အမှန်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဂျပန်ဘာသာနဲ့ အတိအကျ ပြောနိုင်တဲ့ အသံမရှိလို့ပါပဲ။ သူ့ကို စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့လည်း ပြောပါ။”

ဤသို့ ပြောပြီး အိုမိသည် ဖွန်အား လှမ်းကြည့်၍ . . .

“ကိုင်း . . . အန်ဂျင်။ ကျွန်ုပ်တို့ သွားပါဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

အားလုံးက ဦးညွတ်အလေးမြူကြရာ အိုမိကလည်းပြန်လည် ဦးညွတ်လိုက်ပြီးနောက် လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်၍ မည်သူမှ မရှိတော့မှ အိုမိသည် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ ပြုံးမိလေသည်။

မျက်နှာဖြူ အရှိုင်းအစိုင်းတို့၏ခေါင်းဆောင် ရေကြောင်းပြုစုအား မိမိက ဤမျှတိုတောင်းသော အချိန်အတွင်း ဦးကျီးအောင် နှိမ်လိုက်နိုင်ခြင်းမှာ မိမိအဖို့ အောင်မြင်မှုကြီးတစ်ရပ် မဟုတ်ပါလော။

ယခု မိမိက အန်ဂျင်ဟု အမည်ပေးလိုက်သော မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသား ခေါင်းဆောင်သည် အမြန်ဆုံး ဂျပန်ဘာသာစကား ပြောတတ်ရန်သာ အရေးကြီးပေသည်။ ဒါမှသာ မိမိတို့သည် တရုတ်တို့အား ချွေမြန်းတိုက်ခိုက်နိုင်ပေမည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမျက်နှာဖြူကောင်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမလုပ်တာလဲ”

“ဒိုင်မီယို(နယ်စား)ယာဘူက ဆာမူရိုင်း အိုမိအား မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း စောစောက ဒီကောင်ကို တစ်ခါတည်း ဦးကျီးအောင်

ကိုင်လို့ ရည်ရွယ်တာပါပဲသခင်။ ဒါပေမယ့် သူက မယဉ်ပါးသေးတဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် ကောင်လို့ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒေါသခက်ထန်ပြီး အန္တရာယ်ပြုမယ့် ပုံမျိုးဖြစ်နေ သေး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို အလိမ္မာနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီးမှ မက်လုံးပေး နည်းမဲ့ခဲ့တာပါ။”

အိုမိက ပြန်၍ အစီရင်ခံလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် အိုမိ၏ဝရန်တာတွင် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အိုမိ၏ မိခင်ကြီးက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတည်ခင်းဧည့်ခံလျက် ရှိသည်။

အဘွားကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို သေချာစွာကိုင်၍ ယာဘူရှေ့

တွင် ဦးညွတ်အရိအသေပြုပြီးမှ ပန်းကန်ကို လှမ်းပေးသည်။ ယာဘူ ပြန်၍ဦးညွတ်ပြီး လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကိုယူကာ အိုမိအား တစ်ဆင့်ပေးပြန်သည်။ သို့သော်

အိုမိသည် ဦးညွတ်အရိအသေပြု၍ ငြင်းဆန်သည်။ သည်တော့မှ ယာဘူသည် လက်ဖက်ရည်ကိုယူ၍ စတင်သောက်လေ

သည်။

ဤကား သူတို့ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ လက်ဖက်ရည်သောက်ရာတွင် လိုက်နာ နည်းသုံးကြရသည့် ရိုးရာဓလေ့တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

“အိုမိဆန်၊ အခုတစ်ကြိမ် ကျွန်ုပ်တို့လားရာမှာ မောင်ရင်လုပ်ထားတဲ့

အစီအစဉ်တွေ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး။ ပြီးတော့ အခု မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားတွေကိုစွဲကို မောင်ရင်ကိုင်တွယ်ပုံကလည်းကောင်းတယ်။

အခုပဲသဘောကျတယ်”

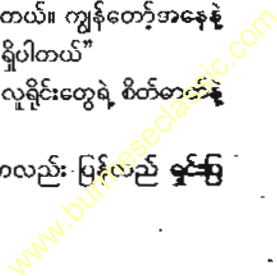
ယာဘူက ဧည့်သည်တော်အနေဖြင့် အိမ်ရှင်အား ချီးကျူးလိုက်ရာ အိုမိ

သည် သဘောချေသွားလေသည်။ “သခင်က အလွန်စိတ်သဘောထားကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အထက် ပိုပြီးကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိပါတယ်”

“ဒါထက် အိုမိဆန်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာဖြူ လူရိုင်းတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ချွေခေါ်ပုံကို နားလည်တာလဲ”

ယာဘူက ထပ်၍မေးခွန်းထုတ်လိုက်၍ အိုမိကလည်း ပြန်လည် ဖြေဆို

ပေးသည်။

“ကျွန်တော် အသက်ဆယ်လေးနှစ်သားလောက်က ဆရာတစ်ဦးထံမှာ ပညာဆည်းပူးခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ ဆရာက ဘုန်းတော်ကြီး ဂျီရိုဆိုသူဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ တစ်ချိန်က ခရစ်ယာန်သာသနာပြုဘုန်းကြီး လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဘာသာရဲ့ တွေးခေါ် ယူဆချက်တွေ မဟန်ကြောင်း သိမြင်လာတာနဲ့ ခရစ်ယာန် သာသနာပြုဘုန်းကြီးအဖြစ်က ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဆရာက ကျွန်တော့်ကို တစ်ခု သင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ခရစ်ယာန်ဘာသာက အားလုံးအပေါ် မေတ္တာ တရား ထားရမယ်လို့ သွန်သင်ဆုံးမတယ်တဲ့။ တာဝန် ဝတ္တရားတို့ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ထိန်းသိမ်းဖို့တော့ ဘာမှမသင်ကြားဘဲ မေတ္တာတစ်ခုတည်းသာ သင်ကြားတယ်။ ငြီးတော့ လူ့အသက်ကို သူတို့က တန်ဖိုးထားလွန်းတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက် ဟာ အလွန်မြင့်မြတ်တဲ့အတွက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသတ်ရလို့လည်း ပညတ်ထားတယ်။ အခုရောက်လာတဲ့ မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားတွေက သူတို့ဟာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တွေပါလို့ ဆိုတယ်။ ဟုတ်မှန်မှန်ရင် သင်္ဘောသား တစ်ယောက် ရဲ့ အသက်ကို သတ်မယ်လို့ ငြိမ်းခြောက်ရုံနဲ့ သူတို့ခေါင်းဆောင်ကို ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တဲ့အတိုင်း ချုပ်တိုင်နှိုင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တွက်မိပါတယ်”

ပြောရင်းနှင့် အိုမီသည် သူပြောလိုက်ပုံက မှန်မှန်ပုံပါမလား။ ဒိုင်မီယို ယာဘူအနေဖြင့် သူ့အပေါ် စိတ်ဆိုးသွားလေမည်လားဟုလည်း သံသယဖြစ်နေမိ လေသည်။ သူမိခင်ကြီးက လှမ်းကြည့်လိုက်ပုံကလည်း “ငါ့သား စကားကို သတိ ထားပြော” ဟုသတိပေးနေသလို ဖြစ်နေလေသည်။

“နောက်ထပ် လက်ဖက်ရည် သုံးဆောင်ပါဦး ယာဘူဆားမား”

အဘွားကြီးက ယာဘူအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ကလည်း အလွန် ကောင်းပါတယ်”

ယာဘူက ကောင်းမွန်စွာ ပြန်ပြောသဖြင့် အိုမီခင်မိခင်ကြီးသည် ဝမ်းသာ သွားမိရာမှ သားဖြစ်သူအား လှမ်း၍ စကားကို တစ်မျိုးပြောင်းပြောလေသည်။

“ဒါထက် အိုမီရယ်၊ ဒီမျက်နှာဖြူ လူ့ရိုင်းသင်္ဘောသားကို ငါ့သားက ကျွန်ုပ် အောင် နှိမ်လိုက်တာဟာ တစ်ခါတည်း ဦးကျိုးသွားတာဟုတ်ရဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် လောလောဆယ် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် သာမန်ကျသွားတာလားဆိုတာ မင်းက ယာဘူသခင်ကို အစီရင်ခံဖို့ ကောင်းတယ် ထင်တယ်သားရဲ့”

ဤတွင် အိုမီသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ပြန်ဖြေလေသည်။

“အခိုက်အတန့် သဘောလောက် ဦးကျိုးတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီသင်္ဘောသားကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘာသာစကားတတ်အောင် အမြန်ဆုံးသင်ပေးဖို့ ကောင်းတယ်လို့ထင်ပါတယ် ယာဘူသခင်။ ဒီလူကို ချုပ်တိုင်နှိုင်းဖို့အတွက် နောက် ထပ် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်လောက် သုတ်သင်ပစ်ဖို့လိုမယ်လို့လည်း

ထင်ပါတယ်။ ဒါမှလည်း သူဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စကားကိုနားထောင်မှ ကောင်း တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။ သူနဲ့ တိုက်ခိုက်စကားပြောနိုင်လာပြီဆိုရင် ကျွန်တော်ကျွမ်းတဲ့ ပညာပဟုသုတတွေကို သခင်က အသုံးချနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဝရင်ဂျီ ဘုန်းကြီး ပြောချက်အရ ဒီလူဟာ သင်္ဘောသားကို ခရီး ရိ(ပိုင်)ပေါင်းထောင်ချီပြီး သင်လယ်ပြင်မှာဖြတ်ပြီး မောင်းနှင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်သခင်။ အခုရောင်းပြောဟာ တော်တော်ကို ကျွမ်းကျင်လိမ့်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်”

“အိုမီဆန်၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွမ်းကျင်လိမ့်မာတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ ဆိုလား။ ဒါကြောင့် တိရစ္ဆာန်တွေကို လိမ္မာကျိုးနွံလာအောင် လေ့ကျင့်သင်ကြား ပေးသလို မင်းကိုယ်တိုင် မျက်နှာဖြူလူ့ရိုင်းသင်္ဘောသားတွေ ကျိုးနွံလာအောင် ဆွဲကျင့်ပေးဖို့ တာဝန်ယူပေတော့”

ယာဘူက ရယ်မော၍ပြောရာ အိုမီကပါ လိုက်ရယ်မောရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ကြီးစားပါမယ် သခင်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

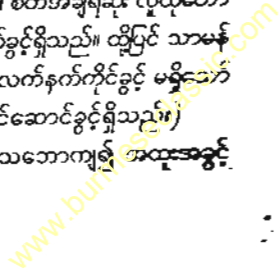
“ကောင်းပြီ အိုမီဆန်၊ အခုအချိန်ကစပြီး မင်းအပိုင်စားရတဲ့ နယ်မြေက နှိပ်ဆယ်ပတ်လည် ရှိစေရမယ်။ မင်းရတဲ့ အခွန်ငွေကလည်း ကိုကူ ငါ့ရာကနေပြီး ချိတ် တစ်ထောင်အထိ တိုးရစေမယ်။

မှတ်ချက်။ #ရီဆိုသည်မှာ ရှေးခေတ် ဂျပန်ပြည်၌ အက္ခရာအဝေး အတိုင်း အတာတစ်မျိုး ဖိုင်သဘောဖြစ်သည်။

“ဒါတင်မကသေးဘူး။ ကျုပ်က မောင်ရင့်အပေါ် စေတနာထားတဲ့အနေနဲ့ အသိပညာကို ကျုပ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မြင်းကောင်းနှစ်စီး၊ ပိုးသားကီမိုနိုဝတ်စုံ အနုနှစ်ဆယ်၊ သံချပ်ကာကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်၊ ဓားရှည် နှစ်လက်နဲ့ နောက်ထပ် မင်းက တပ်သားသစ်များအဖြစ် စည်းရုံးစုဆောင်းရမယ့် ဆာမူရိုင်း တစ်ရာအတွက် အဖွဲ့လက်နက် အပြည့်အစုံ ပို့ပေးလိုက်မယ်။ တတယ်လို့ စစ်ဖြစ်လာရင် မင်းဟာ ငါ့စစ်ဦးစီးအဖွဲ့မှာ ဟာတာမိုတို အဖြစ် ချက်ချင်းဝင် အမှုထမ်းရမယ်”

(ဟာတာမိုတို ဆိုသည်မှာ ဆာမူရိုင်းထက်အဆင့်မြင့်သော ရှေးဟောင်း ဂျပန်ဘွဲ့တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူသည် ဒိုင်မီယိုနယ်စား၏ စိတ်အချရဆုံး လူယုံတော် ဖြစ်ပြီး အချိန်မရွေး နယ်စားရှေ့မှောက်သို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ရှိသည်။ ထို့ပြင် သာမန် ဆာမူရိုင်းအနေဖြင့် ဒိုင်မီယိုရှေ့မှောက်သို့လာလျှင် လက်နက်ကိုင်ခွင့် မရှိသော် လည်း ဟာတာမိုတိုကတော့ ဓားရှည်နှစ်လက် ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရှိသည်။)

ယာဘူသည် ဆာမူရိုင်းအိုမီအား တကယ်ပင် သဘောကျ၍ အထူးအခွင့် အရေးများ ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအရပ်တွင် မိမိလာရောက်နေခိုက် အိုမိက ညဉ့်ခံပြုစုပုံများကိုလည်း အထူးသဘောကျမိသည်။

ဥပဒေပညာရပ်တွင် ကိစ္စဆန်းအမည်ရှိ ချစ်စဖွယ်မိန်းကလေးကို အဆင်သင့်ခေါ်ထားပြီး ဧည့်ခံပြုစုစေပုံကအစ နံနက်မိုးသောက်သောအခါ နံနက်စာ ကောင်းကောင်းစားပြီး ရေမိုးခိုးရပ် ဆူပိုက် နှိပ်နယ်ပေးပုံများပါမကျန် အစီအစဉ် အားလုံးယာဘူက အလွန်ကျေနပ်သဘောကျမိလေသည်။

“အိုမိဆန်. . . မိမိမာက ကျုပ်ရဲ့ပန်းခြံထဲမှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးရှိတယ်။ အဲဒီကျောက်တုံးကို လက်ဆောင်အဖြစ် လက်ခံစေချင်တယ်။ ဒီမှာ ကျုပ်ရဲ့နေတုန်း မင်းရဲ့ အစီအစဉ်အားလုံး ကျေနပ်ဖွယ်ရှိတာကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အမှတ်တံဆိပ်လက်ဆောင်ပဲ။ အဲဒီကျောက်တုံးကို တခြားပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ကျုပ်ပို့ပေးလိုက်မယ်။ ဒီကျောက်တုံးဆိုပေမယ့် မိုးခိုကျောက်မဟုတ်ဘူး။ နောက်ကြောင်းရာဝင် ရှိတယ်။ ဒီကျောက်တုံးဟာ ကျုပ်အင်ပါယာရဲ့ တောင်ဘက်စွန်း ကျွန်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်းကျွန်းလားတယ်။ ကျောက်တုံးနားမှာ ကျုပ်တို့တပ်ဟာ တိုက်ကိုသခင်ကြီးရဲ့ ထိုးစစ်ဆင်နဲ့ အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြတယ်။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ဆယ်ငါးနှစ်လောက် ခန့်သွားပြီ။ သူပုန်သောင်းကျန်းသူတွေကို အပြုတ်တိုက်ပြီး ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးကို သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးနိုင်ခဲ့တဲ့ တိုက်ကို သခင်ကြီးရဲ့ စစ်တပ်မှာ ကျုပ်လည်းပါဝင်ခဲ့တယ်။ ဝိုင်မီယိုယာဘူက အားရပါးရပြောနေချိန်တွင် ဆာမူရိုင်းအိုမိသည် ကျေနပ်သဘောကျ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ကျွန်တော်အနေနဲ့ အထူးပဲ ဂုဏ်ယူပါတယ် သခင်”

“ဟေ့. . . အိုမိဆန်၊ အဲဒီကျောက်တုံးကို မင်းရဲ့ ဟောဒီပန်းခြံထဲပဲ ထားလိုက်ပါလား။ ပြီးတော့ နာမည်သစ် တစ်ခုပေးလိုက်ပေါ့။ ကျုပ်တို့တုန်းက ထိုးစစ်အမိန့်ကို စောင့်နေခဲ့ရလို့ အမိန့်စောင့်ရတဲ့ ကျောက်တုံးလို့ ခေါ်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ အခြေအနေနဲ့ ကိုက်ညီအောင် မျက်နှာဖြူလူရိုင်းတို့ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကျောက်လို့ ခေါ်ရင်လည်း ကောင်းမယ်”

ဤတွင် အိုမိသည် သူ၏သဘောထားကို ပြောကြည့်လေသည်။

“ကျွန်တော်အပေါ် သခင်က အခုလိုကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်တာကို အမြဲတစေ သားစဉ်မြေးဆက်သတိရနေအောင် စိတ်ချမ်းသာမှုပေးသော ကျောက်တုံးလို့ အမည်ပေးရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိပါတယ်သခင်”

“မကောင်းဘူးထင်တယ်။ ရှုပ်မိတယ်ကွာ။ စောင့်နေရသော မျက်နှာဖြူလူရိုင်းလိုသာ ခေါ်လိုက်ပါ။ အဲဒါက သဘာဝကျတယ်။ ဒီမျက်နှာဖြူ လူရိုင်း သင်္ဘောသားက ကျုပ်အလာကို စောင့်နေရတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ဖက်က ကြည့်တော့လည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ဒီမျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားကို စောင့်နေရတဲ့သဘော ရှိတယ်။ ပြီးတော့ အခုနောက်ဆုံးရလဒ်က ကျုပ်အသက်မသေသလို မျက်နှာဖြူ

သင်္ဘောသားလည်း မသေရဘူး မဟုတ်လား။ ကောင်းတယ်။ ဒီနာမည်ပဲ ကောင်းတယ်။ နောက်တစ်ခုကလည်း မင်းတို့သုတ်သင်လိုက်တဲ့ မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားက ယောက် ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီလူက သေပြီးလို့ လူပြန်ဖြစ်ရင် တို့လို ကျုပ်နဲ့ အတူတစ်ဦးအဖြစ် လူပြည် ရောက်ချင်ရောက်လာနိုင်တယ်။ ဒီလိုသာ ဖြစ်ရင် နောက်ဆုံးပေါင်းစွာ ကြာတဲ့အခါ သူ့ရဲ့သားစဉ်မြေးဆက်က ဒီကျောက်တုံးကို တွေ့ကြတဲ့အခါ ကျောက်တုံးနာမည် ပေးထားပုံကို သိရပြီး ကျေနပ်သဘောကျလိမ့်မယ်”

ယာဘူ၏ စကားအဆုံးတွင် ဆာမူရိုင်းအိုမိသည် နောက်ထပ် ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားပြန်သည်။ သူ့အား ဝိုင်မီယို နယ်စားက ပေးလိုက်သည့် အခွင့်အရေးအတွက် များလွန်းလှသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ယာဘူက ရသင့်ရထိုက်၍ ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ယာဘူသည် အလွန်အကင်းပါးပြီး ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသူ ဖြစ်သည်။ ဆာမူရိုင်းအိုမိအား အပိုင်စားရသည့် နယ်မြေနှင့် အခွန်ငွေပမာဏတိုးပေးလိုက်ခြင်းမှာ နှစ်သိန်းသိန်းသွင်းနည်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ မိမိ လက်အောက်ခံ ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးအား အခွင့်အရေးပေးခြင်းသည် မိမိအပေါ် ဝိညိုလေးစားလာစေနိုင်သလို အခွင့်အရေးကို လျော့ပေါ့လိုက်ပါက ရန်သူဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်းကိုလည်း ယာဘူက ကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်လေသည်။

အိုမိ၏ မိခင်ကြီးကိုလည်း အိုကူဆန်ဟု သူ၏ အမေအရင်း ခေါ်သလို ခေါ်၍ စကားပြောလေသည်။

“အိုကူဆန်. . . တူတော်မောင် အိုမိဟာ ဒါလောက်အရည်အချင်းရှိတယ်။ သူ့အဖေက ကျွန်တော့်ကို စောစောက ပြောဖို့ကောင်းတယ်။ အဲဒီလိုသာဆိုရင် အိုမိဟာ အခုထက်ပိုပြီး ရာထူးအဆင့်မြင့်နေလောက်ပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်။ အိုမိရဲ့ ဖခင် အမေခင်ပွန်းကလည်း သခင်က အလွန်အလုပ်များနေတဲ့ကြားက သားရဲ့အကြောင်းပြောရမှာ ဝန်လေးခဲ့ပါတယ်။ အမေ့အဖေ့ အခုလို သားတော်မောင် အိုမိက သခင်လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းပြီး အဆင်ကျေနပ်လောက်အောင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်တာကို အမေဖြင့် သိပ်ပြီး နှစ်သက်မိပါတယ်။ အကယ်ဆိုတော့ အိုမိ အပါအဝင် ဒီအရပ်က လူတွေအားလုံးဟာ သခင်ရဲ့အမှုတော်ကို ထမ်းကြဖို့ တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်ပါလား။”

အဘွားကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် မြင်းခွာသံများ ကြားရပြီး ယာဘူ၏ နားထောင်ရုံ အိုကူရာရှိသူသည် မြင်းစီး၍ ပန်းခြံတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး သတင်းပို့သည်။

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီသခင်။ ယေဒိမြို့ကို သခင်က အမြန်သွားအောင် အဆင်သင့်ရင် အခုပဲထွက်ကြရင်ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

“အေး. . . ကောင်းပြီ။ ဒီမယ် အိုမိ. . . မင်းနဲ့ မင်းလူတွေက ကုန်ဝတ္ထု

တွေ သယ်ယူတဲ့ ကွန်ဗိုင်းနဲ့လိုက်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့တိုက်ရောက်တဲ့အထိ အိဂူရာမို့ ကူညီရမယ်”

ယာဘူသည် ပြောနေရင်း အိုမီ၏ မျက်နှာတစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ... အိုမီဆန်”

“ကျွန်တော်က မျက်နှာဖြူလူရိုင်းတွေအကြောင်း စဉ်းစားနေမိလို့ပါသခင် ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်။ ဒီကောင်တွေကိုစောင့်ဖို့ လက်နက်ကိုင်အစောင့်နည်းနည်းပါးပါး ထားပစ်ခဲ့ရင် ပြီးတာပဲ။ ဒီမျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားတွေကလည်း ဒါလောက် အရေးမကြီးပါဘူး။ သူတို့ကို မင်းလုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်တယ်။ အားထုပြောတိုက်ခန်းထဲ ပြန်သွင်းချင်ရင်လည်း သွင်းထားလိုက်။ သူတို့ဆီက အသုံးကျမဝ အချက်အလက် သတင်းတစ်ခုခုရရင်သာ ကျုပ်တို့ကို အမြန်ဆုံးသတင်းပို့လိုက်”

ယာဘူက ဆက်လက် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီသခင်၊ သူ့ကြီးမူရာကိုတာဝန်ပေးပြီး ဆာမူရိုင်းဆယ်ယောအစောင့်ထားခဲ့ပါမယ်။ လေးငါးရက်ပဲကြာမှာမို့ ဒီအတောအတွင်း ဘာမှပြစ်စရာမရှိပါဘူး။ ဒါထက် မျက်နှာဖြူသင်္ဘောနဲ့ ပတ်သက်လို့ကော သခင်က ဘယ်လိုရမှ စေ့ချင်ပါလဲ”

“ဒီမှာပဲထားလိုက်ဦး။ ဒီအတွက် မင်းကိုယ်တိုင်က တာဝန်ယူရမယ်။ ဒီသင်္ဘောကို ပေါ်တူရီလူမျိုးတွေ သဘောကျချင်ကျမယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ညွှန်ကြားချက်အရ ဇူကီမိုတိုက နာဂါဆာကီမြို့က ပွဲစားတစ်ဦးဆီကို စာရေးကမ်းလှမ်းထားပြီး... တကယ်လို့ ပေါ်တူရီတွေ သဘောကျပြီး ဝယ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဒီမှာလာဖို့ လိုနိမ့်မယ်”

ယာဘူက ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် ဆာမူရိုင်းအိုမီသည် ခေတ္တမျှ ဆိုင်းနေပြီး သူ၏သဘောထားကို တင်ပြပြန်သည်။

“သင်္ဘောကိုတော့ သခင်က မရောင်းဘဲထားရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်။ မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားတွေကို အသုံးချပြီး ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေကိုယ်တို့ သင်္ဘောကိုင်တွယ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးရင် ရနိုင်ပါတယ်”

ခိုင်မီယို ယာဘူသည် အိုမီ၏ အကြံပေးချက်ကို လက်ခံချင်ဟန်မတူချေ

“ကျုပ်က မျက်နှာဖြူသင်္ဘောကို ဘာလုပ်ဖို့ထားရမှာလဲ။ သင်္ဘောဆိုတာ ယုတ်ညံ့တဲ့ ကုန်သည်စီးပွားရေးသမားတွေကသာ လက်ဝယ်ထားရှိကြတယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်သခင်။ ကျွန်တော်က ဇူကီမိုတိုအနေနဲ့ သင်္ဘောကို ဆက်ထားချင်မလားလို့ပါ”

“ကျုပ်အဖို့ ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ဖို့သာ အသုံးကျတဲ့ ဒီသင်္ဘောမျိုး

“ပရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ပြောတော့ ဒီသင်္ဘောဟာ စစ်သင်္ဘောတစ်စင်းပဲလို့ ဆိုပါတယ်။ တကယ်လို့ စစ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဒီလိုစစ်သင်္ဘောဟာ...”

အိုမီ၏စကားမဆုံးမီ ယာဘူက ကြားဖြတ်လျှက်...

“ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်ပွဲက ပင်လယ်ထဲကို တိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မြေပေါ်မှာ တိုက်ရမယ်။ ပင်လယ်ပြင်ဆိုတာက ယုတ်ညံ့တဲ့ကုန်သည်တွေ၊ ပင်လယ်စားပြေတွေ တွက်စားတဲ့နေရာဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ယာဘူသည် ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးက အသင့်ကိုင်စောင့်နေသော သင်္ဘောစီးရုံရာသို့ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

မြင်းပေါ်မတက်မီ သူသည် ပင်လယ်ဘက်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်

အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

အိုမီလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရွက်သင်္ဘောကြီးတစ်စီးသည် ဆိပ်ကမ်း

ဆီသို့ ဦးတည်လာနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

သင်္ဘော၏အလံတိုင်ထိပ်ဖျားတွင်ကား စစ်ဘုရင်နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါ

မှတ်အသားအလံ လွှင့်ထူထားလေသည်။

တို့ပြည်နယ်နှစ်ခုကို ဟိရိုမတ်ဆူအား အပိုင်စားစေ၍ သူကောင်းပြုခဲ့သည်။ အခွန်
 ဘာအနေဖြင့်လည်း နှစ်စဉ်ကိုကင်းသိန်းတိတိ ခံစားခွင့်ပြုထားသည်။
 တိုရာနာဂါအနေဖြင့် ဟိရိုမတ်ဆူအား ချီးမြှောက်ထားခြင်းမှာလည်း
 ကြောင်းရှိပေသည်။
 ဟိရိုမတ်ဆူသည် ဓားရေး၊ လှံရေး စသော စစ်သူကြီးတို့ တတ်အပ်သော
 သူတို့ကဲ့သို့ပင် ဂျွမ်းကျင်သလောက် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ကွပ်မျက်ရာ၌
 သူ့လက်သံပြောင်သည်ဟု နာမည်ကျော်ကြားသူဖြစ်၍ တိုရာနာဂါက ညာလက်
 ဖြစ် အားကိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အခန်း (

* * *

သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်မိသည်နှင့် ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းလာသူ
 တိုရာနာဂါ၏တံတပ်များကို ဦးစီးကွပ်ကဲသူ သေနာပတိ ဟိရိုမတ်ဆူ ဆိုသူပင် ဖြစ်
 သည်။

သူသည် အရပ်ခြောက်ပေန်းပါးရှိသဖြင့် ဂျပန်လူမျိုးတို့အနေဖြင့် အရပ်
 သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ခြောက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ရှိပြီ
 သော်လည်း အလွန်ဗလကောင်းပြီး သန်စွမ်းလှသူတစ်ဦးဖြစ်၍ ရင်ဘတ်ကျော
 သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆင်းလာလေသည်။

သူဝတ်ထားသော စစ်ဝတ်စုံ ကီမိုနိုက အညိုရောင် ပိုးသားဖြင့်ပြီး
 ရင်ဘတ်တွင် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါတံဆိပ် အမှတ်အသားများ ထိုးထားသူ
 ရင်ဘတ်နှင့် လက်မောင်းနှစ်ဖက်တွင် စစ်သည်ရဲမက်များ စစ်ခြေပြင်၌ သုံး
 သံမက်ချပ်ပြားများကာလျက် တပ်ဆင်ထားသည်။ ခါးကြားတွင် ဓားတိုတစ်
 ထိုးထားပြီး ဆာမူရိုင်းဓားလွတ်ရှည်ကြီးကိုမူ လက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်ထားလေသည်။

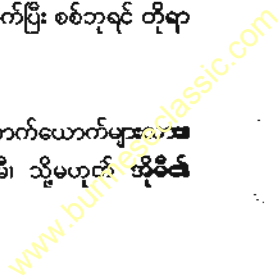
ဟိရိုမတ်ဆူသည် ဓားရေးအတတ်တွင် အထူးကျွမ်းကျင်သဖြင့် လျှာ
 ပြက် လျှင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ဓားကို ခုတ်နိုင်စွမ်းရှိသော သူ၏သခင် တိုရာနာဂါ
 အမြဲတမ်းကာကွယ်ရန် အဆင်သင့်ရှိလေသည်။ သူသည် အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်
 အရွယ်မှစ၍ ဓားရေးကျွမ်းကျင်သူ စစ်သည်သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ၏ ဝါသနာနှင့်စရိုက် တစ္ဆေတိုးလုပ်တတ်သော စိတ်ဓာတ်ကို မည်
 ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းမရှိချေ။ ဂျပန်နိုင်ငံ အာဏာရှင် တိုက်ကိုကြီးသည်ပင်လျှင် သူ
 ပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍ မရနိုင်အောင် ခေါင်းမာလေသည်။

လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်က တိုက်ကို ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဟိရိုမတ်ဆူ
 စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ လူယုံတော် ညာလက်ရုံးဖြစ်လာခဲ့သည်။ တိုရာနာဂါ က
 သူ၏ သစ္စာရှိမှု၊ သတ္တိကောင်းမှုကို အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် ဆာဂါ

ဆိပ်ကမ်း၏ ကုန်းထိပ်ပေါ်တွင် ကျေးရွာသူရွာသားယောက်ျား၊ မိန်းမ၊
 သူငယ်များမပါမကျန် အပြည့်စုံရုံးရောက်ရှိနေကြလေသည်။
 သူတို့အားလုံးသည် ဂျပန်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံအရ ခူးတုပ်ကာ ဦးညွတ်
 ပြုနေကြသည်။
 ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းများသည်လည်း စည်းကမ်းတကျ တန်းစီ၍ အသင့်
 နေကြသည်။
 ဆာမူရိုင်းတပ်ဖွဲ့၏ ထိပ်ဆုံးတွင်ကား ဒိုင်မီယိုနယ်စားယာဘုသည် သူ၏
 နိမိတ်များနှင့်အတူ ရပ်နေလေသည်။
 အကယ်၍သာ သူသည် အမျိုးသမီး၊ သို့မဟုတ် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သော
 အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်ပါမူ ဤနေရာတွင် စိတ်ကိုဖြေ၍မရဘဲ ရင်ဘတ်စည်တီး ငိုကြွေး
 နေကြိမ်သည်။
 ယခုရင်ဆိုင်နေရသော တိုက်ဆိုင်မှုက လွန်လွန်းအားကြီးသည် မဟုတ်ပါ

မိမိထက် များစွာရာထူးမြင့်သူ နာမည်ကျော်စစ်ဘုရင်ကြီး တိုရာနာဂါ
 တို့က ဤကျေးရွာသို့ ရွတ်တရက်မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာခြင်းသည် နိုးနိုး
 စိတ်မတည်မှုတစ်ခုမှ ဟုတ်ပါလေစ။
 မိမိ(ယာဘု)အား တစ်စုံတစ်ယောက်က သစ္စာဖောက်ပြီး စစ်ဘုရင် တိုရာ
 နာဂါက လျှို့ဝှက်သတင်းပို့ခြင်းဖြစ်ဖို့ များပေသည်။
 သစ္စာဖောက်သူသည် မည်သူပေနည်း။
 ယေဒိုမြို့ရှိ မိမိ၏ မိသားစုအသိုက်အဝန်းမှ တစ်ယောက်ယောက်များသာ
 ဒါမှမဟုတ် ဤအန်ဂျီရိုကျေးရွာမှ ဆာမူရိုင်းအိုမိ၊ သို့မဟုတ် အိုမိ
 တို့က တစ်ယောက်ယောက်များ ဖြစ်နေသလော။

သို့တည်းမဟုတ် အန်ဂျီမိုကျေးရွာမှ ရွာသားတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်နေသလော။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မိမိသည် ယခု အကျပ်အတည်းတွေ့နေရပြီဖြစ်သည့် စစ်ဘုရင်တို့ရာနာဂါသည် မိမိထက်ရာထူးအဆင့်နှင့်တကွ အဘက်ဘက်မှ အင်းသာသဖြင့် ကျိုးစွဲစွာနေခဲ့ရသော်လည်း ယာဘူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား တိုရာနာဂါ၏ ရန်သူသဖွယ်သတ်မှတ်ကာ စက်ဆုပ်မုန်းတီးနေလေသည်။

ယခုတော့ မိမိတစ်ဦးတည်း အပိုင်စီးရန် ကြံစည်ထားသော မျက်နှာသင်္ဘောအကြောင်းကို ရန်သူ တိုရာနာဂါ သိရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

စစ်သူကြီး ဟီရိုမတ်ဆူ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ယာဘူသည် ဝူးတူးဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်ရာ ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းအားလုံးတို့ကလည်း လိုက်အလေးပြုလိုက်ကြလေသည်။

“ဪ... ယာဘူဆာမာပါကလား”

ဟီရိုမတ်ဆူက ခပ်တည်တည်နှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူသည် ထုံးစံထင်လာအရ ပြန်၍ ဦးညွတ်လိုက်သော်လည်း ဦးညွတ်ပုံက မှန်ကန် တိကျခြင်း မရှိဝတ်ကျော့ ဝတ်ကုန် လုပ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ယာဘူက သိလိုက်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဟီရိုမတ်ဆူကို သူ၏နောက်ကွယ်တွင် သံလက်သီးဟုခေါ်လေ့ရှိကြသည့် သူ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု၊ အကြမ်းဖက် ဝါသနာကြီးမှုတို့ကြောင့် ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တိုရာနာဂါစစ်ဘုရင်၏ အလံတော်ကို ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရှိသူဆို၍ ဟီရိုမတ်ဆူအပါအဝင် စစ်သူကြီးသုံးဦးသာရှိလေသည်။

ထိုမျှအရေးပါသော စစ်သူကြီးတစ်ဦးအား အဘယ်ကြောင့် မိမိ၏ စေလွှတ်လိုက်လေသနည်းဟု ယာဘူက စဉ်းစားနေမိလေသည်။

သို့သော် ပါးစပ်ကမူ ကြွမြေမပျက်။

“ဟီရိုမတ်ဆူ ဆာမာခင်ဗျား။ လူကြီးမင်းက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလွန်အကျွံတဲ့ ကျေးရွာတစ်ရွာကို အခုလို လာရောက်တာဟာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အလွန်အကျွံတက်စရာ ကောင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့ အရှင်သခင် အမိန့်ပေးလိုက်လို့ လာခဲ့တာပဲ”

“ဟီရိုမတ်ဆူက ခပ်တည်တည် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည့် သူသည် စကားပြောရာ၌ ပရိယာယ်လုံးဝမရှိ။ အလွန်ဘုကျပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောတတ်သူဟု နာမည်ကြီးလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့က အလွန်ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က မျက်နှာဖြူလူရိုင်းတွေရဲ့ သင်္ဘောကြောင့် ယေဒိုမြို့ကနေပြီး အမြန်

ရောက်တယ်”

ယာဘူက ရည်မှန်စွာပြောသော်လည်း ဟီရိုမတ်ဆူသည် မျက်နှာထားအတိုင်းတင်းတင်းပင် ရှိနေလေသည်။

“တိုရာနာဂါ အရှင်သခင်က သူ့အပေါ် ချစ်ကြည်လိုလားတဲ့ ခိုင်မီယိုအားလုံးကို သူ့ကိုယ်တိုင် အိုဆာကာမြို့က ပြန်မရောက်မချင်း ယေဒိုမြို့မှာ နေကြဖို့ ခြံငြိမ်းခေါ်ထားတယ်”

“တိုရာနာဂါ အရှင်သခင်ကြီး နေထိုင်ကောင်းပါရဲ့လား။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေတယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“တိုရာနာဂါ အရှင်သခင်အနေနဲ့ ယေဒိုမြို့က သူ့ရဲ့တိုက်ကြီးကို ပြန်ရောက်ဖို့ လုံလုံခြုံခြုံရှိတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ပြီးတော့ စစ်ဘုရင် အိရိုဒိုနို ပဋိပက္ခမှုဟာ ပြန်ပြန်စစ်ဖြစ်ပြီး ကျင့်တို့စစ်တပ်တွေ အိုဆာကာမြို့ကို ချီတက် မီးရှို့ပစ်နိုင်ရင်လည်း အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟီရိုမတ်ဆူက သူ၏စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ခပ်ဘွင်းဘွင်းပင် ပြောလိုက်သည်။

သူသည် စစ်ဘုရင်တိုရာနာဂါကို အကြောင်းမဲ့သစ္စာရှိသူဖြစ်၍ ယှဉ်ပြိုင်ဘက် စစ်ဘုရင်အိရိုဒိုအား အလွန်စက်ဆုပ် မုန်းတီးလေသည်။

အိုဆာကာမြို့၏ ရဲတိုက်ကြီးကို ကွယ်လွန်သူ တိုက်ကိုကြီးက တည်ဆောက်ခဲ့ရာ ပြင်ပမှ ရန်သူများ မည်သို့မှ ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်အောင် အိုင်အခံ စီမံဖန်တီးထားခဲ့ကာ မင်းမူနေသဖြင့် အတိုးကြီး ဟီရိုမတ်ဆူ အနေဖြင့် အရှင်သခင်၏ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရင်း အိုဆာကာရဲတိုက်ကြီးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်စိတ်ပေါက်နေလေသည်။

အိုဆာကာ ရဲတိုက်ကြီးကလည်း ဂျပန်အင်ပါယာ နယ်မြေတစ်ခုလုံးတွင် အကောင်းဆုံး ရဲတိုက်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျားများ၊ တံတားများ၊ ရဲတိုက်ငယ် သို့မဟုတ် အင်တန်းကျင်အဆောင်များနှင့် အလွန်လှပတင့်တယ်သလို ရဲတိုက်ကြီးအတွင်း၌ စစ်သည်ရဲမက်ရှစ်သောင်းကျော်အတွက် နေရာထိုင်ခင်းများ အလုံအလောက်ရှိပေသည်။ နန်းမြို့မှာ ဆိုနိုင်သော ရဲတိုက်မြို့ရိုး၏ အပြင်ဘက်ပတ်ပတ်လည်တွင် ရန်သူလျာဖြစ်သူ ယေမုန်အား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန်ထားသည့် လက်နက်ကိုင် စစ်တပ်များလည်း ရှိသေးသည်။

တိုက်ကိုကြီး မကွယ်လွန်မီက သူမရှိသည့်အခါ အရွယ်မရောက်သေးသူ ရန်သူလျာယေမုန်က မည်သို့ဖြင့် အုပ်ချုပ်သွားရန် ရိုးရှင်းအတိုင်းပင်ခံလူကြီးများ ခိုင်ခံ့သော ရိုးရှင်းကောင်စီကို ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့သည့်ပြင် ယင်းရိုးရှင်းကောင်စီသည် အင်တန်းကျင် နှစ်ကြိမ်(တစ်ကြိမ်လျှင် ဆယ်ရက်ကြာ) အစည်းအဝေးပြုလုပ်ရမည့် အစည်းအဝေးပြုလုပ် ကျင်းပသည့်နေရာကလည်း အိုဆာကာရဲတိုက် သို့မဟုတ်

နန်းတော်၏ပတ်ဝန်းကျင် အနီးအနားတွင် ဖြစ်စေရမည်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ပေသည်။
ယင်းသို့ အစည်းအဝေးကျင်းပချိန်တွင် ဒိုင်မီယို(နယ်စား) အားလုံးသည် မိမိတို့မိသားစုနှင့်တကွ နန်းလှာမင်းသားတလေးအား ဝင်ရောက်အလေးပြုကြရလေသည်။

ယာဘူသည် အထက်ပါ အကြောင်းအရာများကို တွေးရင်းက...
“ဒါဖြင့် တိုရာနာဂါ သခင်ဖာလည်း အိုဆာကာမြို့ကို မသွားလို့မဖြစ်ဘူးပေါ့။ တကယ်ဆို မသွားဘဲနေရင်လည်း သစ္စာဖောက်ရာကျသွားမှာပဲနော်”
ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူက သဘောမကျဘဲ မျက်နှာနီလာလေသည်။

“ဘယ်သူ့ကို သစ္စာဖောက်ရာကျမှာလဲ။ ဒီမယ် အိဒိုဒိုဟာ ကျုပ်ရဲ့ အရှင်သခင်ကို အင်အားနည်းပြီး စစ်သည်ရဲမက်နည်းလာအောင် တမင်သက်သက် လုပ်နေတယ်။ ကျုပ်သာ အင်အားရှိရင် အိဒိုဒိုရဲ့ ခေါင်းကိုဖြတ်ပစ်ဖို့ နည်းနည်းမှ ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဤသို့ ဒေါသထွက်ဟန်ဖြင့်ပြောပြီးမှ ဟိရိုမတ်ဆူသည် မျက်နှာဖြူသဘောအီရင်စိတ်စိတ် ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အမြောက်လက်နက်တွေက ဘယ်မှာလဲ”
“ကျွန်တော်က စိတ်ချအောင်ဆိုပြီး ကုန်းပေါ် သယ်ယူထားလိုက်ပါတယ်။ ဒါထက် ဝိုလ်ချုပ်ကြီး တိုရာနာဂါ သခင်အနေနဲ့ အိဒိုဒိုနှင့် မတိုက်ဘဲ စေ့စပ်ဆွေးနွေးပြီး နားလည်မှုယူမယ်ထင်ပါသလား”

“ကျုပ် အိုဆာကာမြို့က ထွက်လာချိန်မှာတော့ အားလုံးအေးအေးဆေးဆေးရှိနေတာပဲ။ နိုးဂျင်ကောင်စီ အစည်းအဝေးက နောက် သုံးရက်ကြာရင် လှစ်လိမ့်မယ်”

“တိုရာနာဂါနဲ့ အိဒိုဒိုတို့ နှစ်ဦးရဲ့ ပဋိပက္ခမှုဟာ အတိအလင်း လက်နက်ကိုင်တိုက်ကြတဲ့အထိ ဖြစ်လာမယ် ထင်ပါသလား”

ယာဘူက သူ သိလိုသော အဓိကမေးခွန်းကို မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ် တစ်ယောက်တည်း သဘောအရတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားဖြစ်အောင် တိုက်ကြတာပဲ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုရာနာဂါ သခင်ရဲ့ သဘောထားတို့ မပြောနိုင်ဘူး။ သူက စေ့စပ်ဆွေးနွေးပွဲ လုပ်ချင်လုပ်မယ်။ အရေးအကြီးဆုံးက တိုရာနာဂါသခင်က ဒိုင်မီယို(နယ်စား)အားလုံး ယေဒိုမြို့မှာ သူ့ကို စောင့်နေကြရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်။ ဒီနေရာက ယေဒို မဟုတ်ဘူး”

ဟိရိုမတ်ဆူက ဒိုင်မီယိုယာဘူ၏ အပြစ်ကို ထောက်ပြသလို ပြောလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မျက်နှာဖြူ သဘောကိစ္စဟာ အရေးကြီးတယ်

လို့ ဒီအရပ်ကို ထွက်လာခဲ့တာပါ။ သဘောနဲ့ ပတ်သက်လို့ အသေးစိတ် စုံစမ်းရအောင် လာခဲ့တာပါပဲ”

“မလိုပါဘူး ယာဘူဆန်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ သိဖို့တောင်းတယ်။ တိုရာနာဂါ သခင် မသိဘဲ ဘာကိစ္စမှ လုပ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ သဘောကိစ္စဟာ အရေးကြီးတယ်ထင်ရင် သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်ယောက်ကို စုံစမ်းဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တာပေါ့။ အခု သူက ကျုပ်ကို တာဝန်ပေးပြီး လွှတ်လိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျား ဒီကိုရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်နေ့တစ်ည ရှိပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ယေဒိုကိုလာခဲ့တာ နှစ်ရက်တည်း ကြာခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ခရီးထွက်လာတာ အလွန်မြန်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒါဟာ ခိုးကျွေးရာပါပဲ”

ဤတွင် ယာဘူသည် ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ဟိရိုမတ်ဆူ စိတ်မတိုစေရန် သူလာခဲ့ရမည့် ခရီးကြမ်းအကြောင်းကို ဆက်ပြောနေလေသည်။

သို့သော် သူ၏အတွင်းစိတ်က အခြားပြဿနာများအကြောင်း တွေးနေမိလေသည်။

မိမိအား သစ္စာဖောက်ကာ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ လျှို့ဝှက်သတင်းပေးခဲ့သူ သူလျှိုကား မည်သူပေးနည်း။

သတင်းပေးသူ မရှိလျှင် တိုရာနာဂါအနေဖြင့် မည်သို့လျှင် မျက်နှာဖြူသဘောအကြောင်း ချက်ချင်းသိရှိလေသနည်း။

ထို့ပြင် မိမိယေဒိုမြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြောင်း သတင်းကို မည်သူက တိုရာနာဂါအပေါက်အောင် ပေးခဲ့သနည်း။

လတ်တလော ပြဿနာကား ဝေရာနာဂါ၏ညာလက်ရုံး ဝိုလ်ချုပ်ကြီး အိဒိုမတ်ဆူ ကျေနပ်အောင် လိမ္မာပေးနပ်စွာ ဆက်ဆံရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ဤပြဿနာကို မည်သို့မည်ပုံ ဖြေရှင်းရလျှင် ကောင်းမည်နည်း။

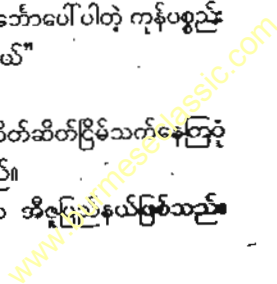
ဒိုင်မီယိုယာဘူက သူလာခဲ့ရသော ခရီးစဉ်အကြောင်း ပြောပြသည်ကို အိဒိုမတ်ဆူသည် ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီးနောက် မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းနှင့်...

“တိုရာနာဂါ သခင်က မျက်နှာဖြူသဘောနဲ့ သဘောပေါ်ပါတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းအားလုံးကို သိမ်းယူလိုက်ပြီလို့ အမိန့်ထုတ်ထားပြီးဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြောင့် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြတဲ့ တစ်ဖျိုးစိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ဤနေရာဒေသသည် ယာဘူအပိုင်စားရသော အိဒိုမြို့နယ်ဖြစ်သည်။

ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဤဒေသတွင် တိုရာနာဂါ စစ်ဘုရင်အနေဖြင့် မည်သည့် အခွင့်အရေးမှ မရှိချေ။

စစ်သူကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည်လည်း ဤအရပ်တွင် မည်သို့ အမိန့်ပေးခွင့်မရှိ။

ဤသို့တွေးရင်း ယာဘူသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ၏ ဓားရှည်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

ဟိရိုမတ်ဆူသည် တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ အတွေ့အကြုံ ဝါရင့်သူပီပီ မည်သို့ တုန်လှုပ်ပုံမရဘဲ ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေးပင် ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

သူသည် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါအမိန့်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း တစ်သေမတိမ်းလိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ယခု ယာဘူက ရန်ပြုလာလျှင် ရင်ဆိုင်ရန်သာ ရှိသည်။ မိမိက လက်ဦးအောင် ထိုးခုတ်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ မိမိပင်လျှင် သေရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် လက်က ဘာမှမလုပ်သေးသော်လည်း အသင့်ပြင်ထားသည်။

ယာဘူကလည်း သေချာစွာ စဉ်းစားပြီးဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် မိမိတပြတ်သားမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ အကယ်၍ မိမိအလွန်မက်မောသော မျက်နှာဖြူသင်္ဘောကို လက်မလွှတ်ချင်ပါက စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူအား သုတ်သင်ပစ်မှတ်ဖြစ်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သံလက်သီးအမည်ခံ ဟိရိုမတ်ဆူသည် သင်္ဘောပိုင်ဆိုင်မှုမရဘဲ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ပြန်သွားမည်မဟုတ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ဟိရိုမတ်ဆူနှင့် အတူပါလာသော လက်ရွေးစင်ဆာမူရိုင်းအင်အားတို့ သေချာစွာ လေ့လာကြည့်လိုက်သောအခါ လူနှစ်ရာခန့်ရှိကြောင်း သိရပေသည်။ မိမိက ခုခံတိုက်ခိုက်မည်ဆိုလျှင် ယင်း ဆာမူရိုင်း နှစ်ရာကိုပင် ရှင်းပစ်ရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ မိမိပိုင်သော အန်ဂျီရို ကျေးရွာတွင် စုလိုက်ပါက နာရီပိုင်းအတွင်း ဟိရိုမတ်ဆူ၏ တပ်သားအားလုံးကို လွှမ်းမိုးချေမှုန်းနိုင်မည့် ဆာမူရိုင်းအင်အားရရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မိမိ ယာဘူသည် ချို့ခိုတိုက်ခိုက်နည်း နည်းပြုဟာတွင် သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်သဖြင့် ဟိရိုမတ်ဆူတို့လူစု တစ်ယောက်မကျန် သုတ်သင်ချေမှုန်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မိသည်။

သို့ရာတွင် ဤလူသိုက်ကို ရှင်းလင်းပစ်ဖို့နှင့် ကိစ္စမပြား။ တိုရာနာဂါ စစ်ဘုရင်က နောက်ထပ်စစ်တပ်တွေ အလုံးအရင်း စေလွှတ်ရန် သေချာသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် မိမိသာလျှင် အရေးနိမ့်ဖွယ်ရှိနေပြန်သည်။

တစ်ဖန် စစ်ဘုရင်အီရိုဒိုနှင့် ဆွေမျိုးတော်သူ အိတာဝါဆိုသူက အိပ်ပြည်နယ်ကို အပိုင်လိုချင်၍ မျက်စောင်းထိုးနေသည့် အချက်ကိုပါ ထည့်စဉ်းစားရမည် ဖြစ်သည်။ ဟိရိုမတ်ဆူအား မိမိက သတ်ပစ်လိုက်လျှင် တိုရာနာဂါသခင်က ချက်ချင်း

ပြန်အရေးယူရမည်ဖြစ်ရာ ယင်းအခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ အတိုက်အခံအီရိုဒိုကလည်း ချက်ချင်းလှုပ်ရှားလာတော့မည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မိမိပိုင်နယ်ဖြစ်သော အီလျည်နယ်သည် စစ်ပွဲ၏ ပထမဆုံးစစ်မြေပြင် ဖြစ်လာပေတော့မည်။ အစ်ဖက်တွင်လည်း ယာဘူသည် သင်္ဘောပေါ်မှ ရရှိသော သေနတ်နှင့် အမြောက်အမြက်များကို အလွန်မက်မောမိလေသည်။ အကယ်၍ အမြောက်များကို တိုရာနာဂါလက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ရပါက မိမိအဖို့ တစ်သက်တာတွင် မကြုံစဖူး ရရှိအားသည့် အခွင့်အရေးကောင်းကြီးကို လက်လွှတ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ယာဘူ၏ ညာဘက်လက်သည် သူ၏ခါးမှ မူရာဆာမာစားရှည်ကို တင်းဆုပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဓားကိုဆွဲထုတ်၍ ဟိရိုမတ်ဆူအား တစ်ချက်ချင်းခုတ်သတ်ရန် အလွန်လက်ယားနေပြီးဖြစ်လေသည်။

မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောအကြောင်းကို တိုရာနာဂါက သတင်းရလျှင် သင်္ဘောပေါ်မှ သေနတ်နှင့် အမြောက်လက်နက်များအကြောင်းလည်း သတင်းရရှိနေပြီးဖြစ်ရပေမည်။ ဤမျှ တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်း တိုရာနာဂါက မည်သို့မည်ပုံ သတင်းရရှိသွားလေသနည်း။

သစ္စာဖောက် သတင်းပေးသူက စာများပို့ရာတွင် အသုံးပြုသော ခိုငှက်ကို အလွတ်၍ သတင်းပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသလော။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မိမိထံ၌ စာပို့ခိုငှက်များ မရှိသည့်အကြောင်းကိုပါ သိရတော့မိပြန်သည်။

မိမိ၏ လူယုံတော် ဇူကီမိုတို ညွှန်သော စာပို့ခိုများ အဆင်သင့်မရှိဘဲ ဖြစ်နေပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုလက်ငင်းပြဿနာကား မိမိအနေဖြင့် တိကျပြတ်အစွာ ဆုံးဖြတ်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။

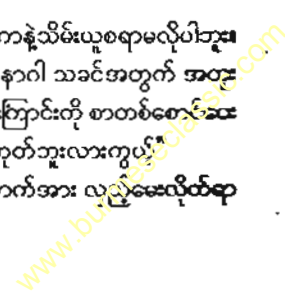
ပြန်တိုက်မည်လော။ သို့မဟုတ် အလျှော့ပေးမည်လော။

ယာဘူသည် ဗုဒ္ဓဝါဒီတို့ ယုံကြည်သော ကံတရားအကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြန်သည်။

ထို့နောက် ပရိယာယ်တစ်မျိုးသုံးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဟိရိုမတ်ဆူအား ပြန်ပြောလေသည်။

“တိုရာနာဂါ သခင်အနေနဲ့ သင်္ဘောကို အာဏာနဲ့သိမ်းယူစရာမလိုပါဘူး။ သင်္ဘောဖြစ်လို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဒီသင်္ဘောကို တိုရာနာဂါ သခင်အတွက် အတူတူတော်ဆောင်အဖြစ် ပေးဖို့သတ်မှတ်ထားပြီးလို့ပါ။ ဒီအကြောင်းကို စာတစ်စောင် သေချာရေးအတွက် ကျွန်တော် စာတောင်ရေးထားပြီးပါပြီ။ မဟုတ်ဘူးလားကွပ်”

ယာဘူက ဇူကီမိုတိုအမည်ရှိသော လူတစ်ယောက်အား လှည့်မေးလိုက်ရာ ဇူကီမိုတိုကလည်း...

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ယာဘူသည် ဟီရိုမတ်ဆူအား ဆက်ပြောပြန်သည်။

“တကယ်လို့ တိုရာနာဂါသခင်က သင်္ဘောကို အာဏာနဲ့ သိမ်းယူခွင့် သပဆိုရင်လည်း သိမ်းယူခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က သူ့အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ဆက်သဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ တိုရာနာဂါသခင်ဟာ ဒီလက်ဆောင်ရရှိတဲ့အတွက် အလွန်ဝမ်းမြောက်မှာပါ။”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်က တိုရာနာဂါသခင်ကိုယ်စား ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရပါမယ်”

ဟီရိုမတ်ဆူသည် ဤသို့ပြောရင်း စိတ်ထဲကတော့ ယာဘူ၏ အကင်းပါးစုံ လိမ္မာပေးနပ်ပုံကို ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိလေသည်။

ဤသို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူသည် လုံးဝမထင်ခဲ့မိချေ။

ဒိုင်မီယို(နယ်စား) မှန်လျှင် မိမိကိုယ်ပိုင် အခွင့်အရေးကို ထိပါးလာပါက လျှော့ငွေငွေထိုးပစ်မိမ့် ထို့ကြောင့် သူကိုယ်တိုင်က တိုရာနာဂါ သခင်အား . . .

“ယာဘူဟာလည်း အယ်နည်းနဲ့မှ သူ့ပစ္စည်းကို ထိပါးတာခံမှာမဟုတ်ဘူး။ သခင်ကိုယ်တိုင်က ထိပါးရင်လည်း ယာဘူက အလျှော့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဟု ကြိုတင် ပြောခဲ့သေးသည်။

သို့သော် တိုရာနာဂါက . . .

“ယာဘူကို အလိမ္မာနဲ့ ကိုင်တွယ်ဖို့လိုတယ်။ သူဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် သလောက် ပရိယာယ်ကြွယ်ဝတယ်။ ကျွန်က သူ့ကို အသုံးချဖို့လိုအပ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ရန်သူအုပ်စုဘက်က အိတာခါ ဝင်မလာအောင် ယာဘူက အဟန့်အတား ဖြစ်နေတာဟာလည်း ကျွန်အတွက် တစ်မျိုးကောင်းတယ်”

ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခု ယာဘူသည် တကယ်ပင် ပရိယာယ် ကြွယ်ဝစွာဖြင့် စကားဆိုလာသဖြင့် မိမိကလည်း လိမ္မာပေးနပ်ပုံစွာ ပြန်ဆက်ဆံရပေတော့မည်။

ဟီရိုမတ်ဆူသည် စိတ်ထဲက မပါသော်လည်း ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအရ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“တိုရာနာဂါ သခင်အနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ စေတနာကို အထူးပဲသဘောကျ ကျေနပ်ပါလိမ့်မယ်”

ယာဘူသည် ဟီရိုမတ်ဆူအား ခပ်တည်တည် ကြည့်နေရင်း-

“အခု သင်္ဘောက ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေရဲ့သင်္ဘောမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တို့လည်း ဒီလိုပဲ သတင်းရခဲ့တယ်”

“ပြီးတော့ သင်္ဘောက ပင်လယ်စားပြုတွေရဲ့ သင်္ဘောဖြစ်တယ်”

ဤတွင် ဟီရိုမတ်ဆူသည် အံ့ဩသွားပုံရလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ။ ပြန်ပြောပါဦး”

ယာဘူလည်း ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ဖွန်တို့အကြောင်း ပြောသည့်အတိုင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင်မူ အခြေအနေကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်နေမိသည်။ မိမိ

အကြီးက အတိအကျ သတင်းပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် သတင်းပေးသူသစ္စာဖောက်သည် အိမ်၊ သို့မဟုတ် သူ၏ ဆာမူရှင်းတစ်ဦး၊ သို့မဟုတ် ကျေးရွာသားတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ယခုမူ မထူးတော့၊ အမှန်အတိုင်း ပြောခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သင်္ဘောပေါ်မှာ အထည်အလိပ်တွေ အများကြီးပါလာပါတယ်။ ပြီးတော့ ငွေ၊ ရတနာတွေ၊ သေနတ် လက်နက်တချို့နဲ့ ယမ်း ကျည်ဆံတွေလည်း ပါတယ်”

“အထည်အလိပ်တွေက တရုတ်ပြည်လုပ်ပိုးထည်တွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟီရိုမတ်ဆူဆန်၊ အလွန်ထူပြီး အမျိုးအစားကောင်းတဲ့ အထည်အလိပ်တွေပါပဲ”

ယာဘူသည် ဟီရိုမတ်ဆူအား စောစောပိုင်းက နာမည်နောက်တွင် ဆာမာ

ထည့်ခေါ်သော်လည်း ယခုတော့ ဆန်ဟု တစ်လုံးတည်းသာ ထည့်ခေါ်လိုက်သည်။ အဆင့်မြင့်သော ဆာမာဟုမသုံးဘဲ သာမန်အခေါ်အဝေါ် ဆန်ဟုသာ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် စစ်သူကြီးဟီရိုမတ်ဆူသည် ယင်းအခေါ်အဝေါ်ကြောင့် စိတ်နှိုးခြင်းမရှိချေ။

“ကောင်းတယ်။ ဒါဖြင့် အဲဒီပစ္စည်းတွေအားလုံး ကျုပ်ရဲ့ သင်္ဘောပေါ်ဆင်ခိုင်းလိုက်ပါ”

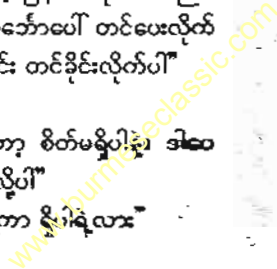
“ခင်ဗျား . . .”

ယာဘူသည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။ “မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောပေါ်က ပစ္စည်းတွေကျပ်သင်္ဘောပေါ် တင်ပေးလိုက်မိလို့ ပြောတာပါ။ ပစ္စည်းအားလုံး တစ်ခုမကျန် ခုချက်ချင်း တင်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“ဟင် . . . အခုချက်ချင်းပဲ တင်ပေးရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အလောတကြီး ခိုင်းရတာကိုတော့ စိတ်မနှိပ်နဲ့၊ ဒါပေမယ့် . . . အိမ်ဆာကာမြို့ကို အမြန်ဆုံးပြန်ဖို့ အရေးကြီးနေလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးတင်ဖို့ နေရာကော ရှိပါရဲ့လား”

“အပြောက်တွေကို မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောပေါ် ပြန်တင်ပြီး ချိပ်ပိတ်ထားလို့ပါ။ အဲဒါတွေကို သယ်ယူဖို့ လှေတွေ သုံးရက်အတွင်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ် သေနတ်လက်နက်နဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေကိုတော့...”

ပြောရင်းနှင့် ဟီရိုမတ်ဆူသည် စကားကို ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့စကားနှင့်သူ ပြန်မိနေမည်ကို တွေးမိဟန်ဖြင့် ရပ်လိုက်လေသည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါက မိမိအား ပြောလိုက်သည့်စကားကိုလည်း ပြန်သတိရမိလေသည်။ တိုရာနာဂါက သင်္ဘောပေါ်တွင် သေနတ်လက်နက်ငါးရာခန့် တင်ရန်သာ နေရာရှိကြောင်း၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်နှင့် ငွေဒင်္ဂါးနှစ်သောင်းကိုလည်း သယ်ယူခဲ့ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အပြောက်များနှင့် အထည်အလိပ်များကိုမူ မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောပေါ် ပြန်တင်ထားခိုင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒိုင်မီယိုယာဘူ စကားပြောလျှင် အထူးသတိထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စဉ်းစားရန် အချိန်မပေးဘဲ ခပ်ပြတ်ပြတ် အမိန့်ချမှတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ယာဘု၏ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အားကိုလည်း အသုံးချစေရန် သွေးကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဟီရိုမတ်ဆူသည် စကားကို တစ်မျိုးပြင်ပြောလေသည်။

“သင်္ဘောပေါ် ပစ္စည်းတင်ဖို့ နေရာ ဘယ်လောက်လိုတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောရင် ကောင်းမယ်။ ကုန်ပစ္စည်းတွေက ဘာတွေဆိုတာ အတိအကျ ပြောစမ်းပါ။ သေနတ်က ဘယ်နှစ်လက်၊ ကျည်ဆန်က ဘယ်နှစ်စောင် စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။ ရွှေငွေတွေကကော၊ ဒင်္ဂါးလား၊ အချောင်းလိုက်လား၊ ရွှေလား၊ ငွေလား ဆိုတာလည်း အတိအကျသိချင်တယ်”

ထိုအခါ ယာဘူသည် သူ၏လူယုံကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဇူကီမိုတို”

“ဟုတ်ကဲ့... သခင်”

“သင်္ဘောပေါ်ပါတဲ့ ပစ္စည်းစာရင်း သွားယူစမ်း”

“ကောင်းပါပြီသခင်”

ဇူကီမိုတိုလည်း လျှင်မြန် သွက်လက်စွာ ထွက်သွားလေသည်။

ယာဘူသည် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ဟီရိုမတ်ဆူအား ပရိယာယ်သုံးပြီး ပြောဆို ဆက်ဆံမှ တော်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟီရိုမတ်ဆူဆန်အနေနဲ့ ခရီးပန်းလာလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ လူကြီးမင်း အနားယူအပန်းဖြေဖို့အတွက် နေရာအသင့် စီစဉ်ထားပါတယ်။ ရေချိုးခန်းတွေကတော့ ထိပ်တန်းအကောင်းဆုံး မဟုတ်ပေမယ့် လူကြီးမင်း လန်းဆန်းသွားအောင် တော့ ရေချိုးနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရေကောင်းကောင်းချိုးပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်ရရင် ကောင်းမှာပဲ။ အဲဒါကို နောက်တော့လုပ်တာပေါ့။ လောလောဆယ်

...ကို အပြည့်အစုံ ပြောပြပါဦး။ မျက်နှာဖြူသင်္ဘောရောက်လာတဲ့အချိန်တစ်ပြေး တွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်ပါတယ်”

ယာဘူလည်း သင်္ဘောဆိုင်ရောက်လာချိန်မှစ၍ ဖြစ်ပျက်သမျှအကြောင်း မှုတ်တတ်နိုင်ဆုံး ပြည့်စုံစွာ ပြောပြလိုက်လေသည်။ တစ်ဖန် ယာဘူက အမိန့် သဖြင့် ဆာမူရိုင်းအိုမိကလည်း သူ၏အတွေ့အကြုံများကို ဆက်လက်ပြောပြ သည်။

ထို့နောက် သူကြီးမူရာကလည်း မျက်နှာဖြူသင်္ဘောမှ ရေကြောင်းပြုမှု လာ ဖွန့်အကြောင်းများကအစ သူ၏ အတွေ့အကြုံများကို ဆက်လက်ပြောပြ သည်။

ပြောပြသည့်အထဲတွင် မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားတစ်ဦးအား ကွပ်မျက်ခဲ့ သည့် အကြောင်းလည်း ပါလေရာ၊ စစ်သူကြီး ဟီရိုမတ်ဆူသည် မီးခိုးတလူလူထွက် သေးသော ထင်းပုံရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်...

“အခု မျက်နှာဖြူပင်လယ်ဓားပြ ဘယ်နှစ်ယောက် ကျန်သေးသလဲ” ဟု သိက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်အပါအဝင် လူဆယ်ယောက်ကျန်ပါတယ်”

ဆာမူရိုင်း အိုမိက ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒီ ခေါင်းဆောင်ဆိုတဲ့လူက ဘယ်မှာလဲ”

“သူကြီးမူရာ အိမ်မှာရှိပါတယ်”

“ဒီလူက ဘာလုပ်သလဲ။ မြေတိုက်ခန်းထဲက ထုတ်လိုက်တော့ သူဟာ ပ

...ဆုံး သူတာလုပ်သလဲ”

“သူက ချက်ချင်းရေချိုးခန်းကို သွားပါတယ်။ အခုတော့ သူဟာ နှစ်နှစ် အိပ်ထောင်နေပါတယ်”

သူကြီးမူရာက ပြောလေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို အတင်းဖမ်းချုပ်ပြီး ခေါ်ရသေးသလား”

“မခေါ်ရပါဘူးသခင်”

“ဒါဖြင့် ဖိလှက် သင်ခန်းစာယူတတ်တာ မြန်သားပဲ။ သူ့အပေါ် ဘယ်လို ဘာရသလဲ။ ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ကောင်းကောင်းနေအောင် သွန်သင် နေလို့ထင်သလား”

“တစ်ထစ်ချတော့ မပြောနိုင်ပါဘူး သခင်”

“အင်း... မျက်နှာဖြူ အရိုင်းအစိုင်းတွေက လူထူးလူဆန်းတွေပဲ။ အဲဒါတို့ ပစ္စည်းတွေ သင်္ဘောပေါ်တင်တာကို ဘယ်သူက တာဝန်ယူပြီး ကြီးကြပ်နေ သည်”

“ကျွန်တော့် တူတော်မောင် အိုမိဆန်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပါတယ်”

ယာဘူက ပြန်ဖြေလိုက်ရာ ဟိရိုမတ်ဆူသည် သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် အိုမိဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်။ ဒီမယ် အိုမိဆန်။ ကျုပ်က ဒီနေ့ နေမဝင်ခင် ၈, ထွက်ခွင်တယ်။ ကုန်ပစ္စည်းတွေ သယ်တင်ရာမှာ ကျုပ်ရဲ့ သင်္ဘောမာလိန်ဖူး (ကပ္ပတိန်) မင်းကို ကူညီပါလိမ့်မယ်။ အမွှေးတိုင်သုံးတိုင် ကုန်လောက်တဲ့အချိန်အတွင်း ပြီးအောင် လုပ်စေချင်တယ်”

(မှတ်ချက်။ ။ ထိုခေတ်က ဂျပန်ပြည်တွင် အချိန်နာရီ အား အခြားကို အမွှေးတိုင် မီးရှို့၍ ကုန်သည်အတိုင်းအတာဖြင့် မှတ်သားပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ အမွှေးတိုင်တစ်တိုင် ကုန်သည် အချိန်မှာ ယခုခေတ် စက်နာရီ တစ်နာရီခန့်နှင့် ညီမျှသည်။

“ကောင်းပါပြီသခင်”

အိုမိဘ ပြန်ပြောလိုက်လျှင် ဟိရိုမတ်ဆူသည် ဝိုင်မီယို ယာဘူဘက်သို့ လှည့်ပြောပြန်သည်။

“ယာဘူဆန်ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်အတွက် အိုဆာကာမြို့ လိုက်ခဲ့ပါလား။ တိုရာမှာ အရှင်သခင်ကို ဒီကုန်ပစ္စည်းတွေ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပေးအပ်ရင် အလွန်ဝမ်းမြောက် ကျေနပ်ပါလိမ့်မယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာလည်း ခင်ဗျား လိုက်မယ်ဆိုရင် နေရာရှိပါတယ်။ ဤတွင် ယာဘူဆန်က မလိုက်လိုကြောင်း ငြင်းဆန်လေသည်။ ဟိရိုမတ်ဆူလည်း သူ့သခင် တိုရာနာဂါ ကြိုတင်ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း ယာဘူ ကန်ကွဲ ငြင်းဆိုခြင်းကို နားထောင်ပြီးမှ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောပြန်သည်။

“ဒီမယ်... ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မယ်။ တိုရာနာဂါသခင် ကိုယ်တိုင် ဒီအတိုင်းအမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားက သူ့ပေါ် ထားရှိတဲ့စေတနာကို တုံ့ပြန် အနေနဲ့ ဆုလာဘ်ကောင်းကောင်း ချီးမြှင့်ပါလိမ့်မယ်”

ယာဘူသည် အကြံအိုက်သွားလေသည်။

မိမိအား တိုရာနာဂါ စစ်ဘုရင်ကြီးက ကျိတ်၍ စက်ဆုပ်ပုန်းတီးနေသည့် ဟု ယူဆသဖြင့် ယခု သင်္ဘောနှင့် လိုက်ပါသွားပါက မိမိသည် ဦးခေါင်းနှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲရန် သေချာသည်ဟု တစ်ထစ်ချ တွက်၍ စိတ်ညစ်သွားမိခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် မိမိအနေဖြင့် မည်သို့မှ မတတ်နိုင်တော့။ အကြောက်အထင် ငြင်းဆန်ပါက မိမိသာလျှင် အပြစ်ရှိတော့မည်ဟု တွက်မိပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ရိုသေစွာ ဦးညွတ်လိုက်ရင်း... .

“ဒါဖြင့် ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို အခုလိုဖိတ်ခေါ်တာ အထူးပဲ ခင်မြောက်ဂုဏ်ယူမိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရတော့သည်။

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူလည်း သဘောကျသွားလေသည်။

“ကောင်းပါ့... ကောင်းပါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ပြောစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။

... လက်ဖက်ရည်ကလေး ဘာကလေး သောက်ဦးမှပဲ။ ပြီးတော့မှ ရေခဲခဲမယ်” ယာဘူလည်း အလိုက်သိစွာနှင့် ဟိရိုမတ်ဆူအား ဆာမူရိုင်းအိုမိ၏ နေအိမ်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

မကြာမီ အဘိုးကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် ရေငွေးပူပူပြည့်နေသော ရေခဲခဲသည် ခြံထဲတွင် ကျေနပ်စွာ ရောက်နေလေသည်။ ရေခဲခဲပြီး၍ အနှိပ်ဆရာကြီး ဆူပိုက အင်းစွာ နှိပ်နယ်ပေးလိုက်သောအခါ ဟိရိုမတ်ဆူသည် အထူးပင် လန်းဆန်းလာသည်။

ထို့နောက် ထမင်းနှင့် ငါးစိမ်းဟင်းကို ဟင်းသီးဟင်းရွက်အနည်းငယ်ဖြင့် သောက်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို အားရကျေနပ်စွာ သောက်လေသည်။ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဟိရိုမတ်ဆူသည် အနားယူသည့်အနေဖြင့်

အိပ်ရာပေါ် မှိုန်းနေလိုက်သည်။

အမွှေးတိုင်သုံးတိုင် ကုန်လောက်သည့်အချိန်ကျသောအခါ သူ၏ကိုယ်ရံ ဘတ်သည် အခန်းတံခါးကို မရဲတရဲဖွင့်လိုက်လေသည်။

အတွင်းရှိ အထက်အရာရှိက မဖိတ်ခေါ်ဘဲ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခွင့် မရှိကြောင်း ကိုယ်ရံတော်လူငယ်က ကောင်းစွာသိသဖြင့် အခန်းဝမှာပင် ရပ်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဟိရိုမတ်ဆူသည် အိပ်ရာမှ နိုးနေရုံမက ညာဘက်လက်က အိပ်စားရည်ကြီး အသင့်ထုတ်ကိုင်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ယာဘူဆာမာ အပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေပါတယ်သခင်။ သူက သင်္ဘောပေါ်ဝှည်းတွေအားလုံးတင်ပြီးပြီလို့ ပြောပါတယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်”

ပြောရင်း ဟိရိုမတ်ဆူသည် အပြင်ဘက် ယာဘူရှိရာသို့ ထွက်လာလေသည်။

“ယာဘူဆန်... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ခင်ဗျားရဲ့လူတွေက တော်သားပဲ။ သူတို့အချင်းနဲ့ ပြည့်စုံတယ်လို့ ဆိုရမယ်”

“ကျွန်တော့်ရဲ့လူတွေ အလုပ်လုပ်ရာမှာ ဟိရိုမတ်ဆူရဲ့ လူတွေကပါ ကျွန်တို့ကြပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လူတွေကမှ ကျွန်တော်လူတွေထက်တောင် အလုပ် ပိုနိုင်ပြည့်ပါသေးတယ်”

ယာဘူက ပရိယာယ်ဖြင့် မြောက်ပင်ပြောလိုက်သည်။

“ဖျက်နှာဖြူ ပင်လယ်စားပြခေါင်းဆောင်ကို ကျုပ်သင်္ဘောပေါ်တင်ဦး

အိတ်ပါ”

“ခင်ဗျာ”

ယာဘူသည် ဟိရိုမတ်ဆူ၏ စကားကြောင့် အကြီးအကျယ်အံ့အားသန်လျက် ပါးစပ်က ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ဟိရိုမတ်ဆူကလည်း သူ့စကားကို ရှင်းပြလေသည်။

“ခင်ဗျားက မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောနဲ့ သင်္ဘောပေါ်ပါတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းအားလုံးကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးတယ်မဟုတ်လား။ ဒီမျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားတွေဟာ လည်း ဒီသင်္ဘောပေါ်ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က မျက်နှာဖြူပင်လယ် ဓားပြ ခေါင်းဆောင်ဆိုတဲ့လူကို တောင်းတာပါ။ ရှင်းရှင်းကတော့ တိုရာနာထိ သင်္ဘောကိုယ်တိုင်က ဒီလူကို အလိုရှိတယ်။ ကျန်တဲ့ သင်္ဘောသားတွေကိုတော့ ခင်ဗျာ လုပ်ချင်သလိုလုပ်နိုင်တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ခင်ဗျားခန့်ထွက်နေတဲ့အချိန် ခင်ဗျာ လူတွေကို သတိပေးထားပါ။ မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားတွေအားလုံးဟာ တိုရာနာထိ သင်္ဘောပင်ပစ္စည်းတွေဖြစ်တဲ့အတွက် သခင်က လိုချင်တဲ့အချိန်မှာ ဒီလူတွေ ဘေးရန် မဆိုဘဲ အသက်ရှင်ပြီး အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမယ်လို့ ပြောထားခဲ့ပါ”

ယာဘူသည် ဆာမူရိုင်းအိုမိ ရှိမည်ထင်ရသော သင်္ဘောဆိပ်ဘက်သို့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

စောစောပိုင်းက သူသည် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူအား ရေချိုးခန်းသို့ ပို့ထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်လာရာတွင် မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားသေဆုံးရာ မီးပုံဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်ရင်း ဦးညွတ်အလေးပြုပြီးမှ ဂျုံစိုက်ခင်းများအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။ ထိုလမ်းတွင် ကျေးရွာအထက်ကုန်းမြေပြင်ငယ်တစ်ခုပေါ်၌ ကာမီခေါ် ဘုရားကျောင်းတစ်ခု ရှိသည်။ အနီးအနားတွင် အရိပ်အာဝါသကောင်းသော သစ်ပင်အိုကြီး တစ်ပင် ရှိရာ ယာဘူသည် ထိုသစ်ပင်ရင်း၌ ခေတ္တထိုင်ပြီး စိတ်တည်ငြိမ်စေရန် စဉ်းစားဆင်ခြင်စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ သူ၏ရင်တွင်း၌ ငလောင်ဆူနေသော ဒေါသစိတ် ပြေပျောက်စေရန် ဆင်ခြင်တွေးတောနေမိသည်။

သူသည် မျက်နှာဖြူသင်္ဘောအနီးသို့လည်းကောင်း၊ ဆာမူရိုင်းအိုမိနှင့် သူ၏လူများအနီးသို့လည်းကောင်း မသွားဘဲနေခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ သွားလိုက်ပါက သူသည် အိုမိနှင့် အခြားဆာမူရိုင်းများအား ဆက်ပုကူလုပ်၍ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေကြရန် အမိန့်ပေးမိမည် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ထုံတမ်းစဉ်လာအရ ရှက်စရာကောင်းသော အဖြစ်မျိုးကြုံရလျှင် အရှက်ကို အသက်နှင့်လဲရန် သတ်သေကြရမည်သာဘောပင်ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမကသေး၊ သူသည် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ကျေးရွာသားများကိုပါ သတ်ပစ်မိမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ပြုခြင်းသည် ဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းမဲ့ရာ

ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ယာဘူက စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျေးရွာသားဆင်းရဲသားများက ဆာမူရိုင်းများအတွက် ဆန်ပေါင်းစိုက်ပျိုးခြင်းငှါ များမင်းခြင်းတို့ကို လုပ်နေကြသောကြောင့်ပင်တည်း။

သူသည် သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်၍ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရင်း အချိန်တဖြည်းဖြည်းကုန်ကာ နေ့ဝင်သွားခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနားရှိ တောင်တန်းကြီးများကို ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံထားသော တိမ်တိုက်များ ကွဲသွားလျက် နှင်းပွင့်များဖြင့် ဖြူဖွေးလှပသော တောင်ထိပ်များကို လှမ်းမြင်ခဲ့ရသည်။

လှပသော သဘာဝရှုခင်းများကို မြင်ရမှပင် စောစောက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ဒေါသစိတ်များပြေကာ တည်ငြိမ်လာခဲ့သည်။

သည်တော့မှသာ သူသည် ခေါင်းအေးအေးနှင့်တွေးပြီး ရှေ့ဆက်လုပ်နေည့် အကြံအစည်များကို စိတ်ကူး၍ရခဲ့သည်။

မိမိအား သစ္စာဖောက်ကာ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါထံသို့ လျှို့ဝှက်သတင်းပေးခဲ့သူ (သူ့လျှို့) အား တွေ့အောင်စုံစမ်းရှာဖွေရန်အတွက် မိမိ၏လူယု ထောက်လှမ်းရေးသူလျှို့များကို တာဝန်ပေးမှ ဖြစ်ပေမည်။ စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူ၏ ပြောပုံဆိုပုံများကိုကြည့်ပြီး မိမိအား သစ္စာဖောက်သူမှာ ဤအရပ်မှလော။ သို့တည်းမဟုတ် ယေဒိုမြို့မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ပေလောဟု ရိပ်မိရန်ကလည်း ခက်နေသည်။

အိုဆာကာမြို့တွင်ကား ယာဘူ၏ အင်အားကြီးမားသော မဟာမိတ်များ၊ မိတ်ဆွေများရှိသည်။

ယင်းတို့ထဲတွင် တိုရာနာဂါနှင့် ပြိုင်ဘက် စစ်ဘုရင် အိုရှိဒီလည်း ပါဝင်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ မိမိကို လိုလားသော အိုဆာကာမြို့မှ မိတ်ဆွေများထံ အတူ အညီတောင်းပါက သစ္စာဖောက်သူ မည်သူဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်ဖွယ်ရှိပေသည်။ ထိုအတောအတွင်း ယေဒိုရှိ မိမိဇနီးထံသို့ ချက်ချင်းအကျိုးအကြောင်း စာရေးလွှတ်လျှင် ကောင်းမည်ထင်သည်။ ယေဒိုတွင် သတင်းပေးသူ ရှိလိုရှိငြား စုံစမ်းခိုင်းသင့်သည် မဟုတ်ပါလော။

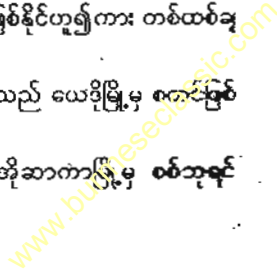
ဆာမူရိုင်း အိုမိအား မည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း။

သစ္စာဖောက်သူအား စုံစမ်းရှာဖွေရမည်ဟု တာဝန်ပေးလျှင် ကောင်းမည်လော။ အိုမိကိုယ်တိုင်က သစ္စာဖောက်သူ ဖြစ်နေလျှင် မည်သို့နည်း။

ဤသို့လည်း မလူဆသင့်သေး။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်ဟူ၍ကား တစ်ထပ်ချမှတ်ယူရန်ခက်နေပြန်သည်။

မိမိအား သစ္စာဖောက်ကာ သတင်းပေးခြင်းသည် ယေဒိုမြို့မှ စကားပြစ်ပေါ်ရန်က အများဆုံးနီးစပ်သည်။

မျက်နှာဖြူသင်္ဘော ရောက်လာလာချင်း အိုဆာကာမြို့မှ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါက သတင်းရခဲ့လေသလော။

ယေဒိုရို မိမိ၏ထောက်လှမ်းရေး သူလျှိုများကို အတိအကျစုံစမ်းစေလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေမည်။

မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသား အရိုင်းအစိုင်းတွေကို မည်သို့ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။ ယခုလောလောဆယ် သူတို့သည် မိမိပိုင်ပစ္စည်းများဖြစ်နေ၍ မည်သို့မည်ပုံ အသုံးချလျှင် ကောင်းမည်နည်း။

မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားများထံမှ ပင်လယ်ရေကြောင်းအတတ်ပညာ သင်္ဘောများ ကိုင်တွယ်နည်းများကို ရယူပြီး စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါနှင့် စကားပြောရာ တွင် ဈေးဆစ်ကာ မိမိက သေနတ်နှင့်အမြောက်များရအောင် တောင်းဆိုနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။ ဆာမူရိုင်းအိုမိကလည်း ဤအတိုင်း အကြံပေးခဲ့သည် မဟုတ်လော။

မိမိအဖို့ နည်းပရိယာယ် နောက်တစ်ဖို့ရှိသေးကြောင်း ယာဘူက စဉ်းစား မိပြန်သည်။ ယင်းကား စစ်ဘုရင်တိုရာနာဂါထံ အကြွင်းမဲ့ သစ္စာခံရန်ပင် ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်များ တိုရာနာဂါထံ တင်ပြရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အနောက်နိုင်ငံသားတို့၏ လက်နက်များဖြစ်သော သေနတ်နှင့် အမြောက်များကို ဂျပန်လူမျိုးများအား တပ်ဆင်လေ့ကျင့်ပေးပြီးနောက် ယင်းသေနတ်တပ်ဖွဲ့ကို မိမိထံ ဦးစီးကွပ်ကဲ၍ တိုက်ပါရစေဟု တိုရာနာဂါထံ ခွင့်ပန်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် မိမိအဖို့ များစွာဂုဏ်သိက္ခာတက်လာဖွယ် ရှိသည်။

သို့ရာတွင် စစ်ဘုရင်၏ သစ္စာခံကျေးကျွန်လုပ်လျှင် မိမိအမှုထမ်းခြင်း အတွက် သခင်ထံမှ ဆုလာဘ်များရရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မှီး ထုံးစံမရှိ။ မိမိအထက် လူကြီးများ၏ သစ္စာခံပြီး ကောင်းစွာ အမှုထမ်းခြင်းသည်သာ ဆာမူရိုင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ် ဖြစ်သည်။ ဆာမူရိုင်းမည်သည် တာဝန်ဝတ္တရားကို ထိပ်တန်းတင်ဆောင်ရွက်ရသူ များ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ သက်စွန့်ကြိုးပမ်းအမှုထမ်းကာ တာဝန်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက် ခြင်းသည် လူသေသည်တိုင်အောင် နာမည်မသေဘဲ ကျန်ရစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

တစ်ဖန် မိမိအနေဖြင့် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါထံ အကြွင်းမဲ့သစ္စာခံနိုင်ပါမည် လောဟု ယာဘူက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဖေးခွန်းထုတ်မိပြန်သည်။

သို့တည်းမဟုတ် ဆန့်ကျင်ဘက် စစ်ဘုရင် အီရိုဒိုထံသွားရောက် သစ္စာခံ ရမည်လော။

နောက်ဆုံးတွင် အဖြေထွက်လာလေသည်။

မိမိသည် မည်သူလက်အောက်တွင်မှ အကြွင်းမဲ့ သစ္စာခံကျေးကျွန်သဘော အမှုထမ်းနိုင်။ မဟာမိတ်အဆင့်ဖြင့်သာ ဆက်ဆံခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ မိမိအဖို့ သိက္ခာလည်းရှိပေသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မျက်နှာဖြူ အရိုင်းအစိုင်းများသည် မိမိအဖို့ အသုံးဝင် သောကုန်ပစ္စည်းများဖြစ်နေပေပြီ။ ဆာမူရိုင်းအိုမိပြောသည့်အတိုင်း မှန်နေသည်။

ဤသို့လျှင် ဒိုင်မီယိုယာဘူသည် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး ဆင်ခြင်တွေး

ဆာမူရိုက် ဆက်သားတစ်ဦး ရောက်လာပြီး သင်္ဘောပေါ်သို့ ကုန်ပစ္စည်းအားလုံး ဆင်ပြီးကြောင်း သတင်းလာဖို့လေသည်။

ယာဘူလည်း စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူရိုရာသို့ သွားရောက်သောအခါ နေသည် မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားတွေကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့မလို ဖြစ်ကြောင်း ခြံရံသဖြင့် အကြီးအကျယ် ခေါ်သထွက်မိလေသည်။

သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း ဆာမူရိုင်း အိုမိအား ခေါ်ပြောလေ သည်။

“အိုမိ ဆန်”

“ဟုတ်ကဲ့... သခင်”

“မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသား ခေါင်းဆောင်ကို ခေါ်ခဲ့စမ်းပါ။ သူ့ကို ငါနဲ့အတူ ဆိုကာမြို့ကို ခေါ်သွားမယ်။ ကျန်တဲ့ သင်္ဘောသားတွေကိုတော့ မင်းကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်ကြည့်ထားပါ။ သူတို့ရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ကောင်းနေပါစေ။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်လာအောင်လည်း ကြည့်လုပ်ထားဦး။ လိုအပ်ရင် မြေတိုက်ခန်းထဲ ပြန်ထည့်တန် သည့်ပေါ့”

ဤသို့ ညွှန်ကြားနေစဉ် ဆာမူရိုင်းအိုမိသည် ယာဘူ၏ လုံခြုံရေးအတွက် စိုးရိမ်နေမိလေသည်။

“ကျွန်တော်ပါ သခင်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါရစေလား။ လိုအပ်ရင် ကူညီနိုင် ဆောင်ပါ”

“လိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ မင်းရဲ့ တာဝန်က မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားတွေကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး သခင်။ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပါခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆင်ရဲ့ကျေးဇူး တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ကူညီချင်လို့ပါ”

“မလိုပါဘူး အိုမိဆန်”

ယာဘူက ရည်မှန်သိမ်မွေ့စွာ ပြန်ပြောလိုက်ရင်း သူသည် ဆာမူရိုင်း အိုမိအား ဆုလာဘ်များ ချီးမြှင့်ခဲ့ပုံကို သတိရမိသည်။ မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောမှ လက်နက် များနှင့် ရွှေငွေ အစွဲများ ရရှိသည့်အတွက် ယာဘူက ဆာမူရိုင်းအိုမိအား အပိုင်စား နယ်ယီခရိယာကို တိုးချဲ့ပေးလိုက်သည်ဖြင့် ဝင်ငွေကိုလည်း ထိုကဲ့ သုံးထောင်အထိ ချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည်။

ဤသို့ အိုမိအား ဆုချီးမြှင့်ခဲ့ခြင်းမှာ သေနတ်နှင့်အမြောက်လက်နက်များ ချီးမြှင့်အတွက်ဖြစ်ရာ ယခုတော့ မိမိသည် ယင်းလက်နက်များကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိသော သို့မဟုတ် လက်လွှတ်ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား အိုမိသည် မိမိအတွက် အထယ်ပင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေကြောင်း သိရသဖြင့် ယာဘူက စိတ်ထဲ တွေးနင် သဘောကျမိလေသည်။

ဂျပန် အင်ပိုင်ယာကြီး၏ နယ်မြေ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို မိမိပိုင်ဆိုင်အောင် တိုက်ယူမှ ဖြစ်မည်ဟုလည်း စိတ်ကူးမိလေသည်။ ဤသို့ စစ်တိုက်ရလျှင် ဆာမူရိုင်း အိုမိကို မိမိ၏ တပ်တစ်တပ် ကွပ်ကဲစေရန်လည်း ရည်ရွယ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ယာဘူသည် အိုမိအား နှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် . . .

“အိုမိဆန်၊ တကယ်လို့ စစ်ဖြစ်လာရင် မင်းကို အထူးအရေးပါတဲ့ တာဝန် တစ်ခု ပေးစရာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အခု ငါပြောတဲ့စကားကို နားထောင်စမ်းပါ။ ကိုင်း . . . မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသား ခေါင်းဆောင်ကို သွားခေါ်ခဲ့ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အိုမိလည်း ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ လက်နက်ကိုင်အစောင့်လေးဦးနှင့် စကားပြန်လုပ်ရန် သူကြီးမူရာကိုပါ အတူခေါ်၍ ထွက်သွားလေသည်။

ရေကြောင်းပြုမှု ဖွန်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက် နိုးလာသဖြင့် အိပ်ဆင်မတူးဖြစ်နေကာ မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ပြီး ကြိုးစားဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏အနီးတွင် ရပ်ကြည့်နေသူကား ဆာမူရိုင်းအိုမိဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

ဆာမူရိုင်း တစ်ဦးက ဖွန်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ရွမ်းခြုံထားသော ဝှမ်းကပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးနောက် တခြားတစ်ဦးကလည်း သူ၏ကိုယ်ကို အတင်းဆွဲကာ လှုပ်နှိုးလေသည်။

သူကြီး မူရာက ကြိုးခွေကို ကိုင်ထားပြီး ရပ်နေရာမှ ဖွန်ဘက်သို့ ဦးညွှတ်လျက် . . .

“ကွန်နီချိုဝါ”

ဟု ဂျပန်လို ‘မင်္ဂလာပါခင်ဗျား’ အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဖွန်ကလည်းကြိုးစား၍ ဂျပန်လိုပြန်၍ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“အန်ဂျင်ဆန်၊ အဝတ်အစားလည်းပါ”

သူကြီးမူရာက ပေါ်တူဂီဘာသာ မတတ်တတ်နှင့်ပြောလိုက်ရာ ဖွန်လည်း သဘောပေါက်မိသည်။ မိမိအား ဂျပန်နာမည် အန်ဂျင်ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းကိုလည်း သတိပြုမိလေသည်။

နောက်မှ သိရသည်ကား အန်ဂျင်သည် ဂျပန်ဘာသာဖြင့်ရေကြောင်းပြုမှု (ပိုင်းလော့)ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်ဟူ၏။

ဖွန်သည် ဆာမူရိုင်း အိုမိအား မကြည့်မိအောင် အထူးသတိထားနေလိုက်

သည်။ အိုမိကိုမြင်လျှင် ဒေါသထွက်ပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြုမိမည်စိုး၍ မကြည့်နိုင် နေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား မိမိအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်းပြုခဲ့သူ ဂျပန်များအား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သွေးအေးအေးကလွဲစားချေမည်ဟု ခြံမြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

မိမိ၏အဝတ်အစားများကို ကြည့်လိုက်ရာ တစ်စုံတစ်ယောက်က လျှော်ဖွပ်အိပ်ရာဘေးတွင် သပ်ရပ်စွာ ခေါက်ထားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် သဘောကျသွားမိသည်။

အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ပြီးတော့မှ ဖွန်သည် ဆာမူရိုင်း နောက်သို့ လှည့်၍ ဂျပန်ထုံးစံအတိုင်း ဦးညွှတ်လိုက်ရင်း . . .

“ကွန်နီချိုဝါအိုမိဆန်”

ဟု ဂျပန်လိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကွန်နီချိုဝါ ဆိုသည်မှာ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် မင်္ဂလာနေခင်းပါဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း သူက ရိပ်မိထားပြီးဖြစ်သည်။

အိုမိကလည်း ပြန်လည်တုံ့ပြန်ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“ကွန်နီချိုဝါ အန်ဂျင်”

အိုမိက မိမိအားပြန်ပြောရာတွင် နာမည်နောက်ကဆန်ဟူသော ယဉ်ကျေးမှုသည် အသုံးအနှုန်း ထည့်မပြောသည်ကိုလည်း ဖွန်က မှတ်ထားလိုက်သည်။

“အန်ဂျင်ဆန်”

ဖွန်က အိုမိ၏မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ မင်းအယဉ်ကျေးရစွန်းမသိတူးလားဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးနှင့် မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းအားကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကွန်နီချိုဝါ အန်ဂျင်ဆန်”

အိုမိသည် အလျှော့ပေးသည့်အနေဖြင့် နာမည်နောက်က ဆန် ဟု ထည့်ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ဖွန်လည်း ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် . . .

“ကွန်နီချိုဝါအိုမိဆန်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

သူကြီးမူရာသည် သူယူလာသော ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ဖွန်၏ လက်တစ်ဖက်ကို တုပ်နှောင်ရန်အတွက် . . .

“အန်ဂျင်ဆန် . . . လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ပေးပါ”

ဟု ပေါ်တူဂီဘာသာ မဝိတလာ ဝိကလာဖြင့် ပြောရာ ဖွန်က ခေါင်းခါးပြုမိသည်။

“မလိုပါဘူး . . . ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ခေါ်ရာကို လိုက်ပါမယ်လို့ ကတိထမ်းထား မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

ဂျွန်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောပြီးမှ ဆာမူရိုင်းအိုမီကို အတုခိုးထား မှက်နှာထားတည်တည် လေသံတင်းတင်းဖြင့်. . .

“ဝါကာရီမတ်ဆူကား”

ဟု ဂျပန်လို နားလည်လား ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

အိုမီသည် ဂျွန်၏ ပြောပုံကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟိုက်. . . အန်ဂျင်ဆန်၊ ဝါကာရီမတ်ဆူ”

ဂျပန်လို ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ ဟုပြောကာ လျှောက်ထွက်သွားလေ သည်။ သူကြီးမူရာနှင့် ကျန်လူများမှာ အံ့အားသင့်နေကြတော့သည်။

ဂျွန်လည်း ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် သူ၏ဘွတ်ဖိနပ်ကိုစီးမည်ပြုရာ စောစော တ ဂျပန်စကား နားမလည်၍ အွန်နဟု မိမိကခေါ်ခဲ့မိသူ ဂျပန်အမျိုးသမီးသည် ပြောပြသလဲ ပြေးလာပြီး ဂျွန်အား ကူညီ၍ ဖိနပ်စီးပေးလေသည်။

“တော့လူတင်ပါတယ်. . . ဟာကဆန်”

ဂျွန်က ပြန်ပြောရင်း ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု မည်သို့ ပြောရသည်ကို မသိ၍ စိတ်ညစ်သွားမိလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် အိုမီရှေ့က ထွက်သွားရာ ခြံစည်းရိုးပြင်ဘက်သို့ လိုက်ထွက်သွားလေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား ဆာမူရိုင်း အိုမီအား တစ်နေ့အကွက်ပေါ်လျှင် ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းပစ်မည်ဟုသော ရည်ရွယ်ချက်က မပျောက်ချေ မိမိအား နှိပ်ခဲ့သူ အိုမီအား ပြန်လည်တုံ့ပြန် ကလဲ့စားချေရမှ ကျေနပ်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် လောလောဆယ် အခြေအနေအရ အားမတန်မာန်လျှော့၍ နေရပေဦးမည်။

မိမိက ဆာမူရိုင်းအိုမီအား စက်ဆုပ်သလို အိုမီကလည်း လတ်တလော အချိန်တွင် ကောင်းစွာဆက်ဆံနေလင့်ကစား စိတ်ထဲကတော့ ကျီတ်၍ စက်ဆုပ် မုန်းတီးနေလိမ့်မည်ဟုလည်း ဂျွန်က တစ်ထစ်ချသိနေလေသည်။

ရှေ့ကလျှောက်သွားသူ အိုမီ၏နောက်မှ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့်ခွာလျှင် ဂျွန်က လျှောက်သွားစဉ် သူ၏ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆာမူရိုင်းလေးဦးတို့ ထရံလျက် လိုက်လာကြလေသည်။

မိမိအား မည်သည်နေရာသို့ ခေါ်သွားကြမည်နည်း။ မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထည့်၍ ချုပ်ထားဦးမည်လော။

ဤသို့လည်း ဂျွန်သည် စဉ်းစားကြည့်မိလေသည်။ ယမန်နေ့က အိုမီပြောခဲ့သော စကားကိုလည်း ပြန်လည်သတိရမိလေ သည်။

“ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရင် နောက်ထပ်မြေတိုက်ခန်းထဲ ခြေစရာမလိုတော့ဘူး။ ပြီးတော့ နောက်တစ်နေ့ကျရင် သင်္ဘောသား နောက်တစ် သောက်ကို အပြင်ဘက်ထုတ်ပေးမယ်”

ဤသို့ အိုမီက ယမန်နေ့က ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ မိမိအား ခြိမ်းခြောက်သည့်အနေဖြင့် အသက်အငယ်ဆုံးသင်္ဘောသား

ချစ်အား အရှင်လတ်လတ် ရေခွေးအိုးထဲထည့်ပြုတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကိုပါ ပြန်သတိရမိကာ ကောင်လေးဘယ်လိုများနေပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးမိပြန်သည်။

မှတ်မိသလောက် မိမိက ကောင်းစွာနေပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်ပြီးနောက် နည်းထဲမှ ပြန်ထုတ်ယူလိုက်ချိန်တွင် သင်္ဘောသားလူငယ်သည် အသက်ရှင်လျက်ရှိ သောကြောင်းကိုတော့ မှတ်မိသည်။

ဂျွန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယနေ့အဖို့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေအတော် ကောင်းလာပြီဖြစ်သည်။ အစာအာဟာရကောင်းစွာစားရပြီး ရေခွေးပူပူနှင့် ရေချိုး ခြင်း အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် အားအင်ပြည့်ပြီးကာ ပြန်လည် နန်းဆန်းလာပြီဖြစ်သည်။ ဤအတိုင်းသာ သတိထားပြီး တစ်လခန့် နေလိုက်ပါက နှစ်ခိုင်းခန့်ကို မနားတမ်းပြေးနိုင်လောက်အောင် အင်အားရှိလာမည်ဟုလည်း တွက် မိလေသည်။

သို့သော် အကောင်းဘက်သို့ချည်း တွေးကာစိတ်ကူးယဉ်နေ၍ မဖြစ်သေး။ အထယ်တမ်းပုံမှန်အတိုင်း ကျန်းမာအားရှိလာအောင် အထူးဂရုစိုက်ရမည် ဖြစ်သည်။ အစစ်လခန့် အထူးသတိထားရမည်ဖြစ်သည်။

ဆိပ်ကမ်းတွင် ကျောက်ချရပ်ထားသော မိမိတို့သင်္ဘောအိမ်ပတ်စိတ်ကို ခြင်္သေ့လိုက်သည်နှင့် ဂျွန်၏ နှလုံးသားများ လျင်မြန်စွာခုန်လာသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ သင်္ဘောဆိပ်သို့ နီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။

လမ်းဘေး၌ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေကြသူ ဂျပန်ရွာသားများသည် ဆာမူရိုင်း အိုမီကိုမြင်သည်နှင့် ကယုာကယားခူးထောက်လျက် ဦးညွတ်အလေးပြုကြလေသည်။

အိုမီက ခေါင်းညိတ်၍ အသိအမှတ်ပြုပြီး ဆက်လျှောက်သွားရာ တစ်နေရာ တွင် လှပကြော့ရှင်းသော ဂျပန်မိန်းကလေးတစ်ဦးကို မြင်လျှင် အိုမီသည် ချက်ချင်း ခြေသွမ်းတန် လိုက်သည်။

ထိုအချိန် အိမ်ဖော်နှင့်တူသော အခြားမိန်းကလေးတစ်ဦးပြေးလာပြီး အထမိန်းကလေးအား လှပသော အစိမ်းရောင်ထီးတစ်လက် မိုးပေးလေသည်။ အိုမီသည် မိန်းကလေးချောချောရွှေသို့ သွားပြီး စရပ်တကျ ဦးညွတ်

အလေးပြုလိုက်ရာ မိန်းကလေးကလည်း ပြန်၍ဦးညွတ်လိုက်သည်။ သူမသည် ပန်းသီးနုရောင် ကိမိန့် ဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး အလွန်လှပ ကြည့်ကောင်းနေပါသည်။ သူမနှင့် ဆာမူရိုင်း အိမ်တို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် စကားပြောနေကြသည်။ ဝှန်က သတိပြုမိလေသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသဖြင့် သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင့်နေရင်း ပန်းသီးရောင် ကိမိန့်နှင့် ဂျပန်မကလေး၏အလှကို ငေးမောကြည့်မိလေသည်။

အိမ်က တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်ရာ ဂျပန်မကလေးသည် သဘောကျသဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။ အိမ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြုံးနေသည်။

ခဏကြာမှ အိမ်သည် ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းများ၏ ပုံအတိုင်း ဖျက်ထား ခပ်တည်တည်ပြန်ဖြစ်သွားပြီး ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

ဝှန်သည် အိမ်၏ နောက်မှ လျှောက်လာရင်း ဂျပန်မချောချောကလေး ခွေမှ ဖြတ်သွားစဉ်ဂျပန်လိုကြီးစားပြီး...

“ကွန်နီအိုဝါ”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကွန်နီအိုဝါ... အန်ဂျင်ဆန်”

ဂျပန်အမျိုးသမီးက မိမိ၏ဂျပန်နာမည် အန်ဂျင်ကိုပါခေါ်၍ ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ သူမ၏အသံကလည်း အလွန်ချိုသာလှသည်ဟု ဝှန်၏စိတ်ဝယ် ထင်လေသည်။

အရပ်အမောင်းအားဖြင့် သူမသည် ငါးပေခန့်သာမြင့်သော်လည်း ကိုယ်ထဲကိုယ်ဟန် အလွန်အချိုးကျလှပသည်။ သူမ၏ကိုယ်မှ အထူးမွှေးကြိုင်သော ရေမွှေးကိုလည်း ဝှန်က သတိပြုမိလေသည်။

သို့ရာတွင် ဆက်လျှောက်သွား၍ မိမိတို့သဘော အိမ်စိတ်ပတ်စကို လှမ်းလိုက်ရသောအခါ၌ ဂျပန်မိန်းကလေးကို လုံးဝမေ့သွားပြန်လေသည်။

သဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ အမြောက်များ တပ်ဆင်ရာနေရာများတွင် မည်သည့်လက်နက်မှ မရှိတော့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

အခြားဂျပန်သဘောတစ်စင်းကလည်း ဘာကိစ္စ ဤဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်နေရလေသနည်း။

မိမိ၏အဖော်သဘောသားများက မြေတိုက်ခန်းထဲ မည်သို့နေကြလေသနည်း။

ဤဖေးခွန်းများသည် ဝှန်၏ ဦးနှောက်ထဲ၌ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သို့ရာတွင် အဆိုပါဖေးခွန်းများကို ရုတ်ချည်းအဖြေရှာ၍မဖြစ်သေး။ တစ်ပြုံးတစ်ခု ဖြေရှင်းသွားမှသာ ဖြစ်နိုင်ပေမည်။

မိမိတို့သဘောအခြေအနေကို သေချာပြန်ကြည့်လိုက်သော် ပင်လယ်ထဲမှာ နှုတ်တိုင်းမိစဉ်က ထိခိုက်ပျက်စီးသွားသော သဘောရွက်တိုင်မကြီးကိုကောင်းစွာ ဖြစ်လည်ပြုပြင်ရန်လိုအပ်နေသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်း ပင်လယ်ပြင်သို့ထွက်၍ ရနိုင်သေးသည်။ ဖြည်းဖြည်းမှ ရွက်တိုင်ကို ပြုပြင်လျှင်ရနိုင်သည်။ မိမိအနေဖြင့် ရေကြောင်းပညာကျွမ်းကျင်မှုကိုအသုံးပြုကာ သဘောကို အသာ ချမ်းမောင်း၍ ခရီးရောက်သင့်သလောက်ရောက်အောင် သွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သဘောတစ်စင်းလုံးကို မိမိတစ်ယောက်တည်းက မောင်းသွား၍ မဖြစ်။ သဘောသားများ၏လှုပ်အားလိုအပ်သည် မဟုတ်လော။ မိမိအဖော်သဘော သားများ ယခုမည်သည့်အဖြစ်မျိုး ရောက်နေကြလေသနည်း။

တွေးရင်းနှင့် ဝှန်သည် ဆိပ်ကမ်းရှိ ဂျပန်သဘောအကြောင်း စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် ငွေဝယ်ကျွန်များ သယ်ဆောင်သည့် ရွက်သဘောမျိုး မြေကြောင်း ခန့်မှန်း၍ ရပေသည်။ ဤဂျပန်သဘောသည် မည်သည့်အရပ်က ရောက်လာခဲ့လေသနည်း။ ဘာကြောင့် ဤဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လာရလေသနည်း။

ဂျပန်သဘောသည် တစ်ဖက်တွင် လှော်တက် သုံးဆယ်စီရီသဖြင့် လှော်သောအားအင်အား မြောက်ဆယ်ရှိသော သဘောမျိုးဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အင်အားကောင်း၍ လျင်မြန်စွာထွက်ခွာနိုင်မည့် သဘောမျိုးဖြစ်သည်။

အလားတူသဘောမျိုးကို ဝှန်သည် အာဖရိကတိုက်ကမ်းခြေတွင် တစ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က မိမိဦးဆောင်သော သဘောအုပ်စုတွင် သဘော ငါးစင်း ပြည့်ပါရှိခဲ့သည်။ ပေါ်တူဂီပိုင် ကုန်တင်သဘောဖြစ်၍ ဝှန်သည် မိမိတို့၏ ‘အိမ်စိတ်ပတ်စ’ သဘောဖြင့် ပေါ်တူဂီသဘောအား တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော် ရန်သူသဘောက အင်အားကောင်းပြီး အလွန်မြန်သောကြောင့် မိမိတို့က အောင် မလိုက်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

ဝှန်သည် အာဖရိကတိုက် မြောက်ပိုင်းပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် ပင်လယ်ပြင်ကို ကောင်းစွာကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ သူသည် လန်ဒန်မြို့ရှိ အင်္ဂလိပ် သင်္ဘောသွယ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှ သဘောများကို ယင်းကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် ယာယီခန့် ရေကြောင်းပြုစုမှုအဖြစ် မောင်းနှင်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံရှိသူဖြစ်သည်။ ဤသို့ သူသည် အာဖရိကတိုက်အနောက်ဘက်ကမ်းရိုးက အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ ပင်လယ်ပြင်ကိုလည်း ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်လေသည်။

ထိုအချိန်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံသည် စပိန်ပြည်နှင့် စစ်ဖြစ်နေရာ ပင်လယ်ပြင်၌ သဘောလာနေသော စပိန်သဘောများကို ရှောင်တိမ်းရာ၌လည်းကောင်း၊ မိမိတို့က အင်အားကောင်းပြီး တိုက်ခိုက်လို၍ ရင်ဆိုင်တိုးမိအောင် ပင်လယ်ရေလမ်းကြောင်း များ စွာဖွဲ့စွဲချယ်ရာ၌လည်းကောင်း အထူးကျွမ်းကျင်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့လျှင် ပင်လယ်ရေကြောင်းပညာ၌ ကျွမ်းကျင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း

ပျန်အဖို့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး အခြေအနေသည် တဖြည်းဖြည်း တိုးတက် ကောင်းမွန်လာကာ မိမိတစ်ဦးတည်းပိုင် သင်္ဘောတစ်စင်း ဝယ်ယူနိုင်သည် အခြေအနေအထား ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောမှာ တူရကီ သင်္ဘောတစ်စင်းက တိုက်ခိုက်သဖြင့် နစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်။ ပျန်ကိုယ်တိုင်က ကံကောင်း၍ အသက်မသေဘဲ ဆာဒီနီးယားကမ်းခြေသို့ ရေကူးသွားနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုနှစ်မှာပင် ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင်နာမည်ကြီးသော လန်ဒန်မြို့ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်ပွားမှုကပ်ကြီး ဆိုက်ခဲ့သည်။ ပျန်၏ညီငယ် အပါအဝင် မိသားစုအားလုံး ပလိပ်ရောဂါဖြင့် သေဆုံးကုန်ကြပြီး သူ၏သားဦးတလေးသည်လည်း ကပ်ရောဂါဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ဆောင်းရာသီရောက်၍ ပလိပ်ရောဂါဖြစ်ပွားမှု ရပ်စဲသွားသောအခါ ပျန်သည် သူ၏ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက် ပင်လယ်ပြင်သို့ ရေကြောင်းပြုမှု (ပိုင်လော့)အဖြစ် ထွက်ခဲ့ပြန်လေသည်။ ဤကား လွန်ခဲ့သည့်ရှစ်နှစ်ကဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သော သုံးနှစ်ကမူ ပျန်သည် နယ်သာလန်နိုင်ငံမှဒတ်ချ်အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီနှင့်ဆက်သွယ်မိပြီး ဒတ်ချ်သင်္ဘောများ ကမ္ဘာ့အရှေ့ပိုင်းဒေသကို စွန့်စားသွားရောက်သည့်အခါ ရေကြောင်းပြုမှုအလုပ် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

ပျန်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသား ဖြစ်သော်လည်း မိခင်က ဒတ်ချ် အမျိုးသမီးဖြစ်၍ ဒတ်ချ်ဘာသာစကားကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းခြင်းကလည်း ဒတ်ချ် (ဟော်လန်) နိုင်ငံပိုင် သင်္ဘောများတွင် ရေကြောင်းပြုမှုအဖြစ်အလုပ်လုပ်ရာတွင် အထောက်အကူ ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ပျန်သည် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်ပြောင်းတွေးရင်းက ယခု မိမိ ဆောင်လာသည့် အီရစ်ပတ်စ်သင်္ဘောကို မိခင်နိုင်ငံသို့ မလွဲမသွေ ပြန်ရောက်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ဝိုင်းဖြတ်လိုက်မိသည်။

ဆက်လျှောက်သွားရင်းနှင့် မိမိတို့သင်္ဘောသားများအား အကျဉ်းချုပ်အား ရာ မြေတိုက်ခန်းအနီးမှ ဖြတ်သွားရရာ အံ့ဖွဲ့တံခါးထိပ်ဝဲတွင် စောင့်နေသူ ဂျပန်ဆာမိုင်း သုံးဦးတို့အား ပျန်က သတိပြုမိလေသည်။

ဂျပန်ဆာမိုင်းများသည် ထမင်းစားနေကြလေသည်။ ပန်းကန်လုံးထဲ ထမင်းကို တုတ်ချောင်းနှစ်ချောင်းဖြင့် ကျင်လည်စွာ စားသောက်နေပုံကြည့်ရင်း ပျန်ကိုယ်တိုင် အိုမိဇိ နေအိမ်တွင် စားသောက်ရသည့်အခါ ယင်းတုတ်ချောင်း နှစ်ချောင်း (တူ)ဖြင့် မည်သို့မှ မစားတတ်ပုံကိုလည်း ပြန်သတိရမိလေသည်။

“အိုမိဆန်”

ပျန်က ဤသို့ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် မြေတိုက်ခန်းထဲ သို့ ဝင်ကြည့်လိုကြောင်း ပြောကြည့်လေသည်။

သူ၏အဖော် သင်္ဘောသားများအား ခေတ္တဝင်နှုတ်ဆက်လို၍ ပြောကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆာမိုင်းအိုမိဇိ ခေါင်းခါပြုပြီး ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

ပျန်လည်း မတတ်သာဘဲ သူ၏အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး သည်းခံနေစမ်း၊ အချိန်မတန် ဆေးဘူးဟု သူ့ကိုယ်သူ ကျိတ်၍ အားပေးနေမိလေသည်။

သင်္ဘောဆိပ်အနီးသို့ရောက်သောအခါ အိုမိသည် မြေတိုက်အံ့ဖွဲ့တံခါးဝ တွင်စောင့်နေသူ ဆာမိုင်းများအား လှမ်းအော်၍ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက် လေသည်။

ဆာမိုင်းတပ်ဦးက အံ့ဖွဲ့တံခါးကိုဖွင့်၍ အတွင်းဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်စဉ် နောက်တစ်ဦးက မလှမ်းမကမ်းရှိ ရွာသားအချို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ရွာသားများ မြေတိုက်တွင်းသို့ဆင်းသည့် လှေကားနှင့် ရေတစ်စည်ယူလာပြီး မြေတိုက်ထဲသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် မြေတိုက်ထဲမှ ရေကုန်နေသော စည်ဟောင်းနှင့် အညစ်အကြေးစွန့်သည့်ပုံးတို့ကို ဆွဲတင်ယူလာသည်။

ပျန်သည် ထိုအချင်းအရာကိုမြင်လျှင် သူ၏အဖော်များ အနည်းဆုံးတော့ မောင်တံသေးဟု တွေးမိလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဆုံးမနေ မိသည်။

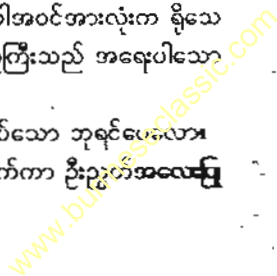
‘ရှေ့လောမကြီးနဲ့၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါမလုပ်နဲ့၊ ဂျပန်တွေကို အလိုက်အထိုက် မင်းပါ။ နောက်ဆုံးတွင် မိမိအကြံအောင်မည်’

ဤသို့လျှင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်သွန်သင်ဆုံးမနေမိလေသည်။

ဆိပ်ကမ်းရှိ ဂျပန်သင်္ဘောအနီးတွင် ဆာမိုင်းများ အုပ်စုခွဲ၍နေကြပြီး သက်ကြီးကြီး ဂျပန်တစ်ဦးက ဘေးတွင် သီးခြားရပ်နေသည်ကို ပျန်က မြင်မိ လေသည်။

ထိုလူကြီးအား ဒိုင်မိယို (နယ်စား) ယာဘူအပါအဝင်အားလုံးက ရိုသေ နားစားစွာ ဆက်ဆံနေပုံကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဤလူကြီးသည် အရေးပါသော ညီလတ်စဦး ဖြစ်ရမည်ဟု ပျန်က တွက်မိလေသည်။

ဤသူကား မည်သူပေနည်း။ သူတို့ကို အုပ်ချုပ်သော ဘုရင်ပေးလာ ဆာမိုင်း အိုမိကဲ့သို့ပင် အတုယူပြီး ခူးထောက်ကာ ဦးညွှတ်အလေ့ပြု

"ကွန်နီချီဝါ... ဆာမာ"

ဟု ဂျပန်လို ကြိုးစားပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ အသက်ကြီးကြီးဂျပန်ကြီးက ပြန်လည်တုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် ပြန်လည် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဂျပန်အဘိုးကြီးသည် ယာဘုနှင့်လည်းကောင်း၊ ဆာမူရိုင်း အိုမိုနှင့်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခု ဆွေးနွေးပြောဆိုနေပြန်သည်။

တစ်ဖန် ယာဘုက သူ့ကြီးမူရာကို တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ရာ မူရာသည် ဂျပန်ဘက်သို့လှည့်၍ ဂျပန်သင်္ဘောရုံရာသို့ လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြလေသည်။

"အန်ဂျင်ဆန်... ကျေးဇူးပြုပြီး သင်္ဘောကိုသွားပါ"

သူ့ကြီး မူရာက ပေါ်တူဂီဘာသာ မပိကလာ ပိကလာဖြင့် ပြောရာ ဂျပန်က မကျေနပ်သဖြင့်...

"ဘာကြောင့် သွားရမှာလဲ"

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

"အန်ဂျင်ဆန်... သင်္ဘောကိုသွားပါ။ အခုအမြန်သွားပါ"

"ဘာကြောင့် ကျုပ်သွားရမှာလဲ"

ဂျပန်က စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်မိသော်လည်း ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

"အိုဆိုဂို... အိုဆိုဂို"

အိုမိက စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့် ဂျပန်သင်္ဘောဘက်သို့ ညွှန်ပြရင်း အော်ငေါက်ပြောပြန်သည်။

"နီး... နီး... ကျုပ်က မလိုက်နိုင်ဘူး"

ဂျပန်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ငြင်းဆန်နေစဉ်မှာပင် အိုမိက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဆာမူရိုင်းလေးဦးသည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ပြေးလာ၍ ဂျပန်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်ကြလေသည်။ သူ့ကြီးမူရာက အသံရှိသော ကြိုးဖြင့် ဂျပန်၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကျောဘက်မှနေ၍ တုပ်နှောင်လိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ လွှတ်စမ်း၊ ငါမလိုက်ဘူး။ ဒီဂျပန်သင်္ဘောပေါ် ငါမတက်နိုင်ဘူး"

ဂျပန်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဟစ်အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ဂျပန်သင်္ဘော၏ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့်...

"ဟေ့လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ တော်တော်ခွကျတာပဲ။ ဒီလူကို အသာလွှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ရေကြောင်းပြုမှု၊ ပိုင်းလော့ ဆိုတာ ဒီလူပဲလား၊ သူက အန်ဂျင်ဆိုလေလား"

ဟု အော်ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဂျပန်သည် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

သင်္ဘောပေါ်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိနှင့် ရွယ်တူခန့်ရှိသော အသားညိုညို၊ အနက်ရောင်ဆံပင်နှင့် လူတစ်ယောက် လှေကားမှ ဆိပ်ခံတံတားဆီသို့ ဆင်းလာသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုလူသည် မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားတို့၏ ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါးတွင် အနောက်တိုင်းသုံး ဓားရှည်နှင့် ပစ္စတိုသေနတ်နှစ်လက် ပါရှိသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလေသည်။

သူ၏လည်ပင်းတွင်လည်း ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့၏ ဆောင်နေကျဖြစ်သော လက်ဝါးကပ်တိုင်တစ်ခု ဆွဲထားလေသည်။ ဂျပန်၏အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ ထိုလူက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

"ခင်ဗျားက ဒတ်ချ်သင်္ဘောရဲ့ ပိုင်းလော့ဆိုတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ဂျပန်က ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်က ဒီဂျပန်သင်္ဘောရဲ့ ပိုင်းလော့ပါ။ နာမည်က ရော့ဒရစ်လို့ ခေါ်ပါတယ်"

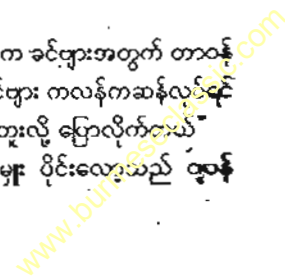
ဤသို့ပြောပြီးမှ ထိုလူသည် ဂျပန်အဘိုးကြီးဘက်သို့လှည့်၍ ပေါ်တူဂီဘာသာတစ်ဝက်၊ ဂျပန်လိုတစ်ဝက်ဖြင့် ရောနှောကာ ပြောပြန်လေသည်။ သူပြောသည့် စကားများတွင် ဂျပန်လို အဓိအသေပြုသည့် အသုံးအနှုန်းဖြစ်သော ဆားမားဗျူ ပါသော်လည်း မန်းကီးဆာမားဟု ထည့်ပြောရာ မန်းကီး၏အဓိပ္ပာယ်က မျောက်ထိရောင်ဖြစ်၍ ဂျပန်သည် စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ရယ်ချင်လာသည်။ တစ်ဖန် သူ၏ပေါ်တူဂီစကားကလည်း သင်္ဘောသားများ ဆံရေတိုင်းထွာသည့် အသုံးအနှုန်းများ ပါရှိလေသည်။ ဂျပန်တွေကတော့ နားလည်သဘောပေါက်မည်မဟုတ်ချေ။

စကားပြောရင်းနှင့် ရေကြောင်းပြုမှု၊ ရော့ဒရစ်သည် ခါးကြားမှ ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက်ကို ဆွဲယူ၍ ဂျပန်၏ရင်ဘတ်သို့ ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီးမှ ခါးကြားတွင် ပြန်ထိုးထားလိုက်သည်။

ဂျပန်အဘိုးကြီးသည် ထိုလူ၏စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်ရာ သူ့ကြီးမူရာက တုပ်နှောင်ထားသောကြိုးကို ပြန်ဖြေ၍ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုမှပေါ့၊ ဒီမယ် ပိုင်းလော့၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားအတွက် တာဝန်ယူပါတယ်လို့ ဂျပန်တွေကို ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ကလန်ကဆန်လုပ်ရင် တုပ်ကိုယ်တိုင် ပစ္စတိုသေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်"

ပြောရင်းနှင့် ပေါ်တူဂီလူမျိုး ရေကြောင်းပြုမှု၊ ပိုင်းလော့သည် ဂျပန်

အဘိုးကြီး ဟိရိမတ်ဆုဘက်သို့ လှည့်၍ ဦးညွတ်လိုက်ပြီးမှ ဂျွန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ...

“ကိုင်း... ကိုယ့်လူက ဒီဂျပန်သတ္တဝါကြီး ဆားမားကို အလေးပြုလိုက်ပါဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂျွန်ကလည်း လိုက်လျောစွာပင် ဂျပန်အဘိုးကြီးအား ဦးညွတ်၍ အလေးပြုလိုက်ရာ ရော့ဒရစ်သည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ခါးကိုင်းအလေးပြုလိုက်ပုံက တကယ့် ဂျပန်လူမျိုးတွေအတိုင်း အလေးပြုတတ်သားပဲ။ ဒါထက် ခင်ဗျားက တကယ့် ပိုင်းလော့ဒ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဂျွန်က ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“တောင်ပြီး ရေကြောင်းပညာ တတ်ကျွမ်းတယ်ဆိုရင် လစ်ဇာတ်ဆိုတဲ့ နေရာရဲ့ လတ္တီကျု ဒီဂရီ ဘယ်လောက်ရှိသလည်း”

“လေးဆယ်ကိုးဒီဂရီ ငါးဆယ်ခြောက်မိနစ် မြောက်ဘက်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့်... ဒီနေရာရဲ့ အနောက်တောင်ဘက်မှာ သင်္ဘောတွေအတွက် အန္တရာယ်များတဲ့ ကျောက်ဆောင်တွေရှိတယ်”

ဂျွန်က သွက်လက်စွာဖြေလိုက်ရာ ရော့ဒရစ်သည် ကျေနပ်သဘောကျသွားပြီး အားပါးတရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဟုတ်ပြီ။ ခင်ဗျားဟာ ပိုင်းလော့ တစ်ယောက်ဖြစ်တာသေချာပါပြီ။ ကိုင်း သင်္ဘောပေါ် တက်ပါဦး။ စားစရာသောက်စရာတွေ ဘရန်ဒီပါမကျန် အားလုံးရှိတယ်။ ပိုင်းလော့တွေဆိုတာက အချင်းချင်း ခင်မင်ကြရတယ် မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဂျွန်က ဝတ်ကျေတန်းကျေသဘော ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့သင်္ဘော အပြန်ခရီးမှာ ရေကြောင်းပြမှား(ပိုင်းလော့)တစ်ဦး ပါလိမ့်မယ်လို့ ကြားရတော့ ကျုပ်ဝမ်းသာမိတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ တကယ့်ပိုင်းလော့တစ်ဦးနဲ့ စကားပြောခွင့်မရတာ နှစ်ချီကြာနေပြီ။ လာပါ။ သင်္ဘောပေါ်တက်ပါဦး။ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ သင်္ဘောက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မလ္လာကာကို ဖြတ်ခဲ့တာလည်း။ ပြီးတော့ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ တင်းလှည့်သင်္ဘောတွေကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ရှောင်ခဲ့တာလဲ။ ဘယ်သူ့ဆီက ရေကြောင်းမြေပုံတွေကို ခင်ဗျားတို့ယူခဲ့သလဲ”

ထိုမေးခွန်းကို ဂျွန်က မဖြေဘဲ... . . .

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“အိုဆာကာမြို့ကို ခေါ်သွားမလို့ပါ။ ဟိုမှာရှိတဲ့ တကယ့်ထိပ်သီး အာဏာရှင် သခင်ကြီးကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားကို တွေ့ဆုံချင်သတဲ့”

“ခင်ဗျား အဲဒါ ဘယ်သူ့ကို ဆိုလိုတာလဲဗျ”

ဂျွန်က ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်မိရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ရှစ်ပြည်နယ်ကို အပိုင်စားရတဲ့ အရှင်သခင် တိုရာနာဂါဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။ သူဟာ ဂျပန်ပြည်မှာ ဒိုင်မီယိုချုပ် ဆိုပါတော့။ ဒိုင်မီယိုဆိုတာက အနောက်နိုင်ငံက ဘုရင်လို့ နယ်ရှင်မြို့စားကြီးလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့်... . . ဂျပန် ဒိုင်မီယိုက-ပိုပြီးအာဏာရှိတယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ အာဏာရှင်တွေချည်းပဲ”

“ဒီလူက ဘာကိစ္စ ကျုပ်ကို တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်းမပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ အခု ဒီကိုရောက်နေတာတော့ ခင်ဗျားကို ခေါ်ဖို့ပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါက ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် တကယ့်ကို တွေ့မှာသေချာတယ်။ သူတို့ အပြောက တိုရာနာဂါအတွက် အချိန်မရွေး အသက်စွန့်ရမယ်ဆိုရင် ဝုဏ်ယူစွာနဲ့ အသက်အသေခံဖို့ အသင့်ရှိတဲ့ မိုက်ရှူးရဲ့ ဆာမူရိုင်းစစ်သည် ဆယ်သိန်းလောက် ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒါနာဂါရဲ့ စကားပြန်က ကျုပ်ကို ပြောတယ်။ မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောရဲ့ ပိုင်းလော့အိမ်ခေါ်ရမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ပိုင်းလော့ကိုလည်းခေါ်ခဲ့။ သင်္ဘောပေါ်ပါတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေလည်း အားလုံးယူလာခဲ့ရမယ်။ သွားတဲ့အခါ စစ်သူကြီး ဟိရိမတ်ဆုဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးကို ခေါ်သွားပါတဲ့။ ရှင်းရှင်းကတော့ ခင်ဗျားတို့သင်္ဘောနဲ့တကွ သင်္ဘောပေါ်ပါတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးကို တိုရာနာဂါက အပိုင်သိမ်းယူလိုက်ပြီ ဆိုပါတော့ဗျာ”

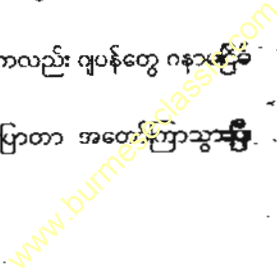
“ဟင်... . အပိုင်သိမ်းယူလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီဂျပန်လူမျိုးတွေက တစ်ခါတလေ လက်တစ်ဖက်နဲ့ယူတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို နောက်လက်တစ်ဖက်က ပြန်ပေးတတ်တယ်။ အဲဒီလိုပေးတဲ့အခါမျိုးကျရင် စောစောက သိမ်းယူတာကို ခပ်တည်တည်နဲ့ မေ့သလိုလို၊ လုံးလုံး သိမ်းယူခဲ့သလို ဟန်ဆောင်တတ်တယ်။ ဒီဂျပန်တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို နားလည်ဖို့ အတော်ခက်တယ်ဗျ”

ထိုအချိန်၌ ဂျပန်တွေက ဂျွန်အား ပိုင်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေကြလေရာ သူ့စိတ်ထဲ ဖြစ်ပေါ်မိသော စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ခြင်းကို မပေါ်လွင်အောင် သတိထားကာ ဟန်ဆောင်နေလိုက်ရသည်။

ပေါ်တူဂီလူမျိုး ရေကြောင်းပြမှား ရော့ဒရစ်ကလည်း ဂျပန်တွေ ဂနားတိုင်ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

“ဒီမယ်... . ပိုင်းလော့။ ကျုပ်တို့ စကားပြောတာ အတော်ကြာသွားပြီဗျာပါ။ သင်္ဘောပေါ် တက်ကြဖို့တော်ပြီ”

ပြောရင်း လှည့်ထွက်မည်ပြုရာ ဂျွန်က ရော့ဒရစ်အား ဖမ်းထားလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့အဖော် သင်္ဘောသားတွေကတော့၊ သူတို့ ဘာဖြစ်မှာလဲ”
ဂျွန်က ခပ်တည်တည် မေးလိုက်လျှင် ရော့ဒရစ်သည် ရုတ်တရက် နားမလည်ဘဲ . . .

“ဘာပြောတာလဲဗျ”
ဟု ပြန်မေးလိုက်သဖြင့် ဂျွန်ကပင် သူနှင့်အတူ ပါလာသော သင်္ဘောသားများအား ဂျပန်တို့က မြေတိုက်ခန်းထဲ ပိတ်လှောင်ထားပုံအကြောင်းကို အတိုချုံး၍ ပြောပြလိုက်ရသည်။

သည်တော့မှ ရော့ဒရစ်က ဆာမုရိုင်းအိုမိအား တတ်သမျှမှတ်သမျှ ဂျပန်ဘာသာစကားဖြင့် မေးမြန်းလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဂျွန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ပြောလေသည်။

“ဒီလူတပြောတော့ ခင်ဗျားတို့ သင်္ဘောသားတွေဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူးတဲ့။ ဒီမယ် လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဘာမှလည်း တတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်နေဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ဒီဂျပန်တွေရဲ့စိတ်ကို အလွန်ခန့်မှန်းရခက်တယ်။ ဒီကောင်တွေက မျက်နှာများသလောက် စိတ်ပြောင်းလည်းမှုကလည်း မြန်တယ်”

ပြောရင်းနှင့် ရော့ဒရစ်သည် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူဘက်သို့ လှည့်၍ ဥရောပတိုက်သားများ ဘုရင်၊ သို့မဟုတ် မိဖုရားရှေ့တွင် ခူးထောက်ဦးညွတ်သလို ဦးညွတ်လိုက်ပြီးမှ ဂျွန်အား ရှင်းပြလေသည်။

“ဂျပန်ပြည်မှာ အခုလို ဦးညွတ်အလေးပြုရတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့က ဟိုစပိန်ဘုရင် ဖီးလစ်ရဲ့ နန်းတော်ရောက်ရင် ဦးညွတ် အလေးပြုရသလိုဆိုပါတော့ဗျာ”
ဤသို့ပြောပြီး ရော့ဒရစ်သည် ဂျွန်ကိုခေါ်ကာ သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်သွားတော့သည်။

သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သံကြိုးများ ချည်နှောင်ထားသည့် ကျေးကျွန်များ လုံးဝမတွေ့ရသဖြင့် ဂျွန်သည် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။
သူ၏ မျက်နှာအမူအရာကို ရော့ဒရစ်ကလည်း အက်ခတ်မိဟန်တူလေသည်။

“ကိုယ့်လူတလည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ နေထိုင်မကောင်းလိုလား”
“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဒီဂျပန်သင်္ဘောဟာ ငွေဝယ်ကျွန်တွေ သယ်ဆောင်တဲ့သင်္ဘောပဲလို့ ထင်နေမိတယ်”

“ဟာ . . . ကိုယ့်လူတလည်း၊ ဂျပန်ပြည်အကြောင်း ကောင်းကောင်း မသိသေးဘူးနဲ့တယ်။ ဒီမှာက ငွေဝယ်ကျွန်ရယ်လို့ မရှိဘူးဗျ။ အလုပ်ကြမ်းသမားတွေ

ကျွန်လိုတဲ့ သတ္တုတွင်းတွေမှာတောင် ကျွန်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ ကျုပ်ဟာ ကမ္ဘာကို ချီခဲ့တာ သုံးကြိမ်ရှိပြီ။ ဘယ်နေရာမှ ဂျပန်လူမျိုးလို လူမျိုးမတွေ့ဖူးပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့လိုက်လာတဲ့ သင်္ဘောမှာ လှေလှော်သားတွေက ဆာမုရိုင်းတွေ ဖြစ်တယ်။ စစ်သည်တော်တွေ ဆိုပါတော့။ ဒီစစ်သူကြီး အဘိုးကြီးရဲ့ တပ်သားတွေပဲ။ သူတို့ဟာ သီလောက်ပင် ပင်ပန်းပေမယ့် ဘယ်တော့မှ လက်မလျှော့ဘူး။ သေတဲ့အထိ ဆက်တိုက်ခတ်ကြမယ် လူစားမျိုးတွေ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့လာခဲ့တဲ့ အိုဆာကာမြို့ဆိုရင် ဤက မိုင်သုံးရာ ကျော်ရှိတယ်။ အဲဒါကို နာဂီလေးဆယ်နဲ့ ရောက်အောင် လှော်ခဲ့တာသာ ကြည့်ပေတော့။ ကိုင်း . . . လာပါ။ အောက်ထပ်ဆင်းကြရအောင်။ မကြာခင် သင်္ဘောထွက် တော့မယ်။ ခင်ဗျား နေသာထိုင်သာ ရှိပါရဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ နေလို့ကောင်းပါတယ်”
ပြောရင်းနှင့် ဂျွန်သည် သူ၏သင်္ဘော အိမ်ပတ်ပတ် ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းလှည့်လိုက်မိသည်။

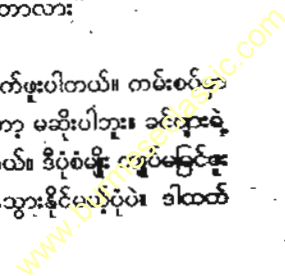
ကိုက်တစ်ရာခန့်သာ ဝေးသောနေရာတွင် ရှိနေသည်။ မိမိတို့သင်္ဘောကို ခြည့်ရင်း ရော့ဒရစ်အား ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် . . .

“ဒီမယ် ဝိုင်းလော့ကြီး ရော့ဒရစ်၊ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောပေါ်ကို ခဏဖြစ်ဖြစ် တက်လို့ မဖြစ်ဘူးလား။ အခုချိန်အထိ ကျုပ်ကို ဂျပန်တွေက သင်္ဘောပေါ် တစ်ခါမှ မတက်ခွင့် မပေးခဲ့ဘူး။ အခု ကျုပ်မှာလည်း ဝတ်စရာ အဝတ်အစားဆိုလို့ ဘာမှ မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့သင်္ဘောကိုလည်း ချိပ်ပိတ်ထားလိုက်တယ်လို့ သိရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခဏပြန်တက်ခွင့်ရအောင် ပြောပေးလို့မရဘူးလား။”

ဟု ပြောလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားတို့ သင်္ဘောရဲ့ရှေ့က ရွက်တိုင် ဘယ်တုန်းက ဖျက်စီးသွားတာလဲ”
“ကျုပ်တို့ ဒီဂျပန်ပြည် ကမ်းခြေကို မရောက်ခင်ကလေးမှာပါ”
“အဲဒီရွက်တိုင်ကို အစားထိုးထည့်ဖို့ စပယ်ယာ ရွက်တိုင်အပိုကော ရှိသ

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”
“သင်္ဘော စထွက်လာတဲ့မူလဆိပ်ကမ်းမြို့က ဘယ်မြို့လဲ”
“ရော်ကဒမ်မြို့ပါပဲ”
“သင်္ဘောကို ရော်ကဒမ်မှာပဲ တည်ဆောက်ခဲ့တာလား”
“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ရော်ကဒမ်မြို့ကို ရောက်ဖူးပါတယ်။ ကမ်းစပ်မှာ ဆောင်တွေ အတော်များတာကလွဲလို့ ဆိပ်ကမ်းကတော့ မဆိုးပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ သင်္ဘောတည်ဆောက်ထားပုံက တော်တော်ကောင်းပါတယ်။ ဒီပုံစံမျိုး ကျုပ်မြင်ဖူးတာ အခုကြည့်ရတာ ပင်လယ်ပြင်မှာ အတော်မြန်မြန်သွားနိုင်မယ့်ပုံပဲ။ ဒါထက်

ခင်ဗျားရဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေကို တက်ယူမယ်ဆိုရင် ခပ်မြန် ယူနိုင်ပါမလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျုပ် အမြန်ဆုံးတက်ယူနိုင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ။ စည်းတမ်းချက် တစ်ခုတော့ ရှိဖို့လိုတယ်။ လက်နက်ဆီလို့ ဘာတစ်ခုမှ ယူမလာရဘူး။ ဒါကိုခင်ဗျားက ပိုင်းလော့တစ်ဦးအနေနဲ့ အိမ်အမာ ကတိပေးရမယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားအတွက် တာဝန်ယူမယ်လို့ ဂျပန်တွေ ပြောထားရတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်”

“ကျုပ် ရှင်းရှင်းပြောမယ်နော်. . . ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က ယုံကြည်စိတ်ချ သဘောပေးတက်ခွင့်ပြုတာကို ခင်ဗျားက တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကလိန်ကျမယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားကို ပစ်သတ်မယ်။ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ကျုပ်ကလည်း ပိုင်းလော့ အချင်းချင်းအနေနဲ့ အခိုင်အမာကတိပေးတယ်။ မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

ဂျပန်က အာမခံချက်ပေးလိုက်မှ ရော့ဒရစ်သည် သဘောကျဟန်ဖြင့် လိုက်သည်။

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တဖြည်းဖြည်း သဘောကျလာမိ အင်္ဂလိပ်ကြီးရဲ့”

“နေပါဦး။ ကျုပ် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလို့ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားပြောနိုင်တာလဲ။ ဂျပန်ကပြန်မေးလိုက်သည်။ ပေါ်တူဂီ ဘာသာစကားပြောလျှင် လုံးဝ သိခြင်းမရှိဘဲ ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောဆိုနိုင်လေရာ၊ စကားပြောပုံကိုကြည့်၍ အင်္ဂလိပ်လူဟု ခန့်မှန်းအကဲခတ်ရန် ခဲယဉ်းသောကြောင့် ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်က ဗေဒင်ဆရာများလို အတပ်ဟောလိုက်ရတာပဲ ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ရေကြောင်းပြုမှု(ပိုင်းလော့) ဆိုတာ ဗေဒင်ဆရာလို အတတ်ဟောနိုင် ရမလောက်မဟုတ်လားဗျ”

ရော့ဒရစ်က ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကေန္တဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုက ခင်ဗျားကို ပြောပြထား ဖြစ်ရမယ်”

“ဒီမယ်. . . ကျုပ်တတ်နိုင်သလောက် သာသနာပြုဘုန်းကြီးတွေကို စတာမပြောဘဲ ရှောင်တတ်တယ်ဗျ”

ဤသို့ပြောရင်းနှင့်ပင် ရော့ဒရစ်သည် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆုအား လှမ်းပြောလေသည်။

“အိကီမတ်ရှောကား”

ဂျပန်လို သွားကြ၊ ထွက်ကြတော့မည်လောဟု မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ “အိကီမတ်ရှော ရော့ဒရစ်ဆန်၊ အိမား. . . .”

ဟိရိုမတ်ဆုက ယခုချက်ချင်း ထွက်ခွာရန် ဂျပန်လို ပြန်ပြောလေသည်။ ဤတွင် ရော့ဒရစ်က ဂျပန်ဘက်သို့လှည့်. . .

“ကျုပ်တို့ အခုပဲ စထွက်ကြရမယ်။ ဂျပန်လို ‘အိမား’ဆိုတာ ‘အခုချက်ချင်း’ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဒီမယ်. . . ဂျပန်ကြီးကို ပြောကြည့်စမ်းပါ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ ဘာပေါ် ခဏတက်ခွင့်ရမလားလို့”

“ဟာ. . . ဒါတော့ ကျုပ်မမေးချင်ဘူး”

ရော့ဒရစ်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြန်ပြောလိုက်ရာ ဂျပန်လည်း စိတ်ပျက်သွားသည်။

ရော့ဒရစ်သည် ရေတပ်သားဝတ်စုံ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသူ ပုပြတ်ပြတ် ပြန်တစ်ယောက်အား လှမ်း၍အော်ပြောပြန်သည်။

“ဟေး. . . ကပ္ပတိန်ဆန်. . . အိကီမတ်ရှော၊ အိမား. . . ဝါကာရီမတ်ဆုကား”

“ဟိုက်. . . .”
ဂျပန်လူမျိုးသင်္ဘောမာလိန်မှူး(ကပ္ပတိန်)နှင့်တူသူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ရော့ဒရစ်သည် သင်္ဘော၏ ခေါင်းလောင်းကိုထိုးလိုက်သည်။ ဂျပန်ကပ္ပတိန်သည် သူ၏လူများအား ဟစ်အော်အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဆိပ်ကမ်းပေါ်တွင် ရှိနေသူ ဝန်ထမ်းများသည် သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြလေသည်။

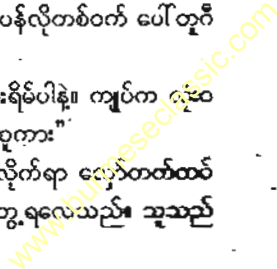
ရော့ဒရစ်သည် ဂျပန်အားခေါ်၍ လှေကားမှ ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။ “ဟောဟိုမှာမြင်ရဲ့လား. . . လှေငယ်တစ်စင်း အသင့်ရှိတယ်။ အဲဒီလှေနဲ့

ထွက်လို့ရဲ့။ သင်္ဘောဆီကို လှော်သွားပေတော့။ ခင်ဗျားက နောက်ကိုလှုံးဝ လှည့်ကြည့်နဲ့။ တခြားလူတွေကိုလည်း ဝရုမစိုက်ပါနဲ့။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ပြောတာသာ ဝရုစိုက်ပါ။ ကျုပ်ကပြန်ခဲ့တော့လို့ အော်ပြောလိုက်ရင်လည်း ချက်ချင်းပြန်လာ

ဂျပန်လည်း ဂျပန်လှေငယ်ရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ရော့ဒရစ်က ဂျပန်ကပ္ပတိန်အား ဂျပန်လိုတစ်ဝက် ပေါ်တူဂီ

ဘာသာတစ်ဝက်ဖြင့် စကားပြောနေသည်။ “ကပ္ပတိန်. . . အိုကေ။ ဒီလူအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျုပ်က လုံးဝ အစန်ယူပါတယ်။ အိချီဆန်း အန်ဂျင်ဆန် ဝါကာရီမတ်ဆုကား”

ဂျပန်သည် ဂျပန်လှေငယ်ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ လှော်တတ်ထင်ထင်ပြီး လှော်ခတ်စရာ ခတ်တွင်းများ လုံးဝမရှိကြောင်းတွေ့ရလေသည်။ သူသည်

ဤလေ့မျိုးကို မလှော်တတ်ချေ။ သင်္ဘောဆီသို့ ရေကူးသွားရန်ကလည်း အလှမ်းလေ့လွန်းလှသဖြင့် အကြံအစဉ်ကလေးသည်။

အကယ်၍သာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ကျန်းမာရေးအခြေအနေ နဂိုအတိုင်းကောင်းပြီး ခွန်အားရှိပါက ချက်ချင်းပင် ရေကူးသွားလိုက်မည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုလောလောဆယ် သူတွင် ရေကူးသွားရန် ခွန်အားမရှိပါချေ။

ထိုအခိုက် သူ၏နောက်နားမှ ခြေသံကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရင် ပေါ်တူဝီပိုင်းလော့ ရော့ဒရစ်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟေ့လဲ့ . . . လှေပေါ်တက်ပြီး ဦးနားမှာ ထိုင်လိုက်။ မြန်မြန်လည်းလှုပ်ရှားပြောပြောဆိုဆို ရော့ဒရစ်သည် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာ လှေငယ်ပေါ်သို့ တက်ပြီး လှော်တက်နှစ်ခုကို ကောက်ကိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် စတင်လှော်ခတ်ပါလေတော့သည်။

ကျန်းပတ်သို့တက်သည့် လှေကားထိပ်တွင် ရပ်နေသူ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသည် ဂျပန်နှင့် ရော့ဒရစ်တို့ကို ကြည့်ပြီး ဖိလိပ်ကြောင့်ကြနေဟန်တူသည်။ သူ၏ဘေးနားတွင် တပ်၍ ရပ်နေသူအခြား ဆာမူရိုင်းနှစ်ဦးမှာ လေးသည်တော်များ ဖြစ်လေရာ သူတို့လေးနှင့်မြားကို ပစ်လွှတ်ရန် အသင့်လုပ်ထားကြသည်။

ဂျပန်သင်္ဘော ကပ္ပတိန်သည်လည်း ရော့ဒရစ်နှင့် ဂျပန်တို့ဘက်သို့လှည့်၍ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် လှမ်းအော်ပြောလေသည်။ ချက်ချင်းလှည့်ပြန်ခဲ့ဟု ပြောနေခြင်းကြောင့် ဂျပန်က ခိုင်မိလေသည်။ ရော့ဒရစ်သည် ဂျပန်သင်္ဘော ကပ္ပတိန်ဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

“မင်းတို့ ဆာမူရိုင်းတွေကိုသာ သင်္ဘောပေါ် တက်ခိုင်းပါ။ တို့က ဟိုဘက်သင်္ဘော ခဏလေးသွားမလို့”

ဟု ဂျပန်တို့၏ သင်္ဘောဆီသို့ ညွှန်ပြရင်းအော်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည်လှေငယ်ကို ဆက်လှော်ခတ်နေသည်။

“ဒီမယ် အင်္ဂလိပ်ပိုင်းလော့၊ ဟိုသင်္ဘောပေါ်က ဂျပန်လေးသမားတွေကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေစမ်းပါ။ ဒီကောင်တွေမြားကို လေးပေါ်တင်မတင် ကြည့်ကြည့် ကျုပ်ကိုပြောပါ”

ရော့ဒရစ်က ဂျပန်သင်္ဘောဘက် တော့ခိုင်းလှော်ခတ်နေရ၍ ဂျပန်အား ကြည့်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

“ဂျပန်သင်္ဘောကပ္ပတိန်ကို ကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်ဆိုးနေပုံရတယ်။ ခင်ဗျားအခုလို ကျုပ်ကိုကူညီတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဒုက္ခရောက်ဦးမှာလား”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျုပ်မပါဘဲ သူတို့ သင်္ဘောထွက်လို့ ရှာဖွေမဟုတ်ဘဲ။ ဒီတိုင်းထွက်သွားရင် အဘိုးကြီး ဟိရိုမတ်ဆူက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဂျပန်လေးသမားတွေ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကြည့်ပါဦး”

“သူတို့တွေက ဂျပန်ကပ္ပတိန်ပြောတာတို့ နားထောင်နေကြတယ်။ နေဦးနဲ့ လေးသမားတစ်ယောက်က မြားတစ်စင်းကို ထုတ်ယူနေတယ်”

ဂျပန်က သူမြင်သည့်အတိုင်း ပြောလိုက်ရာ ရော့ဒရစ်သည် ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် လှော်ခတ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်တွေက အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ မြားပစ်ရာမှာ သိပ်အိတ်ဖြောင့်တယ်ဗျ။ ထပ်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါဦး။ မြားက လေးပေါ်ရောက်နေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ လေးပေါ် မြားတင်ထားလိုက်ပြီ။ နေပါဦး။ ဂျပန်နောက်တစ်ယောက် သင်္ဘောသားနဲ့တူတယ်။ လေးသမားနားကို ရောက်လာပြီး တစ်ခုခုပြောနေတယ် သင်္ဘောအကြောင်း မေးမြန်းနေပုံရတယ်။ ဂျပန်ကပ္ပတိန်ကတော့ ကျုပ်တို့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေရင်းက လေးသမားကို စကားပြောနေပြန်တယ်။

“ဟာ . . . လေးသမားက မြားကိုပြန်ထုတ်ယူသိမ်းလိုက်ပြန်ပြီဗျာ။ သူ့နားက သင်္ဘောသားက သူတို့ သင်္ဘောကျန်းပတ်တစ်နေရာကို လက်နဲ့ညွှန်ပြနေပြန်တယ်”

ဂျပန်က ပြောလိုက်လျှင် ရော့ဒရစ်သည် သေချာအောင် နောက်သို့ပြန်ကြည့်ကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်သက်သာသွားဟန်တူလေသည်။

“အဲဒီ သင်္ဘောသားက ဂျပန် ပထမအရာရှိပဲ။ ကေန္တ လှေတစ်စင်းနဲ့ ချိတ်လာဖို့ စီစဉ်နေပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ လှေလှော်သားတွေကို နေရာတကျစည်းစိုးဆော်ကြည့်ရာ အနည်းဆုံး နာရီဝက်လောက် ကြာမှာ သေချာတယ်”

ဂျပန်သည် ဂျပန်သင်္ဘောဘက်သို့ ကြည့်နေရင်း ဆက်လက်၍ ပြောပြနေသည်။

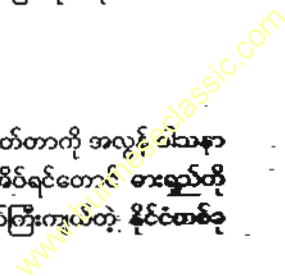
“ဂျပန်ကပ္ပတိန်ကတော့ ဒီဘက်ကကြည့်နေရာက ပြန်လှည့်ထွက်သွားပြီဗျာ။ ဒါပေမယ့် . . . ဆာမူရိုင်းတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်ကြည့်နေတယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး ကြည့်ချင်ကြည့်ပါစေ။ ဒီဆာမူရိုင်းကောင်တွေက တစ်ဖို့ပဲဗျ။ သူတို့လတ်ထဲ လက်နက်တစ်ခုခုရှိရင် စိတ်မချရဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့မှာ လက်နက်မရှိတဲ့ အချိန်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ ကျုပ်တော့ ဒီကောင်တွေကို အလွန်စက်ဆုတ်မိတယ်”

ရော့ဒရစ်က လှေငယ်ကို ဆက်လှော်ခတ်ရင်းပြောလိုက်ရာ . . . ဂျပန်က . . . “ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။ “ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ဒီကောင်တွေက သတ်တာဖြစ်တာကို အလွန် ခံသာနာ

တယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဓလေ့ထုံးစံအရ ညအိပ်ရင်တောင် ဓားရွတ်တို့ နားချပြီး အိပ်လေ့ရှိတယ်။ ဒီဂျပန်ပြည်က တကယ်ကြီးကျယ်တဲ့ နိုင်ငံတစ်ခု

ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်... ဆာမူရှင်းလိုခေါ်တဲ့ သူ့ရဲကောင်း လူတန်းစားက အင်မတန် ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြေပွေးအတိုင်းပါပဲ။ ပြီးတော့...

“ပြီးတော့ ဘယ်လိုလည်း”

“ကျုပ်ပြောပါမယ်။ အေးဗျာ... ခင်ဗျားလို ဥရောပလူမျိုးတစ်ယောက် အခုလို စကားပြောရတာ ကျုပ်ဝမ်းသာပါတယ်။ ဂျပန်လူမျိုးတွေက ကျုပ်ထံ ခင်ဗျားတို့ ဥရောပတိုက်သားတွေနဲ့ လုံးလုံးမတူဘူး။ သူတို့ဟာ ရာသီဥတု အပေး ဝက်ကိုလည်း မကြောက်ဘူး။ နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာကိုလည်း ဘာမှမဖြစ်သလို ခံနိုင်တယ်။ သူတို့ဟာ သေရမှာလည်း မကြောက်ဘူး။ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိဘူး။ မကြောက်တတ်တာအမှန်ပဲ။ သူတို့ အထက်လူကြီးက သတ်လိုက်ဆိုရင် သတ်တာပဲ။ မင်းတို့ သေကြတော့ဆိုရင်လည်း ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားနဲ့ဖြုတ် သတ်သေဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ လူ့အသက်ကို လုံးလုံးတန်ဖိုးမထား သလိုပဲ။ ပြီးတော့ ခြံသေးတယ်။ မိန်းမထဲမှာလည်း ဆာမူရှင်းသူရဲကောင်းတွေရှိတယ်။ သူတို့က ယင်ယောက္ခားကို အရှင်သခင်အဖြစ် သဘောထားပြီး ကိုယ်သခင် တာတွယ်ဖို့ အတွက် လူ့အသက်သတ်ပုံကြတယ်။ သူတို့ရဲ့သခင်(လင်ယောက္ခား) မင်းတို့ သေလိုက်စမ်းဆိုရင်လည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်သေကြတယ်။ ဂျပန် အပူ သိက္ခာတော့ တိုးယုံကိုယ်တိုယ် သတ်သေရင် လည်ချောင်းကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး သတ်သေ လေ့ရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ တရားဥပဒေကို ဆာမူရှင်းတစ်ဦးဟာ သူ့ရဲနန်းကို မင်းကိုယ်မင်း သတ်သေစေလို့ အမိန့်ပေးလို့ရတယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါတယ်။ အားနည်းပြီး နုံးနေတာက လွဲလို့ ကောင်းပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ သင်္ဘောကို ဒီတိုင်းပြည်ဘက်ကို လာတုန်းက ခရီးစဉ် အနေ အနေကကော”

“မိုးလေဝသ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါထက် ပိုင်းလော့ပြ ခင်ဗျား။ ဒီဂျပန်ဆာမူရှင်းတွေက ဘယ်လိုလည်း။ ဓားနှစ်လက် အမြဲဆောင်ဆောင် ရှိပါသလား။ ပြီးတော့ သူတို့ဆံပင်လုပ်ထားတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဒါက သူတို့ လေ့လာ ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ ဆာမူရှင်းတွေရဲ့ မိုးရာထုံးစံ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဆာမူရှင်း ဆိုတာကလည်း လုပ်ယူလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ မိုးရိုးစဉ်လာအရ ဆာမူရှင်းအနွယ်ပေါက်ဖွားလာမှဖြစ်တယ်။ ဆာမူရှင်းချင်းအတူတူ အဆင့်မတူတာရှိသေးတယ်။ ထိပ်ဆုံးက ဒိုင်မီယိုလိုခေါ်တဲ့ နယ်စားအဆင့် ရှိသလို အနိမ့်ဆုံး ဆာမူရှင်းဆိုတာကတော့ မိုးရိုးသာမန် ခြေလှောင်တပ်သား ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်စုံစမ်းသိရသလောက် တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ဂျပန်ပြည်မှာ လူတန်းစားခွဲခြားမှုဟာ အခုလိုမဟုတ်ဘူးဘူး”

ထယ်သမားလူတန်းစားကလည်း ဆာမူရှင်းဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အလားတူပဲ ဆာမူရှင်း စစ်သားတွေကလည်း လယ်သမားဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တချို့လယ်သမား လူတန်းစားကလာပြီး စစ်သားလုပ်ရာက ထူးချွန်တဲ့လူတွေ ရှိတယ်ဆိုပဲ။ အခု ခင်ဗျား ကြားဖူးမလားမသိဘူး။ တိုက်ကိုဆိုတဲ့ စစ်အာဏာရှင်ကြီးအကြောင်း။ အဲဒီ တိုက်ကို ဆာမူလက သာမန်လယ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား။ တိုက်ကိုအကြောင်း ပြောပြပါဦး”

“သူဟာ ဂျပန်တစ်ပြည်လုံးကို အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ အာဏာရှင်ကြီးဆိုပါတော့။ နှစ်နေ့မှ ခင်ဗျားကို အေးအေးဆေးဆေးသွားအကြောင်း ပြောပြပါမယ်။ ဒီလူက ဂျပန်ခွဲတဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ကပဲ ကွယ်လွန်သွားတယ်”

ရောဂရစ်သည် စကားကို ဖြတ်လျက် ရေထဲသို့ ထိုခနဲတံထွေး ထွေးချ ထိုက်ပြီးမှ စကားဆက်ပြောပြန်လေသည်။

“ဒီဂျပန်ပြည်မှာ လယ်သမားတွေကသာ မြေယာပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ထွက်သမျှ ဆန်စပါးတွေကိုတော့ ဆာမူရှင်းတွေကပိုင်တယ်။ သဘော ဆိုက်ရဲ့လား။ ဆန်စပါးသာမက ထွက်သမျှ သီးနှံအားလုံးကိုလည်း ဆာမူရှင်းတွေ ပိုင်ဆိုင်တယ်။ လယ်သမားတွေကို ဆာမူရှင်းတွေက တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပြန် သွားတဲ့ ဆန်စပါးကိုသာ ရယူခွင့်ရှိတယ်။ လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခွင့်ကတော့ ဆာမူရှင်း တွေသာ ရှိတယ်။ ဆာမူရှင်းမဟုတ်တဲ့လူ၊ ဥပမာ-လယ်သမားတစ်ယောက်က ဆာမူရှင်းတစ်ဦးကို တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် ပုန်ကန်မှုလို့သတ်မှတ်ပြီး အပြစ်ဒဏ်က ဝေဒဏ်အထိ ပေးနိုင်တယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီလိုဆာမူရှင်းတစ်ဦးကို တစ်စုံတစ် ဘက်က တိုက်ခိုက်နေတာကိုမြင်ပြီး သက်ဆိုင်ရာကို မတိုင်ကြားဘဲ နေရင်လည်း တစ်နှစ်မှပဲ။ တကယ်ပါပဲဗျာ။ ဆာမူရှင်းဆိုတဲ့ ကောင်တွေက အလွန်ရက်စက်တယ်။ တိုက်ပြတ်ရာမှာ လက်ရဲရက်ရဲ ရှိလှတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားသေသေချာချာသိရင်တော့နေလို့ အလွန်ကောင်းတာပဲဗျ။ လောကနိဗ္ဗာန် ချီးမြှင့်ပါပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ လှေစီးရတာမကောင်းလား။ အခုလိုဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက် ချွေးစီးရတာ ပျော်စရာ တောင်းတယ်မဟုတ်လား”

ရောဂရစ်၏စကားအဆုံးတွင် ဂျွန်သည် ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ပင်လယ် ကမ်း ဆားငန်ဓာတ်ပါဝင်သော အနံ့ကို ရှုရှိုက်ရခြင်းသည်ပင်လျှင် သူ၏ စိတ်များ နှိုးနှိုးပေါ့ပါးကြည်လင်စေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အီရစ်ပတ်စ် သင်္ဘောကို ပြန်သွားကြည့်ဖို့ ခြံလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေက ခက်တာပေါ့။ နည်းနည်းမှ ခက်တယ်ဘူး။ ဒီမယ်... ဂျပန်ပြည်မှာက လူတစ်ယောက်ဟာ မိမိရဲ့လိလားချွတ်ကို အဆင်ကောင်းမွန်မွန် တောင်းဆိုနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ တောင်းဆိုရင် ဆာမူရှင်းတွေက

ချက်ချင်းမလိုက်လျော့ဘဲ သူတို့ အထက်လူကြီးကို ထပ်ဆင့်ခွင့်ပြု အခိန်တောင်းတယ် တယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်ဖြစ်ချင်ရင် ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့သာ လှုပ်ရှားရတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း လှုပ်ရှားပုံလှုပ်ရှားနည်းက အရေးကြီးတယ်။ ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှာ တာနဲ့ အသတ်ခံရတတ်တယ်... ဟဲ့... ဟဲ့”

ပြောရင်းနှင့် ရောဒရစ်သည် ရယ်မောနေပြန်သည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားက ဒီဂျပန်လှေကို လှော်တာ တယ်ပြီးကျွမ်းကျင်ပါလားဟု ကျုပ်က အခုလို လှော်တတ်မယ်မထင်ဘူးဗျ”

ဂျွန်က ရောဒရစ်၏ ကျွမ်းကျင်မှုကို အံ့သြခိုးကျွတ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက် သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း လှေနဲ့သွားလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးခွင့်ရ နိုင်ပါမလဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်လိုက်လာခဲ့တာပေါ့။ ဒါထက် ခင်ဗျားနာမည် ပြောပါဦး”

“နာမည်အပြည့်အစုံက ဂျွန်ဘလက်သွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဂျွန်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ပြီ။ ခင်ဗျားသင်္ဘောနဲ့ ခရီးသွားခဲ့ရာမှာ ဟိုအထက်မြောက်ပိုင်း အစွန်ကို ရောက်ဖူးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်က ဒါလစ်ဆိုတဲ့သင်္ဘောနဲ့ မြောက်ပိုင်း ပင်လယ်ကိုရောက်ဖူးပါတယ်။ ကပ္ပတိန်ကတော့ ဗီယာမင်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ မြောက်ပိုင်း ဖူးဘက်ကနေပြီး အရှေ့နဲ့အနောက် ကူးနိုင်မယ့် ရေလမ်းကြောင်း ရှာဖွေ သွားခဲ့တာပဲ။ ဘာကြောင့် မေးတာလဲ”

“ကျုပ်ကသိချင်လို့ပါပဲ။ နောက်တော့မှ ခင်ဗျားရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ နေရာတွေကြောင့် ပြောပြပါဦး။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ မြောက်ပိုင်းစွန်းစွန်းကတစ်ဆင့် ဥရောပ အာရှတိုက်ကို ကူးတဲ့ လမ်းကြောင်းကိုရှာလို့ကော တွေ့မယ်ထင်သလား”

“တွေ့အောင်ရှာရမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ပေါ်တူဂီ စပိန်လူမျိုးတွေက တောင်ပိုင်းက ပင်လယ်ရေကြောင်းလမ်းမှန်သမျှကို လက်ဝါးကြဲ အုပ် ထားလေတော့ ကျုပ်တို့က အရှေ့ဖျားဒေသကို လာဖို့ နောက်လမ်းတစ်လမ်းရှာ ဖြစ်တော့မယ်။ ကျုပ်တို့ သို့မဟုတ် ဒတ်ချ် လူမျိုးတွေကတော့ တွေ့အောင်ရှာကြာ ပဲ။ ဘာကြောင့် မေးတာလဲဗျ”

“ထားပါတော့။ ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စပင်လယ်ကမ်းရိုးတလျှောက် ရေကြောင့် ပြုဖူး လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်နော်...”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ထင်ပိုလိမ့်မိတိုရောက်ဖူးမှာပေါ့”

“ရောက်ဖူးပါတယ်။ ပိုင်းလော့ အများစုဟာ ထင်ပိုလိမ့်မိ တိုရောက်ဖူးကြတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မြင်ဖူးသလိုရှိလို့ မေးကြည့်တာပါ။ ထင်ပိုလိမ့်မိမှာ ထင်တာပဲ။ နာမည်ကျော် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး (ပိုင်းလော့)ဟာ ခင်ဗျားပဲလို့ အဲဒီတုန်းက ဆိုတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို ညွှန်ပြဖူးတယ်။ ဒတ်ချ်လူမျိုး နယ်သစ်ရှာဖွေရေးသမား ဗီယာမင်နဲ့ ခင်ဗျားအတူလိုက်ပါသွားဖူးတယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဟာ နာမည်ကြီး ဗြိတိသျှလူမျိုးဖရန်စစ်ဒရိုင်ရဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းမှာ ကပ္ပတိန်လုပ်ဖူး ထယ်လို့လည်းသိရတယ်။ နောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်နဲ့စပိန် အကြီးအကျယ်တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့ အချိန်နဲ့ စပိန်နဲ့ ဘာမာဒါ ရေတပ်ကြီးဖြတ်ခဲ့ရတဲ့ စစ်ပွဲမှာလည်း ခင်ဗျားပါတယ်လို့ဆို တယ်။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားအသက်ဘယ်လောက်ရှိပါလည်း”

“ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်က အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားက ထင်ပိုလိမ့်မိမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျုပ်က ပုဂ္ဂလိကပိုင် အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတစ်စင်းမှာ ရေကြောင်းပြုမူမှု (ပိုင်းလော့) လုပ်နေတယ်။ အနောက်ဘက်နယ်ကျွန်းစုဘက် ရောက်တော့ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောကို ပင်လယ်ဓားပြမောနိုးဆိုတဲ့ လူက တိုက်ခိုက် သိမ်းယူတာ ခံခဲ့ရတယ်။ သင်္ဘောပေါ်ပါလာတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ သိမ်းယူပြီးတော့ သင်္ဘောကြီးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီး ချိတ်တယ်။ ပြီးတော့မှ ပင်လယ်ဓားပြမောနိုးက သူနဲ့အတူလိုက်ပြီး ပိုင်းလော့ လုပ်ဖို့ ခေါ်တယ်။ သူ့အကြံက တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ရွှေတွေတင်ပို့တဲ့ စပိန်သင်္ဘောကို ကမ်းက ခြတ်တိုက်ဖို့ပဲ။ ကျုပ်လည်း ပေးတဲ့အကြေးငွေကိုသဘောကျတာနဲ့ လက်ခံလိုက် တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ စပိန်ကုန်သင်္ဘောတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်”

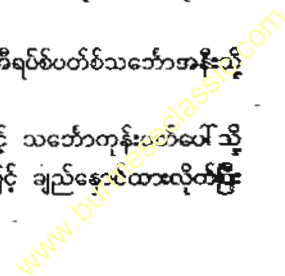
ပြောရင်းနှင့် ရောဒရစ်သည် သူ့ဟာသူ သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက် သည်။ ထို့နောက် သူတပင် ဆက်ပြောလေသည်။

“ပင်လယ်ဓားပြခိုလ် မောနိုးက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်လေတော့ ကျုပ်ကို အင်္ဂလန်လိုက်ပြီး ရေကြောင်းပြုပညာကို သင်ပေးဖို့လည်း ဆွယ်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က မလိုက်ပါဘူး။ နောက်ပိုင်းသူ့ဆီက ကျုပ်ထွက်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား ကော အဲဒီ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးမောနိုးနဲ့အတူ သင်္ဘောလိုက်ဖူးသလား”

“ကျုပ်တော့ မလိုက်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာခင်ဗျားပြောတဲ့ မောနိုးဆိုတဲ့လူကို အင်္ဂလန်ဘုရင်မ အယ်လစ်ဇဘက်က ဆာဘွဲ့ပေးပြီး သူ့ကောင်းပြု ချီးမြှင့်တယ်။ ဒီလူက ခင်ဗျားတို့ တောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလိုက်တယ် ဆိုတော့ ဆက်သေးတာပေါ့”

စကားပြောရင်းနှင့် သူတို့၏ လှေငယ်သည် အီရစ်ပတ်စ်သင်္ဘောအနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

ဂျွန်လည်း အသင့်ရှိသော ကြိုးလှေကားဖြင့် သင်္ဘောကုန်ပစ္စည်းပေါ်သို့ ဆက်လိုက်သည်။ ရောဒရစ်သည် လှေငယ်ကို ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားလိုက်ပြီး ဆိုက်တက်လာသည်။

ဆာမူရိုင်းများရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ရော့ဒရစ်သည် ဂျပန်ထုံးစံအတိုင်း ဦးညွတ်ပြီး...

“ကွန်နီချိုဝါ”

ဟု ဂျပန်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူပြောသည့်စကားက ဂျပန်တစ်ဝက် ပေါ်တူဂီတစ်ဝက်ဖြစ်ပြီး ဂျွန်အနေဖြင့် ရယ်ချင်လာသည်။

“ကွန်နီချိုဝါ... အို... အသင်တို့ အညစ်အကြေးတွေ မရှံမရှာ စားလေ့ရှိတဲ့ ဆာမားတို့...”

ဤနည်းအားဖြင့် ဂျပန်ဆာမူရိုင်းများက ကွန်နီချိုဝါဟူသော ဂျပန်စကားနှင့် သူတို့၏ အကြီးအကဲများကို ဂုဏ်ပြုခေါ်ဝေါ်သော ဆာမားစကားနှစ်လုံးသာ နားလည်ပြီး ကျန်ပေါ်တူဂီဘာသာကို နားမလည်ကြသဖြင့် စိတ်ဆိုးရမုန်းမသိချေ။

ထိုအချိန်၌ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဆာမူရိုင်းလေးဦး ရှိနေရာ ယင်းတို့အနက် တစ်ဦးမှာ သင်္ဘောသားများကို ချုပ်ထားသော မြေတိုက်တံခါးဝတွင် စောင့်ညွှတ်ကြောင်း ဂျွန်က မှတ်မိလေသည်။

ဆာမူရိုင်းများက ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ ရော့ဒရစ်အား ပြန်၍ဦးညွတ် အလေးပြုကြရာ ဂျွန်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ဂျပန်နှင့်တူအောင် ကြိုးစား၍ အလေးပြုလိုက်သည်။

ရော့ဒရစ်သည် ဆက်လျှောက်သွားရာ သင်္ဘော၏အရှေ့ကြီးသော နေရာ အားလုံးကို ချိပ်ပိတ်ထားကြောင်းတွေ့ရလေသည်။

ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးက ရှေ့မှဝင်ရပ်ပြီး တားဆီးလေသည်။

“ကင်ဂျီရူး... ဝိုမင်နာဆိုင်း”

ဂျပန်ဘာသာဖြင့်...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ရှေ့ကို တိုးသွားဖို့ တားမြစ်ပါတယ်”

ဟုပြောရာ ရော့ဒရစ်က စိတ်တိုဟန်ဖြင့် မျက်နှာထားတင်းမာလာတော့သည်။

“ဘာကွ... ကင်ဂျီရူး... ဟုတ်လား။ ဟေ့... ငါဟာ ရော့ဒရစ်ဆန် ဖြစ်တယ်။ စစ်သူကြီး ဟီရိုမတ်ဆူဆာမားရဲ့ လူဖြစ်တယ်။ ဒီလိုချိပ်ပိတ်ထားတာဟာ ဟီရိုမတ်ဆူရဲ့ အမိန့်နဲ့ မဟုတ်လား”

ရော့ဒရစ်က ပိတ်ထားသော ချိပ်ပေါ်မှ ဂျပန်ဘာသာတံဆိပ်ကို ညွှန်ပြရင်း မေးရာ ဆာမူရိုင်းက ခေါင်းခါပြလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... ဒါဟာ နယ်စားယာဘူဆာမားရဲ့ တံဆိပ်ဖြစ်ပါတယ်”

“ယာဘူဆာမားရဲ့ တံဆိပ်လား။ ဟေ့... ဒီမယ်၊ ငါက ဟီရိုမတ်ဆူဆာမား ဆီက လာတာကွ။ ဟီရိုမတ်ဆူဆိုတာ စစ်ဘုရင်ကြီး တိုရာနာဂါရဲ့ လူယုံတော်ဖြစ်တယ်။ မင်းတို့ဆရာ ယာဘူထက် ပိုပြီးအဆင့်မြင့်တယ်။ နားလည်လား”

ပြောပြောဆိုဆို ရော့ဒရစ်သည် ပိတ်ထားသော ချိပ်ကို ခွာ၍ ဖျက်လိုက်ရာ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသည် သူ၏ စားရှည်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့... လူး၊ ဒီသင်္ဘောပေါ်က အမြန်ဆင်းပြေးဖို့ ပြင်ထားပေတော့”

ရော့ဒရစ်က ဂျွန်အား ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ပြောပြီးမှ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းအား ဆစ်မက် သင်္ဘော၏ရွက်တိုင်ထိပ်ရှိ ဂျပန်အလံကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“တိုရာနာဂါ ဆာမားရဲ့ အလံတော်ပဲ။ ဝါကာရီမတ်ဆူကား”

ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သော်လည်း ဂျပန်ဆာမူရိုင်းများမှာ စားရှည်များ အဆင့်သင့်ကိုင်ထားလျက်ပင် ရှိလေသည်။

ဂျွန်သည် သင်္ဘောပေါ်မှ ရေထဲခုန်ချပြေးရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့... တိုရာနာဂါ ဆာမားကွ”

ရော့ဒရစ်က စစ်ဘုရင်ကြီး၏ နာမည်ကို ဟစ်အော်ကြွေးကြော်ရင်း ချိပ်ပိတ်ထားသော သင်္ဘော၏အခန်းတံခါးကို ခြေဖြင့် တအားဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ဆံခါးဖွင့်ထွက်သွားတော့သည်။

“ဝါကာရီ မတ်ဆူကား”

ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ဆာမူရိုင်းများအား နားလည်လားဟု ငေါက်၍ ပြောဆိုက်သည်။

“ဟိုက်... ဝါကာရီ မတ်ဆူ”

ဂျပန်ဆာမူရိုင်းများသည် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ နာမည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေထိုင်သဖြင့် စားရှည်များကို ပြန်ရုပ်သိမ်းကာ ဦးညွတ်အလေးပြုကြလေသည်။

“အေး... ဒီလိုမှပေါ့ကွ”

ရော့ဒရစ်က သဘောကျ ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး ဂျွန်ကိုပါခေါ်၍ နှင်းနေသော တံခါးမှတစ်ဆင့် သင်္ဘော၏အောက်ထဲသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ ဂျပန်တွေကို ဒီလိုပဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဟိန်းဟောက်ရတာ ဝဲလား”

ဂျွန်က ရော့ဒရစ်အား ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် မေးကြည့်လေသည်။

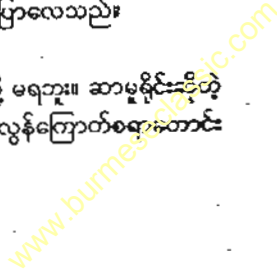
“အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မတတ်သာလို့ လုပ်ရတာပဲ။ ကျုပ်က အိန္ဒိယလုပ်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရော့ဒရစ်က နဖူးမှခွေးများကိုသုတ်ရင်း ပြန်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်ဖြင့် ရင်ထဲ ဖိုသွားတာပဲဗျီ”

“ဒါတော့ ကိုယ့်လူ၊ ဂျပန်တွေက ဒီလိုမလုပ်လို့ မရဘူး။ ဆာမူရိုင်းဆိုတဲ့ ထောင်တွေက နည်းနည်းမှ စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး။ အလွန်ကြောက်စရာမတောင် ဘယ်”

“ခင်ဗျားက သူတို့ကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ... စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူ ကိုယ်တိုင်က တက်ကြည့်တာနဲ့ သူ့အတူ ကျုပ်တက်ကြည့်တာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှာရီလောက်ကပဲ။ ဒီပီပီထားတာတွေကိုလည်း ဟိရိုမတ်ဆူက ဖျက်ခွာပြီး ကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဒေသခံ ဒိုင်မီယိုက နောက်ထပ် ဒီပီပီပီပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ကိုင်း... မြန်မြန်လုပ်ပါ။ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“ကျုပ်ရဲ့ ရေကြောင်းမြေပုံတွေ မရှိတော့ဘူးဗျား တစ်ယောက်ယောက်ခိုးယူသွားပြီ။ အင်္ဂလန်ပြည်မှာတော့ မြေပုံမိတ္တူတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အကျုပ်တို့ နောက်ဆုံးလာခဲ့တဲ့ရေကြောင်းခရီး မြေပုံမရှိတာခက်တယ်”

ဂျွန်က မကျေမချမ်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ပေါ်တူဂီတွေရဲ့ ရေကြောင်းမြေပုံကော။ အဲဒါလည်း ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ရှိခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ ပေါ်တူဂီမြေပုံလည်း ရှိတယ်။ အခု အဲဒါလည်း မရှိတော့ဘူး”

ဤသို့ပြောရင်း ဂျွန်သည် အခြေအနေကို ပြန်လည်စဉ်းစားသုံးသပ်မိသည်။ ရေကြောင်းမြေပုံတွေကို မည်သူက ခိုးယူသွားလေသနည်း။ ဂျပန်တွေပဲလော့။ ဂျပန်တွေကယူပြီး ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအား ပေးလိုက်လေသလော။

ရေကြောင်းမြေပုံတွေ မရှိတော့လျှင် မိမိတို့သင်္ဘောနေရင်းဌာနေဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်အောင် ပြန်၍ သွားနိုင်ပါမည်လော။

ဤသို့လည်းမဟုတ်သေး။ ငါသည် ရေကြောင်းအတတ်ပညာ အထူးကျွမ်းကျင်သူ ပိုင်းလော့တစ်ဦးဖြစ်၍ မြေပုံမပါဘဲ ပင်လယ်ခရီးကို ခန့်မှန်း၍ သွားနိုင်ရမည်ဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ အားပေးမိပြန်သည်။ ငါသည် ကမ္ဘာကြီးတစ်ဝက်ကျော်ကျော် နေရာအနှံ့အပြား (ရန်သူပိုင်နက်များပါ မကျန်) လှည့်လည်သွားလာခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော့။

“အို... ဘုရားသခင်... ကျွန်ုပ်အား ခွန်အားပေးတော်မူပါလော့”

ဤသို့လည်း ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိလေသည်။

ပေါ်တူဂီ ပိုင်းလော့ ဖြစ်သူရောဒရစ်သည် ဂျွန်အား သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်နေမိရာမှ...

“ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ခင်ဗျား စိတ်ထဲ ဘယ်လိုခဲစားနေရမယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။ ကျုပ်လည်း တစ်ခါက ခင်ဗျားလို အဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့ရဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ရေကြောင်းမြေပုံတွေ ခိုးယူသွားသူက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ဒီလူရဲ့ သင်္ဘောဟာ ပင်လယ်ထဲ နစ်မြုပ်ပြီး မရှေ့သေပါစေလိုသာ ဆုတောင်းရတော့တယ်။ ကဲ... လာ... သွားကြပါစို့။ ဟိုသင်္ဘောကိုပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆာမူရိုင်း အိုမီနှင့် သူ၏လူများသည် ဂျပန်သင်္ဘောထွက်ခွာ၍ သွားသည်ထက် ဆိပ်ကမ်းတွင် ရပ်စောင့်နေကြလေသည်။

အနောက်စူးစူး မိုးကုပ်စက်ပိုင်းတွင်ကား ကြက်သွေးရောင်အဆင်းရှိသော အထင်ဆည်းဆာချိန်၏ ရှုခင်းသည် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်ကာ အမှောင်သန်းစပြုနေပြီဖြစ်သည်။

အရှေ့ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင်မူ ကောင်းကင်နှင့် ပင်လယ်ပြင်တွင် ခင်သားတည်းဖြစ်အောင် ရောယှက်ကာ မှောင်မည်း၍ နေလေပြီ။

“မူရာဆန်း၊ အမြောက် လက်နက်တွေကို သင်္ဘောပေါ်ပြန်တင်မယ်ဆိုရင် သယ်လောက် ကြာမယ်ထင်သလဲ”

တိုမိက သူကြီးမူရာအား မေးလိုက်သည်။

“ညတစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် နက်ဖြန် မွန်းတည့်ချိန်လောက်ဆိုရင် နှုတ်သွားနိုင်ပါတယ်။ မနက်မိုးလင်းမှ စလုပ်ရင်တော့ နေ့ဝင်ချိန်လောက်ကျမှ နိုင်မယ်။ နေဘက်လုပ်တာက ပိုပြီးစိတ်ချရတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

သူကြီးမူရာက ပြန်ပြောလိုက်ချိန်တွင် အိုမီသည် ဒိုင်မီယိုနယ်စား ယာဘူ၏ ညာလက်နဲ့ အီဂူရာရှိ ဆိုသူအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အီဂူရာရှိမှာ ပင်လယ်ထဲ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားသော ဂျပန်သင်္ဘော နှစ်လှမ်းကြည့်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။

“အီဂူရာရှိဆန်း၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိမ်မှာ တည်းခိုအနားယူဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ အိမ်က မသားနားပေမယ့် နေသာထိုင်သာ ရှိအောင်ပြုစုမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲ့ သခင်က ယေဒိုမြို့ကို အမြန်ပြန်ခဲ့ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အခုချက်ချင်းပဲ ပြန်ရလိမ့်မယ်”

အီဂူရာရှိက ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူကပင် ဆက်လက်၍...

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သင်္ဘောပေါ် လိုက်ပါရရင် တောင်းမှာပဲ”

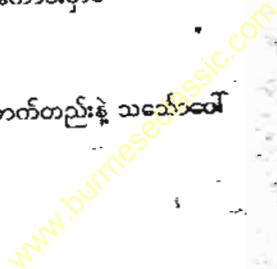
ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကတော့ ယာဘူဆာမားဟာ လူနစ်ယောက်တည်းနဲ့ သင်္ဘောပေါ်

စိတ်သွားမှာကို နည်းနည်းမှ သဘောမကျဘူး”

“ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်”

ဤတွင် အိဂ္ဂရာဂ္ဂိက ဖွန်တို့၏သဘော အိရပ်စပ်တစ်ကို ညွှန်ပြလို

ပြန်သည်။
“အဲဒီသဘောကတော့ မကောင်းဆိုးရွား သဘောပဲလို့ဆိုရမယ်။ စော

ကဆိုရင် ရွှေငွေပစ္စည်းဥစ္စာတွေ အများကြီးရှိသလောက် အခုတော့ ဘာမှ

တော့ဘူး”
“ယာဘူသခင်က လက်ဆောင်မွန်အဖြစ်နဲ့ ပေးတာကို စစ်ဘုရင်ပြ

တိုရာနာဂါက ကျေနပ်သဘောကျလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”
ထိုစကားကိုကြားလျှင် အိဂ္ဂရာဂ္ဂိသည် သဘောကျပုံမရချေ။ သူ့သူ

ဒိုင်မိယိုယာဘူ တစ်ဦးတည်းကိုသာ အယူသည်းစွာ ကြည်ညိုလေးစားသူဖြစ်

စစ်ဘုရင်ကြီး တိုရာနာဂါအပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံရလေသည်။
“ဒီလူကြီးက အင်မတန် လောဘကြီးတယ်။ ပြည်နယ်နှော့ကိုလည်း

အဓမ္မသိမ်းယူတယ်။ ကျုပ်တို့သခင် ယာဘူဆာမားဆီက ငွေတွေလည်း မတရ

သိမ်းယူတယ်”
“သိပ်လည်း လွန်လွန်ကွဲကွဲ မပြောပါနဲ့လေ။ ခင်ဗျားအခုလို ပြောလို

တာဟာ ယာဘူသခင်ရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်လွန်ကဲပြီး ပြောလိုက်တာ

တူပါတယ်”
အိုမိက သတိပေးပြောလိုက်ရာ အိဂ္ဂရာဂ္ဂိလည်း ချက်ချင်းသဘောပေါ်

သွားလေသည်။
“ဟုတ်တယ်။ အိုမိဆန် ပြောတာမှန်ပါတယ်။ ကျုပ်အခုပြောလိုက်တာ

စစ်ဘုရင်ကြီး တိုရာနာဂါကို ထိပါးစေကားချင်တဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး။ အိုမိဆန်

ကျုပ်အတည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ သင်ကိုယ်တိုင် တိုရာနာဂါ စစ်ဘုရင်ထံ လျှို့ဝှက်

တောင်းပေးပို့ခဲ့သည် မဟုတ်လော။ ထို့ကြောင့် သင်သည် ကျုပ်သခင် ယာဘူအပေါ်

အာဖောက်သူအမှန်ဖြစ်သည်”
ဤသို့လျှင် အိဂ္ဂရာဂ္ဂိသည် စိတ်ထဲမှ အိုမိအား ရေရွတ်ဝေဖန်နေလင့်ကစား

စိတ်ကမူ...
“အိုမိဆန်။ ကျုပ်ကို ဖော်ရွေစွာဖိတ်မန္တတပြုတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

သေမယ့် ကျုပ်က အခုပဲ ခရီးထွက်ရတော့မှာမို့ပါ”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါပြီ။ တစ်ခု ကျွန်တော့်ကို ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါ့မ

ယေဒီရောက်ရင် ကျွန်တော့်ဖခင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်စေချင်ပါတယ်။

အတွက် ကျွန်တော် အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
“စိတ်ချပါ။ ကျုပ်တာဝန်ယူပါမယ်။ အိုမိဆန်ရဲ့ ဖခင်ကြီးက အလွန်ရည်မှန်

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါပဲ။ ဪ... နောက်ပြီးအိုမိဆန်ကို ယာဘူသခင်က ဆုလာဘ်

ပြုပေးလိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်ကလည်း ဝမ်းမြောက်အိုးကျူးပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့... အိဂ္ဂရာဂ္ဂိဆန် ခင်ဗျား။ ခင်ဗျားဟာ အလွန် စိတ်သဘော

ပြည့်ဝပါပေတယ်”
“ကျေးဇူးပါပဲ အိုမိဆန်”

ဤသို့ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အိဂ္ဂရာဂ္ဂိသည် သူ၏လူများတို့ပါခေါ်၍ မြင်းစီး

www.burmeseclassic.com

သည်တော့မှ ဆာမူရိုင်းအိုမိက ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီးအား မြေတိုက်တွင်း မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားများကို တစ်ဆင့်ပြောစေသည်။

သင်္ဘောသားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖွင့်ထားသော အိမ်တံခါးမှတစ်ဆင့် မြေပြင်ပေါ်သို့တက်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာထားကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည် အမူအရာမျိုးဖြစ်နေကြသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ဦးမှာ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာ ပြင်းစွာခံစားနေရဟန်တူကာ ဟစ်အော်ညည်းညူလျက်ရှိသည်။

“အားလုံးကိုးယောက် ရှိလိမ့်မယ်”

အိုမိကပြောလိုက်ရာ ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီးက မြေတိုက်တွင်းသို့ ကြည့်ရှုနေကာ...

“တစ်ယောက်က သေနေပြီ... မြေတိုက်ထဲမှာ အလောင်းရှိတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဆာမူရိုင်းအိုမိသည် ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီးနောက် သူကြီးမူရာအား အမိန့်ပေးလေသည်။

“မူရာ... အလောင်းကို မီးရှို့လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ပြာတွေကိုတော့ ဟိုမျက်နှာဖြူလူရိုင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ပြာနဲ့အတူထားလိုက်။ ဒီလူတွေကိုတော့ ဟိုတစ်ခါ ထားခဲ့ဖူးတဲ့ အိမ်မှာပဲ စုပြီးထားလိုက်ပါ။ သူတို့ကို ငါနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ခပ်များများ ကျွေးထားတာလို့စွပ်ပြုတ်နဲ့ သစ်သီးတွေလည်း စားပါစေ။ ပြီးတော့ ဒီလူတွေဟာ ညစ်ပတ်နံ့မဝေနေတဲ့အတွက် အားလုံးရေချိုးခိုင်းပါ”

ပြောရင်းနှင့်အိုမိသည် ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီးဘက်သို့ လှည့်ပြောပြန်သည်။

“ဒီလူတွေကို နားလည်အောင်ပြောပါ။ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမိန့်နာခံပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေမယ်ဆိုရင် အစားအသောက်တွေ ကောင်းကောင်းဆက်ကျွေးမယ်လို့ ပြော...”

ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ပြောသည်ကို အိုမိသေချာနားထောင်ရင်း သင်္ဘောသားများကိုပါ အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

သင်္ဘောသားများက ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီး၏ စကားကိုကြားလျှင် ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်သည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်သွားကြသည်ကို အိုမိက အကဲခတ်မိလေသည်။ တစ်ဖက်တည်းမှာပင် မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားများအပေါ် အထင်အမြင်သေးလာမိသည်။

ဤမျက်နှာဖြူလူရိုင်းများသည် အလွန်စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူများပါတတ်ကုန်ရက်မှု အစားအစာမကျွေးဘဲ အငတ်ထားလိုက်ရုံနှင့် ချက်ချင်းကျိုးနွံ အညံ့တူသူများပေတည်း။

ဤသို့ စိတ်ထဲမှ ဝေဖန်သုံးသပ်ပြီးနောက် အိုမိသည် သူကြီးမူရာအား

“ဒီလူတွေကို ကျုပ်တို့ခလေထုံးစံအတိုင်း စနစ်တကျဦးညွှတ် အလေးစေးပြီး ခေါ်သွားပေတော့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီးဘက်သို့လှည့်၍...

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်လိုလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အခုပဲ ပြန်ပါတော့မယ်။ အင်ဂျီနီယာကနေပြီး ကျုပ်နေထိုင်ရာကို ပြန်သွားဖို့ပဲ”

“ကောင်းပါတယ်။ မြန်မြန်ပြန်ပြီး နောက်ထပ်လည်း ဒီကို မလာဘဲနေရင် အတောင်းဆုံးပဲ။ နောက်တစ်ခေါက် ခင်ဗျားတို့လို လူတစ်ယောက် ဒီရွာကို လာရင် အကျွန်ုပ်တို့ဆီက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် လယ်သမားတချို့က သစ္စာဖောက်ပြီး နှိပ်စက်ဖို့ ကြံစည်နေတာပဲလို့ ကျုပ်က ယူဆရလိမ့်မယ်”

အိုမိက ခြိမ်းခြောက်သလို ပြောလိုက်သည်။

ခရစ်ယာန်ဘာသာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာခြင်းကို ခရစ်ယာန်မဟုတ်သူ ဆာမူရိုင်းတို့က ဤနည်းပရိယာယ်သုံး၍ ချုပ်ကိုင်လေ့ရှိပေသည်။ ထိုခေတ်က နှိပ်စက်ခြင်း၊ တရားဥပဒေက နိုင်ငံခြားသား ခရစ်ယာန် သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်များကို အထွယ်စောင့်ရှောက်မှုပေးထားသော်လည်း ဂျပန်လူမျိုးထဲမှ ခရစ်ယာန် ဘာသာသို့ ပြောင်းကိုးကွယ်သူများကိုမူ တရားဥပဒေက ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှု မပေးနိုင်တော့။

ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီးသည် ဆာမူရိုင်းအိုမိ ပြောလိုက်သည်ကို ပြန်လည်ချေပယ်စိတ် ဖြစ်လာမိလေသည်။

“ခရစ်ယာန်ဘာသာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်တဲ့ ဂျပန်တွေက လူကောင်းတွေ ခေါ်တယ်။ မကောင်းတဲ့စိတ် မပွေးကြဘူး”

“ဒီလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျုပ်အပိုင်စားရတဲ့ နယ်မြေရိယာက နှိပ်စက်ဆယ်ပတ်လည်ရှိတယ် ဆိုတာကိုသာ မမေ့ပါနဲ့။ နားလည်ရဲ့ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်”

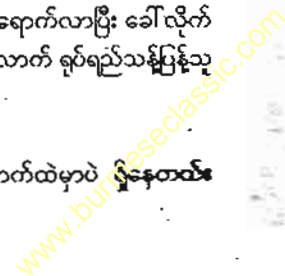
ပြောပြောဆိုဆို ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီးသည် ဂျပန်လို ဦးညွှတ်အလေးပြုပြီး ကျုပ်ကိုင်ထွက်သွားလေသည်။

“အိုမိဆန်... အိုမိဆန်”

လူငယ် ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးက သုတ်သီးသုတ်ဖျာ ရောက်လာပြီး ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူငယ် ဆာမူရိုင်းသည် အသက်ငယ်သလောက် ရုပ်ရည်သန်ပြန့်သူ ဖြစ်လေသည်။

“ဘာလဲကွ”

“မာဆီဂျီရိုဆန်တစ်ယောက် မြေတိုက်ခန်းအောက်ထဲမှာပဲ ချိန်နေတယ်။ အိုမိဆန် မမေ့သေးဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

လူငယ် ဆာမူရိုင်းက ပြောလိုက်ရာ အိုမီလည်း မြေတိုက်ခန်းဝသို့လျှောက်
သွားပြီး ကွင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

မာဆီဂျီနိုအမည်ရှိ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသည် မြေတိုက်ထဲတွင် ခူးတုပ်လှူ
ဦးညွတ်အလေးပြုလျက်ရှိလေသည်။

အိုမီသည် ထိုဆာမူရိုင်းအား သေချာစွာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ နှစ်ရာ
အတွင်း ရုပ်က အတော်အိုသွားသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ စိတ်ထိခိုက် တုန်လှုပ်
ခြင်းကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။

အိုမီသည် သူ၏ဘေးနားရှိလူငယ်အား ဆာမူရိုင်း၏ ခါးကြားမှ ဓားဖြေ
ကိုဆွဲယူကာ မြေတိုက်အတွင်းရှိ မာဆီဂျီနို ဆိုသူ၏ ဘေးနားသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။
'မင်းကိုယ်မင်း အဲဒီဓားဖြောင်နဲ့ သတ်သေလိုက်ပေတော့' ဟု အမိန့်
လိုက်သည့်သဘောပင်ဖြစ်ရာ မာဆီဂျီနိုလည်း ချက်ချင်းသဘောပေါက် နားလှ
ကာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ကျလာတော့သည်။

"အိုမီဆန်ခင်ဗျား... ကျွန်တော်ဟာ အခုလိုသူရဲကောင်းပီပီ ကိုယ့်ကို
ကိုယ်သတ်သေခွင့် ရထိုက်တဲ့လူ မဟုတ်တော့ပါဘူး"

"မာဆီဂျီနိုဆန်ကို ကျွန်က ခွင့်ပေးပြီး ဂုဏ်ပြုပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အိုမီဆန်"

ထိုအခါ အိုမီ၏ဘေးမှ လူငယ် ဆာမူရိုင်းချောချောက ဝင်၍...

"မာဆီဂျီနိုကို အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ကမ်းစပ်က သဲသောင်ပြင်ပေါ်
ဆက်ပူကူလုပ် သတ်သေခွင့်ပြုဖို့ တောင်းပန်ပါရစေ"

ဟု ပြောလေသည်။

သို့ရာတွင် ဆာမူရိုင်းအိုမီက မလိုက်လျောဘဲ...

"သူဟာ မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ အရေးနိမ့်ခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်
မြေတိုက်ခန်းထဲမှာပဲ သေရမယ်။ ကိစ္စပြီးရင် ကျေးရွာသားတွေ ခေါ်ပြီး ဒီမြေတိုက်
တွင်းကြီးကို ဖွဲ့ပစ်ခိုင်းလိုက်"

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကီကူအမည်ရှိ ဂျပန်မိန်းကလေးသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော
ကာမှ ခေါင်းခါလိုက်ပြန်သည်။

"တောင်းပန်ပါရစေ အိုမီဆန်ရယ်။ ကျွန်မကို နောက်ထပ် ဆာကေ(အရာ
မတိုက်ပါနဲ့တော့။ တော်တော်ကြာ ကျွန်မလည်းနေပါဦးမယ်"

"လဲတော့ကော ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ။ ငါမိ မင်းနဲ့အတူ လိုက်လှည့်ချလို"

နုပျို။ ဟား... ဟား..."

အိုမီကိုယ်တိုင်ကလည်း အရက်မူးမူးဖြင့် ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဟား... ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲရှင်။ အိုမီဆန်လို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က
အရက်မူးနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ အတူအိပ်ဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီည
အိပ်ခါနီးက အရက်နည်းနည်း ထပ်သောက်လိုက်ပါဦး။ ရော့..."

ပြောပြောဆိုဆို ကီကူသည် ပူနွေးသော ဆာကေအရက်အနည်းငယ်ကို
ကြွပ်ပန်းကန်လုံးငယ်ဖြင့်ထည့်၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခိုသေစွာ လှမ်းပေးလေသည်။

ဆာမူရိုင်းအိုမီကလည်း အရက်ခွက်ကို လက်ခံယူပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း
သောက်နေလေသည်။

"မင်းကို ဒီမှာ တစ်ရက်ထပ်နေဖို့ ပြောလိုရတာကို သိပ်ဝမ်းသာမိတယ်
အိုမီဆန်။ မင်းကလေးက တကယ့်လူတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ"

"ရှင်ကလည်း ချေးအာပါပဲ။ ကျွန်မက အခုလို ဧည့်ခံပြုစုခွင့်ရတာ
အမြောက်ဂုဏ်ယူမိပါတယ်ရှင်"

ပြောရင်းနှင့် ကီကူသည် အိုမီ၏ရွှေသို့ ထမင်းတစ်ပန်းကန် ချပေး
လိုက်သည်။

သူတို့သည် တီးဟောကံစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟု ခေါ်သည့် အဆောက်
အအုံ၏ အကောင်းဆုံး အခန်းတစ်ခန်းတွင် ရှိနေပြီး ကီကူက ဆာမူရိုင်း အိုမီအား
အသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံလျက်ရှိသည်။

အိုမီက ခေါင်းခါပြလေသည်။

"တော်ပါပြီကွယ်... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ရှင်လို ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ပေစာကျားတစ်ယောက်က အစာများများစားဖို့
အဆင်ပြေပါတယ်"

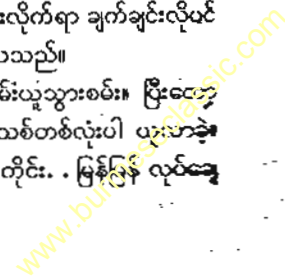
"ငါက ဝနေပြီကွဲ့။ တကယ်ပြောတာပါ"

ကီကူကိုယ်တိုင်ကမူ ဘာမျှမစားဘဲ အိုမီကိုသာ စားသောက်ဖွယ်များ
အဆက်မပြတ် တည်ခင်းကျွေးမွေးနေသည်။ ထမင်းနှင့်အတူ စွပ်ပြုတ်၊ ဟင်းသီး
ဟင်းရွက်များ၊ ငါးအစိမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ဟင်း၊ ပဲခဲပြာရည် စသည်တို့ကို

အဆက်မပြတ် ထည့်၍ ကျွေးမွေးဧည့်ခံနေလေသည်။

ကီကူသည် မကျေနပ်သေးဟန်ဖြင့် လက်ခုပ်တီးလိုက်ရာ ချက်ချင်းလိုဖင်
သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ဖော်ကလေး ဆူဆင် ရောက်လာလေသည်။

"ဟဲ့... ဆူဆင်၊ ဒီပန်းကန်တွေအားလုံး သိမ်းယူသွားစမ်း။ ပြီးတော့
အဆောက်အအုံထပ်ယူခဲ့ဦး။ သစ်သီးတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်အိုးသစ်တစ်လုံးပါ ယူးသားနဲ့
အဆောက်အအုံကိုလည်း ခပ်နွေးနွေးလုပ်လာခဲ့နော်၊ ကြားလား။ ကိုင်း... မြန်မြန် လုပ်ချေ
အောင်နော်..."

“ဟုတ်ကဲ့... သခင်မ။”

ဆုဆင်က ကျီးနွံရိုသေစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူမသည် အသက်ဆယ့်လေးနှစ်ခန့်သာ ရှိသေးပြီး ကိုကူထံသို့ အလုပ်သမားမိန်းကလေးတစ်ဦးအဖြစ် လာနေရင်း ယောကျ်ားစဉ်သည်များအား ဖျော်စေရန်အတွက် နေ့စဉ်အားဖြင့် ယခု သူမလာရောက်သင်တန်းတက်နေသည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့် ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ ကိုကူကလည်း ကလေးမအစစအရာရာ သင်ပြပေးလျက်ရှိနေသည်။

ကိုကူသည် စားချင်စဖွယ် ဖြူဖွေးနေသော ထမင်းပန်းကန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း သွားရည်ကျမိလေသည်။ သူမသည် ဤနေရာသို့မလာမီက စားခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုဆာလောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုကူကဲ့သို့ ယောက်ျားစဉ်သည်များအား ဖျော်ဖြေသူများအနေဖြင့် ဧည့်သည်နှင့်အတူ တဝတည်းစားသောက်ရခိုး ထုံးစံမရှိချေ။

တိုက်အား တစ်ချိန်က သင်ကြားပြသပေးခဲ့သူ ဆရာမ၏ သွန်သင်ချက်များကိုလည်း ပြန်လည်သတိရမိလေသည်။

“ညည်းတို့ မိန်းကလေးများက အလုပ်ခွင်မှာ ဘယ်တော့မှအစားအသောက်မစားကြရဘူး။ အလုပ်မလုပ်ခင်က စားလာခဲ့။ ရောက်လာပြီးကာမှတော့ ဧည့်သည်ယောက်ျားကို အစွမ်းကုန် ဖျော်ဖြေစဉ်ခံဖို့ပဲ ဂရုစိုက်ရမယ်။ ရည်မှန်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အစားမကြီးရဘူးလို့ မှတ်ထား။ ခံတွင်းမကောင်းသလို၊ အစားအစာ များများမစားတတ်သလို နေရမယ်။ ကိုယ်က ဧည့်ခံပြုစုနေတဲ့ ယောက်ျားတွေကိုတော့ အစားရပါးရ စားသောက်ကြပေစေ။ များများစားလေ။ များများသောက်လေ ကောင်းလေပဲဆိုတာ မှတ်ထား။ အထူးသဖြင့် ဆာကေ(အရည်ပေးအောင် မသောက်မီဖို့ သတိထားရမယ်။ အရက်မူးနေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မိလိမ့်။ ယောက်ျားစဉ်သည်ကို အဆိုအက တေးဂီတနဲ့ ဖျော်ဖြေနိုင်မှာလဲ။ စားချင်ရင် အလုပ်ပြီးတော့မှစား။ ပြီးတော့ စိတ်ရှည်ရမယ်။ ယောက်ျားစဉ်သည်ကျေနပ်ရုံအောင် အစွမ်းကုန်ပြုစုစဉ်ခံဖို့သာ အာရုံစိုက်ရမယ်။”

ကိုကူက အလုပ်သင်မိန်းကလေး ဆုဆင် လုပ်ကိုင်နေပုံကို ကြည့်နေရင်း တစ်ဖက်ကလည်း ဆာမူရိုင်းအိုမီအား ရယ်စရာမောစရာ ပုံပြင်တွေ ပြောပြနေလေသည်။

ကလေးမ ဆုဆင်က စားသောက်ဖွယ်များကို အိုမီ၏ ရှေ့တွင် ရှိသေးသော်လည်း တုပ်လျက် နေရာတကျ ချထားပေးပြီးနောက် ဆာကေအရက်ပုလင်း အလွတ်တင်ကာ ကောက်ယူကာ ခြေခံမကြားအောင် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

တိုက်သည် ဆုဆင်၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကိုကြည့်ပြီး တွေးနပ်သဘောကျပြီး မရှိဟန်ဖြင့်...

“ကျွန်မတော့ နောက်ထပ်ကလေးမတစ်ယောက် ရှာဦးမှပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

တကယ်တော့ ဆုဆင်၏ ပြုမူလုပ်ကိုင်ပုံက အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင် သပ်ရပ်လှသဖြင့် ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းနေပေသည်။ သို့သော် ကိုကူက ဆာမူရိုင်း၏ ရှေ့တွင် ဟန်ဆောင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမ၏ နှုတ်ထဲသို့ ယေဒိုမြို့ကိုသွားပြီး ပိုးထည် အဝတ်အစားသစ်များ ဝယ်ဦးမှပဲဟု တွေးနေသည်။ ပိုးထည်တွေက ဈေးနှုန်းအလွန်ကြီးသော်လည်း ကိစ္စမရှိ။ ယမန်နေ့ ညက အတွက် အုပ်ထိန်းသူအမေကြီး ဂျီကို ရရှိခဲ့သည့် အခကြေးငွေက အလွန်များပြားခြင်း အလုပ်သင်ကလေးမ ဆုဆင်အတွက်ပါ ကိုမိုနိုဝတ်စုံသစ်များ ဝယ်ပေးရန် လောက်ရုံမက ပို၍ပင်နေဦးမည် ဖြစ်သည်။

“ကောင်မလေးက အလုပ်လုပ်ရာမှာ တယ်ပြီးဆူညံတယ်။ သူ့ကြောင့် အိမ်အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်” ကိုကူက ပြောလိုက်ရာ ဆာမူရိုင်းအိုမီက ပြုံးလျက်...

“အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး။ ကောင်မလေး လုပ်တာကိုင်တာ သတိထားမိပါသွား”

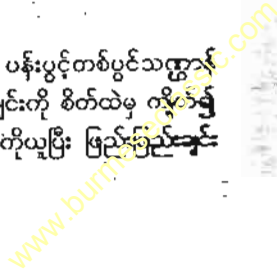
ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ ကိုကူသည် သဘောကျသွားလျက် ပြုံးပြီး သူ့ကိုယ်သူ ယပ်တောင်ဖြင့် နေလေသည်။

“အိုမီဆန် ပြောလိုက်တာ ကျွန်မဖြင့် စိတ်ထဲ ကြည်နူးသွားတာပဲရှင်” ထိုအခိုက် ဆုဆင်သည် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး ဆာကေအရက်နှင့် ဆာကေအရက်ကြမ်းများ ယူလာပေးလေသည်။ ကိုကူက ဆာကေအရက်ကို ယူ၍ သောက်ရန် ခွက်ထဲသို့ပေးသည်။ ဆုဆင်က ကျန်ခွက်လွတ်များထဲသို့ အရက်အေးရာ တစ်စက်တလေမှမစိတ်အောင် ပီရိုသေသပ်စွာ ငဲ့ပေးနိုင်လေသည်။

ထို့နောက် ကိုကူသည် မိန့်မာမြို့ရှိ မိတ်ဆွေများထံမှ ကြားခဲ့သော ပုံပြင်များကို ပြောပြလေရာ အိုမီသည် သဘောကျပြီး အားရပါးရ ရယ်မောနေလေသည်။ ထိုအတော်အတွင်း ကိုကူသည် လိမ္မော်သီးတစ်လုံးကိုယူ၍ သေသပ်စွာ ခွဲကာနေပြန်သည်။

“အိုမီဆန်ရှင်၊ လိမ္မော်သီး စားပါဦး” လိမ္မော်သီးအမြွှာများကို လက်ပေါ်တင်ပုံမှာ ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်သဏ္ဍာန် ပြည့်ကောင်းနေရာ အိုမီသည် ကိုကူ၏ အရည်အချင်းကို စိတ်ထဲမှ ကိုယ်၍ နှုတ်မိလေသည်။ ထို့နောက် လိမ္မော်သီး အမြွှာတစ်ခုကိုယူပြီး ပြည့်ပြည့်နှင့် နေလေသည်။

“ကိုင်း... ဆုဆင်၊ သွားနိုင်ပြီ”

“မိခိုရီဆန် ခရီးသွားခဲ့တာ အဆင်ပြေပါရဲ့လားရှင်” ဟု မေးလိုက်သည်။
 “ခရီးကတော့ အလွန်ကြမ်းပါတယ် ကီကူရယ်။ ဒီကို ပြန်ရောဂါ
 လာတာကိုပဲ ဝမ်းသာမိတယ်။ ဒါထက် ငါခင်ပွန်း အိုမိဆန်နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား
 မိခိုရီက ပြန်မေးသဖြင့် ကီကူကလည်း အလိုက်သင့်ပြန်ပြောလိုက်သည်။
 “ကောင်းပါတယ်ရှင်။ အိုမိဆန်က ဒီနေ့ညမှာ အလွန်ပျော်ရွှင်နေ
 ရပါတယ်။ သူဟာ ကောင်းကောင်းစားသောက်ပြီးတော့... အခု နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
 အိပ်ပျော်နေပါတယ်”

“ဒါထက် သခင်မကြီးက အခုပဲပြောနေတယ်။ ငါခရီးထွက်နေတုန်း ဒီ
 ဖြစ်ပျက်တာတွေက အလွန်စိတ်ချောက်ချားစရာကောင်းတယ်ဆိုပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ ညည်းက ခရီးထွက်ဖို့မကောင်းဘူး။ ဒီမှာနေဖို့ကောင်းတယ်
 ဒါမှမဟုတ်လည်း ညည်းဟာ အပြီးသွားတာဆိုရင်လည်းကောင်းသား။ ညည်း
 ရောက်လာတာ ငါတို့မိသားစုအဖို့ မကောင်းတဲ့ ကံကြမ္မာဝင်လာသလိုပါပဲ”

အဘွားကြီးက တမင်တကာ ဆိုးနှိမ်ပုတ်ခတ်သလို ဝင်ပြောလိုက်တာ
 လည်း အိုမိဆန်နဲ့ မိခိုရီသည် စိတ်ဆိုးပုံမရချေ။ သူမကနေဖြင့် ယောက္ခမကြီးအဖေ
 စိတ်ချုပ်ချယ်ထား၍ ဆက်ဆံရန်ဆုံးဖြတ်ထားဟန်တူပေသည်။

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးသခင်မကြီး။ ကျွန်မက ဘယ်တော့မှ နိမိတ်မကောင်း
 တို့၊ ကံဆိုးတာတို့ကို သယ်ဆောင်မလာပါဘူး။ ကျွန်မအနေနဲ့ သခင်မကြီး
 အိမ်ထောင်မိသားစုကို နာမည်ဂုဏ်သတင်းပျက်စီးစေမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
 သတ်သေဖို့ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်။ ကျွန်မကြောင့် သခင်မကြီးတို့ စိတ်ဆင်း
 ရတယ်ဆိုရင်လည်း အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုမျက်နှာဖြူလူခိုင်းတွေရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး သဘော
 ရောက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ငါတို့အတွက် စိတ်ညစ်စရာတွေချည်း တွေ့နေရတာပဲ
 သူတို့ သဘောက အတိတ်နိမိတ်မကောင်းဘူး။ ဒါတွေထားလို့ ဒီအရပ်မှာ ညည်း
 အထူးလိုအပ်နေချိန်မှာ ညည်းက ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ မိနွီမာဖြူမှာ အတင်းအဓိ
 ပြောနေရင်း ဆာကေအရက်တွေ နင်းတန်သောက်နေတယ်မဟုတ်လား”

အဘွားကြီးက ထပ်မံ၍ ပုတ်ခတ်ပြောဆိုလိုက်သော်လည်း မိခိုရီသည်
 ကြိုးစားပြီး စိတ်ကို ချုပ်ထားထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဟိုရောက်မသွားခင် တစ်နေ့က ကျွန်မရဲ့ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့
 ပါတယ် သခင်မကြီး”

“ဟုတ်လား... ဒါဖြင့် ညည်းအဖေကြီးသေခါနီး သူ့အနားမှာ ဖခင်
 အတွက် ညည်းမှာ တာဝန်ဝတ္တရား ပျက်တာပေါ့။ ရှုပ်ပါတယ်။ ညည်းအနေနဲ့ ငါ
 အိမ်ထောင်မိသားစုက အပြီးအပိုင်ထွက်သွားရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ ကိုင်း..”

“လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်တယ်။ ဒီမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေမှန်းသိရက်နဲ့ ညည်းက
 ခပ်ခုနဲ့ ဧည့်ခံဖို့တောင် သတိမရဘူး”

“သတိရပါတယ် သခင်မကြီး။ ကီကူဆန် ရောက်လာတာနဲ့ ကျွန်မက
 လက်ဖက်ရည်ယူလာဖို့ ခိုင်းထားပြီးပါပြီ”

“ခိုင်းထားတယ်သာဆိုတယ်။ အခုအထိ ရောက်မလာသေးပါကလား”
 အဘွားကြီးက ပြစ်တင်ဝေဖန်နေခိုက်မှာပင် အခန်းတံခါးပွင့်လာလေသည်။
 အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် မုန့်အချိုများယူ
 လာပေးလေရာ မိခိုရီက လှမ်းယူပြီး ရှေးဦးစွာ အဘွားကြီးအား လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်
 ပေးလိုက်သည်။

အိုမိဆန် မိခင်ကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ကို အနည်းငယ် မြည်းသောက်ရင်း
 “ဟိုဘက်သို့ လှည့်၍... ”

“ဒီ အိမ်ဖော်ကလေးမကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ ကီကူဆန်။ လက်ဖက်ရည်က
 ညည်းနည်းမှ အရသာမရှိဘူး။ ဒီအိမ်မှာက စိလိုပဲထင်ပါရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ အမှန်တော့ ချွေးမမိခိုရီအား သွယ်ဝိုက်၍ ဝေဖန်
 ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မိခိုရီက မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ...
 “ဟောဒီက ကျွန်မရဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ပါရှင်”
 ဟု ပြောရင်း ကီကူအား လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်လုံးလှမ်းပေး လိုက်

သည်။

“စောစောက လက်ဖက်ရည်ကို ကောင်းအောင်မှ မနှပ်ဘဲကိုး”
 အဘွားကြီးက ထပ်တွန့်၍ အပြစ်တင်ပြောပြန်ရာ မိခိုရီသည် စကားကို
 မလျှော့လှည့်ပြောင်းလျက်... ”

“အခုဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာတွေကို ဘယ်လိုဖြင်ပါသလဲ ကီကူဆန်။ မျက်နှာဖြူ
 ကို ခိုင်မိယိုယာဘူဆန်တို့ အကြောင်းရယ်၊ ပြီးတော့ စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူ
 ဘုတ်လာတာတွေရယ်၊ ဘယ်လိုဖြင်ပါသလဲ”

ဟု ကီကူအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။
 “ကျွန်မတော့ ဘယ်လိုသုံးသပ် အကဲဖြတ်ရမှန်းတောင် မသိပါဘူးရှင်။
 မျက်နှာဖြူလူခိုင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ အတော်ပဲပြောရခက်ပါတယ်။ သူတို့
 တွေက လူတစ်မျိုးတွေပါပဲ။ စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူ ဆိုတာကလည်း သံလက်သီးလို
 ကြတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ ဟိရိုမတ်ဆူက ခိုင်မိယိုယာဘူသခင်နဲ့ တစ်ချိန်လည်း
 ခြင်္သေ့တည်း ရောက်လာတာဟာ ထူးဆန်းတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ကိုင်း... ကျွန်မတို့
 ခြင်္သေ့တို့နဲ့ သွားပါဦးမယ်။ ဒုက္ခရွာပြီး လိုက်ဖို့မနေပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မတို့
 ခြင်္သေ့ပါပဲ”

ကီကူသည် ယဉ်ကျေးစွာပြောလိုက်သည်။ သို့သော် အဘွားကြီးက
လက်သင့်မခံချေ။

“ဟာ... မဟုတ်တာဘဲ”

ပြောရင်းနှင့် အဘွားကြီးသည် ခွေးမိမိဒိုရီဘက် လှည့်၍...

“ကဲ... မြင်ပြီမဟုတ်လား။ တို့အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကီကူဆန်ဟာ စိတ်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီ။ လက်ဖက်ရည်တလည်း အလွန်ညှိတာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ဤတွင် ကီကူကလည်း လိမ္မာပန်းနပ်စွာ ပြန်ပြောလေသည်။

“လက်ဖက်ရည်က မဆိုးပါဘူး သခင်မကြီး။ ကိုင်း... ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပေး
နော်... နည်းနည်းလည်း ပင်ပန်းလာလို့ပါ။ နက်ဖြန် ကျွန်မ မသွားခင်လာလည်
ကြီးစား ပါဦးမယ်။ သခင်မကြီးနဲ့ စကားပြောရတာ အလွန် စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။

ပြောပြောဆိုဆို ကီကူသည် လျှောက်ထွက်သွား၏။ အိုမိမိအေး၊ မိမိဒိုရီ

အပြင်ဘက် ဝန်တောသို့ လိုက်ထွက်လာလေသည်။

“ကီကူဆန်က အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှပါတယ်။ စကားပြောဆိုတာ
ကအစ ရည်မှန်တယ်”

မိမိဒိုရီက ကီကူ၏အလှကို ငေးမောကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ရာ ကီကူသည်
အိမ်တွင်းရှိ အဘွားကြီးဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လျက်...

“အဘွားကြီးက အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲလားဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ညအဖို့ သူက အတော်ယဉ်ကျေးတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင်
ဒါထက်ဆိုးသေးတယ်။ ငါ့အနေနဲ့ သည်းခံပြီးနေတာက အိုမိဆန်နဲ့ သားငယ်ကတော့
တို့ကို ငဲ့လို့သာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် အဘွားကြီးကို အကြီးအကျယ်ရန်လုပ်ပြီးတော့
ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီး သီလရှင် သွားလုပ်မိမှာပဲ။ တစ်ခုတော်သေးတာက အဘွားကြီး
ဒီမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ဘဲ ယေဒိုမြို့ကို မကြာခင်ပြန်သွားတော့မှာ သေချာ
တော်သေးတယ်လို့ဆိုရမယ်။ သူက ယေဒိုမြို့ကို အလွန်သဘောကျတယ်။ ကဲ...
ဒါတွေကထားလိုက်ပါတော့။ ဒီမှာ ငါမရှိတုန်း ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး

ဤတွင် ကီကူက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

အိပ်ပျော်နေသူ အိုမိအား အနှောင့်အယှက်မပေးလိုသဖြင့် သူမကိုယ်တိုင်က ဤ
သို့လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကီကူသည် တရားဝင်ဇနီးမိမိဒိုရီကိုသို့ပင် ဆာမူနီ
အိုမိအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမားလေရာ သူမ၏စိတ်ထဲတွင် အိုမိအား ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ရေးကို အမြဲတစေ ထိပ်တန်းတင်စဉ်းစားလေသည်။ အဖြစ်အပျက်
ပြောရာတွင် အားလုံးပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောရုံမက အခြားမိန်းမချောထံမှတစ်ဆင့် ကြာ

သော နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးဆိုင်ရာ ကောလာဟလသတင်းများပါမကျန် မိမိဒိုရီအား
ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ခင်ပွန်းအိုမိဆန်အတွက် စိတ်ပူလိုက်တာ ကီကူဆန်ရယ်”

မိမိဒိုရီက သူမ၏ယောက်ျားအတွက် တကယ်ပင်စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ဟန်နှင့်

ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ရှိပါတယ် သခင်မ၊ ကျွန်မသိရသလောက် အိုမိဆန်က

ပြောတာ ဆိုတာ၊ လုပ်တာ ကိုင်တာ ဘာတစ်ခုမှ အမှားမပါသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့်
အဘူသခင်က အိုမိဆန်ကို ဆုလာဘ်ချီးမြှင့်ခဲ့တာပေါ့။ ကိုကူ သုံးထောင်တိုးမြှင့်ပေး
ပိုင်တာဆိုရင် နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့အခြေအနေအရ

အိုမိဆန်က ဘာမှ ချီးမြှင့်ပေးတာမရှိဘူး။ ငွေကြေး ဥစ္စာပစ္စည်းတွေအားလုံးက စစ်ဘုရင်ကြီး
ရဲရာနာဂါ ပိုင်ဆိုင်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယာဘူသခင်ကိုယ်တိုင်က သင်္ဘောကို လက်ဆောင်မွန်

ဖြစ် တိုရာနာဂါစစ်ဘုရင်ကို ပေးတာဟာ အလွန်ချီးကျူးစရာကောင်းတဲ့ စိတ်ကူး
ပဲပေါ့။ အဲဒါကို အိုမိဆန်ကိုယ်တိုင်က အကြံပေးတိုက်တွန်း လိုက်တာပါ။ အဲဒါ
ကြောင့် ရှေ့အဖို့ အိုမိဆန်ကို ယာဘူသခင်ရဲ့ လက်အောက် ဆာမူနီမီးများထဲမှာ
ထည့်ဝင်စားဆုံးနေရာပေးပါလိမ့်မယ်”

ကီကူက ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ အမှန်ကို မသိမသာ ဖုံးကွယ်ပြောလိုက်

ဖြစ်သည်။ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား အိုမိအနေဖြင့် အန္တရာယ်အလွန်နီးကပ်နေ
ကြောင်း သိနေသည်။ သို့သော် ဇနီးသည် မိမိဒိုရီ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မည်စိုး၍ အမှန်
မပြောဘဲ နေလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ကီကူဆန်ရယ်။ ဒီလိုပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်

ပါတာ”

ပြောပြောဆိုဆို မိမိဒိုရီသည် ကီကူအား ယုယမြတ်နိုးစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်

သည်။

ဤသဘော စတင်ထွက်ခွာခဲ့သည် ပထမညက အိဇုကျွန်းဆွယ်အနီး
အနီးရိုးတန်းအတိုင်း တောင်စူးစူးကို သဘောဖြင့်လွှင့်ခဲ့ကြသည်။ သဘော၏
အသုံးများက အရွယ်ပမာဏ ကြီးမားသဖြင့် ရေပြင်လေကို ကောင်းစွာ အသုံးချနိုင်ကာ
အိဇုအတော်တွင်ခဲ့သည်။

သဘောက အိဇုအငူအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရောဂရစ်သည် သဘော
သည်ရာလမ်းကြောင်းကို အနောက်တောင်ဘက်ဆီသို့ ပြောင်းလိုက်ပြီး ပင်လယ်ပြင်
သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရည်မှန်းချက်ထားရှိသည့် ကမ်းခြေကား မိုင်နှစ်ရာခန့်
အကွာဝေးသည့် ရှင်တို အငူပင်ဖြစ်သည်။

“သာမန်အားဖြင့်ဆိုရင် ဒီသဘောမျိုးကို ကျုပ်တို့က စိတ်ချရအောင်ဆိုပြီး
ကမ်းခြေတန်းအတိုင်း မောင်းလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်... ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လောလော
အလလ အချိန်ဖြုန်းလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဤသို့ ရောဂရစ်က စကားစကား ဝှန်အား ရှင်းပြခဲ့သည်။

“စစ်ဘုရင် ယုရာနာဂါက ကျုပ်ကို အမိန့်ပေးလိုက်တာက စစ်သူကြီး
တို့မတ်ဆုကို အန်ဂျီရိုရွာအရောက် သဘောနဲ့ အမြန်ဆုံးပို့ပြီး အမြန်ဆုံးပြန်ခေါ်ခဲ့ရ
မယ်လို့ ဆိုတယ်။ အမှန်တော့ ဒီလောက်လွယ်တူတဲ့ ရေကြောင်းခရီးကို ဂျပန်လူမျိုး
တို့လော့တစ်ယောက်ယောက်က ကြီးကြပ်မောင်းပို့လို့လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...
အိဇုကျွန်းကို ဟိရိုမတ်ဆုလို ဒိုင်မီယိုအဆင့်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး တင်ဆောင်ပြီး
သဘောကို လွှင့်ရမှာ အစိုးရရန်လို့ ကြောက်နေကြဟန်တူတယ်။ အထူးသဖြင့်
အိဇုရမယ် ရေကြောင်းခရီးက ကမ်းလုံးဝမမြင်ရတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သွားရမှာမို့
အိဇုရေကြောင်းပြုမှုတွေက ပိုပြီးတော့ စိုးရိမ်ကြတယ်။ ဂျပန်လူမျိုးတွေ ရေကြောင်း
သွားလာရေးမှာ ကမ်းခြေတန်းတစ်လျှောက်ပဲ ကျွမ်းကျင်တယ်။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ
သွားနေမကျဘူး။ အလွန်ရေရှက်တဲ့ သမုဒ္ဒရာကို ကြောက်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ
အိဇုပင်ပါရဲ့။ ဂျပန်အာဏာရှင်ကြီး တိုက်ကို မသေမီက ဂျပန်မှာရှိတဲ့ ပင်လယ်ခရီးသွား
သဘောသုံးလေးစင်းကို ပင်လယ်ထွက်ရင် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပေါ်တူဂီလူမျိုးပိုင်းလော့
အသုံးရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအမိန့်က ဒီနေ့အထိ တည်ဆဲပဲဖြစ်တယ်”

“ဟဲ့ဟဲ့လား။ ဘာကြောင့် တိုက်ကိုက ဒီလိုအမိန့်ထုတ်ခဲ့တာလဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်က အကြံပေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘယ်သူက အကြံပေးခဲ့သလဲ”

ဝှန်က ဤသို့မေးသည်ကို ရောဂရစ်သည် မဖြေဘဲ စကားကိုတစ်ခွဲ
ပြောတာ... .

“ဒါထက် ပျောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ပေါ်တူဂီရေကြောင်း ခြံစုံထု
အိဇုပင်ပဲလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ မြေပုံမှာ နာမည်ထိုးထားတာပဲ”

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလည်း။ အခြေအနေ
ကြည့်ပါဦး”

“မုန်တိုင်းကျလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ”

“ဘယ်တော့လောက် ကျမလဲ”

“ဒီနေ့ညနေဘက် နေမဝင်ခင်ကျဖို့ များတယ်”

အပြန်အလှန် ပြောနေကြသူများကား... . ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ ရောဂရစ်
နှင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ရေကြောင်းပြုမှု ဝှန်တို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။ ရောဂရစ်က မေးခွန်း
မေးပြီး ဝှန်က ကောင်းကင်ပြင်ကိုကြည့်ပြီး ဖြေကြားနေခြင်းဖြစ်သည်။

အချိန်ကား မွန်းတည့်လှပြီဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ဂျပန်သဘော၏ ကုန်းပတ်တစ်နေရာတွင် မတ်တ
ရပ်ကာ ညိုမည်းနေသော ကောင်းကင်မြင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်ရင်း စကားပြောနေ
လေသည်။

“တကယ်လို့ ဒီသဘောဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သဘောဆိုပါတော့။ ဒီအ
အနေမျိုးမှာ ခင်ဗျားဘာလုပ်မလဲ”

ရောဂရစ်က ထပ်မံ၍မေးသဖြင့် ဝှန်က... .

“ဒီနေရာကနေ အနီးဆုံးကမ်းကိုရောက်အောင် ဘယ်လောက်ကြာပြီ
သွားရမလဲ” ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

“လေးနာရီ ငါးနာရီလောက် သွားရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် မုန်တိုင်းမမိအောင်
ကမ်းဘက်ရှောင်ပြေးဖို့ရာ နေ့ဝက်လောက် အချိန်ကုန်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလောက်
အချိန်ကို ကျုပ်က မဖြုန်းနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားသာ ဒီသဘောရဲ့ တာဝန်
ပိုင်းလော့ဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲလို့ မေးတာပါ”

ထိုမေးခွန်းကို ဝှန်က ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ ခေတ္တစဉ်းစားနေလေသည်။

“ခင်ဗျားက မြေပုံကို ဘယ်ကရခဲ့တာလဲ”

“ဒတ်ချ် အရှေ့အိန္ဒိယ ကုမ္ပဏီက ကုန်သည်ကြီး တစ်ဦးဆီကပါ”

“ဒီလူကကော ဘယ်က ရလာသတဲ့လဲ”

ထိုမေးခွန်းကို ဂျွန်က ပြန်မဖြေဘဲ နေလိုက်သောအခါ ရောဒရစ်ထံ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း မေးသာမေးရတယ်။ ခင်ဗျားက ဒီမေးခွန်းကို ဖြေလို့ မယ်လို့ မထင်မိပါဘူး။ ဒါပေမယ့်... ခင်ဗျားဆီက တစ်ဆင့် မြေပုံနဲ့ယူသွားတဲ့သူ ငါ့ဗျေဖြစ်သူ မီးရှို့ညှဉ်းဆဲခဲနေရပါစေလို့ ဆုတောင်းမိတယ်”

“ဒါထက် မစ္စတာ ရောဒရစ်၊ ခင်ဗျားကို စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါက ကြောင်းပြုမှုအဖြစ် အခပေးငှားပေးထားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က ကျုပ်တို့ရဲ့ မာလိန်မုန့်(ကပ္ပတိန်)ကြီးနဲ့ အစားအဆာကာမြို့ကို ခဏ သွားလည်ပတ်ရင်းက ကြုံကြိုက်လို့ ဒီခရီးမှာ ပိုင်းထောင်လုပ်ငန်းတာပါ။ တိုရာနာဂါကို ကူညီတဲ့သဘော ဆိုပါတော့။ ကျုပ်ရဲ့ ကပ္ပတိန်မြို့က ကျုပ်တို့ ကုန်သွယ်သင်္ဘောမှာ ပိုင်းလော့အဖြစ် ဒီခရီးမှာ လိုက်စေမယ်လို့ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါကို သွားပြောတာနဲ့ ကျုပ်လည်း လိုက်လာဖြစ်တာပဲ။ ကျုပ်ကပြောမယ်ဆို ပြောနေရတယ်။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူဆိုမိလောက် မေ့နေတယ်”

“ဒီလိုလည်း သဘောမထားပါနဲ့လေ။ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံတို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ မဟာမိတ် ဖြစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါက တစ်ချိန်က ဟုတ်တယ်။ အခုမဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုင်း... ခင်ဗျားလည်း ပင်ပန်းရောမယ်။ အောက်ထပ်အခန်းထဲသွားပြီး နားချေပါဦး။ ပင်ပန်းလျှော့လျှော့ဟာ အများတွေ လုပ်မိတတ်တယ်။ ခင်ဗျား အနားယူပြီးလို့ အမောပြေစေ ကုန်းပတ်ပေါ် ပြန်တက်လာခဲ့ပါ”

ရောဒရစ်က ပြောသဖြင့် ဂျွန်လည်း သဘောမထားအောက်ထပ် ရေကြောင်းပြုမှုအခန်းသို့ ဆင်းပြီး လဲလျောင်းနားနေလိုက်သည်။

ထိုအခန်း၏ နံရံတစ်နေရာတွင် ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ရောဒရစ် ရေကြောင်းခရီးစဉ်မြေပုံ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။ မြေပုံက သားဖုံးဖြင့် သေသပ်ကျနစွာ ချုပ်ထားရာ ဂျွန်က ယူ၍ဖွင့်ကြည့်ချေ။

ရင်းမြေပုံစာအုပ်က ဂျွန်သည် စောစောကပင် မြင်ခဲ့မိ၍ ရောဒရစ်က သဘောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လူမြင်တွင်းမှ ထားရသနည်းဟု မေးကြည့်မိခဲ့သည်။

“ဒီလိုမှ ပြောင်မထားရင် ခင်ဗျားက ရှာကြည့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်က မတွက်မိလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ မြေပုံစာအုပ်ကို တာယံရှင်ခွင့်မပြုဘဲ ယူကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ယုံကြည်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ တကယ် ရေကြောင်း

ပြုမှု(ပိုင်းလော့)ဖြစ်တဲ့အတွက် သိက္ခာစောင့်ထိန်းမှာ မဟုတ်လား” ဤသို့ ရောဒရစ်က ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“ကျုပ်က ဖွင့်မကြည့်ဘူးလို့ ဘာကြောင့်ပြောနိုင်သလဲ” “ပိုင်းလော့ အစစ်မှန်ရင် ပိုင်းရှင်က ခွင့်မပြုဘဲ ဘယ်တော့မှ သူများမြေပုံ

တို့ ကြည့်လေ့မရှိဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုပါပဲ” ဂျွန်သည် လှဲနေရင်းက မြေပုံစာအုပ်ကို ခေတ္တလှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ထို့နောက် ငိုက်သလိုရှိသဖြင့် မျက်လုံးကို မှိတ်နေလိုက်ရာ ချက်ချင်းလိုပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သဖြင့် တောက်လျှောက် ညဘက်အထိ ဆက်၍ အိပ်ပျော်နေကာ နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်နီးမှပင် ပြန်နိုးလာလေသည်။

သို့ရာတွင် ချက်ချင်း မထနိုင်သေးဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဆက်လက် စည်းလောင်းကာ အခြေအနေကို စဉ်းစားသုံးသပ်နေမိလေသည်။

ယခု မိမိတို့သွားနေသည်မှာ အိုဆာကာမြို့ဖြစ်၍ ရောက်ရှိသွားလျှင် ဘာတွေဖြစ်မည်နည်းဟု စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖြစ်နေမိခြင်းကို ပယ်ဖျောက်သည့်အနေဖြင့် မိမိတို့သဘော အီရစ်ပတ်စ်အကြောင်းကိုသာ တွေးတောနေလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း ပြန်၍ သတိပေး ဆုံးမနေမိသည်။ လက်ရှိ အခြေအနေတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ သောကရောက်နေ၍

အကြောင်းမထူးချေ။ တွေးတော စိုးရိမ်နေမည့်အစား မိမိ၏ နေရင်းအတိအလန် ဖြည့်အကြောင်း၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသမီးသားစုများအကြောင်း စဉ်းစားတာကမှ စိတ်သက်သာရမည် မဟုတ်ပါလော့။

အိုဆာကာမြို့တွင် တွေ့ရမည့် ပေါ်တူဂီလူမျိုးများသည် ရေကြောင်းပြုမှု ရောဒရစ်ကဲ့သို့ စိတ်သဘောမျိုးရှိပါက မိမိအဖို့ များစွာမျှော်လင့်ချက်ရှိမည်ဖြစ်သည်။ ထံကောင်းလျှင် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ပြန်ရန် သဘောတစ်စင်း ရကောင်းရပေမည်။

သို့ရာတွင် မိမိက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း မေ့ထား၍ မရချေ။ ဥပမာပည့် အင်္ဂလန်နှင့် ပေါ်တူဂီတို့က စစ်မက်ဖြစ်ပွားနေသဖြင့် မိမိကို ပေါ်တူဂီ လူမျိုးတို့က ရန်သူအဖြစ် သဘောထားနိုင်သည် မဟုတ်လော့။

နောက်တစ်ချက်က ဤကုန်ပြည်၌ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ငရင်ဂျီဘာသာဝင် တွေက နေရာတကာမှာ အခွင့်အရေး ရရှိနေကြသည်။ သူတို့က အရာရာကို ပိုင်နေကြပေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ငရင်ဂျီဘာသာ မိမိတို့၏ ပရိတက်စံတွင်ဘာသာ စသည့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်အချင်းချင်း ဂိုက်ကွဲနေကြသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိချေ။ မိမိ၏ဖခင် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားက ဟော်လန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်စဉ်

ဆော်လန်သူ ဝတ်ချီအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံအိမ်ထောင်ကျရာမှ မိမိတို့

မွေးဖွားကာ မိမိသည် အင်္ဂလိပ်နှင့် ဒက်ချ်တပြားဖြစ်နေခြင်းကတော့ တံတရားဟုသာ အောက်မေ့ရပေတော့မည်။

ဤသို့လျှင် ရောက်တက်ရာရာ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေပြီးနောက် ဂျွန်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်သွားရာ ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ ရောဒရစ် ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူ၏မျက်လုံးများက အိပ်နေပျက်မှုကြောင့် နီရဲလျက်ရှိနေသည်။

သင်္ဘောကိုတော့ ဂျပန်လူမျိုးနှစ်ဦးက ပဲ့ကိုင်မောင်းနှင်လျက် ရှိလေသည်။

“ကိုင်း.. မစ္စတာရောဒရစ် ခင်ဗျား အနားယူချင်ရင် ကျွန်ုပ်က တစ်လှည့်

တာဝန်ယူပြီး ရေကြောင်းကို ကြည့်ပေးမယ်လေ”

ဂျွန်က ပြောလိုက်ရာ ရောဒရစ်က ပြန်မော့ကြည့်ရင်း..

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုနေသလဲ။ နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းရဲ့လား”

ဟု ပြန်မေးလေသည်။

“တောင်းပါတယ်။ တစ်လှည့်တာဝန်ယူ စောင့်ပေးရမလား”

ရောဒရစ်က ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေဘဲ စဉ်းစားချိန်ဆနေရာ ဂျွန်ကပင် ဆက်၍..

“ကျုပ်တစ်လှည့် တာဝန်ယူပြီး စောင့်ပေးပါမယ်။ လေအခြေအနေ တစ်စို့ ပြောင်းလာရင် ခင်ဗျားကိုနှိုးမှာပါ။ ခဏအနားယူပါလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျေနပ်ပါ။ ကျုပ် ခဏလောက်အိပ်လိုက်ချင်တယ်။ သင်္ဘောကို အခုသွားနေတဲ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်သွားပါစေ။ ကွေ့တဲ့အခါ လေးဒီဝဲ လောက်ပဲ အနောက်ဘက်ကို ကွေ့ရမယ်။ ပဲ့ကိုင်မောင်းနေတဲ့ ဂျပန်ကို ခင်ဗျားက ကြည့်ပြီး ရေကြောင်းလမ်းမှန်အောင် ထိန်းပေးရမယ်။ ဝါကာရီမတ်ဆုကာ”

နောက်ဆုံးစကားကိုတော့ ရောဒရစ်က ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ‘နားလည်လား ဟုမေးလိုက်ရာ ဂျွန်ကလည်း ရယ်ကာမောကာဖြင့် . . .

“ဟိုက် ဝါကာရီမတ်ဆု”

ဟု ဂျပန်လို ပြန်ပြောပြီးမှ ဆက်လက်၍ . . .

“ခင်ဗျားရဲ့ အခန်းက အိပ်ရာက အိပ်လို့ကောင်းပါတယ်။ ပြန်နားချေပါ ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ရောဒရစ်သည် အောက်ထပ်ရှိ သူ၏အခန်းသို့ ဆင်းမသွားဘဲ မူလ ကုလားထိုင်မှာပင် ဆက်ထိုင်နေကာ ကုတ်အင်္ကျီကို တင်းကျပ်လုံခြုံအောင် ဆွဲစေပြီးနောက် မျက်လုံးမှိတ်ကာ အိပ်နေလိုက်ပါသည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာလာရင် ရောဒရစ်သည် နီးလာပြီး သင်္ဘောသွားနေသည့် ဦးတည်လမ်းကြောင်းကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုကာ မှန်ကန်ကြောင်းသိရှိတော့မှ ကျေနပ်လျက်ပြန်အိပ်လေသည်။

တစ်ချိန်တွင် ရေပြင်လေက အနည်းငယ် ထန်လာရာ ရောဒရစ်သည် နီးလာပြန်သည်။ သို့သော် ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာမရှိကြောင်း သိရှိသွားလျှင် ပြန်အိပ်လေသည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆုနှင့် ဒိုင်မိယို (နယ်စား) ယာဘူတို့က သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ ရောဒရစ်က အိပ်နေပြီး ဂျွန်က ရေကြောင်းပြုစုနေခြင်းသည်ကိုမြင်လျှင် ဂျပန်နှစ်ဦးစလုံးက အံ့အားသင့်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျွန်ကိုဘာမှမပြောဘဲ သူတို့အချင်းချင်း ဂျပန်ဘာသာဖြင့် စကားပြောနေကြပြီး ခဏကြာလျှင် ပြန်ဆင်းသွားကြလေသည်။

မွန်းတည့်ချိန်နီးသောအခါ ရောဒရစ်သည် အိပ်ရာမှနိုးလာလေသည်။ ထို့နောက် ဂျွန်နှင့်အတူ ရေပြင်လေ၏အခြေအနေ၊ ပင်လယ်ပြင်၏အခြေအနေ စသည်တို့ကို သေချာစွာ ဂရုစိုက်လေ့လာကြသည်။ ကောင်းကင်တွင် အလိပ်လိုက် တက်လာသော တိမ်တိုက်ကြီးများကိုလည်း အကဲခတ်ကြည့်ကြသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ အင်္ဂလိပ်ဆရာကြီး။ ဒီသင်္ဘောဟာ ခင်ဗျားရဲ့သင်္ဘော ဆိုရင် အခုလိုအခြေအနေမှာဘာလုပ်မလဲ”

ရောဒရစ်က အကြံတောင်းသလိုမေးရာ ဂျွန်ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပတ်ကြည့်ရင်းက . . .

“ကျုပ်သင်္ဘောဆိုရင် အနီးဆုံးကမ်းဆီကို ဦးတည်သွားမယ်။ ဒီသင်္ဘောက ချေးများဝင်လို့မဖြစ်ဘူး။ အခုမကြာခင် မုန်တိုင်းလာတော့မှာ သေချာတယ်။ နောက်လေးနာရီလောက်ဆိုရင် မုန်တိုင်းကျတော့မယ်ထင်တယ်”

ဟု သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အင်း. . . တိုင်ဖန်းတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

ရောဒရစ်၏စကားကို ရုတ်တရက် နားမလည်သဖြင့် ဂျွန်က . . .

“ဘာပြောတယ်ဗျ။ ခင်ဗျား အခုပြောလိုက်တာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ” ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

“တိုင်ဖန်းဆိုတာ ဂျပန်လို အဆိုးဆုံး လေည်းပင်းမုန်တိုင်းကိုခေါ်တာပါ။

အလွန်လည်း ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုအချိန်က တိုင်ဖန်းရာသီမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်တော့မှ အဲဒီရာသီကျသလဲ”

“လောလောဆယ်မဟုတ်ဘူးဗျာ”

ရောဒရစ်က ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင် . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ . . . မတော်တဆ တိုင်ဖန်းဖြစ်နေရင် မဟာသာဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်က ခင်ဗျားအကြံပေးသလိုပဲ လုပ်တော့မယ်။ ကိုင်း. . . သင်္ဘောထို့နောက်မြောက်ဘက် ဦးတည်လိုက်ပေတော့”

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြောလိုက်သည်။

• ဂွန်လည်း သူပြောသည်အတိုင်း သင်္ဘော၏ဦးတည်လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းစေရာ ပဲ့ကိုင်သူ ဂျပန်တလည်း သေသပ်ပိရီစွာ သင်္ဘောကိုကွေ့လိုက်သည်။ ရောဒရစ်သည် သင်္ဘော၏ ဂျပန်မာလိန်မှူးဘက်သို့လှမ်း၍ . . .

“တပွတ်နံဆန်း အိဆီဂီ၊ ဝါကာရီမတ်ဆုကား”

ဟု အော်လိုက်သည်။

“အိဆီဂီ . . . ဟိုက်”

ဂျပန်မာလိန်မှူးက မြန်အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလည်းဗျ အိဆီဂီဆိုတာ။ မြန်မြန်လုပ်လို့ပြောတာလား”

ဂွန်က ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့်မေးလိုက်ရာ ရောဒရစ်သည် သဘောကျသွား တန်ဖြင့် ပြန်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ဂျပန်စကား နည်းနည်းပါးပါး တတ်ထားတာ တောင်းတယ်ဗျ။ ဟုတ်တယ်။ အိဆီဂီဆိုတာ ဂျပန်လို ‘မြန်မြန်လုပ်’ လို့ ပြောတာပဲ။ ဒီမယ် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဂျပန်စကား ဆယ်လုံးလောက်တတ်ထားရင် ဒီကောင်တွေ နားလည်အောင် ကြံဖန်ပြောလို့ရတယ်။ ကိုင်း . . . ကျုပ် အောက်ထပ် ဆင်နီဗြားစရာ သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ထမင်းချက်အလုပ်ကိုပါ လုပ်ရသလား”

“ဒီ ဂျပန်ပြည်မှာက ယဉ်ကျေးတဲ့ယောက်ျားမှန်သမျှ ချက်ပြုတ်ရတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဂျပန်လူငယ်တစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်းချက်ပြုတ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထားရတယ်။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ဂျပန်ပြည်မှာ ထမင်းဝတ်မှာပဲ။ ဒီကောင်တွေက ငါးစိမ်း၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အစိမ်းကို ပဲခဲပြာရည်၊ ရှာလကာရည်နဲ့ စားကြတယ်။ သူတို့အစားအစာ မစားနိုင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချက်စားမှဖြစ်မယ် မဟုတ်လား”

ဤသို့ပြောပြီး ရောဒရစ်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။

သူ၏သီးသန့်အခန်းသို့ ရောက်လျှင် ရောဒရစ်သည် အခန်းတံခါးကို လုံခြုံစွာပိတ်လိုက်ပြီးမှ သော့ခတ်ပိတ်ထားသော သံသေတ္တာကြီးကို သေချာစွာ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုလေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်လာဖွင့်လျှင် သိနိုင်အောင် သော့ခလောက်နားတွင် ထည့်ထားသည့် ဆံပင်ချည်တစ်ချောင်း ရှိ၊ မရှိ စစ်ဆေးကြည့်သည်။

ဆံပင်ချည်ရှိနေသေးသဖြင့် မည်သူမှ လာမဖွင့်ကြောင်း သိရလေသည်။ တစ်ဖန် သူ၏ရေကြောင်း မြေပုံစာအုပ်၏ အဖုံးကိုလည်း သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့် ပြန်သည်။ လက်ရာမပျက်ကြောင်း တွေ့ရှိတော့မှ ကျေနပ်သွားသည်။

အရာရာတွင် သတိဟူသည် ပိုသည်မရှိဟု ရောဒရစ်က ဆင်ခြင်မိသေး

သည်။ အမှန်တော့ သူသည် ရေကြောင်းပြုမှု (ပိုင်းလော့)အဖြစ် အထူးအရေးကြီး သော သင်္ဘောတစ်စင်းတွင် ယခုနှစ်တာဝန်ယူရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသင်္ဘောကား တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် တရုတ်ပြည်ကမ်းခြေ ပေါ်တူဂီပိုင် မကာအိုမြို့မှ ဂျပန်ပြည်သို့ တွန်ဝည်ကူး ပစ္စည်းမြောက်မြားစွာ တင်ဆောင်၍ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ရန် သွတ်လေ့ရှိသော အနက်ရောင်သင်္ဘောပင်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါသင်္ဘောနက်တွင် မရှိသော အဖိုးတန် ကုန်ပစ္စည်းအကြောင်းကိုလည်း မည်သူမှမသိအောင် လျှို့ဝှက် ထားရလေသည်။

ဤအကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့ဂွန်အား လုံးဝမသိပေး၍ ဖြစ်ပေ။ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံသည် အင်္ဂလန်ပြည်နှင့် မဟာမိတ် ဟော်လန်နိုင်ငံတို့နှင့် မိတ်ပြစ်ပွားနေသည်မဟုတ်ပါလော့။

ရောဒရစ်သည် သူ၏ကိုယ်ပိုင် ရေကြောင်းမြေပုံကိုဖွင့်၍ သွားရမည့် ရေ ကြောင်းလမ်းကို လေ့လာကြည့်ရှုရင်း ချိပ်ပိတ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို မြင်မိ သွားသည်။ ထိုအထုပ်မှာ အန်ဂျီရိုကျေးရွာဆိပ်ကမ်းမှ မထွက်ခွာမီ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာဆီဘတ်ဒတ်ယိုက ပေးလိုက်သော အထုပ်ပင်ဖြစ်သည်။

အထုပ်ထဲ ဘာတွေများပါသနည်း။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့ဂွန်၏ ရေ ကြောင်းမြေပုံများ ပါရှိလေသလော့။

သူသည် ဤသို့စဉ်းစားရင်း အထုပ်ကို ကိုင်တွယ်ချိန်ဆကြည့်လေသည်။ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက သေချာစွာ ချိပ်ပိတ်ထားပုံကိုကြည့်ရင်း ချိပ်ကိုခွာ၍ ကြည့်ရှုနိုင်စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ ဂွန်က ပြောပြချက်အရ ဒတ်ချီသင်္ဘော အုပ်စုသည် မက်ဂီလန်ရေလက်ကြား ပင်လယ်လမ်းကြောင်းအတိုင်း လာခဲ့သည်ဟု သိသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဂွန်သည် မိမိအား မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးမြန်းခဲ့သည်။ ဤသို့ကား ကြောက်စရာလူတစ်ယောက်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဤအထုပ်တွင် ရေကြောင်းမြေပုံများပါရှိသည်ဆိုပါက ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး အတွက် မည်သို့အသုံးဝင်နိုင်မည်နည်း။

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအကြောင်း စဉ်းစားရင်းက အန်ဂျီရိုကျေးရွာ ဆိပ်ကမ်း မှုန်စိုင့် အဖြစ်တစ်ခုကိုပါ ပြန်သတိရမိသည်။

ထိုနေ့က ရောဒရစ်သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့ ဂွန်နှင့်အတူ သင်္ဘော ပေါ်၌ မိမိ၏အခန်း၌နေစဉ် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာ ဆီဘတ်ဒတ်ယိုသည် မည်သူ သူမှ မမိတ်ခေါ်ဘဲ ရုတ်တရက်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဘာလဲ . . . ပိုင်းလော့ကြီးက အယူလွဲတဲ့မိစ္ဆာတွေနဲ့ အတူစားသောက် သွားလား။ သူတို့နဲ့ အတူ တစ်ပိုင်းတည်း စားသောက်တာဟာ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါလိုပဲ။ ဒီလူက သူ့ဟာပင်လယ်စားပြုဖြစ်ကြောင်း ပြောဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

ဟု ဝေဖန်ပြောဆိုခဲ့သည်။

“ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ကောင်းအနေနဲ့ ရန်သူအပေါ် သဘောထားပြောင်းလဲတာ လက်တွေ့ပြနေတာပါ။ တစ်ခါက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရန်သူလက်ကျရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခုကျွန်တော်က တလှည့်တပြန်တဲ့သဘောပါပဲ။ ဒါထက်အခု ဖာသာကို ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

ရော့ဒရစ်က ပြန်ပြောလျှင် ဖာသာ ဆီဘတ်ဒတီယိုက . . .

“ကျုပ် ဒီသင်္ဘောနဲ့ အိမ်ထောင်ဖွဲ့ဖို့ကို သွားချင်တယ်”

ဟု ပြောခဲ့သည်။

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော် အခုချက်ချင်းပဲ ပြောပေးပါ့မယ် . . .”

ပြောပြောဆိုဆို ရော့ဒရစ်သည် သင်္ဘော၏ ဂျပန်မာလိန်မှူး (ကပ္ပတိ) အား အကျိုးအကြောင်း သွားပြောခဲ့သည်။ ကပ္ပတိက သူ့သဘောနှင့်မပြီးသဖြင့် စစ်သူကြီး ဟီရိုမတ်ဆူထံ သွားရောက်တင်ပြခဲ့ရသည်။ ဟီရိုမတ်ဆူက သူ့အစစ်ဘုရင် တို့ရာနာဂါက အမိန့်ပေးလိုက်ရာတွင် နိုင်ငံခြားသား သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား သင်္ဘောဖြင့်ခေါ်ဆောင်လာရန် ညွှန်ကြားစာ တစ်စုံတစ်ရာ မပေးလိုဘဲ သဖြင့် ယခု မိမိကလည်း ဖာသာ ဆီဘတ်ဒတီယိုအား သင်္ဘောဖြင့် လိုက်ပါခွင့်မပြုကြောင်းပြောခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက မိမိနှင့်နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောခဲ့ပါသည်ဆို၍ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့ဂျွန်အား ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ လွှတ်လိုက်ခဲ့သည်။

သင်္ဘောအခန်းထဲ နှစ်ယောက်သားကျန်တော့မှ ဖာသာဆီဘတ်ဒတီသည် ချိပ်ပိတ်ထားသောအထုပ်ကို မိမိ (ရော့ဒရစ်) အား ပေးခဲ့သည်။

“ဒီအထုပ်ကို ဟိုရောက်တဲ့အခါ ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုကို ပေးလိုက်တာကြားဘယ်သူ့ကိုမှမပေးဘဲ ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုလက်ကို တိုက်ခိုက်ပေးစေချင်တယ်ဤသို့ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ပြောခဲ့သည်။

(ဖာသာ အယ်လ်ဗီတိုဆိုသူမှာ အခြား ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးတစ်ဦး ပင်ဖြစ်သည်။)

“ကောင်းပါပြီ။ ပေးလိုက်ပါမယ်”

ရော့ဒရစ်ကလည်း ကတိပေးခဲ့သည်။

ယခုသင်္ဘော၏ ကယ်ဘင်သီးသန့်အခန်းထဲ မိမိတစ်ယောက်တည်းရှိနေရော့ဒရစ်သည် ထိုအကြောင်းကိုပြန်လည်စဉ်းစားမိရာမှ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးပေးလိုက်သော ချိပ်ပိတ်ထားသည့်အထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရလျှင် ကောင်းမည်လောဟု စိတ်ထူးစွာ ကြည့်ကာမှ မဖွင့်တော့ဘဲ ပြန်ထားလိုက်သည်။

ဘာကြောင့် ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုကို တိုက်ခိုက်ပေးပါဟု ပြောလိုက်ရလေသည်။

ယင်းပုဂ္ဂိုလ် (ဖာသာအယ်လ်ဗီတို)မှာ ထိုအချိန်က ဂျပန်ပြည်တွင် နိုင်ငံခြားသားသွယ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးအပါဆုံး ဆက်သွယ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူ (အသိအမှတ်ပြုထား) ပင်ဖြစ်သည်။ ဂျပန်အာဏာရှင် တိုက်ကိုင်းစကားပြန် အဖြစ်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းခဲ့သဖြင့် ဩဇာရှိသော ဂျပန်နိုင်ငံမိလီ နယ်စားများ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အသိများသူဖြစ်သည်။ အပေါင်းအသင်း ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အိမ်ထောင်နှင့် နာဂါဆာကီ မြို့နှစ်မြို့အကြား လူးလာသွားလာ လှုပ်ရှားခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဥရောပတိုက်သားများအနက် သူသည် အာရှတိုက်အကြောင်း (အထူးအပြင် ဂျပန်ပြည်နှင့် ဂျပန်လူမျိုးတို့အကြောင်း) အသေးစိတ်နားလည်သိရှိသူ တစ်ဦးလည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သူသည် ဂျပန်ပြည်၏ ကံကြမ္မာကို ကြိုးကိုင်ဖန်တီးလျက်ရှိသော ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကောင်စီခေါ် နယ်စားကြီးများအဖွဲ့တွင် ဩဇာရှိသူလည်းဖြစ်ပေသည်။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်ကား ဗရင်ဂျီဘာသာ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဤအရေးပါသော နေရာသို့ ရောက်ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ယခု မိမိသည် ချိပ်ပိတ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုထံသို့ သယ်ဆောင်သွားရမည်ဖြစ်သည်။

ဤအထုပ်တွင်း၌ အရေးပါသော ရေကြောင်းပြမြေပုံများပါရှိလေသလော။ သို့ဖြစ်လျှင် မည်သူအသုံးပြုရန် ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သနည်း။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဂျပန်နိုင်ငံမိလီ (နယ်စား) တစ်ဦးအတွက်လော။ သို့တည်းမဟုတ် စစ်ဘုရင်တစ်ဦး (တို့ရာနာဂါ) သို့တည်းမဟုတ် အိဂျီဒို) အတွက်ပေလော။

ရေကြောင်းပြမြေပုံများကို ရောမမြို့သို့တစ်ဆင့် ပို့ပေးရန် ဖြစ်သလော။ ဂျပန်လူမျိုးတို့ထံ ပို့ပေးရန်ဖြစ်သလော။

နောက်တစ်ချက်ကား စစ်ဘုရင် တို့ရာနာဂါအနေဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့ကို အလိုရှိလေသနည်း။

ရော့ဒရစ်သည် အမျိုးမျိုး စဉ်းစားနေမိလေသည်။

သူ၏အတွင်းစိတ် နှလုံးသားအတွင်း၌ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဂျွန်အား သုတ်သင်အတွက်ဖျက်လိုက်သင့်သည်ဟု သိနေလေသည်။ ဂျွန်သည် မိမိတို့ (ပေါ်တူဂီ) ၏ နှစ်သူဖြစ်သည်။ ဗရင်ဂျီဘာသာ မကိုးကွယ်သော အယူလုံများသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဂျွန်သည် မိမိတို့အတွက် အန္တရာယ်ကြီးမားသူလည်းဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် သူသည် အထူးကျွမ်းကျင်သော ရေကြောင်းပြမြေပုံ ပိုင်းလော့အင်္ဂါဖြစ်နေသည်။ ဥာဏ်ထက်မြက်သူလည်းဖြစ်သည်။ စိတ်ကောင်းမွန်လှသည်။

သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် မိမိ (ရော့ဒရစ်) အနေဖြင့် ဘာကြောင့် ဣန်အား ကြောက်ရလိပါသနည်း။

သို့သော် လက်တွေ့အားဖြင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဣန်အား ကြောက်နေမိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။

ဤသို့လျှင် ရော့ဒရစ်သည် စဉ်းစား၍ အဖြေရှာမရနိုင်အောင် ဖြစ်စေလေသည်။

မုန်တိုင်းက နေမဝင်မီ ကျရောက်လာလေရာ ဂျပန်သင်္ဘောမှာ အနီးကပ်တမ်းခြေနှင့် ဆယ်မိုင်ကွာ ပင်လယ်ပြင်တွင် မုန်တိုင်းမိလေတော့သည်။

ပိုင်းလော့ဂျန်၏ အကြံပေးချက်အရ သင်္ဘောကို ကမ်းဆီသို့ ကြိုးစားလွှင့်ပါသော်လည်း မုန်တိုင်းက ထင်သည်ထက်စော၍ ကျလာသဖြင့် မလွတ်နိုင်ဖြစ်နေလေသည်။

ကမ်းခြေနှင့် ဆယ်မိုင်ကွာ ပင်လယ်ပြင်၌ ဒိုက်ပစ်ရာသဲသောင်များလည်း မရှိသောကြောင့် မုန်တိုင်းဒဏ်ကို အလူးအလည်းခံကြရလေသည်။

အနောက်မြောက်ဘက်ဆီမှ လေပြင်းနှင့်အတူ မိုးကပါ သည်းထန်စွာရွာချလျက်ရှိရာ ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ လူအားလုံး ရွံ့ရွံ့ခိုနေကြလေသည်။

သင်္ဘောဦးတည်သွားနေသည့် လမ်းကြောင်းက အနောက်မြောက်ဘက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဧရာမလှိုင်းလုံးကြီးများက ဘေးဘက်မှ ရိုက်ခတ်ခြင်းဒဏ်ကိုခံနေရလေသည်။

ဂျပန်သင်္ဘောမှာ လှိုင်းလေငြိမ်သော ပင်လယ်ပြင်တွင် လျှင်မြန်စွာ သွားနိုင်အောင် တည်ဆောက်ထားသည်ဖြစ်ရာ လှိုင်းတံပိုးကြီးများ ထကြွသည့်အခါ အနေတွင် တည့်မတ်စွာ ထိန်းမောင်းရန်ပင် ခက်နေလေသည်။

သင်္ဘော၏ အောက်ပိုင်းမှနေ၍ တက်များဖြင့် လှော်ခတ်ရသူ ဂျပန်များ အလွန်စည်းကမ်းသေဝပ်သူများဖြစ်ကြပါ၏။ သို့သော် လှိုင်းကြီးနေသဖြင့် သူတို့၏ လှော်တက်များက ရေပြင်နှင့်မထိဘဲ မြောက်တက်နေခြင်းကြောင့် အခက်တွေ့နေပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က လှော်ခတ်တဲ့တက်တွေရပ်ပြီး လေပြင်းမလာခင်မှာ ကြိုတင်ရွက်လွှင့်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဂျွန်က မိုးသံလေသံကြားမှ ရော့ဒရစ်အား အော်ပြောလိုက်သည်။

အခုအခြေကျမှ ရွက်များလွှင့်ပါက လေပြင်းမုန်တိုင်းထဲ သင်္ဘောပါသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက သိထားကြလေသည်။

မုန်တိုင်းနှင့်ပါသွားလျှင် သင်္ဘောသည် တောင်စူးစူးဘက်သို့ ဦးတည်သွားမည်ဖြစ်သည်။

တောင်စူးစူးဘက် ပင်လယ်ပြင်အတိုင်းသွားပါက နောက်ထပ်မိုင်တစ်ထောင် ကျော်သည်တိုင်အောင် လုံးဝကမ်းခြေမရှိချေ။

လှိုင်းလုံးကြီးများကြားဝယ် သင်္ဘောသည် လူးလျက်ရှိနေသဖြင့် ကုန်းပတ်ပေါ်မှ လူအားလုံး လိုက်ဖဲလိုင်းခေါ် အသက်ကယ်ကြိုးများ မိမိတို့ကိုယ်တွင် ချည်နှောင်ထားကြရလေသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပင်လယ်ရေများ တက်မလာသေးခြင်းမှာ သင်္ဘောတွင် ချိန်အပြည့် တင်ဆောင်ထားသဖြင့် လေးပြီး ရေထဲဝပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်တန်စွာပင်။

ပေါ်တူဂီရေကြောင်းပြုမှု ရော့ဒရစ်က သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူအားလုံးကို မုန်တိုင်းကျချိန်တွင် အထူးသတိထားနေကြရန် ကြိုတင်ပြောထားပြီးဖြစ်သည်။

စစ်သူကြီး ဟီးရိုမတ်ဆူနှင့် ဒိုင်မီယိုယာဘူတို့က သူတို့သည် သင်္ဘော၏ အောက်ခန်းတွင်နေပြီး နောက်မှ ကုန်းပတ်ပေါ် ပြန်တက်လာမည်ဟုပြောရာ ရော့ဒရစ်က ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အလွန်အန္တရာယ်များကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ သို့သော် ဂျပန်နှစ်ဦးက ရော့ဒရစ်၏သတိပေးချက်ကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ပုံ မရချေ။

“သူတို့က ကုန်းပတ်ပေါ် ပြန်တက်လာပြီး ဘာလုပ်မှာလဲဗျ” ဂျွန်က ရော့ဒရစ်အား မေးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲဗျ။ တစ်ခုတော့ သေချာတယ်။ ဒီလူတွေက လေမုန်တိုင်းကို ကြောက်ပြီး ငိုကြွေးနေမှာတော့မဟုတ်ဘူး”

ထိုအတောအတွင်း ဂျပန်လှေလှော်သမားများသည် အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၍ သင်္ဘောခတ်လျက်ရှိကြလေသည်။ သာမန်အားဖြင့် လှော်တက်တစ်ခုလျှင် လှေလှော်သမားနှစ်ဦးရှိသော်လည်း ပိုမိုအင်အားကောင်းရန် ရော့ဒရစ်က တက်တစ်ခုတွင် သမားယောက် လှော်ရမည်ဟု အမိန့်ပေးထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ လူအင်အားများသဖြင့် သင်္ဘောနေသူများ မော်ပန်းလာလျှင် လူအားဝင်လှော်ခတ်ရန် အရန်လှေလှော်သမားများ ထည့်သွင်း အဆင်သင့်စောင့်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့၏သင်္ဘောသည် လှိုင်းလေထန်နေသည့် ကြားမှပင် ဖြည်းဖြည်း ခရီးတွင်လျက်ရှိပေသည်။

ရေပြင်လေသည် ရုတ်တရက် ပြင်းထန်လာလေသည်။

“ရှေ့မှာ သတိထားကြဟေ့”

ဂျွန်နှင့်ရော့ဒရစ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူဟစ်အော်သလိုပေးလိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် သင်္ဘောသည် တစ်ဘက်သို့ တိမ်းစောင်းသွားရမယ့် ယင်းဘက်မှ လှေလှော်သမားများအနေဖြင့် သူတို့၏ တက်များသည် ရေကိုမထိဘဲ လေထဲတွင် လှော်ခတ်နေသလို ဖြစ်သွားလေသည်။

မုန်တိုင်း၏ ပြင်းထန်သော လေဟုန်က သင်္ဘောသို့ တိုက်ရိုက်ထိမှန် ပြုနေပြီဖြစ်သည်။

“ဟေ့ . . . ကျန်တဲ့လူတွေ ရှေ့တိုးပြီး ဝိုင်းကူလှော်ကြစမ်း”

ရောဒရစ်က ဟစ်အော် အမိန့် ပေးလိုက်ပြန်သည်။

သင်္ဘောသည် လှိုင်းလုံးကြီးများကြားဝယ် လူးလိမ့်လျက်ရှိရာ တွင် ကိုယ်တိုင်က အသက်ကယ်ကြိုး ကိုယ်တွင် ချည်နှောင်ထားလင့်ကစား အချိန်မတူပင် လယ်ထဲသို့ လွင့်စင်ကျသွားနိုင်သည့် အန္တရာယ်ရှိကြောင်း သိနေပေသည်။

လှေလှော်သား အတော်များများ၏ လှော်တက်များသည် ပင်လယ်ထဲသို့ လွတ်ကျကုန်ပြီဖြစ်သည်။

ဂျွန်သည် သင်္ဘော၏ ဦးပိုင်းသို့ အထူးသတိထားကိုင်တွယ်၍ လျှောက်သွားစဉ် သင်္ဘောက ရုတ်တရက် တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားပြန်သည်။

ဂျပန်သင်္ဘောသားတစ်ယောက်သည် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်ဘဲ ရေထဲသို့ လိမ့်ကျသွားလေသည်။

ဂျွန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လွင့်ကျတော့မလိုဖြစ်၍ ကုန်းပတ်တစ်နေရာ လက်နစ်ဖက် တင်းကျပ်စွာ ဆွဲကိုင်ပြီး ထိန်းထားလေသည်။ အရေထဲ ဂျပန်သင်္ဘောသားတစ်ဦး ရေထဲလွင့်ကျတော့မလိုဖြစ်၍ ဂျွန်ကပင် ဖမ်းထိန်းထားလိုက်ရသည်။

ရောဒရစ်က လက်ညှိုးညွှန်၍ တစ်စုံတစ်ခု အော်ပြောသဖြင့် ဂျွန်လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ သင်္ဘောသည် မူလဦးတည်ထားသလိုမဟုတ်ဘဲ လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ သွားနေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။ ယခုဆိုလျှင် သင်္ဘောမှာ မုန်တိုင်း၏ အပြင်းထန်ဆုံးလေကြောင်းတည်တည်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ လှေလှော်သမားများက လုံးဝလှော်ခတ်ခြင်းမပြုကြတော့ဘဲ ဂျွန်သည် မနေသာတော့ဘဲ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ ပြေးလွှားကာ သင်္ဘောသားအား အတင်းတိုက်တွန်းစည်းခူး၍ လှော်ခတ်ခိုင်းလေသည်။

ကမ်းရှိရာနေရာသို့ နီးကပ်စပြုလာပြီဖြစ်သော်လည်း မုန်တိုင်းထန်နေသည့် အလွန်အလှမ်းဝေးသေးသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

အရှေ့မြောက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခု မည်းမှောင်၍ နေလေသည်။ မိုးကလည်း သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချလျက် ရှိနေသည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

အပိုင်း(၁) နိဂုံး

အကယ်၍သာ ဂျပန်သင်္ဘောနေရာတွင် မိမိတို့၏ သင်္ဘော တိရိစ္ဆာန်ပတ်စ်' ဖြစ်ပါက ဂျွန်အနေဖြင့် အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်မိမည် မဟုတ်ချေ။ မိမိတို့သင်္ဘော နှင့် မိုးထဲလေထဲမှာပင် ကမ်းသို့ရောက်အောင် လွယ်လင့်တကူ သွားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အိရိစ္ဆာန်ပတ်စ်'သည် ယခုလို ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်အောင် အထူးတည်ဆောက်ထားသော သင်္ဘောဖြစ်သည်။ ဤဂျပန်သင်္ဘောကတော့ ယင်းသို့မဟုတ်ချေ။

“ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ အင်္ဂလိပ် ဝိုင်းလှော်ကြီး”

ရောဒရစ်က အကြံဉာဏ် တောင်းလာပြန်သည်။

“ကျုပ်က ဘာပြောပြော ခင်ဗျားက လုပ်ချင်သလိုလုပ်မှာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါပဲ ခင်ဗျားတစ်ခု သတိထားဖို့က ဒီသင်္ဘောက ရေများများဝင်လာလို့ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါတွေဝင် လာရင် ကျောက်ခဲလို နစ်မြုပ်သွားမှာ သေချာတယ်။ ခင်ဗျားလုပ်ချင်ရင် သင်္ဘောကို လေသင့်တဲ့ဘက်ကိုပဲ ဦးတည်ထားလိုက်ပါ။ ဒါမှ ဆိပ်ကမ်းရောက်လိမ့်မည်။”

ဂျွန်က သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

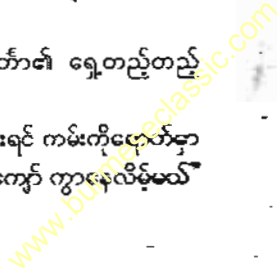
“စောစော သင်္ဘောလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားတာက ဘုရားသခင်ရဲ့ အိရိစ္ဆာန်ပတ်စ်' လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ဘေးတည်တည်ကို ဝင်တိုးလို့ သင်္ဘောလည်သွားတဲ့ သင်္ဘောပဲ”

“အဲဒီတွန်းက ကျုပ်တောင် ဘဲကောင်းလို့ ရေထဲလိမ့်မကျတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်မြင်လိုက်သားပဲ”

ရောဒရစ်က ပြန်ပြောချိန်တွင် ဂျွန်သည် သင်္ဘော၏ ရှေ့တည်တည် ထိထယ်ပြင် အခြေအနေကို လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

“အခုသွားနေတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်သွားရင် ကမ်းကို ဖျော်တာ မဟုတ်ဘူး။ သင်္ဘောဦးတည်နေပုံက ကမ်းနဲ့ တစ်မိုင်ကျော်ကျော် ကွာနေလိမ့်မယ်” ဂျွန်က သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ အခုလိုပဲ လေသင့်တဲ့ဘက်မှာပဲ နေချင်တယ်။ တော်တော်ကြာကြာ သွားပြီးမှ အခြေအနေကြည့်ပြီး ကမ်းဘက်ကို ဦးတည်မိအောင် ကွေ့လို့မယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျား ရေကူးတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ရေကူးတတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အိုကေပဲ။ ကျုပ်ကတော့ အခုအချိန်အထိ ရေမကူးတတ်ဘူး ရေကူးမသင်မိခဲ့တာက ပင်လယ်ထဲ ခရီးသွားရင်း အသက်ဖွေးရတဲ့လူ အနေနဲ့ ရေမကူးတတ်တာပဲ ကောင်းတယ်လို့ယူဆမိလို့ပဲ။ တကယ့် အရေးကျတော့ ရေကူးတတ်လည်း အသက်ရှင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သေချင်းသေရင် မြန်မြန်သေတာကမှ ကောင်းသေးတယ်။ ရေကူးတတ်ပြီး အကြာကြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း ရေကူးပြီးမှ သေရတာပိုဆိုးတယ်။ ကျုပ်တော့ ပင်လယ်ထဲမသေပါရစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းတယ်။ ပင်လယ်ထဲ အခြေအနေ ကြည့်ရတာ အခုနေ့ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောကို ကမ်းဘက် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရင် သင်္ဘောမှောက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒီသင်္ဘောက ကုန်အပြည့်ထဲထားတယ်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း မေ့သွားအောင် ကုန်ပစ္စည်းတွေ ရေထဲ ပစ်ချလို့ပါလား”

“မဖြစ်ဘူးဗျ။ ဟီရိုမတ်ဆူက လုံးဝလက်မခံဘူး။ သူ့အနေနဲ့ကလည်း အိုကေကနားကြီးကိုရောက်ရင် ကုန်ပစ္စည်းတွေ အားလုံးပါမဖြစ်မယ်။ ပစ္စည်းမပါရင်တော့ သူလုံးလုံးမသွားဘဲ နေမှဖြစ်မယ်”

“ပြောကြည့်ပါဦးလား”

“ဟာ ကိုယ့်လူကလည်း နားများလေးသလား။ ကျုပ်ပြောပြီးပါပြီထင်တယ် ဒီလူကြီးက လုံးဝသဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးလို့”

ပြောရင်းနှင့် ရော့ဒရစ်သည် ပဲ့ကိုင်နေသူ ဂျပန်အနီးသို့ လျှောက်သွားသင်္ဘောဦးတည်ချက် လမ်းကြောင်းသည် လေသင့်ရာဘက်သို့ တည့်မတ်စွာ ချိတ်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဂျွန်ဘက်သို့ပြန်လှည့်၍ . . .

“ဒီမယ် . . . အင်္ဂလိပ်ကြီး၊ ဒီကောင်တွေကို သတိထားနော်”

ဟု သတိပေး၍ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

သူသည် ဂျပန် မာလိန်မှူး ကပ္ပတိန် ရှိရာသို့ သွားပြီး လက်ဟန်ခြေထောက်တစ်ဝက် ဂျပန်ဘာသာတစ်ဝက်ဖြင့် သူ၏အကြံကို ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် စစ်သူကြီး ဟီရိုမတ်ဆူနှင့် ခိုင်မီယို နယ်စားယာဘူတို့သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကြသည်။

ဂျပန်ကပ္ပတိန်က ရော့ဒရစ်၏ အစီအစဉ်ကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးအား တင်ပြလိုက်သည်။

ဟီရိုမတ်ဆူနှင့် ယာဘူတို့သည် မည်သို့မျှစိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ပုံမရဘဲ သင်္ဘောအောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားကြလေသည်။

ပေါ်တူဂီ ပိုင်းလော့ ရော့ဒရစ်၏ အစီအစဉ်၊ သို့မဟုတ် စီမံချက်က အလွန်အန္တရာယ်များကြောင်း ဂျွန်က ကောင်းစွာသိလေသည်။ ကမ်းမကပ်ဘဲ တောက်လျှောက်သတိကရဘက်သို့ သွားပြီး ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော ကမ်းကို လွန်တော့မှ လေကို နှိပ်ပြီး အနောက်တောင်ဖူးဖူးသို့ဦးတည်ကာ ကမ်းဘက်ဆီသို့ ရုတ်တရက် ပြန်ကပ်ရန် မလွယ်ကူလှချေ။

ထိုအခါတွင် သင်္ဘော၏ ရွက်များကို လွှင့်၍လည်းအကြောင်းထူးမည်သို့မသိသောကြောင့် လူအားသက်သက်ဖြင့် အားကုန်လှော်ခတ်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ကုန်ရန် ရည်ရွယ်သည့် ပင်လယ်အောက်ကလည်း ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများ အလွန်ပေါသည်။ အချိန်အခါ အနည်းငယ် တိမ်းပါးရုံနှင့် သင်္ဘောသည်ကျောက်ဆောင်နှင့် တိုက်ပြီး မှောက်ရန် သေချာသလောက် ဖြစ်နေပေသည်။

“ဟော . . . အင်္ဂလိပ်ပိုင်းလော့ကြီး ရှေ့ကိုလာခဲ့ပါဦး”

ရော့ဒရစ်က ခေါ်သဖြင့် ဂျွန်လည်း ကုန်းပတ်၏ ဦးပိုင်းဆီသို့ လျှောက်သွားရလေသည်။

“ရွက်လွင့်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ”

ရော့ဒရစ်က အကြံဉာဏ်တောင်းရာ ဂျွန်က . . .

“အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အန္တရာယ်တောင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဒီနားမှာပဲ နေစမ်းပါ။ တကယ်လို့ ဂျပန်ကပ္ပတိန် မဟာန်ရင်

ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဝင်ပြီး မာလိန်မှူးလုပ်စမ်းပါ”

“ကျုပ်က ဒီသင်္ဘောမျိုး တစ်ခါမှ မကိုင်ဖူးခဲ့ဘူး။ လှော်တက်နဲ့ လှော်ခတ်

နဲ့ သင်္ဘောအတွေ့အကြုံ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြိုးစားပါမယ်”

ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ ရော့ဒရစ်သည် ကမ်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထော သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသဖြင့် ကမ်းကိုမြင်ရလိုက်။ ဖျောက်သွားလိုက်နှင့် သဲကွဲစွာ

မြင်ရချေ။ မကြာမီ သူတို့သင်္ဘောသည် ကမ်းဘက်သို့ ဦးတည်၍ ရှိသမျှ လူအားနှင့်

အတင်း လှော်ခတ်သွားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ပြင်မှာလည်း လှိုင်းတံပိုးကြီးများ ထကြွလျက် ရှိပေသည်။

အခြေအနေက အန္တရာယ်များလှကြောင်း ထင်ရှားနေသဖြင့် ရော့ဒရစ်

သည် သူ၏မူလစီမံချက်မှ နည်းပရိယာယ်တစ်မျိုး ပြောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် အင်္ဂလိပ် ပိုင်းလော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သင်္ဘောပဲ့ကိုင်မောင်းစမ်းပါ။

ကျုပ်က အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ဟိုမယ်မြင်နေရတဲ့ ကမ်းရောက်အောင် အနောက်

ကျောက်ဘက်ကိုကွေ့မောင်းပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်အမိန့်ပေးတာကို လိုက်နာရမယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ... လိုက်နာမယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ် သင်္ဘောကို ဝှဲကိုင်ရမလား၊ မကိုင်ရဘူးလား။ ဒါပဲပြော။

ဂျွန်က ဘုကျကျ ပြောလိုက်ရာ ရော့ဒရစ်မှာ အကျပ်ရိုက်သွားတော့သည်။ သူ့စကားနှင့် သူ မိနေလေပြီ။

“အင်း.. ဒီအခြေအနေကျမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ယုံကြည်စိတ်ချ တော့မှာပဲ။ ကိုင်း.. ဝှဲကိုင်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့ ပင်လယ်စားပြုကြီး။ ခင်ဗျားက ဘုရားသခင် စောင်မပါစေ”

“ခင်ဗျားကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဆုတောင်းပါတယ်”

“ခပ်မှန်မှန်ပဲ သွားနော်”

နောက်ဆုံးတွင် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့်ပင် ဂျပန်သင်္ဘောသည် ကမ်းသို့ ချဉ်းထပ် မိလေသည်။

သို့သော် ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ ရော့ဒရစ်တစ်ယောက်ပါမလော့ချေ။ သူသည် လှိုင်းကြီး၍ သင်္ဘောလူးနေခိုက် အသက်ကယ်ကြိုးက ပြတ်ပြီး ရေထဲလွင့်ကျသွားလေ သည်။

ဂျပန်သင်္ဘောသည် လုံခြုံစိတ်ချရသောနေရာသို့ ရောက်လုဆဲအချိန်၌ ရော့ဒရစ် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး မြောက်ဘက်မှ အနှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လိန်တက်လာရာ ရော့ဒရစ်သည် လှိုင်းနှင့်အတူ ရေထဲသို့ လွင့်ကျသွားခဲ့သည်။

ဂျွန်က မြင်လိုက်သဖြင့် သင်္ဘောပေါ်မှ လှမ်းကြည့်သောအခါ ရေထဲတွင် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေသူ ရော့ဒရစ်ကိုမြင်ရလေသည်။ ရုတ်တရက် နစ်မြုပ်မသွားဘဲ လှိုင်းပုတ်သည်ပုတ်ဖြင့် ရော့ဒရစ်သည် သင်္ဘောဘေးနားသို့ ရောက်အလာတွင် ဂျွန်က သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အသက်ကယ် ကွင်းတစ်ခုကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။ ရော့ဒရစ်လဲ လှမ်း၍ ဖမ်းကိုင်ရန် ကြိုးစားပါသော်လည်း လှိုင်းပုတ်ခတ်ကြောင့် လက်လှမ်းမမီသည် နေရာသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

ထိုအချိန်၌ မိုးကလည်း သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက် ရှိလေသည်။

ဂျွန်သည် ရေထဲသို့ခုန်ဆင်း၍ ရော့ဒရစ်အား ကယ်ဆယ်ရန် စိတ်ကူးစေ သေးသည်။ သို့သော် လောလောဆယ် သူ၏ အဓိကတာဝန်မှာ သင်္ဘောကို ဘေးကင်းရာသို့ ရောက်အောင် ထိန်းသိမ်းသွားပေးရန် ဖြစ်သောကြောင့် မည်သို့မှမတတ် သာဘဲ ရော့ဒရစ်ကို လှစ်လှူခဲ့ရလေသည်။

“အိဆိုးဂီး...”

ဂျွန်က သူ့မှတ်မိထားသော ဂျပန်စကားဖြင့် သင်္ဘောသားများအား လှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ အားစိုက်ပြီးပြန်ပြန်လှော်ကြစမ်းပါဟ”

တစ်ဖန် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်လဲကောင်း၊ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် လည်းကောင်း ဂျပန်လှော်သမားများအား ဟစ်အော် တိုက်တွန်းပြန်လေသည်။

ဂျပန်တို့လည်း ဂျွန်၏ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွမှုကို ကြည့်ပြီး ပြန်လည်အား ကြွေဟန်ဖြင့် အားရပါးရ ကြိုးစား လှော်ခတ်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သင်္ဘောသည် ကျောက်ဆောင်များနှင့် တိုက်မိတော့မည် ဆိုသော အခြေအနေမှ လွတ်ရာ ရေပြင်ဘက်သို့ ပြန်ဦးတည်လာတော့သည်။ သည် သင်္ဘောမှ ဂျွန်က သင်္ဘော၏ ဦးတည်လမ်းကြောင်းကို ကမ်းဘက်သို့ ချိန်ရန် ကြောင်း မသိလိုက်သည်။

မကြာမီ လှိုင်းတံပိုး အနည်းငယ်သာရှိသော ရေပြင်သို့ရောက်လာကြသည်။ သို့သော် ကောင်းကင်၌ကား လေကထန်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။

“ဟေ့... ညာဘက်က ကျောက်ဆူးကို ချလိုက်”

ဂျွန်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ဂျပန်သင်္ဘောသား များသည် နားလည်သဘောပေါက်သွားသဖြင့် ခိုင်းသည်အတိုင်း လျင်မြန်စွာ လိုက်နာ ပြုရာ...။

“ကဲ... ကဲ... ဘယ်ဘက်က ကျောက်ဆူးကိုပါ ချလိုက်”

ဟု ဆက်အမိန့်ပေးပြန်သည်။ ဤတွင် သူတို့၏ သင်္ဘောသည် ဘေးအန္တရာယ် မရှိဘဲ စိတ်ချရသော ရေပြင်အနေသို့ ရောက်သွားသည်။

ကမ်းကို လှမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်၍ ဂျွန်သည် အခြေအနေကို စဉ်းစားသုံးသပ် ကြည့်လေသည်။

ပေါ်တူဂီရေကြောင်းမြေပုံသည် သင်္ဘော၏အောက်ခန်းထဲတွင် ရှိနေမည် ဖြစ်သည်။

မိမိအနေဖြင့် သင်္ဘောကို အိုဆာကာမြို့သို့ ရောက်အောင် ယူသွားပြီး သင်္ဘောမှ အန်ဂိုရှိ ကွေးရွာသို့ ပြန်ရောက်အောင်ကြံလျှင် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့သော် ဤသို့ပြုပါက ရော့ဒရစ်၏ ညွှန်ကြားချက်ကို ဆန့်ကျင်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်၍ မှန်ကန် မည်လော။

“ဟေ့... တောင်စူးစူးဘက်ကို ဦးတည်ပြီး မောင်းစမ်း”

စဉ်းစားနေရာမှ ဂျွန်သည် လေတိုက်သည် အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး တစ် သက် အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် သင်္ဘော၏ ဦးတည်

www.burmeseclassic.com

လမ်းကြောင်းကို ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ လှည့်ပြောင်းလိုက်သည်။

လှေလှော်သမားများသည် ရှိသမျှ အားကုန် လှော်ခတ်နေရသဖြင့် ထင်မောင်းများ ပြုတ်ထွက်လုမတတ် ပင်ပန်းနေကြပြီဖြစ်သည်။

ဂျွန်သည် သင်္ဘော၏ဂျပန်လူမျိုး ပထမအရာရှိကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူနှင့် ဒိုင်မိယို ယာဘူတို့သည်လည်း ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

“ဟိုက်... အန်ဂျင်ဆန်”

ပထမအရာရှိက ဂျွန်၏အနီးသို့လာ၍ ရှိသော သတင်းပို့လေသည်။ သူသည် လူလတ်ရွယ် ကျန်းမာသန်စွမ်းသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်တာ ကောင်းတယ်။ သိပ်ကောင်းတယ်”

ဂျွန်က သူ့အင်္ဂလိပ်ပြောခြင်းကို ဂျပန် ပထမအရာရှိက နားလည်စေမဟုတ်မှန်း သိလျက်နှင့်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တော်တယ်။ အခု ခင်ဗျား ကပွတ်နိဆန်ဖြစ်ပြီ။ ကပွတ်နိဆန်... ခင်ဗျား ကပွတ်နိဆန်-ဝါကာရီမတ်ဆူကား”

အပြီးသတ်စကားကို ဂျပန်လို ‘နားလည်လား’ ဟု ဂျွန်က ပြောလိုက်ရာ ဂျပန်အရာရှိလဲ နားလည်သဘောပေါက်ရာမှ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ထို့နောက်ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ဂျွန်၏ရှေ့တွင် ရှိသော ဦးညွှန်အလေးပြုလေသည်။

“ဟိုက်... အာရီဂိုးတိုး... ဂိုဠင်းမတ်ရှီက”

ဂျပန်လို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလေသည်။

“ဒိုကေ... ကပွတ်နိဆန်၊ လူတွေအားလုံးအတွက် စားစရာသောက်စရာရအောင် စီစဉ်ပါ။ အစားအသောက် ပုပုနွေးနွေး ရရင်ကောင်းမယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီနေ့ ဒီမှာပဲနားကြမယ်”

ဂျွန်က ပါးစပ်ကပြောရင်း လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ဂျပန်အရာရှိ နားလည်အောင် ကြိုးစားကြည့်ရာ ထိုလူလည်း သဘောပေါက်သွားလေသည်။ ချက်ချင်းထိုလူသည် သင်္ဘော၏ ကပွတ်နိဆန်အဖြစ် စိတ်ပါတက်ကြွစွာလှုပ်ရှားလျက် သင်္ဘောသားများအား အော်ဟစ်အမိန့်ပေးပါလေတော့သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အဆင့်တိုးမြှင့်ပေးခြင်းခံရသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူမိဟန်တူသည်။

ယခုနေအခါ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတို့၏ ဘာသာစကားကို ပြောတတ်သူကောင်းလေစွဟုလည်း တောင့်တမိလေသည်။ သို့သော်လျှင် မိမိက မျက်နှာဖြူရေကြောင်းပြုမှု ‘အန်ဂျင်ဆန်’အား ရေရေလည်လည် ကျေးဇူးတင်စကားပြောနိုင်စေမဟုတ်လော။

တစ်ခုတော့ သေချာသည်။ မျက်နှာဖြူ ရေကြောင်းပြုမှု၏ ထူးဆန်းအံ့

စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှု လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မိမိဂျပန်များသည် အစောက စိတ်အားငယ်နေရာမှ ချက်ချင်းစိတ်ဓာတ် ပြန်တက်ကာ အားအင်ပြည့်ပြီးလာသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

“အို... အသင်မျက်နှာဖြူ။ သင်သည် ပင်လယ်ဓားပြ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သို့သော် သင်သည် ရေကြောင်းအတတ်ပညာ၌ အထူးကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်ကိုကား မိမိအားဖွယ်မရှိ။ သင်က ဤသင်္ဘောတွင် ရေကြောင်းပြုမှု(ပိုင်းလော့) တာဝန်ယူသူမျှသာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်က အသက်ပေး၍ သင်၏အမိန့်ကို နာခံရန် အသင့်ရှိ၏”

ဤသို့လည်း ဂျပန်ကပွတ်နိအသစ်က စိတ်ထဲမှအောက်မေ့မိလေသည်။ သူသည် မျက်နှာဖြူစကား မတတ်သဖြင့် ဂျပန်ဘာသာနှင့်ပင်... “ကျွန်တော် နောက်ထပ် ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဂျွန်ကလည်း မေးခွန်းကို သဘောပေါက်သဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်ပြီးနောက်... “ကမ်းကပ်ဖို့ လှေငယ်တစ်စင်းချလိုက်၊ ပြီးတော့... လှေလှော်သမားကောင်းကောင်းတစ်ယောက်ပါ အသင့်ပြင်ထား”

ဟု အင်္ဂလိပ်ပြောရင်း လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြလိုက်ရာ ဂျပန် ကပွတ်နိသည် သဘောပေါက်သွားလေသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လှေငယ်တစ်စင်းသည် လှော်ခတ်သူနှင့်တကွ ရေပြင်သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။

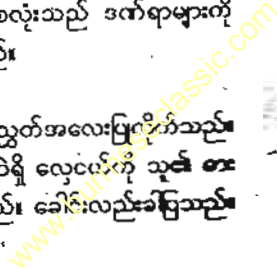
ဂျွန်သည် သင်္ဘောပေါ်မှ လှေငယ်ဆီသို့ ဆင်းမည်ပြုစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က အသံခပ်တင်းတင်းဖြင့် ဟစ်အော်လိုက်သူမှာ စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူဖြစ်နေလေသည်။

သူနှင့်အတူနဲ့ဘေးတွင်လည်း ဒိုင်မိယို (နယ်စား)ယာဘူက ရပ်နေသည်။ အဘိုးကြီး ဟိရိုမတ်ဆူ၏ ပန်းနှင့် လည်ပင်းတို့တွင် သင်္ဘောလူးလိမ့်စဉ်က ခြေသာ ပွန်းပဲ့သည့်ဒဏ်ရာများ ရှိနေသည်။ သို့သော် သူ၏ဓားရှည်ကြီးကိုတော့ မှီထားလျက် ရှိလေသည်။

ယာဘူမှာလည်း မျက်နှာတွင် ပွန်းပဲ့သည့် ဒဏ်ရာများရှိပြီး နှာခေါင်းမှ သွေးများယိုစီးကျနေသည်။ သို့သော်... သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် ဒဏ်ရာများကို မှီထိုင်ပုံမရဘဲ မျက်နှာထားတည်တည် ဖြစ်နေကြသည်။

“ဟိုက်... ဟိရိုမတ်ဆူ-သားမား”

ဂျွန်က တတ်သမျှ ဂျပန်လို နှုတ်ဆက်ရင်း ဦးညွှန်အလေးပြုကိုက်သည်။ ဤတွင် အဘိုးကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် ရေထဲရှိ လှေငယ်ကို သူ၏ ဓားရှည်ဖြင့် ညွှန်ပြရင်း ဂျပန်လို တစ်စုံတစ်ခုပြောလေသည်။ ခေါင်းလည်းခါပြသည်။

အမိဖွယ်က လှေငယ်နှင့် မသွားပါနှင့်ဟု တားမြစ်သည့်သဘော ဖြစ်ဟန်တူသည်။
ဂျွန်လည်း အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောမှဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
“ရော့ဒရစ်ဆန်က ရေထဲကျသွားတယ်။ ကျုပ်က လိုက်ရှာကြည့်မလို့
ဤသို့ အင်္ဂလိပ်လိုပြောကြည့်ရာ ဟိရိုမတ်ဆူသည်နားလည်ဟန်ဖြင့်
ခေါင်းခါပြပြန်သည်။

“နိုး... မသွားရဘူး”

ဤသို့ ဂျမန်ဘာသာဖြင့် ပြောလေသည်။ သို့သော် ဂျွန်ကလည်း အထူး
မပေးချေ။

“ကျုပ်က ဒီသင်္ဘောမှာ အင်ဂျင်ဆန် ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်သွားချင်တယ်ဆိုရင်
သွားမှာပဲ”

စကားစရင်း ဂျွန်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို ညွှန်
ပြပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“အခုလို လှိုင်းလေထန်နေတဲ့ ပင်လယ်ပြင်မှာ လှေငယ်က ကြာရှည်မခံ
ဘူးဆိုတာ ကျုပ်နားလည်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဟောဟိုကျောက်ဆောင်အထိ
သွားမှာ။ ကျုပ်ကလည်း သေရမှာကြောက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရော့ဒရစ်ရဲ့အလော
တိုရလိုရငြား သွားရှာကြည့်မှာပါ။ ဒီလို ဟိရိုမတ်ဆူဆားမားအနေနဲ့ နားလည်
နေချင်တယ်”

အင်္ဂလိပ်လိုပင်ပြောရင်း ဂျွန်သည် သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းရန် ဟန်ပြင်သည့်
အနေဖြင့် ကုန်းပတ်၏ဘေးနံရံကို ခြေတစ်ဖက်လှမ်းကျော်လိုက်သည်။

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် ဓားရှည်ကို ဓားအိမ်ထဲမှ ဆွဲချွတ်မည်ပြု
ဂျွန်လည်း ဆက်မဆင်းဘဲ ရပ်တန့်နေလိုက်ရသည်။

အဘိုးကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် အကြပ်တွေ့နေလေသည်။ ပေါ်တူစီ...
လော့ ရော့ဒရစ်၏ အလောင်းကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဂျွန်က ရှာဖွေချင်သည်ကိုလည်း
သူနားလည် သဘောပေါက်သည်။ သို့သော် လက်ရှိအခြေအနေတွင် ပင်လယ်ရေ
၌ လှေငယ်ဖြင့် သွားရန်က အလွန်အန္တရာယ်များလှသည်။ အထူးသဖြင့် သူ၏ အ
သင်ဖြစ်သော စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းကို သတိရနေမိသည့်
မျက်နှာဖြူလူနိုင်း ရေကြောင်းပြဗူးအား သူ၏ရွေ့မှောက်သို့ မပျက်မကွက်ခေါ်
မည်ဟု တိကျစွာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုဂျွန်က ဘေးအန္တရာယ်
သည့် ပင်လယ်ရေပြင်ထဲ ဆင်းမည် တက်တက်လှုပ်နေခြင်းကို ဟိရိုမတ်ဆူက ခွင့်ပြု
ခက်နေပေသည်။

မျက်နှာဖြူ ရေကြောင်းပြဗူးကို အကဲခတ်ကြည့်ရသည်မှာ မိမိက တာ
သည့်ကြားမှ ဇွတ်အတင်းသွားမည်ပုံပေါက်နေသည်။ ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် ထို
မတ်ဆူအနေဖြင့် အကျပ်တွေ့နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် လေပြင်းမုန်တိုင်း ထန်နေချိန်က မျက်နှာဖြူလူမျိုး ဂျွန်အား
သဘော့ အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ လုံးဝကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ပုံမရဘဲ သင်္ဘောပေါ်
ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သတ္တိရှိစွာဖြင့် ရပ်နေခြင်းကပင်လျှင် အံ့ဩခိုးကျဖွယ် ဖြစ်နေ
သည်။

ထိုလူသည် ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာကိုလည်းကောင်း၊ လေမုန်တိုင်းကိုလည်း
အား မကြောက်ရွံ့မက သူကြုံတွေ့နေကျမို့ ယဉ်ပါးနေသလိုပင်ဖြစ်နေသည်။ သူလို
အင်အားဖြင့် လူနိုင်းများကို မိမိတို့(ဂျမန်များ)က ကုန်းပေါ်ရောက်အောင်ချော့မော့ခေါ်
အောင်မှ ဖြစ်ပေမည်။ ဒါမှလဲ မိမိတို့ကြိုက်သလို စီရင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်
ထဲတွင်ကား မိမိတို့မှာ မျက်နှာဖြူ လူနိုင်းများ၏ လက်ခုပ်ထဲက ရေလို ဖြစ်နေသည်။

မျက်နှာဖြူ ရေကြောင်းပြဗူး၏ မျက်နှာအမူအရာက စိတ်မရှည်သလိုဖြစ်
ရကြောင်းကိုလည်း စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိသည်။
ဤသည်ပင်လျှင် မျက်နှာဖြူလူနိုင်းက မိမိတို့အား စော်ကားသလို ဖြစ်နေပေပြီ။

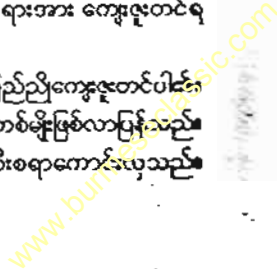
သို့ဖြစ်လင့်ကစား ဤသူကိုပင် မိမိတို့က ကျေးဇူးတင်ရမလိုဖြစ်နေသည်။
ထိုတိုင်းကြားမှ သင်္ဘောကို ဆိပ်ကမ်းသို့ချော့မော့စွာရောက်ရှိအောင် ထိန်းကျောင်း
နေသူမှာ ဤမျက်နှာဖြူ လူနိုင်းပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ဟိရိုမတ်ဆူ အနေဖြင့် အခြားစိတ်ညစ်စရာများလည်း ရှိပါသေးသည်။
သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲလျက် ရှိသည့်အပြင် နဂိုကရှိသော လိပ်ခေါင်း
အောက်ကလည်း အခြေအနေပိုဆိုးနေလျက် ရှိသည်။ သူ၏လက်အောက်ဝယ်သား
ပြင်တွင် အထင်သေးစရာမဖြစ်အောင် ဟန်ဆောင်ပြီး ခပ်တည်တည် သွားလာ
အုပ်စုနေခဲ့ရခြင်းကြောင့်လည်း အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။
သူနေများ ရေရွေးပူပူနှင့် ရေဝအောင် ချိုးလိုက်ရလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်း။
ဤသို့ နာကျင်ကိုက်ခဲနေခြင်း အားလုံးပျောက်သွားမည် မဟုတ်ပါလော။

ဤသို့ စိတ်ထဲမှ တောင့်တမိပြီးမှ ဟိရိုမတ်ဆူသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဆုံးမ
ပြန်သည်။

ငါသည် ယောက်ျားလော၊ မိန်းမလော၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့
အတွင်ခြင်းဝေဒနာသည် ဘာမှမဖြစ်လောက်ဟု ဓုတ်ယူရမည်မဟုတ်လော။ ယခု
အိန်အထိ အသက်မသေသေးဘဲ မိမိအရှင်သခင် တိုရာနာဂါ စစ်ဘုရင်အား ကာ
ကူညီစောင့်ရှောက် နေနိုင်ခြင်း အတွက်ပင်လျှင် ဖြတ်စွာဘုရားအား ကျေးဇူးတင်ရ
မည်လော။

ဟုတ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားအား လေးစားကြည်ညိုကျေးဇူးတင်ပါင်း
ဤသို့ ဆင်ခြင်နုလုံးသွင်းမိပြီးကာမှ သူသည် စိတ်တစ်ဖိုးဖြစ်လာပြန်သည်။
ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာသည် အလွန်စိတ်ဆုပ် မုန်းတီးစရာကောင်းလှသည်။

ရာသီဥတု အေးမြခြင်းကလည်း မုန်းစရာကောင်းသည်။ ငါသည် နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကိုလည်း အလွန်မုန်းသည်။

စိတ်တွေအဖိုးမျိုးဖြစ်မိရာမှ ဟိရိုမတ်ဆူသည် လက်တလော မျက်မှောက်အခြေအနေကို ပြန်လည်သတိရလာကာ...

“အန်ဂျင်ဆန်၊ ခင်ဗျား ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ။ ဘယ်မှမသွားပါနဲ့။”

ဟု သူ၏ ဓားရှည်အိမ်ကို ပုတ်ပြရင်း ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်သည်။ ဓားကိုပုတ်ပြခြင်းကတော့ သူ၏စကားလေးနက်စေရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သင်္ဘော၏ ပထမအရာရှိဘက်သို့လှည့်၍...

“အခု ငါတို့ရောက်နေတာ ဘယ်အရပ်လဲ။ ဘယ်သူပိုင်တဲ့နယ်လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း အတိအကျတော့ မပြောတတ်ဘူး သခင်။ စိတ်ထဲပြောရရင် အိဆေနယ် တစ်နေရာလို့ ထင်ပါတယ်။ သေချာအောင် လူတစ်ယောက်ထံ အနီးဆုံး တော့ရှာ လွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းရင် ရပါလိမ့်မယ်”

ဖုပန်အရာရှိက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီသင်္ဘောကို အိုဆာကာမြို့ရောက်အောင် မင်းက တာဝန်ယူမောင်းသွားနိုင်မလား”

“ကမ်းရိုးတန်းက မခွာဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း သတိထားပြီးသွားရင် ရောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်... မုန်တာပြောရရင် ဒီဒေသက ရေကြောင်းကို မသိပါဘူး။ ဒါကြောင့် သခင်တို့ရဲ့ လုံခြုံရေးကို ကျွန်တော် အာမခံချက်ပေးလို့မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ရေကြောင်းမကျွမ်းကျင်သလိုပဲ တခြားကျွမ်းကျင်သူဆိုလို့ ဘယ်သူလည်း မရှိပါဘူး။ ဒီမျက်နှာဖြူပိုင်းလော့ တစ်ဦးပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေအကြံပေးရမယ်ဆိုရင် သခင်တို့ ကုန်းကြောင်းခရီးက သွားသင့်ပါတယ်။ ကမ်းတက်ပြီးရင် မြင်းတို့ရထားတို့ ရှာရရင် ရနိုင်ပါတယ်”

ပထမအရာရှိက အကြံပေးသည်ကို ဟိရိုမတ်ဆူသည် လက်မခံဘဲ ခေါင်းပြလိုက်သည်။

ကုန်းကြောင်းခရီး ဆက်သွားရန်မှာ မည်သို့မှ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ခရီးဝေးသည့်ပြင် ကမ်းတစ်လျှောက် တောင်တန်းတွေရှိသည့်ပြင် စနစ်တကျ ဖောက်ဖျက်ထားသော လမ်းဆုံ၍ အလွန်နည်းသည်။ ထို့ပြင် မြတ်သန်းသွားရမည့်နယ် အဝေးများများမှာ ဆန်ကျင်ဘက်(ရန်သူ)စစ်ဘုရင် အိရိုဗိုဗို ဩဇာလွှမ်းမိုးသောနယ်များ ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် တောလမ်းခရီး၌ လက်နက်ကိုင်တောပုန်းအားပြုများလည်း ရှိတတ်သည်။ မိမိက လူအားလုံးခေါ်၍ ရန်သူတွေ့လျှင် တိုက်ခိုက်သွားပါက ဖြစ်နိုင်သလည်း အချိန်များစွာ ကြန့်ကြာနှောင့်နှေးမည်ဖြစ်သည်။ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဝါ

...နိကလည်း သင်္ဘောပေါ်ပါသည့် ကုန်ပစ္စည်းများနှင့်တကွ ခိုင်မိယိုယာဘူ မျက်နှာပိုင်းလော့တို့ပါ အမြန်ဆုံးနှင့် ဘေးအကင်းဆုံးဖြင့် ပါအောင်ခေါ်ဆောင်ခဲ့ ရမည်ဟု ဆိုထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဟိရိုမတ်ဆူသည် ကုန်းကြောင်းခရီးဖြင့်သွားရန် လုံးဝဆန္ဒမရှိချေ။

“ဟေ့... ငါမေးတာ ပြောစမ်း။ ကမ်းရိုးတန်း အတိုင်းသွားရင် ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

ဟိရိုမတ်ဆူက ဖုပန် ပထမအရာရှိကို မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော် အတိအကျ မသိဘူးသခင်။ လေးရက်ငါးရက်တော့ ကြာမယ်လို့ ခင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဘာမှ သေချာအောင် မပြောနိုင်ပါဘူး။

“ကျွန်တော်က တကယ်မှာလိန်ဖူး(ကပ္ပတိန်)လည်းမဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ငါတို့ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရမှာလဲ”

“မျက်နှာဖြူ ပိုင်းလော့က ပြောတော့ တစ်ညအိပ်ရမယ်တဲ့”

“တစ်ညအိပ်ပြီးရင် မုန်တိုင်းက စဲသွားမတဲ့လား”

“မုန်တိုင်း စဲကောင်းပါတယ်။ သို့သော်လည်း တပ်အပ်တော့ ပြောလို့မရ

...ဘူး။ ထိုအခိုက် ခိုင်မိယို ယာဘူက ဝင်၍...

“ဟိရိုမတ်ဆူဆန်၊ အကြံတစ်ခု ပေးချင်ပါတယ်”

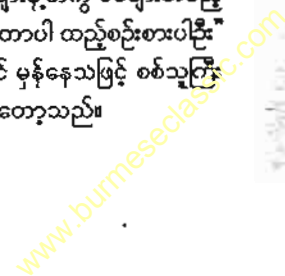
ဟုပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကျုပ်တို့ဟာ ဒီသင်္ဘောနဲ့ အိုဆာကာမြို့ကိုရောက်အောင် သွားဖို့ မရကြီးတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီကို သွားနိုင်ဖို့အတွက် မျက်နှာဖြူ ပိုင်းလော့ရဲ့ အထူးအသိ မယူလို့ မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဆိုက်နေမှတော့ သူကမ်းကို သွားချင်ရင် အောင်မြင်ပြုလိုက်ရင် မကောင်းပါလား။ ညနေမဝင်ခင် အရောက်ပြန်လာဖို့ သေချာအောင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး တမ်းကို လိုက်သွားမယ်။ ဒါမှကျုပ် အိုဆာကာမြို့ရောက်တဲ့အခါ မျက်နှာဖြူပိုင်းလော့ သေချာပေါက် ပါလာမယ်မဟုတ်လား”

“တကယ်လို့ ဒီလူမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် ခင်ဗျားနဲ့တကွ ခင်ဗျားတပည့်အားလုံးဟာ ဆေပူကု လုပ်ပြီး သတ်သေကြရမယ်ဆိုတာပါ တည့်စဉ်းစားပါဦး”

ယာဘူ၏ အကြံပေးချက်မှာ ငြင်း၍ မရအောင် မုန်နေသဖြင့် စစ်သူကြီးဟိရိုမတ်ဆူလည်း မတတ်သာဘဲ သဘောတူလိုက်ရလေတော့သည်။

လျှောက်သွားကြောင်း ကမ်းခြေရေစပ်မှ ပေါင်းဆယ်ခန့်မြင့်သော လူသွား
 ကမ်းကလေးအတိုင်း သတိထားပြီးလျှောက်ကြရစဉ် ဂျွန်သည် ဂျပန်နိုင်ငံမိယို ယာဘူ
 တော်တဆ ချော်လဲကျသွားလျှင် ကောင်းလေစွဟု ကြိုတင်၍ တောင်တစ်လေသည်။
 တယ်၍ ခြေချော်ပြီး လိမ့်ကျသွားပါက အောက်မှကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံး
 နှင့်ထိပြီး အရိုးတခြား၊ အသားတခြား ဖြစ်သွားမည်မှာ သေချာပေသည်။ ဂျွန်အ
 နှင့် ယာဘူအား စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ မုန်းတီးနေသောကြောင့် ယင်းသို့ ခြေချော်ကျ
 သွားပါစေဟု ဆုတောင်းမိခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၆)

ရှေ့မှလျှောက်သွားနေသူ ယာဘူ၏ခြေထောက်များကိုကြည့်ရင်း ဤဂျပန်
 အလွန်သန်မာတောင့်တင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

ဆက်ကြည့်နေလျှင် ပိုမို မုန်းတီးလာမည်ဖြစ်၍ ဂျွန်သည်စိတ်ပြောင်းစေရန်
 နှာနာလှဲလိုက်ရသည်။ ထိုနောက် ရေစပ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ ရော့ဒရစ်အား သတိရမိလေသည်။
 တော်ပေါ်မှ ရေထဲလိမ့်ကျသွားသူ ရော့ဒရစ်အား မိမိက ကယ်ဆယ်ရန် မကြိုးစားခဲ့

ခြင်းမှာ တာဝန်ဝတ္တရား ချက်ကွက်နေပြီ မဟုတ်ပါလော့။ အနည်းဆုံး မိမိအနေဖြင့်
 ကြိုးစားဖို့တော့သင့်ပေသည်။

မိမိတို့လို ရေကြောင်းပြုဖူး ပိုင်းလော့ အားလုံး၏ ဆန္ဒတစ်ခုမှာ ရေ၌
 သေလိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကုန်းပေါ်မှ သေဆုံးပြီး ကောင်းစွာသပြီဟုခံရမည်အဖြစ်

ထိုအချိန်၌ ဆုတောင်းလေ့ရှိကြပေသည်။
 တစ်နေရာတွင် ကမ်းရိုးကတွေ့တောက်လျက်ရှိရာ ဂျွန်သည် ထိုနေရာအနီး

ရောက်၍ ရော့ဒရစ်၏အလောင်းကိုတွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာကြည့်မိသည်။ သံသောင်ပြင်
 နည်းရှိရာ ရော့ဒရစ်၏အလောင်းသည် လှိုင်းပုတ်ပြီး တင်နေဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။

အသေအင်္ဂါများ မတွေ့ရချေ။
 သူတို့ရှေ့နား မလှမ်းမကမ်းတွင်ကား တံငါရွာကလေးတစ်ရွာရှိသည်ကို

တွေ့ကြရလေသည်။
 ထိုနေရာတွင် ယာဘူက ဂျွန်အားလှည့်ပြန်ကြရန် အချက်ပြလေသည်။

သူတို့ယ်တိုင် ရှေ့ဆောင်လျက် လာလမ်းအတိုင်းပြန်လှည့်လျှောက်လေရာ
 ဂျွန်လည်း မတတ်သာဘဲ လိုက်လျှောက်ခဲ့ရလေသည်။ ပြန်လျှောက်လာကြရ၍

ထိုအခါကမ်းပေါ်တက်သည့်နေရာသို့ ပြန်မရောက်မီ ခရီးတစ်ဝက်ခန့်သို့ ရောက်လျှင်
 ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ ရော့ဒရစ်အား တွေ့ရလေသည်။

ကမ်းစပ်ရှိ ကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံးကြားတွင် ရော့ဒရစ်သည် ညင်လျက်ရှိရာ
 တစ်ဖက်က ရှေ့သို့ပစ်ဆန်ထားပြီး သစ်သားလှော်တက်တစ်ခုကို ကိုင်ထား

သူတို့ပင် ရှိနေသေးသည်။ အဆိုပါ လှော်တက် ကိုင်ထားသော လက်တစ်ဖက်သည်
 နည်းငယ် လှုပ်ရှားသယောင် ဖြစ်သွားသည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ဂျွန်က သူတို့နှစ်

သူတို့သည် လေငယ်ဖြင့် ကမ်းသို့ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။
 ကမ်းတက်သည့်အဖွဲ့ကို ဂျွန်က ဦးစီးခေါ်ဆောင်ရန်ရည်ရွယ်သော်လည်း
 နိုင်ငံမိယို ယာဘူက ထိုနေရာကို အတင်းဝင်ယူလိုက်သည်။ ကုန်းပေါ်ရောက်၍ လူ
 လျှောက်ကြရာတွင် ယာဘူသည် ရှေ့ဆုံးမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် သွားလေရာ ဂျွန်အ
 မီအောင် မနည်းကြိုးစား၍ လိုက်ရလေသည်။

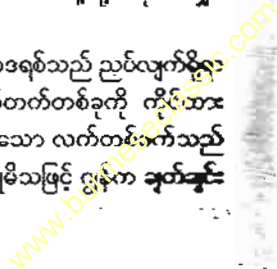
ယာဘူနှင့်အတူ ဂျပန်ဆာမူခိုင်း ခြောက်ယောက်လည်း ပါလာလေ။
 ဂျွန်သည် တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ပြေးရန် မည်သို့မှ စိတ်မကူးနိုင်
 ထိုအချိန်က မိုးကစသွားပြီဖြစ်သော်လည်း လေပြင်းများဆက်လက်
 တိုက်ခိုက်လျက်ပင် ရှိနေလေသည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် ကမ်းစပ်အတိုင်းကျောက်တုံးငယ်ကလေးများရှိသော
 မြေပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက်သွားရာ မကြာခင်လှိုင်းလုံးများ ရိုက်ခတ်ခြင်းကိုခံ
 လေသည်။ ထို့ကြောင့် အတန်ငယ် သွားမိလျှင်ပင် သူတို့ အားလုံးသည် လှိုင်းပုတ်
 ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ခြုံစိုကုန်ကြတော့သည်။

ဂျွန်သည် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေလေသည်။ ယာဘူနှင့် အခြားသူ
 များကမူ သူတို့၏ ကံမိုနိုဝတ်စုံများ စိုရွံ့နေသော်လည်း အအေးဒဏ်ကို ကောင်း
 ခံနိုင်ပုံရလေသည်။

ပေါ်တူဂီလူမျိုးပိုင်းလော့ ရော့ဒရစ် ပြောသည့်စကားမျိုးကို ပြန်လည်
 သတိရစရာပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ရော့ဒရစ်က ဂျပန်လူမျိုးတို့သည် မျက်နှာ
 ဥရောပတိုက်သားများနှင့်မတူ။ ရာသီဥတုအအေးဒဏ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆာယော
 မွတ်သိပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဒဏ်ရာရ၍ နာကျင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ထို
 မည်သည့်မညာဘဲ ခံနိုင်ရည် ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မိမိတို့နှင့် နှိုင်း
 သော် ဂျပန်တို့သည် လူသားထက် သားရဲ တိရစ္ဆာန်များနှင့် တူနေတော့သည်။

သူတို့ လျှောက်သွားရာလမ်း၏အပေါ်ဘက်တွင် ပေနှစ်ရာခန့်မြင့်သော
 တောင်ကုန်းတစ်ခု ရှိလေသည်။ ဤနေရာကား တောင်ကုန်းများဖြင့်သာပြီး
 ဒေသဖြစ်၍ လယ်ယာစိုက်ခင်းများ ထီးဝမရှိချေ။

ရော့ဒရစ်သည် အသက်မသေသေးဘဲ ကမ်းပေါ်တင်နေခြင်းပေလော။
ဂျွန်သည် ဒိုင်မီယို ယာဘူအား လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ရော့ဒရစ် ရှိရာသို့
ပြပြီးနောက် ကမ်းခြေသို့ လျင်မြန်စွာဆင်းမည်ပြုလေသည်။

သူတို့ရောက်နေသော နေရာက အလွန်စောက်မတ်သော ကမ်းပါးတစ်
ဖြစ်ပြီး အောက်သို့ပင်ါးဆယ်ကျော်ခြောက်ဆယ်ခန့် ဆင်းရမည့်မြင် ဆင်းရဲ
လမ်းတွင်လည်း ခြေမြဲအောင် ကိုင်တွယ်စရာလည်း ဘာမှမရှိချေ။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ဂျွန်သည် ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်ဆင်းမည်ပြုစဉ် ယာဘူ
သူ၏ဓမ္မမှ ကာဆီး၍ ရပ်နေလိုက်သည်။ ကျန်ဂျပန် ဆာမူရိုင်းများကလဲ ဂျွန်အား
ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

“တူရိက အနီးကပ်သွားကြည့်မလို့ပါ။ ထွက်ပြေးမလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ထို့
အနေနဲ့ ဘယ်လိုပြေးစရာရှိလို့လဲ”

ဂျွန်ကပြောရင်းနှင့် နောက်သို့ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး အောက်သို့
ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဂျပန်များလည်း အချင်းချင်းပြောဆို တိုင်ပင်နေကြပြန်သည်။ ဒိုင်မီ
ယာဘူက ခေါင်းဆောင်၍ ပြောနေလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤနေရာမှ ရေစပ်ထိအောင် ဆင်ရမှာ အလွန်အ
ရယ်များသည်ဟု ဂျွန်က ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ နံနက်စောစောမှ နောက်တစ်ခေါ်
ပြန်လာပြီး ကြီးများဖြင့် ချည်နှောင် တွယ်ဆင်းလျှင် ကောင်းပေမည်။

ရော့ဒရစ်သည် ကျောက်တုံးကြားတွင် ရှိနေဦးမည်ဖြစ်၍ ကမ်းစပ်ထဲ
နေရာတွင် ကောင်းစွာမြေမြှုပ်သဖြိုဟ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးမိလေသည်။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်လျက် ဂျွန်သည် မူလနေရာသို့ ပြန်လှည့်တက်လိုက်
ချောက်ကမ်းပါးတစ်နေက မြေကြီးပဲ့ထွက်ကျပြီး သူလည်း ခြေချော်ကာ အောက်
တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်သွားသည်။

ယာဘူနှင့် သူ၏ဆာမူရိုင်းက ဖျာဖျာသလဲ ပြေးဝင်ပြီး ဂျွန်အားဖမ်းဆွဲ
မြေမာရှိရာသို့ တင်ပေးလိုက်ကြလေသည်။ သည်တော့မှဂျွန်လည်း ဂျပန်တွေ
ငါ့ဘေးအန္တရာယ်မရှိအောင် စိုးရိမ်ပူပန်နေကြတာပါကလားဟု သဘောပေါက်
လေသည်။ ယာဘူတို့လူစုက သူ့အား ကာတွယ်စောင့်ရှောက်ပေးသည့် သဘော
ကြောင်း ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် မိမိဘေးအန္တရာယ်မရှိအောင် ဂျပန်တွေက ဘာကြောင့် ကာတွယ်
စောင့်ရှောက်ပေးကြသနည်းဟု တွေးမိပြန်သည်။

တို့ရာနဂါ အမည်ရှိ စစ်ဘုရင်ကြီးကြောင့်ပေလော။ ဖြစ်နိုင်စရာရှိ
သည်။ ထို့ပြင် ဂျပန်သင်္ဘော အိုဆာကာမြို့သို့ ချောမောစွာပြန်ရောက်အောင်
ကြောင်းပြုမှု ပိုင်းလော့လုပ်ပေးနိုင်မည့်သူဆို၍ မိမိတစ်ယောက်တည်းသာရှိ
ကြောင့် ဂျပန်တွေက မိမိကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် မိမိက ကုန်းပေါ်ဇွတ်တက်မည်ပြုစဉ် ဂျပန်တို့က
လိုက်လျောခဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မိမိ၏အခြေအနေက မဆိုးလှဟု ဆိုရပေမည်။ ဂျပန်တို့
အပေါ် မိမိအနေဖြင့် နိုင်ပေါက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ယာဘူနှင့်တကွ အဘိုးကြီး
ဟိရိုမတ်ဆုအပါအဝင် ဂျပန်ဆာမူရိုင်းတွေအပေါ် မိမိက အပေါ်စီးရထားသည့်
သဘောဖြစ်သည်။

ဤအခွင့်အရေးကို မည်သို့ အသုံးချရပါမည်နည်း။
ဂျွန်သည် ယာဘူဘက်သို့လှည့်၍ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ရာ ဂျပန်
များကလည်း ကျေနပ်သွားပုံရလေသည်။

“ဒီမယ် ယာဘူဆန်၊ ရော့ဒရစ်ကို ဒီပေါ်သယ်ယူမှုဖြစ်မယ်။ ကျုပ်
တို့င်တိုင်ဆင်းပြီး ထမ်းယူလာမယ်”

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပင် ပြောရင်း ဂျွန်က ကမ်းပါးအောက်သို့ ဆင်းမည်
ပြုရာ ဂျပန်တွေကလည်း စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်ဖြင့် ဝိုင်း၍တားကြပြန်သည်။

“အချိန်မရှိဘူး။ အလင်းရောင်နည်းနေပြီ။ ဝိုင်းလော့ ရော့ဒရစ်ကို ဒီပေါ်
ရောက်အောင် သယ်ယူဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဂျွန်က ထပ်ပြောကြည့်သော်လဲ ယာဘူက . . .
“ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး အန်ဂျင်ဆန်”

ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလေသည်။
“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုခွင့်မပြုနိုင်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတို့လူ

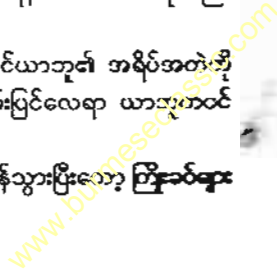
ဆစ်ယောက်ယောက်လွတ်ပြီး ရော့ဒရစ်ကို ထမ်းသယ်ခဲ့ပါလား။ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျား
တို့ယ်တိုင် ဆင်းပါလား”

ဂျွန်က ဘုကျကျ ပြောလိုက်ရာ ဒိုင်မီယိုယာဘူသည် အဓိပ္ပာယ်နားလည်
ဆန်ဖြင့် သူကိုယ်တိုင်ဆင်းရကောင်းမည်လော ကမ်းပါးအောက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း
နိမ့်ဆနေဟန်တူလေသည်။

ဒိုင်မီယို(နယ်စား) ယာဘူတော့ အကျပ်တွေ့နေပြီဟု ဂျွန်က စိတ်ထဲမှ
သဘောကျသွားမိသည်။ မိမိက စိန်ခေါ်လိုက်သည်ကို အညံ့မခံလိုလျှင် ယာဘူသည်
အောက်မတ်သော ချောက်ကမ်းပါးမှ ရေစပ်ထိအောင် ဆင်းရတော့မည်ဖြစ်သည်။
ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ခြေချော်လဲကျပြီး ရေထဲကျကာ ရေနစ်သေပါစေ ဟုလည်း
ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်၌ ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးက သူတို့၏သခင်ယာဘူ၏ အရိပ်အတုံးအို
ကြည့်ပြီး ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ဆင်းရန် ခြေလှမ်းပြင်လေရာ ယာဘူဟင်
ဆန်တားလိုက်သည်။

“ဟေ့ . . မင်း အခုချက်ချင်း သင်္ဘောဆီကို ပြန်သွားပြီးလော့ ကြီးခပ်ဗျား
များ ယူလာခဲ့”

ဤသို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလေတော့သည်။

ယာဘူသည် သူမီးထားသော ဂျပန်ဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခါးကြားမှ သူ၏ဘေးများကို ဖြုတ်ယူပြီး ချထားလိုက်သည်။

“ဟေ့... ငါပစ္စည်းတွေကို ကောင်းကောင်းကြည့်ထားကြ။ ဒီမျက်နှာဖြူလူရိုင်းကိုလည်း မင်းတို့ သတိထားစောင့်ကြည့်ကြရမယ်။ မင်းတို့ ပေါ့လျော့လို့ ငါပစ္စည်းတွေ၊ သို့မဟုတ် ဒီမျက်နှာဖြူ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ ငါက မင်းတို့ကို မင်းတို့စားတွေနဲ့ စီရင်မယ်”

ယာဘူက သူ၏ ဆာမူရိုင်းများဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်ရာ တာတာဟာရီ ဆိုသူက...

“ယာဘူဆားမားသခင်၊ ကျွန်တော့်ကိုအောက်သို့ဆင်းခွင့်ပြုပါ။ သခင်ကိုယ်တိုင် ဆင်းလို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားမယ်ဆိုရင်...”

ဟု စကားစလိုက်လျှင် ယာဘူသည် ပို၍ပင်မျက်နှာထားခက်ထန်လာသည်။

“ဘာလဲ၊ ငါကိုယ်တိုင်မတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ မင်းဝင်လုပ်လို့ အောင်မြင်မယ်ထင်သလား”

“ဒီလိုသဘော မဟုတ်ပါဘူးသခင်”

“အေး... ဒါဖြင့် ပြီးရော”

“ဒါပေမယ့် သင်္ဘောက ကြိုးတွေ သွားယူတာ ရောက်လာတဲ့အထိ စောင့်စေချင်ပါတယ်သခင်။ အခုနေ သခင်တစ်ယောက်တည်း အောက်ကိုဆင်းသွားလို့ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှခွင့်လွှတ်လို့ရမှာ မဟုတ်လို့ပါ”

တာတာဟာရီမှာ ခပ်ပုပု ခန္ဓာကိုယ် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှိသူ ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူပြောသလို ကြိုးခွေတွေ ရောက်လာချိန်အထိ စောင့်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်လောဟု ယာဘူက စဉ်းစားမိလေသည်။ မှန်သည်။ ကြိုးခွေများ ရောက်လာအောင် စောင့်လိုက်ခြင်းသည် သဘာဝကျသည်။ စိတ်ချရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် လိမ္မာပါးနပ်ရာမရောက်ဟုလည်း တွေးမိပြန်သည်။

ယခုမိမိအား မျက်နှာဖြူလူရိုင်း ရေကြောင်းပြုမှုက သတ္တိရှိရင် ကိုယ်တိုင် ဆင်းပါလားဟု စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ဤသို့ဖြစ်အောင် မိမိကိုယ်တိုင်တမင်သက်သက်အကွက်ဆင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူထင်သည့်အတိုင်းလည်း မျက်နှာဖြူ ပိုင်းလော့က စိန်ခေါ်လိုက်ပေပြီ။ ဤမျက်နှာဖြူလူရိုင်းသည်ကား တကယ်တော့ ဆာမူရိုင်းအိုမိပြောသလို ရိုးသားသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် မများလှချေ။

ယာဘူသည် သူ၏ရေခိုနေသော ကိမိနီ ဝတ်စုံကိုချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး အတွင်းခံ ခါးတောင်းကြိုက် အဝတ်ပိုင်းသာ ဝတ်ဆင်လျက် ရှေ့သို့တိုးသွားပြီး ချောက်ကမ်းပါး ထိပ်နားရှိမြေကြီး မည်မျှမာသည် ပျော့သည်ကို ခြေဖြင့်နင်း၍ စမ်းကြည့်လေသည်။

တသုန်သုန် တိုက်ခိုက်နေသော လေက အလွန်အေးလှသော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းအဖြစ် လေ့ကျင့်ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံကြောင့် စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်စွာဖြင့်ပင် အအေးဒဏ်ကို အံ့ကြိတ်၍ ရင်ဆိုင်ခံစားလေသည်။

ကိုင်တွယ်စရာမရှိ၊ လမ်းဟူ၍လည်းမရှိသော ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ဆင်းရန်မှာ အလွန်ခဲယဉ်းပေသည်။ အလွန်သတိထားပြီး တောင်ဆင်းတောင်တက် တွမ်းကျင်သူသာလျှင် ဘေးရန်မရှိဘဲ ကမ်းပါးအောက် ရေခပ်သို့ ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

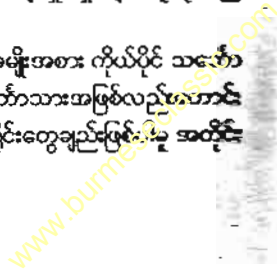
ဤမျှအထိ စွန့်စား၍ ဆင်းသွားရန်မှာ မိမိအနေဖြင့် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်ပါ၏လော။ ဤသို့လည်း ယာဘူက စဉ်းစားမိပြန်သည်။

ပင်လယ်ထဲ မှန်တိုင်းပြင်းထန်နေစဉ်က ယာဘူသည် မျက်နှာဖြူ လူရိုင်းမသိအောင် လှေလှော်သားများနှင့်ပင်ရော၍ သူကိုယ်တိုင် တက်တစ်ချောင်းကိုင်းပြီး လှော်ခတ်ခဲ့သည်။ ဤကား သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်မှုနှင့် ခွန်အားကို စမ်းသပ်ကြည့်သည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ချက်ကား လှိုင်းမှူးနေခြင်းကို သက်သာရာရစေရန် ရည်ရွယ်လျက် ခွန်အားစိုက်ထုတ်လှော်ခတ်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ယာဘူသည် သေရမည်ကို လုံးဝမကြောက်သဖြင့် ပင်လယ်ထဲ သေချင်းသေလျှင် ခွန်အားစိုက်ထုတ်ပြီး ကြိုးစားလှော်ခတ်ရင်း သေတာကမြတ်သည်ဟု ယူဆ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က သူသည် ပေါ်တူဂီလူမျိုးရောဂရစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့ ခွန်တို့နှစ်ဦးအား တစေ့တစောင်းအကဲခတ်ကြည့်ခဲ့မိသည်။ ယခုလို ပင်လယ်ထဲ အကျပ်အတည်းတွေ ခွေချိန်တွင် ရေကြောင်းပြုမှု၏ အရည်အချင်းနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုက ညီမျှ အရေးပါကြောင်း သဘောပေါက်လာမိသည်။ မိမိအပါအဝင် သင်္ဘောပေါ်ရှိ ဗုဒ္ဓအားလုံး၏ အသက်သည် ရေကြောင်းပြုမှု(ပိုင်းလော့) အပေါ်တွင် တည်နေပါအတားဟုလည်း တွေးမိခဲ့သည်။

တကယ်တော့လည်း သင်္ဘောပေါ်ရှိ မည်သည့်ဂျပန်ကမှ မျက်နှာဖြူ ပိုင်းလော့များလို ရေကြောင်းအတတ်ပညာတွင် ကျွမ်းကျင်မှုမရှိချေ။ သူတို့သည် တွမ်းကျင်သလောက် သတ္တိရှိသူများ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကြောင့် ယာဘူသည် မျက်နှာဖြူသင်္ဘောအမျိုးအစား ကိုယ်ပိုင် သင်္ဘောသစ်ခန့်ရရှိလျှင်ကောင်းမည်ဟု တောင့်တမိသည်။ သင်္ဘောသားအဖြစ်လည်းကောင်း စာလိန်မှု(ကပ္ပတိန်) အဖြစ်လည်းကောင်း မိမိ၏ဆာမူရိုင်းတွေချည်ဖြစ်မှု အတိုင်း ဆက်အလွန် ကောင်းလေစွဟုလည်း တွေးမိသည်။

ဤသို့အခြေအနေဖြစ်လျှင် မိမိ(ယာဘ)အနေဖြင့် စစ်ဘုရင်တို့ရာနာဂါနှင့် ပြိုင်ဘက် အိန္ဒိယ နှစ်ဦးစလုံးကို ကြောက်စရာမရှိချေ။

ယခုအချိန်အထိ မည်သည့်ပိုင်မိယ(နယ်စား)မှ ကိုယ်ပိုင်ပင်လယ်သွား သင်္ဘောများမရှိသေးချေ။

အရေးအကြီးဆုံးကား ပင်လယ်ထဲ ဘေးရန်ကင်းစွာသွားနိုင်ရန်မှာ ရေ ကြောင်းပြုမှု(ပိုင်းလော) ကောင်းကောင်းရရှိထားရန်ပင်ဖြစ်သည်။ ယခု မိမိ၏ မျက်စိ ရွှေမှောက်တွင် ရေကြောင်းပညာ ကျွမ်းကျင်သော ပိုင်းလောကောင်း တစ်ဦး ရှိနေပေ ပြီ။ ဤသူအား စစ်ဘုရင် တို့ရာနာဂါထံမှ စည်းရုံးခွဲထုတ်ရလျှင် ကောင်းပေမည်။

ဤမျက်နှာဖြူပိုင်းလောအား မိမိကဩဇာလွှမ်းမိုးထားနိုင်ရန်လည်း လိုပေ သည်။

ထိုလူအား ပိမိ၏သစ္စာခံ ကျေးကျွန်တစ်ဦးအဖြစ် သိမ်းသွင်းနိုင်လျှင် သူ့က ထစ်ဆင့် မိမိတို့ဂုဏ်ဆာမူရိုင်းများအား ရေကြောင်းအတတ်ပညာ သင်ကြားပေး တာင့်ပေးလျှင် မဖြစ်နိုင်ပါလော။

ရှေးဦးစွာ ဤမျက်နှာဖြူ လူပိုင်းအား မိမိတို့ ဂုဏ်လူမျိုးလို ယဉ်ကျေးလာ အောင် ပြုပြင်ရန်လိုပေသည်။ ဂုဏ်စကားပြောတတ်အောင်လည်း သင်ကြားပေး ရမည်ဖြစ်သည်။

ဆာမူရိုင်း အိမိကား တကယ်အကင်းပါးသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ အိမိက မျက်နှာဖြူပိုင်းလောအကြောင်း အကဲခတ်လေ့လာပြီး မိမိအား ပြောပြခဲ့သည် မဟုတ်လော။

အိမိ၏အဆိုအရ မျက်နှာဖြူလူပိုင်းတို့သည် လူ့ဘဝကို အလွန်တန်ဖိုးထား ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ သူတို့၏ ထာဝရတရားသခင်က လူ့အဝကို တန်ဖိုးထားရန်နှင့် လူ့အချင်းချင်း မေတ္တာတရားထားရန် သွန်သင်ညွှန်ပြခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

သို့ဖြစ်ပါမူ မိမိအနေဖြင့် မျက်နှာဖြူ ပိုင်းလောအား အသက်ချမ်းသာ ပေးလိုက်လျှင် အကြီးအကျယ် ကျေနပ်သဘောကျသွားဖွယ်ရှိပေသည်။ ဤနည်း အားဖြင့် သူ့အား မိမိဘက်သား ဖြစ်လာအောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်မည်။

အထူးသဖြင့် ယာဘသည် မျက်နှာဖြူ ပိုင်းလော၏ သတိရှိပုံ၊ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မှုကင်းပုံကို စိတ်ထဲမှ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ချေ။

သင်္ဘောပေါ်တွင် မှန်တိုင်းအပြင်းအထန်ဆုံး အချိန်တစ်ခုလျှင် ဧရာမလှိုင် လုံးကြီး တစ်လုံးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်လိမ့်တတ်လာပြီး သင်္ဘောကြီး တိမ်းမှောက်ရာ မတတ်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစဉ်က ဂျပန်သင်္ဘောသားအားလုံး စိုးရိမ်တုန်လှုပ်နေကြ သော်လည်း မျက်နှာဖြူရေကြောင်းပြုမှုသည် မည်သို့မှ ကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ ဆီ တည်တည် ခပ်အေးအေး ဣန္ဒြေမပျက်နေနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ယင်းသို့ မှန်တိုင်းအန္တရာယ်ကြားဝယ် အကြောက်အရွံ့လုံးလုံးတင်းဆဲ ခြင်းကို ယာဘက အထူးအံ့ဩမိခဲ့သည်။

သို့စဉ်လျက် အိမိပြောပြချက်အရ မျက်နှာဖြူလူပိုင်းပိုင်းလောသည် အင်စို နို့ကျေးရွာ ရောက်ခါစက အိမိက နှိမ်ခဲ့သမျှကို ကျိုးခွဲစွာ ခံခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ သတ္တိကြောင်သူဖြစ်လျှင် ပင်လယ်ထဲကြောက်စရာမရှိတိုင်းကြီးကျချိန်တွင် အဘယ် ကြောင့် လုံးဝမကြောက်ဘဲ နေနိုင်လေသနည်း။

ဥရောပတိုက်သား မျက်နှာဖြူလူပိုင်းတို့၏ အတွင်းစိတ်ဓာတ်ကား အလွန် နားလည်ရန် ခက်လှသည်။ အကဲခတ်၍ မရနိုင်ပါတကားဟု ယာဘသည် စိတ်ထဲမှ တောက်ချက်ချလိုက်ရတော့သည်။

ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ အောက်သို့ ဆင်းကာနီးဆဲဆဲ ယာဘသည် အထက် ပါအတိုင်း တွေးတောစဉ်းစားရာမှ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အို... အသင် အန်ဂျင်ဆန်၊ သင်ကတော့ ငါသည် ဤချောက်ကမ်းပါးမှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် သေတွင်းသို့ မလွဲမသွေ သွားရချေတော့မည်ဟု သင်က တထစ်ချ တွတ်ထားမည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်သိပါသည်။ သို့သော် သင်မသိသော အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဝယ်စဉ်ကစ၍ ဤဂုဏ်ပြု၏ တောတောင်များတွင် ကျက်စား ရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကလေးဘဝကပင် တောင်ကုန်းများ၊ ချောက်ကမ်း မီးများကို အပျော်သက်သက် တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ကျွန်ုပ်သည် သင်၏ မျက်စိရွှေမှောက်မှာပင် ဆင်းရန်ခက်ခဲလှသော ဤချောက်ကမ်း မီးအောက်သို့ ဆင်းပြတော့မည်။ ကျွန်ုပ်အောင်မြင်လျှင် သင်သည်ကျွန်ုပ်၏ သစ္စာခံ တော့ကျွန်တစ်ဦး ဧကန်ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ စိတ်ထဲမှ ကြီးဝမ်းပြီး ယာဘသည် အောက်သို့ဆင်းရန် ခြေလှမ်းစ သွမ်းလိုက်သည်။

သူ စိုးရိမ်သည့်အတိုင်းပင် ဆင်း၍ လမ်းတစ်ဝက်မျှမရောက်သေးမီ ခြေ အစ်ဖက်ခေ့သွားရာ ဘယ်ဖက်လက်က ဆွဲမိဆွဲရာ မြေလမ်းအစွန်းတစ်ခုကို ဖမ်း ဆိုင်လိုက်မိ၍သာ တစ်ဖန်ခေါက်ကွေး ကျမသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် အသက်သေရေးနှင့် ရှင်ရေးကြားဝယ် တွဲလျှံဖြစ်နေ ဘိသက့်သို့ ခံစားရမိသည်။

တစ်ဖန် လက်ဝဲဘက်လက်က ခန္ဓာကိုယ်၏ အလေးချိန်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ဓွတ်သွားပြန်ရာ ကံအားလျော်စွာ ခြေဖျားများက ဆင်ခြေလျော့တစ်နေရာကို ထိတထိ ထောက်မိလေသည်။

ယာဘသည် အသက်အန္တရာယ် နီးကပ်နေပြီဟု သိသဖြင့် အထူးသက် တားလျက်နေစဉ်မှာပင် ခြေဖျားထောက်မိထားသောနေရာမှ မြေကြီးများ ပဲ့ထွက်သွား ပြန်သည်။ ထိုနေရာမှ အောက်ခြေမြေပြင်အထိ ပေနှစ်ဆယ်ခန့်မြင့်သေးရာ ယာဘ သည် ယင်းပေနှစ်ဆယ်အမြင့်မှ မည်သို့မှ ဖထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လိမ့်ကျသွားလေသည်။ သို့သော် သတိကြီးစွာထားနေသဖြင့် မြေပြင်သို့ကျရာတွင် ကြောင်ထူထူ

အောင် သူ့ကိုယ်သူ ကျွမ်းသမားလို လှည့်၍ ထိန်းနိုင်လေသည်။

အပေါ်ဘက်မှ မြေကြီး အစိုင်အခဲနှင့် ကျောက်တုံးများ လိမ့်ကျတော့မည် တုတ်တုတ်လျက် သူသည် လျင်မြန်စွာ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မျက်နှာနှင့်ဦးခေါင်းကို ထာ ကွယ်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ မည်သည့်ကျောက်တုံးမှ လိမ့်ကျ မလာချေ။

သူ၏ခြေထောက်များက အလွန်နာကျင်လျက်ရှိပြီး မျက်နှာမှာလည်း ခေ ခွေးများ ပြန်နေတော့သည်။

တစ်ဖန် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်အားပေး၍ စိတ်တင်းလိက်ရပြန်သည်။

ငါသည် နာကျင်ခြင်းကို ဂရုမစိုက်၊ ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းတို့မည်သည့် နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာကို မတွန့်မဆုတ်ခံနိုင်ရမည်မဟုတ်ပါလော့။ အထူးသဖြင့် မျက်နှာပြုလူရိုင်းက ငါ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်ဖြစ်၍ ငါသည် လုံးဝရှုံးမည်မဟုတ်ဘူး ခြင်းပြန် ကိုယ်တို့တည်မတ်စွာ ရပ်နေသင့်သည် မဟုတ်ပါလော့။

ဤသို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်၍ ယာဘူသည် သူ့ကိုယ်သူ အားပေးမိလေသည်။ ထိုအခိုက် လှိုင်းလုံးတစ်လုံး လိမ့်တက်လာသဖြင့် သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး စိန္တသွားလေသည်။ ယာဘူလည်း ရောဒရစ်ရီရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားရာ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားမိသည်။

ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ ရောဒရစ်သည် ကျောက်တုံးကြားတွင် မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသော်လည်း အသက်မသေသေးဘဲ ရှင်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ပင်တည်း။

ချက်ချင်းပင် ယာဘူသည် မေးခွန်းတစ်ခု ပြန်မေးမိလေသည်။

ငါသည် ဤပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ သေဆုံးခြင်းကို လိုလားသလော့။

သို့တည်းမဟုတ် သူ့အသက်ရှင်သည်ကို သဘောကျမည်လော့။

ပင်လယ် ဒီရေလှိုင်းများကတော့ အဆက်မပြတ် ရှိတ်ခတ်လျက် ရှိနေ လေသည်။ ယာဘူသည် ရုတ်တရက် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်သို့ လှမ်း၍ ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“ဟေး... တာကာဟာရီ ပိုင်းလော့ကြီးက မသေသေးဘူးကွ။ သင်္ဘောထဲ အပြန်ဆုံးပြန်သွားပြီး လူနာတင်ထမ်းစင်တစ်ခု ယူလာခဲ့။ ပြီးတော့ ဆရာအဆင်သင့် ရှိရင်လည်း တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့။ မြန်မြန်သွားစမ်း။”

တာကာဟာရီလဲ အခြားဆာမူရိုင်းများအား...

“မျက်နှာဖြူပိုင်းလော့ကို ကောင်းကောင်းကြည့်ထားကြ။ သူ့ဘာမှမဖြစ် စေနဲ့။”

ဟု မှာကြားပြီး အလျင်အမြန်ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ယာဘူသည် သူတို့၏ ဂျာနယ်သင်္ဘော ကျောက်ချရံထားသည့်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်ရာ ကြီးခွေယူရန် သွားသူဆာမူရိုင်းက ကြီးများယူပြီး လှေငယ်ဖြင့် မြ

ထွတ်လာရန် ပြင်ဆင်နေကြောင်းမြင်ရသဖြင့် ကျေနပ်သဘောကျသွားမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂျွန်က ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်မှနေ၍ ယာဘူရီရာသို့ တစ်စုံ တစ်ခု လှမ်းအော်ပြောလေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း အရေးကြီး ပြောလို သည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဂျွန်ပြောသည့်စကားကို ယာဘူက လုံးဝနားမ သည်သဖြင့် ခက်နေပြန်သည်။

မျက်နှာဖြူပိုင်းလော့က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အော်ပြောရင်း ပင်လယ် ဆက်ဆံသို့ လက်ညှိုးဖြင့်ညွှန်ပြနေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် အား လှိုင်းတံပိုးများ ထကြွလျက်ရှိနေရာ ယာဘူအနေဖြင့် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ တွေ့မိချေ။

ဂျွန်က ဘာပြောနေသည်ကို မည်သို့မှ နားမလည်သည့်အဆုံး၌ ယာဘူသည် ဆက်လျှော့ကာ ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ ရောဒရစ်ကိုသာ ဂရုစိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပွန်းပဲ့သည့်ဒဏ်ရာများ ရှိနေပြီး လက်ယာဘက်ပခုံးမှာ သည်း အဆစ်ပြတ်သလို ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် အသက်ရှူနေပုံအရ ရောဒရစ် ၏ နှလုံးခုန်မှုအခြေအနေက မဆိုးလှဟု ယူဆမိလေသည်။ လက်ဝဲဘက် ခြေထောက် အစ်နေရာတွင် အရိုးတစ်ချောင်း ကျိုးနေကြောင်းကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

ယင်းဒဏ်ရာများကလွဲ၍ အခြား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထိခိုက်မှုမတွေ့ရ သဖြင့် ရောဒရစ်သည် အသက်ရှင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယာဘူက ကောက်ချက်ချမိလေသည်။

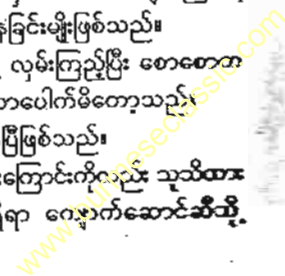
သူ့ကိုယ်တိုင်က တိုက်ပွဲတွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးသည့် ဖြင့် အခြား ဆာမူရိုင်းစစ်သည်များ မကြာခင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့ပုံများကို အတွေ့ အကြုံရှိသဖြင့် ယခုရောဒရစ်၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး စကန်မုချ အသက်ရှင် ဆီမ့်မည်ဟု အကဲဖြတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရောဒရစ်သည် အသက်ရှင်လျှင် မိမိအဖို့ အသုံးဝင်မည်ဖြစ်သည်။ အ ဆယ်၍ ပိုင်းလော့ဂျွန်က မိမိတို့နှင့်ပူးပေါင်းကူညီရန် ငြင်းဆန်လျှင် ဤပေါ်တူဂီ ပိုင်းလော့အား မိမိတို့က အသုံးချ၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါလော့။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆာမူရိုင်း အိုမီကို သတိရမိပြန်သည်။ အိုမီသည် အလွန်အကင်းပါးသူ ဖြစ်ပေသည်။ ယခုလို အခြေအနေမျိုးတွင် ဆီမီအနေဖြင့် ဘာများလုပ်မည်နည်း။

ဤသို့ စဉ်းစားနေချိန်မှာပင် ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်မှ ဟစ်အော်သံများ ကြားရ ဖြစ်လေသည်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည့်ဟန်ဖြင့် အော်နေခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ သည်တော့မှ ယာဘူလည်း ပင်လယ်ပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး စောစောက မျက်နှာဖြူပိုင်းလော့ ညွှန်ပြသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်မိတော့သည်။

ပင်လယ်ပြင်မှ ဒီလှိုင်းကြီးများ တက်လာနေပြီဖြစ်သည်။ ဒီရေတက်လာလျှင် မည်မျှ အန္တရာယ်ကြီးမားကြောင်းကိုလည်း သူသိထား ဖြစ်ရာ ကြည့်နေရင်းမှာပင် ဒီလှိုင်းများ သူတို့ ရှိရာ ရေ့နက်ဆောင်ဆီသို့

တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်တက်လာနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ဒီရေလွတ်အောင်ပြေးရန် မဖြစ်နိုင်သလောက် ဖြစ်နေပေပြီ။ ပြေးစရာလည်း လမ်းပေါက်မရှိ။ အရှေ့ထဲ သူ့အခြေထောက်တစ်ဖက်က ပြင်းစွာနာကျနေသဖြင့် ပြေးပေါက်ရှိသည်တိုင်အောင် လျှင်မြန်စွာ ပြေးနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ယာဘူသည် သင်္ဘောရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကြိုးခွေသွားယူသော လှေငယ်က သင်္ဘောနားတွင်ပင် ရှိနေသေးသည်။ တာကာဟာရီက ကုန်းပေါ်တွင် ခြေကုန်သူတ်ပြေးလျက်ရှိနေသည်။

ယာဘူသည် ကြိုးခွေတွေ အချိန်မီ ရောက်နိုင်မှာမဟုတ်ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။

မိမိအနေဖြင့် ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ရန်က လုံးဝမဖြစ်နိုင်ချေ။ ဝင်လယ်ဒီရေတက်လာလျှင် ပြေးခိုစရာ၊ တွယ်ကပ်နေစရာဟူ၍လည်းမရှိသဖြင့် အတုတ်အတည်းတွေနေရလေပြီ။ အဆိုးဆုံးကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် လုံးဝရေမကူးတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်မှ လူအားလုံးလိုလို မိမိအား ကြည့်နေကြသည်ကိုလည်း ယာဘူက သတိပြုမိလေသည်။

မျက်နှာဖြူပိုင်းလော့ ဂျွန်သည် မိမိအား လှမ်းအော်ပြောရင်း လက်ဖက်ခြေဟန်ဖြင့် ရေကူးရန် တိုက်တွန်းနေပြန်သည်။ သို့သော် ယာဘူက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ငါသည် ပြေးပေါက်လုံးဝမရှိတော့၊ ဧကန်မုချ သေရတော့မည်ပါတကား။ ငါ၏ကံကြမ္မာက ဤအတိုင်းပင် စိမ့်ဖန်တီးလိုက်လေရောသလား”

ယာဘူက ဤသို့လည်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေမိလေသည်။

မျက်နှာဖြူ ဂျွန်က ထပ်မံ၍ ဟစ်အော်နေပြန်သည်။

“ဟေ့လူ့ . . . ခင်ဗျား တစ်ခုခုလုပ်ဦးမှပေါ့။ တွယ်ကပ်ခိုနေဖို့ နေရာတစ်ခုခုရှိပါလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒါ မြန်မြန်ရှာပြီး အတင်းတွယ်ထားပါတော့လား”

ဂျွန်က ဟစ်အော်ပြောနေစဉ် ဂျပန်ဆာမူရိုင်းများက သူ့အားလူရွေး တစ်ယောက်သဖွယ် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံးက ဒိုင်မီယို ဘာဘူသည် လွတ်မြောက်ရန် နည်းလမ်းမရှိသဖြင့် မုချသေရတော့မည်ဟု တွက်ထားကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဂျွန်က အရွေးတစ်ယောက်လို ဟစ်အော်ပြောနေခြင်းကို သူတို့က သဘောမကျကြချေ။

ဂျွန်သည် အားမလို အားမရဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကမ်းပါးအောက်သို့ ဆင်းပြီး ကယ်ရန်ပြင်ဆင်သောအခါ ဆာမူရိုင်းများက ဝိုင်း၍ တားဆီးကြလေသည်။

ဂျွန်က စိတ်တိုတိုနှင့် ဂျပန်ဆာမူရိုင်း တစ်ယောက်လောက်ကို ချောက်ထဲတွန်းချလိုက်မည် စိတ်ကူးပြီးမှ သူ့စိတ်ကို သူပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။ စင်စစ်အားဖြင့်

သူန်တွေက သူ့အတွက်စိုးရိမ်၍ ဝိုင်းတားဆီးကြခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရော့ဒရစ်နှင့်တကွ ယာဘူအား ကူညီကယ်ဆယ်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခုခု အမြန်ရှာမှ ဖြစ်ချေမည်။

“ဟေး . . . ယာဘူဆန်၊ ခင်ဗျား သတ္တိမရှိဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့လက်လျှော့ခွင့်ရတာလဲ။ အားမလျှော့နဲ့ဗျ။ သတ္တိကြောင်တဲ့ လူတွေသာ အားလျှော့ကြတာ”

ဂျွန်က ထပ်မံ၍ ဟစ်အော် ပြောပါသော်လည်း ယာဘူသည် လုံးဝမရန်တိုက်ချေ။

“ဟေ့လူတွေ . . . ကြိုးရှာကြစမ်းပါ။ ကြိုးမရှိဘူးလား”

ဂျွန်က ဆာမူရိုင်းများဘက်လှည့်၍ အော်ပြောရင်း လှည့်ပတ်ရှာကြည့်ရာမှာ ယာဘူချွတ်ပစ်ထားခဲ့သော ကိမိနိုအင်္ကျီကို မြင်မိလေသည်။

ချက်ချင်းပင် သူသည် ကိမိနို အင်္ကျီကို ကောက်ယူ၍ အတင်းဆွဲမြိကာ ကြိုးဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သည်။ ကိမိနိုက ဝိုးသားအစစ်ဖြင့် ငြီးသောကြောင့် အလွန်ခိုင်ခံ့လေသည်။

ဂျပန်ဆာမူရိုင်းများသည် ဂျွန်၏ အပြုအမူကို မြင်လျှင် ချက်ချင်းသဘောမကျသွားကာ သူတို့ငယ်လည်း ဝုတ်ထားသော ကိမိနိုအင်္ကျီများကို ချွတ်၍ ခြစ်ဖြကာ ကြိုးများဖြစ်အောင် လိုက်လုပ်ကြလေတော့သည်။

ဤသို့လျှင် ကိမိနို အင်္ကျီများဖြင့် ဆက်၍ရသော ကြိုးများကို အရှည်ဖြစ်အောင် ဝိုင်းဆက်နေကြစဉ် ဂျွန်သည်ကမ်းပါးအောက်ခြေသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။

တစ်နေရာတွင် ကိုင်တွယ်စရာ ကျောက်ဆောင်လိုလို၊ မြေငူလိုလို တစ်ခုတွေ့ရသဖြင့် . . .

“ဟေး . . . ဟိုမှာ တွယ်စရာနေရာတစ်ခု ရှိတယ်။ ဟိုမှာမြင်ရဲ့လား”

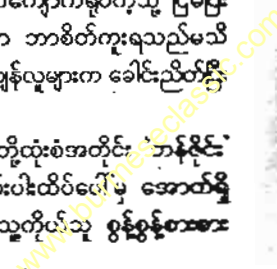
ဟု အော်ပြောရင်း ဂျပန်များအား . . .

“ဟေ့ လူတွေ၊ ယာဘူကို နားလည်အောင် ပြောကြစမ်းပါ။ ထိုင်ဝိုင်မနေဘဲ ဒီနေရာကို မြန်မြန်ပြေးပြီး ဖမ်းတွယ်ထားပါလို့ပြော”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ဂျပန်များက သူတို့သခင်အား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် လှမ်းအော်ပြောကြသော်လည်း ယာဘူမှာ မှင်တက်မိနေသလို မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရပ်တဲ့သို့ ငြိမ်ငြိမ်ဆင်ဝိုင်နေလေသည်။ ဂျပန်ဆာမူရိုင်း တစ်ဦးသည်သာ ဘာစိတ်ကူးရသည်မသိဘဲ အဖော်များနှင့် ဂျပန်လို တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ရာ ကျန်လူများက ခေါင်းညိတ်ပြီး သူတို့အလေးပြုလိုက်ကြသည်။

ဤတွင် ပထမ ဆာမူရိုင်းသည် ဂျပန်လူမျိုးတို့ထုံးစံအတိုင်း ‘ဘန်ဒိုင်း’ ဟု အသံကုန်ဟစ်အော် ကြိုးဝါးပြီးနောက် ချောက်ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ချောက်ဆောင်များပေါ်သို့ ပစ်ခတ်ချလိုက်လေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဝှင်ခွန်တားတား

သတ်သေ၍ ဝိုင်မီယို ယာဘူခိုင်နေခြင်းကို လှန်နှိုးလိုက်သည် သဘောပင်ဖြစ်သည်။ သည်တော့မှပင် ယာဘူသည် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှနိုးလာသလို လှုပ်ရှားလာကာ ချက်ချင်း မတ်တတ်ထလာလေသည်။ ဂျွန်မှာ ဂျပန်ဆာမူရိုင်း၏ ရုပ်ထူဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော ရုပ်အလောင်းကို ငုံ့ကြည့်ရင်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လေသည်။

“ဒီဂျပန်တွေဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေပါလိမ့်”

ယာဘူ မှင်တက်မိပြီး ဝိုင်နေခြင်းကို ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးက သူ့ကိုယ်သူ သေ၍ သတ်ပေး နှိုးလိုက်ခြင်းမှာ သူ့အမြင်တွင် အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ယူဆမိလေသည်။ ကိုမိုနိုအစများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကြိုးကို ကမ်းပါးအောက်သို့ ချွတ်ကြည့်ရာ အနည်းငယ်တိုနေလေသည်။

သို့သော် ယာဘူက ကြိုးစား၍ လှမ်းဆွဲလျှင် ကြိုးစကို မှီဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။ ယာဘူသည် သူတစ်ယောက်တည်း ကိုယ်လွတ်မရုန်းဘဲ လဲနေပေါ့တူကီ ရောဒရစ်ကိုပါ အတင်းဆွဲယူရန် ကြိုးစားလေသည်။

သူ၏ဘေးအန္တရာယ်ကို ပစာနမထားဘဲ မျက်နှာဖြူတစ်ဦးအား ကယ်ဆွဲရန် ကြိုးစားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဂျွန်သည် ယာဘူ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် သတ္တိကို ကိုယ်ခိုးကျွမ်းမိလေသည်။ လှိုင်းများ ပုတ်ခတ်နေသည့်ကြားမှ ယာဘူသည် ပေါ့တူကီပိုင်းရောဒရစ်အား အချိန်တစ်နာရီကြာအောင် အတင်းကြိုးစား၍ ကယ်ဆယ်နေလေသည်။

ထိုအခိုက် တာကာဟာရိုသည် သင်္ဘောမှ ကြိုးခွေများနှင့် ပြန်ရောက်သဖြင့် ပုခက်သဖွယ် ပြုလုပ်ပြီး အောက်သို့ချပေးလိုက်ကြရာ ရောဒရစ်နှင့် ယာဘူနှစ်ယောက်စလုံးကို အပေါ်သို့ ချောမောစွာ ဆွဲတင်နိုင်ကြလေသည်။

တာကာဟာရိုသည် သင်္ဘောမှ ဂျပန်ဆရာဝန်တစ်ဦးခေါ်လာသော်လည်း ယာဘူက ဆေးဝါးကုသမှု လုံးဝမခံလိုဟု ဇွတ်ငြင်းလေသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ဂျွန်၏ ရှေ့တည်တည်သို့ လာပြီး ခပ်တည်တည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ယာဘူဆန်။ ရောဒရစ်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဂျွန်က ပြောရင်း ဦးညွတ်အလေးပြုရာ ယာဘူကလည်း ပြန်၍ ဦးညွတ်လေသည်။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား ပြုံးနေမိလေသည်။

အပိုင်း (၂)

အခန်း (၁)

အိုဆာကာမြို့သို့သွားရာတွင် ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ ရော့ဒရစ်၏ ရေကြောင်း
မြေပုံများက အလွန်ရှင်းလင်းတိကျသဖြင့် အခက်အခဲမရှိဘဲ ချောမောစွာ ရောက်သွား
ကြလေသည်။

သင်္ဘောထွက်၍ ပထမည အတွင်းမှာပင် ရော့ဒရစ်သည် သတိပြန်ရလာ
ခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် သူသည်သေဆုံးပြီဟု ထင်ခဲ့သည်ဆို၏။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်တစ်
ခုလုံး နာကျင်ခြင်းဝေဒနာ ခံစားရတော့မှ မသေဘဲ ဒဏ်ရာရရှိရကြောင်း သဘော
ပေါက်သွားဟန်တူသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ခြေတစ်ဖက် ကျိုးနေတာကို ဂျပန်တွေက ဆေးဝါးကုသပြီး
တုပ်စီးထားတယ်။ ပြီးတော့ ပခုံးတစ်ဖက်ကလည်း အဆစ်ပြုတ်သွားတာကို သူတို့
နည်းနဲ့ ကုသပေးထားပါတယ်။ ကျွန်တို့ ဥရောပနည်းနဲ့ ကုသပုံမျိုးတော့ မဟုတ်
ဘူးပေါ့!”

ဂျွန်က ရော့ဒရစ်အား ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါတော့ အိုဆာကာမြို့ ရောက်ရင် ကျွန်တို့ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးတွေထဲမှာ
ခေတ်မီ ဆေးဝါးကုသနည်း တတ်တဲ့သူ ရှိပါတယ်။ ဒါထက်နေပါဦး။ ကျွန်ဘယ်လို
ထုပ်ပြီး ဒီသင်္ဘောပေါ် ပြန်ရောက်နေတာလဲ”

ရော့ဒရစ်ကမေးသဖြင့် ဂျွန်ကလည်း ဖြစ်ပျက်ပုံအကြောင်းစုံကို ပြောပြ
လိုက်ရသည်။

“ဪ... ဒီလိုတိုး။ ကျွန် တကယ်လို့သေသွားရင်လည်း ဒီသင်္ဘောခရီး
ဆက်ဖို့ ပြဿနာမရှိဘူးလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ခင်ဗျားလို ပိုင်းလော့တစ်ဦး ချိန်နေမှပဲ
သာယာဖြစ်ဖြစ်ပျာ့ အခုတော့ ကျွန်က ခင်ဗျားကို ကြွေးတင်နေပြီ။ ကျွန်အသက်မတံ့
ခင်ဗျားကယ်ခဲ့တဲ့အတွက် အသက်တစ်ချောင်း ကြွေးတင်တဲ့အဖြစ်မျိုး ရောင်းသွား
တာကို ပြောတာပါ။ ကျွန်အနေနဲ့က ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ချင်တာပဲဟုတ်တယ်။”

အမည် အခုတော့ အသက်ကယ်လိုက်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေပြီ။ ဟာ... ကျွတ်... တွတ်... ခြေထောက်ကလည်း နာလိုက်တာ”

ညည်းညူနေပြန်သဖြင့် ဂျပန်ဆရာဝန်သည် ချက်ချင်းပြေးလာပြီး ကြည့်ရှုကာ သူနည်းသူဟန်ဖြင့် ဆက်လက်ပြုစုပေးလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းသောက်ချိန်တွင် ဂျွန်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်သွားရာ ဟိရိုမတ်ဆူနှင့် ယာဘူတို့နှစ်ဦးလုံးကို တွေ့ရသဖြင့်...

“ကွန်နီချီဝါ... အိုဆာကာမြို့ ခစ်ဆူကား”

ဟု ဂျပန်လိုပြောရင်း ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်သည်။

“အိုဆာကာ... ဟိုက်၊ အန်ဂျင်ဆန်”

ခစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူက ပြန်ပြောလေသည်။ ဂျွန်က ဂျပန်ဘာသာ မတတ်တတ်ဖြင့် မေးသည်ကို နားလည်သဖြင့် အိုဆာကာမြို့ နီးလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဂျွန်က သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ပြီးလိုက်ရာ ယာဘူကလည်း ပြန်၍ပြောလေသည်။

ဂျွန်၏ စိတ်ထဲတွင်ကား ဤဂျပန်သည် လူသားတို့၏ အသက်ကို သတ်ရန် ဝန်မလေးသူ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ ဖြစ်သော်လည်း သတ္တိအလွန်ကောင်းသူ တစ်ဦးပင်တကားဟု မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

တစ်ဖန် ယာဘူက လူသတ်ရန် ဝန်မလေးသူ၊ တကယ်လည်း သတ်ဖြတ်လေ့ရှိသူဖြစ်သလို မိမိဂျွန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စစ်ပွဲများအတွင်း ရန်သူအား သတ်ရန် လုံးဝလက်မတွန့်ဝန်မလေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလောဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးမိလေသည်။

သို့နှင့်ပင် ဂျပန်သင်္ဘောကို အိုဆာကာ ဆိပ်ကမ်းသို့ ချောမောစွာ ရောက်၍ အောင် လမ်းပြ၍ ထိန်းမောင်းခဲ့လေသည်။

မြို့သို့ ဝင်ခါနီးတွင် ဂျပန်လူမျိုးရေကြောင်းပြုများ ပိုင်းလော့တစ်ဦး ရောက်လာပြီး သင်္ဘောကို အပြီးသတ်တာဝန်ယူလေသည်။

ဂျွန်လည်း ဂျပန်ပိုင်းလော့အား တရားဝင် လွှဲပေးပြီးနောက် ခေတ္တအနားယူရန် သင်္ဘော၏အောက်ခန်းသို့ဆင်းသွားလေသည်။

မကြာမီ ဂျပန်မာလိန်မှူး ကပ္ပတိန်အား လာနီးပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဂျပန်ဘာသာဖြင့်လည်းကောင်း သင်္ဘောပေါ်မှ ဟိရိုမတ်ဆူနှင့်အတူ လိုက်ပါဆင်းသွားရန် အသင့်ပြင်ပါဟု လာပြောလေသည်။

“ဝါကာရီမတ်ဆူကား... အန်ဂျင်ဆန်”

“ဟိုက်”

ဂျွန်ကလဲ ဂျပန်လို နားလည်သဘောပေါက်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ရာ မာလိန်မှူးလည်း ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ဂျပန်များအနေဖြင့် ဂျွန်၏ အင်္ဂလိပ်နာမည်ကို ခေါ်ဝေါ်သည့်ဖြစ်ရာ သူ့အား အန်ဂျင်ဆန်ဟုပင် တောက်လျှောက်ခေါ်သွားကြပေသည်။) အခန်းထဲတွင်ရှိနေသူ ပေါ်တူဂီပိုင်းလော့ ရောဒရစ်သည် မိမိအား အကဲခတ်ကြည့်နေသဖြင့် ဂျွန်ကပင် စတင်၍...

“ဟဲလို... ပိုင်းလော့ကြီး နေသာထိုင်သာ ရှိပါရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ခြေထောက်တွေက မီးလောင်နေသလို အလွန်ပူနေတယ်။ ရင်ထဲကလည်း အသည်းနှလုံးတွေ ပေါက်ကွဲလှပေတတ် နာတယ်။ လျှာကလည်း ဘယ်လိုကြီးဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး”

ရောဒရစ်က ညည်းညူသဖြင့် ဂျွန်လည်း အရက်တစ်ခွက်ပေး၍ ပေးလိုက်သည်။

အရက်ခွက်ကို သောက်နေရင်း ရောဒရစ်သည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင်သေတ္တာသော့ပွင့်နေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

“ဟေ့လူ... ကျွပ်က ခင်ဗျားကိုသေတ္တာသော့ပေးမိသလား”

“ခင်ဗျားက မပေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား သတိမရတဲ့နေ့တုန်းက ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်မှာ ရှာယူတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောသားပဲ။ ရေကြောင်းမြေပုံ အမှန်ရမှ ဖြစ်မယ်လို့”

“ဟုတ်လား၊ ကျွပ်က တောင်းကောင်းသတိမရဘူး။ ဒီမယ်... အိုဆာကာမြို့ရောက်ရင် ကျွပ်ကို လာတွေ့ဦး။ ပြီးတော့ ကျွပ်ရဲ့ ရေကြောင်းမြေပုံကို ခင်ဗျားလို ချင်ရင် ကူးယူထားလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ။ ကျွန်တော်က မြေပုံကို ကူးယူထားပြီးပါပြီ”

“အလို... ခင်ဗျားက တယ်လည်းလက်မြန်လှပါကလား။ ခြေတံ တစ်ခုလုပ်ပါဦး။ ကျွပ်ရဲ့သေတ္တာထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်ရှိတယ်။ အဲဒါ ယူပေးစမ်းဗျာ”

“ဘာလဲ... ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးများရဲ့ ချိပ်တံဆိပ်ပိတ်ထားတဲ့အထုပ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဂျွန်လဲ အထုပ်ကိုယူ၍ ရောဒရစ်အား ပေးလိုက်သည်။ သေချာစွာစစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ချိပ်ပိတ်ထားခြင်းက လက်ရာမပျက်မီသဖြင့် ကျေနပ်သွားဟန်တူလေသည်။

“အင်း... လူတဝက တယ်ပြီးဆန်းကြယ်တာပဲ”

“ဘာကြောင့်ပြောတာလဲ”

ဂျွန်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အခု... ကျွပ် အသက်မသေလို့ရှိရင် ကျွပ်ဟာ မောင်ရင်လို ထိုအထွယ်မှ ဘာသာမမှန်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဂျပန်လူမျိုးရဲ့ အကူအညီနဲ့ အသက်ရှင်နေလို့

ဖြစ်နေပြီလေ။ တိုင်း... ဂျပန်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရအောင် ဒီအောက်ခန်းကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါ။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ... နောက်မှပြောတာပေါ့”

“နောက်တစ်ခုက ခင်ဗျားပြောဖူးတဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သင်္ဘောအုပ်စုက မနီလာမြို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သင်္ဘောအုပ်စုသာ ဒီဘက်ဒေသကိုရောက် လာရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပေါ်တူဂီအာရှအင်ပိုင်ယာကြီး ပြုတ်သွားအောင် တိုက်ခိုက်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့ သင်္ဘောအုပ်စု သင်္ဘောအားလုံး ဘယ်နှစ်စင်းရှိသလဲ”

“ငါ့စင်းရှိတယ်။ ကျွန်တော်ကသာ ဂျပန်ပြည်ကိုလှေလာဖို့ သင်္ဘောတစ် စင်းတည်း ခွဲထွက်လာတာပါ။ ကျန်တဲ့သင်္ဘောတွေက ပင်လယ်ပြင်မှာပဲရှိတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်တော့မယုံပါဘူး။ ပင်လယ်ပြင်မှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သင်္ဘောတွေရှိမယ်မထင်ဘူး”

“ဒါတော့စောင့်ကြည့်ပေါ့”

“ကျုပ်ကလည်း စောင့်ကြည့်မှာပါ”

ဤတွင် ဂျပန်သစ်စကားကို တစ်မျိုးလှည့်ပြောင်းပေးချင်လာသဖြင့် သင်္ဘောအခန်း၏ ပြတင်းပေါက်မှ ကမ်းဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ကျွန်တော်က လန်ဒန်မြို့ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံးမြို့ပဲလို့ ထင်မိ တယ်။ အခု... အိုဆာကာမြို့ကြီး မြင်လိုက်ရမှ လန်ဒန်က သိပ်မကြီးလှသေးဘူးလို့ အကဲဖြတ်ရမလို့ ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဘာဟုတ်သေးလဲ။ ဂျပန်ပြည်မှာ အိုဆာကာလိုမြို့ကြီးပေါင်း အများကြီးပဲ ရှိတယ်။ မြို့တော်က မီယာကိုမြို့တဲ့။ ကျီတိုလို့လည်းခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီမြို့ဟာဆိုရင် ဂျပန်အင်ပိုင်ယာတစ်ခုလုံးမှာ အကြီးအကျယ်ဆုံး မြို့ကြီးပဲ။ ပမာ ကအားဖြင့် အိုဆာကာမြို့ထက် နှစ်ဆလောက်ပိုကြီးတယ်။ အဲဒီ ကျီတို သို့မဟုတ် မီယာကို မြို့ပြီးရင် ဒုတိယ အကြီးဆုံးက ယေဒိုမြို့ဖြစ်တယ်။ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါရဲ့ ရုံးစိုက်ရာမြို့ဆိုပါတော့။ ကျုပ်တောင် အဲဒီယေဒိုမြို့ကို မရောက်ဖူးသေးဘူး။ တိုရာနာဂါက သူ့မြို့တော်ကို အပြင်လူတွေ လုံးဝအဝင်မခံဘူး။ ကျုပ်သာမက ပေါ်တူဂီ ဝီလူမိုးထဲက ဘယ်သူမှ ယေဒိုမြို့ကို မရောက်ဖူးကြဘူး။ တကယ် လျှို့ဝှက်မြို့တော် ကျနေတာပဲ။ အမှန်တော့ ဒါဟာမဆန်းပါဘူး။ တရားဝင် ပြောကြစတမ်းဆိုရင် ဂျပန် တစ်ပြည်လုံးကို နိုင်ငံခြားသား အားလုံးအတွက် ဝင်ထွက် ခွင့်မရှိဆိုပြီး တံခါးပိတ်ထား တယ်။ ကျုပ်တို့ပေါ်တူဂီတွေတောင်မှ ဆိပ်ကမ်းမြို့ နှစ်မြို့ဖြစ်တဲ့ နာဂါဆာဂါနဲ့ ဟီရာဒိုမြို့ကလွဲရင် သွားလာဝင်ထွက်ခွင့်မရှိဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီးတွေကတော့ အဲဒီအမိန့်တွေကို ဝရံမစိုက်ဘဲ သွားချင်တဲ့နေရာ

သွားနေကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့လို သင်္ဘောသားတွေ၊ ကုန်သည်တွေအနေနဲ့တ သာသနာပြုဝန်ထမ်းတွေလို သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ခြွင်းချက်တော့ရှိပါရဲ့။ တိုရာနာဂါလို စစ်ဘုရင်ကြီးတစ်ဦးက အထူးတာဝန်နဲ့စေလွှတ်ရင်တော့ ဘယ်နေရာမဆို သွားလာ နိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒိုင်မီလို့လိုခေါ်တဲ့ နယ်စားတွေကလည်း အလွန်အာဏာရှိတယ်။ နာဂါဆာဂါနဲ့ ဟီရာဒို မြို့နှစ်မြို့မှာရှိတဲ့ သင်္ဘောကလွဲရင် အခြားနိုင်ငံခြား သင်္ဘော မှန်သမျှကို သူတို့အမိန့်နဲ့ သိမ်းပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ လောလောဆယ် ခင်ဗျားတို့ သင်္ဘောကို တိုရာနာဂါ အမိန့်နဲ့ သိမ်းသလိုပေါ့။ ဒါဟာ လက်ရှိ ဂျပန်တွေရဲ့ ဥပဒေပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုင်း... ခင်ဗျားလည်း နားချင်ရောပေါ့”

“ဟာ... မနားချင်ပါဘူး။ စကားပြောနေရတာကမှ သက်သာသလို ခြိတ်တယ်။ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ ကိုက်ခဲနေတာက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ခေါင်းကြီးပေါက်ကွဲ ထွက်တော့မလား အောက်မေ့ရတယ်။ ထိုင်စမ်းပါဗျာ။ ကျုပ်တို့ ကမ်းပေါ်တက်ရတဲ့ အချိန်အထိ စကားပြောကြရအောင်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို မေးစရာတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ဒါထက် အရက်နည်းနည်းလောက်ပေးဦးဗျာ။ ဟုတ်ပြီ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ သွားချင်တဲ့နေရာ သွားခွင့်မပြုတာလဲ”

“ကွယ်လွန်သူ ဂျပန်အာဏာရှင် တိုက်ကိုကြီးကလုပ်ခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်တို့ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဝရင်ဂျီ (ကက်သလစ်) ဘုန်းတော်ကြီးတွေက သာသနာပြုဖို့ ၁၅၄၂ ခုနှစ်ကစပြီး ဒီဂျပန်ပြည်ကို ရောက်ခါစကဆိုရင် ဘယ်အရပ်ဒေသမဆို လွတ်လပ်စွာ သွားနိုင်ခွင့်ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် တိုက်ကိုလဲ အာဏာရှင်ဖြစ်လာရော အဲဒီလွတ်လပ် ခွင့်ကို ဝိတ်ပစ်လိုက်တော့တာပါပဲ။ သူက တကယ်ကြမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ စုတော်တော်များများကတောင် တိုက်ကိုဟာ မကောင်းဆိုးဝါးက လူဝင်စားလာဖြစ် ဇာလို့ ပြောကြသေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က တိုက်ကိုဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံးကို ဘာမှမလုပ်ရဘူးလို့ ဝိတ်ပင်တာဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီးတွေပြောတော့ သူတို့ကိုမနာလိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းအချို့ စ အာဏာရှင် တိုက်ကိုကို ကပ်ပြီး ကုန်းချောလိုက်လို့ ဒီလိုဖြစ်တာလို့လည်း ပြော တယ်။ ကျုပ်ဒီဘက်ဒီဒေသ ရောက်တာ အခုဆိုရင် နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီအ ကြောင်းတွေ ပြောနိုင်တာပေါ့။ တစ်ခါတော့ တိုက်ကိုဟာ ဝရင်ဂျီသာသနာပြု ဘုန်းကြီးတွေ အားလုံးကို နာဂါဆာဂါမြို့မှာ စုစည်း ဆင်ခေါ်လိုက်တယ်။ မူလအကြံ စာတော့ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သင်္ဘောနဲ့တင်ပြီး မကာအိုမြို့ကို ပြည်နှင့်ခက် သေးစို့ပဲ။ ဒါပေမယ့်... ဘယ်လို စိတ်ပြောင်းသွားတယ် မသိပါဘူး။ ချက်ချင်း ခြေထောက်ပြည်နှစ်ဒက် မပေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြန်တယ်။ ကျုပ်မောင်ရင်ကို ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ဒီဂျပန်တွေက တကယ့်ခွဲစားပေးလို့ ဒါနဲ့ပဲ ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေကို ဘုန်းကြီးတွေက သူတို့ကို လက်ခံတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့မှာအခြေချလိုက်ကြလား။ ပြော - ခင်ဗျားသိအောင် ပြောရဦးမယ်။ ဂျပန်ပြည်ဟာ စင်စစ် တိုက်ခိုက် ဖွဲ့စည်း ခဲ့တဲ့နေရာ

ကျွန်းဆိုတဲ့ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း အဓိကမြို့ပြီး ကျွန်းငယ်ကလေးတွေ အများကြီး စုပေါင်းပါဝင်တဲ့ နိုင်ငံဖြစ်တယ်။ ဟိုကိုင်ခိုဆိုတဲ့ မြောက်ဘက်ကျွန်းကြီးကျတော့ မစည်ကားမဖွံ့ဖြိုးဘဲ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုတွေလောက်ပဲ နေကြတယ်။

ရောဒရစ်သည် စကားကို တောက်လျှောက်ပြောရာမှ ခေတ္တနားလိုက်ပြီး ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဂျပန်ပြည်ဟာ အစစအရာရာမှာ ကျွပ်တို့ ဥရောပနိုင်ငံတွေနဲ့စာရင် ပြောင်းပြန် လောက်ထိုးဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ သူတို့လူမျိုးတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း နားလည်ဖို့ အလွန်ခက်တယ်။ ကျွပ်တို့ရဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးဖာသာ အယ်လ်ဗီတို့ထဲ တစ်ဆင့်ပြောပြလို့ သိရတာက အာဏာရှင်များများက ပြည်နှင့်ဒဏ်အမိန့်ပေးခဲ့စေ မယ့် နောက်တော့ဘေ့ဘယ်တုန်းကမှ ဘာမှမဖြစ်သလို ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးတွေထံ လိုလိုလားလား ဖြစ်လာပြန်သတဲ့။ ကျွပ်တို့ရဲ့ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တွေက တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း (ချာချီ)တွေကိုလည်း ပိတ်မယ်ဆိုပြီး ဆက်ပြီး ခွင့်ပြုခဲ့တယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ ခရစ်ယာန်ဘာသာယုံကြည်လို့ ကူးပြောင်းထိုး ကွယ်တဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံမီယို နယ်စားတွေကိုလည်း ဘယ်လိုမှအရေးမယူဘူး။ အဲဒါ ခပ်စောစောပိုင်းကဖြစ်တယ်။ ဟော့... လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကတော့ စိတ်ရှူးပေါက်လာ ပြန်ပြီး ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ဦးကို ကွပ်မျက်လိုက်တယ်။ နောက် မကြာခင်မှာဘဲ တိုက်ကိုကိုယ်တိုင် သေဆုံးသွားတယ်။ ဒါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဇစ် ခတ်ချက်မဟုတ်ပါလား။ ကျွပ်တော့ ဒီလိုပဲ ယုံကြည်တယ်”

“ဂျပန်တွေထဲက ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကူးပြောင်းကိုးကွယ်သူ တော်တော် များများ ရှိသလား”

ဂျွန်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်ရာ ရောဒရစ်သည် ထိုမေးခွန်းကို ကြားဟန်မထူ ဘဲ သူ့ဟာသူ စိတ်ကူးယဉ် ရေယာဉ်ကြောဝယ် မျောနေပုံရလေသည်။

“ဂျပန်တွေက တိရစ္ဆာန်တွေလိုပဲ။ ဒါထက်ကျွပ်တို့ ဘုန်းတော်ကြီး အယ်လ်ဗီတို့ အကြောင်း ခင်ဗျားကို ကျွပ်ပြောပြီးပြီလား မသိဘူး။ သူက ဂျပန် အာဏာပိုင်တွေရဲ့ တရားဝင်စကားပြန်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ရတယ်။ ဂျပန်စကားလည်း တကယ်တတ်ကျွမ်း လေတော့ အခုဆိုရင် အာဏာပိုင် အဖွဲ့ဖြစ်တဲ့ နိုဂျင်ကောင်စီရဲ့ တရားဝင် စကားပြန် ဖြစ်နေတယ်။ ဂျပန်တွေရဲ့အကြောင်း သူ့လောက် နားလည်တဲ့လူ မရှိတာအမှန်ပုံစံ တစ်ခါက သူပြောဖူးတယ်။ ဖီမာကိုမြို့တော်မှာ ပေငါးဆယ်လောက်မြင့်တဲ့ တောင် ကုန်းတစ်ခုရှိသတဲ့။ အာဏာရှင် တိုက်တိုဟာ ကိုရိုးယား စစ်ပွဲတုန်းက အသက်ခံရခဲ့ ရန်သူ ကိုရိုးယားစစ်သားတွေအားလုံးရဲ့ နားခေါင်းနဲ့ နားရွတ်တွေကို ဖြတ်ယူပြီး အဲဒီ တောင်ကုန်းမှာ မြှုပ်ခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ ဒါတကယ်ပဲလို့ သိရတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ့... တိုက်တိုဟာ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူပဲ”

“ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တဲ့ ဂျပန် အတော်များသလားဗျာ”

ဂျွန်က သူ၏မေးခွန်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မေးလိုက်သည်။ “ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ချီရှိတယ်”

ရောဒရစ်က ပြောလိုက်လျှင် ဂျွန်သည် အထူးပင် အံ့အားသင့်သွားမိတော့ သည်။

ဤတွင် ရောဒရစ်ကပင် စကားဆက်လေသည်။

“တိုက်ကို သေပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်တဲ့ ဂျပန်တွေ ပိုတောင်များလာသေးတယ်။ တချို့ကတော့ စောစောကတည်းက ခရစ် ယာန်ဘာသာကို ယုံကြည်သက်ဝင်ပေမယ့် ပြောင်မလုပ်ဝံ့လို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနေခဲ့ ကြတယ်။ အာဏာရှင် တိုက်ကိုလည်း သေရော့ ဒီလူတွေဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ပြောင်တက်လာကြတယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်းကျွန်းက အများစုဟာ ကျွပ်တို့ရဲ့ ဗရင်ဂျီ (တက်သလစ်) ဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်နေကြပြီး နာဂါဆာကီ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကို ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင်တို့ရဲ့ မြို့လို့တောင် ဆိုနိုင်တယ်။ အဲဒီမြို့မှာ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးတွေ ကိုယ်တိုင် စာ အရာရာမှာ ဦးဆောင်တယ်။ စီးပွားကုန်သွယ်ရေးကိုလဲ ဖာသာ(ဘုန်းကြီး) တွေကပဲ ကြီးကိုင်ထားတယ်။ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း ဂျပန်ပြည်ရဲ့ စီးပွားကုန်သွယ်ရေး အချက်အချာနေရာက နာဂါဆာကီမြို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ မြို့ပေါ်မှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဆယ်နှစ်ကျောင်းရှိတဲ့အပြင် ကျွန်းကျွန်း အနှံ့အပြားမှာလည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ ချီတယ်။ ကျွန်းမှာ လူဦးရေလေးသန်းလောက် ရှိတဲ့အနက် ဗရင်ဂျီဘာသာဝင် ဖြစ် လာမယ့်လူက အတော်များများရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ကျွန်းတွေမှာ ဂျပန်လူမျိုး ဦးရေက သန်းပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

“ဟုတ်လို့ပြောတာပေါ့။ ကျွပ်က ဘာကြောင့်လိမ်ပြောမှာလဲ။ ဘုန်းတော် ကြီး ဖာသာ အက်လ်ဗီတို့ ကိုယ်တိုင်က ပြောတယ်။ ဂျပန် အာဏာရှင် တိုက်ကိုရဲ့ အမိန့်နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က သန်းခေါင်စာရင်း ကောက်ယူခဲ့တယ်တဲ့။ ခင်ဗျား ဧည့်စားကြည့်လေ။ ဂျပန်ပြည်ရဲ့ လူဦးရေက နှစ်ဆယ့်လေးသန်းကျော်ဆိုတော့ ဥရောပက စပိန်၊ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလန်နဲ့ နယ်သာလင် လေးနိုင်ငံက လူဦးရေ စုစုပေါင်း ထက်တောင် ပိုများသေးတယ်”

ရောဒရစ်၏ စကားကို ဂျွန်သည် စဉ်းစားမိလေသည်။ ထိုအချိန်က အင်္ဂလန်ပြည်၏ လူဦးရေမှာ သုံးသန်းကျော်ခန့်သာ ရှိကြောင်း သူသိထားပေသည်။ ယခု ရောဒရစ် ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ဂျပန်ပြည် လူဦးရေမှာ အင်္ဂလန်ထက် အလွန် များနေပေသည်။ သန်းပေါင်း နှစ်ဆယ်ဟူသော ပမာဏက အလွန်များလှသော ဂျပန်များအနေဖြင့် မည်သည့် နိုင်ငံက စစ်တပ်ကိုမဆို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက် တွန်းထွန် နိုင်သည့် အခြေအနေရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ နောက်ပြီး ဂျပန်တွေက မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ပြင်ရသလောက် အလွန်ရက်စက်ပြီး သတ်ရဲဖြတ်ရဲသူများ ဖြစ်သည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မိမိတို့ (အင်္ဂလိပ်များ)သည် လည်းကောင်း၊ ဒပ်ချ်လူမျိုးများသည်လည်းကောင်း အရှေ့အာရှတစ်ခွင်သို့ လာရောက်စိုးစိုးချယ်လှယ်ရန်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါ၏လော။ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါ၏လော။

လုံးလုံး မရှိဟူသာ ကောက်ချက်ချရမည်။ ပေါ်တူဂီ ပိုင်းလော့ရောဒရစ်ထ စကား ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဂျပန်ပြည်က လူဦးရေများလှတယ်လို့ မောင်ရင်တွေးနေတာ မဟုတ်လား ဒါ ဘာဟုတ်သေးလဲ။ တရုတ်ပြည်ကို သွားကြည့်စမ်းပါ။ အသားရောင်က အပေါ်ဆံပင်နဲ့ မျက်လုံးအနက်ရောင်ရှိတဲ့ တရုတ်လူမျိုးဦးရေက ပိုပြီးတောင်များသေးတယ်။ မနှစ်က ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကန်တုန်မြို့ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါက ကျုပ်တို့ပေါ်တူဂီပိုင် တောအုပ်မြို့ရဲ့ ခြောက်ဘက်ပလံ့ဖြစ်ကမ်းက တရုတ်မြို့ကြီး တစ်မြို့ပဲ။ ကန်တုန်မြို့ တစ်မြို့တည်းမှာ လူဦးရေ ဆယ်သိန်းကျော်ရှိတယ်။ တရုတ်ပြည် တစ်ပြည်လုံးရဲ့ လူဦးရေဟာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက တခြားနိုင်ငံတွေ အားလုံးရဲ့ စုစုပေါင်း လူဦးရေ ထက်တောင် များသေးတယ်”

ဤသို့ပြောရင်း ရောဒရစ်သည် သူ၏ကိုယ်မှဒဏ်ရာများကို ပြန်သတိရဟန်ဖြင့်...

“ဒါထက်... ကျုပ်ရဲ့ ခြေထောက်ကဒဏ်ရာက ဘယ်လိုနေသလဲ” ဟု မေးလေသည်။

“မဆိုးလှပါဘူး။ ခြေထောက်ကချိုးတယ်ဆိုပေမယ့် ပင်လယ်ဆားငံရေနဲ့ ဆေးကြောထားသလို ဖြစ်တဲ့အတွက် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေပါတယ်။ အခြေအနေ မဆိုးလှဘူး”

“ဒဏ်ရာအပေါ် ဘရစ်ဒီအရက်လောင်းပြီး မီးအပူမပေးကြဘူးလား” - ရောဒရစ်က သင်္ဘောသားတို့၏ ဆေးမြီးကို နည်းတစ်ခုအတိုင်းမေးရာ ဂျွန်က ခေါင်းခါလေသည်။

“မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်က လုပ်ချင်ပေမယ့် ဂျပန် ဆရာဝန်တွေက ခွင့်မပြုဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော်ကို ခင်ဗျားနားကပ်တာတောင် နှင်လွှတ်တယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် စိတ်မပူပါနဲ့။ ဂျပန်ဆရာဝန်ကလည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ဆေးဝါးကုသပုံက ကောင်းစွာ ပါတယ်။ ဒါထက်... ခင်ဗျားတို့ ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေက ဒီသင်္ဘောပေါ်တက်ပြီး ခင်ဗျားကို လာမကြည့်ကြဘူးလား”

“လာပါလိမ့်မယ်။ သင်္ဘောကမ်းကပ်တဲ့အချိန် လာကြမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့။ နောက်ပြီး ခင်ဗျား စောစောက ပြောနေတဲ့ တရုတ်ပြည် ကန်တုန်မြို့ကြီးအကြောင်း ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

“တော်ပါပြီဗျာ။ ကျုပ် စကားပြောတာ များလွန်းတယ်။ နောက်တော့ ဒီ အကြောင်းတွေ အေးအေးဆေးဆေးပြောဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်”

ထိုအချိန်၌ ရောဒရစ်သည် သူ၏ ချိပ်ပိတ်ထားသော အထုပ်ကို လက်ဖြင့် ခိုင်ထားလျက်ရှိရာ ဂျွန်က စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

ဘာများ လျှို့ဝှက်အရေးကြီး၍ ချိပ်ပိတ်ထားလေသနည်း။ သို့သော်... ပြောဖွင့်ဖေးရန် မသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်လျက်...

“ခင်ဗျားခြေထောက်က ကောင်းသွားမယ် ထင်ပါတယ်။ တစ်ပတ်လောက် ပြောရင် သိသာလာပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ အခြေအနေကြည့်ရတာ ခြေထောက်ဟာ အခုထက် ပိုဆိုးတာစရာမရှိဘူး။ အနာယဉ်းပြီး အဆိပ်ဖြစ်မယ့်ပုံလည်း မရှိဘူး။ စိတ်ချပါဗျာ။ ခင်ဗျား ကြာခင် ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ ကျုပ်ဟာ အခုဆိုရင် မောင်ရင်ကို အသက်တစ်ချောင်း ကြားတင်သွားပြီ။ မောင်ရင်ကူညီကယ်ဆယ်လို့သာ ကျုပ် အသက်ရှင်ခဲ့တာပဲ။ ပင်လယ်ရေထဲ နစ်မြောနေတုန်းကဆိုရင် ကျုပ်စိတ်တွေ တော်တော်ချောက်ချားခဲ့တယ်။

ပင်လယ်ဂဏန်းကြီးတွေ မျက်နှာပေါ်တက်လာပြီး ကျုပ်ရဲ့မျက်လုံးတွေကို ကိုက်နေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ဒါပါနဲ့ဆိုရင် ကျုပ်သင်္ဘောပေါ်က ရေထဲလိမ့်ကျတာ သုံးကြိမ် ကြားပြီ။ ခက်တာက တစ်ကြိမ်ထက် တစ်ကြိမ် ပိုပြီးခံရတာ ဆိုးလာတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘော နစ်မြုပ်တာ လေးကြိမ်ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ လေးကြိမ်အနက် သုံးကြိမ်က စပိန်သင်္ဘောတွေက တိုက်ခိုက်တာ ခံရလို့ပဲ”

ထိုအခိုက် သင်္ဘော၏ ‘ကယ်ဘင်’ခေါ် အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး ဂျပန်မာတီနို(ကပ္ပတိန်)သည် ဦးညွှတ်အလေးပြုလျက် ဂျွန်အား ကုန်းပတ်ပေါ် တက်လာရန် ခေါ်လေသည်။

“ဟိုက်”

ဂျွန်ကလည်း ထ၍ ဂျပန်လို ပြောလိုက်ပြီးမှ ရောဒရစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မလိုပါဘူးဗျာ။ အသက်ကယ်လို့ ကျေးဇူးတင်စရာလည်း မလိုပါဘူး။ ကျုပ် စိတ်ထိုင်ကလည်း လူ့ဘဝကို စိတ်ပျက်ပြီး သေချင်နေချိန်က ခင်ဗျားကြောင့် စိတ်ထိုင်ပြန်တက်လာတယ်။ ဒါကိုလဲ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ ကြေးတင်တာ သဘောပဲ။ ဒါကြောင့်ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ဟာ အခုဘယ်သူက ဘယ်သူကို ကြေးတင် တာရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ တော့သွားပြီ”

“ဒီလိုပြောရင်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... ကျုပ်တို့နေခဲ့တဲ့ သင်္ဘောပေါ် ကြေးပြန်ဆပ်ရမယ်လို့ပဲ စိတ်ထဲစွဲနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကြေးထိုက်အရစ် ဆပ်တဲ့အနေနဲ့ မောင်ရင်ကို အမှန်တရားနည်းနည်းတော့ ပြောလိုက်

ပါမယ်။ ရှေ့လျှောက် ဂျပန်တွေနဲ့ ဆက်ဆံရမယ်။ အမြဲတမ်း သတိပြုဖို့က သူတို့ဘယ်တော့မှ မယုံလေနဲ့။ ဒီကောင်တွေက မျက်နှာခြောက်မျိုး၊ နှလုံးသား သုံးခုလောက်ရှိတဲ့ လူမျိုးတွေဖြစ်တယ်။ အဲဒါ သူတို့ လူမျိုးမှာကိုက စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ပြင်ပကမ္ဘာနဲ့ဆက်ဆံရာမှာ မမှန်တဲ့ နှလုံးသား အတုအယောင်ပစ်စပ်မှာထားရမယ်တဲ့။ နောက်နှလုံးသားတစ်ခုက မိမိရဲ့ မိသားစုဆွေမျိုးတွေ မိတ်ဆွေစစ်တွေအတွက် ရင်ထဲမှာ ရှိရမယ်လို့လည်းဆိုတယ်။ ဒါအပြင် နောက်ထပ်တတိယမြောက် နှလုံးသားတစ်ခု(တကယ်လို့ ၄ခုရှိတဲ့ နှလုံးသားအစစ်) တစ်ခုတည်းက သူ့မှမသိတဲ့ နေရာမှာ ဝှက်ထားသလို လျှို့ဝှက်ထားရမယ်တဲ့ဗျ။ ဒီဂျပန်တွေလည်း နိုင်စရာမရှိအောင် စိတ်ထား ရုတ်တရက် ပြောင်းတတ်တယ်။ ကတိဖျက်ပြီး သစ္စာဖောက်တတ်တယ်။

“ဒါထက် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါက ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်လဲ”

“ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ ကိုင်း . . . ကုန်းပတ်ပေါ်တက်ပြီး လွှဲအားကျွန်ဆီပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါဦး”

“အိုကေ . . . ကောင်းပါပြီ” ဂျွန်က ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး သင်္ဘောကုန်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သော် အိုဆာကာမြို့၏ ထည်ဝါခန့်ခြင်သော ရှုခင်းနှင့်မိုးထိအောင် မြင့်သည်ဟုထင်ရသည့် ရဲတိုက်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ရဲတိုက်ကြီးမှာ အထူးခိုင်ခန့်စွာဖြင့် ခံတပ်ကြီးသဖွယ် တည်ဆောက်ထားလှပတတ်မှု အဆောက်အအုံဆိုလျှင် ခုနစ်ထပ်၊ ရှစ်ထပ်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ နေထိုင်သော ရဲတိုက်ကြီးပင်ဖြစ်ရပေမည်။ ဤသို့တွေးရင်း ဂျွန်သည် ရုတ်တရက် ကျောချမ်းသွားသလို ဖြစ်မိလေသည်။

သင်္ဘောမှ ကုန်းပေါ်သို့တက်ကြပြီးနောက် ဂျပန်တွေက ဂျွန်အား ဖွဲ့စည်းထားသော ယာဉ်(ဝေါ)သဖွယ် လူထမ်းသော ထမ်းစင်တစ်ခုဖြင့်တင်၍ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်သို့ သွားကြလေသည်။

ယင်းအိမ်မှာပင် ဂျွန်အား ရေခဲခန်းစေပြီးနောက် ဂျပန်လူမျိုးတို့ စားရာအာဟာရ ဖြစ်သော ငါးစွပ်ပြုတ် ဟင်းချို ငါးကင် အနည်းငယ်နှင့် ငါးအစိတ်ဟင်းသီးဟင်းရွက်သနပ် စသည်တို့ဖြင့် ကျွေးမွေးကြသည်။

ဂျပန်အစား ဆန်ဖြင့်ချက်ထားသော ထမင်းတစ်ပန်းကန်ကိုလည်း စားရသည်။ ဂျွန်အနေဖြင့် ဆန်ဆို၍ နေပယ်လိမ့်မည် တစ်ကြိမ်သာ စားဖူးလေသည်။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား ဥရောပလူမျိုးတို့ အစားအစာဖြစ်သော အဖဲ

ကြက်သား၊ ပေါင်မုန့်၊ ထောပတ်၊ ကြက်ဥ စသည်တို့ကို အကြီးအကျယ် တောင့်တလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျပန်အစေခံ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဂျွန်ဆီသို့လာပြီး အဝတ်အစားများ ပေးလေသည်။ အဝတ်အစားများမှာ ပေါ်တူဂီ ပိုင်းလော့ ရော့ဒရစ် အပေးသော ဝတ်စုံများဖြစ်ပြီး ဂျပန်မိန်းကလေးက ကောင်းစွာ လျှော်ဖွပ်မိပူတိုက်ထားပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ဂျွန်က အဝတ်အစားလဲဝတ်နေစဉ် ဂျပန်မကလေးသည် အနီးမှ ရန်ကြည့်နေပြီး ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ရပ်ကို ကူညီ၍ စီးပေးလေသည်။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဘွတ်ဖိနပ်ကတော့ ပျောက်နေလေသည်။

အဝတ်အစားလဲပြီးသောအခါ ဂျပန်မိန်းကလေးက ဂျွန်အား လက်ဖက်ခြေဆန်ဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင် အသင့်ရောက်နေသော လူစီးယာဉ်(ထမ်းစင်)ပေါ်တက်ရန် ဖြောလေသည်။

ဂျပန်ဆာမူရိုင်းတစ်စုသည် ထမ်းစင်နားတွင် ရပ်နေကြရာ ခေါင်းဆောင်ဆုပ်သုက ဂျွန်အား ဦးညွှတ်အလေးပြုပြီးမှ ထမ်းစင်ပေါ်သို့ ဧကန်ရန် ညွှန်ပြသဖြင့် ဆတ်လိုက်ရတော့သည်။

ထမ်းစင်မှာ ရွှေခေတ် အာရပ် နိုင်ငံများတွင် အသုံးပြုသည့် ပုံစံမျိုး ခိုင်ခန့်နှင့်တကွ သပ်ရပ်စွာပြုလုပ်ထားသည်ဖြင့် ဖွင့်ပိတ်၍ ရသော ပိတ်ခန်းဆီးများ ဖြစ်ပြီး တပ်ဆင်ထားသည်။ ဂျွန်တက်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ဂျပန်ဆာမူရိုင်း တစ်ဦးက ခန်းဆီးများကို ဆွဲပိတ်လိုက်ရာ ဂျွန်လည်း ဘာမှမမြင်ရတော့ချေ။

အလုပ်သမားများကလည်း ချက်ချင်း ထမ်းစင်ကို ထမ်း၍ ရှေ့သို့ သွားကြလေသည်။

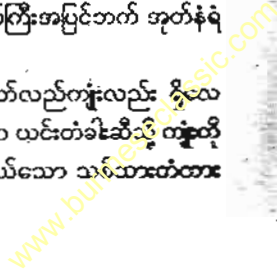
အတန်ကြာသွားရပြီးနောက် ထမ်းစင်သည် ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေသည်။

“ဒီအခြေကျမှ ငါကြောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဂျပန်တွေက အထင်သေးသွားမိနေမယ်။ ခပ်တည်တည် ရင်ဆိုင်မှတော်မယ်”

သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထဲမှ အားပေးပြီးနောက် ဂျွန်သည်ထမ်းစင်ပေါ်မှ ဆင်းချိတ်သည်။

သူသည် ပေသုံးဆယ်ခန့်မြင့်သော အုတ်နံရံကြီး တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ ရဲတိုက်ကြီးအပြင်ဘက် အုတ်နံရံကြီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။

အုတ်နံရံက နန်းတော် မြို့ရိုးနှင့်တူပြီး ပတ်ပတ်လည်ကုန်းလည်း ခွဲလှသည်။ အုတ်နံရံကြီး၏ တစ်နေရာတွင် တံခါးကြီးတစ်ခုရှိရာ ယင်းတံခါးဆီသို့ ကျွန်တို့ ဦးဆောင်ပြီး သွားရန်အတွက် ပေနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ကျယ်သော သစ်သားတံတားကြီးတစ်ခုလည်း ဂျွန်က မြင်ရလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မီးခိုးရောင် ကိုမိခို ဝတ်စုံများဝတ်ထားသော ဆာမူရှို သူရဲကောင်း များစွာရှိနေသည်။ သူတို့ ကိုမိခိုက ရိုးရိုး ဂျပန်အရပ်သားများ၏ဝတ် ကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ခမ်းပတ်များ ပတ်ထားပုံမှာ စစ်ဝတ်စုံ ယူနီဖောင်းသဖွယ် ဖန်တီးထား ပေသည်။ ရင်ဘတ်နှင့် လက်မောင်းတွင် အပြာရောင် ပန်းပွင့်သဏ္ဍာန်လို(တပ်ဖွဲ့ ဆိပ်သဘော) အမှတ်အသားများလည်း တပ်ဆင်ထားပေးသည်။

“အန်ဂျင်ဆန်”

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူက လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးသည်လည်း ဂျွန်ကဲ့သို့ပင် အလုပ်သမားလေးဦး ထမ်းရသော လူနီးယာင့် (ထမ်းစင်) တစ်ခုပေါ်တွင် တိုင်နေလေသည်။ သူ၏ယူနီဖောင်းကလေး အညိုနှင့်ရောင်ဖြစ်ပြီး အနက်ရောင် ခါးစည်း(ခါးပတ်) တစ်ခုပတ်ထားသည်။

ဟိရိုမတ်ဆူ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် လက်နက်ကိုင် ဆာမူရှိုင်း ဝါးဆယ် ဝိုင်းရံထားလေရာ သူတို့၏ယူနီဖောင်းတွင်လည်း ပန်းပွင့်လို တပ်ဖွဲ့တံဆိပ် အမှတ် အသားများ တပ်ဆင်ထားသည်။ သို့သော် တံဆိပ်အရောင်က ကြက်သွေးရောင် ဖြစ်နေသည်။ ဂျွန်အားလာခေါ်သည့် ဂျပန်သင်္ဘော တိုင်ထိပ်တွင် လွှင့်ထူထားသော အလံမှ အမှတ်အသားနှင့် တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်နေသည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ တံဆိပ်အမှတ်အသားဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား သည်။

ဂျွန်သည် ဟိရိုမတ်ဆူအား ဦးညွတ်၍ အလေးပြုလိုက်ရာ အဘိုးကြီး ကလည်း ပြန်၍ အလေးပြုပြီးနောက် သူ၏နောက်သို့လိုက်ခဲ့ရန် လက်ဟန် ခြေဟန် အချက်ပြပါသည်။

ရဲတိုက်တံခါးဝမှ တာဝန်ကျ အရာရှိနှင့်တူသော ဂျပန်ဆာမူရှိုင်းတပ် သည် ရှေ့သို့ထွက်လာရာ စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူက စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ပြလိုက် သည်။ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ ခွင့်ပြုချက်အမိန့် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

တံခါးမှ ဂျပန်ဆာမူရှိုင်းက စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ဟိရိုမတ်ဆူက ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်သည်။ ဂျပန်အရာရှိသည် ဂျွန် ရပ်နေရာသို့ တစ်ချက်ထု ကြည့်ပြီးနောက် ဟိရိုမတ်ဆူနှင့် အဖွဲ့အား သစ်သားတံတားမှတစ်ဆင့် ရဲတိုက်ခြင်း အတွင်းသို့ ဝင်ရန်ခွင့်ပြုလေသည်။

မီးခိုးရောင် ကိုမိခို ယူနီဖောင်းဝတ် ဆာမူရှိုင်းတစ်စုက ကိုယ်ရံတော် တစ် သဖွယ် သူတို့အား ခြံရံ၍ လိုက်ပါလာလေသည်။

ဂျွန်သည် တံတားပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက်ရင်း ကျွန်းနှင့်တကွ ရဲတိုက်စုံရဲကြီး အနေအထားကို အကဲခတ်လေ့လာကြည့်ရာ ဤရဲတိုက်ကြီးအား ပြင်ပမှ ထိုးစစ်ခံ တိုက်ခိုက်ရန် ခဲယဉ်းလှသည်ဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလေသည်။

ပြင်ပမှ ရန်သူတပ်သည် ကျွန်း၏တစ်ဖက်ကမ်းပြင်ပမျက်နှာစာရှိ ဝထဝ တတုတ် တပ်သားများကို တစ်ယောက်မကျန်အောင် တိုက်ခိုက်သုတ်သင်နိုင်သည့် တိုင်အောင် အုတ်မြို့ခွဲပေါ်မှ လေးသည်တော်တို့က မြားဖိုးရွာ၍ တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် ပြင် ကျွန်းဖြတ်ကူးသည့် တံတားကို ဖျက်ခါးပစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ရန်သူတပ်များသည် ခည်သို့မှ ရဲတိုက်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

တစ်မိုင်ပတ်လည်ခန့်ရှိသော အုတ်မြို့ခွဲကြီးကလဲ ထုအားဖြင့် ပေနစ်ဆယ် ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသဖြင့် အလွန်တောင့်တင်းခိုင်ခန့် လှသည်။

အုတ်မြို့ခွဲက တစ်ခုတည်းမဟုတ်။ နှစ်ထပ်ရှိလေသည်။ ပြင်ပမှနေ၍ တိုက်ခိုက်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းသော ခံတပ်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်နေတော့သည်။

အတွင်း၌ ဆာမူရှိုင်း စစ်သည်အင်အား မည်မျှရှိလေသနည်း။

ဂျွန်၏ စိတ်ထဲတွင်ကား မိမိတို့ အင်္ဂလန်ပြည်မှ နာမည်ကျော်လန်ဒန် မျှော်စင်ကြီးထက်ပင် ပိုမိုခိုင်ခန့် လုံခြုံသည်ဟု မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

လျှောက်သွားကြရင်း နောက်ထပ် ကင်းဂိတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပြန်သည်။

ဤတွင်လည်း ကင်းဂိတ်မှ ဆာမူရှိုင်းက စာရွက်စာတမ်းများကို အသေးစိတ် စစ်ဆေး ကြည့်ရှုပြီးမှ ဆက်သွားခွင့်ပြုလေသည်။

ရဲတိုက်ကြီးအတွင်းဘက်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ အဆောက်အဦများ၊ စုသွားလမ်းများ အတော်များပြားသည်ကို ဂျွန်ကသတိပြုမိသည်။

တတိယမြောက် ကင်းဂိတ်တွင် ထပ်မံ စစ်ဆေးခံရပြီးနောက် ရှေ့ဆက် သွားရာ ရေအပြည့်နှင့် ကျွန်းတစ်ခုတွေ့ ရပြန်သည်။

ဂျွန်သည် သာမန်လူတို့ထက် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ ရေကြောင်း ပြုမှု(ပိုင်းလော့) အဖြစ် အတွေ့အကြုံ ဝါရင့်သူပီပီ၊ လမ်းအမှတ်အသား မှတ်သား စရာ အရာဝတ္ထုမှန်သမျှကို တစ်ခါမြင်ရုံနှင့် မမေ့တော့ဘဲ မှတ်မိနေသည်။ သို့သော် ဆရာ ဂျပန်ရဲတိုက်ကြီးအတွင်းရှိ များပြားလှသော အဆောက်အအုံများ၊ လမ်းများက ခွပ်ထွေးလွန်းသဖြင့် မမှတ်မိရုံမက မျက်စိလည်နေသည့်အဖြစ်မျိုး ရောက် နေတော့ သည်။

ရဲတိုက်ကြီး၏ အဆောက်အအုံအပေါ်ထပ်များမှလည်းကောင်း၊ မျှော်စင် များမှလည်းကောင်း၊ မီးခိုးရောင်ကိုမိခိုယူနီဖောင်းဝတ် လက်နက်ကိုင်ဆာမူရှိုင်း မြောက်မြားစွာက မိမိတို့အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ကိုလဲ ဂျွန်က သတိပြုမိလေသည်။

နေရာတကာတွင်ရှိနေသော ဆာမူရှိုင်းစစ်သည်အင်အားပမာဏနှင့် ထောင်နှင့်ချီရှိနေပေသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံကို သင်္ချာစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့်ပြင် လက်နက်အပြည့်အစုံ တိုက်စစ်ကြပေသည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ ရဲတိုက်ကြီးက တတယ်ပင် ကြီးလှယ်လှသည်ဖြင့် မိမိမသိရသေးသော လျှို့ဝှက်ချက်များလည်းရှိရမည်ဟု တွက်မိလေသည်။

ဂျပန်ဆာမူရိုင်းများသည် မီးခိုးရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားကြရာ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် စစ်သည်များက အညှီရောင်၊ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သူ ဆာမူရိုင်းများနှင့် တစ်ခြားမိဖြစ်သလော့၊ အညှီရောင် စစ်သည်များက ဆန့်ကျင်ဘက် အုပ်စုမှ ရန်သူများဖြစ်လေသလော့၊

ဂျပန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဂရုစိုက်ကြည့်ရင်း အသေးစိတ် မှတ်သားထားလိုက်သည်။

လက်ဝဲဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပန်းမျိုးစုံ ပွင့်နေသည့် ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုရှိပြီး သစ်သားတံတားငယ်များ ဖြတ်ဆောက်ထားသော ချောင်းငယ်တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ရဲတိုက်အတွင်းရှိ လမ်းများက ကျဉ်းမြောင်းလေသည်။

သာမန်အရပ်သား ရပ်သူရွာသားဆို၍ လုံးဝမမြင်ရဘဲ ရာပေါင်းများစွာသော အစေခံကျေနပ်များနှင့် ဆာမူရိုင်းစစ်သည်များကိုသာလျှင် နေရာတကာ တွေ့မြင်နေရသည်။

အရေးကြီးသော အချက်တစ်ချက်ကား အမြောက်လက်နက်ဆို၍ တစ်လက်တလေမှ မမြင်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဒီဂျပန်တွေဆီမှာ အမြောက်လက်နက် မရှိတာတော့ သေချာတယ်” ဟု ဂျပန်သည် စိတ်ထဲ မှတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ဂျပန်သည် ဂျပန်စစ်ဘုရင်၏ ရဲတိုက်ကြီးအား ပြင်ပမှထိုးစစ်တိုက်ခိုက်ရလျှင် မည်သို့နေမည်နည်းဟု တွက်ကြည့်မိပြန်သည်။

ဂျပန်များတွင် စား၊ လှံ၊ လေး၊ မြား သာရှိပြီး မိမိတို့ဘက်မှ ခေတ်မီဆေးနတ် အမြောက်လက်နက်ရှိပါက ရဲတိုက်ကြီးကို အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက်နိုင်မည်လော့၊ အမြောက်ကြီးများဖြင့် အုတ်မြို့ရိုးကို ပစ်ခတ်ဖျက်ဆီးကာ ရဲတိုက်ကြီးထံ မီးခွံဖျက်ဆီးပစ်လျှင် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော့၊

အရေးအကြီးဆုံး အချက်ကား မိမိတို့အနေဖြင့် အုတ်မြို့ရိုးအပြင်ဘက် ပထမကျားကို ဖြတ်ကူးနိုင်ရန်ပင် မလွယ်ကူခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မိမိတို့က စစ်မြေပြင်သုံး အမြောက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်သော် ရဲတိုက်တွင်းရှိ ဂျပန်များသည် မရွံ့မလှခံရမည်ဖြစ်သော်လ် အညံ့မခံ၊ အနူးမပေးဘဲ ရွဲကောင်းကောင်းနှင့် ဆက်လက်ခုခံပါက အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ ကြာရှည်စွာ ခုခံနိုင်လောက်အောင် ရဲတိုက်ကြီး၏ အနေအထားက ခိုင်ခန့်ကောင်းမွန်နေပေသည်။ သူတို့အတွက် စားနပ်ရိက္ခာသာ လုံလောက်စွာရှိလျှင် ပြင်ပမှ မည်သို့ပင် အမြောက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်စေကာမူ ရဲတိုက်ကြီးကို မစွန့်လွှတ်ဘဲ ဆက်လက်ခုခံနိုင်မည် အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေပေသည်။

ထိုကြောင့် ပြင်ပမှတိုက်ခိုက်သူအဖို့ အဓိကပြဿနာကား ရေအပြည့်ရှိသော ကျွန်းကို ဖြတ်ကူးနိုင်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ ဖြတ်ကူးရပါမည်နည်း။ လော့၊ သို့မဟုတ် ဖောင်များဖြုတ်၍ ဖြတ်ကူးလျှင် ရနိုင်မည်လော့။

ဤသို့လျှင် စစ်ဆင်ရေး နည်းဗျူဟာကို စိတ်ထဲခန့်မှန်းနေဆဲကြည့်နေစဉ် မှာပင် ဂျပန်စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ထမ်းစင်(ဝေါ)သည် ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေသည်။

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည်လည်း သူ၏ ထမ်းစင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ရောက်ရှိသွားသောနေရာကား အလွန်ခိုင်ခန့်သော သဲနားကွပ်သစ်သား ဆံခါးကြီး၏ ဂိတ်ဝပ်ဖြစ်သည်။ တံခါးကြီးမှာ ထူပေနှစ်ဆယ်ခန့် အုတ်နံရံကြီးကို ဖောက်၍ တပ်ဆင်ထားလေသည်။

ထူးခြားသည်ကား ဤတံခါးဝရှိ လုံခြုံရေး အစောင့်များမှာ အခြား ကင်းဒီတ်များမှာလို မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် ဆာမူရိုင်းများ မဟုတ်ဘဲ အညှီရောင် ကိမိုနိုဝတ်စုံဝတ်ထားသူ လက်နက်ကိုင်ဆာမူရိုင်းများ ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

မူလက မိမိတို့နှင့်လိုက်ပါလာသူ မီးခိုးရောင် ဆာမူရိုင်းများသည် လှည့်၍ ပြန်ထွက်သွားကြလေသည်။

အညှီရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် ဆာမူရိုင်းများက မီးခိုးရောင်အဖွဲ့အား မုန်းတီးသည့်အမှုအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်ကိုလည်း ဂျပန်က သတိပြုမိလေသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် အနီရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် ဆာမူရိုင်းများနှင့် မီးခိုးရောင် ဆာမူရိုင်းများသည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရန်သူလို သဘောထားကြကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

စစ်သူကြီး(ဟိရိုမတ်ဆူ)သည် ဂိတ်တံခါးဝကြီးမှ အတွင်းသို့ ရှေ့ဆောင်၍ လျှောက်ဝင်သွားရာ ဂျပန်ကလည်း နောက်မှ လိုက်ဝင်သွားရလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသား အုတ်တံတိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ကြပြီး ဆာမူရိုင်းများက အပြင်ဘက်တွင် ရပ်စောင့်နေကြသည်။

အတွင်းဘက်ရှိ မြေတွက်လပ်တွင် လည်းကောင်း၊ မလှမ်းမကမ်းတွင် မြင်နေရသော ပန်းခြံတစ်ခု ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်းကောင်း နောက်ထပ် အညှီရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် ဆာမူရိုင်း မြောက်မြားစွာ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိကြသည်။

ဂျပန်တို့သည် ပန်းခြံတစ်ခုကို ဖြတ်လျှောက်ပြီး ခံတပ်နှင့်တူသော အဆောက်အအုံတစ်ခုသို့ သွားကြရလေသည်။

ဟိရိုမတ်ဆူသည် အဆောက်အအုံသို့ အဝင်တွင် ဖိနပ်ချွတ်ပစ်လိုက်ရာ ခွန်ကလည်း ထိုနည်းတူ ဖိနပ်ချွတ်လိုက်လေသည်။

ဝင်ဝင်ချင်း တွေ့ရသော စင်္ကြံတွင်ကား အလွန်အဖိုးထိုက်တန်ရှိသော ဆော်လေကြီးများလို ဖန်တီးထားသည့် ဂျပန်တာကာမိ ခေါ် မြက်ဖျားကြီးများ အပြည့် ခင်းထားလေသည်။ မြက်ဖျားတစ်ချပ်လျှင် အကျယ်အားဖြင့် မြောက်ပေသုံးဆယ့်ခန့်

ရှိလေရာ ဂွန်အနေဖြင့် ထိုသို့ကြီးသော ဖျာမျိုးကို မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။
ဖျာများကို ဆက်စပ်၍ ခင်းထားပုံကလည်း အခန်း၏ လေးဖက်လေးတန်း နံရံများနှင့် ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းဖွဲ့ထားပုံကပင်လျှင် ဖျာအရေအတွက် မည်ရွေ့ မည်ဖွဲ့ဆိုလျှင် အခန်းက အလျားအနံ ဘယ်နှစ်ပေရှိမည်ဟု အတိအကျ တွက်ချက်ဖွဲ့ထားဟန် တူပေသည်။

ဤသည်မှာလည်း ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ထူးဆန်းသော ခလေထုံးစံတစ်ခု ပေလော။

ဟိရိုမတ်ဆူနှင့် ဂွန်တို့သည် လှေကားတစ်ခုမှ တက်သွားကြရပြန်သည်။ အညှီရောင်ယူနီဖောင်းဝတ် ဆာမူရိုင်း စစ်သည်တွေကိုလည်း နေရာတကာတွင် တွေ့နေရလေသည်။ နံရံများတွင် လေဝင်ပေါက်များ ပြုလုပ်ထားခြင်းကြောင့် ယင်း လေပေါက်များမှ နေရောင်ခြည်များ ထိုးဝင်နေသည်ကိုလည်း ဂွန်က သတိပြု လေသည်။

သူတို့သည် ကြောင်လိမ်လှေကားလို တွေ့ပတ်တတ်ရသော လှေကားတစ် ခုမှ တက်သွားကြရပြန်သည်။ ရောက်လေရာနေရာတိုင်းတွင် လက်နက်ကိုင် ဆာမူရိုင်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဆာမူရိုင်းများမှာ အညှီရောင်ယူနီဖောင်း ဝတ် ထားသူများချည်းဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် အပေါ်မှစီးကြည့်၍ မြင်ရသော နေရာသို့ရောက်သွား ကြလေသည်။

သည်တော့မှ ဂွန်လည်း ယခု သူတို့ရောက်နေသော နေရာနှင့်အပြိုင်ဘက် ကျုံးအကြား အုတ်နံရံ သုံးထပ်တိတိ ခြားနေကြောင်းသိရှိရလေတော့သည်။

အပေါ်ဘက်စကြိုအတိုင်း ဆတ်လျှောက်သွားရာ ထောင့်ချိုးတစ်ခုအ ရောက်တွင် ချိုးကွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုနေရာမှ ပေငါးဆယ်ခန့်အကွာတွင် စကြိုသည် ဆုံးနေပြီဖြစ်လေသည်။

ဂွန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ကျိတ်၍ အားပေးနေမိသည်။

ယခုအချိန်တွင် ငါသည် စိတ်ဓာတ်မကျရန် အရေးကြီးသည်။ ဂျပန်တွေ ရှေ့မှောက်၌ ကြံ့မဲပျက် သတ္တိကောင်းသူတစ်ယောက်အသွင်နေမှ ဖြစ်မည်။ သို့မ ဟုတ်ပါက သူတို့က အထင်သေးကြမည်ဖြစ်သည်။

ငါ၏စိတ်ထဲတွင် ရှေ့လျှောက် မည်သို့ခြေလှမ်းလှမ်းမည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ထားပြီး မဟုတ်ပါလော။

ဤသို့လျှင် စိတ်ထဲ၌ သူ့ကိုယ်သူ အားပေးနေမိလေသည်။

နောက်ဆုံးတံခါး၏ ရှေ့တွင်ထား လူငယ်အရာရှိတစ်ဦး ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ သော ဆာမူရိုင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က စောင့်ကြပ်လျက်ရှိလေသည်။ သူတို့အားလုံး၏

ညာဘက်လက်သည် ဆာမူရိုင်းစားရှည်တို့ အသွင်ကိုင်ထားကြသည်။ သို့သော် စားဖို့ စားအိမ်ထဲမှ အပြင်ဘက်သို့ ဆွဲထုတ်ထားချေ။

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့၏ စည်းကမ်းစနစ်မျိုး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပုံတို့ကို ကြည့်ပြီးတော့နပ်သဘောကျသွားဟန် တူသည်။

တကယ်တော့ ဤအထူးကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့မှ ဆာမူရိုင်းအားလုံးတို့ သူ ထိုက်တိုင်က လူပေါင်းမြောက်မြားစွာကြားမှ ခေါင်းခေါက်ရွေးချယ်ခဲ့ပေသည်။

ဟိရိုမတ်ဆူ အနေဖြင့် အရေးကြီးဆုံးတာဝန်ဟု ယူဆထားသည်ကား စစ် အုရင်ကြီး တိုရာနာဂါ၏ လုံခြုံရေးနှင့် ရန်သူလက်သို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မကျ ရောက်အောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။

သဘောဆိုက်လျှင် ဆိုက်ခြင်း ဟိရိုမတ်ဆူသည် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါထံ အပြန်ဆုံးသတင်းပို့ရင်း သူမရှိခိုက် မလိုလားဖွယ်ဖြစ်ရပ်များ ရှိခဲ့သလောဟု ချီးမွမ်းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာဟူ၍ ဘာမှပြောပလောက် အောင် မရှိခဲ့ကြောင်း သိရမှ စိတ်အေးသွားခဲ့သည်။

တစ်ခုရှိသည်ကား မိမိတို့ဘက်မှ လွတ်ထားသော စပိုင်(သူလျှို)များ၏ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းချက်အရ ရန်သူအုပ်စုက အရှေ့ဘက်နှင့် မြောက်ဘက် စစ်မျက်နှာ တွင် စစ်သည်အင်အား အလုံးအရင်းနှင့် စုဆောင်းကာ စစ်ဖြစ်နေသည်ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်မိမိတို့ဘက်မှ အထူးအားကိုးထားသော မဟာမိတ်နှစ်ဦး ခရစ်ယာန် အာသာဝင် ဝိုင်မီယို နယ်စား အိုနိုရှိနှင့် ကီယားမားသည် ရန်သူစစ်ဘုရင် အီရိုဂိုဘက် သို့တူးပြောင်းသစ္စာခံလိမ့်မည်ဟုလဲ ကောလာဟလသတင်းများ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည်။

ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် ဟိရိုမတ်ဆူသည် စစ်ဘုရင်တိုရာနာဂါအား ဤ ရဲကိုက်မှ ထွက်ခွာပြောင်းရွှေ့ရန် အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏စကား မအောင်ခဲ့ပါချေ။

ဟိရိုမတ်ဆူသည် ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့၏တပ်မှူးလူငယ်အရာရှိ ရွှေတည် ထည့် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်း အကွာတွင်ရပ်လိုက်သည်။

ယိုရိုနာဂါက သာမန်ဆင်းရဲသား လူတန်းစားမှ ပေါက်ဖွားလာသူ မထုတ်
ဘူး။ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ ကွန်ဆော့(မယားငယ်)တစ်ဦးမှ မွေးဖွားသူဖြစ်၍
စစ်ဘုရင်ကြီး၏ သားအရင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ဖခင်ဖြစ်သူ တိုရာနာဂါအား ကိုး
ကွယ်လှမတတ် ကြည်ညိုသူလည်းဖြစ်သည်။

သူ၏အမိန့်ပေးချက်အရ ဆာမူခိုင်းနှစ်ဦးရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး ရှာဖွေသော
အခါ ဂျွန်သည် ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ အသာတကြည်ပင် ရှာဖွေခံလိုက်သည်။

ဆာမူခိုင်းနှစ်ဦး ရှာဖွေပုံကလည်း အလွန်စေ့စပ်သေချာလှသည်။ သူ၏
ဆိုယ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု ဝှက်ယူလာသည် ဆိုပါက မည်သည့်နည်းနှင့်မှ လွတ်မည်
မဟုတ်။ သေချာပေါက်တွေ့သွားလိမ့်မည်ဟု ဂျွန်က စိတ်ထဲမှမှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ကျေနပ်လောက်တော့မှ ယိုရိုနာဂါသည် သူ၏လူများအား အချက်ပြလိုက်
ရာဆာမူခိုင်းများက တံခါးပေါက်မှဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

တံခါးကြီးကိုမူ ယိုရိုနာဂါကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးလေသည်။

တံခါးပေါက်မှ ဝင်လိုက်သောအခါ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီး
ဆစ်ခုသို့ ရောက်သွားလေသည်။

အတွင်းဝင်ပြီးနောက် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
အထောက်အပံ့ချလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ဓားလက်နက်များကို ခါးမှချွတ်၍
ချွတ်တည့်တည့်တွင် အသာချပြီးမှ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ထောက်ကာ
ညွှတ်လျက် အလေးပြုလေသည်။

ယိုရိုနာဂါသည် ဂျွန်ဘက်သို့လှည့်၍ ဟိရိုမတ်ဆူ နည်းတူလိုက်လုပ်ရန်
ထက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ညွှန်ကြားလေသည်။ ဂျွန်ကလည်း အမိန့်အတိုင်း ခူးထောက်
အလေးပြုလိုက်သည်။

အခန်းကြီးအား ခြေလှမ်းအားဖြင့် ရေတွက်တိုင်းထွာရသော် ခြေလှမ်း
အေးဆယ်ခန့် ပတ်လည်ရှိ စတုရန်းပုံအခန်းဖြစ်ပြီး အမြင့်ကပေနှစ်ဆယ် မြင့်လေ
သည်။

တစ်ခန်းလုံး တာတာမိ(မြက်ဖျာ)များအပြည့်ခင်းထားလေသည်။ အခန်း၏
ထစ်ဖက်အစွန်တွင် တံခါးနှစ်ခုရှိပြီး စင်မြင့်တစ်ခုလည်းရှိသည်။ ယင်းစင်မြင့်
ရွှေနားတွင် ခြေပန်းအိုးကြီးတစ်ခု၌ ချယ်ရီပန်းများ ထိုးစိုက်ထားပုံက အခန်းတစ်ခန်း
ထုံးအား အရောင်အသွေးဖြင့် အလှတန်ဆာ ဆင်ထားသလိုရှိသည်ပြင် မွှေးကြိုင်
သော ရနံ့ဖြင့် သင်းယုံ့စေလျက်ရှိသည်။

တံခါးပေါက် နှစ်ခုလုံးရှေ့တွင် လက်နက်တိုင် ဆာမူခိုင်းများက စောင့်ကြပ်
ထုတ်ရှိသည်။

ရွှေနားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လည်း ဂျပန်ဆာမူခိုင်း နှစ်ဆယ်ခန့်သည် တင်ထုတ်
နေ၍ ထိုင်နေကြသည်။

အခန်း (၂)

တံခါးဝတွင်စောင့်နေသော တပ်ဖွဲ့၏ အရာရှိ(တပ်မှူး)လူငယ်၏ အမည်
ကား ယိုရိုနာဂါ ဖြစ်လေသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေး
သော်လည်း စိတ်ခက်ထန်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။
သူသည် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူကိုမြင်လျှင် စတင်နှုတ်ဆက်လေသည်။
“မင်္ဂလာနံနက်ပါ ခင်ဗျာ... စစ်သူကြီးမင်း၊ ဒီကိုပြန်ရောက်လာတဲ့အတွက်
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တိုရာနာဂါသခင်က ကျုပ်လာတာကို စောင့်နေ
တယ်”

ဟိရိုမတ်ဆူက ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းမှာ သူ့အား စစ်ဘုရင်
တိုရာနာဂါ ရှေ့မှောက်သို့ ချက်ချင်း ဝင်ခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုလိုက်သည့် သဘောထင်
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ ကိုယ်တိုင် အဆင့်စောင့်နေသည်မှာ
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ယင်းသို့ စစ်ဘုရင်ကြီးက စောင့်နေခြင်း
မဟုတ်လျှင်လည်း ဟိရိုမတ်ဆူအား တပ်မှူး ယိုရိုနာဂါသည် ဝင်ခွင့်ပြုမည်ဖြစ်ပေသည်။

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူကား စစ်ဘုရင်ကြီး၏ရှေ့မှောက်သို့ အချိန်မရွေး
နေရာညပါ (ကြိုတင်ခွင့်မတောင်းဘဲ) ဝင်ရောက်ခွင့် ရရှိထားသူဖြစ်ပေသည်။ ထို
အထူးအခွင့်အရေး ရရှိထားသူဆို၍ ဂျပန်တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် သုံးဦးသာရှိကြောင်း
ယိုရိုနာဂါက ကောင်းစွာသိရှိထားလေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ယိုရိုနာဂါသည် သူ၏တာဝန်ဝတ္တရားကို ကျေပွန်သည့်
အနေဖြင့် သူ၏တပ်ဖွဲ့မှ ဆာမူခိုင်းများဘက်သို့ လှည့်၍...
“ဟေ့... ဟိုမျက်နှာဖြူအမိုင်းအမိုင်းကို အသေအချာ ရှာဖွေကြည့်စမ်း
ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

စင်ပြင်ပေါ်တွင်ကား ဘုရင်ကြီး တို့ရာနာဂါသည် ကူရှင်(၅)တစ်ခု၌ ထိုင်လေသည်။ သူသည် အလှပမွှေးထားသော လင်းယုန်ငှက် တစ်ကောင်၏ အကောင်နုနေသည်ကို သေချာယုယစွာ ပြုစုဆေးဝါးထည့်နေလေသည်။

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူနှင့် ဖွန်တို့နှစ်ယောက် ဝင်သွားချိန်တွင် စစ်ဘုရင်ဟိရိုမတ်ဆူသည် လည်းကောင်း၊ အခန်းတွင်း၌ ကျန်လူများသည်လည်းကောင်း စစ်သူကမှ သတိပြုရရှိက်ပုံမရချေ။

ဟိရိုမတ်ဆူက ခပ်တည်တည် နေသော်လည်း ဖွန်သည် ပေါ်တူစီရိုလော့ရောဂရစ်က သင်ကြားပေးသည့်အတိုင်း တိုရာနာဂါအား ဂျပန်တို့ထုံးစံကောင်းစွာဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်ပြီးမှ ကြမ်းပြင်ပေါ် တင်ဖျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်လေသည်။

အခန်းတွင်း၌ ဂျပန်အားလုံး၏ မျက်လုံးများက ဖွန်ကိုသာလျှင် အာရုံစိုက်ကြည့်ကြလေသည်။

ဝင်ခေါက် တံခါးနားတွင် ရပ်နေသူ ကင်းတပ်မှူး ယိုရိုနာဂါ၏ လက်ထက်စက်တ လျှင်မြန်သွက်လက်စွာ ဓားရှည်တို့ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ဤသည်မှာ ဦးညွှတ်အလေးပြုနေသော ဟိရိုမတ်ဆူကလည်း သတိပြုမိလေသည်။

ဖွန်သည်သူ့အား ဂျပန်တွေအားလုံးက ဝိုင်းအကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ သိသော်လည်း ခပ်တည်တည်ပင် ဆက်နေလိုက်သည်။ ပေါ်တူစီ ဝိုင်းလော့ ရောဂရစ်ပြောပြခဲ့သော စကားများကိုလည်း ကြားယောင်နေမိသည်။

“ဂျပန်လူမျိုးတွေ ကြားမှာ အရေးကြီးတာက လုံးဝကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဖန်မပြတ် ခပ်တည်တည်နေဖို့ အရေးကြီးတယ်ဗျ။ ဟိရိုမတ်ဆူက ဘယ်လိုနေနေ၊ အပြိုင်ဘက်ကတော့ ရဲရင့်ပြီး သတ္တိကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟန်မျိုး လုပ်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

အထက်ပါအကြံပေးချက်အတိုင်း ယခုဖွန်သည် ဂျပန်တွေအားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေသည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ခပ်တည်တည်နေပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ရဲရင့်စွာပင် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါအား လှမ်းကြည့်နေလိုက်ရာ ဂျပန် တိုရာနာဂါကလည်း ဖွန်အား တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

တိုရာနာဂါသည် စိတ်ဓာတ် အလွန်ငြင်းထန်သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းထိ ဖွန်က အကဲခတ်မိလေသည်။ ခေါင်းဆောင်မှုအရည်အချင်းရှိပြီး လက်အောက်ငယ်သားများအပေါ် ဩဇာညောင်းမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ဖွန်သည် တိုရာနာဂါအား ခေတ္တမျှကြည့်နေပြီးနောက် ဂျပန်လူမျိုးထုံးစံအတိုင်းဦးညွှတ် အလေးပြုလိုက်သည်။ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် ဖွန်၏ အပြုအမူကို ခပ်တည်တည်လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် သူ့လုပ်လက်စ လင်းယုန်ငှက်အား

စိတ်လက်၌ ဆေးဝါးပြုစုပေးနေလေသည်။

စောစောက တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော တင်းမာမှုသည် လော့ရောဂရစ်များသလို ဖြစ်လာလေသည်။

လင်းယုန်ငှက်မှာ အထီးမဟုတ်။ အစ်မဖြစ်ပြီး အရောင်အသွေး လှပသော သန်စွမ်းအားရှိပုံရလေသည်။ ထိုငှက်တို့ထိန်းကျောင်း ကိုင်တွယ်ရသူ ဆာမူအဘိုးကြီးသည် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ ရှေ့တွင် နှုတ်လျက် ငှက်ကို ညင်သာယုယ ထိန်းကိုင်ထားလေသည်။ တိုရာနာဂါက လင်းယုန်ငှက်ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက် ယုယသလို ယုယစွာကိုင်တွယ်ပြီး တိရစ္ဆာန် ဆေးကုသနည်းဖြင့် ဆေးဝါးထည့်ကာ ပြုစုလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အလွန်ရိုင်းပြီး လူကြောက်တတ်သော လင်းယုန်ငှက်သည် သူ၏လက်တွင် ငြိမ်နေခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ရှေးခေတ် ဂျပန်ပြည်၌ အထက်တန်းလွှာများသည် လင်းယုန်ငှက်များကို အမြတ်တနိုး မွေးမြူထားလေ့ရှိပါသည်။ မြန်မာပြန်သူ)

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ နာမည်အပြည့်အစုံမှာ ယိုရိုတိုရာနာဂါ ဖြစ်လေသည်။ ပြည်နယ်ရှစ်ခုကို အပိုင်စားရသော ကွန်တိုနယ်စားကြီးဟုလည်း ခေါ်သည်။ ဤသည် ဂျပန်အင်ပိုင်ယာ၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း စစ်တပ်အားလုံး၏ သေနာပတိလည်း ဖြစ်သည်။ စကရာဇ်မင်းမြတ်၏ အတိုင်ပင်ခံ ခိုရှင်ကောင်စီ သဘာပတိလည်း ဖြစ်ပေသည်။ အဘီရပ်အားဖြင့် တိုရာနာဂါသည် ခန္ဓာကိုယ် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ခိုက်ခိုက် ဖြစ်လေသည်။ သူ၏နာခေါင်းက သာမန်ထက် အနည်းငယ်ပိုကြီးပြီး မျက်ခုံးမွှေး၊ ခေါင်းမွှေးနှင့် မှတ်ဆိတ်မွှေးများ ထူလေသည်။

အသက် ငါးဆယ်ရှစ်နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကျန်းမာသန်စွမ်းလျက်ပင်ရှိသေးသည်။ ဝတ်ထားသော တီပိုနိုဝတ်စုံက အခန်း အညိုရောင်ဖြစ်သော်လည်း ခါးကြားတွင် ထိုးထားသည့် သူ၏ဓားများက အာဇာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံး ဓားများဖြစ်လေသည်။

တိုရာနာဂါသည် လင်းယုန်ငှက်အား ဆေးဝါးထည့်ပေးပြီးနောက် ကြင်နာလှစွာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း

“တစ်ပတ်အတွင်းဆိုရင် ကောင်းကောင်းပျံနိုင်မှာသေချာတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ငှက်ကို ထိန်းကျောင်းရသူ ဆာမူရိုင်း အဘိုးကြီးသည် ဦးညွှတ်အရိုအသေကြီး ထွက်သွားလေသည်။

သည်တော့မှ တိုရာနာဂါသည် ဝင်လာသူ လူနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ အားပြောတော့သည်။

“သံလက်သီးဘွဲ့ရ ဟိရိုမတ်ဆူတို့ ပြန်ရောက်လာကြတာကို လေးပြောတံ့မှာ နည်းကြိုပြုပါတယ်။ ချောမောစွာပြန်ရောက်လာတာကို ကျုပ်ဝမ်းသာပါတယ်။

ဖျက်နာဖြူ သင်္ဘောပိုင်းလော့ အရိုင်းအစိုင်းဆိုတာ ခင်ဗျားနဲ့ ပါလာတဲ့လူပဲလား
“မှန်ပါတယ် သခင်ကြီး”

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူက အနည်းငယ် ရှေ့သို့တိုးလာရင်း ပြန်ဖြေဆို
သည်။ သူ၏ဆောင်စားများကို တံခါးဝတွင် (ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ) ချထားခဲ့သည်။
ရာ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါက ယင်းအစဉ်အလာကိုဖျက်၍ ဟိရိုမတ်ဆူအား ဓားများ
ပြန်ယူပြီး ဆောင်ထားစေလေသည်။

“ခင်ဗျားမှာ ဓားလက်နက် အဆင်သင့်မရှိရင် ကျုပ်တယ်ပြီး စိတ်ထဲ
မလုံချင်ဘူး”

တိုရာနာဂါက ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ သူ၏လုံခြုံရေးတာဝန်ကို ယူ
သူ စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူအား အထူးပင်အားကိုးသည့်သဘောဖြင့် ပြောဆို
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိရိုမတ်ဆူကလည်း ကော့လူးတင်စကားပြောပြီး ဓားများကိုပြန်ယူ
ပါသည်။ သို့သော် တိုရာနာဂါအနီးသို့ သိပ်မကပ်ဘဲ ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းခန့် အကွာ
နေလိုက်သည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ သီးသန့်ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့လည်း ရှိနေ
ရှေ့ဆုံးမှရပ်နေသူ ဆာမူရိုင်း လူငယ်တစ်ဦးသည် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူသည့် ဖာ
ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်သည်။

ထိုလူငယ်ကား စစ်သူကြီးဟိရိုမတ်ဆူ၏ အချစ်တော်မြေး တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ မြေးဆိုသည်မှာ ဟိရိုမတ်ဆူ၏ မြေး(မိန်းကလေး)၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
သို့သော် လူငယ်၏စိတ်ဓာတ်နှင့်သတ္တိကို အဘိုးကြီးက သဘောကျသဖြင့် မြေး
တဲ့သို့ပင် ယူဆထားလေသည်။

တိုရာနာဂါသည် သံလက်သီး အမည်ခံ ဟိရိုမတ်ဆူအား လှမ်းပြော
၍...

“ခါးနာတာ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကောင်းသွားပါပြီ သခင်၊ သို့ပေမယ့် အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သင်္ဘော
သွားနေရာက အခုလို တုန်းပေါ်ရောက်တော့မှပဲ စိတ်ထဲက ကြည်ကြည်လင်း
ဖြစ်သွားပါတယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာတုန်းကတော့ စိတ်ထဲက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမိပါ
တာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်းမာရေးက ကျုပ်အတွက် အ
အရေးကြီးပါတယ်။ လိုချင်တာရှိရင်လည်း ပြောသာပြောပါ”

တိုရာနာဂါက ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် အဘိုးကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် သူ
ထံဘဝင်မကျဖြစ်နေသော ကိစ္စကိုပြောရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“တိုရာနာဂါ ဆားမားခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး စိတ်ချမ်းသာအောင်
လွှာတံအဖြစ် ခိုးမြှောက်ရင် ယေဒိုမြို့က သခင်ရဲ့ ရဲတိုက်ကြီးကို အမြန်ဆုံး ပြန်သွား
အောင်ပါတယ်”

ဤသို့ စကားစလိုက်ပြီးနောက် ဟိရိုမတ်ဆူသည် တိုရာနာဂါ၏ အရိပ်အ
ထွေတို့ ကြည့်၍ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ယေဒိုကရဲတိုက်ကို ပြန်ရောက်မှသာ သခင်ရဲ့ ကျေးကျွန်များက စိတ်ချ
အောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ပါမယ်။ ဒီနေရာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့
အလယ်ပြီး စိတ်မချရဘူး။ ရန်သူ အိမ်ရှိခိုက... ”

ဟိရိုမတ်ဆူ၏ စကားမဆုံးမီ တိုရာနာဂါက ကြားဖြတ်...။

“ကျုပ်ပြန်မှာပါ။ ဒီမှာ ရီဂျင့်ကောင်စီ အစည်းအဝေးပြီးတာနဲ့ အမြန်ဆုံး
အိမ်သို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် တိုရာနာဂါသည် သူ၏ နောက်နားတွင်ရပ်နေသူ ပေါ်တူဂီ
အဖွဲ့ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးဘက်သို့ လှည့်၍...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးပါလား”

ဟုပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... သခင်ကြီး၊ စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ပြောရင်းနှင့် ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးသည် တိုရာနာဂါ၏ ရှေ့မှောက်၌ ဂျပန်
အဖွဲ့တို့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ခူးထောက်လိုက်သည်။

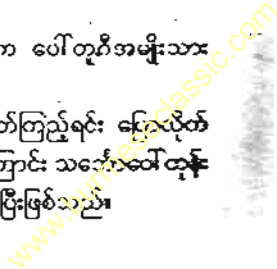
သူသည် ဂျပန် ကိုမိနိုဝတ်စုံတစ်ခု ဝတ်ထားပြီး ခါးပတ်တွင်သာ ရွှေရောင်
အင်္ကျီကပ်တိုင်ငယ်နှင့် ရှိစရိခေါ် ဗရင်ဂျီဘာသာဝင်တို့သုံးသည့် စိတ်ပုတီးတစ်ကုံးကို
ကပ်ဆွဲထားလေသည်။

သူသည် ဖြန့်သက်သို့လှည့်၍ ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် စကားစ ပြောလေ
သည်။

“ကျုပ်ရဲ့နာမည်က အယ်လ်ဗီတိုလို့ခေါ်ပါတယ်။ ကတ်သလစ်(ဗရင်ဂျီ)
ဘာသာဆွစ်သာသနာပြု ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်တယ်။ ဒီမှာ စကားပြောတဲ့အခါ ပေါ်တူဂီ
ဘာသာ၊ စပိန်ဘာသာ၊ ဒါမှမဟုတ် လက်တင်ဘာသာ၊ အဲဒီဘာသာသုံးခုအနက်
အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ပေါ်တူဂီဘာသာနဲ့ပဲ ပြောပါမယ်။ ခင်ဗျားက ပေါ်တူဂီအမျိုးသား
အဖွဲ့ဝင်လား”

ဖွန်က ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး၏ မျတ်နှာကို အတဲခတ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်
သည်။ အမှန်တော့ ဖာသာအယ်လ်ဗီတို ခေါ်ဤပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း သင်္ဘောဝေါ်ထုန်း
ပေါ်တူဂီ ပိုင်းလော့ရောဒရစ်ပြောပြ၍ ဖွန်က သိထားပြီးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပိုင်းလော့ကြီး၊ ကျုပ်ကပေါ်တူဝီလူမျိုးဖြစ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ကျုပ်ပျော်လင့်တာထက် ပိုပြီးငယ်နေတယ်”

“ဒါတော့ မရွာတာရောဒရစ်က ကျုပ်အကြောင်းကို ပြောရာမှာ လိုတာထက် ပိုပြီး အမှန်းတင်ခဲ့လို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုလူကြီးတစ်ယောက်လို ထင်တာဖြစ်ပါယ်။ ရောဒရစ်က ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ်ကို ပြောပြပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ အင်စရာသတ္တိကိုလည်း ပြောပြလို့သိရပါတယ်”

ပေါ်တူဝီလို ဤသို့ပြောပြီးနောက် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက စစ်ဘုရင် တို့ရာနာဂါဘက်သို့ လှည့်၍ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပြောလေသည်။

ဂျွန်မှာ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိသဖြင့် စိတ်ထဲမလုံသလို နေရခက်သဖြင့် ဖြစ်နေမိသည်။ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး၏ စကားကို အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးက စိတ်ဝင်စား နားထောင်နေကြသည်ကိုလည်း ဂျွန်က သတိပြုမိလေသည်။

“ဟာသာ အယ်လ်ဗီတိုသည် ဂျွန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာလေသည်။

“ကိုင်း... ပိုင်းလော့ကြီး ကျုပ်တို့အခုစကြမယ်။ တို့ရာနာဂါသခင်ကြီး ပြောတာတွေကို အစအဆုံးကြားပြတ်ဝင်မနှောင့်ယှက်ဘဲ နားထောင်ဖို့လိုပါတယ်။ သူ့စကားဆုံးတော့မှ ခင်ဗျားက ပြန်ဖြေရပါမယ်။ ခင်ဗျားပြောသမျှကို ကျွန်တစ်ဦးတို့နက် ဘာသာပြန်ပြောမှာမို့ ဖြေဆိုတဲ့နေရာမှာ အထူးသတိထားပြီး ဖြေဆိုရပါမယ်”

“ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို စိတ်မချနိုင်ဘူး”

ဂျွန်က ပြောလိုက်သည်တွင် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုက ဖာသာဘာသာဖြင့် စကားပြန် လုပ်ပြောလိုက်ရာ စစ်ဘုရင် တို့ရာနာဂါသည် သဘောမတော်ဖြင့် မျက်နှာထားတင်းမာသွားလေသည်။

ဤတွင် ဂျွန်လည်း ဆက်ဆင်းသွားစိတ်ကို သူ့ပြန်ထိန်းလိုက်မိသည်။

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး စကားပြန်လုပ်ပြောခြင်းက မှန်ကန်တိကျခြင်းရှိမရှိ အရေးမကြီး၊ ဂျပန်စစ်ဘုရင် တို့ရာနာဂါက မိမိအပေါ် အထင်အမြင်မမှားရန် ပိုအရေးကြီးသည်ဟု တွေးမိလေသည်။ တို့ရာနာဂါက မိမိကို သဘောကျမှသာ အဖွဲ့အစည်းပေးမိပြီး မိမိလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါလော့။

ဤသည်ပင်လျှင် ဂျပန်တွေလက်ထဲရောက်ရှိနေသော မိမိအဖွဲ့ အသတ်ခံနိုင်မည့် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ စိတ်ထဲ ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိနေစဉ်မှာပင် ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုသည် သာသနာသိမ်မွေ့စွာ ပေါ်တူဝီဘာသာဖြင့် ပြောလေသည်။

“ပိုင်းလော့ကြီးအနေနဲ့ စိတ်ချစေချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားပြောတာတွေအားလုံးကို ကျုပ်က အတတ်နိုင်ဆုံး မှန်ကန်တိကျအောင် ဂျပန်လိုပြောပေးပါမယ်။

ခင်ဗျား ရောက်ရှိနေတာဟာ စစ်ဘုရင်ကြီး တို့ရာနာဂါရဲ့ နန်းတော်၊ သို့မဟုတ် နန်းတော် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်က ဂျပန်ပြည် ရိုးကျင့်ကော်စီရဲ့ တရားဝင် အသိအမှတ် ပြုထားတဲ့ စကားပြန်ဖြစ်တဲ့အပြင် တို့ရာနာဂါသခင်ကလည်း ကျုပ်ကိုပဲ စကားပြန် အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုနေပါတယ်။ သူ့ဟာ ကျုပ်ကိုယုံကြည်စိတ်ချလို့ ဒီအခွင့်အရေး ပေးထားတာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာနေပါပြီ။ တို့ရာနာဂါသခင်ဟာ အလွန်တရား မျှတတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးလည်းဖြစ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူမေးတာတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြေစေချင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုလို လို သဘောမထားစေချင်ဘူး။ သူက ဂျပန်ပြည်မှာ အတွေ့အကြုံပါမရင့်သေးတဲ့အပြင် ဂျပန်စကားကိုလည်း ကောင်းကောင်း မတတ်ကျွမ်းပါဘူး။ သူ့အပေါ် ခင်ဗျား မုန်းတီးစိတ်ရှိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်”

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးသည် ခေတ္တရပ်ပြီး ဂျွန်အား ပြုံးလျက် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဂျပန်လို ရန်သူကို စောကီလို့ခေါ်တယ်။ ဒီစကားလုံးကို ခင်ဗျားသုံးချင်ရင် သုံးနိုင်ပါတယ်။ အခုနေခင်ဗျားကို ကျုပ်က လက်ညှိုးထိုးပြီး စောကီလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ တို့ရာနာဂါ သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့လည်း နိုင်ငံအချင်းချင်း အခြေအနေအရပြောရင် ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရန်သူပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့သတ်မယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး”

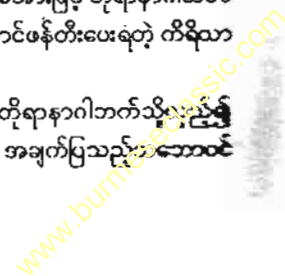
ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ပွင့်လင်းစွာ ပြောလိုက်သည်ကို ဂျွန်သည် စိတ်ထဲက သဘောကျသွားမိသည်။

ဤသူကား ဖာသာဒတီယိုကဲ့သို့မဟုတ်၊ ရိုးသားပွင့်လင်းပုံ ရပေသည်။ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးသည် မိမိအား ပြောသည့်စကားများကို ဆက်ဆင်းပင် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တို့ရာနာဂါအား အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။ သူ့ပြောသည့်စကားတွင် “စောကီ” ဟူသော ဂျပန်ဝေါဟာရ မကြာခဏပါသည်ကိုလည်း ဂျွန်က သတိပြုမိသည်။

ထို့နောက် ဖာသာ အယ်လ်ဗီတိုသည် ဂျွန်ဘက်သို့ လှည့်ပြောပြန်သည်။

“ပိုင်းလော့ကြီးကို တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။ အခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ကိုခွဲထုတ်ဖမ်းအောင်မဟုတ် မမှေးဖမ်းဖို့အတွက် ကျုပ်က စင်စစ်အားဖြင့် တို့ရာနာဂါသခင်အား တွေးခွန်းတွေ ခင်ဗျားကဖြေကြားတာ နားလည်အောင်ဖန်တီးပေးရတဲ့ ကိရိယာ တစ်ခုလိုပဲ သဘောထားစေချင်ပါတယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုသည် တို့ရာနာဂါဘက်သို့ လှည့်၍ ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်သည်။ မေးခွန်းများစတင်မေးရန် အချက်ပြသည် သဘောပေါက်နေသည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် မျက်နှာထားတည်ကြည်စွာဖြင့် စကားစပြောရာ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကလည်း တပြိုင်တည်းလိုလို ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ဂျွန်နားလည်အောင် သွက်လက်စွာ ပြန်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆူကူဆန်(စကားပြန်)ကို ရန်သူလို သဘောထားရသလဲ။ ဆူကူဆန်ဟာ ဘယ်သူရဲ့ ရန်သူမှ မဟုတ်ဘူး”

ဤကား တိုရာနာဂါ၏ မေးခွန်းပင်ဖြစ်ရာ အယ်လ်ဗီလိုက ဘာသာပြန်ပြောရင်းက ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့်ပင် ဆက်၍... .

“ဆူကူဆန်ဆိုတာ ဂျပန်လို စကားပြန်လို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ သူတို့ဂျပန်တွေက ကျုပ်တို့ရဲ့ နာမည်အမှန်ကိုပီသအောင် မပြောတတ်လေတော့ ကျုပ်ကို ဆူကူဆန်လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ ဂျပန်ဘာသာမှာက ‘အယ်လ်’အသံရယ်။ ‘တီအိပ်ချ်’ အသံရယ်လဲဝေခွဲဘူး။ ဆူကူဆန် ဆိုတာလည်း တကယ်ဂျပန်စကား ‘ဆူယာဂူဆန်’ ကို အတိအကျတော်ပြောတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကခင်ဗျားသိအောင် ပြောပြတာပါ။ ကဲ... . တိုရာနာဂါ သခင်ရဲ့ မေးခွန်းကို ပြောပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“တူရင်တို့က ရန်သူလို သဘောထားတာဟာ နိုင်ငံအချင်းချင်း စစ်ဖြစ်နေလို့ပဲ”

ဂျွန်က ပြန်ဖြေ၍ ဖာသာအယ်လ်ဗီလိုက ဘာသာပြန်ပြောလိုက်သောအခါ တိုရာနာဂါသည် ချက်ချင်းပင် ထပ်ဆင့်မေးခွန်းများ မေးလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံက ဘာနိုင်ငံလဲ”

“အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒီနိုင်ငံက ဘယ်နားမှာရှိသလဲ”

“အင်္ဂလန်ဟာ ဘုရင်အုပ်စိုးတဲ့နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ပင်လယ်ရေပင်လည်ပိုင်းနေတဲ့ ကျွန်းစုတစ်စုပါပဲ။ တည်နေရာကတော့ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံရဲ့ မြောက်ဘက် မိုင်တစ်ထောင်အကွာမှာ ရှိပါတယ်”

“အင်္ဂလန်နဲ့ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ စစ်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်က ပေါ်တူဂီက စပိန်ပြည်ရဲ့ ဩဇာခံဖြစ်လာတဲ့ အချိန်ကပါပဲ။ တိတိကျကျ ပြောရရင် သက္ကရာဇ် ၁၅၈၀ ခုနှစ်က ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်မှာ စပိန်က ပေါ်တူဂီနိုင်ငံကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်။ အမှန်က ကျုပ်တို့အစပိန်ပြည်နဲ့ စစ်ဖြစ်နေတာဆိုရင် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်နီးပါးတောင် ရှိနေပြီ”

“ပေါ်တူဂီနိုင်ငံဟာ စပိန်ပြည်ရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသလို့ ခင်ဗျား ပြောလို့တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... . တိုရာနာဂါသခင်။ တစ်နည်းအားဖြင့် စပိန်ပြည်ရဲ့ ဩဇာခံပြည်နယ်တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ စပိန်က ပေါ်တူဂီနိုင်ငံကို တိုက်ခိုက်သိမ်း

ပိုက်လို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် အခုဆိုရင် ပေါ်တူဂီဟာ စပိန်နိုင်ငံရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်နေပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဘုရင်တစ်ဦးတည်းက အုပ်စိုးနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စပိန် အင်ပိုင်ယာတစ်ခုလုံးမှာ ပေါ်တူဂီဟာ အရေးပါတဲ့နေရာ မရပါဘူး။ စပိန် ခေါင်းဆောင်တွေက ပေါ်တူဂီကိုနှိမ်ထားတဲ့သဘော ဖြစ်ပါတယ်”

ဂျွန်၏စကားကို ဖာသာအယ်လ်ဗီလိုက ဘာသာပြန်ပြောလိုက်ရာ တိုရာနာဂါသည် သေချာစွာ နားထောင်ပြီးနောက် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်သည်။

ဖာသာအယ်လ်ဗီလိုက ပြုံးပြီး တိုရာနာဂါအား ဂျပန်လို ပြန်ဖြေလိုက်ရာ ဂျွန်က နားမလည်သဖြင့်... .

“သူ ဘာပြောတာလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဖာသာအယ်လ်ဗီလိုသည် ပြန်ဖြေတဲ့ ဂျွန် မေးသည့်မေးခွန်းကို ဂျပန်လို ဘာသာပြန် ပြောလိုက်ရာ တိုရာနာဂါက... .

“ကျုပ် အခုပြောတာဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားသိစေချင်တာ ဆိုရင် ကျုပ်ကပြောမှာပေါ့”

ဟု ပြောလေသည်။

သူ၏အသံက ခက်ထန်တင်းမာနေကြောင်းကို ဂျွန်က သတိပြုမိသဖြင့် အလိုက်သင့်တောင်းပန်မှတော်မည်ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် တိုရာနာဂါသခင်။ ရိုင်းပြတဲ့သဘောနဲ့ မေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ အထင်မှားမယ်ဆိုရင် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒီနိုင်ငံကိုလာခဲ့တာဟာ ရန်ပြုလိုတဲ့ဆန္ဒ လုံးဝမပါဘူးဆိုတာ သိစေချင်ပါတယ်”

ဂျွန်က ရည်မှန်စွာ ပြောလိုက်သော်လည်း တိုရာနာဂါ၏ မျက်နှာထားသည် ပို၍တင်းမာလာလေသည်။

“အခု လက်တလောမှာ ခင်ဗျား ဘာမှပြောဖို့မလိုဘူး။ တိတ်တိတ်နေလိုက်ပါ။ ကျုပ်က မေးခွန်းမေးတော့မှသာ ခင်ဗျားပြန်ဖြေရမယ်။ နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တဲ့... . နားလည်ပါတယ်”

ဂျွန်၏ စိတ်ထဲတွင်ကား ငါသည် ခြေလှမ်းတစ်ကွက်တော့ မှားသွားလေပြီ ဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိလေသည်။

ရှေ့လျှောက် အထူးသတိထားမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ နောက်ထပ်မနားရန် အလွန်အရေးကြီးပေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလန်ပြည်က ဘာကြောင့် စပိန်နိုင်ငံနဲ့ စစ်ဖြစ်နေတာလဲ။ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံကိုကော ဘာကြောင့် စစ်ပြုတာလဲ”

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါက မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“စစ်ဖြစ်တဲ့အကြောင်းက နှစ်ခုရှိပါတယ်။ ပထမအကြောင်းက စပိန်နိုင်ငံဟာ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ဖို့ကြံစည်လို့ပါပဲ။ ကျုပ်တို့ အင်္ဂလန်ပြည်က ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့မဟာမိတ် နယ်သာလင်နိုင်ငံတို့က စပိန်ရဲ့ စိုးမိုးမှုကို မခံကြဘူး။ နောက်အကြောင်းတစ်ခုက ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွေရဲ့ ကိုးကွယ်မှု ဘာသာချင်းမတူလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျွန်က သူ့စိတ်ထဲ အကောင်းဆုံးထင်သော အဖြေကို ဖြေလိုက်သည်။ တိုရာနာဂါကလည်း သဘောပေါက်သွားဟန် တူသည်။

“ဪ... ဒါဖြင့် အခုဖြစ်တဲ့စစ်ပွဲဟာ ဘာသာရေးစစ်ပွဲပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကိုးကွယ်မှုဘာသာက ဘာလဲ”

“ကျုပ်က ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ခရစ်ယာန်ဘာသာက... ”

“ဖာသာ အယ်လ်ဇီတိုက ဂျွန်၏ စကားကိုတစ်ပြိုင်နက် ဘာသာပြန်ပြောလျက်ရှိရာ တိုရာနာဂါသည် စကားမဆုံးမိကြားဖြတ်လျက် ပြောလေသည်။

“ဝေါ်တူဝီနဲ့ စပိန်လူမျိုးတွေဟာ ခရစ်ယာန် ဘာသာကိုးကွယ်သူများ ဖြစ်တယ်။ ဒါကျွန်ုပ်တို့လိုလိုလို သိတယ်။ စောစောက ခင်ဗျားပြောတာက ဘာသာချင်း မတူဘူးလို့ ဆိုတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကိုးကွယ်မှု ဘာသာက ဘာလဲဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါ”

“ခရစ်ယာန် ဘာသာပါပဲ။ ဒီပြဿနာကို နားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့အတော်တော်ခက်ပါတယ် တိုရာနာဂါသခင်။ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောဖို့ခက်ကြောင်း ပြောပြတာပါ။ ဘာသာနှစ်ခုလုံးက... ”

ဤတွင်လည်း တိုရာနာဂါက စကားမဆုံးမိ ဖြတ်၍ ပြောပြန်သည်။

“မစ္စတာပိုင်းလော့။ အလျင်စလိုရှင်းပြဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ မှန်မှန်ပြောဖို့လိုပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ အချိန်အများကြီးရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်က အလွန်စိတ်ရှည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အခု ခင်ဗျားကို အကဲခတ်ကြည့်ရတာ ရည်မှန်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ မြင်မိတယ်။ လယ်သမား လူတန်းစားတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ စကားကို ရှုပ်ထွေးအောင် ပြောတတ်သလို ရှင်းအောင်လည်း ပြောတတ်မှာပါ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်မေးတဲ့အကြောင်းအရာကို မဖြေဘဲ စကားကို လျှော့ပတ်ပြောင်းပြောရင် ကျုပ်က မူလအကြောင်းကိုပဲ ပြန်ရောက်အောင် ဆွဲပြောမှာပဲ။ စောစောက ခင်ဗျားပြောတာဘာပါလိမ့်”

“ကျုပ်တို့ ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာအကြောင်း ပြောနေတာပါ။ ကျုပ်က ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ခရစ်ယာန်ဆိုပေမယ့် ဂိုဏ်းကြီးနှစ် ဂိုဏ်းရှိပါတယ်။ တစ်ဂိုဏ်းက ကက်သလစ်(ပရင်ရှီ) ဘာသာ၊ နောက်တစ်ခုက ပရိုတက်စတန်

တင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လူအများစုက ခရစ်ယာန် ပရိုတက်စတန်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဒါပေမယ့်... ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်းလုံးက ဘုရားသခင် တစ်ဦးတည်းတို့ ကိုးကွယ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့... မယ်တော်ကိုလည်း အတူတူ ကိုးကွယ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သခင်။ ကျုပ်တို့ ပရိုတက်စတန်တွေ ကိုးကွယ်ပုံက ကက်သလစ်(ပရင်ရှီ)ဂိုဏ်းဝင်တွေ ကိုးကွယ်ပုံနဲ့ မတူပါဘူး။”

ဂျွန်က ပြန်ပြောရင်း ဒီဂျပန် ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာကိုများ သိချင်တာလဲဟု စိတ်ထဲမှ တွေးမိလေသည်။

တိုရာနာဂါကိုယ်တိုင်က ပရင်ရှီ(ကက်သလစ်)ဘာသာ တစ်ဦးဖြစ်နေပြီလော။

ဖာသာအယ်ဇီတိုအား ခင်မင်ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေတစ်ဦးလို သဘောထားဆက်ဆံပုံကတော့ သိသာထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှေ့လျှောက်မေးခွန်းများကို သတိထားဖြေမှ ကောင်းမည်ထု ဂျွန်က စဦးစားမိလေသည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်ပါသလား” တိုရာနာဂါက မေးလိုက်ပြန်ရာ ဂျွန်ကလဲ အထူးသတိထားလျက်...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ်က ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်ပါတယ်” ဟု ပြောဖြေလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဂျပန်ပြည်ရောက်ခါစက ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးရဲ့ လက်ဝဲအပ်တိုင်ငယ်ကို ဘာကြောင့်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာလဲ”

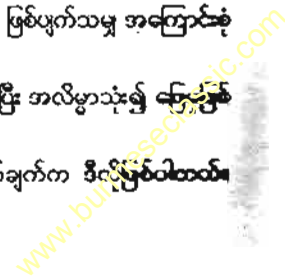
တိုရာနာဂါက ထပ်ဆင့်မေးလိုက်ရာ ဂျွန်သည် အံ့အားသင့်ကာ အကျပ်နိုက်သွားတော့သည်။ ဤမေးခွန်းကို သူသည် လုံးဝ မမျှော်လင့်ထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အံ့အားသင့်ခြင်းမှာ သူတို့သင်္ဘောမှန်တိုင်းမိပြီး ဂျပန်ပြည် အန်ဂိုရီကော့ရွာ ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ခါစက ဖြစ်ရပ်တစ်ခုတို့ တိုရာနာဂါက သိနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤသူသည် မိမိဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့ချိန်မှစ၍ ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းတို့ တစ်ခုမကျန် သိရှိနေလေသလော။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုမေးခွန်းကို အထူးဂရုစိုက်ပြီး အလိမ္မာသုံး၍ ဖြေပြန်မည်ဟု စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ထိုအချိန်က ကျုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဒီလိုဖြစ်ပါတယ်။

စကားပြန်လုပ်နေတဲ့ ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုဟာ ပေါ်တူဂီလူမျိုးဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ ရန်သူဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချလို့မရကြောင်း ဒိုမီယိုယာဘူ နားလည်အောင် ပြလိုက်တဲ့ သဘောသာဖြစ်ပါတယ်။ စကားပြန်လုပ်နေပုံကလည်း အခုဖာသာ အယ်လ်ဇီတီလုပ်နေသလို မဟုတ်ဘဲ စကားကို မှန်ကန်တိကျစွာ ဘာသာပြန်မပြောလို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ချက်က ဖာသာဆီဘတ်ဒတီယိုက ကျုပ်တို့ကို ပင်လယ်ဓားပြတွေပါလို့ စွပ်စွဲခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ဟာ ပင်လယ် ဓားပြတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဂျပန်ပြည်ကို ချစ်ကြည်ငြိမ်းချမ်းစွာလာတာသာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဪ... ပင်လယ်ဓားပြလို့ ပြောတာကိုး၊ ဒါကို ခဏထားပါဦး။ ကျုပ်က နောက်မှပဲ ဒီအကြောင်း ဆက်ဆွေးနွေးပါမယ်။ ခင်ဗျားက ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောတာက ခင်ဗျားတို့ ဘာသာရေးဂိုဏ်းနှစ်ခုလုံးက ခရစ်ယာန် ဘာသာတွေပဲလို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ခရစ်ယာန် ဘာသာရဲ့ လှုပ်ရှားမှု အနှစ်သာရက မေတ္တာတရားပဲ မဟုတ်ပါလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ခင်ဗျားတို့အချင်းချင်း ရန်သူဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဒီလိုရှိပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုက ခရစ်ယာန်သမ္မာကျမ်းစာကို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရာမှာ လွဲမှားနေပါတယ်”

“ဒီလိုလား၊ ဟုတ်ပြီ။ အခုမှပဲ ဆွေးနွေးချက်ဟာ အဓိပ္ပာယ်ရေးရေးပေါ်လာတော့တယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့အချင်းချင်း အယူအဆ သဘောကွဲလွဲနေကြကြောင့် စစ်ဖြစ်တာလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဂျွန်က မည်သို့ ဖြေရမှန်းမသိသဖြင့် အလွယ်ဆုံးဟု ထင်ရသော အဖြေပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီအကြောင်းကြောင့် စစ်ဖြစ်ရတယ်ဆိုရင် ဘာမှ မခိုင်လုံဘဲ ကြောင်းထိုးဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းမဲ့တဲ့အကြောင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ စစ်တိုက်နေကြတာပါကလား။ ကျုပ်က ဝေဖန်ရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ်လည်း ဒီဝေဖန်ချက်ကို သဘောတူလက်ခံပါတယ်”

ဂျွန်က အလိုက်သင့်ပြောလိုက်မှ တိုရာနာဂါသည် ကျေနပ်သွားပုံ ရသေ့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သင်္ဘောအုပ်စုမှာ သင်္ဘောဘယ်နှစ်စင်းပါသလဲ”

“ငါးစင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီသင်္ဘောငါးစင်းမှာ ခင်ဗျားက ရေကြောင်းပြုမှုအုပ် ဖြစ်တယ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“ကျွန်တို့ သင်္ဘောတွေကကော ဘယ်မှာလဲ”

“ပင်လယ်ပြင်မှာ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ လေပြင်းမုန်တိုင်းမိပြီး ကွဲသွားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တို့သင်္ဘောတွေ ဘယ်နေရာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ သင်္ဘောတွေအားလုံး အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတွေပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူးသခင်၊ ဟော်လန်နိုင်ငံက ဒပ်ချီသင်္ဘောတွေဖြစ်ပါတယ်”

“ဒပ်ချီသင်္ဘောတွေဆိုရင် ဘာကြောင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးက ရေကြောင်းပြုမှုအုပ် ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဒါက မထူးဆန်းပါဘူး။ ကျုပ်တို့ အင်္ဂလန်နဲ့ ဟော်လန်(နယ်သာလင်)နိုင်ငံတို့ဟာ မဟာမိတ်နိုင်ငံတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ရေကြောင်းပြုမှု(ပိုင်းလော့) ဆိုတာက အဆင်သင့်သလို ငှားရမ်းခေါ်ယူပြီး သုံးတတ်ကြပါတယ်။ ဂျပန်ပြည်က ပင်လယ်သွားသင်္ဘောတချို့မှာ ပေါ်တူဂီလူမျိုးပိုင်းလော့တွေ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတယ်လို့ ကြားသိရပါတယ်”

“ကျုပ်မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ။ ဒပ်ချီလူမျိုးထဲက ပိုင်းလော့ မရှိဘူးလား”

“အများကြီးပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုကျုပ်တို့လာခဲ့တာကို ပင်လယ်ခရီးရှည်ကြီးမျိုးကျတော့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပိုင်းလော့တွေက ပိုပြီးအတွေ့အကြုံ ဝါရင့်ပါတယ်”

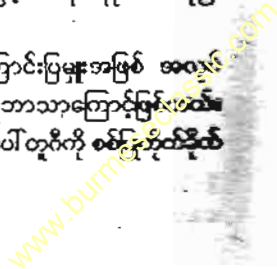
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကိုမှ ဘာကြောင့် ဒပ်ချီသင်္ဘောတွေ ဦးစီးစေချင်တာလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့မိခင်က ဟော်လန်နိုင်ငံသူ ဒပ်ချီလူမျိုးဖြစ်ပြီး ကျုပ်က ဒပ်ချီစကားကို ရေရေလည်လည်တတ်ကျွမ်းတာတစ်ကြောင်း အတွေ့အကြုံဝါရင့်တာက တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် လိုလားတဲ့သဘောတော့ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ဒီပင်လယ်ခရီးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ ဆန္ဒရှိလို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့် ဆန္ဒရှိတာလဲ”

“ဒီပင်လယ်ပြင်ကို သင်္ဘောလွှင့်လာဖို့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် အခွင့်အရေးရလို့ပါပဲ။ အင်္ဂလန်ပြည်က သင်္ဘောဆိုလို့ ဒီဘက်ကိုလာဖို့အစီအစဉ် လုံးဝမရှိဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒပ်ချီသင်္ဘောအုပ်စုနဲ့ တစ်ပတ်ပတ်ဖို့ အခွင့်အရေး ရနိုင်မယ်ဆိုပြီး ဒီအလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ ဒပ်ချီသင်္ဘောအုပ်စုမှာ ရေကြောင်းပြုမှုအဖြစ် အလုပ်လက်ခံတာဟာ ပထမအကြောင်းက ခင်ဗျားရဲ့ ကိုးကွယ်မှုဘာသာကြောင့်ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ကြောင်းက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရန်သူဖြစ်တဲ့ စပိန်နဲ့ ပေါ်တူဂီကို စစ်ပွဲတိုက်ခဲ့ရင်လို့ မဟုတ်လား”

“တိုရာနာဂါ သခင်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျုပ်ဟာ အဓိကအားဖြင့် ရေကြောင်းပြု
မှု (ပိုင်းလော့)ဖြစ်ပါတယ်။ အနောက်အင်္ဂလိပ်လူမျိုးထဲက ဒီဘက်ကို ရောက်ဖို့
သူဆိုလို့ မရှိသလောက်ဖြစ်တာမို့ ကျုပ်ကလာချင်တဲ့ဆန္ဒရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်
တစ်ခုက ကျုပ်တို့ရဲ့ သင်္ဘောအုပ်စုက ကုန်သည်သင်္ဘောတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ရန်သူ
သင်္ဘောတွေရင် တိုက်ခိုက်ဖို့ ခွင့်ပြုမိန့်ရရှိပေမယ့် အဓိကအားဖြင့် ကျုပ်တို့ ဂျပန်ပြည်ထောင်စု
လာခဲ့ခြင်းဟာ စီးပွားကုန်သွယ်ရေးအတွက် ဖြစ်ပါတယ်”

“တိုက်ဖို့ ခွင့်ပြုမိန့်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်မရဲ့ တံဆိပ်တော်နဲ့ ရန်သူတို့
တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်လို့ အမိန့်စာချွန်ပါပဲ”

“ကောင်းပြီ။ ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရန်သူ နိုင်ငံသားတွေ ရှိနေတယ်။ သူတို့ကို
ခင်ဗျားက တိုက်မှာလား။”

“မှန်တာပြောရရင် ကျုပ်တို့ ဒီဂျပန်ပြည်ရောက်လာတဲ့အခါ အခြေအနေ
သယ်လိုပို့မယ်မှန်း ကြိုတင်မသိခဲ့ပါဘူး။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဂျပန်ပြည်ကို
တုန်တုန်သန်းရောင်းဝယ်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သခင်တို့ရဲ့ ဂျပန်ပြည်အကြောင်း ကျုပ်တို့
ဥပဒေစာ သိတဲ့လူ မရှိသလောက် ရှားပါတယ်။ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲက တိုင်းပြည်တစ်ခု
လို့ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါဟာလည်း စပိန်နဲ့ ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေက ဂျပန်အကြောင်း
သူတို့ စတင်သိရှိခဲ့ပေမယ့် တစ်ဆင့်စကား၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတာရယ်တို့
လုံးဝမရှိကြဘူး”

“ကျုပ်ရဲ့မေးခွန်းကိုသာ တိတိကျကျ ဖြေစမ်းပါ။ ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ရန်သူ
နိုင်ငံသားတွေရှိနေတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ရည်ရွယ်သလား”
တိုရာနာဂါက စိတ်တိုဟန်ဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“တကယ်လို့ သူတို့က စတင်ပြီးတိုက်ရင်တော့ ကျုပ်က ပြန်တိုက်ရပါမယ်”
ဂျွန်၏ ဖြေကြားပုံကို တိုရာနာဂါသည် သဘောကျပုံမရချေ။

“ပင်လယ်ပြင်မှာဖြစ်စေ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နိုင်ငံမှာဖြစ်စေ ခင်ဗျားတို့လုပ်ချင်တာ
လုပ်နိုင်တယ်။ ဒါတာခင်ဗျားတို့အရေးပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီဂျပန်ပြည်မှာက နိုင်ငံခြားသား
အားလုံးအတွက် တရားဥပဒေတစ်ခုပဲရှိတယ်။ နိုင်ငံခြားသားမှန်ရင် ဂျပန်ပြည်မှာ
ကျုပ်တို့ရဲ့ခွင့်ပြုချက်ရမှသာ နေထိုင်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ အများပြည်သူပရိသတ်တွေမှာ
ခိုက်ရန်ဖြစ်တာတို့၊ တခြားမလိုအပ်တဲ့ အပြုအမူ လုပ်တာတို့ဆိုရင် ကျုပ်တို့က ချစ်
ဆုံးသေဒဏ် အဖြစ်ပေးတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တရားဥပဒေက အလွန်ရှင်းလင်း ပြတ်သား
တယ်။ နားလည်ရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့က ဒီလိုလာတာ ချစ်ကြည် ငြိမ်းချမ်း
စွာနဲ့သာ လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကုန်သွယ်ဖို့လာတာဖြစ်လို့ အရောင်းအဝယ်အကြောင်း
ဆွေးနွေးခွင့်မရဘူးလား။ ပြီးတော့ သင်္ဘောပြင်ဖို့... ”

ဂျွန်၏ စကားမဆုံးသေးမီ တိုရာနာဂါသည် စိတ်မရွည်ဟန်ဖြင့် ကြားဖြတ်
ပြောလေသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ကုန်သွယ်ရေးဖြစ်စေ၊ တခြားတိစ္ဆာဖြစ်စေ ဆွေးနွေးချင်ရင်
ကျုပ်ပြောမယ်။ အခုအတောအတွင်းတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို
ပြန်ပါ။ အခုခင်ဗျားက ဒပ်ချ် သင်္ဘောအုပ်စုမှာ ရေကြောင်းပြုမှုအလုပ်လက်ခံခဲ့တာ
က ကုန်သွယ်ရေးအတွက်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ငွေကြေးအမြတ်အစွန်းရရှိရေးအတွက်
ဆင်သက်ပဲ မဟုတ်လား။ တာဝန်ဝတ္တရားအရ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်တိုင်းပြည်အပေါ်
အာဇာနည်သိတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ဝင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မှန်ပါတယ်။ ဒါက ကျုပ်တို့လူမျိုးရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံပါပဲ။ မိမိရဲ့ လုပ်အား
အတွက် အခကြေးငွေရယူတာဟာ ထုံးစံပါပဲ။ ပြီးတော့ ကုန်သွယ်လုပ်ငန်းလုပ်လို့
ရတဲ့ အမြတ်အစွန်းတွေ၊ ရန်သူလက်က သိမ်းဆည်းရမိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း
ကျုပ်တို့က ခွဲဝေယူလေ့ ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ ကြေးစားတစ်ယောက်ပေါ့” ၊

“ကျုပ်ကို ငှားရမ်းခေါ်ယူခဲ့တာက ဒီဘက်ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်လာတဲ့
သင်္ဘောအုပ်စုရဲ့ ရေကြောင်းပြုမှုအဖြစ် ငှားရမ်းတာဝန်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”
ဂျွန်ကပြောနေစဉ် တိုရာနာဂါ၏ မျက်နှာထားမှာ စက်ဆုပ်မုန်းတီးသည့်
ရုပ်နှုတ်ဖြစ်နေလေသည်။ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်သည်ကိုကား ဂျွန်က နားမလည်နိုင်
တော့

သူ့ဘာကြောင့် ငါ့အပေါ် အလိုမကျဖြစ်နေပါလိမ့်။ ငါစကားပြောတာ
မရှိဘဲနေရာမှာ မှားသွားလို့လဲ။

ဤသို့ပင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်သုံးသပ် ဆန်းစစ်ကြည့်မိလေသည်။

သို့သော် သူပြောခဲ့သည့် စကားများအနက် မှားယွင်းပြောဆိုခြင်းမရှိဟုသာ
ထင်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ပြောလက်စအကြောင်းကို အဆုံးသတ်သည့် အနေဖြင့်... .

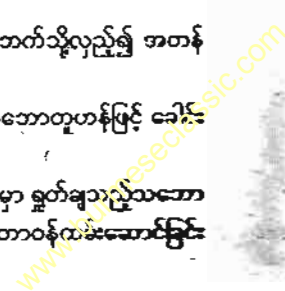
“တိုရာနာဂါ ဆာမားခင်ဗျား၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အစဉ်အလာစလေ့ထုံးစံကိုက
သတိပေးလုပ်တယ်ဆိုရင် အခကြေးငွေရယူကြစမြဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ တိုရာနာဂါသည် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူ ဘက်သို့လှည့်၍ အတန်
ကြာ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပြောနေပြန်သည်။

ဟိရိုမတ်ဆူကလည်း ဆွေးနွေးချက်ကို လက်ခံသဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်း
ညှိသည်ကို ဂျွန်က သတိပြုမိလေသည်။

အခကြေးငွေယူခြင်းကို ကြေးစားဟု ဆိုလိုက်ခြင်းမှာ ရွတ်ချသည့်သဘော
မရှိသလော၊ မိမိတို့ တွေးခေါ်ယူဆချက်အရ ငွေယူပြီး တာဝန်လမ်းဆောင်ခြင်း

(ဝါ) ကြေးစားလုပ်ခြင်းသည် အပြစ်မရှိဟု သတ်မှတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလော့ တိုရာနာဂါသည် ဆက်လက်၍ မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“စောစောက ခင်ဗျားပြောတော့ ဂျပန်ပြည်ကိုလာတာဟာ စီးပွား သွယ်ရေးအတွက် ငြိမ်းချမ်းစွာလာခြင်းဖြစ်တယ်လို့ဆိုတယ်။ ဒါဖြင့်ခင်ဗျားတို့ သမ္မတ ဘာကြောင့် အပြောက်၊ သေနတ်၊ လက်နက်ခဲယမ်းတွေ အများကြီးပစ် တာလဲ”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူဖြစ်တဲ့ စပိန်နဲ့ ပေါ်တူဂီတွေက အင်အားကောင်း တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့အတွက် လက်နက်ခဲ ဘောင်ရပါတယ်”

“ဖီလက်နက်တွေက ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ကာကွယ်ဖို့သက်သက်ပဲလား”

“မှန်တာပြောရရင် ကာကွယ်ဖို့အညံ့သက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ လိုအပ် ဖီလက်နက်တွေနဲ့ ကျုပ်တို့က ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ဖို့လည်းဖြစ်တယ်။ နောက်တစ် ကျုပ်တို့နိုင်ငံဟာ စီးပွားရေးသဘောနဲ့ ခေတ်မီလက်နက်မျိုးစုံ ထုတ်လုပ်ပြီး ပစ္စည်းအဖြစ်လည်း ရောင်းချပါတယ်။ သခင်တို့ဂျပန်ပြည်နဲ့လည်း ကျုပ် တို့ လက်နက်ခဲယမ်းတွေ အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

“ပင်လယ်စားပြဆိုတာ ဘာလဲ”

“ပင်လယ်စားပြဆိုတာ တရားဥပဒေကို ဆန့်ကျင်၍ မှော်ကူးပြီး ထူး သတ်ဖြတ်၊ မတရားပြုကျင့်တဲ့သူ သူ့ကိုယ်ကိုးစီးပွား မတရားသဖြင့်ရှာယူတဲ့ လူ ခိုလိုပါတယ်”

“ဖီအတိုင်းဆိုရင် ကြေးစားနဲ့ ဘာထူးသေးလဲ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က ခြေစားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ ဝန်ခံခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ခင်ဗျား ပင်လယ်စားပြတစ်ယောက်ပဲ။ ပင်လယ်စားပြတစ်စုကို ခေါင်းဆောင်လား မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့မှာ ဟော်လန်နိုင်ငံအစိုးရက တရားဝင် အမှတ်ပြုတဲ့ ခွင့်ပြုမိန့် ရှိပါတယ်။ စီးပွားကုန်သွယ်မှု လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ ပြီးတော့ရန် တွေရင် တိုက်ခိုက်ပိုင်ခွင့်လည်းရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ရောင်း နေရာကွက်အသစ်တွေလည်း ရှာဖွေခွင့်ရှိတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ စပိန်နဲ့ ပီလူမျိုးတွေအနေနဲ့က ကျုပ်တို့ကို ပင်လယ်စားပြတွေလို့ သဘောထားချင် ကြမှာပဲ။ သူတို့က ပင်လယ်စားပြတွေ၊ ဘာသာရေး အယူအဆ လွဲမှားနေတဲ့ လူ လို့ ပြောကြလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ဟာ ပင်လယ်စားပြတွေ မဟုတ်ပါ။

ဂျွန်၏ စကားကို ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာ အယ်လ်ဗီတို့သည် ဂျွန် ဘာသာပြန်ပြောပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင် တိုရာနာဂါအား တိုက်ရိုက် စကားပြော လေသည်။

ဂျွန်၏စိတ်ထဲတွင်ကား ငါလည်းဒီဘုန်းကြီးလို ဂျပန်စကားရေရေလည် နဲ့ ပြောတတ်ရင် ကောင်းမှာပဲဟု အောက်မေ့မိလေသည်။

တိုရာနာဂါသည် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူအား အချက်ပြသည့်အနေဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ဟိရိုမတ်ဆူက ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် မေးခွန်းအချို့မေးရာ သာအယ်လ်ဗီတို့ကလည်း ရှည်လျားစွာပြန်ဖြေလေသည်။

ထို့နောက် တိုရာနာဂါသည် ဂျွန်အား ဆက်လက်မေးပြန်လေသည်။ သူ၏ အသံက အနည်းငယ် ပို၍ တင်းမာလာလေသည်။

“အကူဆန်က ပြောတယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဟော်လန်၊ သို့မဟုတ် နယ်သာ လန်နိုင်ငံဟာ မကြာသေးမီကအထိ စပိန်ပြည် ဘုရင်ရဲ့ လက်အောက်ခံ ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒါဟုတ်သလား”

“မှန်ပါတယ်သခင်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့မဟာမိတ် နယ်သာလင်(ဟော်လန်)နိုင်ငံဟာ တကယ် တော့ တရားဝင် အုပ်စိုးသူ၊ စပိန်ဘုရင်ကို ပုန်ကန်ခြားနားနေတာပေါ့”

“နယ်သာလင် နိုင်ငံသားတွေက စပိန်လူမျိုးတွေကို တိုက်ခိုက်နေတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် . . .”

ဂျွန်၏ စကားကိုဆုံးအောင် နားမထောင်ပါ။ တိုရာနာဂါက ကြားဖြတ် ပြောသည်။ . .

“အဲဒါ ပုန်ကန်ထကြွမှုပဲ မဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာသာ မသိပါ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

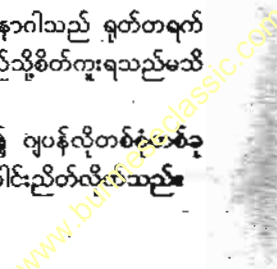
“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေက ထူးခြားနေတဲ့ ဟုတ် . . .”

“တရားဝင် အုပ်စိုးနေတဲ့ ဘုရင်ကို ပုန်ကန်တော်လှန်တဲ့နေရာမှာ အခြေအ ထူးခြားတာတွေ၊ မထူးခြားတာတွေက ဘာမှမဆိုဘူး”

“မဆိုဘူးဆိုပေမယ့် တော်လှန်တဲ့ဘက်က အနိုင်ရရင်တော့လည်း တစ်မျိုး သဘာထားရမယ် မဟုတ်လား”

ဂျွန်က ရဲတင်းပွင့်လင်းစွာ ပြောလိုက်ရာ တိုရာနာဂါသည် ရုတ်တရက် သဘာမကျသလို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ကြည့်နေပြီးမှ မည်သို့စိတ်ကူးရသည်မသိ နှုတ်ထက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူဘက်လှည့်၍ ဂျပန်လိုတစ်စုံတစ်ခု မဆိုက်ရာ ဟိရိုမတ်ဆူကလည်း သဘောတူပုန်ဖြင့် ခေါင်းညှိတ်လိလိသည်။ တိုရာနာဂါသည် ဂျွန်အား လှည့်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်အနေနဲ့ အတော်ပဲ စေတနာတတ်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့က စပိန်ပြည်ကို စစ်ပြုတိုက်ခိုက်ရာ ခင်ဗျားတို့နိုင်မယ်ထင်သလား”

“ဟိုက်”

ဂျွန်က ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောလိုက်သည်။

တိုရာနာဂါသည် သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ပြုံးလေသည်။ သူသည် ဗဟိုဘုန်းကြီးဖာသာအယ်လ်ဇီတို့မှ တစ်ဆင့်စကားဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျားက စစ်ပွဲနိုင်မယ်လို့ ဒါလောက်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချသလား”

ထိုမေးခွန်းကို ဂျွန်က မကျေနပ်သဖြင့် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအား...

“ဒီမေးခွန်းကို သူက တကယ်မေးတာလား။ ခင်ဗျားဟာခင်ဗျားထွင်တာလား”

ဟု ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့်ပြန်မေးလိုက်သည်။

ဖာသာ အယ်လ်ဇီတို့က တိုရာနာဂါကိုယ်တိုင် အမှန်တကယ်မေးကြော့ပြောလိုက်တော့မှ ဂျွန်သည် မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ဘက်က နိုင်မယ်ဆိုတာ သေချာပေါက်သိလို့ စိတ်တပေါလို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ ဘာကြောင့် သေချာတယ်ဆိုတာကိုပါ ရှင်းပြရဦးမကတည်း”

ထိုစကားကို ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ဂျပန်လို ဘာသာပြန်၍ ပြောရာ စကားက မရှည်လှသော်လည်း ဂျပန်လို ပြောနေပုံက အလွန် ရှည်လျားလှသည် ဂျွန်၏စိတ်ဝယ် ထင်မိလေသည်။

ဒီဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက တိုရာနာဂါအား မဟုတ်တာတွေလုပ်ကြံပြောရာများလား။

ဤသို့ပင် သံသယဖြစ်မိလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ ဆုံးမမိလေသည်။

ငါသည် ဤဂျပန်နယ်စားကြီးနှင့် ဉာဏ်ချင်းယှဉ်ပြိုင်နေသည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်မှုမရှိဘဲ ဦးနှောက်အေးအေးဖြင့် စဉ်းစားပြုမူရန် အရေးကြီးသည် မဟုတ်လော။

ဤဂျပန်ကို ငါသည် မည်သည့်နည်းနှင့် နိုင်အောင်ကြံရပါမည်နည်း ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး အယ်လ်ဇီတို့သည် ငါအပေါ် မေတ္တာစေတနာမရှိသည့်

ထင်ရှားသည်။ သူတို့လည်း ငါသည် သတိထားရပေမည်။

ဤသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေစဉ်မှာပင် တိုရာနာဂါသည် ယပ်တောင်တစ်ခု ထုတ်ယူခတ်ရင်း စကားပြောလေရာ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ဂျွန်အား ပေါ်ဘာသာဖြင့် ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဘက်က စစ်ပွဲမှာ ဘာကြောင့် အနိုင်ရဖို့ သေချာတယ်ဆိုတာ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်တဲ့”

ဂျွန်သည် ဖာသာအယ်လ်ဇီတို့ စကားပြောပုံကို သဘောမကျမိချေ။ မိမိအား အပေါ်စီးမှပြောနေသည်ဟုထင်မိသည်။ သို့သော် ဂျပန်နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါ၏ မေးခွန်းကို ပြောကြားရန် အရေးကြီးသဖြင့် စိတ်ချုပ်ထိန်းပြီး အမှန်အတိုင်းပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဥရောပမှာဆိုရင် ကျုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေကသာ ပင်လယ်ပြင်ကို နှိမ်ခဲ့တယ်။ စပိန်နဲ့ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ ပေါင်းပြီး စစ်သင်္ဘောတပ်ကြီးချီလာတာကို ကျုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်က အပြတ်ချေခန်းလိုက်တဲ့အတွက် သူတို့အနေနဲ့ နောက်ထပ်အင်္ဂလန်ပြည်ဆီ ချဉ်းကပ်လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့အင်္ဂလန်နိုင်ငံဟာ ရေပတ်လည် ပြင်နေတဲ့အတွက် အလွန်လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ ခံတပ်ကြီးလိုလည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဘေးပတ်ပတ်လည် ပင်လယ်ပြင်ကို ကျုပ်တို့ရဲ့ ရေတပ်မတော်ကသာ ကြီးမားနေတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ သင်္ဘောတွေက ပိုလည်းမြန်တယ်။ ခေတ်မီတယ်။ လက်နက်ကိရိယာ ကြီးပြည့်စုံတယ်။ စပိန်လူမျိုးတွေက ဟော်လန်နိုင်ငံသား ဒပ်ချ်လူမျိုးတွေကို မတရား နှိပ်စက်ခဲ့သော်လည်း နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော် ကြာလာတဲ့တိုင်အောင် ဒပ်ချ်တွေ ဦးတန်းအောင် မနှိမ်နိုင်သေးဘူး။ ကျုပ်တို့က နိုင်မယ်လို့ဆိုတာဟာ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောတွေက ပင်လယ်ပြင်ကို ပိုင်လို့ပဲ”

“အလို... ခင်ဗျားတို့က ပင်လယ်ပြင်ကို ပိုင်တယ်ဆိုတာဟာ ကျုပ်တို့ ဂျပန်ပြည် ပတ်ဝန်းကျင်က ပင်လယ်ပြင်လည်း အပါအဝင်လို့ ဆိုချင်သလား”

တိုရာနာဂါက အဓိကကျသော မေးခွန်းကို မေးလိုက်ရာ ဂျွန်သည် သတိပြန်စွာထားလျက် ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား။ ဂျပန်ပြည် ပတ်ဝန်းကျင်က ပင်လယ်ပြင်ကို မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဥရောပတိုက် ပတ်ဝန်းကျင်က ပင်လယ်ပြင်ကိုသာ ဆိုလိုပါတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့။ ခင်ဗျားအခုလိုပြောတာကြားရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ နောက်မကြာခင်မှာပဲ ကျုပ်တို့သင်္ဘောတွေ ပင်လယ်ပြင်မှာရှိတဲ့ နေရာအားလုံးကို တိုက်ခိုက်ရှင်းထုတ်ပစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားက အခုရန်သူဆိုတဲ့ စကားလုံး သုံးသွားတယ်။ အဲဒီရန်သူထဲမှာ ကျုပ်တို့ကော ပါနေမလား။ ကျုပ်တို့ရဲ့ သင်္ဘောတွေကိုကော ခင်ဗျားတို့က တိုက်ခိုက်ပြီး နှစ်မြှုပ်ပစ်မှာလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးသခင်။ ကျုပ်အနေနဲ့ သခင်တို့ကိုရန်သူလို့ ဘယ်လိုမှ သဘောထားလို့ မရပါဘူး”

ဂျွန်က ပရိယာယ်နှင့် လိမ္မာစွာပြောလိုက်သော်လည်း တိုရာနာဂါသည် နှစ်မြှုပ်ပစ်မှာလား။

“... ”

“ကျွန်က ခင်ဗျားကို ရန်သူလိုအလွယ်တကူပဲ သတ်မှတ်ဖို့ အသင့်ရှိတယ်ကောင်းပြီ... တကယ်လို့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တို့ရန်သူဖြစ်နေပြီ ဆိုကြပါစို့။ ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားတို့က ရန်သူအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တို့နဲ့ တိုင်းပြည်တို့လာပြီး ကျွန်တို့ကို တိုက်ခိုက်လာရင် ကျွန်တို့က ခင်ဗျားတို့ကို ပြတ်ပြတ်သားသား တိုက်ခိုက်မှာပဲ”

ဣန္ဒက ပွင့်လင်းစွာပင် ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အုပ်စိုးသူဘုရင်က ကျွန်တို့ဒီဂျပန်ပြည်မှာ စေတိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးရင်ကော”

“ဒါတော့ ကျွန်ကိုယ်တိုင်က တိုက်ခိုက်ဖို့ မသင့်လျော်ကြောင်း အထောက်အကူ တိုက်တွန်းအကြံပေးပါမယ်။ ကျွန်တို့ရဲ့ ဘုရင်မကြီးက အကြံကောင်း ဉာဏ်တောင်းပေးရင် လက်ခံပါလိမ့်မယ်”

ဣန္ဒက ‘ဘုရင်မ’ဟု ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် တိုရာနာဂါသည် အံ့အားသင့်သွားထန် တူသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့မင်းက ‘ဘုရင်မ’ ဖြစ်နေသလား ဘုရင် မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရင်မဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရင်မကြီးကပဲ ဉာဏ်မြော်အကြံကြီးမားသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရင်မကြီးအနေနဲ့ ကျွန်တို့ကို ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့အမိန့်မျိုးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ခင်ဗျားတို့ ဘုရင်မကြီးက ကျွန်တို့ တိုင်းပြည်ကို လာတိုက်ဖို့ အတင်းအကျပ်ပဲအမိန့်ပေးရင်ကော”

တိုရာနာဂါက စကားကို ကပ်ပြောလေရာ ဣန္ဒကလည်း...

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တ ဘုရားသခင်ကို ဆုတောင်းရုံ ရှိတော့တာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်က ဧကန်မုချအသက်သေရမှာဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သည်တော့မှ တိုရာနာဂါသည် ကျေနပ်သွားဟန်တူလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား အသက်သေမှာသေချာတယ်။ ခင်ဗျားသာမက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တပ်တွေအားလုံးပြုတ်ကုန်မှာပဲ”

ဤသို့ပြောပြီးမှ ဆက်လက်၍... . . .

“ခင်ဗျား ဒီတိုင်းပြည်ကိုရောက်အောင် ဘယ်လောက်ကြာကြာလာခဲ့ရလဲ”

ဟု မေးပြန်သည်။

“နှစ်နှစ်နီးပါး ကြာခဲ့ပါတယ်။ တိတိကျကျပြောရရင် တစ်နှစ်၊ တစ်ဆယ့်

ဆစ်လနဲ့ နှစ်ရက်ကြာပါတယ်။ ခရီးပိုင်ကလည်း ပိုင်ပေါင်းတစ်သောင်းကျော် ထာခဲ့ရပါတယ်”

ဣန္ဒ၏ စကားကို ပရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ဘာသာပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် တိုရာနာဂါနှင့် ဟိရိုမတ်ဆူတို့က ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုအား ခေတ္တမေးခွန်းထုတ်နေကြသည်။

ပရင်ဂျီဘုန်းကြီးသည် ဣန္ဒဘက်သို့လှည့်၍... .

“ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ အချိန်အတိုင်းအတာနဲ့ ပိုင်အက္ခာအေးကို သူတို့ ချုပ်ပြည်က အတိုင်းအတာနဲ့ ညီမျှပုံကို ကျွန်တို့ပြောလိုက်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တိုရာနာဂါသည် ဣန္ဒအား ဆက်၍မေးပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့သင်္ဘော ဒီဂျပန်နိုင်ငံကို ရောက်အောင်ဘယ်လိုလာခဲ့တာလဲ၊ ခင်လယ်ရေကြောင်းက ဘယ်ဘက်လမ်းကို အသုံးပြုခဲ့တာလဲ”

“မက်ဂီလန်ရေလက်ကြား လမ်းကြောင်းက တစ်ဆင့်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်တို့သင်္ဘောက ရေကြောင်း မြေပုံတွေသာ ရှိရင် လာခဲ့တဲ့လမ်းကြောင်းကို အလွယ်ဆီက ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တို့မြေပုံတွေအားလုံးအခိုးခံခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောပေါ်က မြေပုံတွေရော၊ တခြား စာရွက်စာတမ်းတွေပါ အားလုံးပျောက်နေပါအိယ်”

ဣန္ဒ၏ စကားကိုကြားလျှင် တိုရာနာဂါသည် အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူဘက်သို့လှည့်၍ ဂျပန်လို သွက်လက်စွာ စကားပြောလေသည်။ ဟိရိုမတ်ဆူသည်လည်း အနည်းငယ်မျက်နှာဖျက်သွားလေသည်။

တိုရာနာဂါသည် မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ဣန္ဒအား မေးမြန်းသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ အားလုံး ပျောက်နေတယ်။ လူဦးခံရတယ် ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်”

“ဒါဖြင့် အတော်ဆိုးတာပဲ။ ကျွန်တို့ဂျပန်ပြည်မှာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းခိုးယူတာ ဆို အလွန်စက်ဆုပ်မုန်းတီးတယ်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရွတ်ချတယ်။ ခိုးမှုကျူးလွန်တာ ခံရင် သေဒဏ်အပြစ်ပေးတယ်။ အခုခင်ဗျားမြေပုံတွေ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့စွဲတို့ ကျွန်တို့က အမြန်ဆုံး စုံစမ်းစစ်ဆေးပါမယ်။ ဂျပန်လူမျိုးတွေ အနေနဲ့ ချစ်ယုတ်ညံ့တဲ့ခိုးမှုကျူးလွန်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဒါပေမယ့် စည်းတင်းမဲ့တဲ့ ချစ်ယုတ်တွေ၊ ဓားပြတွေ ရှိသင့်သလောက် ရှိနေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တို့အနေနဲ့ မသိမလား”

“တစ်ယောက်ယောက်ခိုးယူသွားတယ်လို့ တထစ်ချ မရှာဖွေလို့ပါဘူးသခင်။”

တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့လို့ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ နေရာမှာ သိမ်းထားလိုက်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ရေကြောင်းမြေပုံတွေနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေက အလွန်အဖိုးတန် ပါတယ် တိုရာနာဂါ သခင်။ ရေကြောင်း မြေပုံမရှိရင် ပင်လယ်မှာ ခရီးသွားရတာ မျက်စိကန်းသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါထက် ကျွန်ုပ်တို့လာခဲ့တဲ့ ပင်လယ်ရေကြောင်းလမ်း ကို ရှင်းပြရဦးမလား”

“နောက်မှပဲ ရှင်းပြတာပေါ့။ ကျုပ်အရင်ဆုံး သိချင်တာက ခင်ဗျားတို့ထာ ဒီလောက်ဝေးလံတဲ့ခရီးကို ဘာကြောင့်လာခဲ့ရတာလဲ”

“ငြိမ်းချမ်းစွာ ကုန်သွယ်နေအတွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမှာလာရုံ တုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်ဖို့ပါပဲ။ စီးပွားရေး လုပ်ငြင်းအားဖြင့် ကျုပ်တို့ ချမ်းသာကြွယ် နိုင်သလို ခင်ဗျားတို့လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝလာနိုင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာဘယ်လိုလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝသလို ကျုပ်တို့ လည်း ချမ်းသာလာမယ်ဆိုတယ်။ ဘယ်သူချမ်းသာဖို့က ပိုအရေးကြီးသလဲ”

“ဒါတော့ စီးပွားကုန်သွယ်ရေးဆိုတာ နှစ်ဖက်စလုံး အကျိုးအမြတ်ကို တောင်ပါတယ်။ တရားမမှုတရား ကုန်သွယ်ရေးဖြစ်နိုင်ပါမယ်။ ကျုပ်တို့ဂျပန်ပြည် တုန်သွယ်ရေး လုပ်ရရင် ပေါ်တူဂီနဲ့ စပိန်လူမျိုးတွေက ခင်ဗျားတို့ကို ပေးတဲ့အခွင့် အရေးထက် ပိုပြီးသာအောင်ပေးပါမယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကုန်သည်ကြီးတွေကဆိုရင်... ”

စကားမဆုံးမီ အခန်းအပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညူညူ အသံတွေကြားရသဖြင့် ဂျွန်သည် စကားကိုဖြတ်လိုက်သည်။

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူနှင့် ဆာမူရှိုင်းအချို့သည် မျက်ချင်းတံခါးပေါ်ထဲ ဆီသို့ ပြေးသွားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်လုံခြုံရေး အစောင့်များကလည်း တိုရာနာဂါရှိရာ စင်မြင့်အနီးတွင် ပတ်ပတ်လည်ပိုင်းလျက် စောင့်ကြပ်နေလိုက်ကြသည်။

တိုရာနာဂါကိုယ်တိုင်ကမူ မည်သို့မှ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ဟန်မရှိဘဲ ကြွေး တည်ကြည်စွာနှင့်ပင် ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုမှတစ်ဆင့် ဂျွန်အားလှမ်းပြောလေသည်။

“ရေကြောင်းပြုမှုကြီးက တံခါးပေါက်နားမနေဘဲ အတွင်းဘက်ရွေ့ပြန် နေလိုက်ပါ”

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက အခြေအနေ အရေးကြီးပုံကို ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ဆက်ရှင်းပြရင်း... ”

“ဒီမယ်... ခင်ဗျားရဲ့ အသက်မသေချင်ရင် အသာငြိမ်ငြိမ်နေပါ။ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားတာမျိုး လုံးဝမလုပ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလေသည်။

ဂျွန်လည်း ဘာမှန်းညာမှန်းမသိသော်လည်း အရေးပေါ်အခြေအနေ တစ်ခု ချုပ်လော့ဟု အတိအကျမသိလေသည်။ သူသည် တိုရာနာဂါဘက်သို့ လှည့်၍ ဂျပန်တို့

ဘုန်း ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်သည်။

သို့သော် တိုရာနာဂါက ဂျွန်အားလှမ်းလှူပြီး ခပ်တည်တည်နေလိုက် သည်။ ဂျွန်သည် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာအယ်လ်ဗီတို နားသို့ကပ်သွားပြီး... ”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဗျ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။

ဂျပန်ဘာမူရှိုင်းများက သဘောမကျဟန်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကြရာ ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျွန်အား ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့်... ”

“နောက်ထပ် စကားပြောရင် ခင်ဗျားသေပြီသာမှတ်ပေတော့”

ဟု ခပ်တိုးတိုး သတိပေးလေသည်။

ဖာသာအယ်လ်ဗီတို ကိုယ်တိုင် အခြေအနေ တင်းမာနေသည်ကို စိတ်ထဲမှ ချိတ်၍ စိုးရိမ်စိတ်က ဇောဆွေးများ ပြန်လာသဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် မျက်နှာမှ နှုတ်များ သုတ်နေလေသည်။

ယနေ့ တိုရာနာဂါနှင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့ ဂျွန်တို့တွေ့ဆုံရာတွင် စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ယမန်နေ့ညက သူတို့၏ နှုတ်ချိတ်ဘာသာ အကြီးအကဲ ဖာသာကြီး၏ သတိပေးချက်ကိုပါ ပြန်သတိရမိလေ သည်။

“အဲဒီအခမ်းအနားမှာ မင်းကိုယ်တိုင် ဝင်မပါလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

ဤသို့လျှင် ဂိုက်းအကြီးအကဲ ဖာသာကြီးက အယ်လ်ဗီတိုအား ယမန်ည မေးခဲ့သည်။

“မပါလို့မဖြစ်ပါဘူး။ တိုရာနာဂါကိုယ်တိုင် တာဝန်တစ်ရပ်အနေနဲ့ ခေါ်ထား တယ်”

“အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပိုင်းလော့နဲ့ တိုရာနာဂါတို့ တွေ့ဆုံတဲ့ပွဲဟာ အလွန်ဘေး အန္တရာယ်များလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အခြေအနေက ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအတွက်ပါ အန္တရာယ် ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟိုအင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပင်လယ်စားပြု ကြသမျှစကားတွေကို မင်းက စကားပြန်လုပ်ပေးရမှာမို့လို့ပဲ။ ဒီလူကလည်း ဖာသာ အယ်လ်ဗီတို ဆီက သတင်းရသလောက်ဆိုရင် တကယ် မကောင်းဆိုးဝါး အတိုင်း ဆိုတယ်”

“ဒီလိုလည်း ပုံသေမှတ်ယူဖို့ လိုမယ်မထင်ပါဘူး ဖာသာကြီး။ အင်္ဂလိပ် ပိုင်းလော့ ဂျွန်ဆိုတဲ့လူက တွေ့ကရာ စကားတွေပြောရင် ကျွန်တော်က ဂျပန် တိုရာ နာဂါ ခေါ်သမထွက်အောင် အလိမ္မာသုံးပြီး ကြည့်ပြောလို့ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စကားပြန်လုပ်တာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်မိပါလား”

“ဂျပန်ပြည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အခြေအနေ အတော်ကောင်းကောင်းနေတာမှ

ဒီအင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့က ဘာကြောင့် ရောက်လာရတာလဲ။ ပြီးတော့ ပစ်ခတ်သမုဒ္ဒရာမှာ နောက်ထပ် အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတွေ တကယ်ပဲ ရှိနေသလား။ ဖိလစ်ပိုင်ပြည် မနီလာမြို့က စပိန်လူမျိုးတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘောတွေ တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတာကော တကယ်ပဲလား။ ကျုပ်က ဒါတွေဂရုစိုက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပစ်ခတ်သမုဒ္ဒရာ ရန်သူ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတွေ ဝင်ရောက်လာမဆိုရင် ကျုပ်တို့အဖို့ ဂျပန်ပြည်မှာ အခြေအနေထိခိုက်လာနိုင်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီအင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့က နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါ။ သို့မဟုတ် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ အိန္ဒိယလို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆက်သွယ်နားလည်မှုရသွားရင် ကျုပ်တို့အကြီးအကျယ်ထိခိုက်မယ်”

“မှန်ပါတယ် ဖာသာကြီး။ အခုလောလောဆယ်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဆိုတဲ့လူ ဒီဂျပန်ပြည်ကို ရောက်နေတာတော့ မငြင်းနိုင်တဲ့အချက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နားလည်မှုရနိုင်တဲ့အခြေအနေဖြစ်လို့ တော်သေးတယ် ဆိုရပါမယ်”

“ဒါတော့ ထာဝရဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း ဘာမဆို ဖြစ်ရမယ့် အောက်မေ့ရတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ကျုပ်တို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေကောင်းနေတဲ့ ကျုပ်တို့ကို တမင်သက်အနေနှင့် သုတ်ဖတ်ဆီးနိုင်ဖို့အတွက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကျွန်ုပ်တို့ လွတ်လိုက်တာများလား။”

“ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပဲ ဖာသာကြီး။ ဒါပေမယ့် သိပ်စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ ဒီအင်္ဂလိပ်လူမျိုးဟာ ဘာမှအနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်ခင် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစိန်သင်္ချေလှမ်းမှားပြီး ကိစ္စတုံးသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ရေကြောင်းမြေပုံတွေ လေ့လာကြည့်တော့လည်း ဒီလူဟာ ပင်လယ်စားပြုလို့ ယူဆရပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒီလူရဲ့ ရေကြောင်းမြေပုံနဲ့ ခရီးစဉ်မှတ်တမ်းထဲက အာဖရိကတောင်အမေရိက နိုင်ငံတွေမှာ သူတို့ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လုယက်ခဲ့ပုံတွေ အကြောင်းကို တိုရာနာဂါသိအောင် ဖတ်ပြလိုက်စမ်းပါ”

“အချိန်နည်းနည်းတော့သေးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ခဏတော့စောင့်ပါရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ရေကြောင်းမြေပုံနဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ အချိန်မရွေးထုတ်ဖော် တင်ပြနိုင်တာပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဒီအတောအတွင်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကျွန်ုပ်တို့ သူ့ဟာသူ မြေလှမ်းမှားပြီး ကိစ္စချောသွားနိုင်တဲ့ အလားအလာလည်း ရှိပါတယ်”

ဤသို့လျှင် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာ အယ်လ်ဗီတို့သည် သူတို့၏ စိတ်အကြီးအကဲ ဖာသာကြီးနှင့် အခြေအတင်စကားပြောခဲ့ရပေသည်။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဂျွန်၏ခက်ထန်တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် ဇူးရှင်တော်ပြောင်သော မျက်လုံးများကို သတိပြုပြီး ကျော့ချမ်းမိလေသည်။ ရေကြောင်းမြေပုံ

တို့လက်ထဲထားခြင်းထက် မူလက ပိုပေးခဲ့သူ ဖာသာသီဘတ်ဒတီယိုထံသို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လော။

ယင်းသို့ ပို့လိုက်လျှင် ဖာသာ သီဘတ်ဒတီယိုက သူ့ကြီးမူရာထံသို့ တစ်ဆင့် ပြန်ပေးလိုက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် တိုရာနာဂါက ဘာလုပ်မည်နည်း။ သူ့ကြီးမူရာအတွက် အလွန်အန္တရာယ်များမည် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားဆင်ခြင်နေစဉ်မှာပင် ခန်းမကြီး၏ အဖွဲ့တက်ရှိ တံခါးသည် ပွင့်လာလေသည်။ ဝင်လာသူကား နာဂါဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။

“တိုရာနာဂါ သခင်ကြီးခင်ဗျား... သခင်ကြီးကို အိန္ဒိယသခင်က တွေ့ချင်တယ်တဲ့။ အခုသူဟာ အပြင်ဘက်စကြိုမှာ ရှိနေပါတယ်။ သခင်ကို အခုချက်ချင်း အလို့ကြောင်းပြောပါတယ်”

နာဂါက သဘင်ပွဲအစီရင်ခံလိုက်ရာ တိုရာနာဂါသည် ချက်ချင်းပင် သူ၏ အဖွဲ့အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့အားလုံး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်နေကြ”

လူအများစုသည် တိုရာနာဂါ၏ အမိန့်ကို နာခံလျက် အသီးသီး ထွက်သွားကြသော်လည်း စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူ ခေါင်းဆောင်သော ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းများက အပြင်ဘက်မထွက်ဘဲ တံခါးဝဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် ထိုင်နေကြလေသည်။ သူတို့၏ ဓားရှည်များကိုလည်း ကိုယ်စီကိုယ်စ အသင့်ကိုင်ထားကြသည်။ အရေးရှိလျှင် နှစ်ချင်း ခုခံကာကွယ်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြခြင်းပင်တည်း။

“နာဂါဆန်း၊ အိန္ဒိယ သခင်ကိုပြောလိုက်ပါ။ သူ့ကို အချိန်မရွေး ကြိုဆိုပါတယ်။ ဒီအခန်းထဲ ကြွခဲ့ပါလို့လည်း ခေါ်လိုက်ပါ”

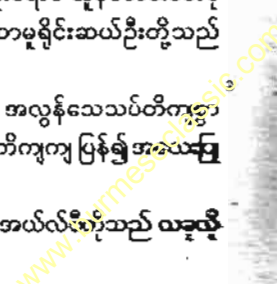
တိုရာနာဂါက ဤသို့ပြောလိုက်ပြီး မရွေးမနှောင်းမှာပင် နယ်စားကြီး အဆင့်ရှိသူ (တိုရာနာဂါနှင့် တန်းတူအဆင့်ရှိသော) အိန္ဒိယသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။

ဂျပန်လူမျိုးအနေဖြင့် အတော်အရပ်မြင့်ပြီး ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အဆင်မပြေဘဲ ဖြစ်ပေသည်။

အိန္ဒိယ၏ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသူများကား သူ၏အထူးအဆင်မပြေမှု ဆာမူရိုင်း ဆယ်ဦးဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် မီးခိုးရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ဖြစ်ထားကြပြီး အိန္ဒိယက အချက်ပြလိုက်သည်တွင် ဆာမူရိုင်းဆယ်ဦးတို့သည် နှစ်ပြင်ပေါ်၌ တင်ပို့ခွဲ ထိုင်နေလိုက်ကြသည်။

တိုရာနာဂါသည် ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအရ အလွန်သေသပ်တိကျစွာ အဆင်မပြေဘဲ အလေးပြုလိုက်ရာ အိန္ဒိယတလည်း အလားတူ တိတိကျကျ ပြန်၍ အဆင်မပြေ ခဲ့သည်။

ထိုခင်းကို မြင်နေရသူ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာအယ်လ်ဗီတို့သည် ယခုလို

အချိန်၌ သူသည် ဤနေရာ၌ ရောက်ရှိနေခြင်းမှာ ကံကောင်းလေစွဟု ကျိတ်တံ့ တွေးမိလေသည်။

လက်နက်ကိုင် တပ်ပေါင်းများစွာကို ဦးစီးကွပ်ကဲရသူ နယ်စားကြီးအဆင့် သူ တိုရာနာဂါနှင့် အိန္ဒိယတို့သည် အပြင်ပန်းအားဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေးထားခေါ်ပြောဆက်ဆံနေကြလင့်ကစား စိတ်ထဲကတော့ အကြီးအကျယ် ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေကြကြောင်း၊ နှစ်ဦးစလုံးက အချုပ်အချာ အာဏာပိုင် ရှိကုန်းရာထူးကို ကျိတ်တံ့ နေကြောင်း ဖာသာ အယ်လ်ဗီတိုက သိထားပြီးဖြစ်သည်။

အနွေးနှင့်အမြန် ဤနယ်စားကြီးနှစ်ဦးသည် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ကာ အပြိုင် အထန် တိုက်ခိုက်ကြမည်မှာလည်း သေချာသည်။ သူတို့နှစ်ဦး အကြိတ်အနက် တိုက်ကြမည့် တိုက်ပွဲကပင်လျှင် ဂျပန်အင်ပိုင်ယာကြီးတစ်ခုလုံး၏ အနာဂတ်ကံကြမ္မာ ကို ဖန်တီးလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ ဝရင်ဂျီ (ကတ်သလစ်) ဘာသာ၏ ဂျပန်ပြည် အနာဂတ်ကံကြမ္မာသည်လည်း ယင်းဗိုလ်လှပွဲ၏ အနှိုးအနိုင်ပေါ် တည်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့ ဝရင်ဂျီ သာသနာဝန်ထမ်း အနေဖြင့် အနိုင်ရမည့်အား ကို ငွေ့ချသလို ဖူးပေါင်းကပ်ထားရန် လိုအပ်ပေသည်။

အာဏာလုနေကြသော နယ်စားကြီးနှစ်ဦးအနက် အိန္ဒိယသည် ဇင်ဇုန်လယ်ကြည့်တိုးတွယ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်သူသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာအသေဘောထားကြီးသူဖြစ်သည်။

သတိထားရမည့် အချက်တစ်ခုကား ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဂျပန် ဗိုင်းနီ နယ်စားများက အိန္ဒိယဘက်မှ ထောက်ခံအားပေးကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ခရစ်ယာန် ဗိုင်းနီယိုများအနေဖြင့် တိုရာနာဂါ အာဏာရပြီး ရှိကုန်း ဖြစ်သွားမည် မလိုလားသောကြောင့်ဟု ဖာသာ အယ်လ်ဗီတိုက ယူဆမိသည်။

ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် ဗိုင်းနီယိုများက အကယ်၍ ဂျပန်ပြည်၏ အပြင် အာဏာပိုင်အဖွဲ့ဖြစ်သော ရီဂျင်ကောင်စီမှ အိန္ဒိယ ဖယ်ရှားခံရလျှင် တိုရာနာဂါ တစ်ဦးတည်းအာဏာရှင်အဖြစ် စိုးမိုးချယ်လှယ်လိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်ကြဟန် တူပေသည်။ ထို့ပြင် တိုရာနာဂါ အာဏာရလာလျှင် ဂျပန်ပြည်မှ ခရစ်ယာန် သာသနာဝန်ထမ်းကို ပြည်နှင့်ဝေးပေးလိမ့်မည်ဟုလည်း စိုးရိမ်ရသည်။ တစ်ဖန် တိုရာနာဂါ အရေး သူတံ့သင်ခြင်းခံရလျှင် နိုင်ငံရေးအခြေအနေအရ မိမိတို့ ခရစ်ယာန် သာသနာပြုငါး ငါး ဖွံ့ဖြိုးလာလိမ့်မည်ဟု ယူဆရပေသည်။

ခရစ်ယာန် ဗိုင်းနီယို နယ်စားများက မည်သူ့ဘက်မှ သစ္စာခံကြမည်ဟု တိကျသေချာခြင်းမရှိသလို အခြားသော ဗိုင်းနီယိုများကလည်း တိုရာနာဂါ နှင့် အိန္ဒိယ တို့ အုပ်စုနှစ်ခုအနက် တစ်ဖက်ဖက်သို့ တသမတ်တည်း သစ္စာခံခြင်း မရှိဘဲ မကြာ နာ ခြံခွန်ကာ တူးပြောင်းတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တိုရာနာဂါနှင့် အိန္ဒိယ နယ်စား နှစ်ဦးအနက် မည်သူက အင်အားပိုကောင်း၍ မည်သူက အနိုင်ရမည်တို့ တထာ

ခန့်မှန်းတွက်ကြည့်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းပေသည်။

တကယ်တမ်းပင်ပုဂ္ဂိုလ် ပေါက်ကွဲ၍ ပြည်တွင်းစစ်ကြီးဖြစ်လာလျှင် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဗိုင်းနီယိုများက မည်သူ့ဘက်မှ ဝင်တိုက်ကြမည်ကိုလည်း သေချာပေါက်ပြောရန် မလွယ်ကူလှချေ။

ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုသည် အခြေအနေကို ဝေဖန်သုံးသပ်ကြည့်ရင်း နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါ၏ အပြုအမူကို အတဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

မိမိ၏ ဆာမူရှိုင်းများ ဝိုင်းရံ စောင့်ရှောက်ထားသဖြင့် လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာတွင် ရှိနေရာမှ တိုရာနာဂါသည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ပြိုင်ဘက် အိန္ဒိယအား ခရီးဦးကြို နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ကြပါ... အိန္ဒိယ သခင်မင်းကြီး ကြပါ။ ဟောဒီမှာထိုင်ပါ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တိုရာနာဂါသခင်၊ ဒါပေမယ့်... မထိုင်တော့ပါဘူး။”

အိန္ဒိယက ပြန်ပြောလိုက်ပုံမှာ လေသံခပ်တင်းတင်းဖြစ်နေသည်။ လူပုံပန်း သဏ္ဍာန်ကလည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် အသွင်မျိုးဖြစ်ပေသည်။ အရွယ်အားဖြင့် အိန္ဒိယက တိုရာနာဂါထက် တစ်နှစ်ခန့် ငယ်ပေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် အစဉ်အလာအားဖြင့် ရန်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ အိန္ဒိယ၏ အင်အားကား ဤသို့တည်း။ အိုဆာကာရဲတိုက်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဆာမူရှိုင်းသူရဲ ကောင်းရစ်ထောင်တို့သည် သူ၏ဩဇာခံလက်ရုံးများပင် ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယသည် မြို့စောင့်တပ်၏ တပ်မှူးကြီး ဖြစ်သည့်ပြင် ဂျပန်အင်ပိုင်ယာ ကြီး၏ ဧကရာဇ်လောင်း နန်းလျာမင်းသားကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရသည့် အထူး ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့၏ တပ်မှူးလည်းဖြစ်သည်။ ဂျပန်ပြည်၏ အနောက်ဘက်ခြမ်း လက်နက်ကိုင်တပ်အားလုံး၏ သေနာပတိလည်း ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယသည် ကိုးရီးယားစစ်မြေပြင်သို့ ဂျပန်တပ်များသွားရောက်တိုက်ခတ် စဉ် ဦးစီးကွပ်ကဲကာ အောင်နိုင်ခဲ့သူ အောင်ပွဲရ စစ်သူကြီးလဲဖြစ်ခဲ့၍ ‘ရီဂျင်ကောင် စီ’ အဖွဲ့ဝင်လူကြီးအဖြစ် ဂုဏ်ပြုခိုးမြှောက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ဂျပန်အာဏာရှင်ကြီး တိုက်ကို ရှိစဉ်က လက်နက်ကိုင်တပ်များ အားလုံး၏ ‘စစ်ဆေးရေးချုပ်’ အဖြစ်လည်း အာဝန်ပေး ခံခဲ့ရသည်။

“ကျေးဇူးတော့ တင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မထိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကသက် ဆောင့် သက်သာထိုင်ပြီး ခင်ဗျားက မတ်တတ်ရပ်နေတာကို ကျုပ်မလိုလားဘူး။ ဆစ်နေကျရင် ခင်ဗျားအခုညွှန်ပြတဲ့ ကူရှင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပါ့မယ်။ ဒီနေ့ အဖို့တော့ မထိုင်ပါဘူး။”

အိန္ဒိယက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ထပ်ပြောလိုက်ရာ လေသံတစ်ခု ဖြင့် စော်ကားသည့်ဟန်မျိုးလည်း ဖြစ်နေ၍ တိုရာနာဂါဘက်သား ဒေသျှီရောင် ထွန်းဖောင်းဝတ်ဆာမူရှိုင်းများသည် စိတ်ထဲမှ ထောင်းခဲဒေသျှီ ဖြစ်သွားကြ

လေသည်။ သူတို့၏သခင် တိုရာနာဂါကသာ အမိန့်ပေးလျှင် သူတို့အနေဖြင့် အိမ်ထောင်နှင့်တကွ မီးခိုးရောင် ဆာမူရိုင်း ဆယ်ဦးအား ခေါင်းဖြတ်ပျတ်သင်ရန် အဆင်သင့်ရှိနေကြသည်။

သို့ရာတွင် တိုရာနာဂါသည် ပရိယာယ်သုံးတတ်သူ ဖြစ်၍ ပြီးရှင်ရည်ရွယ်စွာနှင့်ပင်

“အခု အိမ်ထောင်ကြွလာတာဟာ အလွန်အရေးပါတဲ့အချိန် ဖြစ်နေတာအတွက် ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်။ ကျုပ်က အခုပဲ မျက်နှာဖြူအရိုင်းအစိုင်း လူသတ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းနေပါတယ်။ ကိုင်း . . . ဆူကူဆန်း၊ မျက်နှာဖြူလူနဲ့ကို မတ်တတ်ထိုင်လို့ကပါ”

ဟု ပြောရင်း ဖာသာ အယ်လ်ဗီတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးလည်း ဝေခိုင်းသည်အတိုင်း ဂျွန်စား မတ်တတ်ထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင်ကား နယ်စားကြီးအိမ်ထိုင် တင်းမာသောမျက်နှာထားအတိုရာနာဂါအပေါ် အလွန်မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေကြောင်း သိသာထင်ရှားလှသည်။ အောက်မေ့မိလေသည်။

အိမ်ထိုင်၏ အယူအဆ သဘောထားကြောင့် မိမိတို့မူလက ကြားသိနေကြသည် ဇနနိမုခု မှန်ကန်နေပြီဟုလည်း တွေးမိသည်။ အိမ်ထိုင်သည် ခရစ်ယာန် ဘာသာအပေါ် လုံးဝဆန့်ကျင်ရုံမက ဥရောပလူမျိုးအားလုံးအပေါ် အထင်သေးရှက်ချက်ထက် သာလှသည် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဂျပန်အင်ပိုင်ယာကြီးကို တံခါးပိတ် ပေါ်လစီဖြင့် နိုင်ငံခြားသားများ လုံးဝဝင်ရောက်ခွင့်မပြုလိုသူဖြစ်ကြောင်း မိမိတို့က ကြိုတင်ကြားဖူးခဲ့သည်။ အိမ်ထိုင်သည် ဂျွန်ဘက်သို့လှမ်း၍ အလွန်စက်ဆုပ်သည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တိုရာနာဂါအားလှမ်းပြောလေသည်။

“ဒီမျက်နှာဖြူ လူရိုင်းဟာ အရုပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်တယ်လို့ ကျုပ်ကြားခဲ့ဖူးတာ အခုလောက် အရုပ်ဆိုးမယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး။ နောက်တစ်ခုက ဒီလူဟာ ပင်လယ်အော်တစ်ယောက်လို့ ပြောနေကြတယ်။ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလူက ပင်လယ်စားပြဆိုတာ သံသယဖြစ်စရာမရှိပါဘူး။ နောက်ပြီး သူဟာမဟုတ်မမှန်လုပ်ကြံပြောတတ်တဲ့ လူလိမ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်”

တိုရာနာဂါက ပြောလိုက်လျှင် အိမ်ထိုင်သည် ပို၍ပင်ဂျွန်စား မုန်းတီးစက်ဆုပ်သွားဟန်တူသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီလူကို ခင်ဗျားက လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ သံမှိုနှက်ခွဲပြီး သတ်ပစ်ခင် ကျုပ်က ဒီလူကို နှေ့ဝက်လောက်ခဏလိုချင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ နန်းလှူမင်းသားအနေနဲ့ ဒီလူကို ကြည့်ချင်လိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ဒီလူကို ထပ်မံတစ်ကောင်လို ကခိုင်းပြီး ဂျပန်ပြည်တစ်ပြည်လုံး လိုက်လျှောက်ပြရရင် မေးတာ

အလား။ ကမ္ဘာ့အရှေ့ဘက်က သတ္တဝါအထူးအဆန်းတစ်ကောင် ဆိုပြီးတော့ လိုက်ပြောတာပေါ့ ဟား . . . ဟား”

ပြောရင်းနှင့် အိမ်ထိုင်က သူ့ဘာသာသဘောကျတာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ဤသို့ ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ဂျပန်ပြည်သို့ လာရောက်သူ ပေါ်တူဂီလူမျိုးများသည် တောင်ဘက်ပင်လယ်မှ ချဉ်းကပ်လာပြီး ဂျွန်တို့၏ သင်္ဘောကတော့ အရှေ့ဘက် ပင်လယ်မှ ရောက်လာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂျပန်ပြည်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် ကြီးမားလွန်းမိုးနေသူ တိုရာနာဂါကိုလည်း သွယ်ဝိုက်၍ အရှေ့ဘက်ကလူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ဟု သွယ်ဝိုက်၍ ပြက်ရယ်ပြုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“အိမ်ထိုင်သခင်က ရယ်စရာမောစရာ တတယ်ပြောတတ်ပါပေတယ်။ အာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမျက်နှာဖြူလူရိုင်းကို အမြန်ဆုံးသုတ်သင်ခွင်းလင်းလိုက်တာ အကောင်းဆုံးလို့ ကျုပ်လည်းသဘောတူပါတယ်။ သူဟာ စကားကြောရှည်ပြီး မောက်မာလှတယ်။ ကိုင်း . . . နာဂါဆန်၊ ဒီလူ့ကို သာမန် ရာဝတ်ကောင်တွေနဲ့ အတူထားလိုက်ပါ။ ဆူကူဆန်ကလည်း မျက်နှာဖြူလူရိုင်းကို နာဂါဆန်နောက်လိုက်သွားပါလို့ ပြောလိုက်တာ”

တိုရာနာဂါက အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဖာသာအယ်လ်ဗီတို့လည်း ဂျွန်စားအပေါ် တူဝါဘာသာဖြင့် . . .

“ပိုင်းလော့ကြီး . . . ခင်ဗျား ဟို . . . ဂျပန်တွေနောက်လိုက်သွားပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“နေပါဦးဗျ၊ ကျုပ်ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

ဂျွန်က ပြန်မေးရာ ဖာသာ အယ်လ်ဗီတို့သည် ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ ခေတ္တငြိမ်စားနေမိသည်။

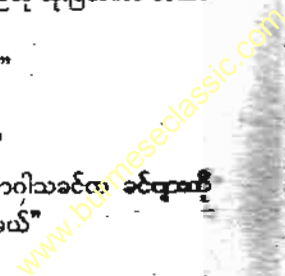
ယနေ့တွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပိုင်းလော့နှင့် ညက်ချင်းယှဉ်ပြိုင်ကြရာ၌ မိမိက အထူးအချိန်လိုက်သလိုရှိပေသည်။ သို့သော် ဂျွန်သည် တကယ်သတ္တိကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်မှာ သုံးမားဖွယ်မရှိချေ။ ယခုပင်လျှင် နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါ၏ အမိန့်ကို ချက်ချင်းမလိုက်နာသေးဘဲ ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်ဘွင်းဘွင်းပင် ပြန်ပြောမှ တော်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဖာသာအယ်လ်ဗီတို့က

“ခင်ဗျားကို ထိန်းသိမ်းထားရမယ်လို့ ပြောတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လောက်ကြာအောင် ထိန်းသိမ်းမှာတဲ့လဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်းမပြောတတ်ဘူး။ တိုရာနာဂါသခင်က ခင်ဗျားထံမှ လိုက်လံ မဆုံးဖြတ်မချင်း သူတို့က ထိန်းသိမ်းထားလိမ့်မယ်”

နယ်စားကြီးတို့ရာနာဂါသည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့အခန်းထဲမှ ထွက် သွားသည်တို့ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ အဓိကပြဿနာအကြောင်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိလေ သည်။

ယင်းပြဿနာကား သူနှင့်ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ အစဉ်အလာအယူအဆ တစ်ခု မှာ တိုင်းတစ်ပါးမှ နိုင်ငံခြားသားများကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု လုံးဝမရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မိမိတို့၏ ပြည်တွင်းရေးများကို နိုင်ငံခြားသားများ အလျဉ်းမသိစေချင်ကြသော ထိုကြောင့် ယခုမိမိ(တို့ရာနာဂါ) အနေဖြင့် ဥရောပတိုက်သား ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးများအား ဤအခန်းတွင် ဆက်လက်နေခြင်းကို အိန္ဒိယက မည်သည့်နည်းနှင့် မှ သဘောမကျနိုင်သည့်အပြင် အန္တရာယ်ပင် ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း တို့ရာနာဂါက တွေးမိလေသည်။

ထို့ပြင်ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဂျပန်နိုင်ငံပီယို(နယ်စား)များသည် မိမိတို့ အချင်းချင်း ပဋိပက္ခမှု ပြင်းထန်၍ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်လာလျှင် မည်သည့်ဘက်မှ ရပ်တည်ကြမည်နည်း။ မိမိဘက်မှ ပါဝင်တိုက်ခိုက်မည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် နယ်စားကြီး အိန္ဒိယဘက်သို့ သွား၍ သစ္စာခံမည်လော။ ဤမေးခွန်းများ၏ အဖြေတို့ တို့ရာနာဂါသည် တိကျပြတ်သားစွာ စဉ်းစား၍မရဘဲ ဖြစ်နေပေသည်။

နောက်တစ်ချက်ကား မျက်နှာဖြူ လူမျိုး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ပတ်သက်၍ အကဲခတ်ရခက်လှကြောင်းကိုလည်း တွေးမိပြန်သည်။

တို့ရာနာဂါသည် ယခုမိမိ၏ စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူ ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီး ဖာသာအယ်လ်ဗီတို့အား မူလက အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချခဲ့မိသည်။ သို့သော် ယနေ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့ဆိုသူကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် မျက်နှာဖြူတို့ ၏ အတွင်းသဘောထားနှင့် စိတ်ဓာတ်တို့ အတိအကျ နားလည်ရန် အလွန်ခက်လှပေ တကားဟု သုံးသပ်မိပြန်သည်။

အခန်း(၃)

ဤသို့ တို့ရာနာဂါက ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေခိုက်မှာပင် အိန္ဒိယသည် စကားတို့ သွယ်ဝိုက်မနေဘဲ သူ မေးချင်သောမေးခွန်းကို တိုက်ရိုက်ပင် မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်မေးတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေစမ်းပါ။ ကျုပ်ထပ်ပြီးမေးပါမယ်။ နိဂျင့်ကောင်စီ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ အဖြေက ဘယ်လိုလဲ”

အိန္ဒိယက ဤသို့မေးသည်ကို တို့ရာနာဂါကလည်း ခပ်တည်တည်ပင် ပြန် ဖြေလေသည်။

“ကျုပ်ကလည်း အရင်အတိုင်းပဲ ထပ်ပြီး ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ဟာ နိဂျင့်ကောင်စီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့အတွက် ဘာအဖြေမှ မေးဖို့မလိုဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်လို့သာ အရေးမကြီးလှတဲ့ အစီအစဉ်တချို့ လုပ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာအဖြေမှမေးဖို့မလိုပါဘူး”

“ခင်ဗျားရဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ကျုပ်သိပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့သား နာဂါဆန်ကို ဗာဆာမုနီ နယ်စားကြီးရဲ့ သမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ မြေးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတော့ နယ်စားကြီး ဇာတာကီရဲ့ အမွေဆက်ခံမယ် သားနဲ့ လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်တယ်။ ဒီလက်ထပ်ပွဲတွေဟာ ဗြိတိသျှနယ်စားကြီးများရဲ့ ရင် သွေးတွေနဲ့ ဖြစ်တဲ့အတွက် အရေးမကြီးဘူးလို့မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒါတွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆခင်ကြီးရဲ့ အမိန့်နဲ့ ဆန်ကျင်နေတယ်”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ သခင်ကြီးတိုက်ကို ကွယ်လွန်သွားတာ တစ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ သူဟာ ဇာတာကီရဲ့ ယောက်ဖတော်တဲ့အတွက် ကွယ်လွန်သွားတာ ကျုပ်အလွန်ဝမ်းနည်းပါတယ်။ သူ့အသက်ရှင်နေပြီး ကျုပ်တို့အင်ပိုင်ယာကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာ ဖန်တီးရာမှာ လမ်းညွှန်မှုပေး နေတာကို ကျုပ်လိုလားပါတယ်။ တကယ်လို့ သူသာ မသေသေးဘဲ အသက်ရှင်နေရင် ဇာတာကီစီစဉ်တဲ့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပွဲတွေအားလုံးကို သဘောတူမှာပဲ။ သူညွှန်ကြားသွား ဘာက သူ့ရဲ့မိသားစု အမွေဆက်ခံရေးကိုထိခိုက်မယ့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်တာမျိုး ဆိုသာ တားမြစ်ခဲ့တယ်။ အခုကျုပ်အနေနဲ့ အပိုင်စားရဖို့ နယ်သစ်မြေသစ်တွေလည်း မလိုချင်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်နီးချင်း နယ်စားတွေနဲ့လည်း ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆက်ဆံနေတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အခုတည်ရှိနေတဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ကျုပ်က စတင်ပြီး ဘယ်တော့မှ မချီးဖောက်ဘူး”

တို့ရာနာဂါက ဤသို့ငြိမ်းချမ်းရေးအကြောင်း ထည့်ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ဂျပန် နိုင်ငံတွင် နှစ်ပေါင်းခြောက်ရာခန့် ပြည်တွင်းစစ်ပွဲများ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးဆယ့်ငါးနှစ်က ဆိုလျှင် ဝိပဿိ အမည်ရှိ နိုင်ငံပီယို(နယ်စား)တစ်ဦးသည် တို့ရာနာဂါကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ရာ၌ တို့ရာ နာဂါ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကူညီခဲ့ပေသည်။

နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်အတွင်း ဝိပဿိသည် ဂျပန်ပြည်၏ ဧရိယာ အစ်ဝက်ခန့်ကို ကြီးစိုးနိုင်ခဲ့ရုံမက သူ့ကိုယ်သူ ‘အာဏာရှင်’ဟုပင် ကြေညာခဲ့သည်။

သို့သော် တကယ်အာဏာရှင် နှိုင်းအဖြစ် ဂျပန်ဘုရင် ဧကရာဇ်က အသိအမှတ်ပြု ခန့်ထားခဲ့ရအောင် မစွမ်းဆောင်ခဲ့ချေ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကမူ ဝိရှိဒါအား သူ၏ စစ်သူကြီးတစ်ဦးက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ရာ နောက်ပိုင်းတွင် သူ၏အာဏာကို နာမည်ကြီး စစ်သူကြီး နာကာမူရာက ရယူခဲ့ရာသည် ဆာမူရှိုင်းမျိုးနွယ်မဟုတ်။ လယ်သမားလူတန်းစား ပေါက်ဖွားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် နာကာမူရာသည် တိုရာနာဂါ၊ အီရှိဒိုတို့ အပါအဝင် နယ်စားကြီးများ၏ ကူညီထောက်ခံမှုရရှိသဖြင့် လေးနှစ်အတွင်း ဂျပန်နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးအပေါ် ဩဇာပျံ့နှံ့လွှမ်းမိုးအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဤသည်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံသမိုင်းတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်လူတစ်ဦးတစ်ယောက် တည်တံ့ တစ်နိုင်လုံးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်တို့တော်သို့သွား၍ နေနတ်မျိုးနွယ် ဂျပန်ဧကရာဇ်မင်းရှေ့တွင် ဦးညွတ်အခစား ဝင်လိုက်သောအခါ၌ နာကာမူရာသည် လယ်သမားမျိုးနွယ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် နှိုင်းအဆင့်ဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်းမခံရဘဲ 'ကွမ်ပါကူ'ခေါ် စောရာဇ်မင်းမြတ်၏ အကြံပေးအရာရှိချုပ်အဖြစ်သာ ခန့်ထားခြင်းခံခဲ့ရလေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ယင်းရာထူးကို နာကာမူရာက သူ၏သားဖြစ်သူအား လွှဲပေးခဲ့ရာ ထိုသားသည် တိုက်ကိုအမည်ဖြင့် အထူးပင်ဩဇာအာဏာ ကြီးမားလာခဲ့သည်။ တိုရာနာဂါအပါအဝင် ဝိုင်မီယိုနယ်စားကြီးများအားလုံးကလည်း တိုက်ကိုအား သစ္စာခံခဲ့ကြလေသည်။

တိုက်ကို၏ဩဇာ တကယ်ပင်ကြီးမားပျံ့နှံ့ခဲ့၍လည်း ဂျပန်ပြည်တွင် ဆက်တိုက်တိုက်တိုင်အုပ်စု ပဋိပက္ခဟူ၍ အလျဉ်းမရှိဘဲ ငြိမ်းချမ်းရေး ရရှိခဲ့ပေသည်။ သို့သော် တိုက်ကိုသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ကပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

* * *

အထက်ပါ အတိတ်ကဖြစ်စဉ်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိရင်း တိုရာနာဂါသည် သူ၏စကားကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောပြန်သည်။

"ကျုပ်ကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဘယ်တော့မှ စတင်ချိုးဖောက်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက လိုအပ်ရင် စစ်တိုက်မယ်မဟုတ်လား" အီရှိဒိုက ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ဒါတော့ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိတဲ့လူမှန်ရင် ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာဖောက်စေတဲ့ တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရဗျာပဲ။ ပြည်နယ်တိုင်း သစ္စာဖောက်

တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားရော ကျုပ်ပါ သိပြီးသားပဲ ယောက်ျားလေးက သစ္စာဖောက်သူတွေဟာ ဆိုရင် ရာထူးအဆင့်မြင့်မြင့် နေရာမှာတောင် ရောက်နေကြတယ်။ နိုင်ငံရဲ့ စည်းလုံးညီညွတ်ရေးအခြေအနေကလည်း ရှင်းရှင်းပြောရရင် တွယ်လွန်သူတိုက်ကိုက ညီညွတ်စွာဖြစ်အောင် လုပ်ထားခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ ကျုပ်က ဂျပန်ပြည်အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ ရှိနေပြီး ခင်ဗျားက အနောက်ခြမ်းတစ်ခြမ်းလုံးကို ကြီးဦးနေလို့ ညီညွတ်ရေး ထိခိုက်နေပြီဖြစ်တယ်။ 'မိုးဂျင်ကောင်စီ' အဖွဲ့ကြီးထဲမှာတော့ မည်ညွတ်ဘဲ သဘောထား ကွဲလွဲနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် တိုက်ကိုရဲ့ ရင်သွေးငယ် မြန်မြန်အရွယ်ရောက်လာမှ ကောင်းမယ်။ ဧကရာဇ်မင်းမြတ်၏ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ် 'ကွမ်ပါကူ' အသစ်တစ်ဦး ရှိလာမှပဲ ကောင်းမယ်"

"ဒါမှမဟုတ် တကယ်အာဏာရှင် ရှိုင်းနိုးအသစ်တစ်ဦးပေါ်လာရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်လား"

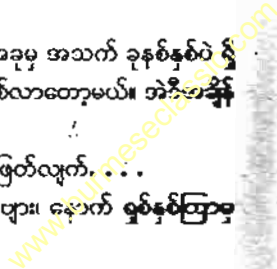
အီရှိဒိုက ရန်စသလို ပြောလိုက်သည်။
"တိုရာနာဂါသည် စိတ်ထဲမှ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း အလိမ္မာသုံး၍ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ရှိုင်းနိုးဖြစ်ဖြစ်၊ ကွမ်ပါကူဖြစ်ဖြစ်၊ တိုက်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရာထူးဂုဏ်အဆင့်က အဓိက မဟုတ်ဘူး။ ဩဇာအာဏာတကယ်ရှိဖို့ကသာ အရေးကြီးပါတယ်။ ဝိရှိဒါဆိုရင် ရှိုင်းနိုးဘွဲ့ကိုမရခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ နာကာမူရာဆိုရင်လည်း ကွမ်ပါကူအဆင့်နဲ့ပဲ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခဲ့တာပဲ။ နောက်မှသာ တိုက်ကိုဘွဲ့ကို ရခဲ့တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုက်ကိုဟာ တစ်နိုင်လုံးကို အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့တာက အဓိကပဲ။ နောက်တစ်ခုက ကျုပ်ရဲ့ သောက်ဖောက်ဟာ တစ်ချိန်က လယ်သမားဘဝက လာခဲ့တယ်ဆိုတာက ဘာဆိုင်ထဲ။ ကျုပ်ရဲ့ မျိုးနွယ်စဉ်ဆက်က အလွန်ရှေးကျတယ်ဆိုတာကလည်း ဘာအရေးကြီးသလဲ။ ခင်ဗျားက မျိုးနွယ်အားဖြင့် ဇာတ်နိဗ္ဗာန်တယ်ဆိုတာကလည်း ဘာဆိုင်သလဲ။ အခုခင်ဗျားဟာ ဂျင်နရယ်လ်(စစ်သူကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး) တစ်ဦးဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။ ဒါကတင်မကသေးဘူး။ ခင်ဗျားဟာ အရေးအပါဆုံးဖြစ်တဲ့ မိုးဂျင်ကောင်စီအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ခါနေတယ်"

တိုစကားကိုကြားလျှင် အီရှိဒို၏စိတ်ထဲ၌ ဂျပန်ပြည်မှာ မျိုးနွယ်ဇာတ် အဆင့်အတန်းက အလွန်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ဝိုင်မီယိုနယ်စားမှန်သမျှ သိကြတယ်ဟု တွေးမိသည်။ သို့သော် ပါးစပ်ကမူ... .

"တိုက်ကိုရဲ့ အဓမ္မဆက်ခံမယ့် 'ယေဓွန်'က အခုမှ အသက် ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နောက်ထပ် ခုနစ်နှစ်တျာရင်သာ ကွမ်ပါကူ ဖြစ်လာတော့မယ်။ အဲဒီအချိန် ရောက်အောင်... ."

အီရှိဒို၏ စကားမဆုံးမီ တိုရာနာဂါက ကြားဖြတ်လျက်... .
"ခုနစ်နှစ် မဟုတ်ဘူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အီရှိဒိုခင်ဗျား။ နောက် ခုနစ်နှစ်ကြာမှ

ဖြစ်မယ်။ ဝါဟာ ကျွန်တို့ရဲ့ ရှေးအစဉ်အလာဥပဒေဖြစ်တယ်။ အသက်ဆယ်ငါးနှစ် ဖြစ်မှသာ လူလားမြောက်ပြီး အုပ်ချုပ်မှု အာဏာကို ဆက်ခံနိုင်တယ်။ အဲဒီအတော အတွင်းမှာတော့ နိဂျင့် ကောင်စီဝင် နိဂျင့်ငါးဦးတို့က သူငယ်ရဲ့ကိုယ်စား အုပ်ချုပ် ကြရမယ်။ သွားလေသူ ကျွန်တို့ရဲ့ သခင်ကြီးရဲ့ ဆန္ဒကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ တိုက်တိုသခင်ကြီးရဲ့ နောက်အမိန့်တစ်ခုက ဝါဟာရဲ့ ကောင်စီဝင်များဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီး တဖက်အုပ်စုရဲ့ လူတွေကို ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းမထားရဘူးလို့လည်းဆိုတယ်။ ဝါဟေမယ့် အခုခင်ဗျားရဲ့ ယေဒီရိုတ ရဲတိုက်ကြီးမှာ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာဆက်ခံမယ့် သူငယ်ရဲ့ မိခင် လေဒီ အိုအိုဘာဘာကို ဓားစာခံအဖြစ် ခေါ်ထားတယ်မဟုတ်လား။ တစ်နည်းအားဖြင့် ခင်ဗျား ဒီတိုလာတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ်မရှိအောင် အာမခံချက် သဘောနဲ့ ခေါ်ယူထားတာဖြစ်တယ်။ အမှန်တော့ တိုက်ကိုရဲ့ အမိန့်ကို လုံးဝ လိုက်နာ ပါတယ်လို့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က လက်မှတ်ထိုးခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“လေဒီအိုအိုဘာဘာ ယေဒီရိုတိုရောက်နေတာဟာ သူညီမငယ် မီးဖွားခါနီး လို့ ခေတ္တလာရောက်နေခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်။ သူညီမက ကျွန်ရဲ့သားတော်မောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ ညီမက မီးဖွားနေချိန်မှာ အစ်မဖြစ်သူက လာပြီးဖားပေးစောင့် ရောက်တာဟာ ဘာဆန်းသလဲ။ ကျွန်ကလည်း ခြောက်မဖြစ်သူ မီးဖွားခါနီးမှာ ပထမဆုံး ပြေးပြီးယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် ရတော့မှာပဲလို့ တွေးပြီးတောင် ဝမ်းသာ နေမိတယ်”

တိုရာနာဂါက ဤသို့ပြောသော်လည်း အိန္ဒိယက ကျေနပ်ပုံမရချေ။ “အုပ်ချုပ်မှုအာဏာ ဆက်ခံမယ့် နန်းလျာရဲ့ မိခင်ဟာ ဂျပန်အင်ပိုင်ယာ တစ်ခုလုံးမှာ အရေးအပါဆုံး အဖိုးသမီးဖြစ်တယ်။ သူ့အနေနဲ့ အခုလိုအချိန်မှာ တစ်ရပ်တစ်ကျွေး ရောက်နေဖို့မသင့်ဘူး။ ဝါကြောင့် နိဂျင့်ကောင်စီအနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ လေဒီအိုအိုဘာ ဒီပြန်ဖို့ စီစဉ်ပေးချင်တယ်။ ချက်ချင်းပြန်ဖို့ အမိန့်ပေးစေချင်တယ်”

“လေဒီအိုအိုဘာဘာ ဓားစာခံတစ်ဦး မဟုတ်တဲ့အတွက် ကျွန်က အမိန့်ပေး ဖို့ မလိုပါဘူး”

တိုရာနာဂါက ဤသို့ပြန်ပြောလျှင် အိန္ဒိယကလည်း ဇွတ်အတင်းအကျပ်ကိုင် သလို. . . .

“ဒါဖြင့် ကျွန်က တစ်မျိုးတင်ပြပါရစေ။ နိဂျင့် ကောင်စီက လေဒီအိုအိုဘာ အခုချက်ချင်း အိုဆာတာမြို့ ပြန်ရောက်ဖို့ အလိုရှိပါတယ်”

“နိဂျင့်ကောင်စီက ဘယ်သူက အလိုရှိတာလဲ”

“ကျွန်တို့ယ်တိုင် အလိုရှိတယ်။ ပြီးတော့ နိဂျင့်ကောင်စီဝင်များဖြစ်ကြတဲ့ လော့ဒ် ဆူဂီသားမားမား အိုအိုဘာနဲ့ ကိယာဇာတို့တလည်း အလိုရှိကြတယ်။ ဟောဒီမယ်

သူတို့ကိုယ်တိုင်လက်မှတ်ရေးထိုးထားတဲ့ တောင်းဆိုချက်” ပြောပြောဆိုဆို အိန္ဒိယသည် နိဂျင့် ကောင်စီဝင်များ လက်မှတ်ရေးထိုးထား သော စာချွန်ကို ထုတ်ပြလိုက်ရာ တိုရာနာဂါသည် အကြီးအကျယ်ဒေါသဖြစ်မိလေ သည်။

ယခုခင်ကဆိုလျှင် နိဂျင့် ကောင်စီဝင်များ မဲခွဲသောအခါ နှစ်ဦးကတစ်ဖက် သုံးဦးက တစ်ဖက်ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်က အိန္ဒိယနှင့် သဘောတွဲလှုံ့ ခဲ့သည့်အခါ မိမိအနေဖြင့် တစ်ခါမှ မဲလေးမဲရအောင် မစည်းရုံးနိုင်ခဲ့။ အခုတော့ အိန္ဒိယက မိမိကိုဆန့်ကျင်ရာတွင် ကောင်စီဝင်လေးဦးမဲကို ရနေပြီဖြစ်သည်။ ဤအခြေ အနေမှာ မိမိအဖို့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်ပေသည်။ အိန္ဒိယနှင့် ကိယာဇာ နယ်စားကြီး နှစ်ဦးကို အိန္ဒိယက မည်သို့လှည့်ပတ် စည်းရုံးနိုင်ခဲ့လေသနည်း။

ဤသို့ တိုရာနာဂါက မကျေနပ်ဖြစ်နေချိန်မှာ အိန္ဒိယကလည်း ဤအ ချက်တွင် မိမိက ရန်သူ(တိုရာနာဂါ) အပေါ် တစ်ချို့တော့ နိုင်လိုက်ပြီဟု တွေးမိလေ သည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် အိန္ဒိယတို့ သဘောတူထားပြီးသော အစီအစဉ်ကို ဆက်ပြော လေသည်။

“ကျွန်တို့ကတော့ နိဂျင့် ကော်စီဝင်များက ပြတ်ပြတ်သားသား သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ထားပြီဖြစ်တယ်။ တိုက်ကိုသခင်ကြီးရဲ့ အာဏာဆက်ခံဖို့ နန်းလျာကလေး တို့ သတ်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာ လူယူဖို့ထကြတဲ့ သစ္စာဖောက်ဖောက်လုံးကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်ရလိမ့်မယ်။ အာဏာရှင် သစ္စာဖောက်တွေကို အများပြည်သူတွေ မြင်ကွင်း နှာခွတ်ချပြီးတော့မှ တွပ်မျက်ပစ်ဖို့ ကျွန်တို့ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ”

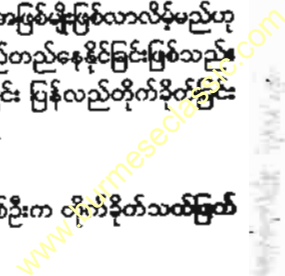
အိန္ဒိယက လေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်ရာ တိုရာနာဂါဘတ်သား ဆာမူရိုင်းများပင်လျှင် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားမိကြလေသည်။

စစ်သူကြီး ဟိန်မတ်ဆွေ၏ မြှောက်သော အောက်အမည်ရှိ လူငယ်ဆာမူရိုင်း သည် ဒေါသကို မချုပ်တီးနိုင်တော့သဖြင့် သူ၏ဓားရှည်ကိုဆွဲထုတ်ကာ အိန္ဒိယ၏အနီး သို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် ခုတ်ရသော ခုတ်နည်းဖြင့် အိန္ဒိယ၏ ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်တည်းနှင့် ပိုင်းဖြတ်ပစ်ရန် ချဉ်းကပ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသည်ကား အိန္ဒိယသည် သူတို့ယ်သူ ခုခံကာကွယ်ရန် လုံးဝလှုပ်ရှား အားထုတ်မှုမပြုဘဲ ရပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဤအဖြစ်မျိုးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်တွေးမိ၍လည်း လုံးဝတုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ခပ်တည်တည်နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ကိုယ်ရံတော် ဆာမူရိုင်းများတို့လည်း သူမသေမချင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုရဟု အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

အိန္ဒိယ၏ နည်းဗျူဟာကား ဤသို့တည်း။ သူ့အား တိုရာနာဂါ ဘတ်သား ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးက တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်

လိုက်ပါက အိုဆာကာ တစ်မြို့လုံးရှိ ဆာမူရိုင်းအများစုက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ တိုရာနာဂါအား ဝိုင်း၍သတ်ကြမည်မှာ သေချာသည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် တိုရာနာဂါ၏ ဘတ်သားများက ပြန်လည်တုံ့ပြန်ကလေးချေသည့်အနေဖြင့် ယေဒိုမြို့ရှိ ဘေးစာခံပြု နေသူ လေဒီ အိုချီဘာအား သုတ်သင်ကွပ်မျက်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ နီရူး ကောင်စီဝင်များအနေဖြင့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ယိုရှိ မိသားစုကို ဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်း ပစ်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ကွယ်လွန်သူ အာကာရှင် တိုက်ကို၏ သားငယ်သည် ဖခင်၏ အစိုက်အရာကို ဆက်ခံရန်သေချာသွားမည်ပြင် မိမိ(အိုရှိဒို) အနေဖြင့်လည်း အာကာရှင် တိုက်ကိုအပေါ် တာဝန်ကျေပွန်မည်ဟု ယူဆမိသည်။

ဤသို့လျှင် တွေးခေါ်စဉ်းစားထား၍ နယ်စားကြီးအိုရှိဒိုသည် တိုရာနာဂါ၏ ဘတ်သားလူငယ် ဆာမူရိုင်း အူဆာဂီအား ပြန်လည်ခုခံခြင်းမပြုဘဲ နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် သူထင်သလို လူငယ်ဆာမူရိုင်း အူဆာဂီ၏ ဓားချက်သည် ရောက်လောပါချေ။

ဇားရှည်ဖြင့် ခုတ်ပိုင်းတော့မည့်ဆဲဆဲ စက္ကန့်ပိုင်းအလိုတွင် အူဆာဂီသည် စိတ်ကြောင်းသွားကာ ဇားရှည်ကို ဇားအိမ်ထဲပြန်သွင်းလိုက်ပြီး သူ၏သခင် တိုရာနာဂါ ရွှေ၌ နူးတုပ်ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ တိုရာနာဂါသခင်ကြီး။ သခင်ကြီးအပေါ် ထိခိုက်စေကာမူတကား ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော်စိတ်မချုပ်ထိန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတာကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ ဒါပေမယ့်... ကျွန်တော်အနေနဲ့ အခုလိုဖြစ်ပြီးကာမှ ရှက်စရာ ကောင်းတဲ့ဘဝမျိုးနဲ့ လူပြည်မှာ မနေချင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အခုချက်ချင်း ဆေပုကူ ပြုလုပ်သတ်သေခွင့်ပြုပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ သခင်ကြီး။”

နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါသည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လိုနေသော်လည်း တကယ်တော့ အူဆာဂီက ဝင်ခုတ်လျှင် ကြားမှဝင်တားရန် အဆင်သင့်ပြင်ထားခဲ့ သည်။ စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆုနှင့် အခြားဆာမူရိုင်းများကပါ အူဆာဂီ၏ ဓားချက်ပျံ ဝင်ကာကွယ်တားဆီးရန် အသင့်ရှိကြောင်းကိုလည်း သူက သိထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် လူငယ်ဆာမူရိုင်း အူဆာဂီက တဖုတ်ထိုး ဝင်ခုတ်လိုက်သည့်တိုင်အောင် အိုရှိဒိုသည် အသက်တော့ မသေနိုင်။ အလွန်ဆုံး ဒဏ်ရာသာရမည်ဟု သေချာပေါက် တွက်ထားပြီးဖြစ်သည်။

မိမိအား အိုရှိဒိုက တမင်သက်သက် စော်ကားသည့်စကားတွေ ဘာ ကြောင့်လာပြောသနည်းဟူသော အကြောင်းကိုလည်း တိုရာနာဂါက သိထား ပေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့ကျရင် အိုရှိဒိုအား အကြီးအကျယ်တုံ့ပြန်တလှေ ချည်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ ကြိုးဝါးမိလေသည်။

သို့သော် ယခုလတ်တလောတွင်မူ ဟန်ဆောင်ပြီး ပြုပူပြောဆိုရန် အရေး ကြီးပေသည်။

တိုရာနာဂါသည် လူငယ်ဆာမူရိုင်း၏ သူတိုယ်သူ သတ်သေရန်ခွင့်တောင်း ခြင်းကို လျစ်လျူရှုလိုက်သည်။

“ဟေ့... မင်းက ဘာကြောင့် အိုရှိဒိုသခင်က ငါ့ကိုထိပါးစေကာမယ်လို့ စွပ်စွဲရတာလဲ။ သူဟာ ငါ့ကို စော်ကားချင်တဲ့ စေတနာ လုံးဝမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ငါက မင်းကို ဆေပုကူလုပ်ပြီးသတ်သေဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ မင်းကိုကွပ်မျက်ပြီး အပြစ် ပေးရမယ်”

ဤသို့ပြောလိုက်သောအခါ လူငယ် အူဆာဂီသည် စိတ်ထဲက မခံနိုင်ဖြစ် သော်လည်း အထက်လူကြီး၏အမိန့်ကို တစ်သဝမတ်မိန်း နာခံရမည်ဟူသော ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်အရ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဦးညွတ်၍သာ နာခံလေသည်။

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆုသည် တိုရာနာဂါရှေ့သို့ လာ၍... .

“တိုရာနာဂါ သခင်ကြီးရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ဖို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အာဝန်ယူပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဘေးမှကြည့်နေသူ ဆာမူရိုင်းများကိုမူ အူဆာဂီ၏ သတ္တိနှင့် စိတ်ဓာတ်ကို ဆိုတ်၍ ခိုးကူးမိကြလေသည်။

မျက်နှာဖြူ အရိုင်းအစိုင်းသည် အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုနေပါ၏လော။ သို့
တည်းမဟုတ် လိမ်လည်ပြောဆိုနေခြင်းပေလော။

ယင်းသို့သောမေးခွန်းများသည် တိုရာနာဂါ၏ဦးနှောက်ထဲ၌ အဆက်ပြတ်
ထွက်ပေါ်လျက်ရှိနေပေသည်။

မျက်နှာဖြူ ရေကြောင်းပြဗျူသည် အရှေ့ဘက်ခြမ်းပင်လယ်ပြင်မှတစ်ဆင့်
ဇုပန်ပြည်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းကလည်း ထူးဆန်းနေသည်။

ဤသည်မှာ တိုက်ဆိုင်မှုပေလော။
သို့တည်းမဟုတ် မိမိ၏ အနာဂတ်ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်သတိပေးသည်
အတိတ်နိမိတ်ပင်ဖြစ်လေသလော။

အခန်း (၆)

မိမိ၏ကြမ္မာကိုက ဇုပန်ပြည်ကြီး တစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်စေမည်
ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်လာအောင် စတင်မီးမွှေးပေးရန် ဖန်တီးလာခြင်းဖြစ်လေသလော။
မိမိ၏ ကမ္မသည် ဤသို့ဖြစ်လေသလော။

(မှတ်ချက်။ ။ ကမ္မဟူသော ဝေါဟာရမှာ အိန္ဒိယပြည်မှတစ်ဆင့် ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့်
အတူ ရောက်ရှိလာပြီး ဇုပန်တို့က လက်ကိုင်ထားသုံးစွဲနေ
သည့်စကားလုံးပင် ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်၏ မျက်မှောက်
ဘဝသည် အတိတ်ကပြုခဲ့ဖူးသော လုပ်ရပ်ကမ္မကြောင့် မလွဲ
မသွေ ဖြစ်လာရသည်ဆိုသည့် ဗုဒ္ဓဝါဒ ဒေသနာတရားသဘော
ဖြစ်ပြီး ဇုပန်လူမျိုးတို့က လက်ခံယုံကြည်ကြပေသည်။ ယခု
ဘဝတွင် ချမ်းသာ စွာနေရသလို အတိတ်က မကောင်းမှုပြုခဲ့
သူများအနေဖြင့် မျက်မှောက်ဘဝတွင် ဆင်းရဲစွာ နေကြရသည်
ဟုဆိုသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဇုပန်လူမျိုးတို့သည် ကံ၏
အကျိုးကို အကြွင်းမဲ့ လက်ခံယုံကြည်ကြသည်ဟု ဆိုနိုင်
ပေသည်။)

ထိုနေ့ည တစ်ညလုံးလိုလို တိုရာနာဂါသည် ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်နေ
သာမန်အားဖြင့် သူသည် ဤသို့ဖြစ်လေမရှိ။ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိလျှင်
နောက်တစ်နေ့ နံနက်ကျမှ ကြည့်ဖြေရှင်းမည်ဟု သဘောထားကာ စိတ်အေးအေး
ထား၍ အိပ်လေ့ရှိသည်။

သူ၏ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုမှာ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ခြင်းအားဖြင့် အခဲ
အခဲ ပြဿနာများ၏ အဖြေကို အိပ်နေစဉ်ပေးနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချ
မည်ဟု၍ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုတော့ တိုရာနာဂါသည် ကောင်းစွာအိပ်ပျော်နိုင် ဖြစ်နေ
သည်။ အကြောင်းမူကား သူ့အဖို့ စဉ်းစားစရာ မေးခွန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိ
သောကြောင့်ပင်တည်း။

ပြိုင်ဘက်နယ်စားကြီး အိန္ဒိယနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။
နယ်စားကြီး အိန္ဒိယသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိ၏ရန်သူ အုပ်စုဘက်
ကူးပြောင်းသွားရလေသနည်း။

ဇိုးဂျင်ကောင်စီကို မိမိက မည်သို့ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမည်နည်း။
ယခု မိမိတို့ပြည်တွင်းနေ ချွတ်ထွေးလာခြင်းသည် မျက်နှာဖြူခရစ်ယာန်
သာသနာပြုဆရာများက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နေ၍ ပေလော။

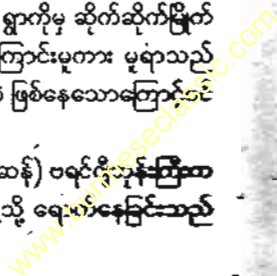
နောက်တစ်ကြိမ် မိမိအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်မှုသည် မည်သည့်
အချိန်တွင် ပေါ်ပေါက်လာလေမည်နည်း။
ဒိုင်မီယိုနယ်စား ယာဘူအား မည်သည့်အချိန်တွင် စီရင်ရလျှင် ကောင်း
မည်နည်း။

မျက်နှာဖြူ ရေကြောင်းပြဗျူဆိုသူနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့ပြုလုပ်ရပါမည်
နည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မျက်နှာဖြူရေကြောင်းပြဗျူ အန်ဂျင်ဆန်အား ဒိုင်မီယို
နယ်စားယာဘူ၏ ပိုင်နက်ကျေးရွာအိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းတည်းဟူသော
စီစဉ်ရေးက ဆန်းကြယ်လှဘိသည်။

သူ့ရောက်လာသည် ရွာကလည်း သူကြီးမူရာ၏ ရွာကိုမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်
မြိုက် ရောက်လာခြင်းကလည်း ဆန်းကြယ်လှသည်။ အကြောင်းမူကား မူရာသည်
ဒိုင်မီယို၏ အီဂျစ်ဂျင်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်
ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ယခုလိုအချိန်၌ စကားပြန်လုပ်သူ(ဆူကဆန်) ဗရင်ဂျီသူနဲကြီးဆာ
သူ၏မူလနေရာ နာဂါဆာကီမြို့တွင် မရှိဘဲ အိုဆာကာမြို့သို့ ရောက်နေခြင်းသည်

လည်း ထူးဆန်းသော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု မဟုတ်ပါလော။

တစ်ဖန် ပေါ်တူဂီလူမျိုးရေးကြောင်းပြောရာ ရော့ဒရစ်က သဘောဖြင့် စစ်သူကြီးဟိရိုမတ်ဆူအား တင်ဆောင်ခေါ်သွားပြီး မျက်နှာဖြူပိုင်းလော့နှင့်တကွ သေနတ်လက်နက်များကိုပါ သိမ်းပိုက်ကာ ဤမြို့သို့ ပြန်လည်ခေါ်လာနိုင်အောင် အဆင်ပြေပုံကလည်း အလွန်ဆန်းကြယ်လှပေသည်။

ဆာမူရိုင်းအိုမိသည်လည်း မိမိတိုရာနာဂါ၏ လူရင်းလူယုံဖြစ်ပေသည်။ အချိန်မရွေး ခိုင်မိယိုနယ်စား ယာဘူ၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ မိမိအား ဆက်သမည်ဖြစ်သည်။

လူ့ဘဝသည် အလွန်သာယာ အဆင်ပြေလှသည်တကား။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လူ့ဘဝသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်လည်း ကောင်းပေသည်တကား။

ဤသို့လျှင် တမျှော်တခေါ်ကြီး တွေးခေါ် စဉ်းစားနေမိသူ တိုရာနာဂါသည် တစ်ခုတော့ ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ယင်းကား ယခုမိမိတို့က အန်ဂျင်ဆန်ဟု ဂျပန်လိုနာမည်ပေးထားသော မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ် ရေကြောင်းပြပျားသည် ဤဂျပန်နိုင်ငံမှ အသက်ရှင်လျက်ဖြစ်သော သေ၍ဖြစ်စေ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထွက်ခွာခွင့်မရှိတော့ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ(တစ်နည်းအားဖြင့်) ဂျပန်နိုင်ငံပိုင် ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်နေလေပြီ။

တိုရာနာဂါသည် စဉ်းစားနေရင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် သူ၏အခန်းအပြင်ဘက်မှ ခြေသံများကြားရသဖြင့် သူသည် ချက်ချင်းသတိထားကာ ဓားရှည်ကို အသင့်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

တိုရာနာဂါ၏ အလေ့အထတစ်ခုမှာ ညစဉ်ညတိုင်း သူအိပ်သည့်နေရာ၊ တစ်ခန်းတည်းမဟုတ်ဘဲ အမြဲတမ်းပြောင်း၍ အိပ်လေ့ရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အခုအပြင်ဘက် လက်နက်ကိုင်အစောင့်များကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်၍ ပြောထားလေ့ရှိသည်။ ထိုပြင် သူ၏အိပ်ခန်းသို့ ဝင်ခါနီးပြောရသည့် စကားဝှက်ကိုလည်း တစ်ညတစ်မျိုးပြောင်းလေ့ရှိသည်။

ဤကား တိုရာနာဂါအနေဖြင့် သူ၏အသက်အန္တရာယ်ကို အမြဲတမ်း သတိနှင့် ကြိုတင်ကာကွယ်သည့် အစီအစဉ်များပင် ဖြစ်သည်။

တကယ်လိုအပ်၍လည်း ဤသို့စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မိမိအလုပ်ကြိုသတ်ဖြတ်မည့် ကြေးစားလူသတ်သမားများ၏ ရန်သည် အမြဲတမ်းရှိကြောင်းသိရ၍ တိုရာနာဂါက ကြိုတင်ကာကွယ်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဓားရှည်ကို ကိုင်ထားရင်း နားစွင့်နေစဉ် အခန်းအပြင်ဘက်မှ စစ်သူဟိရိုမတ်ဆူ၏အသံကို ကြားရလေသည်။

ဟိရိုမတ်ဆူက ထိုညအဖို့ စကားဝှက်ကို စတင်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။
“အကယ်၍ အမှန်တရားသည် ထင်ရှားနေပါက ဆင်ခြင်ရှုမှတ်ခြင်းသည် ခေလိုအပ်တော့ချေ။”

“အကယ်၍ အမှန်တရားက ဖုံးကွယ်နေသည်ဆိုလျှင်...”
ဤကား ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးက စကားဝှက်၏ ဒုတိယဝါကျကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အမှန်တရားသည် ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်”
ဟိရိုမတ်ဆူသည် စကားဝှက်၏အဆုံးသတ်ကို မှန်ကန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အတွင်းကို ဝင်နိုင်ပါပြီ”
တပ်မှူးက ဦးညွတ်၍ပြောပြီးခွင့်ပြုသဖြင့် ဟိရိုမတ်ဆူလည်း အိပ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်လာလေသည်။

သည်တော့မှပင် တိုရာနာဂါလည်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဓားရှည်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းကို လွတ်လိုက်ကာ စိတ်အေးသွားလေသည်။

“ထိုင်ပါ ဟိရိုမတ်ဆူဆန်”
“ဟုတ်ကဲ့၊ သခင်ကြီးက ဒီညကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ဘူးလို့ ကြားသိရပါတယ်။ တစ်ခုခုများ လိုနေသလားလို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဘာမှမလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျား အခုလာတာကိုတော့ ဝမ်းသာပါတယ်”
“သခင်ကြီး၊ နေထိုင်ကောင်းပါရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”
“ဒါဖြင့် ပြန်ဖို့ခွင့်ပြုပါဦး။ အခုလို လာနှောင့်ယှက်မိတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခင်ဗျား ချက်ချင်းပြန်မသွားပါနဲ့။ ခဏထိုင်ပါဦး”
တိုရာနာဂါက ပြောသဖြင့် အဘိုးကြီး ဟိရိုမတ်ဆူလည်း မတ်တတ်ထပြီး ထာမှ ပြန်၍ထိုင်လိုက်သည်။

“အပြင်ဘက်က လုံခြုံရေးအစောင့်တွေကိုလည်း နှစ်ဆချထားပါတယ်”
“ကောင်းပါတယ်”

“ဟို စိတ်ရွေးပေါက်တဲ့ သူငယ်ကိုတော့ သခင်ကြီးအမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ သခင်ကြီးရဲ့အမိန့်အကြောင်းသူ့အဖေကြီးကလေးဖြင့် မိန်းကလေးကကြားတာနဲ့ ကျုပ်ဆီလာပြီး သူတို့သံသ့ သတ်သေခွင့်အတွက် အသံထုတ်ဖော်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျုပ်က ခွင့်မပေးဘဲ ပြင်းလိုက်ပါတယ်။ သခင်ကြီးကိုယ်တိုင်ဟာ ခွင့်ပြုပေးဖူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။”

ဟိရိမတ်ဆူသည် ဤသို့လျှင် တိုရာနာဂါအကြိုက် ပြောလိုက်ရသော်လည်း သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား ပြင်းစွာထိခိုက်လျက် ရှိလေသည်။ သူ၏သွေးသားရင်းဖြစ်သော မြေးမိန်းကလေးနှင့် ခင်ပွန်း(လူငယ်ဆာမူရိုင်းအိုဝီ)အတွက် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် တာဝန်ဝတ္တရားသည်သာ အဓိကဟူသော ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ခံယူချက်အရ သူသည် တိုရာနာဂါနယ်စားကြီး၏ အမိန့်ကို လိုက်နာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားဆောင်ရွက်တာဟာ မှန်တယ်”

တိုရာနာဂါက ချီးကျူးသလို ပြောလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ချက်က ကျုပ်တို့ယ်တိုင် ကိုယ်ဘဝကို အဆုံးစီရင်ဖို့ ခွင့်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ဟိုသူငယ် မိုက်ရိုင်းတဲ့အတွက် ကျုပ်မှာလည်း တာဝန်ရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျားကိုတော့ ဆေပူကုလုပ်ပြီး သတ်သေဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“တောင်းပန်ပါတယ်။ ခွင့်ပြုတော်မူပါ”

“မပြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားအသက်ရှင်ပြီးနေတာကို ပိုပြီးလိုအပ်နေတယ်”

“တောင်းပါပြီ လိုက်နာပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတောင်းပန်တာကိုတော့ လက်ခံစေချင်တယ်”

“ခင်ဗျားတောင်းပန်တာကို လက်ခံပါတယ်”

ဤသို့ပြောပြီးမှ တိုရာနာဂါသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့်...

“ဒါထက် ဟို မျက်နှာဖြူလူရိုင်းကောင်ကော ဘယ်လိုလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောစရာအများကြီးပဲ ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့ဆိုရင် သခင်ကြီးက ဒီကနေ့ မျက်နှာဖြူလူရိုင်းနဲ့ တွေ့ဆုံစကားပြောတာမလုပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် အိန္ဒိယကို အခုလိုလာပြီး ထိပါးစော်ကားမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ အခြေအနေအဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သခင်ကြီးအနေနဲ့ အိန္ဒိယအပေါ် စစ်ကြေညာပြီး တိုက်ဖို့ရှိပါတော့တယ်။ အရေးကြီးတာက သခင်ကြီးက ဒီရဲတိုက်က လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြီး ယေဒိုမြို့ကို ပြန်ရောက်ဖို့ပါပဲ”

“ဟုတ်ပြီ။ နောက်တစ်ချက် ပြောပါဦး”

“နောက်တစ်ချက်မတဘူး။ ပြောစရာက အများကြီးပါပဲ။ ကျုပ်က သခင်ကြီးလို ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တောင်မှ အတိအကျလို့ရတာရှိပါတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ တောင်အပေါ်ပင်လယ်ပြင်ကလာတဲ့ (ပေါ်တူဝီ) မျက်နှာဖြူတွေ ပြောတာတွေဟာ အားလုံးမှားတန်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ အခုသူတို့ပြောသလို ခရစ်ယာန်ဘာသာဂိုဏ်း နှစ်ခုရှိပါတယ်။ ရှိတာမှန်ရင် နောက်ပြီး ပေါ်တူဝီဆိုတာက သူတို့ထက်ကြီးကျယ်တဲ့ စပိန်နိုင်ငံ

လက်အောက်ခံ ဟုတ်မှန်မှန်ရင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးခိုင်းလော့ ပြောသလို သူတို့ရဲ့အင်္ဂလိပ်ကျွန်းက စပိန်နဲ့ပေါ်တူဝီကို စစ်ကြေညာတိုက်တယ်ဆိုတာမှန်ခဲ့ရင်(တစ်နည်းအားဖြင့်) အင်္ဂလိပ် ရေကြောင်းပြုမှုက အမှန်တို့ပြောတာဟုတ်နေရင် ကျုပ်တို့က ဒီအချက်တွေအပေါ် ဝေဖန် ကောက်ချက်ချလို့ရပါတယ်။ မျက်နှာဖြူအန်ဂျင်ဆန်ဟာ အလွန်စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်တာတော့ သေချာပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့သဘောထားအမှန်ပြောရရင် မျက်နှာဖြူ လူရိုင်းတွေကို ပြန်မလွှတ်ဘဲ တွပ်မျက်တာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်ပါတယ်”

“နယ်စားယာဘူကိုကော ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ”

တိုရာနာဂါက ဆက်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ယာဘူကိုတော့ ဆေပူကုလုပ်ပြီး သတ်သေဖို့သာအမိန့်ပေးလိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူဟာ အလွန်မိုက်ရိုင်းတယ်။ ကျုပ် အန်ဂျီရို ကော့ရွာရောက်ရင် ယာဘူ

ဆ ဘာလုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သခင်ကြီးကြီးပြောခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား။ အဲဒါမှန်နေပါတယ်။ သူဟာသခင်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ယူဖို့ကြံတယ်။ ပြီးတော့ လူလိမ်တစ်ယောက်ဆည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကြိုတင်စီစဉ်တဲ့အတိုင်း နက်ဖြန်သူနဲ့တွေ့ဆုံ စကားပြောဖို့ ကိစ္စကို မျက်နှာဖြူလိုက်စေချင်ပါတယ်။ ကျုပ်ကိုလည်း သခင်ကြီးက ယာဘူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမိန့်ပေးစေချင်ပါတယ်။ တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်မှာ သခင်ကြီးအနေနဲ့ ယာဘူကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်ရမှာပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဒီတော့ အခုကပဲ သုတ်သင်ဆီကတော့ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်ပါတယ်။ အခုသူ့နားမှာ လက်အောက်ငယ်သားတွေ မျိုးတုန်း မြန်မြန် ကွပ်မျက်လိုက်ဖို့ အကြံပေးပါရစေ”

ဟိရိမတ်ဆူ၏ စကားအဆုံးတွင် အပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် တံခါးချိ ညင်သာစွာ ခေါက်လိုက်သံ ကြားရလေသည်။

“တိုရာဆန်”

အလွန်ချီသာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်လေရာ တိုရာဆန်သည် အသံရှင်ကို ကောင်းစွာမှတ်မိသဖြင့် ပြီးလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ... ကိရိဆန်”

အသံရှင်သည် တိုရာနာဂါ၏ အချစ်တော်အမျိုးသမီး ကိရိဆန် ဖြစ်၍ အခုလိုပြောပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သခင်ကြီးနဲ့သခင်ကြီးရဲ့ ဧည့်သည်တော်အတွက် ကျွန်မလက်ဖက်ရည် အာပီပါတယ်။ ခဏ အခန်းထဲ ဝင်ခွင့်ပြုပါခွင့်”

“ဝင်ခဲ့ပါ... ဝင်ခဲ့ပါ”

ဤသို့ ခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် ကိရိဆန်သည် တံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လာလေသည်။ တိုရာနာဂါနှင့် ဟိရိမတ်ဆူ နှစ်ဦးစလုံး အမျိုးသမီးစကား လှမ်းကြားခဲ့ကြသည်။ ကိရိဆန်၏ နာမည်အရွယ်မှာ ကိရိဆူကိုတို့ရှိကို ဖြစ်သည်။ သူမသည်

ငယ်ရွယ်သူမဟုတ်တော့။ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါ၏ ရံရွှေတော်မိန်းကလေးများ၏ အကြီးအကဲ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး လူတစ်ဖက်သား နားဝင်ချိုနှေးသော စကားပြောတတ် ပြုစုယုယတတ်သဖြင့် တိုရာနာဂါအနေဖြင့် အထူးသံယောဇဉ်ဖြစ်မိလေသည်။

ယခုလည်း သူမသည် ယောက်ျားများအား စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြုစုတတ် သူပီပီ ကရားထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကို ပန်းကန်နှစ်လုံးထဲသို့ စနစ်ကျစွာ ငှဲပေးနေစေ သည်။

သူမကိုကြည့်ရင်း တိုရာနာဂါသည် အတိတ်ကိုပြန်လည်သတိရမိစေ သည်။ အထူးသဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်က ကီရီဆန် ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ် က အကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားမိလေသည်။

တိုရာနာဂါနှင့် ဟိရိုမတ်ဆူတို့သည် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် ကိုယ်စီတိုင် လျှောက် သောက်နေကြသည်။

“ကျေနူးပါပဲ ကီရီဆန်။ ငါတို့ ခဏ စကားပြောပြီးရင် တိမ်မှာပါ။ စိတ်မကောင်းပါ။”

တိုရာနာဂါက ပြောလိုက်လျှင် ကီရီဆန်လည်း ဦးညွတ်ပြီးနောက် ခြေထောက်ကြားအောင် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“ကျွန်ုပ်မှာသားတစ်ယောက် မထွန်းကားခဲ့တာ ဝမ်းနည်းမိတယ်။ ကီရီဆန်ဟာ တစ်ချိန်က ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့ပေမယ့် ကံဆိုးဆိုင်ခင်တာ ကလေးပျက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တို့ နာဂါကွေ့တိုက်ပွဲ အကြီးအကျယ် တိုက်နေတုန်းကတွေ့ တိုရာနာဂါက အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုကို ပြန်သတိရ၍ ပြောလိုက်ရ ဖစ်သွားကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည်လည်း အဆိုပါတိုက်ပွဲကို ပြန်သတိရမိလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး။ ကျွန်လည်း အဲဒီတိုက်ပွဲတိုက် သတိရမိပါတယ်။

“ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး တိုက်ကိုတော့ စစ်ရေးစစ်ရာမှာ သူမတို့ အောင်ကျွမ်းကျင်တဲ့ အကောင်းဆုံးစစ်သူကြီးပဲလို့ ဆိုရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တိုက်ကိုသခင်တာ တိုရာနာဂါသခင်ကလွဲရင် အတော်ဆုံး စစ်သူကြီးပါပဲ။”

ဟိရိုမတ်ဆူက ပြုံး၍ ပြောလိုက်ရာ တိုရာနာဂါကလည်း အဘိုးကြီး ပြောရင်း ပင့်ပြောလိုက်ကြောင်း ခိုမိလေသည်။

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်က သူ့လောက်မတော်လို့သာ တိုက်တိုက် လက်အောက်သစ္စာခံတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုက်ကိုသခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားတာ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်။ ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။”

“တကယ်တော့ ဝိရိဒါမှာလည်း လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်”

ဝိရိဒါ ဆိုသူမှာ တိုက်ကို အာဏာမရမီက ဂျပန်ပြည်တွင် ကြီးကြီးမားမား သော အာဏာရှင်ပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံခဲ့ရပါသည်။

ဝိရိဒါအကြောင်း စကားစပ်ပြောရာမှ တိုရာနာဂါသည် သူ၏အမိထက် သူ့ အိမ်ရှင်ကပါ သတိရမိပြန်သည်။

“ဒါထက် ကျွန်တို့အနေနဲ့ အိမ်ရှင်ကို တိုက်တန်တိုက်ရလိမ့်မယ်”

“မှန်ပါတယ် သခင်ကြီး။ အိမ်ရှင်ကို အတိအလင်း တိုက်တာ အကောင်းဆုံး ပါပဲ။ ဒါမှလည်း ကျန်တဲ့ ဒိုင်မီယိုနယ်စားတွေဟာ တစ်ဖက်မဟုတ်တစ်ဖက် ဝင်ပါကြရ တော့မယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ပြည်သားလာလိမ့်မယ်။ အိမ်ရှင်ကို ရှင်းလင်းပစ်ပြီးရင် သခင် တိုက်တိုင် ဝိရိဒါနဲ့ တွဲ ကို ခံယူနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကို တိုရာနာဂါက သဘောမကျဟန်ဖြင့် . . .

“ကျွန်က ဝိရိဒါနဲ့ ရာထူးကို မျှော်မှန်းနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါလည်း ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် . . . သခင်ကြီးအနေနဲ့ ဝိရိဒါနဲ့ ရာထူးနဲ့ ထိုက်တန်တယ်ထင်လို့ ပြောမိတာပါ”

“မပြောနဲ့ဗျာ . . . ဒါဟာ သစ္စာဖောက်ရာကျတယ်”

တိုရာနာဂါက ဤသို့ပြောလိုက်သော်လည်း အဘိုးကြီး ဟိရိုမတ်ဆူက ဘဝင်ကျပ်မူရချေ။

“ဘယ်သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်တယ်လို့ဆိုရမှာလဲ သခင်ကြီး။ ခေါင်းဆောင် ကြီး တိုက်ကိုအပေါ် သစ္စာဖောက်ရာကျမှာလား။ အခု တိုက်ကိုက ကွယ်လွန်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား”

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားဟာ ဇိုးဂျင်ကောင်စီဝင်လူကြီးဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဒီစကား နဲ့ ပြောမလား”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်က ဇိုးဂျင်ကောင်စီဝင်မှ မဟုတ်ဘဲ သခင်ကြီး။ လောလောဆယ် သခင်ကြီးရဲ့ သစ္စာတော်ခံ သက်သက်သာ သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာလည်း ကျွန်တို့တိုင် မိမိဆန္ဒအရ သခင်ကြီးဘက် သစ္စာခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကို ကျွန် ဝမ်းသာမိတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သခင်ကြီးဟာ တကယ်ယောက်ျားကောင်း ပီသ တဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လို့ပါပဲ။ ကျွန်တို့နိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေအရ ခေါင်းဆောင်ကောင်း အစဦး အထူးလိုအပ်နေပါတယ်။ ဒီလိုခေါင်းဆောင်ကောင်းဆိုလို့ ဘယ်သူ့မှန်း နှိုင်း နှိုင်း နယ်စားကြီး အိမ်ရှင်ဆိုင်ရင် စစ်ရေးစစ်ရာ ကျွမ်းကျင်ပေမယ့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဖြစ်နေတယ်။ နယ်စားကြီးဆွဲယာမာဆိုရင်လည်း သူမိသားစုက ဂျပန်ပြည်မှာ အကြွယ်ဝဆုံးဖြစ်တာကလွဲလို့ သတ္တိမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သေးသေး။ နောက်ပြီး

တိယာမာသခင်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူဟာလည်း သတ္တိရှိတဲ့ စစ်သူကြီးကောင်းပြီပေမယ့် ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အနေနဲ့ တိုရာနာဂါ သခင်ကိုသာ မြင်မိပါတယ်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ထားပါတော့။ ဒါပေမယ့်... ခင်ဗျား အခုအကြံပေးတာကို ကျုပ်က လက်မခံနိုင်ဘူး ဆိုရင်ကော။ ကျုပ်က အိန္ဒိယအပါအဝင် ဝေးကျွန်းကောင်စီဝင်တွေကို စည်းရုံးပြီး အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ နန်းလျာယေမွန်ကို ရှိုးဂန်းအဖြစ် အာဏာပေးပို့လိုက်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဘယ်လို သဘောထားမလဲ”

တိုရာနာဂါက အဘိုးကြီး၏ စိတ်ကိုစမ်းလိုသဖြင့် မေးလိုက်ရာ စစ်သူကြီးဟီရိုမတ်ဆူကလည်း အကင်းပါးသူဖြစ်၍ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒါတော့ သခင်ကြီးက ကောင်းတယ်ထင်လို့ လုပ်တာမှန်သမျှ ကျုပ်တော့ အမြော်အမြင်ကြီးစွာ လုပ်တာပဲလို့ လက်ခံထားပြီးသားပါပဲ။ ဒါပေမယ့်... အမှန်ကို ဘွင်းဘွင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ဝေးကျွန်းကောင်စီဝင်တွေအားလုံး သခင်ကြီးအသက်သေတာကို လိုလားနေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခုချက်ချင်း စစ်ကြေညာပြီး တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အကြံပေးရသေးတယ်။ အချိန်ကြာကြာဆွဲလေ တစ်ဖက်ရန်သူတွေ ကြိုက်လေဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ သခင်ကြီးဘက်မှာ သစ္စာခံသူ၊ ရပ်တည်မယ့် မထာမိတ် လုပ်ချင်သူတွေ တဖြည်းဖြည်းနည်းပါးလာအောင် သူတို့က မလုပ်ခင် ကိုယ်တို့အောင် ထိုးစစ်ဆင်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ တကယ်တော့ ရန်သူဘက်က သခင်ကြီးတို့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြံနေတာဟာလည်း သိသာလှပါတယ်”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် တိုရာနာဂါသည် သူ၏ရန်သူများအကြောင်း မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။

အဘိုးကြီး ဟီရိုမတ်ဆူ ပြောသည့်အတိုင်း မှန်နေပေသည်။

သူ့အား မုန်းတီးနေသော ရန်သူဘက်က အင်အားကြီးမားသလောက် အရေအတွက်ကလည်း များလှပေသည်။

ယခု သူသည် တို့ဆာကာမြို့မှ ယေဒိုမြို့ပြန်လျှင် လမ်းခရီး၌ ရက်သတ္တသုံးပတ်ခန့် ကြာမည်ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း ကုန်းကြောင်သွားသည်ခန့်ဖြစ်သည်။ ရေကြောင်းမှသင်္ဘောဖြင့် သွားမည်ဆိုပါက ပို၍ပင် အန္တရာယ်များလှပေသည်။ ပို၍လည်း အချိန်ကြာနိုင်သည်။

ဤတွင် တိုရာနာဂါသည် သူ၏စိတ်ထဲ လျှို့ဝှက်ထားသော အကြံအစဉ် (စိပ်ချက်)ကို ပြန်စဉ်းစားမိလေသည်။

ယင်းစိပ်ချက်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားကြည့်ရာတွင် ချွတ်ယွင်းချက်၊ အားနည်းချက် မရှိသလောက် ပီရိုကောင်းမွန်လှသည်ဟု ကောက်ချက်ချမိလေသည်။

စဉ်းစားနေရာမှ စစ်သူကြီး ဟီရိုမတ်ဆူ အနီးတွင် ရှိနေကြောင်း သိသော ကာ အဘိုးကြီးအား စကားဆက်ပြောလေသည်။

“မနေ့က လျှို့ဝှက်သတင်းတစ်ခုရတယ်။ အိန္ဒိယရှိ မိခင်ကြီးက နာဂိုယာမြို့မှာရှိတဲ့ သူ့မြေးကလေးဆီ သွားကြည့်နေတယ်တဲ့”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ဟီရိုမတ်ဆူသည် ချက်ချင်းစိတ်ဝင်စားမိလေသည်။ နာဂိုယာသည် ဂျပန်ပြည်၏ ပြည်နယ်ငယ်တစ်ခုဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပြီး ဖော်ဖြစ်သည်။

တိုရာနာဂါက စကားဆက်ပြောလေသည်။

“ဒီတော့ အမယ်ကြီးကို ဂျီဂျီဘုရားကျောင်းက ချယ်ရီပန်းပွင့်တွေကြည့်ခွင့်ပေးတော်ကြီးက ဖိတ်ကြားဖို့သင့်တယ်”

“မှန်ပါတယ် သခင်ကြီး။ ဒီအစီအစဉ် အမြန်ဆုံးဖြစ်အောင် ချက်ချင်းပဲစာပို့တဲ့ ခိုငှက်တစ်ကောင် စေလွှတ်ဖို့သင့်ပါတယ်”

စစ်သူကြီးဟီရိုမတ်ဆူက သွက်လက်စွာ အကြံပေးလိုက်ပြန်သည်။

ဂျီဂျီ ဘုရားကျောင်းသည်ကား နာဂိုယာမြို့တွင် အလွန်နာမည်ကြီးသော ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ချယ်ရီပန်းဆွေက အလွန်လှပတင့်တယ်သဖြင့် ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ လူအများ လာရောက်ကြည့်ရှုကြရသည်။ ထိုကျောင်းရှိ ဇင်ဥဒ္ဒဘာသာ ရဟန်းများသည် အလွန်စိတ်တက်ကြွပြီး စစ်မက်ဝါသနာပါကြသည်။ ထို့ထက်ပိုအရေးကြီးသည်ကား ယင်းဘုရားကျောင်းမှ ရဟန်းများသည် အုပ်စုတိုက်ပွဲ ပဋိပက္ခတွင် တိုရာနာဂါဘက်မှ အတိအလင်း အားပေးထောက်ခံကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိပေသည်။ အဆိုပါ ဘုရားကျောင်း၏ အထောက်အအံ့များ စတင်တည်ထောင်စကပင် တိုရာနာဂါက ကုန်ကျစရိတ်များ ကျခံကျခံ ချွတ်ချွတ်နဲ့ပေးခဲ့သည့်ပြင် ဆက်လက် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးကိုပါ ပစ္စည်းလေးပါးဒါယကာအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ပေသည်။

ဟီရိုမတ်ဆူသည် အထက်ပါ အချက်များကို သိထားသဖြင့် သူ၏သဘောထားကို ပြောလေသည်။

“အခုအချိန်မှာတော့ ချယ်ရီပန်းတွေက အလွန်လှပနေတဲ့အခြေအနေမျိုး ဖြစ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း အဘွားကြီးအနေနဲ့ ဂျီဂျီ ဘုရားကျောင်းကို နက်ပြန်ဖျက်မတွက် သွားကြည့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါမယ်။ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း အထူးသာယာအေးချမ်းတာကြောင့် နှစ်ရက်သုံးရက်တောင် နေဖို့များပါတယ်။ သူ့ပြောစကားပါ အတူလိုက်သွားအောင် စီစဉ်ရင် မကောင်းဘူးလား သခင်ကြီး”

“မလိုပါဘူး။ အဘွားကြီးတစ်ယောက်တည်းပဲ ဘုရားကျောင်းကို သွားအောင်လုပ်ပါ။ ကလေးပါ ထည့်ခေါ်ရင် ဘုရားကျောင်းက ဖိတ်ခေါ်တာဟာ အကြံတစ်ခုနဲ့ ဖိတ်တာလားလို့ သံသယရှိသွားလိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ခုဟာ တူရိယာအသုံးအဆောင်ကို လျှို့ဝှက်သင်္ကေတနဲ့ စာတစ်စောင်ပို့လိုက်။ ကျုပ်ဟာ နောက်လေးရက်

အကြာ ရိုးရှင်း ကောင်းစွာ အစည်းအဝေးပြီးတာနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကွဲပြား ထွက်လာတော့ မယ်လို့ ဒီစာကို ခြေမြန်တော် အထူးဆက်သားနဲ့ ပေးလွှတ်လိုက်ပြီးတော့ ထပ်မံ အတည်ပြုတဲ့အနေနဲ့ စာပို့ ခိုငှက်တစ်ကောင်နဲ့လည်း ပို့လိုက်ပါ။

တိုရာနာဂါက အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူလည်း ထိုင်ရာထဲ လိုက်သည်။

“သခင်ကြီး ခင်ဗျား၊ ဒီနေ့သခင်ကြီးကို စော်ကားခဲ့တဲ့ အင်္ဂါချီရဲ့ ဇနီး ကျုပ်ရဲ့ မြေး မိန်းကလေးကို သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်ပါရစေ”

“ခွင့်မပြုပါနဲ့၊ ကျုပ်သဘောမတူဘူး”

“ဒါပေမယ့် သခင်ကြီး၊ ဖူဂိုကိုဟာလည်း ဆာမူရိုင်း မှူးမှူးဖြစ်ပါတယ်။ မှူးမှူးရဲ့ သိက္ခာထိန်းဖို့ လိုအပ်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဖူဂိုကိုဟာ ငယ်ပါသေးတယ်။ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ် သာသာ နှိုင်းမယ်။ သူ့အတွက် နောက်ထပ် ခင်ပွန်းတစ်ယောက် တွေ့ရပေးမယ်”

“ဇနီးတို့က လက်ခံမယ် မထင်ဘူး သခင်ကြီး။ သူ့မှာ သတ်သေခွင့် ဆန္ဒပဲ ပြင်ပြနေပါတယ်”

“ဒီမယ်... ခင်ဗျားရဲ့ မြေးတို့သာပြောလိုက်ပါ။ ကျုပ်အနေနဲ့ အလဟဿ သတ်သေတာကို မလိုလားဘူးလို့”

သည်တော့မှ ဟိရိုမတ်ဆူသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဦးညွတ် အထောင့် လိုက်သည်။

အဘိုးကြီးသည် အခန်းတွင်းမှပြန်ထွက်ရန်လှည့်လိုက်စဉ် တိုရာနာဂါက

“ဟိရိုမတ်ဆူကြီး လူရိုင်းဟာ ထောင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အသေခံ ရှင်နေမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါတော့ ဒီလူက တိုက်ခိုက်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်လောက်ထိ ရက်စက်ကြာကြာ ပြတ်သလဲဆိုတဲ့ အတိုင်းအတာပေါ် တည်ပါတယ်”

ဟိရိုမတ်ဆူက နောက်သို့ ပြန်မလှည့်ဘဲ ဖြေလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဟိရိုမတ်ဆူ၊ ပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး”

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူ ပြန်ထွက်သွားပြီး သူတစ်ယောက်တည်း တော့မှ တိုရာနာဂါသည် ကိရိဆန်ဟု ခပ်တီးတီး ခေါ်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းလိုပင် အတွင်းသက် တံခါးပွင့်လာပြီး ကိရိဆန်သည် တိုရာနာဂါ၏ ရှေ့တွင် လာရောက်အတုတ်နေလေသည်။

“အခုချက်ချင်း ဆူဒါရာဆီတို့ သတင်းပို့လိုက်စမ်း။ အခြေအနေ အားကောင်းတယ်လို့ အကြောင်းကြားလိုက်။ အခုခနတ် အလွတ်တက်ချိန်မှာ စာပို့ ခိုငှက် သုံးကောင်နဲ့ တစ်ပြိုင်နက်ပို့လွှတ်လိုက်ပါ။ နောက်ပြီး မွန်းတည့်ချိန် ကျရင်လည်း

နောက်ထပ် ခိုသုံးကောင် လွှတ်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ဓာ၊ ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး”

ကိရိဆန်က ပြန်ပြောပြီး လျှင်မြန်စွာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

တိုရာနာဂါက သူ၏သား ဆူဒါရာထံ ဤသို့သတင်းပို့လိုက်ခြင်းမှာ စကား တွက်နှင့် ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ လမ်းခလတ်၌ ရန်သူဘက်က ခိုငှက်များကို ဖမ်းမိသည့်တိုင် အောင် စာတွင်ပါသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

ထိုခေတ်က ဂျပန်ပြည်တွင် အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျှောလိုခြင်း၊ လုပ်ကြံခြင်း၊ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လျှို့ဝှက်သတင်း ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခြင်း စသည့်အဖြစ်များ အထူးပင်များပြားသဖြင့် အုပ်စုအသီးသီးသည် မိမိတို့ အချင်းချင်း ဆက်သွယ်ရာ၌ ရန်သူမသိအောင် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတများ အသုံးပြုလေ့ ရှိကြသည်။

ယခုလည်း တိုရာနာဂါအသုံးပြုနေသော စကားဝှက်ဖြင့် ဆက်သွယ် သတင်းပို့နည်းဆိုလျှင် ဂျပန်တစ်ပြည်လုံးတွင် လူလေးငါးသာ သိကြသည်။ ယင်းတို့မှာ နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါ၊ သူ၏သားအကြီးဆုံး ဒိုဘိုဇူ၊ ဒုတိယသားဆူဒါရာနှင့် အမျိုးသမီး ကိရိဆန်တို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ယခု ခိုငှက်ဖြင့် ပို့လွှတ်သောစာ၌ ‘အခြေအနေအားလုံးကောင်းတယ်’ ဆို ရေးသားလိုက်ခြင်းမှာ တကယ့်အဓိပ္ပာယ် အမှန်က...

“ယခင်ပိုသမျှစာတွေကို ပယ်ဖျက်လိုက်။ စီမံချက်အမှတ်(၅)ကို စတင်အ တောင်အထည် ဖော်ရမည်”

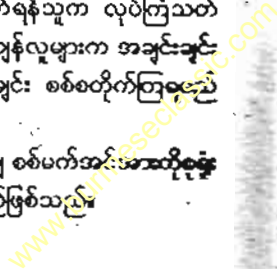
ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

စီမံချက် အမှတ်(၅)ဟူသည်ကား သူတို့၏ မှူးမှူးအနွယ်ဖြစ်သော ယိုရှိ အနွယ် ဒီသားစု ခေါင်းဆောင်များနှင့်အတူ ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူယုံများအားလုံး နှို အမြန်ဆုံးယေဘိုမြို့သို့ ခေါ်ယူစုဝေး၍ စစ်မက်တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် လျှို့ဝှက်စွာ ခြံတင်ပြင်ဆင်ကြရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ယင်းစီမံချက်အရ အရေးအကြီးဆုံး စကားဝှက်တစ်ခုလည်း ရှိသည်။ စကားဝှက်မှာ ‘ကြက်သွေးရောင် ကောင်းကင်’ ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

ဤစကားဝှက်သတင်းပို့လိုက်ပြီးဆိုလျှင် ချက်ချင်းစစ်တိုက်ကြရမည် ဖြစ် သည်။ အကယ်၍ နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါအား တစ်ဖက်ရန်သူက လုပ်ကြံသတ် ခုတ်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ရန်သူလက်၌ ဖမ်းဆီးခံရလျှင်ဖြစ်စေ၊ ကျန်လူများက အချင်းချင်း ခြံတင်သွေးရောင်တောင်းကင် စကားဝှက်ပေးပို့ပြီး ချက်ချင်း စစ်တိုက်ကြဇေ့ ခံလေသည်။

တိုက်ပြီဆိုလျှင် သူ၏သား ဆူဒါရာက ရန်င်သမျှ စစ်မက်အင်းအားထိုးစွန့် အ ကျိတိုပြုတော်သို့ ချီတက် ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ကြိုတင်စီစဉ်ထားချက်အရ ကြိုက်သွေးရောင်ကောင်
ကင် ဟူသော စကားဝှက်သည် ဂျပန်ပြည်၌ ပြည်တွင်းစစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားစေခဲ့
အချက်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ယင်းစကားဝှက်ဖြင့် အချက်ပေးသည်နှင့် မိမိတို့တပ်များက စတင်
တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ရမည့် မြို့ရွာများ၊ ရဲတိုက်များ၊ ရန်သူစစ်သားများကိုလည်း လျှို့ဝှက်
စွာ ကြိုတင်ရွေးချယ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဤစီမံချက်သည် အလွန်သေသပ်ပီပီသလောက် အဘက်ဘက်ကကောင်
သောစီမံချက် ဖြစ်သည်ဟု တိုရာနာဂါသည် တွေးမိလေသည်။

သို့သော် မိမိကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ အကောင်အထည်ဖော်မှုသာလျှင်
အောင်မြင်စွယ် ရှိသည်ဟုလည်း တဖက်မှ တွေးမိပြန်သည်။ သားတော်မော်
ဆူဒါရာက ဦးစီးမည်ဆိုလျှင် မအောင်မြင်ဘဲ အရေးနိမ့်နိုင်သည့်အလားအလာလည်း
ရှိသည်။

ဆူဒါရာကား အသက်ငယ်သေးသဖြင့် အတွေ့အကြုံနှင့်တကွ ဝေဖန်ပို
ခြားဆုံးဖြတ်ရာ၌ ဉာဏ်အမြော်အမြင် နုနယ်သောသူဖြစ်သည်။ ဒိုင်ပီယို(နယ်စား
များနှင့် ဆက်ဆံရာတွင်လည်း ဆူဒါရာအနေဖြင့် ပြေလည်ချစ်မှ ပြေလည်မည်ဖြစ်
သည်။

တိုရာနာဂါသည် စဉ်းစားဆင်ခြင်ရင်း အတိတ်က သူ၏ အတွေ့အကြုံ
များကိုပါ ဆက်လက်တွေးမိပြန်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် သူ၏စစ်ပွဲ အတွေ့အကြုံသည် အသက်ခြောက်နှစ်သား
အရွယ်ကပင် စတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သူ ခြောက်နှစ်သားအရွယ်က ရန်သူလက်တွင်း၌ ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်း
ခြင်း ခံရသည်။ ထို့နောက် ယင်းစခန်းမှ လွတ်လာသော်လည်း အခြားရန်သူတပ်မှ
ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးခံရပြန်သည်။ ဤသို့လျှင် ရန်သူများက မိမိအား အထက်
ပစ္စည်း တစ်ခုသဖွယ် အသုံးချခြင်းခံခဲ့ရသည်မှာ အသက် ဆယ်နှစ်နှစ်သားအရွယ်တို့
အောင်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုနှစ်မှာပင် တိုရာနာဂါသည် ရန်သူလက်မှ လွတ်မြောက်
တပ်တစ်တပ်ကို ဦးစီးကွပ်ကဲခွင့်ရကာ တိုက်ပွဲဝင်နိုင်ခဲ့သည်။

ယင်းတိုက်ပွဲသည် သူ့အနေဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့သော
တိုက်ပွဲပင်တည်း။

နောက်ပိုင်းတွင်ကား တိုရာနာဂါသည် တိုက်ပွဲတွေ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲအထိ
တိုက် ဆင်နိုင်ခဲ့သည်။ ထူးခြားချက်ကား တိုက်ပွဲတွေများသလောက်၊ ရန်သူတွေများ
သလောက် သူသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရှုံးနိမ့်ခဲ့ဖူးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ယခု မိမိ၏သား ဆူဒါရာကား မိမိလိုတိုက်ပွဲတိုင်း အောင်နိုင်မည့် အလား
အလာမရှိချေ။

စစ်ပွဲ တကယ်တမ်းစတင်ပြီဆိုလျှင် မလွဲမသွေနိုင်အောင် ဦးဆောင်
တိုက်နိုင်မည့်သူကား မိမိသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့လျှင် တိုရာနာဂါသည် သုံးသပ်ဆင်ခြင်ရင်း ကောက်ချက်ချလိုက်
သတည်း။

ဇွန်နာမိုးနှင့် အကျဉ်းသားတစ်ဦးက ရုတ်တရက် ဂျွန်၏ ဝမ်းဗိုက်သို့ ဂျွန် သိုင်းပညာနည်းအရ လက်ဝါးဖြင့် ခုတ်လိုက်သည်။ ဂျွန်လည်း ပြင်းထန်စွာ နာထွက် လျက် ထိုင်လျက်သား ကျသွားလေသည်။

ထိုအခါ ဂျပန်အကျဉ်းသားများက ဘာများဆက်ဖြစ်လေမည်နည်းဟု အကဲခတ်ကြည့်နေကြစဉ် ဂျွန်သည် စိတ်ထဲမှ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

သူသည် ပင်လယ်ပြင်သွားသင်္ဘောသားတစ်ဦးအဖြစ် ရန်ပွဲပေါင်းများစွာ အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့သူဖြစ်ရာ ဤဂျပန် အကျဉ်းသား၏ အနိုင်ကျင့်မှုကို ငုံ့ခဲလိုက်ပါက ရာဝင်ရိုင်းသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာပြန်၍ ယှဉ်သတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ပြန်မတနိုင်တော့သလောက် ဟန်ဆောင်နေပြီးမှ ဂျပန်အကျဉ်း သားအလစ်တွင် ရုတ်တရက် လှုပ်မြန်စွာထ၍ ခြေဖျားဖြင့် တအားပိတ်ဇာန်ရင်း ဆက်သီးဖြင့်လည်း ပစ်ထိုးလိုက်သည်။

ဂျပန်အကျဉ်းသားလည်း အငိုက်မိသွားသဖြင့် ပုံလျက်သားလဲကျသွား တော့သည်။

ဘေးမှကြည့်နေသော ဂျပန်အကျဉ်းသားတစ်ဦးသည် သူ၏ ဆန်ပြုတ် နန်းကန်ကို ဂျွန်အားလာပေးသဖြင့် အံ့ဩနေသည့်ကြားမှပင် ဂျွန်က ကျေးဇူးတင် ကြောင်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောပြီး ဆန်ပြုတ်ကို ယူသောက်လိုက်လေသည်။

သူတို့၏ အကျဉ်းခန်းထဲတွင် ဂျပန်အကျဉ်းသား နှစ်ဦးသေဆုံးနေသည်ကို သည်း ဂျွန်ကသတိပြုမိလေသည်။ အလောင်းများက ပုပ်ပွစမြေနေပြီဖြစ်ရာ ထိုလူ နှစ်ဦးသေဆုံးနေကြသည်မှာ အတော်ကြာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ရံဖန်ရံခါ အချုပ်ခန်း အစောင့်တစ်ဦးလာပြီး လူနာနာမည်များ ခေါ်တတ် သည်။ ထိုအခါ နာမည်အခေါ်ခံရသူအကျဉ်းသားသည် ကျန်လူများအား ဦးညွတ် အလေးပြုပြီး ထွက်သွားကြရသည်။ သူတို့သည် အချုပ်ခန်းမှ လွတ်မြောက်သွားဟန် ချသည်။

ယင်းသို့ လွတ်သူရှိသလို နောက်ထပ်ဖမ်းဆီး အချုပ်ခံရသူ လူသစ်တွေက သည်း မကြာခဏဆိုသလို ရောက်လာတတ်ကြလေသည်။

ဂျပန်လူမျိုး အကျဉ်းသားများကိုကြည့်ရသည်မှာ မည်သို့မှ ဆူပူညည်းညူ ခြင်းမရှိ။ မိမိတို့ ကံကြမ္မာကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် လက်ခံသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်နေ ကြောင်းကိုလည်း ဂျွန်က သတိပြုမိလေသည်။

အချုပ်ခန်း၏ နံရံကိုမှီပြီး ထိုင်နေသူတစ်ဦးသည် ရုတ်တရက်အော့အန် ဆူပူ ကျန်လူများက ထိုလူအား အခန်း၏အလယ်သို့ ဆွဲခေါ်ပြီး ထားလိမ့်ဟု ပေးသည်။ ထိုလူမှာ မနာမကျန်းဖြစ်နေပုံရသော်လည်း ကျန်လူများက ဘာသို့မှ အဓိကသက်ပုံမရဘဲ ကြမ်းတမ်းရက်စက်စွာ ပစ်ထားကြသည်ကို ဂျွန်အနေဖြင့် အံ့ဩမိလေသည်။

အခန်း (၆)

နံနက်အရက်တက်ချိန် ရောက်ပြီဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဇေ ကြောင်းပြပုဂ္ဂိုလ် ဂျွန်အဖို့ အလွန်စိတ်ဓာတ်ကျဖွယ်ကောင်းသည့် နံနက်ခင်း ငြိ လေသည်။

သူသည် ဂျပန်တို့၏ အကျဉ်းခန်းထဲ ချုပ်နှောင်ခြင်းခံရလေရာ အေး အေးမနေရဘဲ အခန်းတွင်းရှိ အခြားအကျဉ်းသားများ၏ ရန်မှုခြင်းကို ခံနေရသည်။ ယခုလည်း စားစရာ ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဂျပန်လူမျိုး အကျဉ်းသားတစ်ဦးနှင့် လူချင်းယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်နေရသည်။

ဂျပန်အကျဉ်းခန်းများ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ အကျဉ်းသားများသည် အတွင်းခံ တောင်းဘိကလွဲ၍ မည်သည့်အဝတ်အစားမှ မဝတ်ရ။ ကိုယ်တုံးထုံး နေကြရသည်။ အဝတ်အစား(အထူးသဖြင့် ဂျပန် အဝတ်အစားများ)သည် လက်နက် များ ဝှက်ထားနိုင်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

အချုပ်ခန်းမှာ အကျယ်အဝန်းအားဖြင့် အလျားခြေလှမ်းငါးဆယ်၊ အမြင့် ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းခန့်ရှိပြီး အကျဉ်းသားဦးရေများပြားသဖြင့် ပြည့်ကျပ်ကာ နေရာ မရှိအောင်ပင် ဖြစ်နေပေသည်။

ဂျွန်သည် ပင်ကိုခွန်အား မရှိသည့်အထဲ အစာအာဟာရကောင်းစွာ မရ၍ တစ်ကိုယ်လုံး နှမ်းနယ်နေရာမှ ယခုဂျပန်အကျဉ်းသားတစ်ဦးနှင့် ယှဉ်ပြိုင် သတ်ပုတ်ရာတွင် ကိုယ်ကို တည့်မတ်စွာ ရပ်နိုင်အောင်ပင် မနည်းကြိုးစား အားပိုင် နေရလေသည်။

စတင်ဖြစ်ရပ်ကား ဂျပန် အကျဉ်းခန်းများ၏ ထုံးစံအရ နံနက် အရက် တက်ချိန်တွင် အစောင့်များက ဆန်ပြုတ်လာပေးသည့်ကိစ္စက ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆန်ပြုတ် တစ်ပန်းကန်နှင့် သောက်ရေတစ်ခွက်ကို အကျဉ်းသားများက တန်းစီ၍ လက်ခံ ရလေရာ ဂျွန်၏အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ဂျပန်လူမျိုး ပိန်ပိန်ပါးပါး မျောက်စိတ်

ထိုရှုခင်းကိုကြည့်ရင်း စက်ဆုပ်ရွံရှာရာမှ စစ်ဘုရင်နယ်စားကြီးဆိုသူ တိုရာနာဂါကိုပါ မုန်းတီးမိလေသည်။

တိုရာနာဂါသာမက သူ့၏လက်အောက်ခံ ကျေးကျွန်များ၊ လက်နက်ထိုး အစောင့်များကိုလည်း စက်ဆုပ်မုန်းတီးမိလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ယမန်နေ့ညက မိမိအား အချုပ်ခန်းသို့ ဆွဲခေါ်စဉ် ဂျွန်သည် အသာတကြည်မလိုက်ဘဲ အတင်းခွန် ကန်ငြင်းဆန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန်အချုပ်ခန်း အစောင့်ကိုလည်း တွန်းထုတ်ထိုးကြိမ် ခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့်အများ အင်အားချင်း မမျှသဖြင့် သူကသာရွံရှာကာ အချုပ်ခန်းထဲ ဆွဲသွင်းခြင်းခံရလေသည်။

ယခု သူ့ရောက်ရှိနေသော အချုပ်ခန်းမျိုး လေးခန်းရှိလေသည်။ အချုပ်ခန်း များ တည်နေရာကား မြို့ပြင်ဘက် ဆင်ခြေဖုံးတွင်ဖြစ်ပြီး အချုပ်ခန်းများ၏ လေးဖက် လေးတန်၌ ကျောက်တုံးကြီးစိကာ ဆောက်လုပ်ထားသော နံရံမြင့်ကြီးများ ရှိသည်။

ဂျွန်အား ဝင်ပေါက်မှ ခေါ်သွားစဉ် သေဒဏ်ပေးခံရသူ တရားခံများအား တွပ်မျက်နေပုံကိုလည်း မြင်ခဲ့ရသည်။

တရားခံများကို လက်ဝါးကပ်တိုင်တွင်ချည် မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ချည် နောင်ထားပြီးမှ ပါးကွက်အာဏာသားတို့က လှံရွည်များဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ထိုးသတ်ကြ သည်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ ထို့နောက် ဆာမူရိုင်းများ ဝင်၍ ဓားရှည်များဖြင့်လည်း ခုတ်ကြသေးသည်။

ဂျွန်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကြည့်နေစဉ် ဂျပန်အကျဉ်းသားတစ်ဦးသည် ရုတ်တရက်ပြေးလာပြီး သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားပြန်သည်။ ဂျွန်လည်း အငိုက်စေရန် အထူးသတိထားလျက် ထိုလူဝင်လာသည်ကို လျှင်မြန်စွာ ဘေးသို့တိမ်းရှောင် ၍ လက်သီးဖြင့် တအားပစ်ထိုးလိုက်သည်။

ဂျပန်အကျဉ်းသားသည် ဂျွန်၏ လက်သီးချက် တည့်တည့်မတ်မတ်ထိခွာ ခြင်းကြောင့် ကိုယ်တစ်ပတ်လည်ကာ နောက်ပြန်လန်လဲကျသွားသည်။

လဲကျသွားချိန်တွင် အခြားဂျပန်အကျဉ်းသားအချို့ပေါ်သို့ ကျသွားသူ တို့က ဒေါသထွက်လျက် ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းကြလေသည်။ ဆဲရေးသည်မှာ ဂျွန် မဟုတ်။ လဲကျသူ ဂျပန်အကျဉ်းသားကို ကြိမ်းမောင်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗလကောင်းကောင်း၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဂျပန်ကြီးတစ်ဦးသည် ဂျွန်ကိုတိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားသူအား ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ထိုလူ၏လည်ပင်းနှော နားဆီသို့ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် တအားခုတ်လိုက်သည်။

ပြောင်းခနဲ အသံကြားလိုက်ရပြီးနောက် ထိုလူသည် ဇက်ကျိုးသွားဟန်ဖြင့် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ဗလကောင်းကောင်း လူကြီးသည် ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ဂျွန်ဘက်သို့လှည့် ၍ ပြုံးပြီး ဂျပန်လို တစ်စုံတစ်ခုပြောလေသည်။

ဂျွန်ကပြန်လည် ဦးညွတ်လျက်... . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ကျုပ်နာမည် အန်ဂျင်ဆန် ဟု သူ့ကိုယ်

သူ ညွှန်ပြပြီးပြောလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ထိုလူကြီးအား လက်ညှိုးထိုးကာ... . .

“ခင်ဗျားကကော”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဗလကောင်းကောင်း ဂျပန်ကြီး သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့်... . .

“အာဆိုးဒစ်ဆူကား... . . အန်ဂျင်ဆန်”

ဟု ပြန်ပြောရင်း သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးထိုးလျက်... . .

“မိနီကူအီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူ၏အမည်ကိုပြောသည်တွင် ဂျွန်က

“မိနီကူအီဆန်”

ဟု ဂျပန်ယဉ်ကျေးမှုအရ ဆန်ဟူသော စကားကိုပါထည့်ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုက် အန်ဂျင်ဆန်”

မိနီကူအီ အမည်ရှိ ဂျပန်ကြီးက ဦးညွတ်အလေးပြု၍ ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် အကျဉ်းသားများနှင့် ဂျပန်လို တစ်စုံတစ်ခုပြောပြီး

နောက် သုံးလေးယောက် ဝိုင်းကူကာ သူ၏လက်ချက်ဖြင့် ဇက်ကျိုးသေနေသူ ဂျပန် မိနီကူအီကိုဆွဲ၍ အခန်းထောင့်ရှိ အလောင်းနှစ်လောင်းနှင့်အတူ သွားထားလိုက်ကြ သည်။

အကျဉ်းသားအများစုမှာ အိပ်ပျော်သူပျော်နေကြပြီး ကျန်လူများက အိပ်ရန်ကြိုးစားနေကြပုံရလေသည်။

ဂျွန်မှာမူ လုံးဝအိပ်မရဘဲ စိတ်ပျက်နေလေသည်။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး

ညစ်ပတ်နံ့စော်နေသည်ကိုလည်း ရွံရှာနေမိသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ပျက်လုံးမိတ်၍ “အို... . ဘုရားသခင်၊ ကျွန်ုပ်အား ဤဝရ

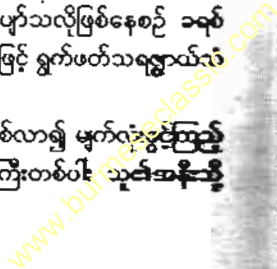
ခန်းနှင့်တူသောနေရာမှ ကယ်တင်စောင့်ရှောက်တော်မူပါလော့” ဟူ၍လည်း ဆု တောင်းနေမိသည်။

မျက်စိမိုတ်ထားရင်း အိပ်ပျော်သလို၊ အိပ်မပျော်သလိုဖြစ်နေစဉ် ခရစ်

အန် သမ္မာကျမ်းစာမှ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို လက်တင်ဘာသာဖြင့် ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်သံ ကြားရသဖြင့် ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

အိပ်မက်များ မက်နေရောသလားဟု သံသယဖြစ်လာ၍ မျက်လုံးခွင့်ကြည့်

သောအခါ တကယ်ပင် ပေါ်တူဂီ(ဗရင်ဂျီ)ဘုန်းတော်အိုကြီးတစ်ပါး သူ၏အန်နီ နောက်ရှိနေကြောင်းတွေ့ရလေသည်။

ထာဝရဘုရားသခင်က ငါ့ဆုတောင်းလိုက်လို့ ကယ်တင်ရှင်တစ်ဦး ပို့လွှာလိုက်တာများလားဟုပင် အောက်မေ့မိလေသည်။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... အယ်သူလဲ”

ဂျွန်က အိပ်မက်မက်နေခြင်းမဟုတ်ကြောင်း သေချာအောင် မေးသမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်က စိန့်ဖရန်စစ်ဂိုဏ်းတော်က ဖရိုင်းယာ ဒိုမင်ဂို ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်ကို အလိုရှိနေတယ်ထင်လို့ လာခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဝါဖြင့် ကျွန်တော်ဘုရားသခင်ကို ဆုတောင်းတာဆုတောင်းပြည့်သလိုပဲ”

“ခင်ဗျား အပြင်ကနေလာခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်လည်းခင်ဗျားလိုပဲ ဒီအကျဉ်းစခန်းထဲရောက်နေကြပါပြီ။ စောစောက ခင်ဗျား ကျွန်တို့သတိမပြုမိလို့ပါ”

ဖရိုင်းယာ ဒိုမင်ဂိုဆိုသူကပြောတော့မှ ဂျွန်လည်း ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက မိမိတို့သို့ပင် အကျဉ်းသားတစ်ဦး ဖြစ်နေကြောင်း သိရလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားကို သူတို့က အကျဉ်းချထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဂျွန်ကသိချင်၍ မေးကြည့်လိုက်ရာ ဖရိုင်းယာ ဒိုမင်ဂိုသည် ဟင်္သာသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးမှ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ကြာပါပြီ။ ခင်ဗျားကကော”

“ကျွန်တော်က မနေ့က ဒီထဲရောက်လာတာပါ။ ခင်ဗျားရောက်နေအတော်ကြာပြီလား”

“ကြာပါပြီ။ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၅၉၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလောက်က ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်လား... ကြာပြီပေါ့။ အခု ၁၆၀၀ပြည့်နှစ်လောက် ဖြစ်နေပြီ”

“ဟင်... ဟုတ်လား။ ၁၆၀၀ ပြည့်နှစ် ဖြစ်နေပြီလား”

“ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက အလွန်အံ့ဩလျက် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား အခု ၁၆၀၀ ပြည့် မေလဖြစ်ပါတယ်”

ထိုအခိုက် အသည်းအသန် နာမကျန်းဖြစ်နေသူ အကျဉ်းသားတစ်ဦး ညည်းညူလိုက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး စာသာဒိုမင်ဂိုသည် ကပုတထသွားပြီး လူမမာအား လိုက်ရှာလေသည်။

သူသည် ခရစ်ယာန် သာသနာပြု ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပီသစွာ အကျဉ်းအားလုံးအား ရည်မှန်ညင်သာစွာ ဆက်ဆံစကားပြောလေသည်။ အားငယ်သူများလည်း နှစ်သိမ့်အားပေးသည်။ သူသည် ဂျပန်ဘာသာစကားကိုလည်း ကျွမ်းကျင်ပြောနိုင်လေသည်။

ဖရိုင်းယာဒိုမင်ဂိုသည် ညည်းညူသောလူမမာအကျဉ်းသားကို ရုတ်တရက် စွာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုကြောင့် သူသည်စိတ်ထဲကပင် ခန့်မှန်းပြီးခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့ ထုံးစံအရ သေခါနီးနာကြားရသော သမ္မာကျမ်းစာမှ ဘုရားရှိခိုးတစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးသည် ဂျွန်ဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“ကိုင်း . . . ချစ်သား အတူလိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

ဟု ညင်သာစွာပြောလိုက်သည်။

ချစ်သားဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းမှာ ဂျွန်သည် ဖရိုင်းယာဒိုမင်ဂိုထက် အသက်များစွာငယ်သည် တစ်ကြောင်း၊ ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်များသည် သတ္တဝါများစားမိမိ၏သွေးရင်းသားရင်းပမာ သဘောထားကာ ဆက်ဆံလေ့ရှိပြီး ထုံးစံကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ‘ချစ်သား’ ဟုခေါ်လိုက်ကြောင်း ဂျွန်က သဘောပေါက်မိလေသည်။

သူသည် ဂျွန်အား အကျဉ်းစခန်း၏တဖက်အစွန်ရှိ သူ၏နေရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

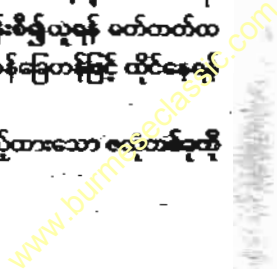
အကျဉ်းစခန်းနှင့် အကျဉ်းသားဦးရေကမမျှစောင့် များပြားလွန်းသဖြင့် အလွန်ကျပ်တည်းစွာနေရသော အကျဉ်းသားများကိုကြည့်ပြီး ဂျွန်သည် စိတ်ပျက်မိပြန်လေသည်။

ဖရိုင်းယာဒိုမင်ဂိုသည် သူ၏နေရာအနီးရှိ ဂျပန်အကျဉ်းသားအချို့နှင့် ဂျွန်အား မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“ကျွန်က အကျဉ်းကျနေပေမယ့် ထာဝရဘုရားသခင်ရဲ့ အလုပ်တာဝန်ကို ဆော့ ထမ်းဆောင်လျက်ပါပဲ။ ဒီထဲမှာ ကျွန်က တရားဟော စည်းရုံးလို့ အတော်များများ ခရစ်ယာန်ဘာသာကို ယုံကြည်ကူးပြောင်း ကိုးကွယ်နေကြပြီ။ ဟောဒီက ဂျွန်၊ ညီဘက်က မတ်စ်၊ ဟောဒီက မက်သယူး။ သူတို့တွေကို ကျွန်က ခရစ်ယာန် နာမည်တွေ ပေးထားတယ်။ ကိုင်း . . . ကျွန်လည်း ပင်ဝန်းနွမ်းနယ်လှပြီ။ ခဏ အနားယူလိုက်ဦးမယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို ဖရိုင်းယာ ဒိုမင်ဂိုသည် လှဲလျောင်းအိပ်လိုက်လေသည်။ နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန်သို့ရောက်လျှင် အကျဉ်းခန်း အစောင့်များက စားစရာသောက်စရာ လာပေးပြန်ရာ ဂျွန်သည် ထုံးစံအတိုင်း တန်းစီ၍သူရန် ခတ်တတ်ထလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏အနီးရှိ ဂျပန်တစ်ဦးက လက်ဟန်ခြေတန်ဖြင့် ထိုင်နေသူပြောသဖြင့် အသာပြန်ထိုင်နေလိုက်ရသည်။

ဂျပန် အကျဉ်းသားသည် ဆန်ပြုတ် အပြည့်ထည့်ထားသော ဝေ့ထုန်းထုန်းချွန်း ဂျွန်အား လာပေးသည်။

နောက်ဂျပန်တစ်ဦးကလည်း ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်ကို ယူ၍ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး
ဖာသာဒိုမင်ဂိုအတွက် ယူလာပေးသည်။

သို့သော် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးအားနို့၍ ဆန်ပြုတ်ပေးသောအခါ အစိုးကြီး
ပြုံးပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဂျပန်လိုပြောတာ ဆန်ပြုတ်ကိုတော့ ဂျပန်အကျဉ်းသား
ကိုပင် ပြန်ပေးလေသည်။

“ဖာသာဆားမား။ စားပါဦး”

ဂျပန်က အတင်းထပ်ခံ တိုက်တွန်းတော့မှ ဖာသာဒိုမင်ဂိုသည် အားနာထဲ
ဖြင့် ဆန်ပြုတ်အနည်းငယ် သောက်လေသည်။

ဂျပန်အကျဉ်းသားသည် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး၏ လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲယူ
သူ၏ နဖူးပေါ် တင်လိုက်သည်။ ဖာသာဒိုမင်ဂိုကလည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်
ထုံးစံအရ ဆွဲယူမှုများတောင်းပေးလေသည်။

ယုံနောက် ဂျွန်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် တရားဟောစည်းရုံးလို့ ခရစ်ယာန်ဘာသာသက်ဝင်ယုံကြည်လာ
လူတစ်ယောက် အခုလို ပြုမူတာမြင်ရတော့ ကြည့်နဲ့ပီတိဖြစ်မိတယ်။ ဒါထက် ကျွန်
တပည့်တစ်ဦးက မောင်ရင်အကြောင်း ပြောရင် ပိုင်းလော့(ရေကြောင်းပြုမှု)ဆို
စကားလုံးကို သုံးခဲ့တယ်။ မောင်ရင်က ပိုင်းလော့တစ်ဦးလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပိုင်းလော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မောင်ရင်တို့ သဘောက တခြားသဘောသားတွေကော ဒီမှာ
သလား”

“မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါတယ်”

“တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မောင်ရင်က ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းမနိလာဗြီး
လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အာရှတိုက်ကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်
ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်အကြိမ် ဒီဘက်ခရီးထွက်လာခြင်းပါပဲ။ ဒါထက် ဖာသာကြီးက
ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကျဉ်းခန်းထဲ ရောက်နေတာလဲ”

“ဂျပန်ပြည်မှာရောက်နေတဲ့ ဂျက်ဆွစ် ဗရင်ဂျီ ဂိုဏ်းသားတွေက ကျွန်
ဒီလိုအကျဉ်းခံရအောင် လုပ်ကြံခဲ့လို့ ရောက်နေရတယ်။ ဒီဂျက်ဆွစ်တွေက အတော်
ယုတ်မာတယ်။ ဒါထက် မောင်ရင်ကို ကြည့်ရတာ စပိန်လူမျိုးလည်းမဟုတ်။ ပေါ်
လည်း ဟုတ်ပုံမရဘူး။ မောင်ရင်တို့ရဲ့ သဘောကကော ပေါ်တူဂီသဘောလား။ အ
အတိုင်းပြောစမ်းပါ။ ဘုရားသခင်ကိုတိုင်တည်ပြီး အမှန်ပြောရင် အကောင်းဆုံး
ပေါ်တူဂီသဘော မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါအမှန်ကိုပြောတာပါ ဖာသာ”

“ဟုတ်လား။ ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရင်ရယ်။ ကျုပ်က ပေါ်တူဂီသဘော
များ ဖြစ်နေမလားလို့။ ဒါဖြင့် မောင်ရင်ဖာတိက ဘယ်ကလဲ။ ပြီးတော့ အာရှတိုက်

ဘက်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးလို့လည်း မောင်ရင်ကပြောတယ်။ တတယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အာရှတိုက်ကို လုံးဝမရောက်ဖူးပါဘူး”

“အင်း. . . အခုပြောသလို မောင်ရင်ဟာ အရင်က အာရှတိုက်ကို လုံးဝ
မရောက်ဖူးဆိုရင် မောင်ရင်ဟာ တောကြီးမျက်မည်းမှာ မျက်စိလည်နေတဲ့ တလေး
သူငယ်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေမှာအမှန်ပဲ။ ဒီဘက်ဒေသတွေမှာ မောင်ရင်အဖို့
လေ့လာစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဥပမာ ဗရင်ဂျီဂိုဏ်း ဂျက်ဆွစ်အဖွဲ့ဝင်တွေဟာ
စီးပွားရေးလုပ်နေတဲ့ ကုန်သည်တွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ မောင်ရင်သိရဲ့လား။ ဒါတင်
ကေသေးဘူး။ သူတို့ဟာ တိုင်းရင်းသားတွေကို လက်နက်ခဲယမ်းတွေလည်း ကုန်
တွေးတယ်။ ရောင်းဝယ်တယ်။ ဂျပန်ပြည်မှာဆိုရင် ပိုးထည်လုပ်ငန်းအားလုံး တရုတ်
ပြည်နဲ့ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းအားလုံးကို ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းသားတွေက ကြီးကိုင်ချယ်လှယ်
ထားကြတယ်”

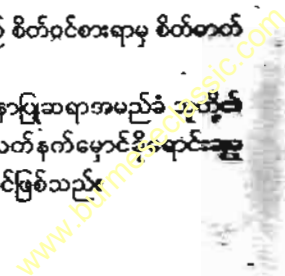
ဖာသာဒိုမင်ဂို၏ စကားမှာ ဂျွန်အဖို့ အလွန်ဆန်းနေသဖြင့် အံ့ဩစွာဖြင့်
နားထောင်နေမိသည်။

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက စကားဆက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်ပြောတာ နည်းနည်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းသားတွေက
အလွန်သဘောထားသေးကြတယ်။ ရောမမြို့မှာရှိတဲ့ ‘ပုပ်’ ရဟန်းမင်းကြီးကို လှည့်ပတ်
နည်းရုံးပြီး အာရှတိုက်တစ်ခုလုံးမှာ သူတို့ဟာ လုံးဝ ဩဇာအာဏာရှိအောင် လုပ်ကြံ
ဇနီးယူခဲ့တယ်။ ဂျက်ဆွစ်တွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ လက်ပါးစေပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေဆိုပါတော့။
ဒါကြောင့်လည်း ဒီအရှေ့ဖျားဒေသမှာ သူတို့ဂိုဏ်းကလွဲရင် တခြားဘာသာရေး
တို့ကွယ်မှု အဖွဲ့အစည်း(ဂိုဏ်း)အားလုံး စည်းရုံးလှုပ်ရှားခွင့် မရှိစေရလို့ ပိတ်ပင်တားမြစ်
ထားတယ်။ ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းသားတွေဟာ ဘာသာရေးတာဝန်တစ်ခုသာ လုပ်ရမယ့်
အစား စီးပွားရေးအလုပ်တွေ ဝင်လုပ်နေကြတယ်။ ရွှေအရောင်းအဝယ်ဆိုရင်လည်း
သူတို့ကပဲ ကိုင်ထားတယ်။ ပြီးတော့ လက်နက်ခဲယမ်းတွေ မောင်ခိုသွင်းပြီး ဒီခရစ်
ဆာန် ဘာသာဝင် ဂျပန်နယ်စားတွေကို ရောင်းတယ်။ သူတို့ဟာ ဂျပန်ပြည်တွင်း
နိုင်းငံရေးမှာလည်း ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တယ်။ အတိုချုပ်ကတော့ ဂျပန်ပြည်မှာ အခု
ဧည့်ထွေးနေတဲ့ ပြဿနာပေါင်းစုံဟာ ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းဝင်တွေကြောင့်သာ ဖြစ်တယ်
လို့ဆိုနိုင်တယ်”

ဖာသာ ဒိုမင်ဂို၏ စကားအဆုံးတွင် ဂျွန်သည် စိတ်ဝင်စားရာမှ စိတ်ဓာတ်
ပြန်တက်လာသလို ဖြစ်လာလေသည်။

ဗရင်ဂျီဘာသာဝင် ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းမှ သာသနာပြုဆရာအမည်ခံ သူတို့၏
စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်မှု၊ ရွှေအရောင်းအဝယ်လုပ်မှု၊ လက်နက်မှောင်ခိုရောင်းချမှု
သည်တို့မှာ သူ့အဖို့ အလွန်ဆန်းသော သတင်းများပင်ဖြစ်သည်။

ဖာသာ ဒီမင်ဂိုသည် စကားပြောရင်း မောလာဟန်ဖြင့် မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။ အသက်ကြီးသူ တစ်ဦးအနေဖြင့် ရောဂါလည်း ရှိဟန်တူလေသည်။ ဂျပန်အကျဉ်းသား တစ်ဦးသည် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးနားသို့ လာပြီးကိုင်လှူပူဇော်ကာ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုပြောလေသည်။ ဖာသာ ဒီမင်ဂိုကလည်း ဂျပန်စံပြန်ပြောရင်း ဂျွန်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂျပန်အကျဉ်းသားလည်း နားလည်သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

သည်တော့မှ ဖာသာဒီမင်ဂိုက ဂျွန်အား ရှင်းပြလေသည်။

“ကျုပ်က ဂျက်ဆွစ် ဂိုဏ်းဝင်တွေအကြောင်းဒေါ်နဲ့မောနဲ့ ပြောနေတာပဲ ဟိုဂျပန်က ကျုပ်ဟာ မောင်ရင်အပေါ်ဒေါသထွက်နေတယ်လို့ ထင်သွားတယ် ဆောနီးပဲ မောင်ရင်။ ကျုပ်က စိတ်ပါလက်ပါ စကားပြောရင် ဒီလိုပဲ ပြောတတ်ပါ။ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ ဒါထက် စောစော မောင်ရင်ပြောနေတဲ့ စကားဆက်ပါဦး မောင်ရင်တို့သဘောဟာ ဂျပန်ပြည်ကမ်းခြေတစ်နေရာမှာ လာတင်ခဲ့တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပင်လယ်ထဲ မှန်တိုင်းမိရာက ဂျပန်ပြည် ကမ်းခြေတစ်နေရာမှာ လာတင်တယ်။ ကြုံလို့ ဖာသာကြီးကိုမေးရဦးမယ်။ ဂျပန်ဘာသာနဲ့ ကျေးဇူးတယ်လို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ကျေးဇူးတင်တာကို ဂျပန်လို အာရိုဂါးတိုးလို့ ပြောရတယ်။ တချို့ နှိုးပို့လို့လည်း ပြောတယ်။ အဖို့နုသမီးတွေကတော့ အထူးယဉ်ကျေးစွာနဲ့ အာရိုဂါး ဂိုဏ်းမတ်ရှိုးတားလို့ ပြောရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ. . . ဟိုလူ နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

ဂျွန်က စောစောက စကားပြောသူ ဂျပန်ကိုညွှန်ပြရင်း မေးလိုက်သည်။ “ဂွန်ဇာလေ့”

“ဟင်. . . ဒါက ဂျပန်နာမည်မှ မဟုတ်ပါကလား”

“သူနာမည်က အာကာဘိုဖြစ်တယ်။ ဂွန်ဇာလေ့ဆိုတာ ကျုပ်ကခရစ်ယာန် နာမည် ပေးထားတာပါ။ တကယ်တော့ အာကာဘို ဆိုတာကလည်း နာမည်ရယ် မဟုတ်ဘူး။ ဂျပန်လို ပစ္စည်းသယ်တဲ့ပေါ်တာ အလုပ်သမားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဂျပန်ပြည်မှာက ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားတွေမှာ နာမည်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ အထူး ကြမ်းလုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကို မူတည်ပြီး ခေါ်ကြရတယ်။ နာမည်တကယ် ရှိသူတွေ ဆာမိုရိုင်းများသာ ဖြစ်တယ်”

“အလို. . . ဘယ်လိုပါလိမ့်”

ဂျွန်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဂျပန်ပြည်မှာ ဆာမိုရိုင်းတွေသာ နာမည်ရယ်လို့ ရှိတယ်။ နာမည်မှ ဧည့်သည်၊ နောက်နာမည်ဆိုပြီး နှစ်လုံးရှိကြတယ်။ တျန်လူတွေကတော့ သူတို့

အလုပ်အကိုင်ပေါ် အခြေခံပြီး ခေါ်ကြရတယ်။ ဥပမာ. . . တံငါသည် ထင်ချက် လယ်သမား၊ ပါးကွက်အာဏာသား စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခေါ်ရ တယ်။ သားသမီးတွေဆိုရင်လည်း ပထမသား၊ ဒုတိယသား စသည်ဖြင့် ခေါ်ကြတယ်။ တစ်ခါတလေ အလုပ်အကိုင်ချင်းတူနေရင် လူပုံပန်းသဏ္ဍာန် ကွဲပြားမှုကိုကြည့်ပြီး ခွဲခြားခေါ်ကြတယ်။ သာမန်လူတန်းစားတွေအနေနဲ့ နာမည်မှည့်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ပြည်တန်ဆာမိန်းကလေးတွေကတော့လည်း တရားဝင်နာမည်မပေးနိုင်ကြတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လယ်မင်း၊ ငွေတာရာ၊ ပန်းချယ်ရီ စသည်ဖြင့် ပေးလေ့ရှိကြတယ်။ ထူးဆန်းဘူးလား။ ကျုပ်တို့ရောက်လာတော့မှ ခရစ်ယာန် ဘာသာယုံကြည်ကိုးကွယ် သူတွေကို ကျုပ်တို့က ခရစ်ယာန် နာမည်တွေ ပေးရတယ်”

သည်တော့မှ ဂျွန်လည်း သဘောပေါက်သွားပြီး စောစောက ဖာသာဒီမင်ဂို နားသို့ လာသူ အလုပ်သမားဂျပန်အား. . .

“ဒိုးမို. . . အာကာဘိုဆန်”

ဟု ဂျပန်လို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အာကာဘိုကလည်း ပြုံး၍ ချီအား ဦးညွတ်ကာ အလေးပြုလိုက်သည်။

ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးသည် ခေတ္တအနားယူ အိပ်နေပြီးနောက် ပြန်နိုးလာသော အခါ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဘုရားရှိခိုးတစ်ပုဒ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေလေသည်။ ဆိုနောက် ဂျွန်အား စကားပြောပြန်လေသည်။

“မောင်ရင်က မနေ့တမှ ဒီထောင်ထဲ ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့သဘော ရောက်လာတဲ့အချိန်က ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်း ဗရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးတစ်ဦးရှိနေတာက စတာပါပဲ။ ဒါထက် ဖာသာ စောစောကပြောပြတဲ့က သူတစ်ပါးလုပ်ကြံ စွပ်စွဲခံခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဖာသာတို့ အာတဲ့သဘောကကော ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ”

“ကျုပ်တို့သဘောအကြောင်းတော့ မေးမနေပါနဲ့တော့။ မောင်ရင်တို့ သဘောက ကျုပ်တို့လိုပဲ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်း မနီလာမြို့က ထွက်တာလား ချော့. . . ဒီ ကျွန်းကို မေးနေစရာကောင် မလိုပါဘူးလေ။ မောင်ရင်က အာရုဏ်တိတ်တစ် ခေါက်မှ မရောက်ဖူးပါဘူးလို့ ပြောထားပြီးသားပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထောင်ရင်နဲ့ အူသို့ တွေ့ရတော့ ယဉ်ကျေးတဲ့ဥရောပတိုက်သားတစ်ဦးနဲ့ စကားပြောခွင့်ရတဲ့ ဘုရားထံ အုပ်စမ်းသမီးတယ်။ ကိုင်း. . . ကျုပ်တို့သဘောအကြောင်း ပြောပြပါ. . .။ ကျုပ်တို့ မနီလာမြို့ကနေပြီး ကိုယ့်ဇာတိနေရပ်ကို ပြန်ကြမလို့ စီစဉ်ခဲ့တာနဲ့ ခန့်သာက ထန်

“ဂျပန်တွေအနေနဲ့ အချစ်ခန်းက ဖောက်ထွက်ပြေးရင်လည်း သွားနေရာမှမရှိဘဲ။ ဘယ်သူမှထွက်မပြေးကြဘူး။ ပြီးတော့ စည်းကမ်းဥပဒေက အထူးတင်းကျပ်ပြင်းထန်တယ်။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ထွက်ပြေးရာမှာ ကူညီအားပေးလူကိုတောင်မှ...”

ပြောရင်းနှင့် ဖာသာ ဒိုမင်ဂိုသည် တံခါးဝဘက်ဆီသို့ ညွှန်ပြကာ...။

“အခု ထွက်သွားတဲ့ အာကာဘို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်က ခရစ်ယာန်နာမည် ဂွန်ဇာလေ့ လို့ ပေးထားတဲ့လူကိုပြောတာ။ သူပြောပြတာကို ကျွန်ကတစ်ယောက် ပြောရဦးမယ်။ ဒီလူက ‘ကာဂါ’သမားဗျ”

ဟု ဆက်ပြောလေသည်။

“ကာဂါသမားဆိုတာက ဘာလဲဗျ”

“အထမ်းသမားဆိုပါတော့။ ဒီဂျပန်ပြည်မှာ လူစီးတဲ့ယာဉ် သဘောပုခတ်ဆန်ဆန် အထမ်းတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ခန့်သည်ကို အဲဒါ ကာဂါ(ပုခက်)ပေါ်တင်၍ ရွှေ့နောက်လှောင်ယောက်စီ ထမ်းသွားရတယ်။ သူနဲ့ တွဲအလုပ်လုပ်တဲ့အခေါ် ခန့်သည်တစ်ဦးဆီက ပိုးလည်စီးတစ်ခုကို ခိုးယူလိုက်သတဲ့။ ဒီအကြောင်း အာကာဘိုက သက်ဆိုင်ရာကိုမတိုင်ကြားဘဲ နေခဲ့မိလို့သူဟာလည်း သေဒဏ်ပေးခံရတယ်။ မောင်ရင်အနေနဲ့တော့ ယုံမှားမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဂျပန်ပြည်မှာ ဥပဒေက တကယ့်ကိုတင်းကျပ်တယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ ဘယ်အကျဉ်းသား ပြေးဝှံ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ထွက်ပြေးလို့ မိသွားရင် ဒီလူနဲ့တကွ သူမိသားစုအား သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရတယ်”

“ဒါဖြင့် လူတွေဟာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တိရစ္ဆာန်တွေ သားသေရုံသွားသလို သွားနေကြရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါလည်းဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဘာမဆို ဘုရားသခင်အလိုအတိုင်း ဖြစ်ရတာချည်းပဲ”

ဖာသာဒိုမင်ဂိုက ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဂျွန်သည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားလေသည်။

ယခုအချိန်တွင် စိတ်မလှုပ်ရှားဘဲ ခေါင်းအေးအေးဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင် အရေးကြီးပေသည်။

ဤပုခက်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာ ဒိုမင်ဂိုပြောသမျှ အချက်တွေအားလုံး မှန်မှန်ပေမည်။

နှစ်ရှည်လများ အကျဉ်းစခန်းထဲနေရ၍ စိတ်ဓာတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချောက် ပြောချင်ရာပြောနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိအနေဖြင့်လည်း စိတ်မချောက်ချားအောင် သတိထားလိုအပ်ပေသည်။

ဖာသာ ဒိုမင်ဂိုက ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ဒီအကျဉ်းစခန်းတွေ ပေါ်လာတာ မကြာသေးဘူး။ အာကာရှင် တိုက်ထိုက် သက်ထက်ကျမှု စပေါ်လာတယ်လို့ပြောတယ်။ ဒီအရင်တော့ လူတစ်ယောက်တာ ဖြစ်မှုကားလွန်လို့မိသွားရင် သူ့ဟာသူ ပြောင့်ချက်ပေးပြီးတော့ ချက်ချင်းသေဒဏ်ပေး တွပ်မျက်လိုက်တာပဲ”

“တကယ်လို့ တရားခံတ ဖြောင့်ချက်မပေးဘူးဆိုရင်ကော”

“မပေးတဲ့လူ မရှိပါဘူး။ လူတိုင်းပေးတာချည်းပဲ။ ပြောင့်ချက်အမြန်ဆုံးပေးတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာကော ဘာထူးလို့လဲ။ သူတစ်ယောက်ဟာ မိသွားမှတော့ ပြောင့်ချက်ပေး ဝန်ခံလိုက်တာအကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား”

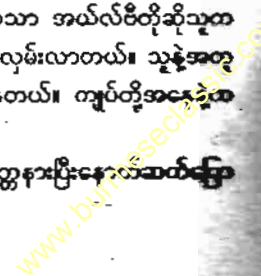
ဤသို့ပြောပြီးနောက် ဖာသာဒိုမင်ဂိုသည် ခေတ္တအနားယူအိပ်နေလိုက်ပြန်သည်။

သူပြန်နိုးလာတော့မှ ဂျွန်က စကားဆက်ပြောလေသည်။

“ဖာသာကြီးခင်ဗျား... ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းသားတွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အာသာကို ဒီအကျဉ်းစခန်းရောက်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာလဲ”

“ပြောရရင်တော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောရမှာမရှိပါဘူး။ ကက်ပတိန် ဂျင်နရယ်လို့ ခေါ်တဲ့ မာလိန်မှူးအကြီးအကဲရှိတယ်။ ဂျပန်အာကာရှင် တိုက်ကိုရဲ့ ဆူတွေက ကျွန်တို့သင်္ဘောမှာ ပါလာတဲ့ ရွှေတွေငွေတွေ၊ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ဆီးယူလိုက်တော့ သင်္ဘောမာလိန်မှူးကြီး ကက်ပတိန်ဂျင်နရယ်က ဂျပန်ပြည်ရဲ့ ဗြိတိန်ထိအောင်သွားပြီး ကန့်ကွက်အရေးဆိုဖို့ကြံတယ်။ အမှန်တော့လည်း သူတို့က ကျွန်တို့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းယူဖို့ ဘာမှအကြောင်းမရှိဘူး။ ကျွန်တို့က စပိန်ပြည်နှင့် ဖိလစ်ပိုင် ဘုရင်ရဲ့ သစ္စာခံသူတွေသာ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဖိလစ်ပိုင်ဘုရင် ဆိုတာက ဩဇာအာဏာ အကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ ဂျပန်အာကာရှင် တိုက်ကို ချီယံတိုင်ကတောင် စပိန်လက်အောက်ခံဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းနဲ့ ကုန်သွယ်မှု လုပ်ချင်ပါ အယ်လို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့သေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဂျပန်တွေ ကျွန်တို့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းယူတာဟာ အလွန်မှာတဲ့ ခြေလှမ်းဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်က ဂျပန်စကားအနည်းအကျဉ်း ဆက်နေလေတော့ မာလိန်မှူးကြီးနဲ့အတူ လိုက်ပါသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တို့ဗြိတိန်ရောက် ခဲ့အခါကျတော့ ဂျက်ဆွစ်ပရင်စီဂိုဏ်းအကြီးအကဲ ဖာသာ အယ်လ်ဗီတို့ဆိုသူက ကျွန်တို့ပြဿနာမှာ ကြားဝင်စေ့စပ်ပေးပါမယ်လို့ ကမ်းလှမ်းလာတယ်။ သူနဲ့အတူ ဂျက်ဆွစ် ခေါင်းဆောင် ဘရိုဂန်ဇာ ဆိုတာလည်းရှိနေတယ်။ ကျွန်တို့အနေနဲ့ အဘရိုဂန်ဇာကို ယုံကြည်စိတ်ချခဲ့တယ်”

ဖာသာ ဒိုမင်ဂိုသည် မောလာဟန်ဖြင့် ခေတ္တနားပြီးနောက် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့လည်း ကျွဲတို့မြို့တော်ရောက်ပြီးတော့ တိုက်ကိုနဲ့ တွေ့ချင်ရက်အတော်ကြာကြာ စောင့်ခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ တွေ့ခွင့်ရတယ်။ အာဏာရှင် တိုက်ကိုဆိုတာကလည်း လူခပ်ပုပုသေးသေး တော်တော် အရပ်ခရီးလူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျုပ်တို့က သင်္ဘောပေါ်က သိမ်းယူသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြေးဖမ်းဖို့ တောင်းဆိုကြတာပေါ့။ ပြီးတော့ သင်္ဘောတစ်စင်းပေးဖို့လည်း တောင်းတယ်။ ဒီတုန်းကတော့ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်...။”

“တိုက်ကိုက ချက်ချင်း အဖြေမပေးတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ဟာ ကျွဲတို့မြို့ဘုရားကျောင်းမှာ စောင့်နေခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်တို့က သာသနာပြုဝန်ထမ်းတွေ လေတော့ ကျွဲတို့မြို့မှာနေပြီး အာဏာရှင်တိုက်ကိုရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို စောင့်နေရအလကားမနေဘဲ သာသနာပြု လုပ်ငန်းတွေလုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဂျပန်လူမျိုးခရစ်ယာန်ဘာသာသက်ဝင်ယုံကြည်လာအောင် ဟောပြောစည်းရုံးခဲ့တယ်။ ခါးလန်နဝါရီလ ရောက်တော့ တစ်နေ့မှာ ကျုပ်တို့ကို တရားသူကြီးရှေ့မှောက်ကို ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ တိုက်ကိုရဲ့ အမိန့်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ကို စွဲချက်တင်တော့တာပဲ။ စွဲချက်တင်ပြီး ချမ်းချမ်းနေကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးပြီး ဂျပန်ပြည်ရဲ့ တရားဥပဒေအရ အတော် တစ္ဆေလွန်ခြင်း စသည်ဖြင့် အများကြီးပါပဲ။”

“အဲဒီစွပ်စွဲချက်အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတယ်ဆိုပြီး သေဒဏ်အပြစ်ပေးလို့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့အဖွဲ့မှာ လူလေးဆယ့်သုံးယောက်ပါတယ်။ အမှန်ကျုပ်တို့ဟာ ဂျပန်ပြည်ကို ချွင်းနင်းတိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြံပါတယ်လို့ ဂျက်ဆွစ်ပိုက်သားတွေက တိုက်ကိုကြီးကို ကုန်းချောလို့ ကျုပ်တို့မတရားသက်သက် စွပ်စွဲခဲ့ရတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရိုက်ရဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေလည်း ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရတယ်။ ဂျက်ဆွစ်ပိုက်သားတွေဟာ ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲဆိုရင် သူတို့ကိုယ်တိုင်က ဖိလစ်ပိုင်တို့မနီလာမြို့က ဘုရင်ခံချုပ်ဆီကို လျှို့ဝှက်စာရေးပြီး ဂျပန်ပြည်ကိုစစ်တပ်လွှတ်ဖို့ အကြံပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီစာကိုလည်း ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ ဘုရားသခင်ခရစ်ယာန် သာသနာကို ခုတ်းလုပ်ပြီး ကိုယ်ကျွမ်းပွားရာနေတဲ့လူတွေပဲ...။”

“ကျုပ်တို့ အကြောင်း အမှန်သိတဲ့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဂျပန်နိုင်ငံဟာရီမာဆိုသူကဝင်ပြီး အသနားခံပေးပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ နောက်ကျတော့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ထဲက နှစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက်ဟာ ကွပ်မျက်ခံခဲ့ရတယ်။ ဒီထဲမှာ စပိန်လူမျိုးခြောက်ဦး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အလုပ်သမား ဂျပန်လူမျိုး ဆယ့်ခုနစ်ဦး၊ နောက်လူသုံးဦးဆိုပါတော့။ အသတ်ခံရသူတွေထဲမှာ သာသနာပြုဝန်ထမ်း ဘဝိန်လည်း ပါသွားရှာတယ်။ ကွပ်မျက်တဲ့အချိန်က ဂျပန်တိုင်းရင်းသား တစ်သိန်းလောက်ဟာ စုန်ပိုင်းကြည့်ပြီး စုတ်တသတ်သတ်နဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနှစ်မှာ ဂျပန်ပြည်မှာ မြေငလျင်အကြီးအကျယ်လှုပ်တာတို့၊ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးတွေ

တာတို့ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘုရားသခင်က မတရားသတ်ဖြတ်သူတွေကို ဒဏ်ပေးတဲ့သဘောပါပဲ...။”

“နောက်တော့ ကျန်တဲ့ကျုပ်တို့တတွေကို ကျွဲတို့မြို့ကနေပြီး အိုဆာတာမြို့ကို ပို့လိုက်တယ်။ တချို့ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင် နားရွတ်တစ်ဖက်ဖြတ်ပြီး အပြစ်ပေးခံရသေးတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဂျပန်နှစ်ဦးကိုတော့ စီအကျဉ်းခန်းထဲထည့်လိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်ရယ်ဆိုတာတော့မသိဘူး။ ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ ကျုပ်လူ ဂျပန်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ထုတ်သွားပြန်တယ်။ ဒီလိုနာမည်ခေါ်ပြီး ထုတ်သွားပြီးရင် ကွပ်မျက်ခံရတာပဲဆိုတာ မောင်ရင်ခိုပ်မိရောပေါ့။ ကျုပ်ကိုတော့ ဒီနေ့အထိ လာမခေါ်ကြသေးဘူး။ ကျုပ်ကတော့ မတရားအသတ်ခံရရင်ဘာသာရေး သူရဲကောင်းဖြစ်မှာပဲလို့ ယုံကြည်ထားတာပို့ ဘယ်နေ့လာခေါ်ထုတ်မလဲလို့ မျှော်နေမိတယ်။”

“ဖာသာဒိုမင်ဂိုသည် စကားပြောရလွန်း၍ မောပန်းဟန်ဖြင့် ခေတ္တမျက်စိ ခိုက်ကာ အနားယူနေလိုက်ပြန်သည်။”

“ဂျွန်သည် ကြားရသည့်အကြောင်းကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်း ထ၊မိလေသည်။ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ဤအကျဉ်းစခန်းမှထွက်ပြေးရန် ဖြစ်နိုင်သလောက် ခဲယဉ်းသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်နေပေသည်။”

“စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာသဖြင့် သူသည် မျက်ရည်ပင်ကျမိလေသည်။ ဖာသာဒိုမင်ဂိုသည် ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာပြီး...။”

“ဘာလဲ မောင်ရင်၊ ဘာဖြစ်သလဲ”
ဟု မေးလေသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖာသာ၊ အေးအေးဆေးဆေးသော ပြန်အိပ်နေပါ”

“မောင်ရင် ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်၊ ကျုပ်တို့ကို ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်တော်မူပါလိမ့်မယ်”

ဤသို့ပြောပြီး ဖာသာ ဒိုမင်ဂိုသည် ပြန်အိပ်သွားလေသည်။

နံနက် အရက်တတ်ချိန်တွင် အစောင့်များက စားစရာနှင့်သောက်စရာ အားပေးသည်။ ဂျွန်သည် အနည်းငယ်နေသာထိုင်သာရှိကာ စောစောကလောက် အေးအင်ချည့်နံ့ခြင်းမရှိတော့ဘဲ အသင့်အတင့် ခွန်အားပြန်ပြည့်လာသည်ဟု ငင်းမိသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း စိတ်ဓာတ်မကျရန် ပြန်အားပေးမိလေသည်။ ဖိသိမိမိအားဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလွန်းပါက အသက်ပါ သေသွားနိုင်သည်ဟုလည်း သတိပြင်မိသည်။

"ဝွတ်မောနင်း... ဒီနေ့မနက် နေသာထိုင်သာ ဝှိုပါရဲ့လား"

ဖာသာ ဒိုမင်ဂိုက နှုတ်ဆက်သဖြင့် ဝှိုကလည်း...

"ဟုတ်ကဲ့... ဖာသာ၊ နေလို့ကောင်းပါတယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ"

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

တစ်ဖန် ဝှိုကပင်ဆက်၍ ဂျပန်ဘာသာစကားအကြောင်း မေးကြည့်

သည်။

"ကျွန်တော် အခုပြောတာကို ဂျပန်လိုဆိုရင် ဘယ်လိုပြောရသလဲ"

"ဒိုးမိုး... ဂင်ကီဒ(စ်)လို့ ပြောရတယ်"

"ဟုတ်လား... ဒိုးမိုးဂင်ကီဒ(စ်)"

ဤသို့ ဂျပန်လို လိုက်ပြောကြည့်ပြီးမှ ဆက်၍ စကားပြောလေသည်။

"ဒါထက် ဖာသာ... မနေ့က ဖာသာပြောပြတဲ့ အထဲမှာ ပေါ်တူဂီလူမျိုး

တွေရဲ့ အနက်ရောင် သင်္ဘောအကြောင်းလည်း ပါပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုသင်္ဘော

မျိုးလဲ ခင်ဗျ"

"ဪ... ဒါက ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေရဲ့ တန်ချိန်နှစ်ထောင်ရှိတဲ့ သင်္ဘော

ကြီးမျိုးဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးသင်္ဘောကြီးတွေပါပဲ။ အဲဒီသင်္ဘော

ပင်လယ်ခရီးသွားရာမှာ သင်္ဘောသားနှစ်ရာလောက် လိုတယ်။ ခရီးသည်ပါ တင်ဆက်

ဆိုရင် ခုစုပေါင်း လူတစ်ထောင်နီးပါး တင်နိုင်တယ်။ ရွက်ကြီးတွေကလည်း အထူး

ကောင်းတာကြောင့် လေသင့်ရင် အလွန်လျင်မြန်စွာ လွှင့်သွားနိုင်တဲ့ သင်္ဘောကြီး

ဖြစ်တယ်"

"အဲဒီ သင်္ဘောမှာ အမြောက် ဘယ်နှစ်လက်လောက်ပါသလဲ"

"အမြောက်အလက်သုံးဆယ်လောက်ပါတယ်"

ဖာသာဒိုမင်ဂိုသည် ဝှို၏ မေးခွန်းများ ဖြေကြားနေရသည်ကိုပင် ကျေနပ်

မိလေသည်။ တစ်ဖက်က ဝှိုအနေဖြင့်လည်း ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးထံမှ မြောက်မြားစွာ

သော ဗဟုသုတများ နာကြားမှတ်သားရသည်ကို အလွန်အဖိုးတန်လှသည်ဟု

အောက်မေ့မိလေသည်။

ထို့ပြင် ဖာသာဒိုမင်ဂိုသည် ဝှိုအား ဂျပန်စကား တစ်လုံးစီနှစ်လုံး

သင်ပေးပါသေးသည်။

"ဂျပန်စကား 'ဒိုးမိုး'ဆိုတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပေမယ့်

'ဒိုးမိုး'ကတော့ 'ကျေးဇူးပြု၍'လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပြန်တယ်။ ရေကို 'မိဇူ'လို့ခေါ်တယ်။

မောင်ရင် သတိပြုမှတ်သားဖို့က ဂျပန်လူမျိုးတွေဟာ ယဉ်ကျေးမှုလေ့ထုံးစံတွေရဲ့

အလွန်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့... နားလည်ပါပြီ၊ ဒိုးမိုး..."

ဤသို့ပြောလိုက်ပြီးမှ သူသိချင်သော အချက်တစ်ချက်ကို ဆက်မေး

လေသည်။

"ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေ ဂျပန်ပြည်ကိုရောက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာသွား

ပြီလဲ"

"ဂျပန်ပြည်ကို ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေက သင်္ဘောလွှင့်ရင်း စတင်တွေ့ခဲ့တာ

က ၁၅၀၀ခုနှစ်ကဖြစ်တယ်။ ၁၅၄၂ ခုနှစ်ကဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ဗျေးဖွားတဲ့ နှစ်ပါပဲ။ ဂျပန်ကို

ရောက်ခဲ့တာက ပေါ်တူဂီလူမျိုး သုံးယောက်ဆိုပါတော့။ နာမည်တွေက ဒါမိုဟာ

ဇုမ်း ပေဆိုတိုရယ်၊ နောက်တစ်ယောက်နာမည်တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူတို့ဟာ

ဆိမ်းယမ်း(ထိုင်းလင်း) ကမ်းခြေ ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့က သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ တရုတ်

ပြည်ကို ကုန်ကူးဖို့လာရင်း ဂျပန်ပြည် ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါထက် မောင်ရင် ဆိမ်းယမ်း

ဆို ရောက်ဖူးသလား"

"မရောက်ဖူးပါဘူး"

"အာရှတိုက်မှာ ကြည့်စရာ၊ လေ့လာစရာတွေကတော့ အများကြီးပါပဲ။

ပေါ်တူဂီလူမျိုးသုံးယောက်အကြောင်း ဆက်ပြောရဦးမယ်။ သူတို့သင်္ဘောဟာ

'ဆိုင်ဖွန်း' မှန်တိုင်းမိပြီး ခရီးလမ်းကြောင်း လွဲချော်မော့ပါရင်းက ဂျပန်ပြည် ကျူး

ကျွန်း ကမ်းခြေတစ်နေရာကို ရောက်လာကြတယ်။ ဒါဟာ ဥရောပလူမျိုးအနေနဲ့

ထမဆုံးအကြိမ် ဂျပန်ပြည်မြေပေါ် ခြေချပီတာပဲ။ ဒီအချိန်ကစပြီး ဗမာပေါ်တူဂီလူမျိုး

တွေဟာ ဂျပန်ပြည်နဲ့ ကုန်သွယ်မှုအလုပ် စခဲ့ကြတယ်။ နောက်နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း

မှာပဲ ဗရင်ဂျီ 'ဂျက်ဆွစ်' ဂိုဏ်းစတင်တည်ထောင်ခဲ့သူ ဖာသာ လေဇီးယားဟာ ဂျပန်ပြည်

ကိုရောက်လာတယ်။ သက္ကရာဇ် ၁၅၅၉ခုနှစ်က ဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်း

အားထဲက တစ်ယောက်ယောက်အရင်ဆုံးရောက်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

နောက်သုံးနှစ်ကြာတော့ ဖာသာ လေဇီးယားဟာ တရုတ်ပြည်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး

တွယ်လွန်သွားတယ်။ ဟိုအချိန်က တရုတ်ပြည် ပီကင်းမြို့က ဘုရင်ကေရာန်နန်းတော်

မှာ ဂျက်ဆွစ် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရောက်ရှိနေပြီဖြစ်တယ်။ မောင်ရင်အနေနဲ့ ဖိလစ်ပိုင်က

နီလာမြို့ကိုလည်း သွားလေ့လာကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဟိုမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘုရားမို့မို့

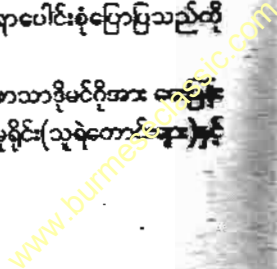
ကျောင်း လေးကျောင်းတောင် ရှိတယ်"

ဤသို့လျှင် ဖာသာဒိုမင်ဂိုက အကြောင်းအရာပေါင်းစုံပြောပြသည်ကို

ဝှိုသည် အထူးဝရစိုက်၍ မှတ်သားထားလိုက်သည်။

တစ်ဖန် သူသိချင်သော အချက်များကိုလည်း ဖာသာဒိုမင်ဂိုအား မေးခွန်း

စုံမေးခဲ့သည်။ ဂျပန်ပြည်၏ လူနေမှုစနစ်အကြောင်း၊ ဆာမူရိုင်း(သူရဲတောင်း)ဘုရင်

ပိုင်မိယို(နယ်စားများ) အကြောင်းတွေကိုလည်း အသေးစိတ်မေးမြန်းသည်။ ပေါ်ထွက်
တို့၏ အဓိကကုန်သွယ်ရေးယာဉ်ဖြစ်သည့် 'အနက်ရောင် သင်္ဘော'များ အကြောင်း
လည်း ထပ်မံ၍ မေးမြန်းစုံစမ်းပါသေးသည်။

သုံးရက်နှင့် သုံးညတိုင်တိုင် ဂျွန်သည် ဖာသာ ဒိုမင်ဂိုထံမှ ဗဟုသုတများ
မေးမြန်းရရှိခဲ့လေသည်။

စတုတ္ထမြောက်သော နေ့တွင်မူ အချုပ်ခန်းစောင့်သူများက သူ၏နာမည်ကို
ခေါ်ပါလေတော့သည်။

“အန်ဂျင်ဆန်”

အခန်း (၆)

နာမည်ခေါ်ပြီး အပြင်ဘက် ထုတ်ယူသွားလျှင် ကွပ်မျက်ခံရမည်မှာ သေ
ချာသလောက် ဖြစ်သောကြောင့် ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာဒိုမင်ဂိုက ဂျွန်အား
ခရစ်ယာန်(ဗရင်ဂျီ) ဘာသာဝင်တို့ ထုံးစံအရ အပြစ်ဝန်ခံသည့် 'ဇွန်ဖက်ရှင်'
(ပြောင့်ချက်) ဝန်ခံပြောရန် တိုက်တွန်းသေးသည်။ သို့သော် ဂျွန်က ဂရုမစိုက်ဘဲ
အချုပ်ခန်းစောင့်များနှင့်အတူ အပြင်ဘက်သို့ လိုက်ထွက်သွားသည်။

အချုပ်ခန်းအပြင်ဘက် မြေကွက်လပ်တွင်ကား သူ့ကိုသို့ပင် အကျီဝတ်
ထားဘဲ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီတိုကလေးသာ ဝတ်ထားသူ အကျဉ်းသား အတော်
များများ ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။ အကျဉ်းသားများအား စောင့်ရှောက်သည့်
ဇက်နက်ကိုင်အစောင့်များသည် လှံရွည်ကြိုးများ ကိုယ်စီကိုင်လျက်ရှိ၏။ အလောင်း
များကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း တာဝန်ယူရမည့် 'အီတာ' ခေါ် သုဘရာဇာ အချို့လည်း
ရှိကြသည်။ ထို့ပြင် ဆာမူရိုင်း(သူရဲကောင်း)အချို့ကိုလည်း သတိပြုမိလေသည်။

အကျဉ်းထောင် အရာရှိနှင့်တူသူတစ်ဦးသည် အခြားအစောင့်များနှင့် မတူ
အရောင်ရင့်ရင့် ကိမိနိုဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး ခေါင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ်ငယ်တစ်လုံးလည်း
ဆောင်းထားသည်။ ထိုလူသည် အကျဉ်းသားတစ်ဦးစီ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်
ထုက် အမိန့်စာတစ်ခုဖတ်ပြသည်။ ဤတွင် အကျဉ်းသားသည် ဦးညှော်အလေးပြုပြီး
နောက် လက်နက်ကိုင် အစောင့်များနှင့် တံခါးကြီးတစ်ခုမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့
ထိုက်ပါသွားလေသည်။

ထူးခြားချက်တစ်ခုကား ဂျွန်၏ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် သာမန် အကျဉ်း
ထောင်စောင့်များ မဟုတ်ဘဲ ဆာမူရိုင်း(သူရဲကောင်း)တစ်စုက ဝိုင်း၍ စောင့်ကြည့်နေ
ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အကျဉ်းထောင်ဝင်းတံခါး၏ အပြင်ဘက်တွင်ကား သေးငယ်သောရုပ်တို့
ပိုင်းကြည့်ကြမည့် ပရိသတ်အတော်များများ စုန်းရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဂျွန်သည် ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ပြေးရန် စိတ်ကူးမိလေသည်။ ပြေးကြိုးစား၍ ဆာမူရှိုင်းများက မိမိအား ခုတ်သတ်လျှင်လည်း မြန်မြန်သေ၊ မြန်မြန်သေ တာပဲဟုယူဆကာ အနီးဆုံး ဆာမူရှိုင်း၏ခါးကြားမှ ဓားရှည်ကိုလှယူရန် စဉ်းစားလေသည်။

သို့ရာတွင် သူ့အလှည့်ကျတော့ ဆာမူရှိုင်းများသည် အခြားသာမန် အထူးသားများကဲ့သို့ မြေကွက်လပ် တစ်နေရာသို့ ခေါ်မသွားဘဲ ခြို့ဘက်သွားသလိုလမ်းမမှတစ်ဆင့် ရဲတိုက်ကြီးဘက်သို့ခေါ်သွားသဖြင့် ဂျွန်သည် ဓားလှပြီး ထွက်ပြေးပင် မေ့လျော့ကာ အံ့အားသင့်နေမိလေသည်။

“ဒီတိုင်းဆိုရင် ငါ့ကို မသတ်တော့ဘဲ ပြန်လွတ်မယ်ထင်တယ်”

ဤသို့စဉ်းစားမိလျှင် သူ၏စိတ်များ ချက်ချင်းပင်ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာတော့သည်။ ရုတ်တရက် သေရာမှပြန်ရှင်လာဘိသကဲ့သို့ တစ်နည်းအားဖြင့် ဘဝသစ်တစ်ခုတွင် ပြန်လည်မွေးဖွားလာသကဲ့သို့ ထင်မိကာ စိတ်ဓာတ်တက်လာမိလေသည်။

“မသေဘဲ အသက်ပြန်ရှင်လာတာ ငါ့အဖို့ သိပ်ကံကောင်းတာပါကထာ”

ဤသို့လဲ ပါးစပ်မှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ သူ့ဘေးမှ ဆာမူရှိုင်းသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို နားမလည်သဖြင့် ဂျွန်အား သင်္ကာမထင်ဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လေသည်။

သည်တော့မှ ဂျွန်က ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ရဲတိုက်ကြီးကို ညွှန်ပြကာ... .

“အခု ကျုပ်တို့ ဟိုကိုသွားမှာ မဟုတ်လား။ ဟိုက်... .”

ဟု အဆုံးသတ်စကားကို ဂျပန်လိုပြောလိုက်ရာ ဆာမူရှိုင်းက နားလည်သောပေါက်ဟန်ဖြင့်... .

“ဟိုက်... .”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

နောက်တစ်ချက်ကား မိမိအား ဝိုင်း၍စောင့်ကြပ်သူ ဆာမူရှိုင်းအားလုံးသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ထားကြကြောင်း ဂျွန်က သတိပြုမိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဆိုလျှင် နယ်စားကြီးအိန္ဒိဒို၏လူများပင် ဖြစ်ရေတော့ပေရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာ အယ်လ်ဇီတို့အား တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးကြည့်၍ တိုရာမှာ ငါ့ ပြိုင်ဘက်မြို့စားကြီး၏အမည်မှာ အိန္ဒိဒို ဖြစ်ကြောင်း စောစောက သိထားပြီဖြစ်သည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဆာမူရှိုင်းများက အိန္ဒိဒိုဘက်တော်သားများဆိုလျှင် အညီရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဆာမူရှိုင်းများက တိုရာနာဂါ၏ သစ္စာခံတပ်သားများ ဖြစ်လေလော။

ဤတိုင်းဖြစ်ပါမူ ယခု မိမိအား အိန္ဒိဒိုထံသို့ ခေါ်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ဘာကိစ္စ အိန္ဒိဒိုက တွေ့ချင်ပါလိမ့်။

ဤသို့ တွေးတောရင်း ဆက်လျှောက်သွားကြရာ သူ့အား စောင့်ကြပ်နေသူ ဆာမူရှိုင်းအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်သည် လမ်းတစ်လမ်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်သောအခါ ထိုနေရာမှ ကမ်းနားသို့ လှမ်းမြင်နေရကြောင်း ဂျွန်က သတိပြုမိလေသည်။

ထိုအခိုက် ဆိပ်ကမ်းတွင်ရပ်ထားသော ပေါ်တူဂီသင်္ဘောတစ်စင်းကို လှမ်းမြင်မိလေသည်။

သင်္ဘောအရွယ်ပမာဏအားဖြင့် မကြီးလှသော်လည်း တောင့်တင်းသေသပ်သော သင်္ဘောကောင်းတစ်စီးဖြစ်ကြောင်း သိသာပေသည်။ အထူးသဖြင့် ဆက်နက်တပ်ဆင်ထားသောသင်္ဘောဖြစ်၍ ဂျွန်က စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။ အပေါ်ထုန်းပတ်ပေါ်တွင် အမြောက်ဆယ်လက် ပါရှိပြီး သင်္ဘောဦးနှင့် ပဲ့ပိုင်းတွင် နှစ်ဆယ်ဆယ်ဒါဗီန်ပြောင်းလက်နက်များလည်း ရှိလေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ဂျွန်က မိမိတို့သင်္ဘော ‘အီရပ်စ်ပတ်စ်’က ဤပေါ်တူဂီသင်္ဘောနှင့် ယှဉ်တိုက်ရပါက အလွယ်တကူပင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

သူ၏သင်္ဘောအကြောင်းတွေးမိရာမှ အဖော်သင်္ဘောသားတွေ ဘယ်ရောက်နေလို့ ဘာဖြစ်နေကြပါလိမ့်ဟု ဆက်စပ်သတိရမိလေသည်။

မိမိတို့ စတင်ရောက်ရှိခဲ့သည် ဂျပန်ကျေးရွာမှာပင် ရှိနေကြသလော။

တစ်ဖန် အဖော်သင်္ဘောသားများ သတိရပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်နေ၍ အကြောင်းမထူးဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိပြန်သည်။

ယခုအချိန်တွင် မိမိအနေဖြင့် တုန်လှုပ်ပျော့ညံ့သော စိတ်ထားမျိုးတွေ ခုခိုသင့်။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှသာ လက်ရှိအကျပ်အတည်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည်ဟုတ်ပါလော။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂျွန်သည် စပိန်နှင့်အင်္ဂလန် အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပွားခဲ့သော ရေကြောင်းတိုက်ပွဲ အကြောင်းကိုပါ ပြန်လည် သတိရမိလေသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် အလွန်ကံကောင်း၍သာ အသက်မသေခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဂျပန် ဆာမူရှိုင်းနှင့်အတူ ဆက်လျှောက်သွားရင်း တွေ့တော့တံနေသော ထမ်းတစ်လမ်းသို့ ဝင်မိပြန်လေသည်။

လမ်းကကျယ်ပြီး လူနေအိမ်တွေ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ်ထပ်ထပ် ဆောက်ထားရာ ဈေးဆိုင်ဆို၍ တစ်ခုတလေမှ မတွေ့ရသဖြင့် ဂျွန်၏စိတ်ထဲ တူဆန်သည် ချင်မိလေသည်။

သူ့အနေဖြင့် အံ့ဩသဘောကျမိသော အချက်ကား ဖျာန်လှူချီတို့၏ ဖတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းမှုကို အလွန်ဝရစိတ်ကြိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လမ်းဆုံးအထိ

အပိုင်ကသရိုက်အညစ်အကြေး လုံးဝမရှိ။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လျက် ရှိနေပုံမှာ မိမိအင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့ကြီးထက်ပင် သာယာလှပေသည်။ လန်ဒန်တွင်ဆိုလျှင် လမ်းတိုင်းလိုလို အပိုင်ကသရိုက် အညစ်အကြေးများဖြင့် အလွန်ညစ်ပတ်လှပေသည်။ ထို့ပြင် လန်ဒန်မြို့၌ နေစဉ် လမ်းပေါ်တွေ့နေရသော ခွေးလေး၊ ခွေးလွင့်များ၊ လူတို့က စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ မွေးထားသော ဝက်များ၊ အညစ်အကြေးကြောင့် တစ်နေ့ထက်ပိုများလာသော ကြွက်များတို့ကို ယခု ဂျပန်ပြည်၌ လုံးဝမတွေ့မြင်ရချေ။

ယခု အိုဆာကာမြို့ကြီးဆိုလျှင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် သန့်ရှင်းပေသည်။ သည်လိုသန့်ရှင်းနေအောင် ဂျပန်တွေက မည်သို့မည်ပုံ ဖန်တီးလေသနည်း။

လမ်းသွားလမ်းလာ ပရိသတ်တို့သည် ဂွန်နှင့် ဆာမူရိုင်းတို့ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို မြင်လျှင် ယဉ်ကျေးစွာ ဦးညွတ်အလေးပြုကြလေသည်။

ကာဂါ ခေါ် လူစီးယာဉ်(ထမ်းစင်) ထမ်းသူအလုပ်သမားများကလည်း ထမ်းစင်များ ထမ်းလျက် ဥဒဟို သွားလာနေကြပြီး ဆာမူရိုင်းများက အုပ်စုလိုက် ဖြိုတွင်း လမ်းလျှောက်နေကြသည်။

ဆာမူရိုင်းမှန်သမျှ မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံများ ဝတ်ထားကြသဖြင့် နယ်စားအင်အားအိန္ဒိဒို၏ ဘက်သားများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ အိုဆာကာမြို့တွင် အညီရောင်ဝတ်စုံဝတ်သူ ဆာမူရိုင်းများ အလျဉ်းမတွေ့ရခြင်းကလည်း ထူးခြားသော ဟု ဂွန်၏စိတ်ဝယ် မှတ်ချက်ချပေးလေသည်။

ဆက်လျှောက်သွားရင်း ဖေးဆိုင်တွေ တန်းစီနေသော တစ်နေရာရောက်ရောက် သွားကြလေသည်။

ခရီးအတော်လှမ်းလာပြီဖြစ်၍ ဂွန်သည် ပုံမှန် ခွန်အားမရှိသေးသော အတိုင်း ခြေထောက်များ ညောင်းလာကာ တစ်နေရာတွင် ဒူးဆစ်မှ ခွေပြီးလျှင် သွားသည်။

အနီးရှိ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းက ဟုဟုသလဲ ကူညီထူပေးပါသော်လည်း ဂွန်က ဆက်လက်လမ်းလျှောက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

“ဂိုမင်နာဆိုင်း. . . ဂိုဂိုဝါမတ်ဆူး”

ဂွန်က တက်သမျှဂျပန်စကားဖြင့် သူ၏ခြေထောက်များ ကြွတ်တက်စေသလို နာကျင်နေ၍ ဆက်မလျှောက်နိုင်သေးကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ဆာမူရိုင်း သည် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် သွက်လက်စွာ ပြောရာ ဂွန်က လုံးဝနားမလည်သဖြင့်. . .

“နီဟွန်ဂို ဟာနာဆေမတ်ဆင်း”

ဟု ဂျပန်ဘာသာစကား မတတ်ကျွမ်းကြောင်း ပြောလိုက်ရသည်။

သည်တော့မှ ဂျပန်ကနားလည်မှုရှိသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညှိတ်လေသည်။
“အာဆိုးဒစ်. . . အန်ဂျင်ဆန်. . . ဝါကာမတ်ဆူ”

ဤသို့ပြောပြီး ဂျပန်ဘာသာဖြင့် သူ၏လူများအားလှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးက ဦးညွတ်အလေးပြု၍ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေသည်။

ခဏကြာသော် ဂွန်သည် အနည်းငယ် သက်သာသလိုရှိသဖြင့် မတ်တတ်ဆီပြီး ဆက်လျှောက်မည်ပြုရာ ဆာမူရိုင်းခေါင်းဆောင်က အတင်းတားလျက် ဆက်မတ် စောင့်နေခိုင်းလေသည်။

မကြာမီ ကာဂါခေါ် ထမ်းစင် နှင့် အထမ်းသမား လေးယောက်တို့ ရောက်လာလေသည်။ ဤတွင် ဆာမူရိုင်းခေါင်းဆောင်က ဂွန်အား ကာဂါပေါ် တတ်လှနေရန် ခိုင်းလေသည်။ ချက်ချင်းပင် အထမ်းသမား လေးဦးတို့က ကာဂါကို ထမ်း၍ လျှောက်ထွက်ကြလေသည်။

လမ်းမလျှောက်ရတော့သဖြင့် ဂွန်သည် အတော်ပင် နေသာထိုင်သာရှိ ဆော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အားနည်းနေကြောင်း ကောင်းစွာဆင်ခြင်သုံးသပ်မိလေသည်။ ရေထချိုးပြီး အစားအစာများ ကောင်းကောင်းစား၍ အိပ်လိုက်ရလျှင် အလွန်ကောင်းလေစွာပင် ဂွန်စိတ်ထဲမှ တောင့်တမိလေသည်။

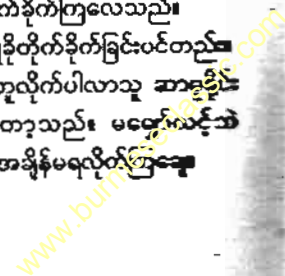
သူတို့အဖွဲ့သည် မြို့တွင်းမှထွက်၍ တောလမ်းတစ်ခုအတိုင်း ဆက်သွားရလေသည်။

သစ်ပင်များ အုံ့ဆိုင်းနေသော တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် ဆာမူရိုင်း သုံးဆယ်ခန့် အာသည်နှင့် ဆုံကြလေသည်။

ထိုအခါ အုပ်စုနှစ်ခု၏ ခေါင်းဆောင်များက သူတို့ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံအရ ဦးညွတ်အလေးပြုခြင်း၊ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားပြောခြင်းစသည်တို့ကို အပြန်အလှန်ပြုထုတ်ကြပြီး မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူသုံးဆယ်အဖွဲ့က ခရီးဆက်ကြရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

ထိုအခိုက် သူတို့အုပ်စုမှ ဆာမူရိုင်း ခေါင်းဆောင်သည် ရုတ်တရက် သူ၏ ခြေထောက်များမှ ရှည်ကိုဆွဲထုတ်၍ ဂွန်တို့ဘက်မှ ဆာမူရိုင်းခေါင်းဆောင်အား ခုတ်ချလိုက်လေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏လူများကလည်း ဓားကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်ကာ ဂွန်တို့ဘက်မှ ဆာမူရိုင်းများအား တစ်ကြိမ်ထိုးထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

အလွန်ပိရိစွာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းပင်တည်း။ အလစ်တွင် ဒီလိုက်ရခြင်းဖြစ်၍ ဂွန်နှင့်အတူလိုက်ပါလာသူ ဆာမူရိုင်းဆယ်ဦးစလုံးသည် အတုံးအခွန်း သေဆုံးတုန်ကြတော့သည်။ မတော်လှန်သော အလစ်တွင်ဖြစ်၍ သူတို့သည် မည်သို့မှ ဓားဆွဲခံရန် အချိန်မရလိုက်ကြချေ။

ကာဂါခေါ် လူစီးယာဉ်ကို ထမ်းသူ အလုပ်သမားများသည် အသွယ်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်လျက် မြေကြီးပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ် ခေါင်းငုံ့ကာတောင်ဆစ်နေကြလေသည်။

ဂွန်ကတော့ ထိုအလုပ်သမားများအနီးတွင် မတ်တတ်ရပ်နေလေသည်။ ဆာမူရိုင်းသုံးဆယ်ကို ခေါင်းဆောင်ကာ တိုက်ခိုက်သူမှာ ဗလကောင်ကောင်း ဝိုက်ခွံကြီးနှင့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် သေဆုံးနေသော ဆာမူရိုင်းဆယ်ဦးတို့ထဲမှ ဓားရှည်များကို လိုက်ကောက်ယူသိမ်းနေသည်။

မည်သူကမူ မိမိကို ဂရုစိုက်ပုံမရသဖြင့် ဂွန်သည် လွတ်လိုလွတ်ငြား ထွက်ပြေးရန်အကြံဖြင့် အသာနောက်ဆုတ်သွားကြည့်ရာ လေးငါးလှမ်းမျှ သွားမီတွင် ဆာမူရိုင်းအကြီးအကဲ(ကပ္ပတိန်)က ခပ်ထန်ထန်ဖြင့် ဂျပ်နီလို တစ်စုံတစ်ခု အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ ဂွန်လည်း သူ့အားမပြေးဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေရန် အမိန့်ပေးသည်ဟု ယူဆလျက် အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဆာမူရိုင်း ကပ္ပတိန်သည် ဂျပ်နီဘာသာဖြင့် နောက်ထပ်အမိန့်တစ်ခုပေးလိုက်သည်တွင် တုန်လှုပ်အားလုံးက မီးခိုးရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံများ ချွတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူတို့မှာ အသင့်ပါလာသော အဝတ် မျက်နှာဖုံးဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖုံးအုပ်ထားလိုက်ကြသည်။

ဒီလူတွေက တကယ့်ဆာမူရိုင်း အစစ်မဟုတ်၊ မီးခိုးရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး ရုပ်ဖျက်ထားသော သူခိုးမားပြ တွေသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ဂွန်၏စိတ်ဝယ် ယူဆခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်သာ သူတို့သည် မျက်နှာဖုံးများစွပ်ထားခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

သူတို့ထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံအားလုံးကို သိမ်းထုတ်ယူပြီး တောတွင်းသို့ ထွက်သွားလေသည်။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက မျက်နှာဖုံး တပ်ထားလျက်ပင် ဂွန်အား စတင်စကားပြောလေသည်။

“အန်ဂျင်ဆန်... ဟိုက်...”

ဂွန်အား သူတို့ဂျပ်နီလို ခေါ်လိုသည့် အန်ဂျင်ဆန်ဟုတ်ရဲ့လားဟု မေးကြံဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့် ဂွန်ကလည်း...

“ဟိုက်...”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ထိုလူက မြေကြီးကို ညွှန်ပြရင်း မလှုပ်မရှားရန် ပြောလိုဟန်ဖြင့် “ဝါကာရီမတ်ဆူကား”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ နားလည်လားဟု ဂျပ်နီလို မေးခြင်းဝင် ဖြစ်သည်။

“ဟိုက်... ဝါကာရီမတ်ဆူ”

ဤတွင် ဂျပ်နီများသည် ဂွန်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လှေလာကြည့်နေကြပြန်သည်။

ထိုအခိုက် သူတို့ထဲမှ ကင်းချထားသူ တစ်ယောက်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချွဲကွယ်တစ်ခုမှ ထွက်လာပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ ချွဲကွယ်သို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ တုန်လှုပ်များလည်း ထွက်ခွာရန်ပြင်ဆင်ကြနေစဉ် ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက အထမ်းစမ်းစမ်းများအား စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အထမ်းသမားများသည် အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကြခြင်းတွင် ပြားပြားဝပ်နေကြစဉ် ခေါင်းဆောင်က ဂျပ်နီလိုတစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အထမ်းသမားများသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖုံးအားသင့်လျက် ခေါင်းမောကြည့်ကြလေသည်။ သူတို့အား အသက်ချစ်သားပေးလိုက်ခြင်းကို အကြီးအကျယ် အံ့ဩနေမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဖနောင့်နှင့်တင်ပေး တသားတည်းကျအောင် အလုပ်သမားများသည် ခြေကုန်သုတ်ကာ တောအုပ်ထဲ ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

လူဆိုးခေါင်းဆောင်သည် အလုပ်သမားများအား အထပ်သေးရှုတ်ချဟန်ဖြင့် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ဂွန်ဘက်သို့လှည့်၍ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် စတင်အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းသည်။

ဂွန်လည်း မည်သို့မှ မတတ်သာဘဲ လူဆိုးများနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။

တောစစ်၏ အပြင်ဘက်နားသို့ ရောက်လုနီးသောအခါ ဂျပ်နီလူဆိုးများသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ကြလေသည်။ လူသံများ ဆူဆူညူညူ ကြားရ၍ ရပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ဂွန်သည် ဘာများပါလိမ့်ဟု သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

တောအုပ်၏အပြင်ဘက်အစစ်နားတွင် မြင်ရသည်ကား အင်အားသုံးဆယ် ခန့်ရှိသော ဆာမူရိုင်း(သူရဲကောင်း)အုပ်စု တစ်စုပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်အလည်း လူစီး(ဝေါ)ယာဉ်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။

ဆာမူရိုင်းများက အညှီရောင် ဝတ်စုံဝတ်သူနှင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ်အားသူ နှစ်မျိုးဖြစ်နေကြပြီး ရှေ့ဆုံးမှ အညှီရောင်ဝတ်သူများက ခေါင်းဆောင်ကာ အစဦးသဖွယ် နေရာယူထားကြသည်။ သူတို့သည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ တိုက်ပွဲဝင်အာမည်ဟန်မျိုးဖြင့် လက်နက်များကိုလည်း တိုင်ထားကြလေသည်။

ဝတ်စုံအညှီနှင့်မီးခိုးရောင်ဝတ် ဆာမူရိုင်းအုပ်စုများ၏ အကြားတွင် အနာကွက်လပ်ရှိနေရာ လူဆိုးခေါင်းဆောင်က ထိုတွက်လပ်သို့ ဝင်လိုက်ပြီး နားလည်စွာ ထုတ်ယူလျက် ဆာမူရိုင်းများအား သူ၏ရှေ့မှ လမ်းဖယ်ပေးရန် ပြောသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏အဖွဲ့သား လူဆိုးတစ်ဦးက ဂွန်၏ နောက်နားသို့ ချစ်ချစ် ဓားရှည်ကို ထုတ်ကိုင်ကာ ခုတ်ပိုင်းတော့မည့်ဟန်ဖြင့် ရွယ်ထားလိုက်သည်။

ဂျွန်သည် ကြောက်ရမုန်းမသိတော့ဘဲ ဂျပန်အချင်းချင်း ဘာတွေ ဖြစ်ကြမည်နည်းဟု စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိလေသည်။

ထို့နောက် ဆာမူရိုင်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် လူစီး(ဝေါ) ယာဉ်ပေါ်ဆင်းလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ဂျွန်သည် ထိုလူအား မှတ်မိတော့သည်။

အခြားမဟုတ်။ ဂျွန်သိထားပြီးဖြစ်သူ ဒိုင်မိယိုနယ်စား ယာဘူပင် ဖြစ်သည်။

ယာဘူသည် လေသံတင်းတင်းဖြင့် လူဆိုးခေါင်းဆောင်ဂျပန်အား တစ်ခုကို အော်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် လူဆိုးခေါင်းဆောင်က သူ၏စားစွာကို ဝှေ့ယမ်းလျက် ခေါင်းခါပြုလေသည်။

ယာဘူ၏ ပြောကြားချက်ကို နာခံရန် ငြင်းဆန်ပြီး သူ၏ရှေ့မှ လမ်းဖေးရန်သာ လူဆိုးခေါင်းဆောင်က ဇွတ်ပြောနေခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဤတွင် ယာဘူသည် သူ၏လူများအား အမိန့်ပေးရင်း သူ့ကိုယ်တိုင် စားစွာကို ဆွဲထုတ်လျက် လူဆိုးခေါင်းဆောင်အား တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးဝင်သွားသည်။

အညှီရောင် ဝတ်စုံနှင့် ဆာမူရိုင်းများသည်လည်း ယာဘူ၏ နောက်မှ ဧည့်ကိုယ်စီတိုင်လျက် ပြေးလိုက်လာကြရာ မီးခိုးရောင် ဆာမူရိုင်းများက နောက်ဆုံးလိုက်လာကြသည်။

ဂျွန်၏နောက်တည့်တည့်မှ ဂျပန်လူဆိုးသည် မြောက်ထားသော စားစွာဖြင့် တအားခတ်ပိုင်းလိုက်သော်လည်း ဂျွန်က လျင်မြန်စွာ တိမ်းလိုက်သဖြင့် စားစွာကို လုံးဝမထိချေ။ ဂျပန်လူဆိုးသည် ချာခနဲလှည့်ပြီး တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးလေသည်။ သူတို့အဖွဲ့သား အားလုံးသည်လည်း အခြေအနေ မဟန်တော့ကြောင်း ဝိရိယမာန်ဖြင့် တောအုပ်ထဲ ဝင်ပြေးတုန်ကြတော့သည်။

ယာဘူ၏ ဆာမူရိုင်းအဖွဲ့သည် လူဆိုးများနောက်သို့ ပြေးလိုက်ကြရာ ဒိုင်မိယို(နယ်စား)ယာဘူကိုယ်တိုင် ဂျွန်တို့အနီးလျှောက်လာလေသည်။

သူ၏ခြေတစ်ဖက်က ထောင့်တို့ ဖြစ်နေသည်ကို ဂျွန်က သတိပြုမိသည်။

“ဆိုးဝစ်... အန်ဂျင်ဆန်”

ယာဘူက ဂျပန်လို နှုတ်ဆက်ရာ ဂျွန်ကလည်း တုံ့ပြန်၍... .

“ဆိုးဝစ်... . ယာဘူဆန်”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထို့ပြင် ဂျွန်က လူဆိုးများ ထွက်ပြေးသွားရာဘက်သို့ ညွှန်ပြရင်း... .

“ဒိုင်မို”

ဟု ဂျပန်လို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာ ဦးညွတ်၍ အလေးပြုလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ့အား ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာ ဒိုမင်ဂို သင်ဇေး ထားသည့်အတိုင်း... .

“ဂိုမင်နာဆိုင်း... . နီဟွန်ဒိုနာဆေမတ်ဆင်”

ဟု ဂျပန်စကား မပြောတတ်ကြောင်းကိုပါ ဂျပန်လို ပြောလိုက်သည်။

နယ်စား ယာဘူသည် ဂျွန်က ဂျပန်လို အနည်းငယ်ပြောတတ်သည်ကိုပင် အထူးကျေနပ် သဘောကျသွားဟန်ဖြင့်... .

“ဟိုက်... . ဟိုက်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

တစ်ဖန် ဂျွန်ကပင် ဆက်လက်၍... .

“ဆုယာကူလာ-အိမတ်ဆုကာ”

ဟု စကားပြန်လုပ်မည့်သူ ရှိပါသလော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် မေးလိုက်ပြန်သည်။

ယာဘူက လောလောဆယ် စကားပြန် မရှိကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

“အန်ဂျင်ဆန်-ဂိုမင်နာဆိုင်း”

ထိုအချိန်၌ ဂျွန်သည် သူ့ကိုယ်သူ အတော်ကလေး ကျေနပ်နေမိသည်။

ဂျပန်ဘာသာစကား ကောင်းစွာမကျွမ်းကျင်သေးလင့်ကစား တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ တိုက်ရိုက်ပြောနိုင်ခြင်းကို ကျေနပ်အားရမိခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်တွင်မူ ဒိုင်မိယို(နယ်စား)ယာဘူကလည်း ဂျွန်နှင့်ပတ်သက်၍ အလွန်သိချင်နေသော အချက်များအကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါအနေဖြင့် ဘာကြောင့် မျက်နှာဖြူရေကြောင်းပြုမှု (ဂျွန်)အား ခေါ်တွေ့လေသနည်း။

ဘာမေးခွန်းတွေ မေးလိုက်သနည်း၊ ဂျွန်က မေးခွန်းတွေ မြေကြားရာတွင် အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုလိုက်သလော။

သဘောဆိုက်သည့် ကျေးရွာ၌ဖြစ်ပျက်ပုံအကြောင်း၊ အမြောက်လက်နက်နှင့် ကုန်ပစ္စည်းများအကြောင်း၊ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ပိုင်းလော့ ရောဒရစ်အကြောင်း သေည့်တို့ကို ဂျွန်က တိုရာနာဂါအား အတုန့်ဖွင့်ပြောလိုက်လေသလော။

နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါသည် မိမိအား လက်ခံတွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုပြီး နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အစီအစဉ်ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းမှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

မျက်နှာဖြူပိုင်းလော့က တိုရာနာဂါအား မိမိအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်၍ ပေလော။

အထက်ပါမေးခွန်းများ၏ အဖြေကိုယာဘူသည် အလွန်သိချင်လေသည်။

ဂျွန်အား တိုက်ရိုက်မေးကြည့်ရန်ကလည်း မျက်နှာဖြူပိုင်းလော့သည်

ဂျပန်စကား ကောင်းစွာမတတ်သဖြင့် စကားပြန်ရှိမှသာ မေး၍ဖြစ်ပေမည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ခိုင်မီယို(နယ်စား)ယာဘူသည် နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါအား ကျိတ်၍ မုန်းတီးနေပေသည်။

အင်အားချင်း အဆင့်ချင်း မတူ၍သာ ကျိတ်၍ သည်းခံနေရပြီး တိုရာနာဂါ အပေါ် လုံးဝ ချစ်ကြည်လေးစားခြင်း မရှိချေ။ ဟန်ဆောင်နေ၍သာ ဆက်ဆံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် တိုရာနာဂါအနေဖြင့် အခတ်အခဲပြဿနာပေါင်းများစွာ ရှိနေသည်ကိုလည်း ယာဘူက ကောင်းစွာသိပြီးဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ပြိုင်ဘက်နယ်စားကြီး အိဒိုဒို၏ ဩဇာသည် တစ်နေ့တခြား ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာသည်ကို တိုရာနာဂါက အဝတ်မကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်မှာ သေချာသည်။

တစ်ဖက်တွင်မူ အိဒိုဒိုက မိမိကိုယ် ဝါဒီဝှက်စွာ ဆက်သွယ်သွားရန် သူ့ဘက်ကူးပြောင်း သစ္စာခံရန် ဆွယ်နေသည်။

နယ်စားကြီး အိဒိုဒိုက တိုရာနာဂါဘက်မှခွာ၍ အိဒိုဒိုဘက်သို့ ကူးပြောင်းကာ သစ္စာဖောက်သွားသည်ကိုလည်း တိုရာနာဂါအနေဖြင့် သိချင်မှသိပေမည်။ တစ်ဖန် အိဒိုဒိုသည် အဘယ်ကြောင့် မျက်နှာဖြူပိုင်းလော့အား အကျဉ်းမှ လွတ်မြောက်စေလိုသနည်းဟု ယာဘူက စဉ်းစားမိပြန်သည်။

လမ်းခရီး၌ ဂျွန်အား လိုက်ပို့သူများအား အဘယ်ကြောင့် လူဆိုးတစ်ဦးက တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေသနည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မျက်နှာဖြူ အန်ဂျင်ဆန်သည် ယခုအသက်ရှင်လျက်ရှိနေသည်မှာ မျက်မြင်ပင်ဖြစ်သည်။

လူဆိုးများက အလွယ်တကူ သုတ်သင်ကွပ်မျက်နိုင်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဤမျက်နှာဖြူ ပိုင်းလော့အား မသတ်ဘဲ အသက်ချမ်းသာ ပေးခဲ့ကြလေသနည်း။

ယာဘူသည် မျက်နှာဖြူ ပိုင်းလော့အား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ဤသူ့အဖေအစာရေစာ ကောင်းစွာ မစားရသဖြင့် အားအင်ချည့်နေသည်ဟု အကဲခတ်မိလေသည်။

ဤသူ၏ စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်ခိုင်မာသည်ကိုလည်း ယာဘူက အကဲခတ်မိပြီးဖြစ်သည်။ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် မျက်နှာဖြူသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော နွေးရိုင်းတစ်ကောင်နှင့်တူနေလေသည်။

ယခုအခါတွင် စကားပြန်ကောင်းကောင်း တစ်ယောက်ရှိလျှင် ကောင်းစွာစွာ ယာဘူက စိတ်ထဲမှ တောင့်တမိလေသည်။

ဤမျက်နှာဖြူလူရိုင်းကို ငါသည် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကျိုးနွံသလို တိရစ္ဆာန်လားအောင် နှိပ်၍ လေ့ကျင့်ယူပြီးနောက် ငါ၏တပ်သားများအား သူတို့ အနောက်

ထိုင်းက တိုက်ခိုက်နည်းများ သင်ကြားပေးစေမည်။ ဒါမှလည်း ငါသည် နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါအား ယှဉ်ပြိုင်၍ ရပေမည်။

ဤသို့လျှင် ယာဘူသည် ဂျွန်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်မိလေသည်။ “မောင်ရင့်ကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို လေ့ကျင့်ပေးဖို့ အရေးကြီးတယ်။

လောလောဆယ်တော့ မောင်ရင့်ကို ရေခိုးခိုး သန်စင်ပြီး တိုရာနာဂါသခင်ဆီပို့မယ်” ယာဘူက ဂျပန်လိုပြောလိုက်ရာ ဂျွန်ကနားမလည်သဖြင့်...

“ဂါကာရိုမတ်ဆင်း” ဟု ဂျပန်လို နားမလည်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုက်... အန်ဂျင်ဆန်” ယာဘူက ပြောရင်း လူဆိုးများထွက်ပြေးသွားရာဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်

အာ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ ဖတ်အော်ပြောလိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုပင် အညှီရောင်ဝတ်စုံဝတ် ဆာမူရိုင်းများသည် သူရှိရာသို့

ပြန်ရောက်လာကြလေသည်။ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဆာမူရိုင်းများကိုလည်း သူတို့၏တပ်မှူးက လှမ်းခေါ်

ဆိုက်သဖြင့် အားလုံး ပြန်လာကြလေသည်။ လူဆိုးတွေကိုကား တစ်ယောက်မှမမိလိုက်ချေ။

မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံဝတ် ဆာမူရိုင်းများ၏ ခေါင်းဆောင်က ယာဘူရှိရာ ဆီလာပြီး ဂျပန်လို တစ်စုံတစ်ခု ပြောလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦး အပြင်းအခံ

ဖြစ်နေကြသည်ဟု ဂျွန်က အကဲခတ်မိလေသည်။ ယာဘူက ဂျွန်ကိုလက်ညှိုးထိုးလိုက်။ အိုဆာကာမြို့နှင့် ရဲတိုက်ကြီးဆီသို့

ညွှန်ပြလိုက်နှင့် ခပ်တင်းတင်းပြောနေသည်ကိုလည်း ဂျွန်က သတိပြုမိလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ယာဘူသည် လက်တစ်ဖက်က ဓားရှည်ကိုင်လျက်

ဂျွန်အား လူစီး(ဝေါ)ယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ခိုင်းလေသည်။ သို့သော် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဝတ် ဆာမူရိုင်းများ၏ ခေါင်းဆောင်က မတက်

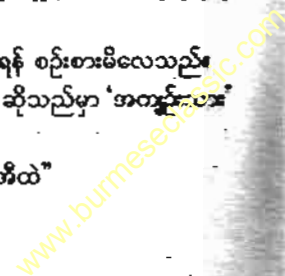
ရန် တားလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး အပြန်အလှန် ငြင်းခုံနေကြစဉ် မီးခိုးရောင်ဆာမူရိုင်းများနှင့်

အညှီရောင် ဝတ်စုံဝတ် ဆာမူရိုင်းများကလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေကြဟန်တူသည်။

ဂျွန်သည် သူတတ်သမျှ ဂျပန်စကားဖြင့်ပြောရန် စဉ်းစားမိလေသည်။ ဂျပန်လို ‘ဝါတာကူရှီ’ သည် ‘ကျွန်ုပ်’၊ ‘ဂျွန်ဂျင်’ ဆိုသည်မှာ ‘အထူးပေး’

အညွှန်ဖြင့် သူ့သိထားပြီဖြစ်ရာ... “ဝါတာကူရှီဝါ... အန်ဂျင်ဆန်။ ဂျွန်ဂျင်... အိထံ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယာဘူနှင့် မီးခိုးရောင် ဆာမူခိုင်းခေါင်းဆောင်တို့သည် ဂွန်အား နေကြွေနေကြလေသည်။

တစ်ဖန် ဂွန်က ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိရဲတိုက်ကြီးသို့ ညွှန်ပြလျက်... .

“အခု ဟိုကိုသွားမယ်။ တိုရာနာဂါသခင် နံပါတ်တစ်၊ အိန္ဒိဒိုသခင် နံပါတ်

နှစ်”

ဟုလည်း ဂျပန်လိုတစ်ဝက်၊ အင်္ဂလိပ်လိုတစ်ဝက် ပြောလိုက်သည်။

နယ်စား ယာဘူသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေလိုက်ရာ ကျန်လူများကပါ ဝိုင်း၍ ရယ်ကြလေသည်။

“အာဆို... အန်ဂျင်ဆားမား”

ယာဘူက သရော်သလို ဦးညွတ်လျက် ပြောလိုက်သည်။

‘ဆန်’ အစား ‘ဆားမား’ဟု မိမိအား ခေါ်လိုက်ခြင်းမှာ သရော်၍ ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝိုင်းမိသဖြင့် ဂွန်ကလည်း... .

“အန်ဂျင်ဆန်... အန်ဂျင်ဆန်။ အန်ဂျင်ဆားမား... နိုး”

ဟု သူသည် ‘ဆန်’ဟူသော စကားသာလျှင် ထိုက်တန်ကြောင်း ပြောလိုလေသည်။

အခန်း (၇)

‘ရှိုးဂန်း’ ဘွဲ့ရရှိရေးအတွက် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သူ နယ်စားကြီး(စစ်ဘုရင်) တိုရာနာဂါနှင့် အိန္ဒိဒိုတို့သည် စကားပြောနေကြလေသည်။

အတွင်းစိတ်၌ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စက်ဆုပ်မုန်းတီးနေကြသော်လည်း အပြင် နန်းအားဖြင့်မူ ဂျပန်ယဉ်ကျေးမှု ထုံးစံအရ ရည်မှန်စွာပင် ဆက်ဆံပြောဆိုနေကြသည်။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား အလိမ္မာနှင့် စကားစစ်ထိုးသလို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဝေဖန် အပြစ်တင်သည့် စကားများကိုလည်း မသိမသာ ထည့်ပြောကြလေသည်။

“မျက်နှာဖြူလူရိုင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ပိုင်နက်နယ်မြေက ဒီအကျဉ်းသားကိုပြောင်းရွှေ့သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုအရင် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းဖို့ကောင်းတာပေါ့ အိန္ဒိဒိုသခင်”

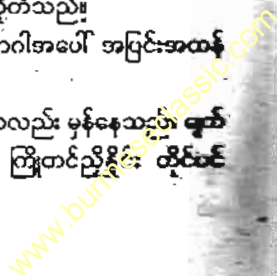
တိုရာနာဂါက သူ၏သဘောထားကို ပြောလိုက်သည်။

“မျက်နှာဖြူလူရိုင်းဟာ တခြားအကျဉ်းသားတွေနဲ့အတူ ရှိုးရိုးအကျဉ်းစခန်းထဲမှာ ရှိနေတာကို ထောက်တော့ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီလူ့အပေါ် မိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလို့ ယူဆမိတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်မှန်းသိရင် ကျုပ်က အကျဉ်းသားတို့ ခေါ်ထုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခုက ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေမှာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လိုတဲ့ ဆန္ဒ လုံးဝမရှိပါဘူး”

အိန္ဒိဒိုက လေသံအေးအေးဖြင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား တိုရာနာဂါအပေါ် အပြင်းအထန် မုန်းတီးဒေါသထွက်နေလေသည်။

မိမိအား တိုရာနာဂါ ဝေဖန်ပြစ်တင်လိုက်ခြင်းကလည်း မှန်နေသော်လည်း မျက်နှာဖြူ အကျဉ်းသားနှင့် ပတ်သက်၍ တိုရာနာဂါအား ကြိုတင်ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ဆင်သည့်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ရေးဖြင့် မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်မိခြင်းမှာ လမ်းခရီး၌ သူ၏လူမှုအား တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်၍ ဒိုင်မီယို ယာဘူနှင့် တိုရာနာဂါ၏ ဘက်သားများ မျက်နှာဖြူလူနိုင်းအား လက်ရဖမ်းခေါ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့်ပင် အိမ်အနေဖြင့် အကြံပျက်ကာ မျက်နှာမလှ ဖြစ်သွားခဲ့ရပေသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ထပ်ပြီးတောင်းပန်ပါတယ် တိုရာနာဂါသခင်”

အိမ်ထိုင်က ဟန်လုပ်၍ တောင်းပန်လိုက်ပြန်သည်။

တိုရာနာဂါသည် ကျေနပ်သဘောကျသွားလျက် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက အိမ်ထိုင်သည် ပါးစပ်က တောင်းပန်နေလင့်ကစာ စိတ်ထဲ၌ အကြီးအကျယ် အောင့်သက်သက်ဖြစ်နေကြောင်း သိနေကြသည်။

ယခု နယ်စားကြီးနှစ်ဦး တွေ့ဆုံစကားပြောနေသော အခန်းကြီးတွင် တစ်ဦးလျှင် လက်နက်ကိုင်အစောင့် ငါးဦးစီသာ ရှိကြသည်။ ကျန်ဆာမူရိုင်းများမှာ ယာဘူတို့မှာ အခန်းအပြင်ဘက်မှ စောင့်နေကြသည်။

မျက်နှာဖြူ ပိုင်းလော့က ရေမိုးခိုး ကိုယ်လက်သန်စင်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း ချစ်လည်း တိုရာနာဂါသည် သဘောကျမိသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဒိုင်မီယို ယာဘူကိုတော့ ယနေ့တွေ့ဆုံရန် မလိုသေးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တိုရာနာဂါသည် နယ်စားကြီး အိမ်ထိုင်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မျက်နှာဖြူလူနိုင်းကို နန်းလျှာ မင်းသားလေးဆီခေါ် သွားပါရအောင် သူ့ကို ကြည့်ပျော်စရာဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပြီးမှ ခေါ်သွားမှာပါ”

“ကျုပ်က ဒီလူနဲ့ ကိစ္စပြီးပြီးချင်း လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

တိုရာနာဂါက ပြန်ပြောသည်ကို အိမ်ထိုင်သည် ကျေနပ်ပုံမရချေ။

“ကိစ္စပြီးဖို့ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ။ နန်းလျှာမင်းသားက မျက်နှာဖြူလူနိုင်းကိုတွေ့ဖို့ မျှော်လင့်နေတယ်”

“ဒါအတွက် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်နေဖို့ မလိုဘူးထင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ နန်းလျှာ ယေမွန်ဟာ အသက်ခုနစ်နှစ်သားပဲ ဒို့သေးတယ်မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ သည်းခံစောင့်ဖို့ တောင်းပါတယ်။ ဒါကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်အထူး အကြောင်း ရှင်းပြပါမယ်။ ဒီနေ့ ကျုပ်က မျက်နှာဖြူလူနိုင်းကို ရေကူးသင်တန်းပေးမယ့် ချည်ရွယ်ထားတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အိမ်ထိုင်သခင်ကိုယ်တိုင်လည်း ရေကူးသင်တန်းဖို့ သင့်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဆာမူရိုင်းမှန်သမျှ ရေကူးတတ်ကြတယ်။ ဒါမှလည်း စစ်ဖြစ်တဲ့အခါ အသုံးဝယ်”

“ကျုပ်ဘက်က ဆာမူရိုင်းတွေကတော့ ဓားရေး လှံရေးအတတ်၊ မြားအတတ်၊ မြင်းစီးအတတ်တွေ အမြဲတမ်းလေ့ကျင့်နေတယ်”

“ကျုပ်လူတွေကလည်း အဲဒါတွေ လေ့ကျင့်တဲ့အပြင် စာရေးခြင်း၊ တရာရေးစပ်ခြင်း၊ ပန်းအလှူစီခြင်းအတတ် လက်ဖက်ရည်ပွဲ တည်ခင်းတဲ့ အတတ် တွေကိုပါ လေ့ကျင့်သင်ကြားကြတယ်။ ဆာမူရိုင်းဆိုတာ ဘက်စုံကျွမ်းကျင်မှ သင့်တော်မယ် တော့ပါလား။”

တိုရာနာဂါက ကြားဝင်သလိုပြောရာ အိမ်ထိုင်ကလည်း အားကျမခံ...။

“ကျုပ်လူတွေလည်း ဒါတွေကျွမ်းကျင်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ဆာမူရိုင်းတို့ရဲ့ အဓိကတာဝန်က စစ်တိုက်ဖို့သာ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ဆိုရင် စစ်တိုက်ခြင်း အတတ်ကို တောင်းကောင်းတတ်ကျွမ်းတယ်။ ဒါဟာ လုံလောက်နေပြီ။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အရှင်သခင် အမိန့်ကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာဖို့က ကျုပ်ရဲ့ အဓိကတာဝန်ပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“နန်းလျှာယေမွန်ရဲ့ ရေကူးသင်တန်းအချိန်က မြင်းနာရီဖြစ်ပါတယ်”

တိုရာနာဂါက ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ရှေးခေတ်ဂျပန်ပြည်၌ စက်နာရီ မရှိသေး၍ အချိန်နာရီကို တိရစ္ဆာန်များ၏ အမည်တပ်လျက် ပိုင်းခြားခေါ်ဝေါ်သည့် အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

(ဥပမာ နံနက် ငါးနာရီမှ ခုနစ်နာရီကို ‘ယုန်နာရီ’၊ ခုနစ်နာရီမှ ကိုးနာရီကို ‘ဆွန်နာရီ’ စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။)

“အိမ်ထိုင် သခင်ကော ရေကူးသင်တန်းတက်လိုက်ပါဦးလား”

တိုရာနာဂါကပြောရာ အိမ်ထိုင်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

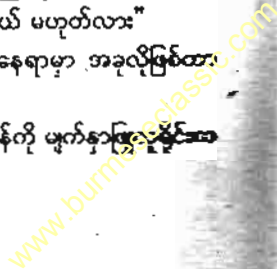
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အသက်လည်းကြီးနေပါပြီ။ အရွယ်ကျမှ အလေ့အကျင့်တွေကို အသစ်ပြင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျားရဲ့ ဆာမူရိုင်းတပ်ဖွဲ့ အကြီးအကဲ ကက်ပတီနိုကို ဆေပူကူလုပ်ပြီး သတ်သေဖို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်လို့ ကြားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ လမ်းမှာဖြတ်တိုက်တဲ့ လူဆိုးတွေကို တစ်ယောက်မှမိ အောင် မဖမ်းနိုင်တဲ့အပြစ်ကြောင့်ပဲ။ တကယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံးတစ်ယောက်တော့ သိမ်းကောင်းတယ်။ ဒါမှ ကျန်တဲ့လူတွေကိုပါ ရှာတွေ့နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားရဲ့ ရဲတိုက်ကြီးနဲ့ ဘာမှ မထေးလှတဲ့ နေရာမှာ အခုလိုဖြစ်တာ အတော့ အံ့ဩရရာပါပဲ”

“မှန်ပါတယ်။ အဲဒီ လူဆိုးတွေရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မျက်နှာဖြူလူနိုင်းအကြားပြနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

အိမ်ရှိခို၏ စကားကိုကြားလျှင် တိုရာနာဂါက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မျက်နှာဖြူလူရိုင်းက ဘာပြောနိုင်မှာလဲ။ ချုံခိုတိုက်ခိုက်တဲ့ လူဆိုးတွေရဲ့ ရိုင်းနင်းဆိုတဲ့ လူတန်းစားတွေပဲ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားရဲ့ လူတွေထဲမှာကိုက ယုတ်ညံ့ ရိုင်းနင်း အတော်များများရှိနေတယ်လို့ သိရတယ်။ စုံစမ်းကြည့်ရင်တော့ ရနိုင်မရှိပါတယ်”

“စုံစမ်းခိုင်းထားပါပြီ”

အိမ်ရှိခိုသည် သူ၏လူများတွင် ရိုင်းနင်းတွေရှိကြောင်း တိုရာနာဂါ ပြောလိုက်ခြင်းကို ခံပြင်းသော်လည်း သည်းခံနေလိုက်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ ရိုင်းနင်းဆိုသည်မှာ ထိုခေတ်ကျပန်ပြည်၌ ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်း အဖြစ်မှ ဝိုင်းပယ်ခံရသူများ ဖြစ်ကြသည်။ နယ်စားကြီး အိမ်ရှိခိုသည် သူ၏တပ်အင်အား များပြားလာရေးအတွက် အပယ်ခံ ရိုင်းနင်းများ အနေဖြင့် မိမိထံ သစ္စာခံလာပါက လက်ခံပါမည်ဟု တီးတိုးသတင်းလွှင့်စည်းရုံးခဲ့ခြင်းကြောင့် ရိုင်းနင်းအတော်များများ အိမ်ရှိခို ဘက်တော်သားများ ဖြစ်နေကြသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

သို့သော် အိမ်ရှိခိုသည် ယင်းအချက်ကို ဖြောင်ဝန်မခံပါ။ စကားကို တစ်လှည့် ပြောလေသည်။

“ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခံရတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိတယ်။ ဒီလူဆိုးတွေအနေနဲ့ ဘာကြောင့် မျက်နှာဖြူလူရိုင်းကို ဖမ်းချင်ရတာ ပြန်ပေးဆွဲ ငွေတောင်းဖို့ဆိုရင်လည်း ဘယ်သူက ငွေပေးဧေးမှာမို့လဲ။ ပြန်ပေးဆွဲရင် ဆွဲစရာလူတွေ အများကြီး ရှိသားနဲ့။ နောက်တစ်ခုက မျက်နှာဖြူလူရိုင်း ဘယ် ရှိနေတယ်ဆိုတာကို လူဆိုးတွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ။ ဒါတွေ မထူးဆန်းလားဗျ”

“ထူးဆန်းပါတယ်”

“နောက်တစ်ခုကလည်း လူဆိုးတွေက ချုံခိုတိုက်တဲ့နေရာ အနီးအနား ဝိုင်းမိယို ယာဘုနဲ့ သူ့လူတို့အပြင် ကျုပ်ဘက်က လူအချို့ ပါရှိနေတာဟာလည်း ထူးဆန်းတယ်”

“တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ယာဘု ရှိနေတာဟာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က သူ့ခေါ်လိုက်လို့ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့လူတွေရှိနေတာကကော ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အကြံပေးချက်အရ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်က ဒီမှာတရားဝင် စဉ်းစားအဖြစ် ရောက်နေချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့ အဖွဲ့သားတွေ ဘယ်သွားသွား ခင်ဗျားလူတို့အား

ခိုက်ပါခြင်းအားဖြင့် နှစ်ဖက်စည်းလုံး ညီညွတ်မှုသဘောဆောင်တယ်လို့ ခင်ဗျားက စောစောက အကြံပြုခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား”

“နောက်ပြီးရှိသေးတယ်။ လူဆိုးအုပ်စုဟာ ပထမလူဆယ်ဦးကို တိုက်ခိုက် သတ်သင်ခဲ့ပေမယ့် ကျုပ်တို့လာတွေ့ရောက်သွားချိန်ကျတော့ အလွန်သတ္တိကောင်းတဲ့ တိုးရိုးယားလူမျိုးတွေကို မခံဘဲနေတာဟာ သဘာဝမကျဘူး။ လူဆိုးတွေဟာ မျက်နှာဖြူလူရိုင်းကို လက်ဝယ်ရရှိထားပြီးမှတော့ ဘာကြောင့်အမြန်ဆုံးတောင် ခြောက်က ထွက်မသွားကြတာလဲ။ ဒါဟာလည်း ထူးဆန်းနေတယ်လို့ ဆိုရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့တော့ နက်ဖြန် လင်းယုန်ငှက်နဲ့ တောကစား ထွက်တဲ့အခါ လက်နက်ကို အစောင့်ဦးရေကို နှစ်ဆတိုးပြီး ခေါ်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ထားတယ်။ အိမ်ရှိခိုသခင်ကော တောကစား မထွက်ဘူးလား။ ခင်ဗျားရဲ့ လင်းယုန်ငှက် နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ငှက်နဲ့ ပြိုင်ကြရင် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းမယ်”

တိုရာနာဂါက အကြံပေးလိုက်လျှင် အိမ်ရှိခိုက ခေါင်းခါပြလေသည်။

“နက်ဖြန်ဆိုရင် ကျုပ်က အလုပ်များပြီး အားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက် ကျုပ်က စီစဉ်ထားပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တောကစား ထွက်မယ့်နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူနှစ်သောင်း တာဝန်ချထားတယ်။ နောက် ဆယ်ရက်အတွင်း လူဆိုးအားပြဆိုလို့ တစ်ယောက်တလေမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ တော့ ကျုပ်ကတိပေးနိုင်ပါတယ်”

အိမ်ရှိခို၏ စကားကို နားထောင်ရင်း တိုရာနာဂါသည် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး တွေးမိလေသည်။

လူဆိုးအားပြ အန္တရာယ်ကို အကြောင်းပြု၍ အိမ်ရှိခိုက သူ၏ လက်နက်ကိုင် အင်အားကို ဝိုင်းတိုးချဲ့လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တန်ရာသည်။

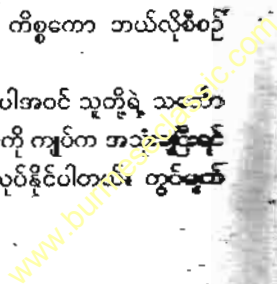
အိမ်ရှိခိုသည် မိမိအား မူလမှန်းထားသည်ထက် အချိန်စော၍ အပြတ်တိုက် တော့မည်လော။

သို့သော် ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောချေ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အိမ်ရှိခို သခင်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့တောကစားထွက် ခေတ် တောတောင် ဒေသမှာတော့ ခင်ဗျားလူတွေ မရှိပါစေနဲ့။ ကျုပ်တို့ အမဲလိုက်တဲ့ အခါ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ... ဒါထက် မျက်နှာဖြူလူရိုင်း ကိစ္စကော ဘယ်လိုစီစဉ် နားလဲ”

“ဒါက ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ ဒီမျက်နှာဖြူလူရိုင်း အပါအဝင် သူတို့ရဲ့ သဘော သာ ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းပဲ။ သို့သော် မျက်နှာဖြူကောင်ကို ကျုပ်က အသုံးပြုရန် တော့ ခင်ဗျားကိုအပ်ပါမယ်။ ခင်ဗျားသဘောအတိုင်း လုပ်နိုင်ပါတယ်။ တွင်မှန် ခင်ရင်လည်း ကွပ်မျက်လိုက်ရုံပါပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တိုရာနာဂါ သခင်။ တကယ်တော့ မျက်နှာဖြူလူနဲ့ က အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတဲ့အချက်ကို ပြောပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ မိခင်ကြီးက ရှိရှိ ဘုရားကျောင်းကို အလည်အပတ်သွားဖို့ ရှိတယ်လို့ ကြားသိရတယ်”

“အချိန်ကတော့ ချယ်ရီပန်းတွေပွင့်ဖို့ စောပါသေးတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ မိခင်က ဒီအချိန်ကြီးကျမှ သွားချင်တယ်လား”

“ဒါလည်းဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာက သူတို့ရဲ့စိတ်ကို ပြောခက်ပါတယ်။ အဘွားကြီးက သူ့ဘွားချင်ရင် သွားမှာပဲ။ ခက်တာက သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေကောင်းတာမဟုတ်လို့ ကျုပ်က သူ့အတွက် ဖိုးရိမ်မိတယ်။ အဘွားကြီးက ခင်ကဏ အအေးမိတတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျုပ်ရဲ့ မိခင်ကြီးကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားထံ တာဝန်က လူကြီးတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ပဲ”

ပြောရင်းနဲ့ပင် တိုရာနာဂါသည် ရှိရှိ ဘုရားကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးထံ အမြန်ဆုံးသဝဏ်လွှာတစ်စောင် ပို့လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မတော်တော် အိမ်ထဲမှာ မိခင်ကြီးသည် မိမိပိုင်နက် နယ်မြေအတွင်းရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော် အကြီးအကျယ် ဂယက်ရိုက်ကာ ပြသနာပေါ်နိုင်သည်ကို သူက ကြိုတင်တွက်မိသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးအား အဘွားကြီး(အိမ်ထဲမှာ) ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရန် သဝဏ်လွှာ အမြန်ပို့၍ သတိပေးထားမှ သင့်လျော်ပေမည်။

အထူးသဖြင့် အခြား ဒိုင်မီယို(နယ်စား)များက မိမိသည်နိုင်ငံရေးအာဏာ ရရှိရေးအတွက် အဘွားကြီးတစ်ဦးအား ခုတုံးလုပ်သည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုမည် ဖိုးရိမ်ရပေသည်။

တစ်ဖက်တွင် အိမ်ထဲမှာလည်း သူ၏မိခင်ကြီးက တိုရာနာဂါ ပိုင်နက်နယ် မြေအတွင်း ရှိရှိ ဘုရားကျောင်းသို့ သွားရောက်နေကြောင်း ကြားသိရချိန်မှစ၍ အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိသည်။ အဘွားကြီးအား စောင့်ရှောက်ရန် မိမိ၏ တာဝန်ပေးထားသော ကာဇာမာတီအမည်ရှိ ဒိုင်မီယိုကိုလည်း အလွန်ဒေါသထွက်သည်။ အကယ်၍ စစ်မက်ဖြစ်ပွားသော် သူ၏ပထမဆုံးခြေလှမ်းမှာ တာဝန်ပျက်စွာ ခဲ့သူ ကာဇာမာတီအား ချက်ချင်း သုတ်သင် ကွပ်မျက်ရန်ပင် ဖြစ်သည်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

လောလောဆယ်တွင်မူ မိခင်ကြီးက တိုရာနာဂါ ပိုင်နက်အတွင်း ရှိသည့် အထူးသတိထားရန် အရေးကြီးပေသည်။

ဤသို့လျှင် စိတ်ထဲက တွေးမိသော်လည်း အိမ်ထဲမှာ ဣန္ဒြေမထူထောင်ဘဲ ဟန်ဆောင်ကာ...

“တိုရာနာဂါရဲ့ မိခင်ကြီးကော နေထိုင်ကောင်းပါရဲ့လား”
ဟု ယဉ်ကျေးစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်။ အခုလို သတင်း မေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ မိခင်က အသက် ၃၀နှစ်ဆယ်လေးနှစ် ချီပါပြီ။ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ဆိုရင်အဘွားကြီးက အများကြီးကျန်းမာတယ်လို့ ဆိုရပါ နေ”

“ကျုပ်ကလည်း ဆက်လက်ပြီး ကျန်းမာရေး ကောင်းနေပါစေလို့ ဆု တောင်းလိုက်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ”

ပါးစပ်က ဤသို့ပြောသော်လည်း အိမ်ထဲမှာ စိတ်ထဲတွင်မူ တိုရာနာဂါအား အလွန်စက်ဆုပ်မုန်းတီးနေမိလေသည်။ ထို့နောက် သူကပင် စကားဆက်လေသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တွေ့ချင်တဲ့ အဓိကကိစ္စက နိဂုံးကောင်စီအစည်းအဝေး ဆိုင်းပဖို့ စိစစ်ထားတာ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘဲ ရွှေဆိုင်းလိုက်ကြောင်း ပြောမလို့ပါဘဲ။ နေ့ည အစည်းအဝေး မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် တိုရာနာဂါသည် စိတ်ထဲမှ ထောင်းခဲနေဖြစ်သွား သော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်စေရန် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား... ဘာကြောင့် အစည်းအဝေး ရွှေဆိုင်းရတာလဲ”

“နယ်စားကြီး ကိယာမာက နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ဝါကြောင့် ဆူကိယာ မာနဲ့အိမ်ထဲမှာ အစည်းအဝေး ရွှေဆိုင်းဖို့ သဘောတူကြတယ်။ ကျုပ်လည်း သဘောတူလိုက်တယ်ဆိုပါတော့။ လေးငါးရက်ရွှေဆိုင်းလိုက်တာ အကြောင်းမဟုတ် တော့”

“နယ်စားကြီး ကိယာမာ မပါဘဲ ကျုပ်တို့ အစည်းအဝေးလုပ်လို့ ဖြစ်သားပဲ ဆိုလား”

တိုရာနာဂါက ထပ်ဆင့်မေးလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့်... ကျုပ်တို့က အစည်းအဝေးရွှေဆိုင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ”
အိမ်ထဲမှာ လေသံအနည်းငယ်တင်းလျက် ပြောလိုက်သည်။

“တရားဝင် ဆုံးဖြတ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဟောဒီမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ တရားဝင် အမှတ်တံဆိပ်တွေ”
ပြောပြောဆိုဆို သူတို့နယ်စားကြီးများ၏ အမှတ်တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားသော အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထုတ်ပြလေသည်။

တိုရာနာဂါ၏ စိတ်ထဲတွင် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်မိလေသည်။ သူ့အဖို့ နိဂုံးကောင်စီ အစည်းအဝေး ရွှေဆိုင်းလိုက်ခြင်းကို မလိုလားဘဲ

အစည်းအဝေး လုပ်ရန် အချိန်ကြာလေ အင်အားလျော့လေ ဖြစ်မည်ဟုလည်း ယူဆမိသည်။

အိမ်ထဲမှာ မိခင်ကြီးကို ပြန်ပေးဆွဲသလို ခေါ်ပြီး အစည်းအဝေးချက်ချင်း ဖြစ်လွတ်ပေးမည်ဟု အကျပ်ကိုင်ရလျှင် ကောင်းမည်လော။

ဤသို့လုပ်ပါကလည်း အချိန်နှောင့်နှေးနေဦးမည်ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လျက်... .

“ဒါဖြင့် အစည်းအဝေး ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“နယ်စားကြီး ကိယာမာ နက်ဖြန်လောက်ဆိုရင် နေကောင်းသွားဆီ မယ်လို့ ကြားရတယ်။ အလွန်ဆုံးသန်ဘက်ခါပေါ့... .”

“ကောင်းပါပြီ။ ဒါဖြင့် ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သမားတော်ကိုပါ ကိယာမာ လွှတ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... . ကိယာမာကိုယ်တိုင် ဧည့်သည် အသွယ်ကိုမှ အတွေ့မခံချင်လို့ တားမြစ်ထားတယ်။ သူ့ရောဂါက ကူးစက်မှာ စိုးရိမ် တူပါတယ်”

“ဘာရောဂါခွဲလို့လဲဗျ”

“ဒါတော့ မသိဘူး။ သူတို့ပြောတာ တစ်ဆင့်ကြားတာပဲ”

“ကိယာမာကို ကုသနေတဲ့ ဆရာဝန်က မျက်နှာဖြူလူရိုင်းလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ကြားရသလောက်ဆိုရင် သမားတော်က ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့ရဲ့ ဆရာဝန်လို့ ဆိုတယ်။ နယ်စားကြီး ကိယာမာကိုယ်တိုင်က နယ်စား ကိယာန်ဘာသာဝင်မို့ ခရစ်ယာန်ဆရာဝန်နဲ့ ကုသတဲ့ သဘောပေါ့။ ကျုပ်တို့ ဂုဏ် သမားတော်တွေကို ယုံကြည်ဟန်မတူဘူး”

အိန္ဒိယပြောပုံမှာ သရော်သလိုဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

တိုရာနာဂါ၏စိတ်တွင်ကား စိုးရိမ်ပူပန်မှု ပို၍လာလေသည်။ နယ်စား

ကိယာမာကို ဆေးဝါးကုသနေသူ သမားတော်က ဂျပန်လူဆိုးဆိုလျှင် မိမိက အမျိုး ကြံစည်၍ ရနိုင်သည်။ သို့သော် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် မျက်နှာဖြူ ဆရာဝန် လျှင်ကား မိမိက မည်သို့မှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်၍ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့ပြင် မျက်နှာဖြူ ဆရာဝန်အား မိမိက အနှောင့်အယှက်ပေးမိပါက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဂုဏ် ခိုင်မိယုံများပါ မိမိအပေါ် မုန်းတီးလာမည်ဖြစ်သည်။

ဤအဖြစ်မျိုးကိုလည်း တိုရာနာဂါအနေဖြင့် အရောက်မခံနိုင်ပေ။

မိမိသည် စကားပြန်လုပ်သူ(ဆရာဝန်) ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးနှင့် သိက္ခန်း ရန် ပါသော်လည်း (ကိယာမာ သို့မဟုတ် အိန္ဒိယ) ကဲ့သို့ နယ်စားကြီးများအပေါ် မကောင်းကြံလျှင် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ကူညီအားပေးမည် မဟုတ်ချေ။

တကယ်တော့ သူသည် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကိုပင် ကြားဝင်အောင်သွယ်ရ ဝေကာ ကိယာမာနှင့် အိန္ဒိယတို့ မိမိဘက်သို့ ပါအောင်ဆွယ်ရမည်ဖြစ်သည်။ မိမိက သစ္စာခံ ကူးပြောင်းလာလျှင် မည်သည့်အခွင့်အရေးပေးရမည်ကိုပါ စုံစမ်းကြည့် လိုအပ်ပေသည်။

အကယ်၍သာ အိန္ဒိယက အဆိုပါနယ်စားကြီးနှစ်ဦးအား ပိုင်အောင် ဧည့်ခံပေးပြီးနေလျှင်ကား မိမိအဖို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိနိုင်။ ထိုအခါ မိမိအနေဖြင့် ကြက်သွေးရောင်ကောင်းကင် လျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေးကို လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ပြီ။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သန်ဘက်ခါကျရင် နယ်စားကြီး ကိယာမာကို သွားကြည့် မယ်”

တိုရာနာဂါက စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီးဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းကို အိန္ဒိယက သဘောမကျချေ။

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သွားလို့ မသင့်တော်ဘူးထင်တယ်။ အခုအခါ ခင်ဗျားဟာ အနှုပ်ရဲ့ညှော်သည်တော် ဖြစ်နေတာမို့ ဒီအိုဆာကာမြို့မှာ ရှိနေတုန်း ခင်ဗျားတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ကျုပ်မှာတာဝန်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင် မသွားစေချင်ပါဘူး”

“စိတ်မပူပါနဲ့ အိန္ဒိယခင်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘေးအန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူး။ အနှုပ်ကို တိုက်ခိုက်ဖြုတ်ချမယ့်တပ်ဖွဲ့ရယ်လို့ မရှိသေးပါဘူး။ တစ်ခါတုန်းက တရုတ် ခေမင်ဆရာဟောသွားတာကို မေ့သွားပလား”

တိုရာနာဂါဟာ ဗေဒင်ဟောကိန်းအကြောင်းပြောလိုက်ခြင်းမှာ အာဏာ နှင့် တိုက်ကို အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က တရုတ်ပြည်မှ သံတမန်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လာခဲ့စဉ် အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်ကို ပြန်ဖော်ထုတ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က တရုတ်သံတမန်အဖွဲ့တွင် နာမည်ကြီး နက္ခတ်ဗေဒင်ဆရာ တစ်ဦးပါလာခဲ့ရာ ဂျပန်ပြည်နှင့် ပတ်သက်၍ ထိုဗေဒင်ဆရာက အနာဂတ်ကာလ တံကြမ္မာအကြောင်း အတော်စုံလင်စွာဟောသွားခဲ့ဖူးသည်။

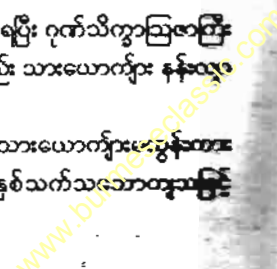
အာဏာရှင် တိုက်ကိုက သံတမန်အဖွဲ့အား တည်ခင်းသော ဂုဏ်ပြုညစာ စားပွဲကြီး၌ ခေါင်းဆောင်များအကြောင်း ဗေဒင်ဟောခိုင်းရာ အောက်ပါဟောကိန်း များ ဟောခဲ့ဘူးသည်။

တိုရာနာဂါသည် အသက်သိပ်မကြီးမီ လူလတ်ရွယ်မှာပင် ဓားလက်နက် ဖြင့် သေရမည်။

ကိုးရီးယားစစ်ပွဲတွင် အောင်ပွဲခံခဲ့သူ စစ်သူကြီး အိန္ဒိယသည် အသက်အရွယ် အိုမင်းတော့မှ ရောဂါဘယ မရရှိဘဲ သေဆုံးမည်။

အာဏာရှင် တိုက်ကိုကမူ အသက်ရွယ်စွာနေရပြီး ဂုဏ်သိက္ခာကြီးကြီး မားလျက်နှင့်ပင် ကွယ်လွန်မည်။ သူ့ကွယ်လွန်ချိန်တွင်လည်း သားယောက်ျား နန်းလွှဲ ဆက်ဦးအသင့်ရှိနေမည်။

ထိုအချိန်က တိုက်ကိုတွင် အမွေဆက်ခံမည့် သားယောက်ျားမရှိဘဲ သားအမွေဆက်ခံရသူ မရှိဘဲ ဟောချက်ကို အလွန်နှစ်သက်သဘောတူသဖြင့်

မူလကြံရွယ်ထားသလို တရုတ်သံအဖွဲ့အား သတ်ပစ်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ တရုတ်ပြည် ကောင်းစွာပြန်လည်ထွက်ခွာခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။

အဆိုပါ ဗေဒင်ဟောကိန်းများကို အိန္ဒိဒိုက ကောင်းစွာမှတ်မိလေသည်။

“ကျုပ်က တရုတ်ဗေဒင်ဆရာဟောသွားတာတွေကို မမေ့ပါဘူး တိုရာနာ သခင်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရောဂါဝေဒနာနဲ့ မသေဘူးဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ သားငယ် ကျောက်ကြီးရောဂါဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် နယ်စား အိန္ဒိဒိုလို အနာကြီးရော ဖြစ်နိုင်တယ်။ အတူဖြစ်ရတာ အလွန်ဆိုးလှတယ် မဟုတ်ပါလား။”

အိန္ဒိဒိုက ပြောလိုက်လျှင် တိုရာနာဂါသည် စိတ်ထဲမှ အောင်သက်သာ ဖြစ်သွားမိလေသည်။ သူ၏သားအကြီးဆုံး နီဘိုရှူသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့် ကျောက်ကြီးရောဂါ ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ လူအသက်မသေသော်လည်း ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျောက်ရောဂါသာ မဖြစ်ခဲ့လျှင် နီဘိုရှူသည် မိမိ၏နိဂုံးကို ဆင်ခြင် ခံမည့် နန်းလျှာ ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

တိုရာနာဂါသည် အဆိုပါ ကျောက်ကြီးရောဂါကို အလွန်စက်ဆုပ်ဖိလျှာ သူသာ အာဏာရလျှင် ဂျပန်ပြည်၌ ကျောက်ရောဂါလုံးဝမရှိအောင် လုပ်မည်ဟု စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်မိသည်။ သူ၏သား နီဘိုရှူသည် အတိတ်ဘဝကပြုလုပ်ခဲ့သော မကောင်းမှု ဝင်ကြွေးကြောင့် ယခုဘဝတွင် ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် ကျောက် ရောဂါဖြစ်ပွားခဲ့စားရဟန် တူပေသည်။

“ကျုပ်ဆန္ဒကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီရောဂါမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

ဤသို့ပြောရင်း အိန္ဒိဒိုသည် ထုံးစံအရ ဦးညွတ်အလေးပြုပြီး ပြန်ထွက်သွား လေသည်။

တစ်ခန်းလုံး ထိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာ တိုရာနာဂါက စတင် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူအား လှမ်းမေးလေသည်။

“ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“သခင်အနေနဲ့ ဒီမှာဆက်နေသည်ဖြစ်စေ၊ ပြန်ထွက်သွားသည်ဖြစ်စေ အခြေအနေက မထူးပါဘူး။ သခင်အပေါ် သစ္စာဖောက်သူတွေကြောင့် အခုဆို သခင်မှာ လူအင်အားသိသိသာသာ လျော့နည်းနေပြီဖြစ်တယ်။ ရိဂျင် ကောင်း အစည်းအဝေးဖြစ်အောင် စောင့်ရင်လည်း နောက်ထပ် အနည်းဆုံးတစ်ပတ်ကြာထိ မယ်။ ဒီအတောအတွင်း အိန္ဒိဒိုက သူ့လူတွေ အလုံးအရင်းနဲ့ အိုဆာကာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စုစုံထားနိုင်တာမို့ သခင်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ထွက်ပြေးဖို့လွယ် မဟုတ်ဘူး။ ယေဘုယျမှာ အိန္ဒိဒိုရဲ့ မိခင်ကြီးရိုနေပေမယ့် ဒီလူက သခင်ကို အပြတ် မှန်းရေးအတွက် အဘွားကြီးရဲ့ အသက်ကိုလည်း ငိုမှာမဟုတ်ဘူး။ ရိုးဂျင်ကောင်း ဝင်ထဲက အနည်းဆုံးလေးယောက်က သခင်ကို ဆန့်ကျင်မဲပေးပြီး အဆောင်အယောင်

အတွက် တရားဝင်ဖြတ်ပစ်လိမ့်မယ်။ သခင်ကိုယ်တိုင်က ရိုးဂျင်ကောင်းစိတ်တစ်ဦးအနေနဲ့ အများဆုံးဖြတ်ရာကို နာခံပွဲမယ်လို့ ကတိပေးထားပြီးဖြစ်လို့ ဘယ်လိုမှ လွန်ဆန်လို့မရ နိုင်ပါဘူး။”

“ခင်ဗျားပြောတာတွေ မှန်တယ်”

တိုရာနာဂါက ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးပါသလဲ”

ဟိရိုမတ်ဆူက စိုးရိမ်စွာမေးလိုက်သော်လည်း တိုရာနာဂါသည် ပြုံးနေ သည်။

“အရင်ဆုံး ကျုပ်က ရေသွားကူးမယ်။ ပြီးတော့ . . . မျက်နှာဖြူလူခိုင်းနဲ့ တွေ့မယ်”

သူမသည် နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါ၏ ခဲတိုက်ကြီးအတွင်း သီးသန့်ဥယျာဉ် ဖြတ်၍ လျှောက်သွားလေသည်။

လှပသော ပန်းဥယျာဉ်နောက်ခံနှင့် သူမ၏ပိုးသားအစစ်ကိုမိမိဝတ်စုံမှာ ထူးပင် ပက်ကြည့်ကောင်းနေလေသည်။ ဝတ်စုံကလည်း အကျွမ်းကျင်ဆုံး အပ် ပုံပညာရှင်များ၏ လက်ရာဖြစ်၍ အလွန်သေသပ်လှပနေပေသည်။

သူမ၏ဆံပင်ကို ထုံးစံထားပုံက တိုကျိုမြို့တော်၌ နောက်ဆုံးခေတ်စား နှစ်သော ဖက်ရှင်အရ သပ်ရပ်စွာထုံးထားသည်။

သူမသည် အရပ်ငါးပေမျှသာ မြင့်သော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန် အထူး လှပ အမျိုးကျနေသည်။

ကိရိ အမည်ရှိ မိန်းကလေးသည် ထိုအမျိုးသမီး လျှောက်လာသည်ကို မြင်ကြည့်နေရာမှ လူချင်းနီးလာသောအခါ လှမ်းနှုတ်ဆက်လေသည်။

“အို . . . မာရီကိုဆန်၊ ဂျပန်အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ မာရီကိုဆန်ဟာ အလှ ကျက်သရေအရှိဆုံးပါပဲရှင်။ အင်မတန်မှလည်း နုပျိုနေပါတယ်”

ကိရိက ပြောလိုက်ပုံမှာ မိန်းမချင်းဘဝ မနာလို ဝန်တိုဖြစ်ရမည့်အစား ဆယ်ပင် ရိုးသားချစ်ခင်စွာဖြင့် ပြောလိုက်ပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။

မာရီကိုအမည်ရှိ လှပကျော့ရှင်းသော အမျိုးသမီးသည် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိရိဆန်ပြောတာ တကယ်မှန်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်”

“တကယ်ပြောတာပါ မာရီကိုဆန်။ ကျွန်မက မြောက်ပင်ပြားမှာ အသက် ခုတ်ပါဘူး။ မာရီကိုဆန်ကို ကျွန်မနောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခဲ့ကြတာ သုံးနှစ်လောက်ကြာ သေးလို့ မာရီကိုဆန်ရဲ့ လှပနုပျိုခြင်းဟာ လုံးလုံးပြောင်းလဲခြင်း မရှိသလောက်ပါ။”

ပြီးတော့ ကျွန်မမှတ်မိပါသေးတယ်။ မာရီကိုဆန် အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား အရွယ် အိမ်ထောင်ကျခါစကလည်း ကျွန်မတွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒါဆိုရင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီထင်ပါတယ်။

“နှစ်ဆယ် မဟုတ်ပါဘူး ကီရီဆန်ရယ်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပါပြီ။ အဲဒီတုန်းက အဖြစ်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေပါတယ်။”

မာရီကိုက ပြောရင်း အတိတ်က ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းသတိပေးရင်ထဲမှ ပြင်းစွာနာကျင်သလို စိတ်ထိခိုက်လှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ်က သူမ၏အစ်ကိုက မိမိတို့ဖခင်ကြီးအတွက် တုံ့ပြန်ကလေးတစ်ခု သည်အနေဖြင့် အာဏာရှင် ဂိုနိုဒါကို လုပ်ကြံသတ်သင်ပစ်မည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ သူမအဖို့ ထိုအဖို့မှစ၍ စိတ်ကြည်လင်ပျော်ရွှင်မှုမရှိဘဲ တောက်လျှောက် စိတ်ဆင်း ရုတ်တရက် ခံစားခဲ့ရလေသည်။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်က ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း လူငယ်ဘဝ ချစ်ကြိုက်၍ မဟုတ်။ လူကြီးစကားမလွန်ဆန်တဲ့သူ လက်ခံသဘောတရား ခံခဲ့ရသည်။

နယ်စားကြီး ဂိုနိုဒါအား လုပ်ကြံမည်အစီအစဉ်ရှိကြောင်းသိခဲ့ပါလျှက် မိမိကြိုက်သလိုမပေးခဲ့သည်ကိုလည်း သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်တောင် စိတ်ကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မာရီကိုသည် ဂျပန်အမျိုးသမီးဖြစ်သော်လည်း ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဗရင်သာသနာပြု ဘုန်းကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံရင်းနှီးရာမှ ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ကူးပြောင်း သူဖြစ်သည်။ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးများ၏ သင်ပြမှုကြောင့် ပေါ်တူဂီဘာသာ၊ လက်ထပ် ဘာသာများကိုလည်း ကောင်းစွာကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ဖြစ်သမျှအကြောင်းတို့သည် ကံတရား၏ စီမံဖန်တီးရာသာ ဖြစ်ပေသည်။ တကား။ ဤသို့လည်း ရဲဖန်ရံခါ မာရီကိုသည် ဆင်ခြင်အောက်မေ့မိလေသည်။

ကီရီက စကားဆက်ပြောလေသည်။

“ကျွန်မလေ... မာရီကိုဆန်လိုကိုယ်လုံးမျိုးသိပ်လို့ချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက အလွန်အစားကြီးတာကိုးရှင်”

“ဒါက အရေးမကြီးလှပါဘူး ကီရီဆန်ရယ်။ အခု... လောလောဆယ် ကီရီကို တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက မြှောက်စားအရေးပေးတယ် မဟုတ်လား။ ကျေးဇူး ကောင်းပါတယ်...”

“ကျွန်မတော့ မကျေနပ်နိုင်ဘူးရှင်။ ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်ပြီ တိုရာနာဂါ သခင်က အရေးပေးတာမျိုးမှ လိုချင်တယ်။ ဒါထက် မာရီကိုဆန်ကလေး ကိုယ့်ဘဝကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှု မရှိဘူးလားဟင်”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါဟာ အန်တာရီသခင်ရဲ့ မျှော်မြေသူ သာ

သက်သာ ဖြစ်နေတယ်ကွယ်။ တာဝန်ဝတ္တရားအရ သူ့ပျော်ရွှင်တယ်ဆိုရင် ငါကလည်း ပျော်ရွှင်တာပါပဲ။ မိန်းမတို့ရဲ့ အဓိကတာဝန်က ကိုယ့်ခင်ပွန်းယောက်ျား ပျော်ရွှင် ကျေနပ်မှုပေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ကီရီဆန်အဖို့ကော ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။”

“တာဝန်ဝတ္တရားအရတော့ ဟုတ်ပါတယ် မာရီကိုဆန်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ မကျေနပ်မိဖြစ်တာက မာရီကိုဆန်လို အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး လှပချောမောလှ တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက စိတ်ကြမ်းလှကြမ်း အလွန်ခက်ထန်မောက်မာတဲ့ ယောက်ျား ချွန်နဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရလေခြင်း ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ကျွန်မသာဆိုရင် ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ တစ်နေ့တစ်ရက်တောင် အတူမနေချင်ဘူး။ မာရီကိုရဲ့ ခင်ပွန်း 'ဘန်တာရီ'ဟာ သူ့ဖခင် ဘီရိုမတ်ဆွနဲ့ လုံးဝမတူဘူးနော်။ သိပ်တော်တဲ့ဖခင်များဟာ ဘာကြောင့်သားဆိုးတွေ ခေါ်လိမ့်လို့ ကျွန်မတွေ့မိပဲ။ ဘဲတယ်။ ကျွန်မဖြင့် မာရီကိုဆန်ဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခံနိုင်ပါလိမ့်လို့လည်း အံ့ဩမိပါတယ်။ မာရီကို ဆန်ရဲ့ စိတ်ရှည်မှု၊ သည်းခံနိုင်မှု အရည်အချင်းကို ခိုးကျွေးပါတယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကီရီဆန်”

“ဝါထက် မာရီကိုဆန်ရဲ့ သားကလေးကေ”

“နေထိုင်ကောင်းပါတယ်။ ဆာရူဂျီဟာ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်သာရှိသေးပေ မယ့် အလွန်ထွားကြိုင်းပြီး ခံညားလှပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းပုံက သူ့အဖေအတိုင်းပါပဲ။ ဘိုးအေဖြစ်တဲ့ ဟီရိုမတ်ဆူကလည်း သူ့မြေးကလေးကို အလွန်မြတ်နိုးလို့ အပိုင်စားနယ်မြေတောင် ပေးထားပြီးနေပြီ။ မကြာခင် ဆာရူဂျီလည်း သက်ထပ်တော့မယ်ကွယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား။ ကျွန်မတောင်မကြားမိသေးဘူး။ ဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ် ချာလဲဟင်”

“မိန်းကလေးက နယ်စားကြီး ကီယာမာရဲ့ မြေးတော်တယ်။ လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်ကို တိုရာနာဂါသခင်ကြီးကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ။ တစ်နှစ်တော့... ဘွယ်”

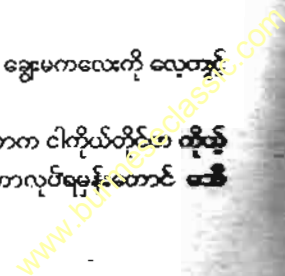
ပြောရင်းနှင့် မာရီကိုသည် ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ ဆက်၍... . . .

“ကောင်မလေးက အိမ်ထောင်ရှင်မရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ နားလည် အောင် မလေ့ကျင့်ရသေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒါပေမယ့် မာရီကိုဆန် ကိုယ်တိုင်က ခွေးမကလေးကို လေ့ကျင့် ဆင်ကြားပေးဖို့ အချိန်အများကြီးရပါလိမ့်မယ်”

“ငါလည်းဒီလိုပဲ မျှော်လင့်မိပါတယ်။ တစ်ခုရှိတာက ငါကိုယ်တိုင်ဟု ကိုယ့် ခင်ပွန်းရဲ့ မိခင်(ယောက်ျား)ကြီးနဲ့ အတူမနေဖူးတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိ သဘူးကွယ်”

“ဒါတော့ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ပြုစုပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း သင်ပေးရင် ရပါတယ်”

“ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပေါ့လေ။ အခု ငါဒီကို လာတာဟာ။ ငါယောက်ျားလေး လွတ်လိုက်လို့ပဲ။ တိုရာနာဂါ သခင်ကြီးက ငါ့ကိုတွေ့ချင်တယ်လို့ ဆိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မသိပါတယ်။ တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက ခေါ်ခိုင်းတာဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ မာရီကိုဆန်ကို သူ့ရဲ့စကားပြန်လုပ်ခိုင်းမလို့တဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား။ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ဆုံ စကားပြောရမှာမို့ စကားပြန် လုပ်ပေးရမှာလဲ”

မာရီကိုက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အခုနောက်ဆုံး ရောက်လာတဲ့ မျက်နှာဖြူလူခိုင်းနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ မာရီကိုဆန်က စကားပြန်လုပ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“တိုရာနာဂါ သခင်နားမှာ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး ဖာသာ ဆူကူဆန် ခိုသား မဟုတ်လား။ သူကနေတိုင်မကောင်းလို့လား”

“ဆူကူဆန် နေမကောင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တိုရာနာဂါ သခင်ကြီးက ဘာကြောင့် မာရီကိုကိုမှ စကားပြန်လုပ်ခိုင်းချင်တာလဲဆိုတာ သခင်ကြီး တိုက်တိုင်မှပဲ သိမယ်။ ကျွန်မတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားဘဝဟာ တစ်မျိုးကြီးပဲနော်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံးက တာဝန်ကို ယူပြီး ငွေကြေးကိုင်တွယ် ထိန်းသိမ်းမှု၊ အစေခံတွေကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ စားရေး သောက်ရေး စီမံမှု အားလုံးကို ကျွန်မတို့မိန်းမသားတွေက လုံးဝတာဝန်မလုပ်ကြပြီး တကယ်တမ်းကြတော့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေကို ယောက်ျားတွေ ဘာမှဖွင့်မပြောကြဘူး”

“ဒါကတော့ကွယ်... ငါတို့ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ စိတ်ကူးဉာဏ်ထက်မြက်ပြီး အကင်းပေးမှုကြောင့် ဒီတာဝန်တွေ ပေးတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲနော်။ အခုအရေးကြီးတာက မာရီကိုဆန်အနေ အထူးလျှို့ဝှက်ဖို့ပါပဲ။ တိုရာနာဂါ သခင်ကြီးနဲ့ မျက်နှာဖြူလူခိုင်း သင်္ဘောသားတွေ ဆုံဆွေးနွေး ပြောဆိုတာတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေါက်ကြားဖို့ အရေးကြီး ပါတယ်”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပေါ့ ကီရီဆန်”

ပြောရင်းနှင့် မာရီကိုသည် ကီရီဆန်စကား အဓိပ္ပာယ်ကို ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ ကီရီဆန် ဆိုလိုချက်မှာ မိမိတ စကားပြန်လုပ်ရမည့် တိုရာနာဂါ သခင်နှင့် မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားတို့ တွေ့ဆုံပြောဆိုချက်များကို မိမိ၏ခင်ပွန်း ယောက်ျား သို့မဟုတ် သူ့မခင်(မိမိ၏ ယောက်ျားကြီး) စသော အလွန်ရင်းနှီးသူများပင် ဖွင့်မပြောသင့် ဟူ၍ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ထို့ပြင် မိမိတ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်၍ ရံဖန်ရံခါ

အပြစ်ကျူးလွန်မိသည့်အခါ ဖွင့်ဟဝန်ခံပြောရသော ဖာသာ(ဝရင်ဂျီဘုန်းကြီး)တို့ဝင် အဆိုပါ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးချက်ကို အသိမပေးရဟုလည်း ကီရီဆန် ဆိုလိုဟန်တူသည်။

မာရီကိုသည် ခင်ပွန်း ယောက်ျားနှင့် ယောက်ျားမကြီးတို့အား အသိမပေးသင့် တဲ့သော အချက်ကို လက်ခံသော်လည်း မိမိ၏ခရစ်ယာန် ဆရာဘုန်းကြီးကိုလည်း ဖွင့်မပြောရဟုသော အချက်ကို ပြန်လည်သုံးသပ် စဉ်းစားနေမိလေသည်။

တစ်ဖန် မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားနှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် ကျွမ်းကျင်သော စကားပြန် ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီး ဆူကူဆန်ရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် တိုရာနာဂါ သခင်က မိမိအား စကားပြန်လုပ်စေချင်သနည်းဟုလည်း စဉ်းစားမိပြန်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိသည် နိုင်ငံရေးတွင် ပါဝင်ပတ်သက်လာတော့မည့် အခြေအနေ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ဤသည်မှာလည်း ကံအကြောင်းတရားသာဖြစ်ချေသည်ဟု ကောက်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ကီရီဆန်... .

“ကောင်းပါပြီ ကီရီဆန်။ တိုရာနာဂါသခင်ကြီးအတွက် စကားပြန်လုပ် ပေးရတဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေါက်ကြားစေရဘူးလို့ ငါတို့ခရစ်ယာန်ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ပြီး ကျွမ်းကျီနံပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

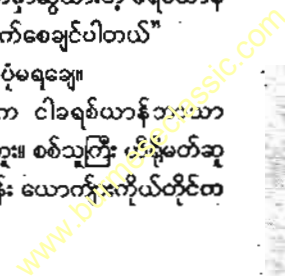
“ကောင်းပါတယ် မာရီကိုဆန်။ နောက်တစ်ခုက စကားပြန်လုပ်တဲ့အခါ မိမိရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာခံစားချက်တွေ အသာဘေးဖယ်ပြီး တိတိကျကျ ဘာသာပြန် ပြောဖို့ပါပဲ။ ကျွန်မကြားရသလောက် အခုရောက်လာတဲ့ မျက်နှာဖြူ လူခိုင်းကလူထူး ဆူဆန်းတစ်ယောက်ပဲတဲ့။ ဒါကြောင့် မာရီကိုဆန် အထူးသတိထားစေချင်ပါတယ်။ တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက ဒီပွဲမှာ မာရီကိုကိုမှ ရွေးပြီး စကားပြန်လုပ်ခိုင်းတာလဲ အကြောင်းရှိပါလိမ့်မယ်”

“ငါကလည်း တိုရာနာဂါ သခင်ကြီး အမိန့်ပေးတာဆိုရင် လိုက်နာဖို့ အဆင့် သင့်ပါပဲ။ သူ့အပေါ် သစ္စာရှိတာကိုလည်း သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ သံသယဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ ငါထက် မာရီကိုဆန်ကို တစ်ခုတောင်းပန်ပါရစေ။ ရင်ဘတ်မှာဆွဲထားတဲ့ ခရစ်ယာန် ဆက်ဝါးတပ်တိုင်တလေးကို အကျီအတွင်း ထည့်ထားလိုက်စေချင်ပါတယ်”

ထိုအကြံပေးချက်ကို မာရီကိုသည် လက်ခံချင်ပုံမရချေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်။ တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက ငါခရစ်ယာန်ဘာသာ အားပြောင်းကိုးကွယ်တာကို ဘယ်တုန်းကမှ မကန့်ကွက်ခဲ့ဘူး။ စစ်သူကြီး ပါးစုံမတ်ဆူ သခင်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ အရေးအကြီးဆုံးက ငါခင်ပွန်း ယောက်ျားကိုယ်တိုင်တ လက်ဝါးကပ်တိုင် ဆွဲခွင့်ပြုထားတယ်”

“မှန်ပါတယ် မာရီကို့ဆန့်။ တွန့်မအကြံပေးရတဲ့ အကြောင်းက ဒီလိုပါ။ ခုတွေ့ရမယ့် မျက်နှာဖြူလူရှိုင်းက လက်ဝါးတစ်ဖက်တိုင်မြင်ရင် စိတ်ရှူးပေါက်ပြဲ ကြမ်းတမ်းလာတယ်လို့ သိရပါတယ်။ တိုရာနာဂါသခင်ကြီးရဲ့ သဘောထားက မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသား စိတ်တိုပြီး ကြမ်းလာတာကို မလိုလားဘူး။ သူ့ကိုညင်သာအောင် ဖောင်းဖျစေချင်တဲ့ဆန္ဒရှိလို့ပါရှင်”

* * *

ရေ - ဘုန်းပြုမှု(ပိုင်းလော)ဂွန်သည် သူ၏ တစ်သက်တာတွင် ဤမျှပေး ကွေးပြီး လှပအေးကျသော အမျိုးသမီးမျိုးတစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးချေ။ နေ့ဦးစွာ သူသည် နယ်စားကြီးတိုရာနာဂါအား ဦးညွတ်အလေးပြုရင်း - “ကွန်နီချိုဝါး... တိုရာနာဂါအားမား”

ဟု ဂျပန်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူတို့သည် တဲအိမ်တစ်အိမ်၏အပြင်ဘက် ဝရန်တာတွင် ရှိနေကြသည့် တဲအိမ်ဆိုသော်လည်း သစ်သားများဖြင့် သေသပ်စွာ တည်ဆောက်ထားပြီး ဂျပန်လူမျိုးတို့ ထုံးထမ်းစဉ်လာအရ လက်ဖက်ရည်သောက်ပွဲ ကျင်းပသည့်နေ့များ ဖြစ်လေသည်။

ဂွန်သည် သူ့အတွက် သတ်မှတ်ပေးထားသောနေရာတွင် တင်ဖျဉ်တင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်... “ဂိုမင်းနာဆိုင်... နီဟွန်ဂို... ဟာနာဆီမတ်ဆင်း၊ ဆူယာကူအိမတ်တား”

ဟု ဂျပန်ဘာသာဖြင့် သူသည် ဂျပန်လို မတတ်ကျွမ်းသောကြောင့် စတင် ပြန်လုပ်မည့်သူ ရှိပါသလား ဟု မေးလိုက်သည်။ “ကွန်မက ရှင့်အတွက် စကားပြန်လုပ်ပေးပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင့် ဂျပန်စကားအသင့်အတင့် ပြောတတ်နေပါတယ်လား”

မာရီကို့က ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာပြောလိုက်ရာ ဂွန်သည် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ဂျပန် အမျိုးသမီးက ပေါ်တူဂီဘာသာ ရေလည်စွာပြောတတ်နေသည် အံ့သြမိခြင်းဖြစ်သည်။ “ဟဲလို... ဟို... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်က ဂျပန်လို တစ်လုံးစနစ်လုံးစလေ့လာ သာ တတ်တာပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက ရှင့်ဆန္ဒကို မေးခိုင်းပါတယ်။ ပေါ်တူဂီဘာသာနဲ့ပဲ ပြောမလား၊ ဒါမှမဟုတ် လက်တင်ဘာသာနဲ့ ပြောချင်ပါသလား”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားကြိုက်ရာဘာသာနဲ့ ပြောနိုင်ပါတယ်” ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ဂွန်သည် လက်တင်ဘာသာကိုလည်း ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား ဤဂျပန်အမျိုးသမီးသည် မည်သူများပေးနည်းဟု တွေးနေမိလေသည်။ ပေါ်တူဂီနှင့် လက်တင်ဘာသာကို ကောင်းစွာကျွမ်းကျင်အောင် မည်သို့ လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့လေသနည်း။

ဤဘာသာစကားများ တတ်ကျွမ်းအောင် သင်ပေးနိုင်သူဆို၍ ဗရင်ဂျီ (ဂက်ဆွစ်) ဂိုက်းမှ ဘုန်းကြီးများသာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဂျပန်ဆွစ်ဂိုက်းမှ သာသနာပြု ဘုန်းကြီးများသည် အလွန်ဉာဏ်ကောင်းပြီး အကင်းပါးကြသည်။ သာသနာပြုလုပ်ငန်း စလုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများအတွက် စာသင်ကျောင်းများ နှင့်လှစ်သင်ကြားပေးလေ့ရှိသည်။

ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဂိုက်းခွဲတစ်ခုဖြစ်သော ဂျက်ဆွစ်အဖွဲ့ စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၇၀ ကမှဖြစ်သည်။ ထိုအတောအတွင်း ဂျက်ဆွစ် တို့သည် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ပုံ ထိရောက်အောင်မြင်သဖြင့် ရောမမြို့ရှိ ‘ပုဂံ’ ရဟန်း မင်းကြီးကိုယ်တိုင်က အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ယခုလည်း သူတို့သည်ဂျပန်ပြည်သို့ လာရောက်အခြေစိုက်ပြီး ဩဇာ တိက္ကမ အတော်ပင်ရှိနေဟန်တူသည်။

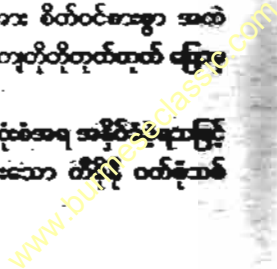
“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ပေါ်တူဂီဘာသာနဲ့ပဲ ပြောကြပါစို့။ တိုရာနာဂါသခင်က မေးခိုင်းပါတယ်။ ရှင်အခုတတ်တဲ့ ဂျပန်စကား နည်းနည်းပါးပါးကို ဘယ်မှာသင်ခဲ့ပါ သလဲတဲ့”

“ကျုပ် အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ နေရတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ ဗရင်ဂျီဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးက ဂျပန်လို ထမင်းစားရေသောက်စကား နည်းနည်းပါးပါး သင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီမယ် တိုရာနာဂါသခင်ကို ပြောပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်ဟာ အကျဉ်းထောင်က လွတ် ဖြောက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အခုတိုရာနာဂါသခင်သိချင်တဲ့ မေးခွန်း တွေကို ဖြေကြားဖို့ အသင့်ရှိကြောင်း ပြောပေးပါ”

မာရီကို့လည်း ချက်ချင်းပင် တိုရာနာဂါအား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် သွတ်လတ် စွာ ပြောလေသည်။

ဂွန်သည် မာရီကို့ အမည်ရှိဂျပန်အမျိုးသမီးအား စိတ်ဝင်စားစွာ အထဲ ခတ်ကြည့်နေမိသည်။ ရှေ့လျှောက် မိမိစကားပြောလျှင် ဝါကျတိုတိုတုတ်တုတ် ပြောပုံ အော်မည်ဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

ဂွန်သည် ကောင်းစွာ ရေခိုးခိုပြီး ဂျပန်လေ့ထုံးစံအရ အနီရောင်အင်္ကျီ အတော်ပင် လန်းဆန်းလျှက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ သန့်ရှင်းသော တီရှပ် ဝတ်နံ့သာ ထစ်စုံလည်းရရှိသဖြင့် သူသည် ကျေနပ်မိလေသည်။

ရွှန်ကိုယ်တိုင်က ဩဇာကြီးမားသော နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါနှင့် တွေ့ဆုံ
ချင်နေသည်။ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာအယ်လ်ဝီတို့က လူလည်လုပ်နေသည်ကိုလည်း
မကျေနပ်သဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် တိုရာနာဂါနှင့် အဆင်ပြေစွာ ဆက်ဆံနိုင်ရန် မျှော်လင့်
အားခဲမိသည်။

မကြာသေးမီက ဖာသာဒိုမင်ဂိုဆိုသူ ပြောပြချက်အရ ဂျပန်ပြည်ရှိ လက်
နိုင်ငံရေးအခြေအနေနှင့် နယ်စားကြီးများအချင်းချင်း အာဏာလုရန် ကြိုးစားနေ
စေသည်တို့ကို သိထား၍လည်း ရွှန်က တိုရာနာဂါနှင့် နားလည်မှု ရယူလိုသည်။
မိမိကသူ့အား ကူညီနိုင်သလို တိုရာနာဂါကလည်း ပြန်လည်တုံ့ပြန်ကာ မိမိအဖို့
ခွဲသော ရွှေငွေဥစ္စာပစ္စည်းများရရှိအောင် ကူညီဖန်တီးပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်
လေသည်။

ယခု မိမိနှင့် တိုရာနာဂါ တွေ့ဆုံရာတွင် စကားပြန်အဖြစ် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး
မရှိခြင်းကိုလည်း ရွှန်က သဘောကျမိလေသည်။

မာရီတိုအမည်ရှိ အမျိုးသမီးသည် တိုရာနာဂါအား ဂျပန်ဘာသာဖြင့်
ပြောနေစဉ် ရွှန်က သူမအား အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

ခွာတိုယ်မထွားကျိင်းဘဲ ပုပုသေးသေး ဖြစ်လင့်ကစား ဤဂျပန်အမျိုးသမီး
သည် ကျွတ်သရေရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သူမသည် အသက်အရွယ် မည်မျှရှိလေသနည်း။

အိမ်ထောင်ရှိသလော။

တစ်ဖန် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေသော ဂျပန်အမျိုးသမီး ခပ်ဝဝတစ်ယောက်
ကိုလည်း ရွှန်က သတိပြုမိလေသည်။ ဤမိန်းမကကောမည်သူနည်း။ တိုရာနာဂါ
နီးပေလော။

ဖာသာ ဒိုမင်ဂိုပြောပြချက်အရ ဂျပန်လူမျိုးတို့သည် တရားဝင်ဇနီးတစ်
ယောက်ရှိသော်လည်း မယားဝယ်သဘော ကွန်ဆော့အမျိုးသမီးအတော်များများ ရှိထား
ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

အမျိုးသမီးတွေအကြောင်း တွေးရင်းတ ရွှန်သည် မဆီမဆိုင် မာရီ
ဆိုသူ ဂျပန်အမျိုးသမီးနှင့် ချစ်တင်းနှီးနှောလိုက်ရလျှင် မည်သို့နေမည်နည်းဟု စဉ်း
မိပြန်သည်။

မိမိ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင်လည်း သူမကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးသွယ်သွယ်
အမျိုးသမီးများရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

တစ်ဖန် တိုရာနာဂါ၏အပမ်းဥစားနေသလို ခပ်ကျွံကျွံနေသော မိန်း
လျာလို သူငယ်တစ်ဦးကိုလည်း ရွှန်ကသတိပြုမိပြန်သည်။ ရွှန်က ထိုသူငယ်အား
အမှတ်မဲ့ချက်စိတစ်ဖက်မှိုတ်ပြလိုက်ရာ ကောင်လေးသည် ပထမတွင် လန့်သလို
သွားသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်ရယ်နေလေသည်။

ထိုအပြုအမူကို တိုရာနာဂါက မြင်လိုက်သဖြင့် မာရီကိုမှတစ်ဆင့် မေးလေ
သည်။

“ရှင် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲလို့ တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက မေးနေပါ
တယ်”

“ဪ . . . ဒါကရယ်စရာသဘော နောက်ပြောင်တာပါပဲ။ ကောင်လေး
က ငယ်ငယ်ရှိသေးတယ်နော်။ အခုလောက်ဆိုရင် အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့ ကျွပ်ရဲ့
သားလေးဟာလည်း ဒီကောင်လေးအရွယ်လောက် ရှိရော့မယ်။ ကျွပ်သားက အခုမှ
အသက် ခုနစ်နှစ်ရှိသေးတယ်”

ရွှန်က ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် မာရီကိုက တည်ကြည်လေးနက်သောအမူအရာဖြင့် ပြန်ပြော
လေသည်။

“တိုက်ကိုကြီးရဲ့ အခိုက်အရာတိုဆက်ခံမယ့် နန်းလျာကလေးဟာ အသက်
ခုနစ်နှစ်ပဲရှိပါသေးတယ်”

“ဪ . . . သူက အမွေဆက်ခံမယ့် နန်းလျာတဲ့လား။ ဒါဖြင့် သူဟာ
တိုရာနာဂါသခင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးလား . . .”

“တိုရာနာဂါ သခင်ကြီးကပြောပါတယ်။ ရှင်အနေနဲ့ မေးခွန်းမထုတ်ဘဲ
သူမေးတာကိုသာ ဖြေပါတဲ့”

ဤသို့ပြောပြီးမှ မာရီကိုကပင်ဆက်၍ . . .

“ရှင် သိချင်တာတွေကို နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး မေးရင်ရပါတယ်။
ဒီတံ့ရှည်ရှည်ထားစမ်းပါ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ”

“နောက်တစ်ခုက ရှင်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်နာမည်က အလွန်ခေါ်ရခက်တယ်။ ဒါ
ကြောင့် တိုရာနာဂါသခင်ကြီးအနေနဲ့လည်း ခေါ်ရလွယ်အောင် ကျွန်မတို့က ရှင်ကို
ဇွန်နာမည်တစ်ခုနဲ့ ခေါ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်ကို အန်ဂျင်ဆန်လို့
ခေါ်ပရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ”

ဤသို့ပြောရင်းနှင့် ရွှန်သည် ဂျပန်အမျိုးသမီးနာမည်ကို မေးကြည့်သည်
ထု စိတ်ကူးရလေသည်။ သို့သော် သူမကိုယ်တိုင်က စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး သည်းခံရန်
အတိပေးထားသဖြင့် မမေးဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

ဂျပန်အမျိုးသမီး မာရီကိုက ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် . . . တိုရာနာဂါသခင်က မေးခိုင်းပြန်ပါတယ်။
ရှင်မှာ သားတစ်ယောက်အပြင် နောက်ထပ်သားသမီးများ ရှိပါသေးသလားလို့”

“သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကလေးက ကျုပ် အစ်လန်က ထွက်လာခါနီးမှန်းတယ်။ အခုဆိုရင် နှစ်နှစ်သမီးလောက်ရှိပြီ”

“ရှင်မှာ ဇနီးတစ်ယောက်တည်းရှိသလား။ တစ်ယောက်အပြင် တခြားနေတွေ ရှိပါသေးသလား”

“ဇနီးတစ်ယောက်တည်းပါ။ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုလေ့ထုံးစံဖြစ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့အင်္ဂလိပ်တွေဟာ စပိန်နဲ့ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေလိုပါပဲ။ ကျုပ်တို့မှာ ဒီဂျပန်မှာလို ကွန်ဆော့ မယားငယ်မရှိကြဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... အခု ရှင်လက်ရှိဇနီးဟာ ပထမအိမ်ထောင်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မ မေးတာစိတ်မရှိနဲ့နော်၊ ရှင်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပါပြီလဲ”

“သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်”

“လန်ဒန်မြို့တော်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ ချာသမ် ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်မှာနေပါတယ်”

“လန်ဒန်ဆိုတာက ရှင်တို့နိုင်ငံရဲ့မြို့တော်ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တိုရာနာဂါသခင်ကြီးကမေးပါတယ်။ ရှင်ဟာ ဘာသာစကား ဘယ်နှစ်မျိုးတတ်ပါသလဲတဲ့”

“အင်္ဂလိပ်၊ ပေါ်တူဂီ၊ စပိန်၊ ဒတ်ချ်နဲ့ လက်တင်ဘာသာများတတ်ပါတယ်”

“ဒတ်ချ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဘာသာစကားလဲ”

“ဥရောပတိုက်က နယ်သာလင် (ဟော်လန်) နိုင်ငံမှာပြောတဲ့ ဘာသာစကား ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျာမန်ဘာသာနဲ့လည်း ခပ်ဆင်ဆင်တူတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒတ်ချ်ဟာ အယူလွှဲတဲ့ မိစ္ဆာတွေရဲ့ဘာသာပေါ့၊ ဂျာမန်ဘာသာနဲ့ပဲပေါ့”

“ဒီလိုလည်း ပြောဖို့ခက်ပါတယ်။ ဒတ်ချ်ဘာသာဟာ ကက်သလစ် (ဗရင်ဂျီ) ဘာသာကိုးကွယ်သူမဟုတ်တဲ့လူတွေရဲ့ ဘာသာစကားဆိုပါတော့”

“ဗရင်ဂျီဘာသာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူမဟုတ်ရင် မိစ္ဆာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခရစ်ယာန်ဘာသာမှာ အဓိက ဂိုဏ်းကြီး နှစ်ဂိုဏ်းရှိတယ်။ တစ်ဂိုဏ်းက ကက်သလစ် (ဗရင်ဂျီ) ဘာသာဂိုဏ်း နောက်တစ်မျိုးက ပရိုတက်စတန်တို့လိုခေါ်တဲ့ ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းဖြစ်ပါတယ်။ အခုဂျပန်ပြည်မှာရှိတဲ့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဆိုရင် ကက်သလစ်ဂိုဏ်းဖြစ်တယ်။ တစ်ဂိုဏ်းနဲ့တစ်ဂိုဏ်း ချစ်ကြည်မှုမရှိဘဲ မုန်းတီးနေကြပါတယ်”

ဂျွန်ကပြောနေရင်း နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါသည် စိတ်မရှည်သည့်ဟန်နဲ့ ဖြစ်လာသည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် မာရီကိုအား ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် . . .

“တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက ဘာသာရေးအကြောင်း ဆွေးနွေးဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူးထင်ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ရှင်က ပရိုတက်စတန် ဂိုဏ်းဝင် ခရစ်ယာန်တစ်ဦးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကက်သလစ်ဂိုဏ်းဝင် ခရစ်ယာန်တွေက ရှင်ရဲ့ရန်သူတွေလား”

“သူတို့က ကျုပ်ကို အယူလွှဲနေတဲ့ မိစ္ဆာလို့သတ်မှတ်ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့

ရန်သူလိုလည်း သဘောထားကြတယ်”

ထိုစကားကို မာရီကိုက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တိုရာနာဂါအား ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ပန်းဥယျာဉ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လက်နက်ကိုင် ဆာမူရှင်းများ တော်တော်များများရှိနေသည်ကို ဂျွန်က သတိပြုမိလေသည်။ ဆာမူရှင်းများကလည်း အညှီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားကြသည်။

သို့သော် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်တွင် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဆာမူရှင်းဆယ်ဦး ထိုင်ပြီး နန်းလျှာသူငယ်အား ဂရုစိုက်ကြည့်နေကြသည်ကို မြင်ပြန်သည်။

ဘာအဓိပ္ပာယ်များပေးနည်း။

နယ်စားကြီးတိုရာနာဂါသည် မာရီကိုနှင့် အပြန်အလှန်ပြောနေရာမှာ ဂျွန်ဘက်သို့လှမ်း၍ တိုက်ရိုက်ပြောပြန်ရာ မာရီကိုက စကားပြန်လုပ်၍ ပြန်ပြောလေသည်။

“တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက ရှင်ရဲ့အကြောင်း၊ ရှင်မိသားစုအကြောင်းတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်ပါတယ်။ ရှင်တို့ရဲ့တိုင်းပြည်၊ ရှင်တို့ကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်မနဲ့ တကွ သူ့ရဲ့နန်းဆက်ဘုရင်များအကြောင်း၊ ဓလေ့ထုံးစံများနဲ့ နိုင်ငံသမိုင်းအကြောင်းတွေ တို့လည်း သိချင်တယ်။ ပြီးတော့ ရှင်တို့ရဲ့သင်္ဘောတွေအကြောင်း၊ လက်နက်တွေအကြောင်းကိုလည်း သခင်ကြီးက သိချင်ပါတယ်တဲ့”

မာရီကိုကပြောနေရင်း ဂျွန်၏အမူအရာကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်သျှက် . .

“ရှင် . . . ဘာဖြစ်လို့ ရယ်နေတာလဲဟင်”

ဟုမေးလိုက်သည်။

“တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ အခုမေးမယ့်မေးခွန်းတွေက ကျုပ်သိတာတွေအားလုံး ကုန်သလောက်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက အခုမေးတာတွေကို အတိအလှည့်ဆိုနိုင်တယ်တဲ့”

“ကောင်းပါပြီ။ ဒါထက် ခင်ဗျားကိုအိုးကျွေးလိုပါတယ်။ ပေါ်တူဂီဘာသာ စကားပြောတာ အလွန်ကျွမ်းကျင်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက သူမေးတာတွေကိုသာဖြေပါလို့ ပြောပါတယ်။ သူကတကယ်အချက်အလက်တွေကို အမှန် အတိုင်းလည်း သိချင်တယ်။ ပြီးတော့ ရှင်ရဲ့ထင်မြင်ချက်သဘောထားကိုလည်း သိချင်တယ်တဲ့”

“ကျွန်တလည်း ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်တော့ နည်းနည်းကြာလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မတို့ သခင်ကြီးအဖို့ အချိန်အများကြီး ရှိပါတယ်”
ဤတွင် ဂျွန်က တိုရာနာဂါအား တိုက်ရိုက်လှမ်း၍...
“ဝါကာရိမတ်ဆူကား”
ဟု ဂျပန်လိုပြောလိုက်သည်။
ချက်ချင်းပင် ဂျပန်အမျိုးသမီး မာရီကို ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ဂျွန်အပြန်ပြောလေသည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ သခင်ကြီးက ပြောပါတယ်။ ရှင်ဂျပန်စကားပြောတာလေးသနည်းနည်း မှားနေပါတယ်တဲ့။ ကိုင်း... ကျွန်မပြောသလို လိုက်ဆိုကြည့်ပါ”

မာရီကိုက ဂျပန်လို ‘ဝါကာရိမတ်ဆူကား’ ဟုနှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ဆိုပြီး ဂျွန်က လိုက်ဆိုကြည့်ရာ မာရီကိုလည်း ကျေနပ်သွားဟန် တူပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဒါထက် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မိတ်ဆက်ပေးစေ၊ ကျွန်မက မာရီကို ဖြစ်ပါတယ်။ ဘန်တာရိုဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဇနီးပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မနာမည်အပြည့်အစုံက မာရီကိုဘန်တာရို ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါပြီ”
ဤသို့ပြောရင်း ဂျွန်သည် နယ်စားကြီးတိုရာနာဂါအား တစ်ချက်တည်း ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ကိုင်း... ဘာက စ, ပြောရမလဲ”
ဟု ပြောလေသည်။

ဂျွန်လည်း ဘာက စ, ပြောရမည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်လေသည်။ မိမိသည် နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါရှေ့မှောက်၌ စာမေးပွဲဖြေသလို မှတ်ကျောက်စစ်ဆေးခံနေရကြောင်းလည်း စဉ်းစားမိသည်။

တိုရာနာဂါ၏ အပါးတွင် ရှိနေသော ဂျပန်အမျိုးသမီးမာရီကိုနှင့် နန်းသူငယ်တို့ကိုလည်း အကဲခတ်ကြည့်ရင်းက မည်သူ့ကိုဦးတည်လျက် ပြောကောင်းမည်နည်းဟု ချိန်ဆနေမိပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဂျွန်သည် အမျိုးသမီးနှင့်သူငယ်ကလေးတို့ကိုသာ ရည်ရွယ်ပြောလျှင် ကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ရှေးရှေးတုန်းက ကျုပ်တို့ရဲ့တိုင်းပြည်ကို အလွန်ကြီးမြတ်တဲ့ ဘုရင်တစ်ပါး အုပ်စိုးခဲ့တယ်။ ဒီဘုရင်ကြီးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အစွမ်းထက်မြတ်တဲ့ ဓားတစ်လက်ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ မိဖုရားဟာဆိုရင်လည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ဘုရင်ကြီးနာမည်က ‘အာသာ’လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့မှာ ဉာဏ်ဉာဏ် အထူးထူးချွန်ထက်မြတ်တဲ့ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ် အမတ်ကြီးတစ်ဦးလည်း ရှိတယ်။ နာမည်ကတော့ ‘မာလင်’လို့ခေါ်တယ်”

ဤသို့ အစချီကာ ဂျွန်သည် သူ့ခင်ကြီးထံမှ ကြားဖူးခဲ့သော ‘အာသာဘုရင်’ ဝဏ္ဏာရီပုံပြင်ကို ပြောပြလေသည်။

“အာသာဘုရင်ကြီး နန်းစိုက်ရာမြို့တော်ကတော့ ‘ကာမီလော့’လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီအချိန်က ကောက်ပဲသီးနှံတွေကလည်း အထူးအောင်မြင်တဲ့အပြင် စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်းလည်း လုံးဝမရှိတော့ တိုင်းပြည်အေးချမ်းသာယာနေတယ်”

ပြောနေရင်းနှင့် ဂျွန်သည် သူ့မှားသွားလေပြီဟု ချက်ချင်းစဉ်းစားမိလေသည်။ ပုံပြင်ကိုဆက်ပြောသွားလျှင် ကိုယ်ကျင့်တရား ဖောက်ပြန်သော မိဖုရားအကြောင်း၊ အာသာဘုရင်က တရားဝင်လက်ထပ်မယူဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းသင်းရာမှ သားတစ်ယောက်ရခဲ့ကြောင်း၊ ဖခင်အား စစ်ပြုတိုက်ခိုက်သူ မင်းသားအကြောင်း စသည့်တို့ပါလာမည်ဖြစ်ရာ ဂျပန်စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါအနေဖြင့် မည်သို့မှ နှစ်သက်သဘောကျမည်မဟုတ်ချေ။

ယခု စစ်ဘုရင်(နယ်စားကြီး) တိုရာနာဂါသည်လည်း ဂျပန်ပြည်၌ ဘုရင်တစ်ဆူတဲ့သို့ ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားနေသည်မဟုတ်ပါလော့။

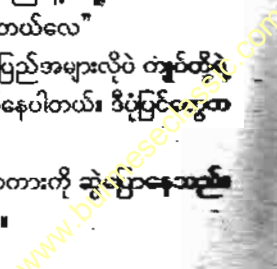
ဂျွန်သည် ဤပုံပြင်ကိုမှ ပြောမိလေချင်းဟု သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသထွက်မိလေသည်။

“ရှင်... ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ နေထိုင်မနေကောင်းလို့လား”
ဂျပန်အမျိုးသမီး မာရီကိုက မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နေကောင်းပါတယ်”
“စောစောက ရှင်ပြောနေတာက ရှင်ဘုရင်ကြီးနဲ့ သူ့လက်ထက်က တောက်ပဲသီးနှံတွေ အထူးအောင်မြင်ကြောင်း ပြောနေတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ တိုင်းပြည်အများလိုပဲ ကျွန်တို့အတိတ်ကာလ သမိုင်းဟာ ဝဏ္ဏာရီပုံပြင်တွေနဲ့ ရောယှက်နေပါတယ်။ ဒီပုံပြင်တွေက အရေးလည်းမကြီးပါဘူး”

ဂျွန်က စဉ်းစားရန် အချိန်ယူမည်အနေဖြင့် စကားကို ဆုံးပြောနေသည်။ သို့သော် မာရီကိုက ဆက်ပြောရန် တိုက်တွန်းလေသည်။

တိုရာနာဂါ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖျင်းချိညည်းငွေ့လာဟန်ဖြင့် ဝါးခဲ သွမ်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်... ဆက်ပြောပါဦး”

သည်တော့မှ ဂျွန်လည်း အကြံတစ်ခု ရလာလေသည်။

“ကျုပ်ပြောတာ ပိုပြီး ရှင်းလင်းအောင် ကမ္ဘာမြေပုံတစ်ခုဆွဲပြီးမှ ပြောဆွဲ ကောင်းမယ်။ ကျုပ်မြေပုံဆွဲပြရမလား”

ထိုစကားကို မာရီကိုက ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပြောလိုက်ရာ တိုရာနာဂါ သည် စိတ်ဝင်စားလာပုံရလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ သခင်ကြီးက မြေပုံဆွဲပါလို့ပြောပါတယ်။ ကျွန်မ ရှင့်အတွက် စက္ကူယူခိုင်းလိုက်မယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လောလောဆယ် စက္ကူမလိုပါဘူး။ ဒီမှာပဲ မြေပုံဆွဲ ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဒူးထောက်လိုက်ပြီး မြေကြီးပေါ်တွင်ပင် ကမ္ဘာမြေ အကြမ်းရေးဆွဲလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မာရီကိုအား ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ရှင်းပြလေသည်။

“ကမ္ဘာကြီးဟာ လိမ္မော်သီးလိုပဲ လုံးနေတယ်။ ဒီမြေပုံကတော့ မြေကြီးပေါ် ဆွဲရလို့ ပြားပြားဖြစ်နေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က ဒတ်ချ် မြို့ မာကေတာဆိုတဲ့လူက အခုလို မြေပုံဆွဲနည်းကို တီထွင်ခဲ့တယ်။ ဒီလူက စတင် တီထွင်တော့မှပဲ ကမ္ဘာမြေပုံ အမှန်ရယ်လို့ ရှိလာတယ်။ ဟောစီမှာကြည့်။ ဒါ မြောက်ဘက်၊ ဟောဒါက တောင်၊ ဒီဘက်က အရှေ့၊ ဒါက အနောက်၊ ဂျပန်ပြည်က ဟောဒီနေရာမှာ ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကတော့ ဟိုဘက်(အနောက်ဘက်) ရှိတယ်။ ဟောဒီနေရာကတော့ ရှိမှန်းသိပေမယ့် လူသူအပေါက်အရောက် မရှိဘူးဘူး”

ပြောရင်းနှင့် ဂျွန်သည် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း နေရာသို့ လက်ဖြင့် ထောက် လိုက်သည်။ ထိုပြင် မက္ကဆီကိုနိုင်ငံတောင်ဘက်က ပီဇူးနိုင်ငံများကိုလည်း မြေပုံပေါ် ထောက်ပြလေသည်။

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်သာ ရောက်ဖူးတယ်။ ဒါ တယ်။ ဟောဒါက အာဖရိကတိုက် ဖြစ်တယ်။ အာဖရိကတိုက်၊ အမေရိကတိုက်၊ အာရှတိုက်ရဲ့ အတွင်းဘက်တွေဆိုရင် ကျုပ်တို့ဘာမှမသိဘူး”

မာရီကိုသည် ဂျွန်၏စကားကို ဂျပန်လိုဘာသာပြန်ပြောပြီးနောက်...

“နန်းလျှာကလေးက မေးပါတယ်။ ဒီမြေပုံအရ ကျွန်မတို့အခုရှိနေတဲ့ ဘယ်အနားမှာလဲတဲ့”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အခုရှိနေတာ ဒီနေရာပဲ။ ဟောဒီဘက်မှာတော့ ကာဠောလို့ ခေါ်တဲ့ တရုတ်ပြည်ကြီး ရှိတယ်။ ဒီနေရာက ပင်လယ်ကမ်းခြေက ဘယ်လောက် ဝေးတယ် မသိဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဟောဒီနေရာက ဒီနေရာကို သင်္ဘောနဲ့လာတာ နှစ်နှစ်တိတိကြာတယ်”

ဂျွန်ကပြောရင်း မြေပုံတွင် လက်နှင့်ထောက်ပြရာ စစ်ဘုရင်(နယ်စားကြီး) တိုရာနာဂါနှင့် သူ၏ဘေးမှ ဂျပန်ဝင်ကြီးတို့က စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ကြလေသည်။

“နန်းလျှာက ထပ်မေးပါတယ်။ ဒီမြေပုံပေါ်မှာ ကျွန်မတို့တွေက ဘာဖြစ်လို့ ငယ်ငယ်လေး ဖြစ်နေတာလဲတဲ့”

“ဒါကတော့ 'စကေး'လို့ခေါ်တဲ့ အချိုးကျနန်းအတိုင်း တွက်ပြောရတာကိုး။ ခရီးအကွာအဝေး အမှန်က မြေပုံထဲမှာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုတာပေါ့။ ဟောဒီ မယ် ကျွန်းက မက္ကဆီကိုနိုင်ငံကို ခိုင်ပေါင်း သုံးထောင်ဝေးတယ်။ အခု ကျုပ်တို့ ရှိနေတဲ့ နေရာက ယေဒိုမြို့ကိုဆိုရင် ခိုင်သုံးရာလောက်ရှိတယ်”

ဂျွန်၏ စကားအဆုံးတွင် သူတို့အချင်းချင်း ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပြောဆိုနေ ကြပြီးနောက် မာရီကိုက စကားဆက်ပြောလေသည်။

“တိုရာနာဂါ သခင်ကြီးက မေးခိုင်းပါတယ်။ ရှင် ဂျပန်ပြည်ကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း လာခဲ့တယ်ဆိုတာကို မြေပုံပေါ်မှာ ထောက်ပြပါတဲ့”

“ကောင်းပါပြီ၊ ပြောပြပါမယ်”

ပြောရင်း ဂျွန်သည် မြေပုံကို ထောက်လျက်ဆက်ပြောနေသည်။

“ကျုပ်လာခဲ့တာ ဟောဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်းပဲ။ ဒါက မာဂီလန် ရေလက်ကြား ဖြစ်တယ်။ တောင်အမေရိကတိုက်ရဲ့ အောက်ဘက်ဆုံး အစွန်ပဲ့ ဆိုပါတော့။ ဒီရေလက်ကြားကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်က စတင်တွေ့ရှိခဲ့တဲ့ ပေါ်တူဂီရေကြောင်းပြုမှုတစ်ခုနဲ့ နာမည်ကိုလိုက်ပြီး မာဂီလန် ရေလက်ကြားလို့ အမည်ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီရေလက်ကြားကတစ်ဆင့် ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာ ဆက်သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းကို ပေါ်တူဂီနဲ့ စပိန်လူမျိုးတို့က လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာယ်ကတော့ သူတို့ချည်း သုံးချင်တဲ့ သဘောပါပဲ။ ကျုပ်တို့အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေ ဆိုရင် အဲဒီရေကြောင်းလမ်းကို လုံးဝမသိဘူး။ ကျုပ်ကသာ ပေါ်တူဂီရေကြောင်းပြုမှု တစ်ခုနဲ့ လျှို့ဝှက်ရေကြောင်းမြေပုံကို ရလိုက်တဲ့အတွက် ဂျပန်ပြည်ရှိရာ ပစ်ဖိတ် သမုဒ္ဒရာဘက်လာတဲ့လမ်း သိခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့မှ အဲဒီရေကြောင်းလမ်းမှာ ဆိုင်းလေ အလွန်ပြင်းထန်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ဟာ ခြောက်လတိတိ စောင့်ဆိုင်းပြီး သွက်လာနိုင်ခဲ့ကြတယ်”

ထိုစကားကို မာရီကိုက ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပြောရာ တိုရာနာဂါသည် အံ့ဩကြည်နင်းလောက်အောင် အံ့ဩဟန်ဖြင့် ဂျွန်အား လှမ်းကြည့်လေသည်။

မာရီကိုက စကားဆက်ပြန်သည်။

“သခင်ကြီးက ပြောပါတယ်။ ရှင်ပြောတာမဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဂျပန်ပြည်ကို ရောက်လာတဲ့ ပေါ်တူဂီတွေ အားလုံးက တောင်စူးစူးဘက် ပင်လယ်ပြင်က လာခဲ့ကြတာတဲ့”

“မှန်တယ်။ ပေါ်တူဂီလူမျိုး အများစုဟာ တောင်ဘက်ပင်လယ်ကတစ်ဆင့် ဒီကိုလာလေ့ရှိတယ်။ သူတို့လာတဲ့ ရေကြောင်းလမ်းကတော့ အာဖရိကတိုက် တောင်ဘက်အစွန် 'ဂွတ်ဟုတ်' အငူကြီးကိုပတ်ပြီး အိန္ဒိယပြည်က တစ်ဆင့် ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားတို့ လာကြလေတော့ ဂျပန်ပြည်ကို လာရင် တောင်ဘက်က လာတယ်လို့ ယူဆရမှာပဲ။ သို့သော်လည်း စပိန်လူမျိုးတွေက သူတို့လက်အောက်ခံ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းနဲ့ ပစိဖိတ်ဒေသတို့ကိုလည်း လာတဲ့အခါ 'မာဂီလန်' ရေလက်ကြားလမ်းကို အသုံးပြုကြတယ်။ တိုရာနာဂါသခင်ကြီးကိုပြောပြပါ။ ကျုပ်အနေနဲ့ စပိန်တွေပိုင်တဲ့ ကျွန်းတွေ၊ နယ်မြေတွေရဲ့ အနေအထားကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်လို့ ပြီးတော့ စပိန်တွေက ဂျပန်လူမျိုး စစ်သားတွေကို အခကြေးငွေပေးငှားပြီး သူတို့လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းခိုင်းပါတယ်လို့လည်း ပြောပြလိုက်ပါ။ ဒီသတင်းအချက်အလက်တွေကို ကျုပ်ကိုပြောပြသူကတော့ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ စပိန်လူမျိုးခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ပေါ်တူဂီတွေက မလိုလားဘူး။ ဂျက်ဆွစ် ဂိုဏ်းဝင်တွေကလည်း မုန်းတီးကြတယ်လို့ ပြောတယ်”

ထိုစကားကို မာရီကိုက ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပြောနေစဉ် ဂျွန်သည် တိုရာနာဂါ၏ မျက်နှာတို့ အကဲခတ်ကြည့်နေရာ အလွန်အံ့အားသင့်ပုံရသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားမှု လျင်မြန်သည့် ဂျပန်တွေနှင့် ဆက်ဆံရာမှာ အထူးသတိထားဖို့ လိုတယ်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးမိလေသည်။

မာရီကိုက ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ဆက်မေးပြန်သည်။

“ဟင်... ဂျပန် စစ်သားတွေတိုင်းပဲ အမှုထမ်းခိုင်းတယ်လား။ ဂျပန်စစ်သားဆိုတော့ ဆာမူရိုင်းတွေလား”

“ဆာမူရိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အနီးစပ်ဆုံးပြောရရင် 'ခိုးနင်း' လို့ခေါ်တဲ့ သိက္ခာမရှိသူတွေ ဖြစ်ဖို့များပါတယ်”

“ရှင်ပြောသွားတဲ့အထဲမှာ ပေါ်တူဂီလူမျိုးတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ရေကြောင်း တစ်ခု ရခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ သခင်ကြီးက အဲဒီမြေပုံကို ရှင်အယ်ရနဲ့သလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်တဲ့”

“ပြောပါမယ်။ ဟော်လန် နိုင်ငံတံ 'ပီတာ' ဆိုသူဟာ ပေါ်တူဂီပိုင် ဂိုဏ်းကြီးက ဗရင်ဂျီဂိုဏ်းချုပ် ဘုန်းကြီးရဲ့ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က ပေါ်တူဂီတွေဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံကြီး တစ်ခုလုံးကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြံနေခဲ့တာပဲ။ ဗရင်ဂျီဂိုဏ်းချုပ်က သာသနာပြုလုပ်ငန်းအကြီးအကဲဖြစ်ရုံမက ဟိုတစ်ချိန်က ဂိုဏ်းချုပ်

ကို စီမံအုပ်ချုပ်ရတဲ့ ဘုရင်ခံလည်းဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်ပြောတဲ့ ပီတာဆိုသူဟာ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်လေတော့ စာရွက်စာတမ်းတွေ အမြောက်အမြားကိုငံတွယ်ရတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီလူဟာ ပေါ်တူဂီရေကြောင်းပြုမှု(ပိုင်းလော့)တွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ရေကြောင်းမြေပုံတွေကိုလည်း ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုခွင့် ရခဲ့တယ်။ သူဟာ အဲဒီမြေပုံတွေကို လူမသိအောင် မိတ္တူကူးယူ ထားလိုက်တယ်။ ဒီရေကြောင်းမြေပုံတွေမှာ မာဂီလန် ရေလက်ကြားက ဖြတ်သွားရတဲ့ ရေကြောင်းလမ်း၊ အာဖရိကတိုက် တောင်ဘက်စွန်းက 'ဂွတ်ဟုတ်'အငူကို ဖြတ်သွားရတဲ့လမ်း၊ ပြီးတော့ ဂိုဏ်းကြီးက တစ်ဆင့် ပေါ်တူဂီပိုင် မာကာအိုနဲ့ ဂျပန်ပြည်ကို သွားနိုင်တဲ့ ရေကြောင်းလမ်းတွေပါ အပြည့်အစုံပါရှိတယ်။ ကျုပ်ရလိုက်တဲ့ မြေပုံဟာ မာဂီလန် ရေလက်ကြားလမ်းရဲ့ မြေပုံဖြစ်တယ်။ အခုတော့ ကျုပ်ရဲ့မြေပုံ သဘောပေါ်တ ပျောက်သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ရှင်ပြောတဲ့ မြေပုံတွေကို ရှာဖွေဖို့ သခင်ကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်ပါပြီ။ ဆက်ပြီးသာ ပြောစမ်းပါ”

“ပီတာဆိုတဲ့လူဟာ ဟော်လန်နိုင်ငံ ပြန်ရောက်တော့ ရေကြောင်းမြေပုံတွေကို အရှေ့အိန္ဒိယ ကုန်သည်များရဲ့ ကုမ္ပဏီကို ရောင်းလိုက်တယ်။ ဟိုအချိန်က အဲဒီကုမ္ပဏီဟာ ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားဒေသကို သွားရောက် ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခွင့် ရရှိထားတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီလူဟာ ကြေးစားစပိုင်(သူလျှို့) တစ်ဦးပေါ့”
မာရီကိုက ရွတ်ချက်ရဲ့သောဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကို ရေကြောင်းမြေပုံတွေအတွက် ငွေပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါက သူတို့ဆီက ဓလေ့ထုံးစံပါပဲ။ လူတစ်ယောက်ကို ဆုလာဘ်နှီးမြှင့်တဲ့ သဘောမျိုးဖြစ်တယ်။ ဒီမှာလို ဆုချီးမြှင့်ရာမှာ တွဲထူး၊ ဂုဏ်ထူးပေးတာတို့၊ မြေအပိုင်စားပေးတာတို့ မလုပ်ဘဲ ငွေနှီးမြှင့်တတ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့တို့ တစ်ခုသိစေချင်တာက ကျုပ်တို့ အင်္ဂလန်နဲ့ မဟာမိတ် ဟော်လန် နိုင်ငံတို့ဟာ စပိန် (ပေါ်တူဂီနိုင်ငံအပါအဝင်)နဲ့ စစ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ စစ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ရန်သူရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားထောက်လှမ်း သတင်းယူဖို့က အလွန်အရေးကြီးတယ်”

ဂျွန်၏စကားအဆုံးတွင် မာရီကိုသည် တိုရာနာဂါအား ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပြောပြီးနောက် မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ သခင်ကြီးက မေးပါတယ်။ ပေါ်တူဂီ ဗရင်ဂျီဂိုဏ်းချုပ်က ရန်သူဖြစ်တဲ့ ဟော်လန်နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ခေါ်ယူအလုပ်ပေးအားသလဲတဲ့။ ရှင်ပြောတဲ့ ပီတာဆိုတာ ဟော်လန်နိုင်ငံသား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပီတာကိုယ်တိုင် ပြောပြချက်အရ ဗရင်ဂျီဂိုဏ်းချုပ်က ဂျက်ဆွစ်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဖီးပွားကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းကို အလုပ်ထမ်းဆောင်ထားတယ်တဲ့။ ပီတာက ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်လေတော့ ဗရင်ဂျီဂိုဏ်းချုပ်က

အဖွဲ့အတွက် ရန်ပုံငွေအမြောက်အမြားရရှိအောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါတို့ ဝိုင်းချုပ်ကြီးက အလွန်ကျေနပ်သဘောကျတယ်။ ဒါကလည်း ဟော်လန်နိုင်ငံသား တွေဟာ ပင်ကိုအားဖြင့် ကုန်တူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးမှာ ပေါ်တူဂီတွေထက် အရည် အချင်းသာတဲ့အတွက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ခုက စောစောပိုင်းက ပီတာဟာ ဘယ်နိုင်ငံသားလဲလို့ ကြိုတင်မစစ်ဆေးခဲ့ကြဘူး။ ဥရောပမှာက ဂျာမန်လူမျိုးတွေ တခြားလူမျိုးတွေကလည်း ဗရင်ဂျီဘာသာကိုးကွယ်သူတွေ ရှိတဲ့အတွက် ပီတာတို့ နေစေ့စပ်စပ် မစစ်ဆေးခဲ့တာနဲ့တူပါတယ်။ မှန်တာပြောရရင် ပီတာဟာ အာရှတိုက်မှာ ဟော်လန်နိုင်ငံရဲ့ စပိုင်(သူလွှဲ)တစ်ယောက်ပါပဲ။ ပီတာအနေနဲ့ သူ့လူ အချို့ကိုလည်း ပေါ်တူဂီ သင်္ဘောတွေပေါ် တင်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါထက် တိုရာနာဂါ သခင်ကြီးတို့ တစ်ခုပြောပေးပါ။ ဂျပန်ပြည်နဲ့ကုန်သွယ်ရေးရောင်းဝယ်ရေးသာမရှိရင် အိန္ဒိယပြည်မှာ အခြေစိုက်ထားတဲ့ ပေါ်တူဂီတွေဟာ ကြာရှည်ခံတည်လို့ မရနိုင်ဘူးလို့”

မာရီကိုက ဘာသာပြန်ပြောနေချိန်တွင် စစ်ဘုရင်တိုရာနာဂါသည် ပြောပုံမှာ သာ အာရုံစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ မိမိ၏စကားတွေ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဘာသာပြန်ပြော တာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟုပင် ဂျွန်၏စိတ်ထဲမှ အောက်မေ့မိလေသည်။

မာရီကိုက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်မရဲ့သခင်ကြီးက ပြောပါတယ်။ ကမ္ဘာမြေပုံအသေးစိတ်ကို စတုဂံပုံ မှာရေးဆွဲပေးပါတဲ့။ အဲဒီမြေပုံမှာ ပေါ်တူဂီတွေရဲ့ အခြေစိုက်စစ်သားများနဲ့ သူတို့အ ငွေပေးငှားထားတဲ့ ဂျပန်ဆွဲအမှုရိုင်းတွေရဲ့ အရေအတွက်ကိုပင် သခင်ကြီးက သီချင်း ပါတယ်။ ကဲ... ရှင်ပြောနေတာ ဆက်ပြောပါဦး”

ဂျွန်သည် ယခုအချိန်အထိ မိမိပြောသမျှ စကားတွေ မမှားသေးဟု ပြန်လည်သုံးသပ်မိသည်။ ဂျပန်စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် သူပြောပြချက်များကို စိတ်ဝင်စားပုံလည်း ရသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် မိမိအဖို့ အမြတ်ရရှိခြင်းပင် မဟုတ်လော။

သို့ရာတွင် တိုရာနာဂါ၏ဘေးမှ နန်းလျှာသူငယ်သည် ပျင်းမိပြီးငွေ့ဟန်ဖြင့် သန်းလေရာ ဂျွန်လည်း စကားကို တစ်ဖျိုးပြောင်းပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မြေပုံတွင် ကန့်လန့်ဖြတ် မျှင်းတစ်ကြောင်း ဆွဲပြရင်း ဂျွန်က ဆက်ပြော လေသည်။

“ကမ္ဘာကြီးဟာ နေရာတကာမှာ ကျွပ်တို့ ထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ ဟော့ မျှင်းကြောင်းတစ်နေရာကိုကြည့်ပါ။ ဒီမျှင်းကြောင်းကို ကျွပ်တို့က အီကွေတာတို့ ခေါ်တယ်။ ဒီမျှင်းရဲ့ ထောင်ဘက်ဆိုလျှင် ရာသီဥတု အခြေအနေက ဒီမြောက်ပိုင်း နဲ့ဆိုရင် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတယ်။ ဥပမာ-ဒီမှာ နွေရာသီဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ထောင် ဘက်ဒေသမှာတော့ ဆောင်းရာသီဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ ကျွပ်လည်းမပြောတတ်ဘူး။ အီကွေတာ မျှင်း ကြောင်းရဲ့ မြောက်ဘက်နဲ့ ထောင်ဘက် ရာသီဥတု ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ နောက်တစ်ခုက ကျွပ်တို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေအနေနဲ့ ကမ္ဘာရဲ့အရှေ့ဖျား ဒေသကို ခရီးတိုတိုနဲ့ သွားနိုင်ဖို့ မြောက်စူးစူးအရပ်ဘက်မှာ လမ်းကြောင်းရှာဖွေဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ လမ်းကြောင်းကတော့ ဆိုင်ဗီးရီးယားပြည်ကတစ်ဆင့်၊ ဒါမှ မဟုတ် အမေရိကတိုက်ရဲ့ မြောက်ဘက်အစွန်ကဖြစ်စေ ဒီဘက်ကို ရေကြောင်းခရီး နဲ့ လာနိုင်ဖို့ပဲ။ မြောက်ဘက် အစွန်ဒေသဟာ ကမ္ဘာမြောက်ဝင်ဦးစွန်းဖြစ်တဲ့အတွက် ရာသီဥတုက တစ်နှစ်ပတ်လုံး အလွန်အေးပြီး ရေခဲတွေ၊ စန်းလိုခေါ်တဲ့ မိုးပွင့်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေတာပဲ။ အဲဒီအရပ်မှာ နေတဲ့လူတွေဆိုရင် အေးလွန်းလို့ သားမွေးအင်္ကျီ တွေဝတ်ရတယ်။ သူတို့ဆီမှာ ယောက်ျားတွေအမဲလိုက်ပြီး မိန်းမတွေက အိမ်အလုပ် အားလုံးကို လုပ်ကြရတယ်။ သားကောင်တွေဆီကရတဲ့ သားရေတွေကို အင်္ကျီချုပ်ဖို့ ပျော့ဖောင်းလာအောင် သူတို့အမျိုးသမီးတွေက ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ပြီး ပျော့အောင် လုပ်ကြရတယ်”

ဂျွန်၏စကားအဆုံးတွင် မာရီကိုသည် အသံထွက်အောင် ရယ်မောပြော လိုက်သည်။

ဂျွန်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွပ်ပြောတာ အမှန်ပါဗျ... ဟွန်တို့”

နောက်ဆုံးစကားကို ဂျပန်လို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် စိတ်မရှည်သလိုဟန်မျိုးဖြင့် . . .

“ဆိုရာမှာ ဟွန်တို့ ဒစ်ဆုကား”

ဟု (ဘာကအမှန်ဖြစ်တာလဲ) မေးလိုက်သည်။

မာရီကိုလည်း ရယ်ကာမောကာနှင့်ပင် ဂျွန်၏စကားကို ဂျပန်လိုဘာသာ ပြန်ပြောလိုက်ရာ တိုရာနာဂါကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်ပြီး အားရပါးရ ရယ်မော လေတော့သည်။

ဂျွန်က သူ၏စကားကို ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျွပ်ကလည်း အဲဒီလူမျိုးတွေနဲ့အတူ တစ်နှစ်နီးပါးနေခဲ့တယ်။ နေရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ကျွပ်တို့သင်္ဘောဟာ ရေခဲပြင်တွေကြား ပိတ်မိနေလို့ပါပဲ။ ရေခဲ တွေ အရည်ပျော်အောင် စောင့်နေခဲ့ရတယ်။ ဒီလူမျိုးတွေရဲ့ အစားအစာကတော့ ငါး ပင်လယ်ဖျံ ဝေလငါးနဲ့ တစ်ခါတလေ ‘ပိုလာဘဲ’လို့ခေါ်တဲ့ သူတို့အရပ် မျောက်ဝံသားဖြစ်တယ်။ သူတို့က အသားတွေကို အစိမ်းလိုက်စားကြတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်ရဲ့လား အန်ဂျင်ဆန်”

မာရီကိုက အံ့ဩဟန်ဖြင့်မေးရာ ဂျွန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလူမျိုးတွေ နေထိုင်ပုံက (ဒီပွင့်(ဝန်း)နဲ့ တည်

ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ကလေးတွေမှာ နေကြတယ်”

“ဟင်... ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားရှင်”

မာရီကိုက အထူးအံ့အားသင့်လျက် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါအပြင် သူတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ ရေမချိုးဘူး”

ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် မာရီကိုသည် လုံးဝယုံကြည်ပုံမရချေ။

ဂျွန်လည်း သူတို့အင်္ဂလန်ပြည်တွင်ပင် လူတွေ ရေချိုးလေ့မရှိကြောင်းကို

မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

မာရီကိုက ဂျွန်၏စကားကို ဂျပန်လိုဘာသာပြန်ပြောလိုက်သောအခါ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြလေသည်။ ထို့နောက် တိုရာနာဂါ ပြောပြချက်ကို မာရီကိုက ပေါ်တူဂီ ဘာသာဖြင့် တစ်ဆင့်ပြန်ပြောပေးသည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ သခင်ကြီးကပြောပါတယ်။ ရှင်အခုပြောတာတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ လူသားမှန်ရင် ရေမချိုးဘဲ မနေနိုင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ အနောက်တိုင်းက မယဉ်ကျေးတဲ့ လူတွေကောင်မှ ရေမချိုးဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့ရှင်”

“ကျုပ်က မှန်တာကိုပြောနေတာပါဗျာ... ဟွန်တို့...”

ပြောရင်းနှင့် ဂျွန်သည် လက်တစ်ဖက်ကို ပြောကပ်လျက်...

“ကျုပ်က ယေရှုသခင်ကို တိုင်တည်ပြီးအမှန်ဖြစ်ကြောင်း ကျွမ်းကျွန်ပြောပေး

တယ်”

ဟု ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့ ဓလေ့ထုံးစံဖြင့် ကျိန်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ပြောတာတွေ တစ်ခုမကျန် အမှန်ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တိုရာနာဂါ သခင်ကြီးက အမှန်ကိုသိချင်တယ်မဟုတ်လား”

ကျုပ်က ဘာကိုစွဲလိမ်ပြောနေရမှာလဲ။ ကျုပ်ပြောတာဟုတ်မှန်ကြောင်း သေချာအောင် စစ်ဖို့ကလည်း လွယ်ပါတယ်။ အဲဒီအရပ်ကို ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်လိုက်ရုံပဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ စပိန်နဲ့ ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ရန်သူတွေဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ကျုပ်စကားကို ထောက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တိုရာနာဂါ သခင်က အမှန်တရားကို သိချင်တယ်ဆိုလို့ ကျုပ်က အမှန်ကိုပြောနေတာပါ။ သူ့ကိုပြောလိုက်ပါ ကျုပ်ကိုယုံကြည်စိတ်ချပါလို့”

ထိုစကားကို မာရီကိုသည် ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီးမှ တိုရာနာဂါဘက်သို့ လှည့်ပြီး ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက ပြောပါတယ်။ လူသားတစ်ယောက်ဟာ ရေမချိုးဘဲ နေလို့မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့”

“မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အခုကျုပ်ပြောတဲ့ နိုင်ငံတွေက ရာသီဥတု အလွန်

အေးတဲ့ ဒေသဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဆီက ဓလေ့ထုံးစံတွေကလည်း ဒီမှာနဲ့

မတူဘူး။ ဥပမာ ကျွပ်တို့အင်္ဂလန်ပြည်မှာတောင် ရေချိုးတာဟာ လူရဲ့ ကျန်းမာရေး အတွက်မကောင်းဘူးလို့ ယူဆကြတယ်။ ကျုပ်ရဲ့အဘွားကဆိုရင် လူတစ်ယောက်ဟာ မွေးတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခါ၊ သေတဲ့အခါ တစ်ခါ၊ နှစ်ကြိမ်သာ ရေချိုးဖို့ လိုတယ်လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်”

“ဒါလည်း ယုံကြည်နိုင်စရာ မရှိဘူးရှင်”

“ဒီလိုရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဂျပန်လူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတချို့ဟာလည်း ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ယုံနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်ဆိုရင် ဒီဂျပန်ပြည်ရောက်မှ ရေချိုးခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းဟာ ကျုပ်အင်္ဂလန်ပြည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာနေခဲ့စဉ်က ရေချိုးတာထက် ပိုများနေပြီ”

ပြောရင်းနှင့် ဂျွန်သည် ရယ်မောလျက်...

“အခုတော့ ကျုပ်က တစ်ချိန်ကလို့ ရေချိုးတာဟာ အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ မယူဆတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အဖို့ ဂျပန်ပြည်ရောက်လာတဲ့အတွက် အကျိုးရှိတယ်လို့ ဆိုရမယ်...”

ဟု အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ရှင်”

ထိုအခိုက် ကိရိကဝင်၍ “ဒီလူက အတော်ကို ထူးဆန်းတဲ့လူတစ်ယောက် ခဲနော်”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် ဂျွန်အား သေချာစွာအကဲခတ်ကြည့်ရင်း မာရီကိုဘက်လှည့်၍ ဂျပန်ဘာသာဖြင့်...

“ဟေ့... မာရီကို၊ ဒီလူအပေါ်ကို မင်းက ဘယ်လို သဘောရသလဲ။ မင်းရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကိုပြောစမ်း”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီလူဟာ အမှန်တိုပြောနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်သခင်ကြီး။ နောက်ပြီး ဒီလူဟာ သခင်ကြီးအဖို့ အသုံးကျလိမ့်မယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်။ အခု ကျွန်မတို့မှာ ပြင်ပကမ္ဘာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဗဟုသုတ အလွန်နည်းပါတယ်။ သူဟာ စပိန်နဲ့ပေါ်တူဂီတို့ရဲ့ ရန်သူလို့ပဲ ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့်သူနားလည်ထားတဲ့ အချက်တွေဟာ သခင်အဖို့ အကျိုးရှိနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

မာရီကိုက ဤသို့ပြန်ပြောလိုက်စဉ် ကိရိကပါဝင်၍...

“ဟုတ်ပါတယ်။ မာရီကိုပြောတာကို ထောက်ခံပါတယ်”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ယေမှန်ကကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

တိုရာနာဂါက သူ့အနီးရှိ သူငယ်အား မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဦးဇော်တော်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်အမြင်မှာ ဒီမျက်နှာဖြူလူခိုင်းဟာ အထွတ်အရှည်ဆုံး အကျဉ်းတန်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နဲ့ ကြောင်မျက်လုံးနဲ့ တူတဲ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော်သဘောမကျဘူး။ ဒီလူဟာ လူသားတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလူလို အခိုင်းအစိုင်းမဖြစ်ဘဲ ကျွန်တော့် ဖခင်ကြီးထံ ဆာမူခိုင်းမျိုးနွယ်မှာ လူလာဖြစ်လာတာကိုပဲ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ ဒါထက် ကျွန်တော် နောက်ထပ်ရေသွားကူးချင်ပါတယ်”

“ဒီနေ့အဖို့တော့ တော်လောက်ပြီ။ နက်ပြန်ကျမှ ရေကူးတာပေါ့။”

တိုရာနာဂါက သူငယ်အားပြန်ပြောလိုက်ပြီး သူတို့ယ်တိုင် မျက်နှာဖြူ သဘောသားနှင့် တိုက်ရိုက်စကားမပြောနိုင်သည်ကို စိတ်ထဲမှ မချင့်မချဲ ဖြစ်နေမိလေသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် မာရီကိုက ဂွန်အား ဆက်လက်မေးခွန်းထုတ်စေသည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ သခင်ကြီးကမေးပါတယ်။ ရှင်ဟာ ဘာကြောင့် ဒီမြောက်ပိုင်းပင်လယ်ပြင်ကို ရောက်လာတာလဲတဲ့”

“ကျွန်ုပ်က သဘောတစ်စင်းရဲ့ ရေကြောင်းပြုမူမှု(ပိုင်းလော့)ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့က အရှေ့မြောက်စူးစူးဘက် ရေကြောင်းလမ်းတစ်ခု ရှာဖွေနေကြတယ်။ ကျွန်ုပ်ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့က ကျွန်ုပ်ပြောတာကို ရယ်ချင်မှာပဲ။ ဥပမာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း(၇၀)က စပိန်ပြည်နဲ့ ပေါ်တူဂီပြည် နှစ်ပြည်ထောင်က ဘုရင်များက သဘောတူစာချုပ်တစ်ခု လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြတယ်။ စာချုပ်က ဘာလဲဆိုတော့ နယ်သစ်မြေသစ်ဖြစ်တဲ့ အာဖရိကတိုက်ကြီးကို သူတို့ပိုင်ဆိုင်မှု ခွဲဝေပိုင်းခြားတဲ့ သဘောတူစာချုပ်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂျပန်ပြည်ဟာ ပေါ်တူဂီပိုင်နယ်မြေပဲ ပါနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကတော့ ရယ်စရာကောင်းတယ်လို့ ဆိုမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စပိန်နဲ့ ပေါ်တူဂီ နှစ်ပြည်ထောင် သဘောတူစာချုပ်အရ ဂျပန်ပြည်ဟာ ပေါ်တူဂီပိုင်ဖြစ်နေတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ခင်ဗျား(မာရီကို)နဲ့ တိုရာနာဂါသခင် အပါအဝင် ဂျပန်ပြည်မှာရှိတဲ့ လူတွေ ‘ပစ္စည်းတွေအားလုံး တစ်ခုမကျန် ပေါ်တူဂီက ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုပါတော့’

“ဟင် . . . အန်ဂျင်ဆန်၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဒါဟာ လုံးလုံးအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားပဲရင့်”

မာရီကိုက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်။ စပိန်နဲ့ ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေရဲ့ လောဘကြီးမှု လွန်ကဲပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အချင်းချင်း စာချုပ်ချုပ်ပြီး ဥရောပပြင်ပက နယ်မြေတွေကို ခွဲဝေကြတာတော့အမှန်ပဲ”

မာရီကိုက ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပြောလိုက်သောအခါ စစ်ဘုရင်တိုရာနာဂါသည် ယက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလေသည်။ ထို့နောက် သူက ဂျပန်ဘာသာဖြင့်

ပြောသည်ကို မာရီကိုက ဂွန်အား ဘာသာ ပြန်ပြောလေသည်။

“တိုရာနာဂါသခင်ကြီးကပြောပါတယ်။ ရှင်အခုပြောတဲ့ နည်းမျိုးအခုဆိုရင် ကောင်းကင်ဘုံကြီး တစ်ခုလုံးကို သူနဲ့ တရုတ်ပြည်ဘုရင်ဧကရာဇ်တို့ စာချုပ်ချုပ်ပြီး ခွဲဝေယူရင် ရတာပေါ့တဲ့”

“ဒီမယ် . . . တိုရာနာဂါသခင်ကြီးကို ပြောပြပါ။ သူပြောတဲ့ ဥပမာနဲ့ အခြေအနေချင်း မတူပါဘူးလို့။ ဥရောပတိုက်မှာက တရားဥပဒေဘောင်အရ စာချုပ်စာတမ်းတွေ ရေးဆွဲ လက်မှတ်ထိုးလေ့ရှိကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ကက်သလစ်(ပရင်ကျီ) ဘာသာ မကိုးကွယ်တဲ့ နယ်မြေတွေကို သူတို့လည်း ရပိုင်ခွင့်ကောင်းလို့ရတယ်။ အဲဒီလိုနယ်မြေတွေ သိမ်းယူပြီး ပရင်ကျီဘာသာကိုးကွယ်တဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ ထားရှိ အုပ်ချုပ်လေ့ရှိတယ်”

မြေရင်းနှင့် ဂွန်သည် မြေပုံတွင်ဘရာဇီးလ် နိုင်ငံတည်ရှိရာကို ထောက်ပြလိုက်သည်။ ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံ၏ အလယ်ဗဟိုမှ တောင်နှင့်မြောက် မျဉ်းကြောင်းတစ်ခုလည်း ဆွဲပြလိုက်သည်။

“ဟော့ဒီ မျဉ်းကြောင်းရဲ့ အရှေ့ဘက်က နယ်မြေအားလုံးဟာ ပေါ်တူဂီပိုင်တယ်။ အနောက်ဘက်ခြမ်းကိုတော့ စပိန်နိုင်ငံက ပိုင်တယ်။ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၅၀၀ခုနှစ်က ဒီခရီးဆိုတဲ့ ပေါ်တူဂီလူမျိုးက ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံကို စတင်တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အခုဆိုရင် ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံကို ပေါ်တူဂီကပိုင်တယ်။ ပေါ်တူဂီတွေက ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံရဲ့ မူလယဉ်ကျေးမှုနဲ့ အုပ်ချုပ်သူတိုင်းရင်းသားတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် အုပ်စိုးလာခဲ့တယ်။ ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံက ထွက်တဲ့ ရွှေငွေတွေကြောင့်လည်း ပေါ်တူဂီနိုင်ငံဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာတယ်။ ကျွန်တို့ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံတွေ (မက္ကဆီကိုပီဇူ စတဲ့ နယ်မြေသစ်တွေ)ကိုတော့ စပိန်ပြည်က ပိုင်တယ်။ စပိန်တွေကလည်း မူလကရှိနေတဲ့တိုင်းရင်းသား ဘင်ကားလူမျိုးတွေကို နှိမ်နင်းဖယ်ရှားပစ်ခဲ့တယ်။ လူတွေကိုလည်း ငွေဝယ်ကျွန်အဖြစ် ဖမ်းခိုင်းခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စပိန်လူမျိုးတွေမှာ ခေတ်မီသေနတ်၊ အမြောက်လက်နက်တွေ မရှိလို့ပါပဲ။ တိုင်းရင်းသားတွေဆီမှာတော့ လက်နက်ကောင်း မရှိကြဘူး။ စပိန်လူမျိုး စစ်တပ်တွေနဲ့ ထက်ကြပ်လိုက်ပါလာတာက သာသနာပြုဝန်ထမ်း ပရင်ကျီဘုန်းကြီးတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အခုဆိုရင် တိုင်းရင်းသားအချို့က ခရစ်ယာန်(ပရင်ကျီ)ဘာသာကိုးကွယ်နေကြပြီ။ နောက်ပြီး စပိန်က တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း သွေးတွဲအောင်လည်း ခြေထိုးခဲ့သေးတယ်။ မက္ကဆီကိုပြည်ကရတဲ့ ရွှေတွေငွေတွေကိုလည်း သူတို့ရဲ့မိခင်နိုင်ငံကို ပြန်တင်ပို့လို့ စပိန်ဟာ ကမ္ဘာမှာ အကြွယ်ဝဆုံးနိုင်ငံ ဖြစ်လာတယ်”

ဂွန်က ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် မာရီကို၏ မျက်နှာသည် လေးနက်တည်ကြည်သော ကြွေဆောင်နေလေသည်။ ဂွန်က ဘာဆိုလိုသည်ကို သူ့ဖာ သဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်သည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည်လည်း မာရီကိုက ဘာသာပြန်ပြောချက်ထို့ ကြားရလျှင် သဘောပေါက်သွားပုံရလေသည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ သခင်ကြီးက ပြောပါတယ်။ အခု စကားပြောနေကြတာဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးတဲ့။ စပိန်နဲ့ ပေါ်တူဂီတို့က ဒီလိုသူများနယ်တွေ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ခွဲဝေယူကြတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လက်ဆောင်ပေးတာနဲ့ တူသတဲ့ရှင့်”

“သူတို့ဟာသူတို့ ပေးတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဗရင်ဂျီဘာသာဂိုဏ်းချုပ် ပုန် ရဟန်းမင်းကြီးက သူတို့ကို အခွင့်အရေးပေးတာပါ။ ဒါဟာလည်း ဘုရားသခင်ရဲ့ သာသနာပြုနဲ့ပွားအောင် လုပ်တဲ့အတွက် ဆုချီးမြှင့်တဲ့သဘော ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား။ ကျွန်မဖြင့် မယုံနိုင်ပါဘူး”

“ကျုပ်ပြောတာကိုသာ ဂျပန်ဘာသာပြန်ပြောစမ်းပါ။ ကျုပ်က အမှန်ထို့ ပြောနေခြင်းဖြစ်တယ်”

ဤတွင် မာရီကိုလည်း ဂျပန်ဘာသာဖြင့် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါအား ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့ သခင်ကြီးကို ရှင်ရန်သူတွေအပေါ် မုန်းတီးလာအောင် တမင်လုပ်ကြံပြောနေတာလို့ သခင်ကြီးက ဆိုပါတယ်။ ဝါကြောင့် ရှင်က အမှန်တရား ကိုသာ ပြောစမ်းပါတဲ့။ ရှင် အခုပြောတာတွေဟာ မှန်ကန်ကြောင်း အသက်နဲ့လဲပြီး ကျွမ်းသစ္စာပြုတဲ့အနေနဲ့ မှန်ရာကိုပြောပါလို့ သခင်ကြီးက အမိန့် ရှိပါတယ်”

“ကျုပ်က မှန်ရာကိုပြောနေတာပါပဲ။ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၄၉၃ ခုနှစ်က ပုန်ရဟန်းမင်းကြီး အယ်လက်ဇန္ဒားက ပထမဆုံးအကြိမ် နယ်မြေသစ်တွေ ပိုင်းခြား သတ်မှတ်ပေးခဲ့တယ်။ ၁၅၀၆ ခုနှစ်ကျတော့ ပုန်ရဟန်းမင်းကြီး ဂျူးလီးယက်က ၁၄၉၄ ခုနှစ်က စပိန်နဲ့ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံတို့ ချုပ်ဆိုခဲ့တဲ့ စာချုပ်ပါ အချက်အလက်တွေ ထို့ တစ်မျိုးပြောင်းလိုက်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ဆယ် (၁၅၂၉ ခုနှစ်) ပုန် ရဟန်းမင်းကြီးကသိမင်းက ဟောဒီနေရာမှာ နယ်နိမိတ်သစ် ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ခဲ့ပြန် တယ်”

ပြောရင်းနှင့်ဖြန့်သည် မြေပုံတွင် မျဉ်းကြောင်းတစ်ခု ဆွဲပြလိုက်သည်။

“အဲဒီလို နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်ချက်အသစ်အရ ဂျပန်ပြည်ဟာ ပေါ်တူဂီ တို့ရဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေဖြစ်လာတယ်။ ဂျပန်သာမက တရုတ်ပြည်ကနေ အာဖရိကတိုက် အထိ နယ်မြေအားလုံးကို ပေါ်တူဂီတို့က ပိုင်ဆိုင်လာတယ်။ ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတာဟာ အဲဒီနယ်မြေတွေမှာ စီးပွားကုန်သွယ်မှု လွတ်လပ်စွာလုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်ဆိုတဲ့သဘော ပါ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ပေါ်တူဂီတို့က ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ကက်သလစ် (ပရင်ဂျီ) ဘာသာပြန်ပွားအောင် သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်”

ဖြန့်သည် စကားတို့ ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး မာရီကိုက ဂျပန်လို ဘာသာပြန် ပြောနိုင်ရန် စောင့်နေလိုက်သည်။

မာရီကိုသည် ဖြန့်၏စကားကို လုံးဝမနှစ်သက်သည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ဖျာန်လို ဘာသာပြန်ပြောလေသည်။

သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ဒီလူပြောတာတွေဟာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါမလားဟုလည်း အကြီးအကျယ် သံသယဖြစ်နေမိသည်။ ဧကန္တ လိမ်လည်ပြောတာဖြစ်မှာပဲဟုလည်း ကောက်ချက်ချမိလေသည်။

မာရီကိုက ဖြန့်၏ပြောပြချက်ကို ဘာသာပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် တိုရာ နာဂါသည်လည်း အံ့အားသင့်သွားလျက်

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟု ကီရီအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဒီ မျက်နှာဖြူ လူရိုင်းက သူပြောတာတွေ အမှန်ချည်းပဲလို့ သူ့ဟာသူ တော့ ယုံကြည်နေပုံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် . . . တကယ်မှန်ကြောင်း အထောက် အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံပြန်စိစိက ခတ်နေပါတယ်”

ကီရီဆန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် မာရီကိုဘက်သို့ လှည့်မေးပြန်သည်။

“ဟေ့ . . . မာရီကို၊ မင်းအနေနဲ့ ကကော ဒီလူပြောတာ မှန်မမှန် ဘယ်လို လုပ်ပြီး အထောက်အထားရှာမလဲ”

“ကျွန်မသဘောကတော့ ဘာသာပြန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆူကူဆန်ကို မေး ကြည့်စေချင်ပါတယ်”

မာရီကိုက ဆူကူဆန်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ဂျပန်စကားကျွမ်းကျင်သူ ပရင်ဂျီဘုန်းကြီးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ကီရီကဝင်၍ . . .

“တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ပရင်ဂျီဘုန်းကြီးက ဒီလူရဲ့စကားကို မထောက်ခံ ရင်တောင်မှ လိမ်ပြောတာလို့ တစ်ထစ်ချ မမှတ်ယူသင့်ဘူး ထင်ပါတယ်”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် မာရီကိုအား မေးမြန်းသည်။

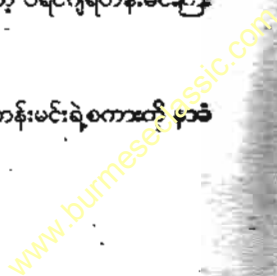
“မင်းက တောင်ပိုင်းကလာတဲ့ မျက်နှာဖြူ လူရိုင်းတွေအကြောင်း အသင့် အတင့်သိနေသူအနေနဲ့ ဘယ်လိုထင်သလဲ။ ‘ပုပ်’လို့ခေါ်တဲ့ ပရင်ဂျီရဟန်းမင်းကြီး အမိန့်ကို အားလုံးက နာခံမယ်ထင်သလား”

“နာခံလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ် သခင်ကြီး”

“ခရစ်ယာန် (ပရင်ဂျီ) ဘာသာဝင်အားလုံးက ရဟန်းမင်းရဲ့စကားကို မှာခံ ကြမယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး”

“ဒီ ဂျပန်ပြည်မှာရှိတဲ့ ခရစ်ယာန်တွေကတော့”

“သူတို့လည်း နာခံကြမှာပဲ”

“ခါဖြင့် အဲဒီ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးဟာ ငါတို့ ဂျပန်ပြည်နားကို မလာရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

တိုရာနာဂါက ပြောနေစဉ် ဗုဒ္ဓဘာသာ သီလရှင်အသွင် ဝတ်ဆင်ထားသူ အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတစ်ဦး ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

သူမနှင့်အတူ မီးခိုးရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် ဆာမူရိုင်းလေးဦးလည်း လိုက်လာလေသည်။

အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဆာမူရိုင်းများက ရပ်လိုက်ပြီး သီလရှင် အဘွားကြီးတစ်ဦးသာ ရှေ့တိုးလာလေသည်။

အားလုံးက ဂျပန်လူမျိုးတို့ ယဉ်ကျေးမှုမလေ့အတိုင်း ဦးညွတ် အလေးပြု လိုက်ကြစဉ် မျက်နှာဖြူဂျပန်ကလည်း အလားတူလိုက်၍ အလေးပြုသည်ကို တိုရာနာဂါက သတိပြုမိလေသည်။

ဤသူကား အတုယူလွယ်၊ တတ်လွယ်သူပါတကားဟုလည်း စိတ်ထဲမှတ်ချက်ချလိုက်မိလေသည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် မျက်နှာဖြူလူရိုင်း သင်္ဘောသား အား မေးမြန်းချင်သည့် မေးခွန်းတွေ ထောင်ချီ၍ ရှိနေသည်။ သို့သော် အချိန်မမဟုတ်သေး၍ ပြည်းပြည်းချင်းမေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဝင်လာသူ အမျိုးသမီးကြီးထိုင်ရန်အတွက် ကီရိက ဖျာပျာသလဲ ကျွဲတစ်ခု ချပေးရာ အဘွားကြီးက . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကီရိဆန်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီး၏အမည်မှာ ယိုဒိုတိုဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သူ အာဏာပိုင်တိုက်ကိုကြီး၏နော်ဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းသည်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သူမသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ သီလရှင်တစ်ဦးအဖြစ်နေခဲ့သည်။

“အခုလိုလာပြီး တိုရာနာဂါသခင်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ ထောင်ပန်ပါတယ်”

အဘွားကြီးက စကားစ ပြောရာ တိုရာနာဂါကလည်း . . .

“ယိုဒိုတိုဆားမား အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီလာရင် ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး။ အမြဲတမ်းခရီးဦးကြိုပြုပါတယ်ခင်ဗျား”

ဟု ရည်မှန်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တိုရာနာဂါသခင်”

အဘွားကြီးက ပြောရင်းနှင့် ဂျပန်ရှိရာဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာပဲပြောပြော အခု တိုရာနာဂါတို့ အလုပ်များနေချိန်မှာလာတဲ့အတွက် အနှောင့်အယှက်တော့ မြစ်တာပါပဲ။ အရေးထဲ ကျုပ်ရဲ့ မျက်လုံးက ကြာလေဆိုးလာလေပဲ။ အခု ရောက်နေတာ (ဂျပန်ဘက်လှည့်၍) မျက်နှာဖြူ လူရိုင်းတစ်ယောက် ဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ သိနေတဲ့ စကားပြန် ဆူကူဆန်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ။ သူက မျက်နှာဖြူလူရိုင်းအသစ် တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဪ ဟုတ်လား”

အဘွားကြီးသည် ဂျပန်၏အနီးသို့ တိုးလာကြည့်ရင်း . . .

“သူ့ကိုပြောလိုက်ပါကွယ်။ ကျုပ်က မျက်စိခွဲပြီး ကောင်းကောင်းမမြင်ရဘူးလို့”

ဟု ဆက်ပြောလေသည်။

မာရီကိုသည် ဘာသာပြန်ပြောပြီးနောက် အဘွားကြီးအား ပြန်မြေ့လေသည်။

“ယိုဒိုကိုဆားမားရှင့်၊ သူကပြောပါတယ်။ သူတို့တိုင်းပြည်မှာလည်း မျက်စိ ခွဲပြီး အဝေးကိုမမြင်ရတဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ ရှိပါတယ်တဲ့။ အဲဒီလူမျိုးတွေက မျက်မှန်တပ်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ဆီကော မျက်မှန်မရှိဘူးလား။ ကျွန်မက တောင်ပိုင်း အလာတဲ့ မျက်နှာဖြူတွေဆီကတစ်ဆင့် မျက်မှန်များရလို့ တချို့က တပ်ကြတဲ့အကြောင်းပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်”

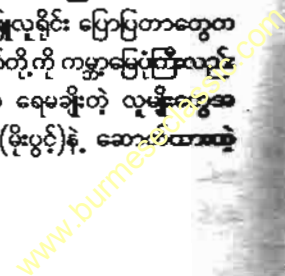
ပြောရင်းနှင့် အဘွားကြီးသည် တိုရာနာဂါဘေးနားရှိ သူငယ်အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ ချစ်သား၊ အမေကြီးက သားကို လိုက်ရှာနေတာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူတို့ထုံးစံအတိုင်း ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်သည်။ သူငယ် ယေမှန်ကလည်း ပြီး၍ပြန်နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေကြီး။ ဒီမျက်နှာဖြူလူရိုင်း ပြောပြတာတွေက အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလှပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို ကမ္ဘာမြေပုံကြီးလည်း ချီးမြှင့်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ ရေမချိုးတဲ့ လူမျိုးတွေအကြောင်းလည်း ပြောပြသေးတယ်။ အဲဒီလူတွေက စနိုး(မီးပွင့်)နဲ့ ဆေးယိုထားတဲ့ ဆိပ်ကလေးတွေမှာနေသတဲ့”

အဘွားကြီးကမူ မျက်နှာဖြူလူရိုင်းများအပေါ် ကြည်ဖြူလိုလားပုံမရချေ။
 “သူတို့လို မျက်နှာဖြူလူရိုင်းတွေ အမေတို့ဆီကို အလာနည်းလေကောင်း
 လေပဲ။ သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က မခံနိုင်အောင် နှစ်စော်နေတယ်။ သားရဲ့ဖခင် တိုက်ထိ
 ကြီးက ဘာကြောင့်များ မျက်နှာဖြူတွေကို လက်ခံဆက်ဆံခဲ့တယ်မသိဘူး။ အမှေ့သား
 ကတော့ ကံကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုသင်ပြမယ့် ဆရာသမားကောင်း ရှိသေးတယ်။
 တိုရာနာဂါ သခင်ဟာဆိုရင် ဂျပန်အင်ပိုင်ယာတစ်ခုလုံးမှာ အလွန် စိတ်ရှည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 တစ်ဦးပဲကွယ်”

ထိုစကားကို တိုရာနာဂါကိုယ်တိုင်က ဝင်ထောက်ခံလေသည်။
 “ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ရှည်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။
 ခေါင်းဆောင်လုပ်မယ့်လူဆိုရင် စိတ်ရှည်လို့ကို မဖြစ်ဘူး။ နောက်ပြီး ခေါင်းဆောင်
 ကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ဗဟုသုတလိုလားရတယ်။ ရှာဖွေရတယ်။ ဗဟုသုတပြည့်
 ဖို့ကလည်း ရေမြေရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးကလာတဲ့လူတွေဆီက လေ့လာရတယ်”

“မှန်ပါတယ်။ ဦးဇိုးတော်ခင်ဗျား။ ဒီ...ယ် မေမေကြီး တိုရာနာဂါသခင်
 ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

ယေမွန်ခေါ် သူငယ်က မိခင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ချစ်သား။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါ...မယ် မေမေကြီးက ဒီနဲ့
 တစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီကိစ္စမျိုးအတွက် ခေါင်းမရှုပ်ရတာ ကံကောင်းတယ်
 ကိုင်း... မေမေကြီး ဒီကိုလာတာ ချစ်သား(ကွမ်းပါကျ)ကို လာခေါ်တာပါ။ စားသောက်
 ဖို့နဲ့ သင်ခန်းစာလေ့ကျက်ဖို့ နောက်ကျနေပြီ”

“ကျွန်တော်က ကျောင်းသင်ခန်းစာတွေ ရေးမှတ်ရတာ စိတ်ပျက်တယ်။
 ကျွန်တော် ရေသွားကူးမယ့် စိတ်တူးထားပါတယ်”

ယေမွန်ကပြောလိုက်သည်တွင် တိုရာနာဂါကလည်း သူ၏ သဘောထားကို
 ပြောလေသည်။

“ဦးဇိုးတော်ကိုယ်တိုင်လည်း ငယ်စဉ်က သင်ခန်းစာတွေလေ့ကျက်ရတာကို
 မုန်းတာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဦးဇိုးတော်ဟာ အသက်နှစ်ဆယ်ရှိနေပြီမို့ စစ်ကြော်
 ကိုလည်း စစ်တိုက်ထွက်ခဲ့ရသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် စာသင်ဖို့ကလည်း အရေးကြီး
 တော့ စစ်တိုက်တာတို့ ခဏရပ်ပြီး ကျောင်းပြန်တတ်ခဲ့ရတယ်”

“ဟင်... ဦးဇိုးတော်က ကျောင်းကထွက်ခဲ့ပြီးကာမှ ကျောင်းပြန်တတ်
 တယ်ဆိုတော့ အလွန်ဆိုးတာပဲ”

“ဒီလိုလည်း သဘောမထားသင့်ဘူး။ ယေမွန်ဆားမား ခေါင်းဆောင်
 ကောင်းတစ်ဦးဆိုတာ စာတတ်ဖို့လိုတယ်။ အထူးသဖြင့် တူတော်မောင်လို ကွမ်းပါကျ
 တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူများထက် ပိုပြီး စာတတ်ထားသင့်တယ်။ တိုက်ကိုနေရာ
 ဆက်ခံမယ့်လူက စာကောင်းကောင်းတတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆက်သွယ်နိုင်သေး

ဒိုင်မိယိုနယ်စားကြီးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ရင်လည်း စာတောင်းကောင်းနေတတ်ပုံဖြစ်
 မယ်။ ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ ဒီလိုပဲခက်ခဲတဲ့ အလုပ်တွေလုပ်ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးဇိုးတော်ခင်ဗျား။ ကွမ်းပါကျ လုပ်ရတာလည်း မလွယ်လှပါ
 တလား။ ကျွန်တော်တော့ ဦးဇိုးတော်လို အသက်နှစ်ဆယ်ရောက်မှ ကျောင်းပြန်မ
 တတ်ခွင့်ဘူး။ အခုကတည်းက ကျောင်းစာတွေ သင်ထားလိုက်တာကောင်းမယ်”

သူငယ် ယေမွန်က ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် အားလုံးက ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူ
 မိကြလေသည်။

“ချစ်သားက တယ်ပြီး အမြော်အမြင်ရှိတာပဲ”
 ယိုဒိုကိုက ပြောလိုက်သည်။

အဘွားကြီး ယခုလာခြင်းသည် သူငယ်ယေမွန်အား ခေါ်ရန်လာခြင်း ဖြစ်
 ကြောင်းနှင့် အဘွားကြီးကို မိမိ၏ရန်သူအိမ်ထဲက စေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို
 တိုရာနာဂါက ကောင်းစွာသိပေသည်။

တိုရာနာဂါသည် သူငယ်ယေမွန်အား ခေါ်ထားလိုက်ခြင်းမှာ ရန်သူအိမ်ထဲ
 အား တမင်သက်သက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူငယ်အား
 မျက်နှာဖြူရေကြောင်းပြမှုကို ပြလို၍လည်း ဖြစ်သည်။

အဘွားကြီး ယိုဒိုကိုသည် အသက်အရွယ်ကြီးသလောက် ဉာဏ်များသူ
 လည်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က သူမအပြန်တွင် တိုရာနာဂါတတွဲ၍ လိုက်ဖို့စဉ် ဘေးလူများ
 ကြွားလောက်သောနေရာသို့ ရောက်လျှင် ယိုဒိုကိုက တိုရာနာဂါအား သွေးထိုးပေး
 သည့်စကား ပြောလေသည်။

“တိုရာနာဂါသခင်က တယ်ပြီးလက်နှေးတာကိုး။ အမြန်ဆုံးအာဏာရ
 အောင်လုပ်ပြီး နွှဲဂန်းဘွဲ့ကို ခံယူစမ်းပါ”

“ဒီစကားမျိုးကို မပြောစေချင်ပါဘူး။ ဒါဟာ နိုင်ငံတော်ကို သစ္စာဖောက်တဲ့
 သဘောပဲဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကလည်း နွှဲဂန်းဘွဲ့ကို ခံယူဖို့ မမျှော်လင့်
 ပါဘူး”

တိုရာနာဂါက စကားကို အလိမ္မာနှင့်ပြောလိုက်သော်လည်း အဘွားကြီးက
 အလျော့မပေးဘဲ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ သခင်။ နွှဲဂန်းဘွဲ့ကို အမြန်ရအောင် ယူလိုက်စမ်းပါ။
 ပြီးတော့ သားလေး ယေမွန်ကို သခင်ရဲ့ နွှဲဂန်းနေရာ ဆက်ခံမယ့် အမှေ့အဖြစ်
 ဆက်မှတ်ကြေညာလိုက်ပေါ့။ ဒီကလေးရဲ့ သွေးဆက်အရ ဖူဂျီမိတို မြို့နယ်ကြီးက
 တိုလည်း သခင်အသိသားပဲ မဟုတ်ပါလား။”

“ဟာ... မဟုတ်တာဘဲ။ ဒါကိုတခြား ဒိုင်မိယို နယ်စားတွေက လက်ခံပေး
 လား။ နေနက်မျိုးနွယ်ဖြစ်တဲ့ စကရာဇ်မင်းမြတ်ကတော့ သဘောတူနိုင်ပါ့မလား”

“တိုရာနာဂါသခင်က အရင်ဆုံး နွိုးဂန်းဖြစ်လာရင် လက်ခံမှာသေချာတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်နဲ့တကွ လေဒီအိုချီကာ တို့ကလည်း ထောက်ခံအားပေးပါမယ်”

(မှတ်ချက်။ ။ ဤနေရာတွင် ‘လေဒီအိုချီကာ’ အမည်ရှိ အမျိုးသမီးနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် ရှင်းပြရန်လိုပါသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် မျိုးရိုးအားဖြင့် ‘ဗူဂျီမိုတို’နှင့် ‘မီဒီဂါရာ’ မိသားစုနှစ်ခုမှ ပေါင်းစပ်ဆင်းသက်လာ၍ ‘သွေးဆက်’ အလွန်သန့်သူဖြစ်သည်။ အာဏာအုပ်စိုးသူ မျိုးရိုးဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်က လှပကြော့ရှင်းသလောက် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပြင်းထန်သူဖြစ်သည်။ အလွန်ရက်စက်ပြီး ဉာဏ်များသူဟုလည်း အများက သိကြသည်။ သူမကို အိပ်ရာထဲ အတူအိပ်နေရချိန်မှာပင် စိတ်မချရဟု ဂျပန်အမျိုးသားများ ထောက်တွင် ပြောလေ့ရှိကြသည်။ သို့သော် မျိုးရိုးအဆင့်အတန်းနှင့် ဩဇာကြီးစွာမူကြောင့် အလွန်အရေးပါသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်နေလေသည်။)

အဘွားကြီး ယိုဒီကိုက စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါအား လေဒီအိုချီကာနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုက်ရန်လည်း တိုက်တွန်းပြန်သည်။ သို့သော် တိုရာနာဂါအနေဖြင့် အလွန်လေးနက်စွာ စဉ်းစားချိန်ဆရလေသည်။

အိုချီကာသည် အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ကပင် အာဏာရှင် တိုက်ထံကြီးအပေါ် ဩဇာဉာဏ်ခံခဲ့သည်။ တိုက်ကိုကြီးက သူမအား တရားဝင်ကောင်မဲ့ခံခဲ့သည်။ အိုချီကာသည် တိုက်ကိုကြီးနှင့် သားနှစ်ယောက်မွေးဖွားခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တိုရာနာဂါသည် လေဒီအိုချီကာအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းမပြုရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အဘွားကြီး ယိုဒီကိုအား စကားလှအောင် ပြော၍ ငြင်းဆော်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၉)

အလွန်မှောင်မိုက်သောည ဖြစ်လေသည်။ လရောင် ကြယ်ရောင်များ အလျဉ်းမရှိသဖြင့် ရွှေသို့ကြည့်လိုက်လျှင် ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းကျော်၍ မမြင်နိုင်ဘဲ အမှောင်ထုသာ အတိပြီးသောည ဖြစ်သည်။

ည၏အမှောင်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံ တစ်ကိုယ်လုံး ဝတ်ဆင်ထားသူလူသတ်သမားသည် နံရံကိုကျော်၍ ပန်းခြံတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ လူပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မဟုတ်။ ခပ်ပိန်ပိန်သေးသေးဖြစ်ပြီး လမ်းလျှောက်လျှင် ခြေသံမကြားအောင် လျှောက်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ပန်းခြံထဲ ရောက်သည်နှင့် ထိုလူသည် ခေတ္တရပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အတိအကျကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရပ်နေရာမှ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာတွင် အညိုရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံဝတ်လက်နက်ကိုင် ဆာမူရိုင်း နှစ်ဦးက တံခါးမကြီးအဝတွင် ကင်းစောင့်နေကြသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဝတ်စုံနက်နှင့် လူသတ်သမားသည် သံချိတ်တစ်ခုတပ်ဆင်ထားသော ခြေကြိုးတစ်ချောင်းကို အတွင်းနံရံ၏ ထိပ်ဖျားသို့လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ သံချိတ်တစ်ခုထိပ်တစ်နေရာတွင် ချိတ်မိသွားလျှင် လူသတ်သမားသည် ပိုးကြိုးကိုတွယ်၍ ထက်သွားလေသည်။

နံရံထိပ်ပေါ် ရောက်မှ ပိုးကြိုးကို ပြန်ဖြုတ်သိမ်းပြီး သူသည် လျင်မြန်စွာ ခြေစွာ အောက်သို့ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ချက်ချင်းလီပင် သူသည် အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ လူသွားကြော်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ဖယောင်းတိုင် ရှားထွန်းထားသော

မီးရောင်၌ လူသူသွားလာလှုပ်ရှားမှု အလျဉ်းမရှိကြောင်းတွေ့ရလေသည်။
ညဘက် တာဝန်ကျ လက်နက်ကိုင်အစောင့်များက အဆောက်အအုံ၏
ထောင့်လေးဖက်တွင်သာရှိကြရာ လူသတ်သမား ဝင်ရောက်လာသည်ကို မသိလိုက်
ကြချေ။

သို့သော် ထောင့်လေးထောင့်မှ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များသည် ခုံဖန်ခုံ
စင်္ကြံအတိုင်းဖြတ်လျှောက်ပြီး တင်းလှည့်လေ့ ရှိကြသည်။

လူသတ်သမားသည် ရွှေသို့ဆက်လျှောက်သွားမည်ပြုစဉ် အညှိရောင်
ဆာမူခိုင်းနှစ်ဦး ဖြတ်လျှောက်လာသဖြင့် ကယုကရာ မှောင်ရိပ်ကျနေသော သူ့ခုံ
တစ်နေရာသို့ အသာဝင်ပြီး ပုန်းနေလိုက်သည်။

ဆာမူခိုင်းများ ဖြတ်လျှောက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားတော့မှ
လူသတ်သမားသည် ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာလေသည်။

သူစိတ်ဝင်စားသောနေရာကား အဆောက်အအုံ၏တစ်ဖက်အချိန်
တံခါးမကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ထိုတံခါးမကြီး၏ အဝတွင် ဆာမူခိုင်းတစ်ဦးသည် တင်ဖျဉ်
ထိုင်၍ စောင့်နေလေသည်။ အိပ်ငိုက်ဟန်ဖြင့် မကြာခဏသမ်းနေသော ဆာမူခိုင်း
သည် အခန်းနံရံကို ဝိုရင်း ခုံဖန်ခုံပါ မျက်လုံးမှိုတ်နေတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်
အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူသတ်သမားက ခြေသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ်လာသည်။
ဆာမူခိုင်းခရာ မသိရွာချေ။

လူသတ်သမားသည် အိပ်ငိုက်နေသူ ဆာမူခိုင်းအနီးသို့ရောက်လျှင် အလျှင်
ခိုင်သော ပိုးကြီးကို ကွင်းလုပ်၍ ခေါင်းပေါ်မှ စွပ်ချလိုက်ပြီး လျှင်မြန်စွာ တအား
ဆွဲလိုက်သည်။ ပိုးကြီးက လည်ပင်းကိုညစ်၍ ကြီးဆွဲချခံရသလို ဖြစ်ကာ ဆာမူခိုင်း
ကယောင်ကတမ်းလက်ဖြင့် ပိုးကြီးကွင်းကို ဆွဲဖြုတ်ရန် ကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော်
အသက်ရှု၍ မရတော့သဖြင့် လက်ချောင်းများ၌ အားမရှိတော့ချေ။ ထိုအချိန်
လူသတ်သမားက အသင့်ပါလာသော ဓားမြှောင်ဖြင့် တစ်ချက်ထိုးစိုက် လိုက်ရာ
ဆာမူခိုင်းသည် လုံးဝငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

လူသတ်သမားသည် တံခါးကို အသာဖွင့်၍ အတွင်းသို့ဝင်လိုက်သည်။
အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုဖြစ်ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ထပ်ဝင်ရန် နောက်ထပ်
အတွင်းတံခါးရှိနေသေးသည်။ အတွင်းတံခါးသည် လက်နက်ကိုင် အစောင့်မရှိ
လူသတ်သမားသည် အပြင်ဘက်မှ ဆာမူခိုင်း၏ အလောင်းကို အတွင်း
ဆွဲသွင်းပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အတွင်းတံခါးနှစ်ခုရှိရာ လူသတ်သမားသည် လက်ဝဲဘက်တံခါးကို ခွေး
အသာလက်ဖြင့် ခေါက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ သူ၏လက်တစ်ဖက်တွင် ဓားမြှောင်
ကိုင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် ထိုညအဖို့ သတ်မှတ်ထားသော စကားဝှက်ကို ပြောရာ

အနေကြီးလေရာ ယင်းအတွက်လည်း လူသတ်သမားက အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်သည်။
“ရှိုးရာကာဂါ ဇကုရင်မင်ဒ်မြတ် လက်ထက်တော်အခါက”
စကားဝှက်၏ ပထမပိုင်းကို လူသတ်သမားက မှန်ကန်တိကျစွာ ရွတ်ဆို
လိုက်သည်။

အတွင်းဘက်မှလည်း စကားဝှက်၏ ဒုတိယပိုင်းဖြစ်သော...
“အိရာကူရီအမည်ရှိ ပညာရှိတစ်ဦး ရှိ၏”

ဟု ပြန်ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ထိုလူသည် သုံးဆယ့်တစ်အုပ်မြောက် သုတ္တန်ကို ရေးသားခဲ့၏”

စကားဝှက်၏ အဆုံးသတ် ဝါကျကို လူသတ်သမားက ရွတ်ဆိုလိုက်ပြီး

နောက် သူကပင် ဆက်လက်၍...
“ထိုရာနာဂါသခင်ကြီးရဲ့ အနေကြီးတဲ့ သဝဏ်လွှာတွေ ပါလာပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် တံခါးပွင့်လာရာ လူသတ်သမားသည် ဓားမြှောင်ကို အသင့်

တိုင်လျက် အတင်းခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ဓားမြှောင်၏ ခွန်ထက်သော ထိပ်ဖျားသည် ရှေ့ဆုံးမှဆာမူခိုင်း၏လည်မျို

တည့်တည့်သို့ စိုက်ဝင်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် လူသတ်သမားက ဓားကို လျှင်မြန်ကျွမ်း

ကျွတ်စွာ ပြန်ဆွဲထုတ်ရင်း တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဒုတိယဆာမူခိုင်းအား ထိုးသတ်လိုက်

ပြန်သည်။

ဆာမူခိုင်း နှစ်ဦးစလုံး အသတ်ပျောက်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်နေ

လေသည်။ လူသတ်သမားသည် အတွင်းဘက်သို့ ဆက်ဝင်သွားရာ ယာယီ ထရံကဲ့သို့

ဖြစ်နေသော သစ်သားလိုက်ကာတစ်ခု ပွင့်လာပြီး ဂျပန်အမျိုးသမီး ကီရီသည် လင်

ဇနီး တစ်ခုကိုင်လျက် ထွက်လာလေသည်။

သူမသည် လူသတ်သမားကိုမြင်ပြီး အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ကာ

လှုပ်မရှား ကြောင်ပြီး ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

လင်ဇနီးတွင်ကား လက်ဖက်ရည်ပန်းတန် နှစ်လုံး ခရားတစ်ခုနှင့် စားစရာ

များ ရှိလေသည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်အကြာတွင် ကီရီသည် လက်ဖက်ရည်လင်ဇနီးကို

ရွတ်တရက် လွှတ်ချလိုက်ပြီး သူမ၏ကီရီနီ အကျီအတွင်းသို့ လျှင်မြန်စွာ လက်နှိတ်၍

ဓားမြှောင်တစ်လက် ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

လူသတ်သမားသည် လျှင်မြန်ပေါ့ပါးစွာ ထောင့်တစ်နေရာသို့ ပြေးလှမ်း

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တံခါးတစ်ခု ပွင့်လာပြီး ဆာမူခိုင်းတစ်ဦးက အိပ်ချင်နေသောအခါ

ခေါင်းဖြူကြည့်လေသည်။
ထိုအချိန်၌ ကီရီသည် ရုတ်တရက်သတ်ချပြီး ဟစ်အော်လေရာ ထူးသော်

သမားလည်း ဝကြီ၏ တစ်ဖက်အစွန်ရှိ မှောင်နေသော နေရာသို့ ခြေကုန်သုတ်ဖြောင့် သွားလေသည်။ သူသည် မှောင်ထဲတွင် ကြိုတင်သိထားသော တံခါးပေါက်ကို ယစ်ဖြင့် လိုက်စမ်းနေသည်။

မကြာမီ တံခါးကိုစမ်းမိသဖြင့် အသာဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး အခန်းတွင်းရှိ ဝှမ်းတစ်ဖွေရာဖြင့် အိပ်နေသူလူတစ်ယောက်အား ဓားမြှောင်ဖြင့် အတင်းပြေးဝင်ထိုးစိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် သံမဏိကဲ့သို့ ခိုင်မာသောလက်တစ်ဖက်က သူ၏ဓားမြှောင်ကိုင်းလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းညှစ်ထားလိုက်သဖြင့် လူသတ်သမားသည် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ တစ်ဖန် လက်ကို အတင်းရုန်း၍ နောက်ထပ် ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးရန်ကြံပါသော်လည်း အခန်းထဲမှလူက လျှပ်တစ်ပြက် လျှင်မြန်စွာ တဖက်သို့ တိမ်းရှောင်ရင်း ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် လူသတ်သမား၏ ဆီးစပ်နေရာသို့ ပိတ်ကန်လိုက်သည်။

လူသတ်သမားသည် ပြင်းစွာနာကျင်လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားချိန်တွင် သူ့ဓားမြှောင်ဖြင့်ထိုးရန် ကြံခဲ့သူ အခန်းတွင်းမှလူက ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရှောင်ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

စောစောက ကီရီ၏ ဟစ်အော်သံကြောင့် အားလုံးနိုးလာကြပြီး ဖြစ်၍ နာဂါကိုယ်တိုင် ဆာမူရိုင်းများခြံရံလျက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

လူသတ်သမားက ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးသတ်ရန် ကြံခဲ့သူ အခန်းတွင်းသို့ အိပ်နေရာမှ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ တိမ်းရှောင်ပြီး ခုခံရင်း လူသတ်သမားအား လဲကျအောင် ခြေဖြင့်ကန်ကျောက်လိုက်သူကား အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ရေကြောင်းပြုစုဖွဲ့စည်းပင် ဖြစ်လေသည်။

နာဂါသည် သူ၏ဓားရှည်ကြီးကို ကိုင်မြှောက်လျက် လူသတ်သမားနှင့် ဖွန်တို့အကြားတွင် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... လက်နက်ချလိုက်စမ်း”

နာဂါက ခပ်ထန်ထန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

လူသတ်သမားသည် လက်နက်ချ အညံ့ခံတော့မယောင်လုပ်ပြီးမှ ဓားမြှောင်ဖြင့် သူ၏လည်ပင်းကို ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ အဖမ်းမခံဘဲ သူ့ကိုယ်သူ သတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်၍ မသေမရှင်ဖြစ်ကာ လဲကျသွားစဉ် နာဂါသည် သူ၏ဓားရှည်ဖြင့် တစ်ချက်ခုတ်ပိုင်းလိုက်ရာ လူသတ်သမား၏ ဦးခေါင်းသည် တိမ်းပြတ်ထွက်သွားတော့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ထားသည့်ပြင် မျက်နှာကိုပါ အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသဖြင့် နာဂါသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိလိုသဖြင့် ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ကောက်ယူပြီး မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

လူသတ်သမား၏ မျက်နှာက သာမန်သူလိုလိုဖြစ်ပြီး ဆံပင်ကိုမူ ဆာမူရိုင်းကဲ့သို့

ရိုင်းများလို အရှည်ထားပြီး ထိပ်နားတွင် ထုံးထားသည်။

“သူ့ကို ဘယ်သူသိကြသလဲ”

နာဂါက သူ၏လူများအား လှမ်းမေးရာ မည်သူကမှ မဖြေကြေချေ။ နာဂါသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် လူသတ်သမား၏ အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဆွဲချွတ်ပြီး ညာဘက်လက်မောင်းကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။ လက်မောင်း၏ အရင်းတစ်နေရာတွင် ထိုးကွင်းမင်ကြောင်လို ဆေးထိုးထားသော အရုပ်တစ်ရုပ်တွေ့ရလေသည်။

ဤတွင် နာဂါ၏မျက်နှာသည် ခက်ထန်တင်းမာလာလေသည်။

“အခုအချိန်ပိုင်းမှာ ကင်းတပ်မှူးတာဝန်ကျတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ သခင်”

တာဝန်ကျသူ ဆာမူရိုင်းက ရှိသေစွာ ဦးညွတ်၍ ပြောသည်တွင် နာဂါသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ဓားရှည်ကို ကိုင်မြှောက်လျက် ထိုလူဆီသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

ဇူပန် ဆာမူရိုင်းတို့၏ အစဉ်အလာအရ ထိုလူသည် သူ့တာဝန်ကျချိန်တွင် ဤသို့ဖြစ်ခြင်းကို အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံသည့်အနေဖြင့် နာဂါ၏ ဓားချက်ကို လုံးဝရှောင်တိမ်းရန် မကြိုးစားချေ။

ဘေးမှ တစုံတသြ ကြည့်နေသူ ဖွန်အနေဖြင့် နာဂါ၏ ဓားရှည်ဝင်းခနဲ လက်သွားသလို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ကင်းမှူး ဆာမူရိုင်း၏ ဦးခေါင်း ပြတ်ထွက်ကာ ဆီခဲသွားသည်ကိုသာ မြင်ရလေသည်။

“ဟေ့... ဟာယာဘုဆာ၊ အခုအချိန်တာဝန်ကျတဲ့ ဆာမူရိုင်းတွေအားလုံး အပြင်ဘက်က မြေကွက်လပ်မှာ သွားတန်းစီနေကြဖို့ ပြောလိုက်။ နောက်တစ်ချိန် ဆင်းတာဝန်ကျမယ့်လူတွေကို နှစ်ဆတိုးပြီး ချထားလိုက်။ ဒီအလောင်းကိုလည်း မယ်ရှားပစ်လိုက်ကြ။ နောက်ပြီး...”

နာဂါသည် အမိန့်ပေးနေရင်းက အနားသို့ရောက်လာသူ ကီရီကိုမြင်ပြီး တားကို ဖြတ်လိုက်သည်။

ကီရီ၏ လက်တွင် ဓားရှည်ကိုင်ထားလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

သူမသည် သေနေသော လူသတ်သမားကို ကြည့်ပြီး... .

“အန်ဂျင်ဆန် တစ်ယောက် ဘာမှမထိခိုက်သွားဘူးလားဟင်... .”

ဟု မေးလိုက်သည်။

နာဂါသည် သူ့အထက်များစွာ အရပ်မြင့်သော ဖွန်ကို မော်ပြီးလိုက်သည်။ နာဂါကိုယ်တွင် သွေးစသွေးနု လုံးဝမမြင်ရသဖြင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရဟန် မတွေ့ချေ။ သူ့ခြားသည်ကား ဖွန်၏မျက်နှာ အနည်းငယ် ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေသည့် ဝှမ်းပြောက်ရွဲတုန်လှုပ်ခြင်း လုံးဝမရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု နာဂါ၏ စိတ်ထဲမှ တွေ့ရသည်။

“ပိုင်းလော့ကြီးခင်ဗျား အနာတရ ဖြစ်သွားပါသေးသလား”

နာဂါက ဂျပန်လိုမေးရာ ဂျွန်က သူ့နားမလည်ကြောင်း ခေါင်းခါပြောနေသည်။

နာဂါသည် ဂျွန်၏ကိမိန့်အတိုင်း ဆွဲချက်၍ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဒဏ်ရာရှိနေစစ်ဆေးကြည့်လေသည်။

သည်တော့မှ ဂျွန်လည်း သဘောပေါက်သွားတာ... .

“ကျုပ် ဒဏ်ရာမရပါဘူး”

ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

နာဂါလည်း ကိရိဘက်သို့လှည့်၍... .

“သူ ဒဏ်ရာမရပါဘူး”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဂျွန်က လူသတ်သမား၏ အလောင်းကို ညွှန်ပြရင်း... . တစ်စုံတစ်ခု ပြောပြန်ရာ နာဂါသည် နားမလည်သဖြင့်... .

“အန်ဂျင်ဆန်... . ဝါကာရိမတ်ဆင်း”

ဟု နားမလည်ကြောင်း ဂျပန်လို ပြောပြီးမှ သူ၏ တပည့်တစ်ဦးအား... .

“ဟေ့... . အန်ဂျင်ဆန်အတွက် စားစရာ သောက်စရာတွေ ယူပေးလိုက်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီလူသတ်သမားကိုယ်မှာ အယူသည် အကြမ်းဖက်သမားအဖွဲ့ရဲ့ အဖွဲ့

အသား စာထိုးထားသလား”

ကိရိဘက်မေးရာ နာဂါက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တကယ်ဆိုးတဲ့ လူတွေပဲ။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ”

“မှန်ပါတယ်... . ကိရိဆန်”

ဤသို့ပြောပြီး နာဂါသည် ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးအား... .

“ဟေ့... . လူသတ်ကောင်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို ယူပြီး ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

ဟု ပြောပြီးထွက်သွားလေသည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူနှင့်စကားပြောနေသည်။

“ဒီလူက ‘ရိုင်း’ လူတန်းစား ဖြစ်နေတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ စုံစမ်းရမယ်မထင်ဘူး”

“မှန်ပါတယ် သခင်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ အိရိုဂိုရဲ့ စနက်ပုံ ဖြစ်ရမယ်။ သူဟာ ဘယ်လောက်စိတ်ထားယုတ်မာတယ်ဆိုတာသာ ကြည့်ပါတော့။ ဒါကြောင့် သခင်ကသာ အမိန့်ပေးပါ။ ကျုပ်တို့တပ်တွေအားလုံး အမြန်ဆင့်ခေါ်ပြီး အပြတ်ရှင်းလိုက်ပါမယ်”

“နေဦး။ ဒါကို ကျုပ်ခွင့်မပြုနိုင်သေးဘူး။ ဒါထက်... . မျက်နှာဖြူအန်ဂျင်ဆန် ဘာမှထိခိုက်ဒဏ်ရာမရဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ် သခင်”

“ဟိရိုမတ်ဆူ... . ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲပြီး လူသတ်သမား ဝင်လာတဲ့အချိန်က တာဝန်ကျ အစောင့်တွေ အားလုံးကို အရေးယူရမယ်။ သူတို့ကို ရာထူးအဆင့်လျှော့ချလိုက်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေခွင့်(ဆေပူကျ)လုပ်ခွင့် မပေးဘူးလို့လည်း ကြေညာလိုက်။ ဒီကောင်တွေဟာ အရှက်တကွဲနဲ့ နေကြရမယ်။ သေသွားတဲ့အစောင့်တွေရဲ့ အလောင်းတွေကိုတော့ တရားခံတွေကွပ်မျက်တဲ့တွင်းကို ယူသွားပြီး ခွေးစာကျွေးလိုက်”

ဤသို့အမိန့်ပေးပြီးနောက် တိုရာနာဂါသည် သူ၏သားနာဂါအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ယမန်နေ့ညနေတပင် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖတ်ဘုရင် အိရိုဂိုက နာဂါအား ခြိမ်းခြောက်နေကြောင်း သတင်းတစ်ရပ်ကို နာဂိုယာမြို့ရှိ ရှိရီဘုရားကျောင်းမှ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုသတင်းကြောင့် တိုရာနာဂါသည် သူ့သား နာဂါအား လုံခြုံစိတ်ချရသောနေရာတွင် အမြဲနေရန်နှင့် လက်နက်ကိုင်အစောင့်များ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေရောညပါ ချထားရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကိရိဘက်အောင် မိမိတို့နှင့် ပတ်သက်သော အမျိုးသမီးများအတွက်လည်း အထူးလုံခြုံရေးအစောင့်များ ချထားပေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်ခဲ့သည်။

ဘုရားကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးက သတင်းသဝဏ်လွှာပေးပို့လိုက်ရာတွင် အိရိုဂို၏မိခင်ကြီးအား အမြန်ဆုံး ပြန်လွှတ်သင့်ကြောင်း၊ ယင်းအကြောင်းကြောင့် တိုရာနာဂါ၏ သားတစ်ဦးအား အန္တရာယ် ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း အကြံပေးချက်ပါရှိခဲ့သည်။ မိမိ၏သားပင် ဖြစ်လင့်ကစား ပြောစရာရှိတာကို ပြောမှဖြစ်မည်ဟု နာဂါနှင့်ပတ်သက်၍ တိုရာနာဂါက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“တိုရာနာဂါဆန်... . လူသတ်သမား ဝင်လာနိုင်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်းလည်းတာဝန်ရှိတယ်။ ဆာမူရိုင်းမှန်သမျှ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဆူနှစ်စဉ်ရနေတဲ့ အခွန်တွေ တစ်ဝက်တိတိလျှော့ပြီး ဒဏ်ပေးလိုက်တယ်”

တိုရာနာဂါက မျက်နှာထားတင်းတင်းပင် ပြောလိုက်ရာ နာဂါထည်းပေးသည့်အပြစ်ဒဏ်က နည်းလွန်းသဖြင့် အံ့ဩမိလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ သခင်၊ တစ်ခုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်
ရာထူးအဆင့် လျှော့ချသင့်ပါတယ်။ အခုကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လုံးလုံးတာဝန်ရှိတဲ့
အတွက် အလွန်ရှက်စရာလည်း ကောင်းပါတယ်”

နာဂါက ဤသို့ပြောသော်လည်း တို့ရာနာဂါသည် မျက်နှာထားတင်းတင်း
နှင့်ပင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ရာထူးအဆင့် လျှော့ချချင်ရင် စောစောကတည်းက အမိန့်ပေးမှာပေါ့။
အခုချက်ချင်း မင်းဟာ ယေဒိုမြို့ကို ခရီးထွက်ရမယ်။ အခုညပဲ လူနှစ်ဆယ်ခေါ်ပြီး
သွားပေတော့။ ဟို... ရောက်ရင် မင်းရဲ့အစ်ကိုဆီသွားသတင်းပို့ချေ။ ကဲ့... သွား
တော့”

နာဂါလည်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဦးညွတ် အလေးပြုကာထွက်သွားလေ
သည်။

တို့ရာနာဂါသည် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူအား အမိန့်ဆက်ပေးပြန်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့အဆောင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လက်နက်ကိုင်အစောင့်ဦးရေကို
...လေးဆတိုးပြီး ချထားလိုက်ပါ။ နက်ပြန်ရုံကျင့်နဲ့ သန်ဘက်ခါ ကျုပ် အမဲလိုက်ထွက်ဖို့
အစီအစဉ်ကိုလည်း မျက်သိမ်းလိုက်။ ရင်းကျင့်ကောင်စီ အစည်းအဝေးပြီးရင် နောက်
တစ်နေ့ကျပ်က တို့ဆာကာမြို့ကထွက်မယ်။ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် အစီအစဉ်အားလုံးကို
ကြီးကြပ်လိုက်ပါ။ ဒီအတောအတွင်း ကျုပ်က ဒီမှာပဲ နေမယ်။ ကျုပ် မဖိတ်ခေါ်ဘဲ
ဘယ်သူမှ လာတွေ့ခွင့်မရှိဘူး”

အမိန့်ပေးပြီးနောက် တို့ရာနာဂါသည် ကျန်လူများကိုပါ ဆက်ပြော
ပြန်သည်။

“မင်းတို့အားလုံး သွားနိုင်ပြီ။ ဟိရိုမတ်ဆူ တစ်ယောက်ပဲ နေရစ်ခဲ့”
ချက်ချင်းပင် အခန်းကြီးအတွင်း၌ လူရှင်းသွားလေသည်။

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် သူ့အလှည့်ကျပြီ ဟုအောက်မေ့မိလိုက်သည်။
ယခုည အဖြစ်အပျက်တွင် သူသည်လည်း တာဝန်ရှိပေသည်။ အများဆုံးတာဝန်
ရှိသူဖြစ်၍ တို့ရာနာဂါ၏အပြစ်တင်ခြင်းခံရပေမည်။ အခြားလူငယ် ဆာမိုရိုင်းများတွေ
တွင် ရှက်ဖွယ် ပြစ်တင်ခွတ်ချခြင်းခံရသည်မှာ တော်ပါသေး၏ဟုလည်း ကျေနပ်
သွားမိသည်။ သူသည် ကိုယ်ရံတော်တပ်၏ တပ်မှူးကြီးအဖြစ် အများဆုံးတာဝန်
ရှိခြင်းကို မည်သို့မှ ငြင်းဆန်မရချေ။

“တို့ရာနာဂါ သခင်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာမှအကြောင်းပြုစရာမရှိ
ဘူး။ အများဆုံးတာဝန်ရှိပါတယ်”

ဟိရိုမတ်ဆူက အပြစ်ကို ဝန်ခံပြောဆိုလိုက်သော်လည်း တို့ရာနာဂါသည်
စိတ်ဆိုးပုံမရဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေဟန် တူလေသည်။ အတန်ကြာမှ စကား
ပြောလေသည်။

“ဟိရိုမတ်ဆူဆန်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ဟိုလူသတ်သမားဝါဝင်တဲ့
လျှို့ဝှက်အယူသည်းအကြမ်းဖက်အဖွဲ့ (အာမီဒါ) ရဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်တို့
အခကြေးငွေပေးငှားချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူးသခင်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ဆိုရင် သိနိုင်လဲ”

“ယာဘူဆိုရင်တော့ သိနိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်မနက်အရက်တက်ချိန်ကျရင် ယာဘူကို ဒီခေါ်ခဲ့ပါ”

“သခင်က အခုကိစ္စမှာ ယာဘူတာဝန်ရှိတာမရှိလို့ ယူဆပါသလား”

ဟိရိုမတ်ဆူက ပြန်မေးရာ တို့ရာနာဂါသည် ပြန်မပြောဘဲ သူ့ဟာသူ
စဉ်းစားခန်းဝင်နေပြန်သည်။

“ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါသခင်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ အလွန်ရှက်စရာကောင်းတဲ့
အပြစ်မျိုးရောက်နေပါတယ်”

“ဒီလိုလုပ်ကြံဖို့ ကြံစည်တာမျိုးကို လုံးလုံးမရှိအောင် ထားနိုင်ဖို့က ခက်သား
ခဲ”

တို့ရာနာဂါသည် နှစ်သိမ့်သလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်သခင်၊ သို့သော်လည်း ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လူသတ်သမားကို
အပြင်ဘက်မှာ ကတည်းကဖမ်းမိဖို့ သင့်တယ်။ သခင်ရဲ့အဆောင်နားကို လုံးလုံးကပ်
သားနိုင်တာမျိုး မဖြစ်သင့်ပါဘူး”

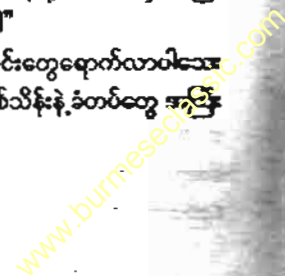
“မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားတာဝန်ရှိတယ်လို့ ကျုပ်မယူဆဘူး”

“သခင်က မယူဆပေမယ့် ကျုပ်ဟာကျုပ်တော့ ယူဆပါတယ်။ သခင်ဟာ
ယေဒိုမြို့ကို ချောမောစွာပြန်လည် ရောက်ရှိတဲ့အချိန်ထိ ကျုပ်မှာလုံးဝတာဝန်ရှိပါ
အယ်။ နောက်ထပ်လည်း လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားတာတွေ ရှိလာနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့
သူလျှို့တွေဆီကသတင်းအရ စစ်တပ်တွေ လှုပ်ရှားမှုတွေ ရှိနေတာသိရပါတယ်။ အဲဒီလို
အာ သူ့ဘက်သားတပ်တွေကို စုန်းနေပြီဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ပဲထားပါတော့။ ဒါထက် ယာဘူနဲ့ တွေ့ပြီးရင် ကျုပ်က ခရစ်
ဆာနဲ့အနီးကြီးစကားပြန် ဆုတူဆန်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ ပြီးတော့အမျိုးသမီးမာရီကို
နဲ့လဲ တွေ့ချင်တယ်။ နောက်တစ်ခုက မျက်နှာဖြူအန်ဂျင်ဆန်ရဲ့အဆောင်မှာလည်း
ဆတ်နက်ကိုင်အစောင့်အင်အား နှစ်ဆတိုးချထားလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီသခင်၊ နောက်ထပ် ဒီညပဲ သတင်းတွေရောက်လာပါသေး
အယ်။ ကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်မှာ နယ်စားကြီး အိဒိုဟာ စစ်သည်တစ်သိန်းနဲ့ ခံတပ်တွေ အကြီး
အကျယ်ဆောက်နေတယ်လို့ သိရပါတယ်”

“ဒါတော့ ကျုပ် သူနဲ့တွေ့မှပဲ မေးကြည့်မယ်”

တိုရာနာဂါက ခပ်အေးအေးပြောလိုက်လျှင် ဟိရိမတ်ဆူသည် စိတ်မပူနိုင်တော့ချေ။

“သခင်က ပေါ့ဆလွန်းတယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းရာလည်းကျပါတယ်။ ဒီလိုပြောတဲ့အတွက် ကျုပ်ကို ခေါင်းဖြတ်အပြစ်ပေးရင်လည်း ခံဖို့အသင့်ပါပဲ။ အခုအချိန်ရှိတုန်း သခင်က အမြန်ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ကောင်းပါတယ်။”

“လောလောဆယ် ကျုပ်အဖို့ အန္တရာယ်မရှိသေးပါဘူး။”

“အခုည လုပ်ကြံမှုဟာ အန္တရာယ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားစေပါတယ်။ သခင်အဖို့ အိပ်ခန်းဆောင် ပြောင်းအိပ်လိုက်လို့သာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် သခင်ဟာ အသက်ဆေးဓမ္မာအမှန်ပဲ။”

“အဲဒါဟုတ်ပေမယ့် ဟုတ်တယ်လို့ တထစ်ချ မပြောနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ အခါတခါအပြင်ဘက်မှာ ဆာမူရိုင်းအစောင့်တွေအပြည့်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း တပ်မှူးကြီးအဖြစ် ရှိနေတယ်။ ဒီအခြေအနေမှာ ဘယ်လူသတ်သမားမှ ကျုပ်နားတပ်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုလာတဲ့လူဆိုရင် အသေးစိတ် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး လာတာမှန်တယ်။ စကားဝှက်ကိုတောင်မှရထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူဟာ ကျုပ်ကို သတ်ဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အိပ်တဲ့အခန်းကို သူသိသားပဲ။ ဘာကြောင့်ဆို သိလား။ လူသတ်သမားရဲ့ ပစ်မှတ်က ကျုပ်မဟုတ်ဘူးလား။ မျက်နှာဖြူ အန်ဂျင်ဆန် ဖြစ်ရမယ်။”

“ဟင် . . . မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားကို လုပ်ကြံဖို့ လာတာလား။”

ဟိရိမတ်ဆူက အံ့အားသင့်စွာပြန်မေးလိုက်ရာ တိုရာနာဂါက ခေါင်းညှိုးပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဤသို့ပြောရင်း သူသည် မျက်နှာဖြူပိုင်းလော့အကြောင်း စဉ်းစားနေသည်။ နောက်ထပ် အန်ဂျင်ဆန်အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားမှုတွေ ရင်ဆိုင်ရဖို့ အလားအလာရှိနေလေသည်။

အထူးသဖြင့် အန်ဂျင်ဆန်က ယနေ့နံနက်က မိမိတို့အား ပြောပြခဲ့သည့် ထူးဆန်းသော သတင်းအချက်အလက်များကြောင့် မျက်နှာဖြူအဖို့ အသက်ဆေးအန္တရာယ် ပို၍များလာနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ အချို့လူများ (ဂျပန်အမျိုးသားများ) အနေဖြင့် မျက်နှာဖြူအန်ဂျင်ဆန်ကို မကွပ်မျက်ဘဲထားလျှင် ကြောက်စရာကောင်းသည် ယူဆကြမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား တိုရာနာဂါအနေဖြင့် မိမိနေထိုင်ရာ အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ မည်သည့်ရန်သူကမှ ချဉ်းတပ်လာဝံ့မည်မဟုတ်ဟု ထင်မိခဲ့သည်။ ထို့တော့ လုပ်ကြံမည့်သူရောက်လာခြင်းက အံ့ဩလောက်အောင် လျှင်မြန်လှသည် မည်သူက မိမိအား သစ္စာဖောက်လေသံနည်း။

မိန်းကလေးနှစ်ဦးဖြစ်သူ ကိရိနုနှင့်မာရီကိုတို့တော့ မဖြစ်နိုင်။ သို့သော် ဤနေရာလိုရဲတိုက်ကြီးအတွင်း၌ အပြင်မှချောင်းနားထောင်စရာ နေရာတွင်ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ရန်သူ အိမ်ရှိမိ၏ စပိုင် (သူလျှို) တစ်ဦးရှိနေမည်ဖြစ်သည်။ ဤတွင် တိုရာနာဂါသည် သူနှင့်အာဏာလူဘက် စစ်ဘုရင် အိမ်ရှိမိ၏ အကင်းပါးဝံ့၊ ဉာဏ်များပုံတို့ကိုပါ အလေးအနက် စဉ်းစားဆင်ခြင်မိလေသည်။ မိမိဘက်မှ သူလျှိုတစ်ဦး လွတ်ထားလျှင် အိမ်ရှိမိက မိမိတို့ပိုင်နယ်မြေအတွင်းသို့ သူလျှိုနှစ်ဆယ်ခန့် ရှိအောင် လွတ်ထားဖွယ်ရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့် စစ်သူကြီး ဟိရိမတ်ဆူအား

“အန်ဂျင်ဆန်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လက်နက်ကိုင် အစောင့်ဦးရေကို နှစ်ဆတိုးပြီး ချထားလိုက်ပါ။”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့နံနက်က တိုရာနာဂါသည် မျက်နှာဖြူရေကြောင်းပြုမှုအား အကဲခတ်ကြည့်ရာတွင် အလွန်ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေကြောင်း သိရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးကိရိအား သမားတော်တစ်ဦး ခေါ်ယူပြုစုစေရန်နှင့် ခွန်အားရှိလာအောင် ဂရုစိုက်ပြုစုရန် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ လိုအပ်လျှင် သူတို့ မျက်နှာဖြူလူရိုင်းများ၏ အစားအစာများပင် ကျွေးပါဟုလည်း ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

“ကိရိဆန် . . . မင်း အထူးဂရုစိုက်ပြီး အန်ဂျင်ဆန်ကို ပြုစုပါ။ ငါ့အနေနဲ့ သူ ကျန်းမာပြီး ခွန်အားရှိမှ အသုံးချလို့ဖြစ်မယ်။ ငါကလည်း သူ့ရဲ့ လုပ်အားကို အရေးတကြီး လိုအပ်နေတယ်။”

ဤသို့လျှင် တိုရာနာဂါက ကိရိအား ပြောခဲ့သည်။

ထို့နောက် အန်ဂျင်ဆန် (ဂျွန်) က အသက်အရွယ် တိုမင်းပြီးနာမကျန်းဖြစ်နေသူ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးအား အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်ပေးရန်တောင်းဆိုခဲ့သည်။ တိုရာနာဂါက တောင်းဆိုချက်ကို စဉ်းစားပါဟု ပြောခဲ့သည်။ အမှန်တကယ် သူသည် ဆာမူရိုင်းအချို့အား အကျဉ်းထောင်သို့ သွားပြီး ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးအား ခေါ်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးထားပြီဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးသည်လည်း မိမိအဖို့ (သို့မဟုတ်) ရန်သူ အိမ်ရှိမိအဖို့ အလွန်အသုံးဝင်မည်ဟု သိထားသောကြောင့်ပင်တည်း။

တိုရာနာဂါသည် ထိုခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးအကြောင်း ကြိုတင်သိရှိထားခဲ့ပေသည်။ စစ်နိဂျိုဖြစ်ပြီး ပေါ်တူဂီအများအပေါ် ရန်သူလိုသဘောထားကြောင်း တိုလဲ နိဂံမိခဲ့သည်။

ခက်နေသည်ကား ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးအား အကျဉ်းချထားမှု အခိုင်အမာ ခဲ့သူမှာ ကွယ်လွန်သူ အာဏာရှင်ကြီး ထိုက်တို ဖြစ်နေသည်။ မိမိ (ထိုရာနာဂါ)

အနေဖြင့် အိုဆာကာမြို့ပတ်ဝန်းကျင်နယ်မြေတွင် အာဏာမရှိချေ။ ဤတွင် တိုရာနာဂါသည် ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်သုံးကာ မျက်နှာဖြူသင်္ဘောသားအား အကျင့်ထောင်ထဲချထားစေခဲ့သည်။ ရန်သူတိုရာနာဂါအား ဤမျက်နှာဖြူလူရိုင်းသည် တန်ဖိုးမရှိဟု ထင်မှတ်စေရန်အပြင် မျက်နှာဖြူပိုင်းလော့ (ရေကြောင်းပြုမှု)အနေဖြင့် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး၏ ကြွယ်ဝသောဗဟုသုတများ တစ်ဆင့်ရယူစေနိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ထိုကဲ့သို့ အကျဉ်းထောင်ထဲထည့်ထားခိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အန်ဂျင်ဆန်အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ခြင်း အထမမြောက်ဘဲ ဖြစ်သွားသည့်နောက်ပိုင်းတွင် လုံခြုံရေးကိုအဓိကထား အထူးစိုက်၍ ပြုလုပ်ခိုင်းပြီးဖြစ်သည်။

အန်ဂျင်ဆန်အားကယ်ထုတ်ခဲ့သူ ကာဂါ (လူစီးဝေါယာဉ်) ဆွဲသမားလည်း တိုရာနာဂါက နောက်ထပ် ကာဂါလေးစီးအပြင် ဟိုကိုင်ဒိုလမ်းမကြီးတွင် ပြေးဆွဲခွင့်ကို ဆုအဖြစ်အိုးမြှင့်ခဲ့လေသည်။

အမှန်တော့ ချုံခိုတိုက်ခိုက်သူ လူဆိုးများသည် တကယ့်လူဆိုး ရိုးနှင်းများမဟုတ်။ တိုရာနာဂါ၏ လက်ရွေးစင် (အိုဆာကာမြို့နယ်မှ) ဆာမူရိုင်းများသာဖြစ်လေသည်။ ထိုပြင် တိုက်ခိုက်နေစဉ် ယာဘုက အချိန်မီလာရောက် ကယ်ဆယ်ခဲ့ခြင်းကိုလည်း မိမိ (တိုရာနာဂါ)ကပင် ကြိုတင်စီစဉ်အကွက်ဆင်ခဲ့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူသည် ဒိုင်မီယို(နယ်စား) ယာဘုအား လက်ကိုင်ထုတ်အဖြစ် အသုံးချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့လျှင် မိမိ၏အကြံအစည်များ ချောမောအောင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အောင်မြင်လာမှုသည် ယနေ့အထိသာ ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့ သူ့ထံရောက်ရှိလာသောသတင်းများက အောင်မြင်ချောမောအကြောင်း သတင်းများမဟုတ်ချေ။

အကျဉ်းထောင်သို့ မိမိစေလွှတ်လိုက်သော ဆာမူရိုင်းက ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးပါမလာဘဲ ပြန်ရောက်လာပြီး ဘုန်းကြီးကွယ်လွန်သွားပြီဟု သတင်းပို့လေသည်။

“ကျွန်တော် ထောင်ကိုသွားပြီးခေါ်တော့ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးဟာ အသက်မရှိတော့ပါဘူး သခင်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ဘက်က ဖျက်ကွက်တာမို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ သူ့နားမှာ ရှိနေတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင် အကျဉ်းသားတွေကပြောတော့ ဘုန်းကြီးဟာ သူ့နာမည် ခေါ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ သတိမေ့လဲကျသွားရာက သေသွားတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သခင်ကြီးအနေနဲ့ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးအပြီးခေါင်းကိုပဲ အလိုရှိတာလားဆိုတာ မသိလို့ အလောင်းကို ယူဆောင်လာခဲ့ပါတယ်။”

ဤသို့ ဆာမူရိုင်းက သတင်းပို့ အစီရင်ခံခဲ့သည်။
ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးသည် မည်သို့မည်ပုံ သေဆုံးသွားခဲ့လေသနည်း။

ထိုပေးခွန်းကို စဉ်းစားရင်းက တိုရာနာဂါသည် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူ၏ မျက်နှာအမူအရာကို သတိထားမိသဖြင့် . . .

“ဘာများလဲ ဟိရိုမတ်ဆူသန့်”

ဟုမေးလိုက်သည်။

“မျက်နှာဖြူရေကြောင်းပြုမှု အသက်သေတာကို ဘယ်သူက လိုလားမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အဖြေက ရှင်းနေတာပဲ။ အန်ဂျင်ဆန်ကို သေစေချင်သူဟာ ခရစ်ယာန်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်”

နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်ဖြစ်လေသည်။

ယာဘုသည် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူ နောက်မှ လိုက်၍ စကြိုအတိုင်း လျှောက်လာလေသည်။

နံနက်ခင်း၏ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော လေကောင်းလေသန့်ကို အားရပါးရ ရှုရှိုက်ရင်း ယာဘုသည် သူ၏ဇာတိနေရပ် မိရိမာမြို့ကို သတိရနေမိလေသည်။

ယာဘုအနေဖြင့် အထူးကျေနပ်သဘောကျနေမိခြင်းမှာ ယခု သူသည် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရတော့မည်ဟု သိရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရခဲ့စဉ် စိတ်ညစ်သလို ရှိခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ စောင့်ရချိန် ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ကျေနပ်သဘောကျမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယာဘုသည် သူ့ကိုယ်သူ ရေမီးချိုး၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်၍ အဝတ်အစားသစ်များ လဲဝတ်ထားပေသည်။ သူ၏ မိခင်နှင့်ဇနီးတို့ထံသို့လည်း စာများရေးပို့လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

စိတ်တက်ကြွကြွလင်နေသူ ယာဘုသည် အဝတ်အစားသစ်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့်ပြင် ဓားရှည်ကိုလည်း တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ ဆင်နွှဲခဲ့ပြီးသော မူရာဆာမာ ဓားရှည်ကြီးကို ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။

စကြိုအတိုင်းလျှောက်သွားကြပြီး တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် ရွှေဆောင်သွားသူ စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်ပြီးနောက် သံဘောင်ကြီးများဖြင့် ခိုင်ခန့်စွာ ပြုလုပ်ထားသော တံခါးကြီးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုတံခါးမှဝင်ပြီး တွေ့ရသော လှေကားထစ်များမှ တက်သွားကြလေသည်။ လက်နက်ကိုင်အစောင့် ဆာမူရိုင်း အတော်များများကို တွေ့ရသဖြင့် ယာဘု၏အိမ်သို့ သူ့အဖွဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ရှိမည်လောဟု တွေးမိလေသည်။

နောက်ထပ်တံခါးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

လက်နက်ကိုင်အစောင့်များက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ချိန်တွင် ယာဘူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ အတော်မြင့်သော မျှော်စင်တစ်ခုနားသို့ ရောက်နေကြောင်း သတိပြုမိသည်။

စစ်သူကြီး ဟိမိမတ်ဆူက သူ၏လူ(ဆာမူရိုင်း)များအား မိမိကို ဤနေရာမှ ပြေးပြင်သို့ တွန်းချသတ်ပစ်ရန် စီစဉ်ထားလေသလော။

သို့တည်းမဟုတ် မိမိကိုယ်တိုင် အောက်သို့ခုန်ချသေရန် အတင်းအကျပ် ခိုင်းမည်လော။

သို့ရာတွင် ဤသို့ ဖွဲ့စည်းကြောင့်ကြမှုများ အခြေအမြစ်မရှိကြောင်း မကြာမီ သိရလေတော့သည်။

အခန်းဝတွင်း၌ စစ်ဘုရင်ကြီး တိုရာနာဂါရိုနေပြီး မိမိကို မြင်လျှင် ထိုင်ရာမှ ထ၍ပင် ခနဲဦးကြိုးပြုလေသည်။

တကယ်တော့ တိုရာနာဂါရိုနှင့်နှိုင်းစာလျှင် မိမိက များစွာအဆင့်နိမ့်နေစေ သည်။ တိုရာနာဂါရိုသည် ပြည်နယ်ရွှစ်ခုကို အပိုင်စားအုပ်ချုပ်ရသူဖြစ်ပြီး ယာဘူက အီရူပြည်နယ်တစ်ခုသာ ပိုင်လေသည်။

ယာဘူသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် မိမိအား အထူးဧည့်သည် တော် တစ်ဦးသဖွယ် လက်ဖက်ရည်ပွဲ အသင့်တည်ခင်းပေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။ လက်ဖက်ရည်ပွဲအနီးတွင် လှပစွာဝတ်ဆင်ထားသူ မိန်းကလေးတစ်ဦးက ဦး ညွတ်လျက် စဉ့်ခံပြုစုရန် အသင့်ရှိနေသည်။ သူမသည်ကား ဆူလိုအမည်ရှိ တိုရာ နာဂါရို၏ သတ္တမမြောက် ရဲရွေတော်ပင်တည်း။

“ကြွပါ ယာဘူဆန်၊ ကြွပါ။ အခုချိန်အထိ စောင့်နေခဲ့ရတာကို ကျုပ်ဝမ်း နည်းပါတယ်။ လာပါ။”

စစ်ဘုရင်တိုရာနာဂါရိုက ရည်မှန်စွာ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ ကောင်းမွန်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင်လျှင် ယာဘူ၏ စိတ်ထဲ၌ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါရိုသည် မိမိအား ဦးခေါင်းဖြတ်သုတ်သင်ရန် သေဆာ သွားပြီဟု တော်မေ့မိလေသည်။

ဤသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိပေသည်။

ထိုခေတ်လှုပ်ပြည်၌ ဖိုးရာ အစဉ်အလာတစ်ခုမှာ ရန်သူက မိမိအား ချေမှုန်းသုတ်သင်ရန် အသေးစိတ်အကွက်ဆင်စီစဉ်ပြီးသည်အခါ ရန်သူသည် မိမိအား အထူးတလည် ယဉ်ကျေးရည်မွန်စွာ ဆက်ဆံတတ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြခြင်းထင် ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယာဘူအနေဖြင့် ယခုအခါတွင် တိုရာနာဂါရို၏လက်တွင်း သို့ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ကံတရားဟူသာ အောက်မေ့ကာ သူ၏စားနှစ်လက်ကိုချွတ်ပြီး ခွဲထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့အတွက် သီးသန့်စီစဉ်ထားသော နေရာတွင် ထိုင်လိုက် သည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါရိုသည် စကားကိုချီသာစွာ ပြောလေသည်။

“ယာဘူဆန်ကို အခုလို စောစောစီးစီးခေါ်ရတာကတော့ နံနက်ခင်းအရက် တက်ချိန်ရဲ့ လှပတဲ့ရွှင်ခင်းကို ကြည့်စေချင်လို့ပါပဲ။ ဒီနေရာကနေကြည့်ရင် အရက်တက် ချိန် ရှုခင်းဟာ အထူးပိုပြီး သာယာလှပပါတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့။ တိုရာနာဂါရိုသခင်။ အလွန်လှပတဲ့ ရှုခင်းဖြစ်ပါတယ်။ အခုလို သခင်နဲ့အတူတူ ရှုခင်းကြည့်ခွင့်ရတာကိုလည်း ဝုဏ်ယူမိပါတယ်။”

“အရက်တက်ချိန်ရွှင်ခင်းဟာ ဒီနေရာကနေကြည့်တော့ ဟိုနန်းလျာရဲ့ နေရာ တာ ကြည့်တာထက်တောင် ပိုပြီးသာယာတယ်မဟုတ်လား။”

တိုရာနာဂါရိုက ဤသို့ဆက်ပြောလိုက်ခြင်းသည် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းရိပ်မိသဖြင့် ယာဘူသည် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဤစကား ပြောလိုက်ခြင်းမှာ မိမိ(ယာဘူ)က တစ်ဖက်မှ စစ်ဘုရင် အိမ်ရှေ့ နှင့် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်နေကြောင်းကို တိုရာနာဂါရို သိနေသည်ဟု အဓိပ္ပာယ် ဆောင်နေပေသည်။

သို့သော် ယာဘူသည် မရိပ်မိချင်ဟန်ဆောင်ကာ ဣန္ဒြေမပျက်နေလိုက် သည်။

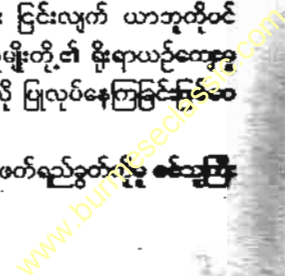
ထို့နောက် တိုရာနာဂါရိုသည် အမျိုးသမီး ဆာဇူကိုနှင့် ယာဘူအား မိတ် ဆက်ပေးလေသည်။

“ယာဘူဆန်ကို ဆာဇူကိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ဆာဇူကိုကလည်း မှတ်ထားပါ။ ဒါက ငါ့မဟာမိတ် နယ်စား ယာဘူဆန်ဖြစ်တယ်။ အီရူပြည်နယ်ကို အပိုင်စားရတဲ့ နာမည်ကြီး ဒိုင်မီယို(နယ်စား)တစ်ဦးလည်းဖြစ်တယ်။ ငါတို့ဆီကို မျက်နှာဖြူ ရေကြောင်းပြုမှုနဲ့အတူ ရွှေငွေရတနာတွေပါတဲ့ သင်္ဘောကို ငါတို့ဆီ ရောက်အောင် ဆောင်ကျဦးပေးတာ ဟောဒီက ယာဘူဆန်ပဲဖြစ်တယ်။”

အမျိုးသမီး ဆာဇူကိုလည်း ယဉ်ကျေးစွာဦးညွတ်အလေးပြုပြီးနောက် ယာဘူအား လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ငဲ့ပေးလေသည်။

ယာဘူက ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းပယ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တိုရာနာဂါ အားပေးရန်ပြောသည်။ သို့သော် တိုရာနာဂါကလည်း ငြင်းလျက် ယာဘူတို့ဝင် သောက်ပါဟု ပြန်ပြောလေသည်။ အမှန်တော့ လှပန်လှပျိုးတို့၏ ဖိုးရာယဉ်ကျေးစွာ ဓလေ့ဖြစ်သော လက်ဖက်ရည်သောက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေသလို ပြုလုပ်နေကြခြင်းဖြစ်ပေ သည်။

ဆာဇူကိုက ငဲ့ပေးသော ဒုတိယမြောက် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို စစ်ဘုရင် ထံရှိမတ်ဆူက လက်ခံယူလိုက်သည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် တတိယမြောက် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုမှ လက်ခံယူပြီးသောက်လေသည်။

ထို့နောက် မည်သူမှ စကားမပြောတော့ဘဲ နံနက် အရက်တက်ချိန် နေထွက်စံပြုသည့်ရှုခင်းကို ငေးမောကြည့်နေကြလေသည်။

မကြာမီ စင်ရော်ငှက်များဖြူးတူးအော်မြည်သံကို ကြားရစပြုသည်။

မြို့တွင်းရပ်ကွက်များမှ အသံဗလံများလည်း စတင်ဆူညံလာသည်။

နေ့တစ်နေ့ အသစ်စတင်ပြန်လေပြီ။

အဖိုးသမီး ဆာဇူကိုသည် သဘာဝအလှ အရသာကို ခံစားရင်း မျက်နှာပင်လည်ရှာသည်။

“ဘယ်လိုမှ ယှဉ်လို့မရတဲ့ သဘာဝမိခင်ရဲ့ အလှရသာကို ခံစားနေချိန်မှာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကောင်းကင်ဘုံက နတ်သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရော့သလားလို့ တောင် အောက်မေ့မိပါတယ်။ တကယ့်ကို လှပသာယာတာပါပဲရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သဘာဝ မိခင်ရဲ့ အလှဟာ ယှဉ်လို့မရပါဘူး”

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါက ထောက်ခံ ပြောဆိုလိုက်သည်။

အနည်းငယ် နေမြင့်လာသောအခါ အဖိုးသမီး ဆာဇူကိုနှင့် လက်နက်တိုင် အစောင့်များ ထွက်သွားကြလေသည်။

တိုရာနာဂါ၊ ယာဘူနှင့် ဟိရိုမတ်ဆူတို့ သုံးဦးသာ ကျန်ရစ်သဖြင့် ယာဘူမှာ အံ့ဩနေမိလေသည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါက စကားစပြောလေသည်။

“ယာဘူဆန်ဆီက လက်ဆောင်မွန်အဖြစ် သင်္ဘောကြီးရတာကို အလွန်ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်။ မျက်နှာဖြူသင်္ဘောကြီးတစ်စင်းလုံးနဲ့ သင်္ဘောပေါ်က တူပစ္စည်းတွေကိုပါ လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးတာဟာ ယာဘူဆန်အနေနဲ့ အလွန်ရော့ရော့ပါပေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော့်ဆီမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှဟာ တိုရာနာဂါသခင်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲလို့သာ မှတ်ယူစေချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အခုလို နံနက်အရက်တက်ချိန်မှာ ရှုခင်းကို ကြည့်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်တာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်တလည်း ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ လက်ဆောင်သဘောမျိုး အခုလို ဖိတ်ခေါ်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

တိုရာနာဂါက ပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ခေတ္တတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပြန်သည်။

“ယာဘူဆန်၊ အာမိဒါဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းအကြောင်း ဘာများသိသလဲ”

ခဏအကြာတွင် တိုရာနာဂါက စကားပြန်စကော မေးလိုက်သည်။

“အထူးတလည်တော့ မသိပါဘူး။ တခြားလူတွေသိသလောက်ပဲ သိပါတယ်။ အာမိဒါဆိုတာ လျှို့ဝှက်အသင်းတစ်ခု ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှာ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၊ အဖွဲ့ဝင်ကိုးဦး၊ စုစုပေါင်း ဆယ်ဦးသာ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဗုဒ္ဓဝါဒတွေဆိုပေမယ့် သူတို့အဖွဲ့သားတွေက လူသတ်ဝါဒကို လက်ကိုင်ထား ကျင့်သုံးကြတယ်။ အဖွဲ့ဝင်တွေက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ အစဉ်သဖြင့် လေ့ကျင့်နေရပြီး ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ဘယ်သူဘယ်ဝါကို သွားသတ်ချေလို့ အမိန့်ပေးတာနဲ့ တာယက်ရင် အဖွဲ့သားဟာ မရရအောင် သွားသတ်လေ့ရှိတယ်။ တကယ်လို့ မိမိရဲ့ ဖန်မှတ်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို သတ်ဖို့ကြိုတာ မအောင်မြင်ခဲ့ရင်တော့ အဲဒီတာဝန်ကျသူ အဖွဲ့သားဟာ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ရတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူတို့ဟာ ဘာသာရေး အယူသည်း ဝါဒသမားတွေလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အခုအချိန်အထိ သူတို့အဖွဲ့သားတွေကလိုက်ပြီး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ရာမှာ တစ်ယောက်မှ အရှင်ဖမ်းမမိခဲ့ပါဘူး”

ယာဘူက သူ့သိသလောက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ယမန်နေ့ညက အာမိဒါ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦး လာရောက်ပြီး တိုရာနာဂါအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့ကြောင်းကို ယာဘူကသိထားပြီး ဖြစ်သည်။

ယာဘူသာမဟုတ်၊ ယခုဆိုလျှင် အိုဆာကာမြို့ကို ထိုသတင်းပို့နဲ့ ရောက်ရုံ သွားရောက်ပြီဖြစ်သည်။

ယာဘူကပင် စကားဆက်ပြန်သည်။

“သူတို့အဖွဲ့အစည်းက လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းမှုကတော့ လုံးဝခြွင်းချက်မရှိ ဖိရိလှပါတယ်။ သူတို့ကိုပြန်ပြီး တုံ့ပြန်ကလဲစားချေဖို့ကလည်း မလွယ်ဘူး။ သူတို့အဖွဲ့သားတွေက ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိတဲ့အပြင် ဘယ်မှာနေထိုင်လို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လေ့ကျင့်ကြတယ်ဆိုတာတောင် ဘယ်သူမှမသိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ကျုပ် တစ်ခုမေးချင်တယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက အဲဒီအာမိဒါအဖွဲ့သားတစ်ဦးကို ငွေပေးပြီး ငှားသုံးချင်တယ်ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တိုက်ရိုက်တော့ ဆက်သွယ်ဖို့မလွယ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဆိုရင် အဲဒီလို သူတို့ အဖွဲ့သားတစ်ယောက် ငှားသုံးချင်ပါတယ်လို့ တီးတိုးသတင်းလွှင့်ရပါမယ်။ အထူးသဖြင့် အာမိဒါဘာသာရေးဂိုဏ်းသားတွေ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တီးတိုးသတင်းလွှင့်ဖို့လို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်သိရသလောက် သူတို့ရဲ့လုပ်နည်းလုပ်ဟန်က အဲဒီလို တီးတိုးသတင်းလွှင့်လိုက်တဲ့ လူတွေအတိုက်လက်ခံနိုင်မယ့် အလုပ်ရှင်တစ်ဦးလို့ယူဆရင် ဆယ်ရက်အတွင်း ကြားရ

တစ်ယောက်က လာချဉ်းကပ် ဆက်သွယ်တတ်တယ်။ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်စေချင်တဲ့ လူအပေါ် မှတည်ဆဲဖြတ်ပြီးတော့ သူတို့လိုချင်တဲ့ အခကြေးငွေကို ငွေဒဂါးနဲ့ ယေဘု တောင်းလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာ ငွေပမာဏကို လျှော့ဖို့ ဖွေးဆစ်ခွင့် လုံးဝမရှိပါဘူး။ သူတို့ဘက်က အာမခံချက်ကတော့ ငွေချိန်းလို့ ဆယ်ရက်အတွင်း သူတို့အဖွဲ့သာ တစ်ဦးဟာ ငွေပေးခိုင်းသူက သေစေချင်တဲ့လူကို တကယ် သွားသတ်တော့တာပါ။ ဒါဟာ ဝိညာဉ်ပျံ့ပြင်ဆန်ဆန် ပြောနေကြတာတော့ အာမိဒါ အဖွဲ့သားတစ်ဦးဟာ သူတစ်ပါး ကျတု လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှု အောင်မြင်ထ၊ မြောက်ခွဲရင် သူဟာလည်း အခမ်းအနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အောင်ပွဲကျင်းပပြီး သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင် သွားတတ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ပိုင်နက်ထဲဝင်ပြီး လုပ်ကြံဖို့ ကြံစည်သူကို ဘယ်သူက ငွေပေးခိုင်းတာလဲဆိုတာ စုံစမ်းလို့ မရနိုင်ဘူးပေါ့”

တိုရာနာဂါက ပြန်မေးရာ ယာဘူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မရနိုင်ပါဘူး”

“နောက်ထပ် အခုလိုလုပ်ကြံမှုမျိုး ကြံဦးမယ်ထင်သလား”

“ဒါတော့ ကြံချင်လည်းကြံမယ်။ မကြံပဲလည်း နေချင်နေပါမယ် တိုရာနာဂါသခင်။ သူတို့လျှို့ဝှက်အသင်းရဲ့ အစဉ်အလာကတော့ လူတစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံဖို့ ကန်ထရိုက်စနစ်နဲ့ တစ်ကြိမ်ချင်း လက်ခံလေ့ရှိပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ကြံချင်တယ် ဆိုရင် ငွေပေးခိုင်းသူက ကန်ထရိုက်အသစ်တစ်ခု သဘောမျိုးနဲ့ ယေဘုရင် ဖြစ်နိုင်ပါမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အကြံပေးလိုတာက သခင်တို့ရဲ့ ဘက်က လုံခြုံရေး အစီအစဉ်တွေ ယခုထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ဖို့တော့ သင့်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ဘက်သားအာမူခိုင်းထဲမှာရော၊ အမျိုးသမီးတွေထဲမှာပါ လုံခြုံရေးအတွက် ထပ်ပြီးစိစစ်ဖို့ လိုမယ်ထင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အာမိဒါ လျှို့ဝှက်အသင်းက မိန်းမတွေကိုလည်း ဓားလက်နက်၊ အဆိပ်လက်နက်သုံးပြီး သတ်ဖြတ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားတယ်လို့ သိရတယ်”

“ယာဘူဆန်အနေနဲ့ အဲဒီလျှို့ဝှက်အသင်းက လူသတ်သမားကို ငှားဖူးပါသလား”

“မသုံးဘူးပါဘူး သခင်”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ ခင်ကြီးကတော့ သုံးခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါဘူး။ ကွယ်လွန်သူ အာဏာရှင် ထိုက်ကိုကြီးကတော့ အဖေတို့ အာမိဒါအဖွဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ တစ်ကြိမ်ခိုင်းဖူးတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက လုပ်ကြံမှုဟာ အောင်မြင်ခဲ့သလား”

“ကျွန်တော်သိရသလောက် တိုက်ကိုကြီးအနေနဲ့ ကြံလိုက်ရင် ဘာမျိုး

အောင်မြင်တာချည်းပဲလို့ ဆိုပါတယ်”

ဤသို့ပြောနေစဉ် ယာဘူသည် သူ၏နောက်နားဆီမှ တစ်စုံတစ်ယောက် လှုပ်ရှားသံလိုလို ကြားလိုက်မိသည်။ လက်နက်ကိုင်အာမူခိုင်းများ သူ၏ နောက်သို့ ချဉ်းကပ်လာသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

မိမိအား ရန်မူတော့မည်ဟု ထင်လျက် သူ၏ ဓားနှစ်လက်ချထားရာ နေရာ တို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ဓားများပြေးဆွဲ၍ စစ်ဘုရင်တို့ရာနာဂါအား ခုတ်သတ်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်လော။

ဤသို့လျှင် ယာဘူသည် စိတ်ထဲမှ စဉ်းစားနေမိသည်။

တစ်ချိန်က သူသည် တိုရာနာဂါအား သတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဃခုတော့ သတ်ရကောင်းမကောင်း၊ ချိန်ဆစဉ်းစားနေမိပြန်သည်။

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးမိသည်။

ထိုအခိုက် တိုရာနာဂါက မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျား ကျွန်ကို ဦးခေါင်းဖြတ် သတ်ပစ်ဖို့ အာမိဒါအဖွဲ့ကို

စံထရိုက်ပေး ငှားတယ်ဆိုပါတော့ ငွေဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ဒီလိုအကြံမျိုး ကြံဖို့အတွက် ဘာရွက်ကတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ ငွေတွေအားလုံး စုပုံထားသလောက်ရှိရင်တောင်မှ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဒီအကြံမျိုး ကြံမှာမဟုတ်ပါဘူး သခင်”

“ကောင်းပြီ။ တခြားလူတစ်ယောက်က ကျွန်ကိုသတ်ခိုင်းချင်တယ် ဆိုရင် ဘာ ငွေဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ထင်သလဲ”

“အနည်းဆုံး ကိုကူ ဒဂါး နှစ်သောင်း . . . ဝါးသောင်း၊ တစ်သိန်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး”

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ဦးစန်း ရာထူးရမယ်ဆိုရင် ကိုကူ တစ်သိန်းပေး လား။ ခင်ဗျားရဲ့ ဦးစိုးစဉ်ဆက်အရဆိုရင်လည်း ဦးစန်းဖြစ်ထိုက်တဲ့တာကာရီဟာ အဖွယ်ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

ထိုမေးခွန်းကို ယာဘူက ခေါင်းမော်၍ ခပ်တည်တည်ပြန်ဖြေလေသည်။

“ကျွန်တော်အနေနဲ့ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးပါဘူး။ ငွေကြေးဆိုတာ အလေးကစားစရာလောက်ပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်သာ ဦးစန်း ဖြစ်နိုင် ချယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ရဲ့ အသက်ပေးဖို့အသင့်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်သာမ ဆိုရင်၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ဇနီးနဲ့ မိခင်ကြီး အသက်ကိုပါ ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော် သား တစ်ယောက် ကလွဲရင် ကျန်တဲ့ဆွေမျိုးတွေ အားလုံးအသက်ကိုလည်း ပေးဆွဲသင့် ပါမယ်။ ဦးစန်းရာထူးကို တစ်နေ့တည်းပဲ ရမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ အိမ်နဲ့ ညွှန်နယ်က ဆာမူခိုင်းအားလုံး သူတို့ရဲ့ သားမယားတွေ အားလုံးအသက်တို့ပါ ပေးပါမယ်”

“ကျွန်တို့ပြည်နယ်ရှစ်ခုအတွက်ကော ဘာပေးမှာလဲ”

“စောစောကပြောသလိုပါပဲ။ အားလုံးပေးမယ်။ ခြွင်းချက်ကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဇနီးရယ်၊ သားရယ်၊ မိခင်ကြီးရယ်၊ ဒီသုံးဦးကိုတော့ ချန်ထားပါမယ်။ “ကောင်းပါပြီ။ ဆုရွှင်ပြည်နယ်အတွက် ဘာပေးမလဲ”

တိုရာနာဂါက ထပ်ဆင့်မေးပြန်သောအခါ ယာဘူ၏ မျက်နှာထားသည် ချွတ်ချွတ်ရာသည်ဟန်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

“ဘာမှမပေးပါဘူး။ အိကာဂါဂျီကူဟာ ဘာမှလည်း တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ ဒီလူရဲ့ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ကျွန်တို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ကိုပါ သုတ်သင်ဖို့ ကျွန်တော် အဆင်သင့်ရှိပါတယ်”

“တကယ်လို့ ကျုပ်က ဒီလူနဲ့တကွ ဆုရွှင်ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးကို ခင်ဗျားပေးမယ်ဆိုရင်ကော”

ဤသို့ ကြောင်က ကြွက်ကို ကစားသလို မေးခွန်းတွေအမျိုးမျိုး လှည့်နေသည့်အတွက် ယာဘူသည် စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်ပြောင်ပြောင်ခပ်ဘွင်းဘွင်းပင် ပြောရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“တိုရာနာဂါကခင်ကြီးခင်ဗျား...။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီပြီဆိုတာ သိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘက်ကလည်း အဆင်သင့်ပါပဲ။ ဒီနေ့မနက် အရက်တက်ချိန် ရှခင်းကြည့်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်တာကို ကော့ရှုထားပါတယ်။ ဒီလိုလှပသာယာတဲ့အချိန်မှာ နောက်ထပ် သဘာဝအလှကို မဖျက်ပစ်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သတ်စရာရှိရင်လည်း မြန်မြန်သာ သတ်လိုက်ပါတော့”

ယာဘူက ဤသို့ပြောလိုက်သော်လည်း တိုရာနာဂါက ခေါင်းခါလှုပ်ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောလေသည်။

“ယာဘူဆန်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ခေါင်းဖြတ်ပစ်ဖို့လုံးဝ မဆုံးဖြတ်သေးဘူး။ ဘာကြောင့် ဒီစကားမျိုးပြောလိုက်ရတာလဲ။ ရန်သူတစ်ဦးဦးက ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ထပ် အဆိပ်သွင်းပေးလိုက်လို့များလား။ အဲဒီရန်သူက အိန္ဒိဒီများ ဖြစ်နေတာလား။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ အလွန်လိုလားတဲ့မဟာမိတ်တစ်ဦးဟုတ်ပါလား။ တကယ်လို့သာ ကျုပ်ကခင်ဗျားကို ရန်သူလို သဘောထားရင် အလက်နက်တိုင်းအစောင့်တွေမရှိဘဲ လက်ခံတွေ့ ဆုံးပါးမလားဆိုတာလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ယာဘူသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လက်နက်တိုင်း ဆာမူရိုင်းများ ဓားကိုယ်စီနှင့် ရွှံ့လိမ်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း မည်သူ့မတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩသွားမိပါသည်။

“ကျွန်တော်ဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ် တိုရာနာဂါက...။ “ယာဘူဆန်က အထင်လွဲနေတာကိုး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဒီခေါ်လိုက်တာ”

ဟာ နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောချင်လို့။ ပြီးတော့ အရက်တက်ချိန်ရဲ့ အလှတို့ ကြည့်ရအောင်လည်း ဖြစ်တယ်။ တောင်ပြို၊ ကျုပ်က အခုလာမည့်စစ်ပွဲမှာ နိုင်ရင် ခင်ဗျားကို အိန္ဒနယ်အပြင် ဆုရွှင်နဲ့ တိုတိုမိပြည်နယ်တွေကိုပါ အပိုင်စားပေးမယ်။ ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်အလွန်ပဲ ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်လူတယ်”

“ကောင်းပြီ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ သစ္စာခံနယ်စားအဖြစ် ခံယူမှာလား”

ယာဘူသည် လုံးဝဆုတ်ဆိမ်းခြင်းမရှိဘဲ ထိုမေးခွန်းကို သွက်လက်စွာ ဖြေလေသည်။

“လက်အောက်ခံ ကျွန်အဖြစ်တော့ ဘယ်တော့မှ မခံယူပါဘူး။ မဟာမိတ်အဖြစ်သာ နေလိုတယ်။ တိုရာနာဂါသခင်ကို ကျွန်တော်ရဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ်လည်း ထက်ခံပါတယ်။ အရေးရှိရင် ကျွန်တော်ရဲ့အသက်နဲ့တကွ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သမျှ အားလုံးကိုလည်း သခင်ရဲ့ဘက်က အကြွင်းမဲ့ပေးပြီး ကူညီဖို့ ရာလည်း အသင့်ရှိပါတယ်။ သို့သော် အိန္ဒပြည်နယ်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ပိုင်နက်နယ်မြေဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အိန္ဒပြည်နယ်ရဲ့ ပိုင်မိယို (နယ်စား) အမှန်ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ အိန္ဒပြည်နယ်ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာကို တခြား ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဖခင်ကြီးရှေ့မှာ ဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်တော်က သစ္စာကန်ဆီဆိုပြီးဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအနေနဲ့ အိန္ဒပြည်နယ်ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာကို တောက်လျှောက် ဆက်ခံပိုင်ခွင့်ကိုလည်း ကွယ်လွန်သူ ထိုက်ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်က အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပြီး ဖြစ်တယ်။ ထိုက်ကိုသာလျှင် ကျွန်တော်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အရှင်သခင်၊ ကျွန်တော်အ သူ့ရဲ့သစ္စာခံဖြစ်တယ်”

ယာဘူက ခပ်မာမာပြောနေစဉ် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူ၏ လက်တစ်ဖက်သည် သူ၏ဓားရှည်ကိုကိုင်ပြီး မသိမသာ လှည့်နေလေသည်။ ဓားရွတ်ရန် အသင့်ပြင်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

တိုရာနာဂါကသာ အချက်ပေးလိုက်လျှင် သူ့အနေဖြင့် ဓားချွတ်တစ်ချွတ် ခြည်းဖြင့် ယာဘူ၏ဦးခေါင်းကို ချွတ်ဖြတ်လိုက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေလေသည်။

ဟိရိုမတ်ဆူ၏စိတ်ထဲ၌ မဆိုင်မရဲဖြစ်နေလေသည်။ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိ စကားတွေရွည်နေသဟု ထင်မိသည်။

တိုရာနာဂါသည် ယာဘူအား ဆက်လက်မေးခွန်းထုတ်နေပြန်သည်။

“အိန္ဒိဒီက ခင်ဗျားကို ဘာပေးမယ်ပြောသလဲ”

“အိကာဂါဂျီကူရဲ့ ဦးခေါင်းကို ပေးမယ်လို့ပြောပါတယ်။ ဒါ...။ တိုရာနာဂါ သခင်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပြီးရင် ပေးမယ်လို့ ပြောတာပါ။ “ဒါအတွက် ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘာလုပ်ပေးရမယ်တုန်း”

“စစ်ဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်တော်က အိမ်ထဲမှာက နှစ်တည်ပြီး ဝင်ကုစေဖို့ ပြောတော့ ခင်ဗျားရဲ့ တပ်တွေကို တောင်ဘက်စစ်မျက်နှာက ဝင်တိုက်ရမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဒါကို ခင်ဗျားလက်ခံခဲ့သလား”

“ဒါတော့ တိုရာနာဂါသခင်က မပြောဘဲနဲ့ သိပါလိမ့်မယ်”

ယာဘူက ဤသို့ပြောလိုက်စဉ် တိုရာနာဂါသည် သူ၏လူများထံမှ ကြိုတင်ရရှိသော သတင်းပို့ချက်များအကြောင်း စဉ်းစားနေပါသည်။ ရန်သူ နယ်စားကြီး (စစ်ဘုရင်)အိမ်ထဲမှာ နယ်မြေသို့လွှတ်ထားသော သူ၏စပိုင်(သူလျှို့)များက ယာဘူသည် အိမ်ထဲမှာ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ တိုရာနာဂါ၏ သားသုံးယောက် (နီတိုရွှေ၊ ဆူဒါရာနှင့် နာဂါ)ကို လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ရန်ကိုလည်း ယာဘူက တာဝန်ယူခဲ့သည်ဟု ထောက်လှမ်းရေးသတင်းဆိုသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လောလောဆယ် ယာဘူ၏စိတ်ကို စမ်းလိုသဖြင့် တိုရာနာဂါက...

“ခင်ဗျား ရှေ့ကို ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးသလဲ”

ဟုမေးလိုက်ပါသည်။

“စစ်ဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရှိတဲ့တပ်အင်အား အပြည့်သုံးပြီး ဝင်တိုက်ပါ။ ဝင်တိုက်မယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်ရဲ့မဟာမိတ်ဘက်က ဝင်အားပေးခဲ့သဘောပါ။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ယေမ္မန်ကလည်း ကလေးသာသာ ရှိသေးတော့ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲဖို့ နီးကပ်တစ်ဦး လိုနေပါတယ်။ လက်ရှိအခြေအနေအရ သခင်နဲ့ အိမ်ထဲမှာတို့နှစ်ဦး စစ်မက်ဖြစ်ဖို့ရာ သေချာနေပါတယ်”

ယာဘူကပြောရင်း တိုရာနာဂါ၏အတွင်းစိတ်ကို ခန့်မှန်းအကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် တိုရာနာဂါ၏ မပြတ်သားမှုကို အားမလိုအားမဖြစ်နေလေသည်။

တစ်နေ့ကျရင် သူကိုယ်တိုင် တိုရာနာဂါကို အပြုတ်တိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ ရှိနေပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော်... လတ်တလော ဘာလုပ်ရမည်ဟု ယာဘူသည် သူ့ဟာသူ မသိဖြစ်နေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ယခုနေအခါ သူ့အကြံဉာဏ်ပေးရန် ဇနီးသည်ယူရီကို ရှိလျှင် ကောင်းလေစွဟု တောင်းတမိလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခု တိုရာနာဂါအား စကားပြောရာတွင် လောင်းစားသလို အရဲ့စွန့်၍ပြောမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

“တိုရာနာဂါ သခင်ကြီးခင်ဗျား။ ကျွန်တော် အနေနဲ့ သခင်ကို အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ အင်အားကသခင်အတွက်လည်း အသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ်။ သခင်အနေနဲ့ နီးကပ်ဖြစ်လာအောင် ကျွန်တော်က ကူညီနိုင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်က နီးကပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာလဲ”

တိုရာနာဂါက ပြန်မေးလိုက်ရာ ယာဘူလည်း သူ၏ လျှို့ဝှက်စစ်ပြင်ဆင်ထားမှုအကြောင်းကို ပြောရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အိမ်ထဲမှာ စပြီးတိုက်လာတဲ့အခါ သူ့ကို နိုင်အောင် ကျွန်တော်ကူညီနိုင်ပါတယ်။ သူကစပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးကို ချိုးဖောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့က မလွဲမသွေ နိုင်အောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

တိုရာနာဂါက ပြန်မေးလျှင် ယာဘူလည်း သူ့ကြိုတင်ရေးဆွဲထားသော လျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေး အစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။ အဓိကအားဖြင့် မျက်နှာဖြူသင်္ဘောမှ ရရှိသည့်သေနတ်နှင့် အမြောက်လက်နက်များ အသုံးပြုတိုက်ခိုက်မည့်အစီအစဉ်ပါ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟင်... သေနတ်ကိုင် ဆာမူခိုင်း အင်အားငါးရာပါတဲ့ တပ်တစ်တပ်ပါမယ်လား”

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူက အံ့ဩသလောက် သဘောမကျဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ယာဘူသည် စစ်သူကြီးအား ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီဆာမူခိုင်းငါးရာရဲ့ သေနတ်လက်နက်တွေက ဘယ်လောက်တိုက်အားကောင်းတယ်ဆိုတာ ထည့်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဆာမူခိုင်းတွေကိုလည်း လှေကျင့်သင်ကြားပေးထားတယ်။ ပြီးတော့ အမြောက်လက်နက် နှစ်ဆယ်လည်း မပါဦးမယ်။ အမြောက်တပ်တွေကိုလည်း အလားတူ စနစ်တကျလှေကျင့်ထားမှာဖြစ်တယ်”

ယာဘူက ဂုဏ်ယူကြားဝင့်သလို ပြောသော်လည်း ဟိရိုမတ်ဆူသည် သဘောကျဟန် မတူချေ။

“ဘာပဲပြောပြော ဒီအစီအစဉ်က မကောင်းပါဘူး။ နောက်ပြီး မျက်နှာဖြူဆူခိုင်းတွေရဲ့ လက်နက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ လျှို့ဝှက်ထားလို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ဖက်က ဒါတွေသုံးရင် နောက်တစ်ဖက်ကလည်း သုံးလာမှာပဲ။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ချေမှုန်းတာပဲ ရှိမယ်။ အကယ်တော့ သေနတ်လက်နက် သုံးတာဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ချီးရားစာအင်အားအရ ချက်မရှိဘူး။ သူ့ရဲ့ပေါကြောင်ရာလည်း ကျတယ်။ သေနတ်တွေ၊ အမြောက်တွေက ရေရှည်အလားအလာလည်း မရှိဘူး”

ဟိရိုမတ်ဆူက ဤသို့ဝေဖန်ပြောဆိုလိုက်သော်လည်း ယာဘူက အလျှော့ပေးပါချေ။

“ဟိရိုမတ်ဆူ သခင်ခင်ဗျား... ကျွန်တော်တို့အဖို့ တိုက်ခိုက်ပတ်သက်တာ အခုလားမယ့် စစ်ပွဲတစ်ပွဲသာ မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့ သခင်ရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း တိုရာနာဂါသခင်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ရေး ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစေရမယ်လို့ထင်ပါတယ်”

ပါလား။ ဒီတာဝန်ကိုကျေပွန်ဖို့က သခင်ကြီးရဲ့ မဟာမိတ်တွေ၊ သူ့လက်အောက်ထဲ သစ္စာခံပုဂ္ဂိုလ်တွေအဖို့ အရေးအကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဟိရိုမတ်ဆူက ဝန်ခံလိုက်ရသည်တွင် ယာဘူသည် အားတက်လာထေ သည်။

“ဒီမယ်... တိုရာနာဂါသခင်ကြီးအဖို့ ခြေလှမ်းတစ်ခုပဲလှမ်းဖို့ လိုမိ တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ တိုက်ပွဲကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်တစ်ပွဲပဲ ဆင်နွဲ့လိုက်ရုံပါပဲ။ ဒီတိုက်ပွဲ တစ်ပွဲတည်းနဲ့ သူ့ရဲ့ရန်သူမှန်သမျှ ခေါင်းပြတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်။ သခင် ကြီးအနေနဲ့ အာဏာလည်း ရလာမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တင်ပြတဲ့ နည်းဗျူဟာ ဟာ သခင်ကြီး တိုရာနာဂါအတွက် မုချအောင်ပွဲခံရမယ့် နည်းဗျူဟာဖြစ်ပါတယ်။

ယာဘူက အားရပေးရပြောသော်လည်း ဟိရိုမတ်ဆူသည် လက်မခံချေ။

“ဒီအကြံဟာ မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့နို့ရောအစဉ်အလာ

အရ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း မရှိတဲ့အကြံမျိုးဖြစ်ပါတယ်။”

ဟိရိုမတ်ဆူ၏စကားကို ယာဘူသည် ဂရုမစိုက်ဘဲ စစ်ဘုရင်တိုရာနာဂါ

ကိုသာကြည့်၍ ဆက်ပြောလေသည်။

“ခေတ်ကြီးကတော့ တစ်နေ့တခြား ပြောင်းနေပါတယ် တိုရာနာဂါသခင်

ဒီတော့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ခေတ်နဲ့လျော်ညီအောင် အမြင်သစ်နဲ့ကြည့်

တတ်ဖို့ လိုပါတယ်။”

“ခင်ဗျားရဲ့ အကြံနဲ့ ပတ်သက်လို့ အိရိုဒိုက ဘာပြောသလဲ”

တိုရာနာဂါက ယာဘူအား ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့နဲ့လုံးဝ မဆွေးနွေး

ပါဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အခုခင်ဗျားရဲ့အကြံက ကျုပ်အတွက် အကျိုးရှိမယ်

ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အိရိုဒိုအတွက်လည်း ပိုပြီးတောင် အကျိုး

ရမှာပေါ့။”

“လူချင်းမတူပါဘူးသခင်၊ အိရိုဒိုဟာ လယ်သမားမျိုးရိုးဖြစ်ပါတယ်။

သခင်ကသာ မျိုးရိုးမြင့်မြတ်တဲ့အပြင် ဂျပန်အင်ပိုင်ယာတစ်ခုလုံးမှာ ဉာဏ်အရပ်

အမြင်အရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သခင်က ကျွန်တော့်ကို ဒီ

နက်အဇုတ်တက်ချိန်ရဲ့ အလှူကြည့်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။”

ယာဘူက မြောက်ပင် ပြောနေခြင်းဖြစ်လေသလောဟု တိုရာနာဂါက

စိတ်ထဲမှ စဉ်းစားနေမိသည်။

အပြေခွန်ကို စဉ်းစား၍ မရသဖြင့် တိုရာနာဂါသည် မေးခွန်းတွေ ဆက်

ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီအကြံကို ကျုပ်က လက်ခံပြီး အကောင်အထည်ဖော်ပေးဦး

ရင် စစ်သည်တစ်ဝက်က ကျုပ်ရဲ့လူ၊ ကျွန်တို့တစ်ဝက်က ခင်ဗျားလူတွေဖြစ်ရမှာပေါ့။

ဟုတ်သလား။ ဒီအီတိုင်းဆိုရင် လက်ခံသဘောတူသလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောတူပါတယ်။”

“ကျုပ်ရွေးချယ်ခန့်ထားမယ့်လူက တစ်တစ်ခုလုံးမှာ ဒုတိယတပ်မှူးလုပ်

ရမယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်ခုလည်းရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်လူတွေကို အ

နောက်တိုင်းက လက်နက်တွေ သုံးတတ်အောင် လေ့ကျင့်သင်တန်းပေးဖို့ မျက်နှာ

ဖြူအန်ဂျင်ဆန်ကို ကျွန်တော်လိုပါတယ်။”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသိထားဖို့က အန်ဂျင်ဆန်ဟာ ကျုပ်ပိုင်တဲ့

ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက သူ့ကိုလေးလေးစားစားဆက်ဆံရမယ်။

သူ့အတွက် ခင်ဗျားက လုံးဝတာဝန်ခံရမယ်။ ကျုပ်ပြောသလိုပဲ လိုက်နာရမယ်။

ဒါကိုကော သဘောတူရဲ့လား။”

“သဘောတူပါတယ်။”

ယာဘူက သွက်လက်စွာပြန်ဖြေလိုက်ရာ တိုရာနာဂါသည် ချက်ချင်း ဘာမှ

ဆက်မပြောဘဲ ကောင်းကင် ရောင်နီသန်းနေသော တိမ်တိုက်များဆီသို့ မော်ကြည့်

ရင်း စဉ်းစားနေပြန်သည်။

ယာဘူ၏ စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်သည် တကယ့်လက်တွေ့ကျတော့ အောင်

မြင်လိမ့်မည်လို့ သူမယူဆချေ။ သူ၏မူရင်းအကြံဖြစ်သော ‘ကြက်သွေးရောင်

ကောင်းကင်’ လျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေးကိုသာလျှင် မလွဲမသွေ အကောင်အထည်ဖော်ပြီး

မိမိကိုယ်တိုင် တပ်များကို ဦးစီးကွပ်ကဲကာ ကျီတိုမြို့တော်သို့ ဦးတည်ချီတက်ရ

မည်ဖြစ်ပေသည်။ သူ၏ လက်နက်ကိုင်တပ် အင်အား အပြည့်(စစ်သည် တစ်သိန်း)

နှင့် ချီတက်မှ ဖြစ်ပေမည်။

ဤသို့စဉ်းစားမိသော်လည်း တိုရာနာဂါသည် ပါးစပ်ကတော့ ယာဘူအား

ဖွင့်မပြောချေ။

“ဒါထက် မျက်နှာဖြူ အန်ဂျင်ဆန်နဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ ဘယ်သူက စကား

ပြန်လုပ်မှာလဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ အမျိုးသမီးမာရီကိုကို အမြဲတမ်းပေးမထားနိုင်ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မကြာစေရပါဘူး။ မကြာခင် အန်ဂျင်ဆန်ကို ဂျပန်ဘာသာ

စကားတတ်အောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားပါမယ်။”

“ဟာ... ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်တို့ဘာသာစကားကို ရေရေလှည့်လှည့်

တတ်ဖို့က နှစ်ချိပြီး ကြာမှာပဲ။ အခုဆိုရင် မျက်နှာဖြူလူနိုင်းထဲက ဂျပန်ဝတားကောင်း

ကောင်းတတ်တာဆိုလို့ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတွေပဲ ရိုတယ်မဟုတ်လား။ သူ့အနေနဲ့

ဆိုရင် ဂျပန်ပြည်ရောက်နေတာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်နီးပါးရှိနေပြီ။ အခုရက်ကျော်

အန်ဂျင်ဆန်အနေနဲ့ ကျုပ်စကားကို လွယ်လွယ်နဲ့ မြန်မြန်တတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်က သူတို့ဘာသာစကားသင်ရင်လည်း ဒီလိုနေမှာပါ။

“မှန်ပါတယ် သခင်၊ ဒါပေမယ့် အန်ဂျင်ဆန်က ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်။ သင်ရင်မြန်မြန်တတ်မှာပါ။”

ယာဘူက ဤသို့ပြောရင်းက သူ၏ဆာမူခိုင်းအိုမိ ပြောပြသောအကြံကိုပါ ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။

သို့သော် တိုရာနာဂါက သဘောကျပုံမရချေ။

“ဒီအကြံက အန္တရာယ်များလိမ့်မယ် ထင်တယ်။”

“ဒါမှ အန်ဂျင်ဆန်ဟာ မြန်မြန်တတ်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သူလည်းဦးကျိဉ်းပြီး သား၊ ယဉ်ပါးပြီးသား ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။”

ထိုစကားကို တိုရာနာဂါသည် ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီးနောက်...

“လှေကျင့်သင်တန်းပေးနေတဲ့ကာလအတွင်း ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားနိုင်မလဲ။”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ အိမ်ပြည်နယ်ဟာ ကျွန်းဆွယ်တစ်ခုဖြစ် ပါတယ်။ ကျွန်တော်က လှေကျင့်ရေးစခန်းကို တောင်ဘက်အစွန်က အန်ဂျီရိုကနေစွာ မှာအခြေစိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ နယ်စပ်နဲ့လည်းဝေးပြီး မိရှိမာမြို့နဲ့လည်း အလှမ်းဝေးတဲ့အတွက် လုံခြုံမှုရှိမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။”

“ကောင်းပြီ အန်ဂျီရိုကနေပြီး အိုဆာကာနဲ့ ယေဒိုမြို့တွေကို ဆက်သွယ်နိုင် အောင် ကျုပ်တို့က အချိန်မရွေး လွှတ်နိုင်တဲ့ ခိုဝှက်ပုလဲပါ အဆင်သင့်ထားမယ်။”

“ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အချိန်ငါးလ၊ခြောက်လလောက်ပဲ လိုပါမယ်။ ဒါဟာလည်း...”

ယာဘူ၏စကားမဆုံးမီ စစ်သူကြီးဟိရိုမတ်ဆူက...

“ခြောက်လမပြောနဲ့။ အချိန်ခြောက်ရက်ရဖို့မလွယ်ဘူး။”

“ဒီမယ် ယာဘူဆန်။ ခင်ဗျားထောက်လှမ်းရေး သတင်းပို့ချက်တွေ လေ့လာ ကြည့်ဘူးလား။ အိရှိဒိုဟာ အခုပဲ အကြီးအကျယ်စစ်တပ်တွေ တပ်လှန်နှိုးပြီး အကြီးအကျယ် တပ်သားစုနေပြီလား။ နယ်စားကြီးအိုနိုဂိုကလည်း သူ့လက်နက်ကိုင်တပ် တွေ စုထားပြီမဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ကသာ ဒီမှာချောင်ပိတ်မိနေတယ်။”

ဟု ဝေဖန်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ထိုစကားကို ယာဘူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရာ စစ်ဘု ရင် တိုရာနာဂါက...

“ဘယ်လိုလဲ ယာဘူဆန်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ယာဘူက ပြန်ဖြေလေသည်။

“မှန်ပါတယ်။ ထောက်လှမ်းရေး အစီရင်ခံစာတွေအရ ဘာတွေဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ သိရပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အချိန်ခြောက်ရက်ပဲ ရတယ်ဆိုရင် လည်း ဘယ်ဟုတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကံတရားပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ပြောချင်ပါတယ်။ တိုရာနာဂါသခင်ဟာ ဒီနေရာမှာ ချောင်ပိတ်မိရလောက်အောင် အားတူလူ မဟုတ် ပါဘူး။ အလွန်ဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။”

“တကယ်လို့ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့အကြံကို သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို ခေါင်းဆောင်အဖြစ် လက်ခံမှာလား။”

“ဟုတ်ကဲ့... လက်ခံပါမယ်။ ပြီးတော့ သခင်က စစ်ပွဲမှာ အနိုင်ရလို့ ကျွန်တော့်ကို ဆူရွက်နဲ့ တိုဆိုမို့ ပြည်နယ်နှစ်ခုကို အပိုင်စားပေးမယ်ဆိုရင်လည်း လက်ခံပါမယ်။”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အကြံအစည် အောင်မြင်မှုအပေါ်တည်မယ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။”

“ကျုပ်ရဲ့အမိန့်ကို ခင်ဗျားနာခံမှာလား။ ကျမ်းကျိန်နိုင်မလား။”

“နာခံပါမယ်... ကျမ်းကျိန်ပြီးသစ္စာဆိုဝံ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တကွ မိခင် ကြီးနဲ့ ဇနီးတို့ရဲ့ အသက်ပါပေးပြီး နာခံပါမယ်။”

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ။”

“တိုရာနာဂါ ဆားမားခင်ဗျား။ ကျွန်တော်က သခင်ကြီးကို တစ်ဦးတည်း သော ရိုးလွင့်ဖြစ်လာအောင် ကူညီနိုင်ပါတယ်။ သို့သော် ရှိုးဂန်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ရဲ့ တစ်ဖက်ရန်သူလို ရှိုးဂန်းဖြစ်ဖို့ ရည်မှန်းချက်မရှိပါဘူး။”

တိုရာနာဂါက ပြောလိုက်စဉ် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် မကျေနပ်ဟန် မြင့် ယာဘူအား ကြည့်နေလေသည်။ ယာဘူ၏ စစ်ဆင်ရေး စီမံချက်ကို စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါက လက်ခံတော့မယောင် ပြောနေခြင်းကြောင့် အဘိုးကြီးက မကျေနပ် ဖြစ်နေမိလေသည်။

ထိုအခိုက် တိုရာနာဂါသည် ယာဘူနှင့်ဆက်စကားပြောနေပြန်သည်။

“ယာဘူဆန် အခုကျုပ်တို့ပြောတာတွေကို အထူးလျှို့ဝှက်ထားဖို့ အလွန် အရေးကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း ခရီးစထွက်ဖို့ သင့်တယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့... သွားရင် မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသားနဲ့တကွ သေနတ်လက်နက် တွေပါ ယူသွားရမလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ရေကြောင်းက သင်္ဘောနဲ့သွားပါ။”

ပြောရင်းနှင့် တိုရာနာဂါသည် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူဘက် ထူညှိ... --

“သင်္ဘောကို အဆင်သင့်ပြင်ထားခိုင်းလိုက်ပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သင်္ဘောက အဆင်သင့်ပါပဲ သခင်ကြီး။ သေနတ်လက်နက်နဲ့ ခဲယမ်း-
တွေလည်း သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ ရှိနေပါတယ်”

ဟိရိုမတ်ဆူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ယာဘူသည် စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ အကြီးအကျယ်ကျေနပ်နေမိလေသည်။

သူ့လိုချင်သော သေနတ်လက်နက်များနှင့်တကွ မျက်နှာဖြူ အန်ဂျင်ဆန်တို့

ပါ ပြန်လည်ရရှိပြီ မဟုတ်လား။

အတယ်၍ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း စစ်ဘုရင် အိန္ဒိဒိုက တိုရာနာဂါအား
လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်လျှင် မိမိအဖို့ ကိစ္စမရှိ။ လိုချင်တာတွေအားလုံး လက်ဝယ်ရရှိ
နေပြီမဟုတ်ပါလော။

* * *

ယာဘူ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် တိုရာနာဂါ
အား ဝေဖန်ပြစ်တင်စကား ပြောလေသည်။

“သခင်ကြီး အခုလို ယာဘူနဲ့ အပေးအယူလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာအလွန်မှား
တယ်ထင်ပါတယ်။ ဒီလူက လုံးဝစိတ်မချရဘူး။ သခင်ကြီး ရှေ့မှောက်ကို လာတဲ့အခါ
မူရာဆာမာ ဓားရှည်ကို ကိုင်လာတာသာ ကြည့်ပေတော့”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း သတိပြုလိုက်မိပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သခင်ကြီးရဲ့ အတွေးအခေါ်မှားနေပြီလို့ ပြောချင်ပါတယ်။
ဒါအပြင် သခင်ကြီး မှားခဲ့တာတွေလည်းရှိသေးတယ်။ အိန္ဒိဒိုက သခင်ကြီးကို ကျုပ်တို့
အားလုံးရှေ့မှာ အရှက်ခွဲတာကိုခံခဲ့တယ်။ ကျုပ်က မြေးမိန်းကလေး (ဆာမူရှိုင်း
အနွယ်) ဆက်သတာကိုလည်း ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် သခင်ကြီးဟာ ခိုးထွက်
ကောင်စီမှာလည်း ဩဇာမရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်တော့ အလွန်ရှက်ပါတယ်။ ဒီလိုအခြေ
မျိုးနဲ့လည်းဆက်ပြီး လူ့ပြည်မှာမနေချင်တော့ဘူး။ ကျုပ်ကို ဆေပုတူ လုပ်ပြီး
သတ်သေခွင့်သာပြုပါတော့။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီး ဘုန်းကြီး လုပ်ခွင့်ပေး
တာပဲ။”

“ကျုပ် ဘာတို့မှ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားအခုလုပ်ရမှာက မျက်နှာဖြူ
အန်ဂျင်ဆန်နဲ့ စကားပြန်ဘုန်းကြီး ဆူတူဆန်ကို အမြန်ဆုံး ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ”

* * *

အခန်း (၁၀)

ပရင်ကျီဘုန်းကြီး ဖာသာ အယ်လ်ဗီတို့သည် သူတို့စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထား
သော ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် ဂျပန်ဆာမူရှိုင်းတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို အဖော်ခေါ်၍ အာရှ
တိုက်လုံးဆိုင်ရာ ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းချုပ် ဘုန်းကြီးထံသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံလေသည်။
ဂိုဏ်းချုပ်ဆိုသူက ဂျပန်ပြည်သို့ ခေတ္တလာရောက်နေထိုင်ဆွေးနွေးတိုင်
ပင်ရန် တွေ့ဆုံခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ပေါ်တူဂီ သင်္ဘောမာလိန်မှူးချုပ် ကပ္ပတိန် ဖယ်ရီ
ယာ ဆိုသူလည်းရှိနေလေသည်။

ဖာသာ အယ်လ်ဗီတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ရှေ့သို့ ရောက်ရောက်ချင်း စစ်ဘုရင်
တိုရာနာဂါနှင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဝိုင်းလော့ဂျွန်တို့ တွေ့ဆုံကြပုံအကြောင်းနှင့်တကွ
တိုရာနာဂါက မိမိတို့အား တောင်းဆိုလိုက်ပုံများကို အစီရင်ခံလေသည်။

“နောက်တစ်ခုက မနေ့ညက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားတာဟာ သူတို့
မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာဖြူ ဝိုင်းလော့ကို လုပ်ကြံတာလို့ တိုရာနာဂါက သိနေပုံရပါတယ်။
ကျုပ်ရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ်တဲ့ မျက်နှာဖြူ အန်ဂျင်ဆန်ကို ဘာကြောင့်မှားလုပ်ကြံချင်
တာပါလိမ့်လို့လည်း တိုရာနာဂါက ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာဖြူ အန်ဂျင်ဆန်တို့
အကျဉ်းထောင်ထဲ ရှိနေစဉ်ကလည်း တစ်ကြိမ်လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့ဖူး
တယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

ဖာသာ အယ်လ်ဗီတို့က ဤသို့ ပြောသည်ကို သင်္ဘောမာလိန်မှူး ကပ္ပတိန်
ဖယ်ရီယာက သဘောကျဟန်မတူချေ။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားက အဲဒီလို လုပ်ကြံမှုဟာ ကျုပ်ရဲ့ လက်အောက်ခံ
စွပ်စွဲနေတာလား။ ဒီအိုဆာတာမြို့ရဲ့ အင်မတန်လုံခြုံတဲ့ ရဲတိုက်ကြီးမာတဲ့ ထောင်
ဝင်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဝိုင်းလော့ကို သတ်ဖို့ ကြံစည်တယ်လို့ ဆိုချင်လားလား။ ထောင်

အခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ဂျပန်ပြည်ကို ရောက်ဖူးတာဗျ”

“ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားက လုံးလုံး မပတ်သက်ဘူးလို့ ဆိုချင်သလား။
ငြင်းချင်သလား”

“ကျုပ်က တစ်ခုတော့ မငြင်းလိုဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ သဘောဆန္ဒအမှန်ပြောရရင်
ဒီအင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့ မိစ္ဆာကောင်း၊ ဒီဌီကောင်းကို မြန်မြန်သေရင် ကောင်းတယ်
လို့ ဆိုချင်တယ်။ ဒါကိုတော့ ကျုပ်မငြင်းဘူး။ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ ဒပ်ချီလူမျိုးတွေထဲ
အာရှတိုက်ကို ဝင်လာရင် ကျုပ်တို့အဖို့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ကပ္ပတိန် ဖယ်ရီယာက ခပ်ဘွင်းဘွင်းပင် ပြောလိုက်သည်။

ထိုကေးကို ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုက ချက်ချင်း ပြန်လည်ချေပလိုက်သည်။

“အခုလက်ငင်းကို ကျုပ်တို့ ဒုက္ခရောက်နေပြီ ကပ္ပတိန်ကြီး။ တိုရာနာဗီ
ပြောတဲ့ စကားကို ကျုပ်ပြောပြပါမယ်။ သူက အင်္ဂလိပ် ပိုင်းလော့က ပြောပြတဲ့
တရုတ်ပြည်နဲ့ တူနဲ့သွယ်နေတဲ့ တစ်ဦးတည်း လက်ဝါးကြီးအုပ် လုပ်နေတဲ့ ပေါ်တူဂီ
တွေဟာ အမြတ်အစွန်း ငွေကြေးအမြောက်အမြား ရနေတာကို သူ့သိပါတယ်တဲ့။
တရုတ်ပြည်က ပိုးထည်တွေကို ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေကသာ ဝယ်နိုင်လေတော့ သူတို့
ဟာ ဂျပန်ပြည်မှာ လာရောင်းတဲ့အခါ ဈေးနှုန်းတွေ အဆမတန်တင်ပြီး ရောင်းချတာ
တို့၊ ဂျပန်ပြည်က ငွေကိုတော့ မတရား ဈေးနှိုင်းပြီး လဲလှယ်နှုန်း သတ်မှတ်တာတို့တို့
လည်း သူ့သိနေပြီလို့ဆိုတယ်။ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဂျပန်ပြည် နိဂုဏ်ကောင်း
ကို အစီရင်ခံစာတင်သွင်းရမယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်။ အစီရင်ခံစာမှာ ငွေနဲ့ ပိုးထည်
ပိုးထည်နဲ့ ငွေ၊ ရွှေ နဲ့ ငွေ လဲလှယ်နှုန်းအမှန်ကို ဖော်ပြရမယ်လို့လည်း ဆိုပါတယ်။
သူက ပေါ်တူဂီတွေ အမြတ်အစွန်း အမြောက်အမြား ရယူတာကို မကန့်ကွက်ပါဘူး။
သို့သော် အဲဒီအမြတ်က ဂျပန်ပြည်ကမဟုတ်ဘဲ တရုတ်လူမျိုးတွေဆီကသာ ယူဆင်
တယ်လို့ တိုရာနာဂါက ပြောပါတယ်”

ဖာသာ အယ်လ်ဗီတို၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ကပ္ပတိန် ဖယ်ရီယာက . . .

“ဒီတောင်းဆိုချက်ကို ခင်ဗျားက မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မငြင်းခဲ့ဘူးလား”

ဟု ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဝါက အတော်ခက်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မဟုတ်တာတွေ ထည့်နေပြီး အစီရင်ခံစာ ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ အားလုံးအတွက် အန္တရာယ်များနိုင်တယ်”

ဂျက်ဆွစ် ဂိုဏ်းချုပ်က သူ၏သဘောထားကို ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂျပန်ဆိုတဲ့ကောင်တွေက ယုံရတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့

နှစ်စဉ်ရနေတဲ့ အမြတ်ငွေ ပမာဏအမှန်ကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထား
အနေကြီးတယ် . . .”

ကပ္ပတိန် ဖယ်ရီယာက ပြောပြန်သည်။

ထိုအခါ ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုက . . .

“ကျုပ်လေ့လာကြည့်ရသလောက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့ ဂျပန်ဆိုတဲ့လူ
ဟာ အတော်ကို ဗဟုသုတရှိတယ်”

ဟု ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေရာ ဖာသာအယ်လ်ဗီတိုက
ပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါက ကျွန်တော့်ကို နက်ဖြန်မွန်းတည့်ချိန်အထိ ကမ္ဘာ
မြေပုံတစ်ခု ဆွဲပေးရမယ်လို့ အမိန့်ချလိုက်ပါကတည်း၊ ဒီမြေပုံမှာလည်း စပိန်နဲ့ ပေါ်တူဂီတို့
နယ်မြေခွဲခြမ်းဝေငှယူထားပုံ၊ အချင်းချင်း စာချုပ်ချုပ်ထားပုံတွေကိုပါ ရက်စွဲနဲ့တကွ
ဖော်ပြရမယ်တဲ့။ နောက်ပြီး သုံးရက်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ ပေါ်တူဂီတွေက လာ
ရောက်သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေသစ်တွေစာရင်းကိုလည်း ပြုစုပေးရမယ်တဲ့။ သူလိုချင်
တာက စပိန်နဲ့ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံတွေက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ နယ်မြေ
တွေရဲ့ ပုံ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးဆယ်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ နယ်မြေပုံနဲ့ ဒီနေ့ လက်ရှိပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့
နယ်မြေတွေကိုပါ ပုံဆွဲပေးရမယ်တဲ့။ ဒါတင်မဟုတ်သေးဘူး။ ပင်လယ်ရပ်ခြားက
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စခန်းတွေမှာ ငှားရမ်းအသုံးပြုထားတဲ့ ဂျပန်ကြေးစားအမှုထမ်းတွေရဲ့
အရေအတွက်ပါ စာရင်းပေးရမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဖာသာ အယ်လ်ဗီတိုက ဤသို့ပြောလိုက်သောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်
ကပ္ပတိန် ဖယ်ရီယာတို့ နှစ်ဦးစလုံး အံ့အားသင့်တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

“ဟာ . . . ဒါတော့ ခပ်ပြောင်ပြောင် ငြင်းရမှာပဲ”

ကပ္ပတိန် ဖယ်ရီယာက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကပ္ပတိန် ဖယ်ရီယာသည် အရှေ့ဖျားဖေသရွှိ ပေါ်တူဂီလက်နက်ကိုင်
တပ်များ၏ အကြီးအကဲလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းက ပိုမို နိုင်ငံရေးပရိယာယ်ကို နားလည်ပုံရလေ
သည်။

“ဒီလိုရှိတယ် ကပ္ပတိန်ကြီး။ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါလို လူက ငြင်းလို့မရဘူး”
ဂိုဏ်းချုပ်က ဤသို့ ပြောသည်ကို ကပ္ပတိန် ဖယ်ရီယာက လက်မခံဘူး။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလည်း တိုရာနာဂါဆိုတဲ့ လူကို သိပ်ပြီးအရေးထားလွန်း
နေတယ်။ ကျုပ်အမြင်မှာတော့ ဒီလူဟာ အခြားနယ်စားစစ်ဘုရင်တွေလိုပဲ။ အာဏာ
ရှင်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ နှစ်စဉ်ကုန်စည်ကူးသန်းတဲ့ သင်္ဘော
နက်ကြီးသာရှိရင် သူတို့ဂျပန်ပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးဟာ အဆောက်အအုံတစ်ခုလို ပြီးလေ
ကျသွားမှာ သေချာတယ်။ တရုတ်ပြည်က ပိုးထည်တွေမရရင် သူတို့ ဂျပန်တို့အား
တွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးချုပ်မလဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က တိုရာနာဂါကို ဂရုစိုက်စီ
ပြောတာပါ။ သူ့နဲ့ကုန်သွယ်မှု မလုပ်ရရင်ကော ဘာအရေးလဲ။ ခုနစ်ထုတ်
ဘာသာဝင် ဒိုင်ဗီယို(နယ်စား)တွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီဒီကဲ့ တီထွင်မှုတို့

လူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ကုန်ကူးနိုင်တာပဲ။ နောက်ဆုံးပြောရရင် နာဂါဆာတိမြို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့ လူတွေ အင်အားတောင့်သားပဲ။ အဲဒီမှာ ကုန်စည်တွေ ရောင်းဝယ်နေရင် ဖြစ်တာပဲ။”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ကပ္ပတိန်ကြီးက အခုမှ ဂျပန်ပြည်တို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးတော့ အခြေအနေမှန်ကို သိပုံမရဘူး။ စစ်ဘုရင် တို့ရာ နာဂါလ်၊ အိန္ဒိယလို့လူတွေနဲ့ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ မဆက်ဆံဘူးဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့က ခရစ်ယာန် ခိုင်မိယိုတွေအပေါ် ဩဇာရှိတာတွေပါ ပျက်ပြယ်သွားနိုင်တယ်။ နာဂါ ဆာတိမြို့တို့ပါ လက်လွှတ်ရတဲ့အခြေမျိုးရောက်သွားနိုင်တယ်”

“ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းချုပ်က ရှင်းပြလိုက်ပြီးမှ ဆက်လက်၍ . . .

“ဒါထက် . . . အင်္ဂလိပ်လူမျိုးမိစ္ဆာဒီဗွီပိုင်းလော့ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြံစည်တာတာ တပ္ပတိန်ကြီးမှားလား”

“ဟု ဆက်လေ့လိုက်သည်။

“တူစ်သာ ထတယ်ကြံခွဲရင် အခုလိုမအောင်မြင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီ အင်္ဂလိပ် လူမျိုး ပိုင်းလော့ကို တူစ်ရန်တီးတာတော့ အမှန်ပဲ။ သင်္ဘောနဲ့ လာကြတုန်း မှန်တိုင်း ထူနေရင်က တူစ်တိုပိုင်းလော့ ရောဒရစ်က ဒီကောင်ကို ကိစ္စတွဲရှင်းပစ်လိုက်ဖို့ ထောင်မယ်”

“ထိုအခိုက် ဖာသာအယ်လ်ဗီတို့က ကြားဖြတ်လျက် . . .

“ထိုရာနာဂါပြောတော့ မျက်နှာဖြူပိုင်းလော့ရွှန်ကို အိပ်ပြည်နယ်တို့ ပြန်ခိုခယ်လို့ ဆိုတယ်”

“ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား အဲဒါက အရှေ့ဘက်ကျွန်းဆွယ်မှာ မဟုတ်လား”

“တပ္ပတိန် ဖယ်ရီယာက ပြန်မေးလိုက်ရာ ဖာသာအယ်လ်ဗီတို့က ခေါင်း ညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အိပ်တိုသွားရင် ကုန်းကြောင်းကလား၊ ရေကြောင်းကသွားမှာလား”

“ဟုတ်တဲ့”

“တောင်းတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် လမ်းမှာ မှန်တိုင်းမိပြီး သင်္ဘောပေါ်ကလူ အားလုံးသေဆုံးသွားဖို့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကပ္ပတိန် ဖယ်ရီယာက ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောသည်ကို ဖာသာ အယ်လ်ဗီတို့က ကောင်းစွာခိုင်းမိသဖြင့် အန္တရာယ်မည်မျှ ကြီးမားသည်ကို ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကပ္ပတိန်ကြီးက သိပ်ပြီး ဆန္ဒစောလွန်းနေပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော် အချစ် အလက် အပြည့်အစုံတို့ ပြောပြပါဦးမယ်။ စစ်ဘုရင်တို့ရာနာဂါက စကားပြန်လုပ်သူ ဆုကူဆန်ကို ပြောတာ ကျွန်တော်နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရပါတယ်။ သူပြောတဲ့စကား

ကို အတိအကျပြန်ပြောရရင် ‘ဆုကူဆန်၊ မျက်နှာဖြူ ပိုင်းလော့ အန်ဂျင်ဆန်ရဲ့လူကြီး’ အတွက် ကျုပ်အထူးအစောင့်အရှောက်ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ တတယ်လို့မှား လမ်းခန်း မှာ အန်ဂျင်ဆန်ဟာ ဘေးရန် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်တာတို့၊ မတော်တဆထိခိုက် သေဆုံး တာတို့ ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျုပ်နဲ့တကွ နီးကပ်ကောင်စီ အာဏာနဲ့ အတိအကျစွဲစမ်းစစ်ဆေး မယ်။ စစ်ဆေးကြည့်လို့ အန်ဂျင်ဆန်အပေါ် လုပ်ကြံမှုဟာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တစ်ဦးဦးကလုပ်တာဖြစ်စေ၊ ဒါမှမဟုတ် ခရစ်ယာန်တွေနဲ့ ပတ်သက်နေရင်တော့ ဂျပန်ပြည်မှာရှိတဲ့ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ စာသင်ကျောင်း၊ သာသနာပြုအဖွဲ့ အစည်းအားလုံးကို ပိတ်ပစ်ရမှာပဲ။ အဲဒီအတိုင်း တို့ရာနာဂါက ပြောလိုက်ပါတယ် ကပ္ပတိန်ကြီးခင်ဗျား”

“ဟာ . . . ဒါမျိုးမဖြစ်အောင် ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ”

“ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းချုပ်က အံ့ဩတုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်က ရေရွတ်ဆုတောင်း လိုက်သည်။

“ဒါက တို့ရာနာဂါအနေနဲ့ အလကား ဟန်လှုပ်ပြီး မြှမ်းခြောက်တာပါ”

“ကပ္ပတိန်ဖယ်ရီယာက ဤသို့ဝေဖန်ပြောဆိုပြန်ရာ ဂိုဏ်းချုပ်က ခေါင်းခါပြ သည်။

“ဒါတော့ ကပ္ပတိန်ကြီး မှားမယ်ထင်ပါတယ်။ ဘယ်သူပဲကြုံကြုံ၊ အင်္ဂလိပ် လူမျိုး ပိုင်းလော့ တစ်ခုခုဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ခရစ်ယာန်လက်ချက်ပဲလို့ စွပ်စွဲဖွဲ့လွယ်ကူ နေတယ်”

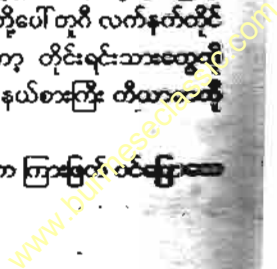
“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားတို့အဖို့ အဓိကပြဿနာကို အရင်းအမြစ်က ဖြေရှင်းမှဖြစ်မယ်။ တို့ရာနာဂါကို အပျောက်ရှင်းပစ်လိုက်ပေါ့”

“အခုအချိန်ဟာ ရယ်စရာပြောနေဖို့ အချိန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကပ္ပတိန်ကြီး သတိထားစေချင်ပါတယ်”

“ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းချုပ်က ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်ကလည်း ရယ်စရာပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ အာဖရိက၊ အိန္ဒိယနဲ့ တောင်အမေရိကမှာလုပ်လို့ အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ နည်းဟာ ဂျပန်မှာလည်း အောင်မြင်မှာပဲ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကြိုးကိုင်ကြီးကြပ်ပြီး ဂိုဏ်းကြီး(အိန္ဒိယ)နဲ့ မလက်ကာမှာ ဒီနည်းတို သုံးခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တိုင်းရင်းသားတွေကို စည်းရုံးပြီး အသုံးချခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် အခုလည်းပဲ ခရစ်ယာန် ခိုင်မိယို(နယ်စား)တွေကို စည်းရုံး နိုင်ရင် တို့ရာနာဂါကို ဖယ်ရှားပစ်လို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ပေါ်တူဂီ လက်နက်တိုင် တပ်သားတစ်ရာလောက်တော့ လိုတယ်။ ရှင်းရှင်းကတော့ တိုင်းရင်းသားတွေလို သွေးခွဲပြီး အုပ်စိုးတဲ့ နည်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် နယ်စားကြီး တိယာအဆို စည်းရုံးမယ်။ ဖာသာအယ်လ်ဗီတို့ကတော့”

“ဖယ်ရီယာက စကားမဆုံးမီ ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းချုပ်က ကြားဖြတ် ပင်ပြော သည်။

“ဒီလိုရှိတယ် ကပ္ပတိန်ကြီး၊ ဂျပန်လူမျိုးတွေကို အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားတွေ တောင်အမေရိကက အင်ကာလူမျိုးတွေနဲ့ တစ်တန်းတည်းထားပြီး တွက်လို့မရဘူး။ ဒီမှာက ခင်ဗျားပြောတဲ့ သွေးခွဲပြီး အုပ်စိုးတဲ့စနစ် သုံးလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဂျပန်ပြည်ဟာ တခြားဘယ်တိုင်းပြည်နဲ့မှ မတူဘူးဆိုတာ သိထားဖို့လိုတယ်။ ဒါကြောင့် အခု ကျုပ်အနေနဲ့ ကပ္ပတိန်ကြီးကို တရားဝင် လေးလေးနက်နက် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ဒီဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ ပြည်တွင်းရေးမှာ ဘယ်လိုမှ တင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မလုပ်ပါနဲ့။”

သည်တော့မှ ကပ္ပတိန် ဖယ်ရိယာသည် လေသံပျော့သွားတော့သည်။

“ကောင်းပါပြီ။ ကျုပ်အခုပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကိုမေ့ပစ်လိုက်ပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်။ အခုလိုရာသီဥတုမှာ ပင်လယ်ထဲ မုန်တိုင်းတွေ သဘာဝအလျှောက် ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်”

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ပင်လယ်ပြင် ရောက်ကာမှ မုန်တိုင်းမိရင်တော့ ဘုရားသခင် အလိုဆန္ဒလို့ပဲ အောက်မေ့ရပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ကပ္ပတိန်ကြီးကသာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပိုင်းလော့ကို ရန်ပြုတိုက်ခိုက်ဖို့ မကြံပါနဲ့”

“ဟင်”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သာမက တခြားလူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုလည်း အင်္ဂလိပ် ပိုင်းလော့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အခွင့်ပေးစေခိုင်းတာမျိုးလည်း မလုပ်ရဘူး”

ဂျက်ဆွစ် ဂိုဏ်းချုပ်၏စကားကို ကပ္ပတိန် ဖယ်ရိယာက လက်ခံချင်စွဲမရချေ။

“ဒီမယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျုပ်က ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်က ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သစ္စာတော်ခံတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ အဓိကဦးစားပေးရမယ့် တာဝန်ပဲ။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်က ကျုပ်တို့ နိုင်ငံရဲ့ ရန်သူမှန်သမျှကို ချေမှုန်းပစ်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား။ အခု အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပိုင်းလော့ ဂျွန်ဟာ ရန်သူနိုင်ငံသားလဲ ဖြစ်တယ်။ ပင်လယ်ဓားပြ မိစ္ဆာ ဒီဗိုလည်းဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်က သူ့ကို သုတ်သင်ချေမှုန်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်သဘောနဲ့ ကျုပ်လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒီနစ်အဖို့ ကျုပ်ဟာ ဂျပန်ပြည်နဲ့ ကုန်သွယ်ဖို့ လာရောက်ရမယ့် သင်္ဘောနတ်ရဲ့ မာလိန်မှူးချုပ် (ကပ္ပတိန် ဂျင်နရယ်လ်) ဖြစ်တယ်။ ဒါ့အပြင် ကျုပ်က မဟာအိန္ဒိယ ရဲ့ အလှည့်ကျ ဘုရင်ခံလည်း ဖြစ်တယ်။ ဘုရင်ခံရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာသုံးပြီး ကျုပ်အနေနဲ့ တိုရာနာဂါဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် သုတ်သင်ဖယ်ရှားနိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့ အမိန့်တို့ ဆန့်ကျင်ဖီလာပြုရာ ရောက်သွားမယ်။ ကျုပ်ကလည်း ဘာသာရေးဂိုဏ်းက ချွတ်ချထုတ်ပစ်ခြင်းခံရလိမ့်မယ်”

ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းချုပ်က မြိမ်းမြောက်သလို ပြောလိုက်သော်လည်း ကပ္ပတိန် ဖယ်ရိယာသည် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်ချေ။

“ဒီကိစ္စမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့ အာဏာမရှိဘူး။ ပြဿနာက ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပိုင်နက်အပြင်ဘက်က ဖြစ်နေတယ်”

“ကပ္ပတိန်ကြီးအနေနဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ကျုပ်တို့ဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်းတွေဟာ နိုင်ငံရေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ ခွဲခြားလို့ မရအောင် ရောယှက်ဆက်စပ်နေတယ်။ ကျုပ်မှာ သာသနာပြုအဖွဲ့နဲ့ ဘာသာရေးဂိုဏ်းကြီးအဖို့ အန္တရာယ်မရှိအောင် တာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့လည်း တာဝန်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အသက်ထင်ရှားဖို့သမျှ ကာလပတ်လုံး ဂျပန်မှာရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘာသာရေးဂိုဏ်း အခြေအနေထိခိုက်အောင်လုပ်တာမျိုး ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အခုလို ဘွင်းဘွင်းကြီးဖွင့်ပြောလိုက်တာကို ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေအမှန်ကို အခုထက်ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရှိနားလည်အောင် ကြိုးစားလေ့လာပါမယ်”

ကပ္ပတိန် ဖယ်ရိယာက ပြောလိုက်ရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလည်း ကျေနပ်သွားပုံရလေသည်။

“ကောင်းပါကယ်။ ဒီလိုလေ့လာတာဟာ ခင်ဗျားအဖို့လည်း အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒီဂျပန်ပြည်မှာ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ခရစ်ယာန်သာသနာပြုလုပ်ငန်း ဖြစ်မြောက်နေတာ သိလား။ ဂျပန်နယ်စား (ဒိုင်မီယို) တွေက ခရစ်ယာန် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တွေကို နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် နှစ်စဉ်ဂျပန်ပြည်ကို ကုန်မျိုးဝင်လာရောင်းနေတဲ့ သင်္ဘောနက်ကြီး လုံးဝလာတော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေကြလို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ခုကျုပ်တို့ ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်း သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဂျပန်တွေက အထူးအခွင့်အရေးပေးထားတဲ့အကြောင်းက ကျုပ်တို့ လူစုသာလျှင် ဂျပန်တာသာစကားကို ကောင်းကောင်း ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်လို့ပဲ။ ဝမ်းနည်းဖို့တောင်းတာက ဂျပန်တွေ ယုံကြည်ချက်က မမှန်ဘူး။ ပြီးတော့ ပေါ်ထွက်လူမျိုးကုန်သည်တွေဟာ သူတို့ အမြတ်အစွန်းများများရဖို့ လောဘထွက်တာသာရှိပြီး ခရစ်ယာန် သာသနာတော် ပျံ့ပွားရေးအတွက်ကိုတော့ နည်းနည်းမှ စိတ်မဝင်စားကြဘူး”

“သာသနာပြုဝန်ထမ်းထဲမှာလည်း ကိုယ်ကျွန်အတွက် လောဘထွက်သူတွေ ရှိတာပဲမဟုတ်လား”

ကပ္ပတိန် ဖယ်ရိယာက ဝေဖန်ထောက်ပြလိုက်သည်။

“ကပ္ပတိန်ကြီးက သတိမေ့သွားပြန်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ကျုပ်မမေ့တာလည်း ရှိပါတယ်။ မနစ်ကံ ကျုပ်တို့ရဲ့ သင်္ဘောနတ်က ဂျပန်ပြည်နဲ့ မလက်ကာ ကြားမှာ နစ်မြုပ်ခင်းနွဲ့ခဲ့ရတာကို ကျုပ်ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက သင်္ဘောပေါ် ပါတဲ့ လူအားလုံးတစ်ယောက်မကျန် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့တဲ့အပြင် ရွှေတန်ခိုးနဲ့ နှစ်ရာကျော်နဲ့ ငါးသိန်းကျော်တန်ဖိုးရှိတဲ့ငွေတွေပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပဲ။ သင်္ဘောမှန်တိုင်းမိပြီး ပျက်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ ရာသီဥတုထောင်းချိန်မှာ”

မထွက်ရဘဲ ခင်ဗျားကနေပါဦးလို့ အတင်းခိုင်းထားလို့ သင်္ဘောဟာရာသီဥတု ဆိုးရွားချိန်တုန့ ဝင်လယ်ပြင်ထွက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်မမေ့ပါဘူး။

“ဒါတော့ ဟိုတုန်းက သင်္ဘောကို ချက်ချင်းမထွက်စေဘဲ ဆိုင်းထားခဲ့ရတာ တ ဂျပန်ပြည်ရဲ့ အာဏာရှင်တိုက်ကိုကြီး ကွယ်လွန်သွားခါစ အချိန်ကာလဖြစ်ပြီး သူ့ခိုက်ရာဆက်ခံရေးနှင့်ပတ်သက်လို့ ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေး အခြေအနေရှုပ်ထွေးနေလို့ ဖြစ်တယ်”

ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းချုပ်က သူ၏အကြောင်းပြချက်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်မမေ့နိုင်တာ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံး နှစ်တ ခင်ဗျားဟာ ဂိုဏ်းအမြို့က ပေါ်တူဂီဘုရင်ခံဆီကို မေတ္တာရပ်ခံစာတစ်စောင် ပို့ခဲ့တယ်။ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်တဲ့ သင်္ဘောနက်ကို မလွှတ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားက လွှတ် တော့ဆိုမှ လွှတ်ပါလို့ဆိုခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမှာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တာမို့ ဂိုဏ်းဘုရင်ခံက ခင်ဗျားရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ပယ်ချခဲ့တယ်လေ”

“ကျုပ်ကလည်း အကြောင်းရှိလို့ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဟိုအချိန်က ဂျပန်ပြည်ဟာ ကိုးရီးယားပြည်၊ တရုတ်ပြည်တို့နဲ့ စစ်ဖြစ်နေပြီး စီးပွားရေးကမော့စ် ကမဖြစ်နေတယ်။ တိုက်ကိုကြီးရဲ့ အမိန့်နဲ့ ကျုပ်တို့ ခရစ်ယာန် သာသနာကို တိုက်ခိုက် ခဲ့တဲ့အပြင် ကျုပ်တို့အားလုံးကို ဂျပန်ပြည်က မောင်းနှင်ထုတ်တဲ့အမိန့်စာတွေ ထွက်နေ တဲ့အချိန်လဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားတို့ လက်နက်ကိုင်တပ်တွေကသာ ကျုပ်ရဲ့အကြံပေးချက်ကိုလက်ခံပြီး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့ရင် အခုအချိန်မှာ ဂျပန် တစ်နိုင်ငံလုံး ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေချည်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ကျုပ်တစ်ခုပေးချက် တယ်။ စီးပွားကုန်သွယ်ရေးက အရေးကြီးသလား။ လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ကယ်တင်ဖို့က အရေးကြီးသလား။”

ထိုစကားကို ကပ္ပတိန်ဖယ်ရီယာက ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်ချေပလေသည်။

“ဒါတော့ ရှင်းပါတယ်။ လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ကယ်တင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ဂျပန်ပြည်အကြောင်းရှင်းပြပြောပြချက်အရ ကျုပ်ကလည်း ဂျပန်အပေါ် ဘယ်လိုရွံမြင်သင့်တယ်ဆိုတာ တစ်လှည့် ပြောပါရစေ။ ဂျပန်ပြည်က ထွက်တဲ့ ဘော်ငွေနဲ့မှ တရုတ်ပြည်က ပိုးထည်တွေ၊ ရွှေတုံး၊ ရွှေခဲ၊ ရွှေချောင်းတွေကို ကျုပ်တို့ ရရှိနိုင်တယ်။ အဲဒီကုန်သွယ်မှုကတစ်ဆင့် ကျုပ်တို့ ရရှိတဲ့ အမြတ်အစွန်းတွေ အမြောက်အမြားရယ်။ ပြီးတော့ ဂိုဏ်း၊ မလတ္တာနဲ့ ပေါ်တူဂီပြည်လစွာဘုန်းမြို့ထော် ထိအောင် ကျုပ်တို့ ထွက်ကုန်လုပ်ငန်း လုပ်လို့ရတဲ့ အမြတ်အစွန်းတွေတွေရင် နှစ်ရပ်ပေါင်းလိုက်တော့ ခင်ဗျားတို့ သာသနာပြု မစ်ရှင်အဖွဲ့အပါအဝင်လုပ်ငန်းအား လုံးအတွက် စရိတ်စက လုံလုံလောက်လောက်အသုံးပြုနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဖွဲ့ အင်ပိုင်ယာကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ဒီအမြတ်ငွေတွေနဲ့ ရပ်တည်အသက်ဆက်နေ တယ်။”

ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တစ်ခုမေးချင်ပါတယ်။ စပိန်၊ ပေါ်တူဂီ၊ အိတလီ နိုင်ငံတွေမှာ ခရစ်ယာန်သာသနာပြန့်ပွားဖို့က အရေးကြီးသလား။ ဂျပန်တွေ ခရစ် ယာန် ဘာသာဝင်ဖြစ်လာဖို့က အရေးကြီးသလား။

ကပ္ပတိန်ဖယ်ရီယာက စိန်ခေါ်သလိုပြောလိုက်သည်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်၏ မျက်နှာထားသည် တင်းမာလာလေသည်။

“ကပ္ပတိန်ကြီးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိပေးပါရစေ။ ဂျပန်ပြည်က ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးမှာ လုံးဝဝင်မစွက်ဖက်ပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ။ ကျုပ်က ဘာမှ ဝင်မစွက်ဘူးပဲ ထားပါတော့။ ဟိုရာနာဂါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားတို့က ဘာလုပ်မယ်ပြောသလဲ”

ကပ္ပတိန် ဖယ်ရီယာက ပြန်မေးလိုက်ချိန်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်သည် သူ့အနိုင်ရ လေပြီဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကျေနပ်နေမိလေသည်။

“အခုချက်ချင်းတော့ ကျုပ်မပြောတတ်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် တိုရာနာဂါကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့က ဘယ်လိုမှ မသင့်လျော်ဘူး။ သူဟာ ကျုပ်တို့ကိုလိုလားတဲ့ စစ်ဘုရင် တစ်ဦးဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ စီးပွားကုန်သွယ်မှု တိုးတက်မှုအတွက်လည်း အားပေးနေ တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တိုရာနာဂါဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့အမြတ်ငွေ များများရဖို့အတွက် ကူညီနေတာပဲ”

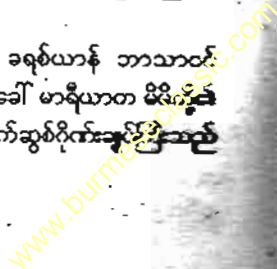
“အမြတ်ငွေဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အမြတ်ငွေလည်း ပါတယ်မဟုတ် လား”

ကပ္ပတိန် ဖယ်ရီယာက ချက်ကျကျ နှက်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ အမြတ်ငွေဆိုတာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဒေသနာတော် ပြန့်ပွားရေး အတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်စေဖို့အတွက်သာ ဖြစ်တယ်”

အသေးစိတ်အပြင် မိမိတို့ ပေါ်တူဂီသာသနာ့ ဝန်ထမ်းတွေက နိုင်ငံရေး စီးပွားရေးတွင် ဝင်ရောက်ချယ်လှယ်ရန် ကြိုးစားနေပုံ၊ နာဂါဆာကီမြို့သို့ လက်နက်ခဲ လမ်းများ လျှို့ဝှက်စွာ တင်သွင်းခဲ့ပုံတို့ကိုပါ တိုရာနာဂါက သိရှိနေပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ထို့ပြင် စကားပြန်အဖြစ် ဘာသာပြန်ပေးသူ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် ဓာရီကိုအမည်ရှိ မိမိတို့၏ အတွင်းလူယုံဖြစ်ရမည့် ဓာရီကို ခေါ် မာရီယာက မိမိတို့၏ ရန်သူ အင်္ဂလိပ်ပိုင်းလော့နှင့် ရင်းနှီးနေပြီဟု သိရသဖြင့် ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေသည်။

ရာကိုက သဘောကျပြီး ပြီး၍ ခေါင်းညိတ်လေသည်။
“ငါကတော့ ဒီဂျပန်စကားကို တစ်သက်လုံးသင်လိုတတ်ပါမလား သေသား”
ဂျွန်က စိတ်ထဲမှ ဂျပန်ဘာသာစကားခက်ခဲမှုကို ကျိတ်၍ ညည်းလိုက်မိ

သည်။

“အန်ဂျင်ဆန်”

တာဆာအမည်ရှိ လင်ဗန်းကိုင်ထားသူ ဂျပန်မကလေးက ငါးကြော်ထပ်
စားရန်ပြောရာ ဂျွန်ကခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ သူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ဖြ
ရင်း...

“ငါ ဗိုက်ဝနေပြီ၊ မစားချင်တော့ဘူး”

ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ကြွေပန်းကန်လုံးငယ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ဆာကေအရက်ကို
ယူသောက်လိုက်သည်။

ဂျွန်က ထထိုင်လျက်ရှိစဉ် ရာကိုဆန်က သူ၏လည်ပင်းနှင့် လက်ပြင်တို့ကို
ကျင်လည်စွာ နှိပ်ပေးပြန်သည်။

ဆာကေအရက်ထည့်သော ကြွေပန်းကန်ကလေးတွင် နောက်ထပ်အရက်
ထပ်ဖြည့်ပေးပြန်သည်ကို ဂျွန်က သတိပြုမိလေသည်။

အမှန်က စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ အမိန့်အရ ဂျွန်အား အထူးစည်သည်
တော်ကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ ကောင်းစွာ ဂရုစိုက်ပြုစုနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်
ရာကို၊ တာဆာနှင့် ဆိုနီအမည်ရှိ ပြုစုရာ၌ ကျွမ်းကျင်သူ မိန်းကလေး သုံးဦးအား
ဂျွန်ထံသို့ ပို့ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပုံမှန်အတိုင်း ခွန်အားရှိလာစေရန် အစားအသောက်ကိုလည်း ဂျွန်အား
အကြီးကျေးဇူးပြုစေခဲ့သည်။

စားသောက် အနှိပ်ခံပြီးနောက် ဂျွန်အား ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းလေးဦးက
စောင့်ရှောက်လျက် ရေခဲပူပူဖြင့် ရေခဲအိုးပေးပြန်သည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားသောအခါ ဂျွန်သည် သိသိသာသာ လန်းဆန်းလာလေ
သည်။

ကိုမိနိုဝတ်စုံအသစ်တစ်စည် ဝတ်ဆင်ပေးပြီး ဂျွန်အား အခြားအခန်း
တစ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားပြန်သည်။ ထိုအခန်းတွင် ဂျပန်အမျိုးသမီးကိရိနှင့် မာရီကိုတို့
ရှိနေကြလေသည်။

မာရီကို၏ ပြောပြချက်အရ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် ဂျွန်(အန်ဂျင်ဆန်)
တို့ အထူးသဘောကျပြီး လိုလားသဖြင့် ရှေ့အဖို့ ဘာမှစိုးရိမ်ကြောင့်ကြီးမာစေ
ကြောင်း၊ ထို့ပြင် အန်ဂျင်ဆန်အား တိုရာနာဂါပိုင် (ပြည်နယ်)ထပ်ခွဲသို့ ဂျပန်
အပန်းဖြေ အနားယူစေရန် စီစဉ်ထားကြောင်း၊ ယခုဆိုလျှင် ဂျွန်သည် တိုရာနာဂါ

အခန်း (၁၁)

ဂျွန်သည် ဝမ်းတပ်မွေ့ရာ ထူထူပေါ်တွင် မှောက်လျက် အိပ်နေပြီး ဂျွန်
မိန်းကလေးတစ်ဦးက သူ၏ကျောပြင်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ နှိပ်နယ်ပေးနေသည်။

နောက်မိန်းကလေးတစ်ဦးက ကြွေပန်းကန်လုံးငယ်တစ်ခုထဲသို့ ‘ဆာဆာ’
(ဂျပန်အရက်) ငွှဲပေးနေသည်။ တတိယမြောက် ဂျပန်မကလေးတစ်ယောက်က
ကျောက်ကာလင်ဗန်းတစ်ခုကိုပြီး စောင့်နေသည်။ လင်ဗန်းထဲတွင် ငါးကြော်အ
နွေးနွေးကို ဝါးဖြင့်ရက်လုပ်ထားသော ခြင်းငယ်တစ်ခုဖြင့် ထည့်ထားလေသည်။

“နန်းခပ်ဆူကား အန်ဂျင်ဆန်”

နှိပ်ပေးနေသူ မိန်းကလေးက ဂျပန်ဘာသာဖြင့်.....

“ဘာများလဲရှင်”

ဟု ယဉ်ကျေးစွာ မေးလိုက်သည်။ ဂျွန်က တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုဟန်ဖြင့်
ပါးစပ်ပြင်နေသည်ကို မိတ်မိပြီး ဂျပန်မလေးက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏အမည်
က ရာကိုဖြစ်ကြောင်း ဂျွန်က ကြိုတင်သိထားပြီးဖြစ်တယ်။

“ကျုပ် နီပွန်လို မပြောတတ်ဘူး ရာကိုဆန်”

ဂျွန်က သူ့ဂျပန်စကားမတတ်ကြောင်း ပြောပြီးမှ ဆက်လက်၍ ဘေးမှ
ပန်းတန်လုံးထဲမှ ဟင်းရည်လိုလိုကိုညွှန်ပြရင်း...

“နာမိုင်ကာ”

ဟု ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲဟု မေးလိုက်သည်။

ရာကို အမည်ရှိ ဂျပန်မလေးက...

“ဆာသာဇူကီး”

ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် စွပ်ဖြတ် ဟင်းရည်ဖြစ်ကြောင်း ဂျပန်လိုပြောပြီး
ဂျွန်ကလည်း လိုက်ဆိုကြည်သည်။

သခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ခြင်း ခံရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိ နေပြီဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သိရလေသည်။

ထို့နောက် ဂျွန်အား ဂျပန်ဆရာဝန်(ဒေါက်တာ)တစ်ဦးထံသို့ ခေါ်သွား ကြပြန်သည်။

ဂျွန်သည် ပင်ကိုစရိုက်အားဖြင့် ဒေါက်တာများကို သဘောမကျ။ မုန်းတီး ခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုဂျပန်ဒေါက်တာကမူ သူတွေ့ဖူးသော အနောက်တိုင်းဒု ဒေါက်တာများလို မဟုတ်ဘဲ အလွန် ညင်သာသိမ့်မွေ့စွာ ဆက်ဆံလေသည်။ အလွန် သန့်ရှင်းသူလည်းဖြစ်၍ ဂျွန်က အံ့ဩသလောက် သဘောကျမိလေသည်။

“ဟွန်းတိုးကား”

ဂျွန်က သူတတ်သမျှ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် အမှန်ပဲလားဟုမေးရာ ဂျပန် ဆရာဝန်က ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဟွန်းတိုး... အန်ဂျင်ဆန်”

“ဦးမိုး... ဒေါက်တာဆန်”

“ဦး... တိတာဂျီမတ်ဂျီတေး”

ဂျပန်ဆရာဝန်က ကေးဇူးတင်စရာ မလိုကြောင်း၊ အချိန်မရွေး ကူညီရန် အသင့်ရှိကြောင်း ရည်မှန်စွာပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဂျွန်အား မူလအနှိပ်ခံခဲ့ရသည့် အခန်းသို့ ပြန်ခေါ်သွားကြရာ ဆာမူရိုင်းများ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ကြလေသည်။

မကြာမီ ဂျပန်မိန်းကလေးများနှင့်တကွ လက်နက်ကိုင်ဆာမူရိုင်းများသည် တည်ကြည်သော မျက်နှာထားများနှင့် အခန်းဝဆီသို့လှည့်ကာ ဦးညွတ်အလေးပြု၍ သည်ကို ဂျွန်က သတိပြုမိလေသည်။

အကြောင်းမူကား စစ်ဘုရင်တို့ရာနာဂါကိုယ်တိုင် မာရီကိုနှင့် ကီရီတို့အဖြစ် ကိုယ်ရံတော် ဆာမူရိုင်းများ ခြံရံလျက် ရောက်ရှိလာသောကြောင့်ပင်တည်း။

“ကွန်နီချီဝါ... တိုရာနာဂါဆားမား”

ဂျွန်ကလည်း ဦးညွတ်အလေးပြု၍ ဂျပန်လို မင်္ဂလာပါဟု နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

“ကွန်နီချီဝါ... အန်ဂျင်ဆန်”

တိုရာနာဂါက ပြန်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မေးခွန်းတစ် ခု မေးလေသည်။

ထိုမေးခွန်းကို အမျိုးသမီးမာရီကိုက ပေါ်တူဂီလို ဘာသာပြန်ပြောစေ သည်။

“ရှင်အခုဘာလုပ်နေတာလဲလို့ ကျွန်မတို့ရဲ့ သခင်ကြီးက မေးပါတယ်” (တိုရာနာဂါက ဤသို့မေးခြင်းက စောစောက ဂျွန်သည် ဂျပန်မလေးသို့

၏ ပြုစုညှော်ခံခြင်း၊ နှိပ်နယ်ပေး၍ ရေခဲခိုပေးခြင်း၊ ထို့နောက် ဆရာဝန်နှင့် စစ်သား ခြင်း စသည်တို့ပြုလုပ်ပြီးနောက် ကျေနပ်သဘောကျလှသဖြင့် စိတ်ထဲရွှင်လန်းကြွလှ ကာ အနောက်တိုင်းသားတို့ ကနည်းဖြင့် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း တစ်လှမ်း သိုင်းတွတ်နင်း သလို ကခဲမိသည်ကို စစ်ဘုရင်တို့ရာနာဂါက အမှတ်မဲ့ လှမ်းမြင်မိသောကြောင့် မေးမြန်းခြင်းဖြစ်ပေသည်။)

ဂျွန်သည် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ထိုမေးခွန်းကို ဖြေလေသည်။

“ကျုပ်က စိတ်ပျော်လို့ ကနေတာပါ မာရီကိုဆန်။ အဲဒါက သဘောသား တွေ ပျော်တဲ့အခါ ကလေးရှိတဲ့ ဟွန်းလိုက်အကလို့ ခေါ်တယ်။ ကရင်း သိုင်းလည်း အော်ဆိုကြရတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ဒီနေ့စိတ်ပျော်လို့ ကမိတာပါ။ ဒါကို တိုရာနာဂါ သခင်ကြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ထိုစကားကို မာရီကိုက ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပြောရာ တိုရာနာဂါသည် တည်ကြည်သော ကြွေးမြင် နားထောင်နေလေသည်။ သို့သော် စိတ်ဆိုးသည့်ဟန်မျိုး မရှိကြောင်း ဂျွန်က အကဲခတ်မိသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် မာရီကိုက တိုရာနာဂါ ပြန်ပြောသည့်စကားကို ဂျွန် အား ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့်ပြောရာ ဂျွန်သည် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

“အန်ဂျင်ဆန်ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ သခင်ကြီးက ပြောတယ်။ ရှင်အခုပြောတဲ့ အဆိုအကကို သူက ကြည့်ချင်ပါတယ်တဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့ ကြည့်ချင်တာတဲ့လဲ။ အခုချက်ချင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ခုချက်ချင်းပဲ ကြည့်ချင်ပါတယ်တဲ့”

ထိုအချိန်၌ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် တင်ယူခဲ့စေလိုက်သော တကယ့်ပွဲ ကြည့်တော့မလို ကျကျနနထိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ သူ၏နောက်ပါ ကိုယ်ရံတော်များ သည်လည်း အလားတူကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချပြီး ဂျွန်ကပြသည်ကို စောင့်မျှော်သည့် ဟန်မျိုးဖြင့် မော်ကြည့်နေကြလေသည်။

“အင်း... အခုမှ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်စူး ဆိုတာ။ ငါတော့ လှလှကြီးခုတူ ရောက်နေပါပေါ့လား”

ဤသို့လျှင် ဂျွန်သည် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထဲမှဝေဖန်ဖြစ်တင်မိလေသည်။

သို့သော် ယခုအခြေကျမှ မည်သို့မှမတတ်နိုင်တော့၊ သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင် တစ်ပါးတမူ ဩဇာအာဏာရှိသူ စစ်ဘုရင်တိုရာနာဂါ စိတ်ဆိုးခြင်းကို ကာတွယ် တားဆီးသည့်အနေဖြင့် ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ဆိုပြ ကပြမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ဤသို့ဆင်ခြင်သုံးသပ်လျက် ဂျွန်သည် ဥရောပတိုက်သား သခင်သား များ ပြေးထွားပျော်ရွှင်စွာ ကပုံမျိုးဖြင့် အားရပေးရ တပြလိုက်လေသည်။

ကိုယ်တို့ တစ်ပတ်လှည့်လိုက်၊ ခြေထောက်ကို တစ်ပတ်ပိတ်ပြောင်ထိုင် ဆိုင်းနင်းသလို ခပ်သွတ်သွတ် ဆိုင်းချက်နှင့်လျှောက်ပြလိုက်နှင့် အချိန်ခိုထုပြန်

ပါးစပ်ကလည်း ခပ်မြဲမြဲ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဟစ်အော် သီဆိုနေလေသည်။ သီချင်းဆို၍ ဂွန်က ရုပ်လိုက်သောအခါ တစ်ခန်းလုံးတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သစ် သွားလေသည်။

ခဏမျှ ကြာတော့မှ တိုရာနာဂါက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုပြော သည်ကို မာရီကိုက နားထောင်ပြီး ဂွန်အားဘာသာပြန်ပြလေသည်။

“သခင်ကြီးက ပြောပါတယ်။ အခုလိုဆိုတာ ကတာမျိုး သူတစ်သက်လုံး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူးတဲ့ရှင်”

သည်တော့မှ ဂွန်သည် သဘောကျသွားကာ တိုရာနာဂါရှေ့တွင် ခါးညွတ် အလေးပြုရင်း...

“အာရီဂါတိုး... ဂိုဇိုင်းမတ်ရှီတား”

ဟု ဂျပန်လို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်သည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း စောစောက ပင်ပင်ပန်းပန်း လှုပ်ရှားကပြရ၍ ခွေးများပြန်လျက်ရှိလေသည်။

တိုရာနာဂါသည် သူ၏ဆောင်စားများကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချလိုက်ပြီး တီမိုနို ဝတ်စုံအစကို ခါးပတ်တွင် ညှပ်လျက်ခါးတောင်းကျီကိုင်သလို ခပ်တင်းတင်းလှုပ် ထားလိုက်သည်။

ဂွန်မှာ ကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်သဖြင့် ငေးမောကြည့်နေစဉ် မာရီကိုက အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြလေသည်။

“တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက သူကိုယ်တိုင် ရှင်တို့အနောက်တိုင်း အကတို့ ကပြချင်ပါတယ်တဲ့”

ခက်ပါချေပြီ။ ကိုယ့်ဟာကို ဂျပန်မကလေးတွေရှေ့တွင် ဆရာဝန်ထု တစ်ကိုယ်လုံးချွတ်ပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရှုနေစဉ် ရှက်ရန်သတိမရခဲ့ခြင်း၊ ဂျပန်မိန်းကလေး တွေကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက် မိဖွေးတိုင်း ဖဖွေးတိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို မြင်၍ ရှက်တီးရှက်ကနဲမဖြစ်ဘဲ ဆေးရုံမှ သူနာပြုဆရာမများလို ခပ်တည်တည် နေခဲ့ခြင်းတို့ သဘောကျမိရာမှ ရယ်ချင်လာကာ ထ၍တခဲမိသည်။

ယခုတော့ မိမိ အဇ္ဈေးလိုထပြီး သီချင်းဆိုကခုန်နေသည်ကို စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါက မြင်သွားပြီး ပြစ်တင်ရှုတ်ချခြင်းမပြုရုံမက သူကိုယ်တိုင်ပါ အနောက် တိုင်းအတ သင်ပေးပါဟု တောင်းဆိုနေပါလေပြီ။

ဂွန်သည် ‘ဟယ်... မထူးတော့ပါဘူး’ ဟု အောက်မေ့ကာ ဥရောပ တိုက်သားတို့၏ ကနည်းကို အခြေခံ ခြေလှမ်းလှမ်းနည်းများကစ၍ သင်ပြပေးရဏေ တော့သည်။

သူကိုယ်တိုင် ရှေ့မှနေ၍ ဆိုင်းချက်အတိုင်း ခြေလှမ်းလှမ်းပြသည်ကို စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါက အတုခိုးကာ လိုက်၍လှမ်းသည်။ ထူးဆန်းသည်က ဂျပန်

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် အံ့ဩလောက်အောင် လျင်မြန်စွာ အတုခိုးတတ်သဖြင့် အခြေခံခြေလှမ်း လှမ်းရသည့် ကကွတ်များကို တတ်မြောက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တိုရာနာဂါသည် ဂွန်ထက်စာလျှင်အသက်ကြီးရုံမက ခန္ဓာတိုက်တ တုတ်ခိုင်သဖြင့် လေးလံနှေးကွေးမည်ဟု ထင်ရသော်လည်း တကယ်ကျတော့ အလွန် ပေါ့ပါး ဖျတ်လတ်နေပေသည်။

ထို့နောက် ဂွန်သည် တစ်ဆင့်တိုးသည်အနေဖြင့် ကရင်းသီချင်းပါ အော် ဆိုလေသည်။ ဆိုရင်း ဆိုင်းချက်(စည်းဝါး)ကျအောင် ခြေလှမ်းလှမ်း၍ ကပြသည်။ တိုရာနာဂါကလည်း ကြိုးစား၍ အတုယူကာ လိုက်ကလေသည်။

တဖြည်းဖြည်း ပို၍မြန်မြန်ကလိုက်သောအခါလည်း တိုရာနာဂါကပါ လိုက်၍ ကသည်။

နောက်ဆုံး ဂွန်သည် ခပ်မြန်မြန် ခြေလှမ်းလှမ်း၍ နောက်တစ်လှမ်းတွင် ခုန်ပြီးရပ်လိုက်သည်။

သူ၏အက ပြီးဆုံးကြောင်းသိစေရန် တိုရာနာဂါဘက်သို့ ဦးညွတ်အလေး ပြုပြီး လက်ခုပ်တီးဩဘာပေးလိုက်သည်။

တိုရာနာဂါသည် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ဟန်ဖြင့် အခန်း၏အလယ်တွင်ထိုင် သည်။ သူ၏ကိုယ်တွင် ခွေးများပြန်လျက်ရှိသဖြင့် ဂျပန်မကလေး ရာကိုက ပြေးလာ ပြီး ယပ်ခတ်ပေးလေသည်။

တိုရာနာဂါသည် သူ၏ကီမိုနိုအင်္ကျီကိုချွတ်၍ ဂွန်အား လှမ်းပေးစဉ် မာရီကိုက ပေါ်တူဝီဘာသာဖြင့် ရှင်းပြလေသည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ သခင်ကြီးက ရှင်ကို ဒီကီမိုနိုအင်္ကျီကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးပါတယ်။ အဲဒါကို ရှင်လက်ခံမယ်ဆိုရင် သခင်ကြီးက အထူးပဲ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက် ပါမယ်။ ကျွန်မတို့ ဂျပန်လူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအရ ကိုယ့်အရှင်သခင်က ကီမိုနို အင်္ကျီဟောင်း လက်ဆောင်ပေးရင် အလွန်ဂုဏ်ရှိတယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်”

ဂွန်ကလည်း အလိုက်သိစွာကီမိုနိုကို လှမ်းယူပြီး တိုရာနာဂါဘက်သို့လှည့် ကာ ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်သည်။

“အာရီဂါတိုး... ဂိုဇိုင်းမတ်ရှီတား... တိုရာနာဂါဆားမား”

ဂျပန်လို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြမှ မာရီကိုဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍ ပေါ်တူဝီ ဘာသာဖြင့်...

“မာရီကိုဆန်း၊ တိုရာနာဂါသခင်က အခုလို ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်တာကို တွက်က အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ သခင်ကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း စကားလုံးမှန်မှန်နဲ့ ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်က ဒီအင်္ကျီကိုကနိမိထားပြီး သိမ်း ထားပါမယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်အတုလိုက်ကတဲ့အတွက်လည်း ဝမ်းမြောက်စရာတင် ကြောင်းကိုပါ ထည့်ပြောလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကို မာရီက ကျပ်စုံပြန်ပြောလိုက်သောအခါ တိုရာနာဂါသည် ပို၍ပင် ကျေနပ်သဘောကျသွားပုံရလေသည်။

ကိရိ ခေါင်းဆောင်လျက် ကျပ်စုံမိန်းကလေး အစေခံများက ဝိုင်းကူညီ၍ ဖွန်အား ကိရိအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ကြသည်။

ကိရိအင်္ကျီက အညှိရောင်ပိုးသားဖြင့် ချုပ်ထားပြီး ရင်ပတ်တွင် ကြက်သွေးရောင် အမှတ်တံဆိပ် ငါးခုရှိသည်။ ခါးပတ်ကတော့ အဖြူရောင် ဖြစ်လေသည်။

အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေသင့်ပြီဟု ယူဆလျက် ဖွန်သည် သူသိချင်သော အဓိကမေးခွန်းကို မေးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မာရီကိုဆန့်၊ တိုရာနာဂါသခင်ကြီးကို မေးပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်ရဲ့ သင်္ဘောတို့ ဘယ်တော့လောက် ပြန်ရမလဲလို့”

မာရီကိုက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ သင်္ဘောကို ပြောတာပါ။ သင်္ဘောနှင့်တကွ ကျုပ်ရဲ့ သင်္ဘောသားတွေကိုပါ ကျုပ်ပြန်လိုချင်တယ်။ အဲဒါဘယ်တော့ ပြန်ရမှာလဲလို့ သခင်ကြီးကို မေးပေးစမ်းပါ။ သူလည်း နားလည်မှုရှိပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ကုန်သည်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကုန်ကူးပြီး ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်မှာနီကို ပြန်ချင်တယ်။ ဒီကျပ်စုံပြည်က ပြန်ရင် ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရောက်ဖို့ တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကြာမယ်”

သည်တော့မှ မာရီကိုသည် တိုရာနာဂါအား ကျပ်စုံလို ပြောပြီးနောက် ဖွန်ဘက်သို့ လှည့်၍ အဖြေပေးလေသည်။

“ရှင် ဘာမှ စိုးရိမ်မနေနဲ့လို့ သခင်ကြီးက ပြောပါတယ်။ အချိန်ကျရင် အားလုံးအဆင်ပြေစေရမှာပါတဲ့။ လောလောဆယ် ရှင်ကကျန်းမာသန်စွမ်းစို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အခုညနေစောင်း ခရီးထွက်ဖို့လည်း ပြင်ဆင်ထားပါတဲ့”

“အလို... ဘယ်လိုလဲ... ပြန်ပြောပါဦး”

ဖွန်က အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက ရှင်ဟာ ဒီနေ့ညနေဘက် ခရီးထွက်ရမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ စောစောက မာရီကိုပြောတော့ ကျုပ်ဟာ နောက်သုံးလေးရက် နေမှ ခရီးထွက်ရမယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု သခင်ကြီးက ရှင်ညပဲ ခရီးထွက်ရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ရှင်ဘာမှ မဝူပါနဲ့တဲ့။ အခုအချိန်မှာ ရှင်ဟာ

တိုရာနာဂါသခင်ကြီးရဲ့ တိုက်ရိုက်စောင့်ရှောက်မှု လက်အောက်မှာနို့နေဝင်ပြီတဲ့။ ဒီနေ့ညဘက်မှာ သခင်ကြီးက အမျိုးသမီး ကိရိဆုဘိုကို ယေခိုမြို့ကို လွှတ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်လာမယ့်အရေးကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခိုင်းဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ရှင်တအဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ အတူလိုက်သွားရပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ။ ကော့ဇူတင်ကြောင်း သခင်ကြီးကို ပြောပေးပါ။ နောက်တစ်ခုက ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး ဒိုမင်ဂိုကို အကျဉ်းထောင်က လွှတ်ပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားလို့။ ဒီလူက အတွေ့ထွေဗဟုသုတ အလွန်ကြွယ်ဝတယ်”

ဖွန်၏စကားကို မာရီကိုသည် ကျပ်စုံဘာသာဖြင့် တိုရာနာဂါနှင့် ပြန်ပြောပြီးနောက် ပြန်၍အဖြေပေးလေသည်။

“သခင်ကြီးက ဝမ်းနည်းပါတယ်တဲ့။ ရှင်ပြောတဲ့ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးက သေသွားရှာပြီတဲ့။ မနေ့က ရှင်ပြောပြောချင်း သခင်ကြီးက အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးက သေဆုံးနေပြီလို့ သိရတယ်”

ဖွန်သည် စိတ်ထဲ မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

“နေပါဦး။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သေသွားတာတဲ့လဲ”

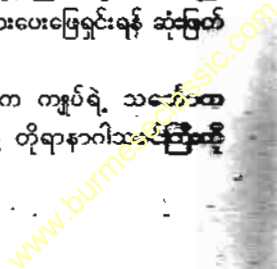
“အကျဉ်းစခန်းဝကနေပြီး သူ့နာမည် ခေါ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ သေသွားရှာတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီလူက သနားစရာပါပဲ”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ သခင်ကြီးက ပြောပါတယ်။ လောကမှာ အသက်ရှင်တာနဲ့ သေတာဟာ ဘာမှမထူးခြားပါဘူး။ အတူတူပါပဲတဲ့။ အခုသေသွားတဲ့ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ နောင် ရက်လေးဆယ် ကြာတဲ့အခါ ဘဝသစ်တစ်ခုမှာ ပြန်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီလို ဘဝသစ်တစ်ခုမှာ မွေးဖွားလာမယ်ဆိုတာ သိထားရင် ဘာဝမ်းနည်းစရာရှိလဲတဲ့ရှင်။ ဒါဟာ သဘာဝပါပဲ။ ဗုဒ္ဓဝါဒီတွေအနေနဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ မွေးဖွားလိုက်၊ သေဆုံးလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ ဘဝသစ်မှာ ပြန်မွေးဖွားလိုက်နဲ့ သံသရာလည်နေတာပဲလို့ယုံကြည်ကြတယ်။ နောက်ဆုံး ဘဝသစ်တစ်ခုမှာ ပြန်မဖြစ်တော့တဲ့အဆင့် ရောက်တော့မှသာ အစစငြိမ်းချမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုကြရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

ဤတွင် ဖွန်သည် သူ၏မိတ်ဆွေ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းကို ခေတ္တဖျောက်ထားပြီး လက်ဝင်းပြဿနာကို ဦးစားပေးဖြေရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“တိုင်း... ထားပါတော့။ ကျုပ်သိချင်တာက ကျုပ်ရဲ့ သင်္ဘောသားတွေအကြောင်းပါပဲ။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ တိုရာနာဂါသခင်ကြီးကို စာဆိုတ်ပေး... ”

ပြောနေရင်း ဂျွန်သည် စကားကိုရပ်လိုက်သည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆာမူရှိုင်းလူငယ်တစ်ဦး ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့်
ပြေးဝင်လာပြီး စစ်ဘုရင်တို့ရာနာဂါ ရွှေတွင် ဦးညွတ်အလေးပြုကာ ရပ်စောင့်နေ
သည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ ဆာမူရှိုင်းလူငယ်က လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ရ
ပေမည်။

“နန်းကျား”

တိုရာနာဂါက ဆာမူရှိုင်း လူငယ်အား ဘာကိစ္စလဲဟု မေးလိုက်သည်။
ထို့နောက် သူတို့အချင်းချင်း အပြန်အလှန်ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ခပ်သွက်သွက်
ပြောနေကြရာ ဂျွန်က တစ်လုံးမှ နားမလည်ချေ။ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာအယ်လ်စီ
၏ ဂျပန်နာမည် ဆူတူဆန်ဟူသော စကားလုံးကိုသာ ကြားမိလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ တိုရာနာဂါက ဆာမူရှိုင်းလူငယ်နှင့် ဂျပန်လိုပြောရင်း
က တစ်ချက်တစ်ချက် ဂျွန်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး ပြူးယောင်ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း
သတိပြုမိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် တိုရာနာဂါက စကားကိုခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောဟန်ဖြင့်... -

“ကာရေနီ... မတ်ဆူး... ယောယူ”

ဟု ဂျပန်လိုပြောလိုက်ရာ ဆာမူရှိုင်းလူငယ်က...

“ဂျိုးအိ”

ဟု ပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။
သည်တော့မှ တိုရာနာဂါသည် ဂျွန်ဘက်သို့လှည့်... -

“နန်းကျား... အန်ဂျင်ဆန်”

ဟု ပြောလေသည်။

ချက်ချင်းပင် မာရီကိုက ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့်ပြောသည်။

“စောစောက ရှင်ပြောနေတဲ့ စကားကို ဆက်ပြောနိုင်ပါပြီ။ ရှင်က ရှင်ဆို
သင်္ဘောသားတွေအကြောင်း စကားစနေတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ဆိုလိုတာက ကျုပ်ရဲ့ သင်္ဘောသားတွေကိုလည်း
တိုရာနာဂါသခင်ကြီးက စောင့်ရှောက်မထားနိုင်ဘူးလားလို့ မေးပေးစမ်းပါ။ သင်္ဘော
သားတွေကို ကောင်းကောင်းပြုစုပြီး ယေဒိုမြို့ကို ပို့မှာလား ဆိုတာလည်း သိချင်
တယ်”

ဂျွန်၏စကားကို မာရီကိုက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောနေစဉ် တိုရာနာဂါ
သည် သူ၏ဆောင်မားနှစ်လက်ကို ခါးတွင် ပြန်ထိုးလိုက်သည်။

“သခင်ကြီးကပြောပါတယ်။ ရှင်ပြောသလိုပဲ သူက အစီအစဉ်ချေ

လုပ်ထားပြီးပါပြီတဲ့။ ဒါကြောင့်ရှင်အနေနဲ့ သင်္ဘောသားတွေနဲ့အတူ ရှင်သင်္ဘော
အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့တဲ့ရှင်”

မာရီကိုက တိုရာနာဂါ၏အဘော်ကို ပြန်ပြောလေသည်။
ဂျွန်လည်း ဝမ်းမြောက်အားတက်သွားမိသည်။

“ဟုတ်လား။ ကျုပ်ရဲ့ သင်္ဘောအတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလား။ စောင့်
ရှောက်ထားဖို့ စိစဉ်ထားပြီတဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်။ သခင်ကြီးကပြောတော့ ရှင်တို့သင်္ဘောဟာ ယေဒိုမြို့ကို
ရောက်နေပါပြီတဲ့”

ထိုအချိန်၌ တိုရာနာဂါသည် ပြောစရာမရှိတော့ဟန်ဖြင့် ထိုင်နေရာမှ
ထလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ လူအားလုံးကလည်း စစ်ဘုရင်ကြီးအား ဦးညွတ်အလေးပြုနေကြ
ပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက် ဂျွန်က မာရီကိုအား... -

“ကျုပ် နောက်ဆုံးတစ်ခု ပြောချင်ပါတယ်”

ဟု စကားစပြီးမှ ချက်ချင်းပြန်ရပ်လိုက်သည်။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ငါစကားစ
လိုက်မိတာ မှားသွားပြီဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထဲမှ အပြစ်တင်မိလေသည်။

“နန်းကျား... အန်ဂျင်ဆန်”

တိုရာနာဂါက ဘာများပြောချင်တာလဲဟု မေးလိုက်ပုံမှာ သဘောကျ
သယောင် ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ဂိုမင်းနားဆိုင်... တိုရာနာဂါဆားမား”

ဂျွန်က ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ပြီးမှ မာရီကိုအား
ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် စကားကိုတစ်မျိုးလှည့်ပြောလိုက်ရသည်။

“တခြား မဟုတ်ပါဘူး... ကျုပ်ပြန်မသွားခင်က မာရီကိုဆန်နဲ့ စကား
ပြောခွင့်ရမလားလို့ မေးချင်တာပါပဲ”

ထိုစကားကို မာရီကိုက ဘာသာပြန်ပြောလိုက်သောခါ တိုရာနာဂါသည်
ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ခွင့်ပြုကြောင်းပြောပြီး လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

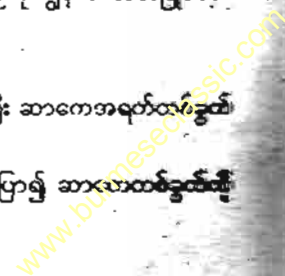
ဂျွန်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်းကြောင့် မျက်နှာတွင် ဇောချွေးများပြန်လာသ
ဖြင့် မျက်နှာကို အင်္ကျီလက်ဖြင့် အသာသုတ်လိုက်သည်။

မာရီကိုမှာလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်ကို ဂျွန်က သတိပြုမိလေ
သည်။

“အန်ဂျင်ဆန်”

ဂျပန်မကလေး ရာကိုက ဂျွန်အားလမ်းခေါ်ပြီး ဆာကေအရတ်လက်ခွက်
ဇာပေးလေသည်။

ဂျွန်လည်း ရာကိုအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ ဆာလာထစ်ခွက်ထဲ
ထည့်ယူပြီး မော့သောက်လိုက်သည်။

“အန်ဂျင်ဆန်၊ ရှင် ကသွားပုံက တကယ်ကောင်းတာရှင်။ မသိလို့ မေးတိုက်စေနေတယ်။ ရှင်တို့ ဥရောပနိုင်ငံတွေမှာ အမျိုးသမီးတွေကကော ဒီလိုပဲ ကကြာခါ သလား”

မာရီကိုကမေးသဖြင့် ဂျွန်ကလည်း ပြန်လည်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ စောစောက ကျုပ်ကသွားတာဟာ ယောက်ျားတွေသာ ကရတဲ့ အကမျိုးဖြစ်တယ်။ အထူးသဖြင့် သင်္ဘောသားတွေစိတ်ပျော်တဲ့အခါ ကထော့ ခို့ပါတယ်”

ဤသို့လျှင် ဂျွန်နှင့်မာရီကိုတို့သည် စစ်ဘုရင်တို့ရာနာဂါမရှိချိန်တွင် လွတ်လပ်စွာ အာလာပသလ္လာပစကားတွေ ပြောဆိုကြရင်းက လူချင်း ရင်းနှီးလာကြ လေသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားပြောကြသည်။

မာရီသည် ပေါ်တူဂီဘာသာအပြင် လက်တင်ဘာသာလည်း တတ်ကျွမ်း ကြောင်း သိရလေရာ ဂျွန်သည် ပို၍ သဘောကျသွားမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က လက် တင်ဘာသာတတ်သဖြင့် ရံဖန်ရံခါ ပေါ်တူဂီဘာသာစကားပြောနေရာမှ လက်တင် ဘာသာဖြင့် ပြောင်းပြောလေ့ရှိလေသည်။

ထိုနေ့မှာပင် စစ်ဘုရင် တို့ရာနာဂါသည် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာ အယ်လ် ဝီတိုနှင့် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် ဒိုင်မီယိုနယ်စားများအကြောင်း ဆွေးနွေးလေသည်။

အမှန်က တို့ရာနာဂါသည် သူနှင့် ရှိုးဂန်းရာထူးပြင်ဘက်ဖြစ်သူ စစ်ဘုရင် အီဂျီဒိုနှင့် တကယ်တမ်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်သောအခါ မိမိဘက်က အင်အား မည်မျှ မည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်လို၍ တီးခေါက်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ဒိုင်မီယို နယ်စားများအနက် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အီဂျီဒို ကိုယာမာတို့နှစ်ဦး၏ သဘောထားကို တို့ရာနာဂါက တီးခေါက်စုံစမ်းကြည့်လိုသဖြင့် ဖာသာ အယ်လ်ဝီတိုအား တီးခေါက်ဆွေးနွေးကြည့်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖာသာ အယ်လ်ဝီတိုကလဲ ဒိုင်မီယိုဖြင့် . . .

“စစ်ဖြစ်ပွားမှာကို တားဆီးဖို့ နည်းလမ်းမရှိတော့ဘူးလား သခင်ကြီး စစ်ဆိုတာဖြစ်မိရင် အဆုံးသတ်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အီဂျီဒိုက ဩဇာအာဏာကို အလွန်မက်မောထာ ထာ ခတ်တယ်။ သူ့ကို အပြတ်နှိမ်မှုဖြစ်မယ်”

ဤသို့လျှင် တို့ရာနာဂါက ပြန်ပြောလေသည်။

အခန်း (၁၂)

နောက်ပိုင်းတွင်ကား အမြစ်အပျက်တို့သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်သွားလေသည်။

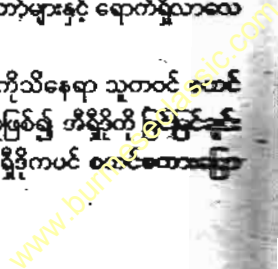
အမျိုးသမီး မာရီကို၏ တရားဝင်ခင်ပွန်း ဘန်တာရိုသည် စစ်သူကြီး ဟီရို မတ်ဆူ၏ သားဖြစ်ပြီး အလွန်ခက်ထန်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မာရီကိုမှာ အရွယ်ရောက် ခါစအချိန်က လူကြီးမိဘများ၏ တိုက်တွန်းစီမံချက်အရ ဘန်တာရိုနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ ရသော်လည်း ချစ်မြတ်နိုးခြင်းမရှိ။ အထူးသဖြင့် ဘန်တာရို၏ စရိုက်ကြမ်းခြင်းကို အလွန်မုန်းတီးလေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုနောက်ပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် တရားဝင်ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်နေလင့်ကစား လင်နှင့်မယားလိုမနေကြတော့ဘဲ တခြားစီနေကြသည်။ အတူတူ လည်း မအိပ်ကြတော့။ လူချင်းဆုံမိလျှင်ပင် စကားပြောလေ့မရှိ။ မပြောမဖြစ်မှသာ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောတတ်သည်။

မာရီကိုမှာ အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကံမကောင်းရှာချေ။

တစ်နေ့သည့် ဘန်တာရိုနှင့် ဒိုင်မီယို(နယ်စား) ယာဘုတို့အတူခွဲနေကြစဉ် ရဲတိုက်၏ပြင်ဘက် ဂိတ်ဝန်းသို့ စစ်ဘုရင် နယ်စားကြီး အီဂျီဒိုတို့သည် သူ၏လက်ငွေ စင် မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသော ဆာမူရိုင်း ကိုယ်ရံတော်များနှင့် ရောက်ရှိလာလေ သည်။

အီဂျီဒိုသည် ယာဘုနှင့်ဘန်တာရိုနှစ်ဦးစလုံးကိုသိနေရာ သူတောင် အောင် နှုတ်ဆက်လေသည်။ ဘန်တာရိုသည် ဒေါသကြီးလွယ်သူဖြစ်၍ အီဂျီဒိုကို ခြည့်ခြင်းနှင့် တိုက်ခိုက်သတ်ပစ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေပြီဖြစ်သည်။ အီဂျီဒိုကပင် ဝေးလေးပြော လေသည်။

“ယာဘူဆန်၊ ခင်ဗျားတို့ ပြင်ဆင်ထားပုံက တိုက်ပွဲဝင်ရတော့မယ့်ဆဲဆဲ စစ်သည်တွေလို အသင့်ပြင်ထားပါကလားဗျ”

“ဒါတော့ မနေ့ညက လုပ်ကြံကြံစည်မှုကြောင့် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူက အမိန့်ပေးထားလို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ကတော့... ”

ယာဘူ၏ စကားမဆုံးမီ ဘန်တာရီသည် စိတ်တိုတိုနှင့် စစ်ဘုရင် အိရိုဒို ရှေ့တည်တည်မှ လမ်းပိတ်ရပ်နေလိုက်ပြီးမှ...

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ကတော့ အမြဲတမ်းတိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ ကျုပ်တို့ လူတစ်ယောက်ဟာ ရန်သူဆယ်ယောက်ကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အိရိုဒိုကလည်း မထိမဲ့မြင် ပြုံးလျက် ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒါတော့ တကယ်သူရဲကောင်းတွေမဟုတ်ဘဲ အလွန်ညံ့ဖျင်းတဲ့ လူဆယ်ယောက်ကို ဆိုလိုတာမဟုတ်လား”

ဤသို့အခြေအနေ တင်းမာလာချိန်တွင် ယာဘူက လျင်မြန်စွာနှစ်ယောက်ကြားသို့ ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး...

“ဘန်တာရီဆန် စိတ်မတိုပါနဲ့လေ။ အခုဟာက မိတ်ဆွေအချင်းချင်းပဲ မဟုတ်ပါလား”

ဟု ဖြန်ဖြေသလိုပြောလိုက်သည်။

ဘန်တာရီကမူ ဒေါသကို ချွတ်ထိန်းရန် မကြိုးစားရုံမက...

“ဗီလူတွေလား မိတ်ဆွေ၊ ဘယ်က ဟုတ်ရမလဲ။ သူတို့အားလုံးဟာ ရွံရှာဖို့ ကောင်းတဲ့ အညစ်အကြေးတွေပဲ... တို့”

ဟု ရှုတ်ချဟန်ဖြင့် ပြောရင်း တံတွေးပါထွေးချလိုက်သည်။

ထိုအခါ အိရိုဒို၏ ကိုယ်ရံတော် ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်ရန် ဓားဖိုးကို ကိုင်လိုက်သည်။ စက္ကန့်ဦးအတွင်း မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဆာမူရိုင်းဝါးဆယ်တို့သည်လည်း အသီးသီး ဓားများဆွဲထုတ်ရန်အသင့် ဖြစ်နေကြသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အညှီရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် ဆာမူရိုင်း ဆယ်ဦးတို့ကလည်း ဓားများဆွဲထုတ် ခုခံရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြသည်။

မီးခိုးရောင်ယူနီဖောင်းဝတ်စုံနှင့် ဆာမူရိုင်းများသည် သူတို့သခင် စစ်ဘုရင် အိရိုဒို၏ အမိန့်ကို စောင့်မျှော်နေကြလေသည်။ အိရိုဒိုက အချက်ပေးသည်နှင့် ဘန်တာရီနှင့် ယာဘူတို့လူစုအား တိုက်ခိုက် ထိုးခတ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် ဥယျာဉ်တွင်းမှတစ်ဆင့် ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူ၏ လက်တစ်ဖက်က ဓားရှည်ကို အသင့်ကိုင်ထားလျက်ရှိသည်။

သို့ရာတွင် အဘိုးကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် အိရိုဒို အုပ်စုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ရန်

အချိန်မဟုတ်သေးဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သားဖြစ်သူ ဘန်တာရီအား ဖျောင်းဖျ ဆုံးပလေသည်။

“အညစ်အကြေးတွေ ကြားထဲမှာလည်း မိတ်ဆွေရှိတတ်တယ်သားရဲ့” ဟိရိုမတ်ဆူက လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ နှစ်ဖက်စလုံးမှ ဆာမူရိုင်းစစ်သည်များသည် ရန်စောင်တင်းမာမှု လျော့ပါးသွားကာ ဓားများကို လွှတ်လိုက်သည်။

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူသည် ဤသို့အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီးမှ စစ်ဘုရင်အိရိုဒိုအား ဦးညွှတ်အလေးပြုရင်း နှုတ်ဆက်လေသည်။

“အိရိုဒိုဆန်ခင်ဗျား၊ ဒီနေ့ည အခုလို လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ မမျှော်လင့်မိကြဘူး”

ထိုအခါ အိရိုဒိုသည် အဘိုးကြီး ဟိရိုမတ်ဆူအား ရန်သူဘက်သားအဖြစ် အလွန်မုန်းတီးသော်လည်း ဟန်ဆောင်ကာ စကားပြောလေသည်။

“ကျုပ်ကလည်း စောစောက ကြိုတင်မသိရဘဲ အဖိုးသမီးကီရီဆူဘို ဒီည ခရီးထွက်မယ်လို့ အခုမှ သတင်းကြားတာနဲ့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ”

ဟိရိုမတ်ဆူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေစဉ် အိရိုဒိုကပင် ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်နဲ့ တိုရာနာဂါသခင်တို့ မူလက ကြိုတင်ကတိထားခဲ့ပြီးဖြစ်တယ်။ အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးလာမယ်။ သို့မဟုတ် ခရီးထွက်မယ်ဆိုရင် တစ်ရက်ကြို အကြောင်းကြားကြဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါမှလည်း ကျုပ်က အိမ်ရှင်ဝတ္ထရားအရ လေးလေးစားစား နှုတ်ခွန်းဆက်နိုင်အောင်ပါ”

“မှန်ပါတယ်။ တိုရာနာဂါသခင်ကလည်း မူလက အစီအစဉ်မရှိဘဲ ရုတ်တရက်စိတ်ကူးရလို့လေ။ ဒီကီရီဆူဘိုကို ပြန်လွှတ်တာပါပဲ။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်ပဲ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပါတယ်”

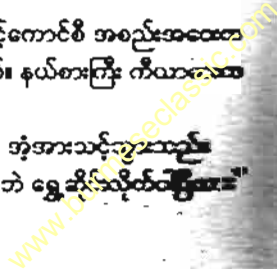
“ဟင်... ဟုတ်လား။ တိုရာနာဂါသခင်က ပြန်ခရီးထွက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး နေပလား”

အိရိုဒိုက အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဇိုးလှိုင်ကောင်စီ အစည်းအဝေးပြီးတာနဲ့ တိုရာနာဂါသခင်က အမြန်ခရီးထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“ဒီလိုလား။ တစ်ခုတော့ ခွဲတယ်နော်။ ဇိုးလှိုင်ကောင်စီ အစည်းအဝေးက အချိန်မှန် မလုပ်နိုင်ဘဲ ရွှေဆိုင်းချင် ရွှေဆိုင်းရလိမ့်မယ်။ နယ်စားကြီး ကီယာကဆာ အတော့်ကို နာမကျန်းဖြစ်နေတယ်”

အိရိုဒိုက ပြောလိုက်လျှင် ဟိရိုမတ်ဆူသည် အံ့အားသင့်ဘူးဟန်ဖြင့် “ဇိုးလှိုင်ကောင်စီ အစည်းအဝေးကို မကျင်းပဘဲ ရွှေဆိုင်းလိုက်တာပဲ”

“အတိအကျတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျုပ်ကဖြစ်နိုင်တာကိုသာ စကား စပ်မိလို့ ပြောတာပါ။ နောက်တစ်ချက်က ကျုပ်အနေနဲ့ တိုရာနာဂါသခင်ဟာ ဒီပြို့ရာ ခပ်ကြာကြာနေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားမိတယ်။ ဒါထက် ကြိုတင် စီစဉ်ထားတဲ့အ တိုင်း နက်မြန်ကျရင် သူဟာ ကျုပ်နဲ့အတူ တောကစားထွက်မှာ မဟုတ်လား။”

“အဲဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က တိုရာနာဂါသခင်ကြီးထံ အစည်းအဝေးမတိုင်မီအတောအတွင်း အမဲလိုက် စကားထွက်ဖို့ကိစ္စတွေ ဖျက်လိုက် ပါလို့ တောင်းပန်ထားပါတယ်။ ဒါဟာလည်း အကြောင်းရှိပါတယ်။ တကယ် အမဲ လိုက်ထွက်ရင် လုံခြုံရေးက စိတ်မချရပါဘူး။ ခင်ဗျားအစောင့်တွေချထားတဲ့ကြား ကတောင် မနေ့ညက လူသတ်သမားတစ်ယောက်ဟာ ရဲတိုက်အတွင်းကို ဝင်လာ နိုင်ခဲ့တာကို ထောက်တော့ တောလိုက်အမဲပစ်ထွက်မယ်ဆိုရင် ပိုတောင်စိတ်မချ ရဘူးမဟုတ်ပါလား။”

စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူက အိရိုဒိုအား သွယ်ဝိုက်ဝေဖန်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်ဘုရင် အိရိုဒိုကလည်း သူ့အား ထိပါးစော်ကားပြောဆိုလိုက်မှန်း ချစ် ချင်းရိပ်မိလေသည်။ သို့သော် အချိန်အခါမသင့်သေးဟု ဆုံးဖြတ်လျက် မသိချင် ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

အမှန်တော့ အိရိုဒိုသည် စစ်သူကြီးဟိရိုမတ်ဆူ လာရောက်၍ အခြေအနေ ထိန်းသိမ်းလိုက်ခြင်းကို သဘောကျပီလေသည်။ စောစောပိုင်းကဆိုလျှင် ဟိရိုမတ်ဆူ ၏ သား ဘန်တာရိုက အလွန်စော်ကားစွာ ပြောဆိုပြုမူခဲ့စဉ် မိမိ(အိရိုဒို)သည် ဒေါသ ကို မချုပ်တီးနိုင်သလောက် ဖြစ်သွားကာ ဘန်တာရိုအား ချက်ချင်းခေါင်းဖြတ်သုတ် သင်ပစ်ရန်ပင် စိတ်ကူးမိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ပါမူ အချိန်အခါမသင့်ဘဲ ပဋိပ က္ခမပြုသူနာတွေ ခွပ်ထွေးလာတော့မည်မှာ သေချာပေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုတစ်ဖန် စစ်သူကြီးဟိရိုမတ်ဆူက သွယ်ဝိုက်၍ စော်ထွေး လာခြင်းကို သည်းခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိရိုမတ်ဆူဆန်ကို ကျုပ်အသိပေးချင်တာက မနေ့ညက ဖြစ်ရပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်ရဲ့ တာဝန်ကျ တပ်မှူးတွေကို အရေးယူထားပြီးပါပြီ။ နောက်ပြီး လူသတ်သမား ပါဝင်တဲ့အာမိဒါအဖွဲ့ကိုလည်း လိုအပ်သလို အရေးယူပြီး မကြာခင် လုံးဝပျောက်သွားအောင် နှိမ်နင်းဖို့ နေ့လိုင်ကောင်စီကိုလည်း တင်ပြအစီရင်ခံထားပြီ ဖြစ်တယ်။ ကိုင်း... ကျုပ်က အမျိုးသမီး ကိရိဆူဘိုဆန်ကို ဂါရဝပြုဖို့ သွားခွင့် ပြုပါ”

ဤသို့ စကားကို အဆုံးသတ်လျက် အိရိုဒိုသည် ရွှေသို့ လျှောက်ထွက်သွား သည်။

သူ၏ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့ ဖြစ်သော မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံနှင့် ဆာမူရိုင်းများ

လည်း အိရိုဒိုနောက်မှ ဆက်လိုက်သွားရန် ခြေလှမ်းလှမ်းကြလေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ခြေလှမ်းတန်သွားကြသည်။

အကြောင်းမူကား ဘန်တာရိုသည် သူ၏အဓိကလက်နက်ဖြစ်သော လေးတွင် မြားတစ်စင်း အဆင်သင့်တင်ကာ ရပ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

“ကြိုတင် သဘောတူညီချက် ထားရှိပြီးဖြစ်တဲ့ စည်းကမ်းအရ မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံနဲ့ဆာမူရိုင်းအဖွဲ့ ဒီတံခါးမကြီးရဲ့ အတွင်းဘက်ကို ဝင်ရောက်ခွင့်မရှိဘူး”

ဘန်တာရိုက ခပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်သည်။

သူသည် လေးအတတ်တွင် သူမတူအောင် ထူးချွန်အစွမ်းထက်လှကြောင်း အားလုံးက သိပြီးဖြစ်သည်။

အိရိုဒိုကိုယ်တိုင်က ဘန်တာရို၏ လေးအတတ်ပညာစွမ်းပကားကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိရှိပြီးဖြစ်သည်။ လေးပြိုင်ပွဲများ၌ ဘန်တာရိုသည် ခြေလှမ်းအ ကွာတွင် ရှိသော ပစ်မှတ်ဆီသို့ မြားပစ်လွှတ်ရာ ပထမဆုံးမြားက ပစ်မှတ်သို့ မရောက် မီ နောက်ထပ်မြားခြောက်စင်း ဆက်တိုက်ပစ်လွှတ်နိုင်သည်ကို ဖြင်ခဲ့ဖူးသည်။ မြား ခုနစ်စင်းစလုံးသည်လည်း ပစ်မှတ်ကို တည့်မတ်စွာ ထိမှန်သည်ချည်းဖြစ်သည်။

စစ်ဘုရင် အိရိုဒိုသည် ဘန်တာရိုနှင့် တကွ သူ၏ဖခင်အဘိုးကြီး ဟိရိုမတ်ဆူ နှစ်ယောက်စလုံးနှင့်တကွ သူတို့၏ ဘေးနားရှိ စစ်သည်အားလုံးကို သုတ်သင်ချေမှုန်း ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမည်လောဟု စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော် မိမိ၏ အဓိကရန်သူ ဖြစ်သော တိုရာနာဂါအား မတိုက်ဘဲ ဤလူနှစ်ယောက်ကို သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ခြင်း သည် နည်းဗျူဟာ မမှန်ကန်ဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိပြန်သည်။

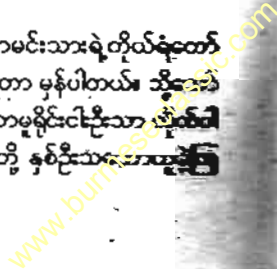
ထို့ကြောင့် အိရိုဒိုသည် သူ၏လူများအား စတင်တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်မပေး ဘဲ နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား သူ့အနေဖြင့် သိက္ခာမကျစေရန်လည်း အရေးကြီးသဖြင့် အိရိုဒိုက ဘန်တာရိုအား ခပ်ထန်ထန်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်ဟာ အိုသာကာမြို့ရဲတိုက်ကြီးရဲ့ ဘုရင်ခံလည်းဖြစ်တယ်။ ဒါ့အပြင် ကျုပ်က နန်းလျှာမင်းသားရဲ့ သီးသန့်ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့ကို ကွပ်ကဲတဲ့ တပ်မှူးလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အနေနဲ့ သွားချင်တဲ့နေရာကို သွားပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

ဤတွင်လည်း စစ်သူကြီး ဟိရိုမတ်ဆူပင် အခြေအနေကို ပြန်ထိန်းသိမ်း လိုက်သည်။

“အိရိုဒို သခင်ကြီးခင်ဗျား။ သခင်ဟာ နန်းလျှာမင်းသားရဲ့ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့မှူးကြီးဖြစ်တဲ့အတွက် နေရာတကာကို သွားလာခွင့်ရှိတာ မှန်ပါတယ်။ သို့သော် လည်း ဒီနေရာမှာတော့ သခင်ကြီးနဲ့အတူ လက်နက်ကိုင် ဆာမူရိုင်းငါးဦးသာ သူတို့၏ ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါကိုလည်း သခင်ကြီးနဲ့ တိုရာနာဂါသခင်တို့ နှစ်ဦးသဘောတူညီ နှိမ်နင်းဖို့ ဖြစ်တယ် မဟုတ်ပါလား။”

“ငါ့ဦးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ဆယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ကျုပ်ကိုသက်သက်မဲ့ စော်ကားတဲ့သဘောနဲ့ ပြောတာကို ကျုပ်က သည်းခံဖို့ဆိုတာ...”

အိရီဒိုက လေသံတင်းတင်းဖြင့် ဆက်ပြောသည်ကို ဟီရိုမတ်ဆူက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောသည်။

“ကျုပ်ရဲ့သား ဘန်တာရိုဟာ စော်ကားတဲ့ သဘောမဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ အထက်က ပေးထားတဲ့ အမိန့်ကို လိုက်နာတာသာ ဖြစ်ပါတယ်”

ပြောရင်းနှင့် ဟီရိုမတ်ဆူသည် သူ့သား ဘန်တာရိုဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုင်း... ငါ့သား၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ အိရီဒိုသခင်က နန်းလျှာမင်းသားရဲ့ ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးကြီးအမှန်ဖြစ်တယ်။ အခု သူက ခရီးထွက်တော့မယ့် အမျိုးသမီးလေဒီ ကိရိဆူဘိုကိုလာပြီး အရေးတယူနှုတ်ဆက်ဖို့ လာတာဟာ ငါတို့အတွက် ဂုဏ်ယူစရာပဲ မဟုတ်လားကွယ်”

ဤသို့ပြောနေစဉ် အဘိုးကြီး၏ လက်တစ်ဖက်က ဓားရှည်ကို ဓားအိမ်ထဲမှ နှစ်လက်မခန့် ဆွဲထုတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဟီရိုမတ်ဆူသည် သူ၏ဓားရှည်ဖြင့် အိရီဒိုအား တိုက်ခိုက်မည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် သူ့သား ဘန်တာရိုကိုပဲ ခေါင်းဖြတ်သတ်သင်ပစ်မည်လောဟု မည်သူကမှ အတင်မပြောနိုင်ချေ။

သူတို့ သားအဖအချင်းချင်း ချစ်ကြည်ခြင်း မရှိကြောင်းကိုကား အများထပင် သိနေကြပေသည်။

ဘန်တာရိုသည် စိတ်ကို မနည်းချုပ်တီးထားရဟန်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခွေးများပြန်လျက်ရှိသည်။

ဖခင်ကြီး၏ စကားကို မလွန်ဆန်ချင်သဖြင့် လမ်းပိတ်ရပ်နေရာမှ ဘေးသို့ ဖယ်ပေးလိုက်သော်လည်း သူ၏လေးကြီးတွင် မြားတစ်စင်း အဆင်သင့်တင်ထားလျက် နှင့်ပင် ဆက်ကိုင်မြဲကိုင်ထားလေသည်။

အိရီဒိုကလည်း ယခုလောလောဆယ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် ဓလီလားအပ်သေးဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဘန်တာရိုအား ဂရုမပြုဟန်ဖြင့် ဆက်လျှောက်ထွတ်သွားလေသည်။

စစ်သူကြီး ဟီရိုမတ်ဆူသည် ဒိုင်မီယို နယ်စားယာဘူဘက်သို့ လှည့်၍...

“ကိုင်း... ယာဘူဆန်၊ ခင်ဗျားသွားဖို့ တော်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ယာဘူကလည်း...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်အခုချုတ်ချင်းပဲ ထွက်ပါတော့မယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဟီရိုမတ်ဆူက ကျေနပ်သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ယာဘူဆန်၊ တိုရာနာဂါ သခင်ကြီးအတွက်တော့ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သူ့မှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိစေရပါဘူးလို့ ကျုပ်တာဝန်ခံတယ်။ ကိုင်း... သွားပေတော့”

“ရှေ့လျှောက် ခင်ဗျားတို့ လွတ်လပ်စွာ သွားနိုင်ပါပြီ။ ပါဝင်လိုတော့အံ့ အတွက် ကျုပ်တို့ သိမ်းထားလိုက်ပါမယ်”

ဤသို့ ပြောပြီးမှ အိန္ဒိဒိုကပင် ဆက်၍ . . .

“ခရီးကြိုတုန်း လက်ဆောင်တစ်ခုပေးလိုက်ပရစေ။ ယေဒိုမြို့မှာရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ တူမတော်ဆီကို စာတစ်စောင်ပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။ အဲဒီစာကို ဝေါယာဉ်ပေါ်တ အမျိုးသမီး လေဒီကီရီဆူဘို လက်ကို ကျုပ်ပေးလိုက်ရင် ဖြစ်နိုင်ကောင်းရဲ့လို့ ထင်ပါတယ်”

ဟု ဆက်ပြောလေသည်။

အိန္ဒိဒိုသည် သူ၏ကီရီဆူဘိုအတွင်းမှ စာတစ်စောင်ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် ခန်းဆီးများ ပိတ်ကာထားသော ဝေါယာဉ် နားဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ခန်းဆီး ပိတ်စက်ဆွဲ၍ လှစ်လိုက်သည်။ ဂျွန်သည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။ အကြောင်းမူကား ဝေါယာဉ်ပေါ်ထိုင်လိုက်လာသူမှာ အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးကီရီဆူဘိုမဟုတ်။ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင် တည်း။

တိုရာနာဂါသည် သူ၏လုံခြုံရေးအတွက် စိတ်မချသဖြင့် အိန္ဒိဒိုပိုင်နက်ဖြစ် သော အိုဆာကာ ရဲတိုက်အတွင်းမှ လျှို့ဝှက်စွာထွက်ခွာရန် ယခုလိုကြံစည်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဂျွန်ကလည်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ အကယ်၍သာ အိန္ဒိဒိုက ထိုအကြောင်း ကို သိသွားပါမူ တိုရာနာဂါအား ဤနေရာတွင်ပင် သတ်ပစ်တော့မည်မှာ သေချာနေ သည်။

ယခုတော့ အိန္ဒိဒိုသည် ဝေါယာဉ်၏ခန်းဆီးကို လက်ဖြင့် ဆွဲလှစ်ရုံလှစ်၍ အတွင်းသို့ သေချာစွာ မကြည့်ရသေးသဖြင့် တော်ပါသေး၏။

ဤတွင် ဂျွန်သည် သူ့စိတ်ကူးရသည့် အကြံကို လျင်မြန်စွာ အကောင်အ ထည်ဖော်လေတော့သည်။

သူသည် ပါးစပ်မှ ကျယ်လောင်စွာ ဖာစ်အော်ကြွေးကြော်လျက် အနောက်တိုင်းသား သင်္ဘောသားများ ဖြူးတူးကခုန်သလို ကခုန်ရင်း စစ်ဘုရင် အိန္ဒိ ဒို ၏ အာရုံကိုဆွဲဆောင်ထားလေသည်။

အိန္ဒိဒိုကိုယ်တိုင်က အခြားလူများနည်းတူ ဂျွန်၏ထူးဆန်းသော အပြုအမူ ကို အံ့အားသင့်ကာ ငေးကြည့်နေခိုက် ဂျွန်သည် ရုတ်တရက် ပြေးဝင်ပြီး အိန္ဒိဒိုလက်မှ စာကိုလျင်မြန်စွာဆွဲယူလျက် ဝေါယာဉ်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝေါ ယာဉ်၏ ခန်းဆီးကို ပြန်ဆွဲချပစ်လိုက်သည်။

စစ်ဘုရင်အိန္ဒိဒိုသည် ဒေါသထွက်လာသဖြင့် သူ၏အားလုံးကို ဆွဲထုတ် ပြီး ဂျွန်အားခုတ်ပိုင်းရန် တအားမြှောက်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၃)

သို့နှင့်ပင် ဂျွန်သည် ဒိုင်မီယိုယာဘူ၊ လေးပစ်ကျွမ်းကျင်သူ ဘန်တာနို မာရီကိုတို့နှင့်အတူ အညှီရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဆာမူရိုင်းများခြံရံလျက် ခရီးစထွက်ခဲ့ရလေ သည်။ ဂျပန်မိန်းကလေးရဲရွှေတော်တစ်စုက ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် အဝတ်ခန်းဆီး များ ကာထားသော လူစီးဝေါယာဉ် တစ်ခုရှေ့မှ ခြံရံလျက် လိုက်ပါလာကြသည်။

ဝေါယာဉ်အတွင်း၌ အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီး လေဒီကီရီဆူဘို စီးနင်း လိုက်ပါလာသည်ဟု သိရသည်။

ရဲတိုက်ကြီး ဝင်းအတွင်းမှ ထွက်၍ အပြင်ဘက်နောက်ဆုံးဂိတ်တံခါးမကြီး သို့ မရောက်မီ တစ်နေရာ၌ ကျုံးလိုလို မြောင်းငယ်တစ်ခုရှိပြီး ဖြတ်ကူးရန် သစ်သားတံ တားရှိသည်။

ထိုတံတားသို့မရောက်မီ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သစ်ပင်အုပ်တစ်ခုရှိရာ ဂျွန်တို့ လူစု ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ စစ်ဘုရင်အိန္ဒိဒိုသည် သူ၏ကိုယ်ရံတော်(ခေါ် နေရာင်) ဆာမူရိုင်းများနှင့်အတူ မှောင်ရိပ်ထဲမှ ရုတ်တရက်ထွက်လာပြီး လမ်းလယ် တည့်တည့်တွင် ရပ်နေလိုက်သည်။

ဘန်တာနိုသည် ချက်ချင်းပင် တိုက်ခိုက်ရတော့မည်ဟု တွက်လျှစ် သူ၏လေးတွင် မြားတစ်စင်း အသင့်တင်ထားလိုက်သည်။

ဒိုင်မီယို ယာဘူသည်လည်း အံ့အားသင့်ကာ ရပ်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ အိန္ဒိဒိုက ယာဘူတို့အဖွဲ့ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာခွင့်ပါမစ်တို့ စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် ခေတ္တတားခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။

ယာဘူတို့ကလည်း အသင့်ပါလာသော ခွင့်ပြုမိန့် ပါမစ်ကို ထုတ်ပြောရာ အိန္ဒိဒိုဘက်မှ တပ်မှူး(ကပ္ပတိန်)က စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။ ထို့နောက် ပါမစ်တို့ အိန္ဒိဒိုက ယူထားလိုက်သည်။

အမျိုးသမီး မာရီကိုသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် . . .

“ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ။ ဒါဟာ နိမိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

ဟု အော်ပြောလိုက်ရာ အိန္ဒိဒို၏ ဓားသွားသည် ဂျွန်၏လည်ပင်းနှင့် တစ်လက်မခန့်သာ အကွာတွင်ရပ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်ကျမှ အိန္ဒိဒိုထံ မခုတ်ပိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်တူသည်။

သို့သော် ဒေါသထွက်နေခြင်းကတော့ မပြေသဖြင့် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ရေရွတ်ကြမ်းမောင်းရင်း ဂျွန်၏မျက်နှာကို လက်ပြန်တအားရိုက်ချလိုက်သည်။

ဂျွန်ကလည်း ဒေါသထွက်ဟန်ဖြင့် အတင်းပြေးဝင်လျက် . . .

အိန္ဒိဒို၏ လည်ပင်းကို သူ့သန်မာသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တအားညှစ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ ဂျွန်သည် အဖူးကြီးတစ်ယောက်ပမာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြုမှု လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဘန်တာရီနှင့် အညှီရောင် ဆာမူရိုင်းတို့က အတင်းဝင်၍ ဂျွန်အား ဖမ်းချုပ်ကာ အိန္ဒိဒိုနှင့် လူချင်းခွဲလိုက်ရလေသည်။

မီးခိုးရောင် ဆာမူရိုင်းများသည် ဓားကိုယ်စီဖြင့် သူတို့သခင် အိန္ဒိဒိုဘက်မှ ခုခံကာကွယ်ရန် ပြေးဝင်လာကြသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ယာဘူတိုဘက်မှ အညှီရောင် ဆာမူရိုင်းများကလည်း တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လျက် ဘေးပတ်ပတ်လည် ပိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

ဤတွင် ဝိုင်မီယိုယာဘူသည် တာဝန်ရှိသူလူကြီးတစ်ယောက်ပီပီ ကြားဝင်၍ ဖြန်ဖြေဖျောင်းဖျေလေသည်။

မာရီကိုကလည်း မျက်ရည်စက်လက်နှင့် စစ်ဘုရင် အိန္ဒိဒိုအားတောင်းပန်လေသည်။

“မျက်နှာဖြူလူရိုင်းရဲ့ အပြုအမူကို ငွေပယုပါနဲ့ သခင်ကြီးရှင်။ သူက တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲစိတ်ဓူးပေါက်ပြီး လုပ်ချင်တာလုပ်တတ်တယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ပြန်ငြိမ်သွားတာပါပဲ။ အခုလည်း ဒီလူ့ဟာ သခင်ကြီးရဲ့ အစွန့်အငါကို ကြောက်ပြီး စိတ်ဖောက်ပြန် အဇ္ဈထလာတာနဲ့တူပါတယ်”

မာရီကိုက ဘာကြောင့် ဤသို့ပြောသည်ကို ဂျွန်က နားလည်သဘောပေါက်မိလေသည်။ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဖာသာဒိုမင်ဂို ပြောပြချက်အရ ဂျပန်လူမျိုးတို့သည် စိတ်နောက်ဓူးသွပ်နေသူများ ထင်ရာလုပ်နေခြင်းကို စိတ်မနှံ့၍ လုပ်ခြင်းပဲဟု ခွင့်လွှတ်လေ့ရှိကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် မာရီကို၏ ဖြတ်ထိုးညှစ်ကောင်းပုံကို စိတ်ထဲမှ ခိုးကျူးလိုက်မိသည်။

အိန္ဒိဒိုသည် ဂျွန်တကယ်ဓူးသွပ်စိတ်နောက်၍သာ ယခုလို မိမိအားစော်

ကားဝံ့သည်ဟု ယူဆလိုက်သည်။ သို့သော် ဒေါသအရှိန် ကောင်းစွာမပြေသေးသဖြင့် ဂျွန်အား ခြေဖြင့်တစ်ချက်ပိတ်ကန်လိုက်သည်။

မာရီကိုသည် ဂျွန်အား တိုက်၍ ခိုးကျွေး ကော့ဖူးတင်နေမိလေသည်။

ဝေါယာဉ်ပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်စွာလိုက်ပါလာသူ စစ်ဘုရင်တို့ရာနာဂါသည် အိန္ဒိဒိုကသာ မြင်သွားလျှင် ချက်ချင်း အသတ်ခံရတော့မည်ဟု ကြိုတင်ခိုင်မိ၍ ဂျွန်က အိန္ဒိဒို၏ အာရုံကို တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြောင်းသွားအောင် ဓူးချင်ဟန်ဆောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မာရီက ခိုင်မိလိုက်ပေသည်။

ဂျွန်သည် အိန္ဒိဒိုက သူ့အားခြေဖြင့် ကန်လိုက်သည်ကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်မှ ဟစ်အော် ကန့်ကွက်ရင်း ချောင်းကျွတ်တားရုံရာသို့ တစ်ယောက်တည်း တအား ပြေးထွက်သွားပြန်သည်။

သူ့ရှေ့မှ မီးခိုးရောင်ဆာမူရိုင်းများက လမ်းပိတ်ကာဆီးလျက်ရပ်နေရာ၊ ဂျွန်သည် အသံကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လျက် ဖယ်ရှားရန်အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးမှ အားရပါးရ ရယ်မောရင်းပင် အတင်းဆက်ပြေးထွက်သွားလေသည်။

စစ်ဘုရင် အိန္ဒိဒိုသည် နီးရာဆာမူရိုင်း လေးသည်တော်တစ်ဦးထံမှ လေးကို ရုတ်တရက်ခွဲယူပြီး ပြားတစ်စင်း ပစ်လွှတ်ရန် အသင့်တင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ဂျွန်သည် ချောင်းကျွတ်တားကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တံခါးမကြီးအနီးသို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

မာရီကိုက ပြေးလာပြီး အိန္ဒိဒိုအား တောင်းပန်ရာပြန်သည်။

“ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ သခင်ကြီး။ ဒီမျက်နှာဖြူ လူရိုင်းဟာ စိတ်ဓူးပေါက်ပြီး ထင်ရာစွပ်လုပ်နေတာသာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဤသို့ပြောရင်း မာရီကိုသည် ဂျွန်ကိုပါ လှမ်းအော်ပြောလေသည်။

“အန်ဂျင်ဆန်၊ မကြောက်ပါနဲ့။ အိန္ဒိဒိုသခင်ကြီးက ရှင့်ကို မပစ်ပါဘူး။ အသာငြိမ်ငြိမ်နေလိုက်စမ်းပါ။ ရှင်တခုနဲ့တာကိုလည်း ရပ်လိုက်ပါတော့ရှင်”

ထိုအခိုက် ဝိုင်မီယိုယာဘူကလည်း အိန္ဒိဒိုအား ဝင်ဖျောင်းဖျေလေသည်။

“အိန္ဒိဒို ဆားမားခင်ဗျား။ ဒီမျက်နှာဖြူကောင်တို့ ကွပ်မျက်စေချင်ရင် တွန့်တော်ကိုယ်တိုင် သုတ်သင်ကွပ်မျက်ပါရစေ။ သခင်ကြီးက တပ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အဆင့်ရှိတာမို့ ဒီလိုအသေးအဖွဲ့တို့စွမ်းမှာ လတ်အောက်ငယ်သားများကသာ သခင်ကိုယ်စား သုတ်သင်ကွပ်မျက်မိုးထုံးစံ ရှိပါတယ်။ နောက်တစ်ခုတ နီလူ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး နူးသွားတာလည်း အကြောင်းရှိပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် တို့လေ့လာ စုံစမ်းထားခဲ့ရသလောက် ဒီမျက်နှာဖြူဟာ သူတို့ခိုင်မာမှာ ဝိုင်မီယိုအဆင့် ရှိတာပဲဆို သိရပါတယ်။ သခင်ကြီးက သူ့မျက်နှာကို ခပ်ပြင်း ပြင်းရိုက်လိုက် ဘာကြောင့် နာကျင်လွန်းပြီး စိတ်ဖောက်သွားဟန် တူပါတယ်။ ဖုန်တာပြောရင် ဘုန်းတော်တို့ သဘောအရ ဒီလူကိုမသတ်ဘဲ အရှင်ထားချင်ပါတယ်။ သွေးသစ်ရှင်ကြောင့်

အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့အဖို့ အသုံးဝင်စရာ ရှိလို့ပါသခင်ကြီး”

သည်တော့မှ အိမ်ထိုင်သည် အလျှော့ပေးသည့်အနေဖြင့် လေးနှင့်မြားကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှိပါစေတော့။ ဒါပေမယ့် ဒီလူကို ကျွန် အရှင်လတ်လတ် အလိုရှိတယ်။ တစ်နေ့ ကျုပ်လိုချင်တဲ့အခါ ဒီမျက်နှာဖြူကောင်ကို လက်ရဖမ်းပေးဖို့သာ မှတ်ထားပါ။ ကျုပ်က ဒီလူကို အရှင်လတ်လတ် မြေတွင်းဝမှာ ကြိုးနဲ့ချည်တုပ်ပြီး ဇောက်တိုးဆွဲထား ကြည့်ချင်စမ်းလှတယ်”

အခန်း (၁၄)

ရဲတိုက်ကြီး၏ တံခါးမကြီး၏ အပြင်ဘက်သို့ချောမောစွာ ရောက်သွား သောအခါ တိုရာနာဂါတို့အဖွဲ့သည် သစ်ပင်တောအုပ်များဖြင့် ပြီးသော တောလမ်း အတိုင်း ခရီးဆက်ကြရလေသည်။

စစ်ဘုရင် အိမ်ရှင်က ဧည့်သည်ကို လိုက်ပို့ရန် ဝတ္တရားရှိသည်ဆို ကာ မီးခိုးရောင် ဆာမှုခိုင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကိုပါ အစောင့်အရှောက်အဖြစ် အတူထည့်လိုက် လေသည်။ လူကြားကောင်းအောင် အစောင့်အရှောက်ဟု ဆိုသော်လည်း စင်စစ်အား ဖြင့် အိမ်ရှင်၏တပ်သား မီးခိုးရောင်ဆာမှုခိုင်းများသည် အခြေအနေပေးလျှင် တိုရာနာဂါအား တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန် ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလှပေသည်။

သို့သော် တိုရာနာဂါက ဘာမှထုတ်မပြောဘဲ သတိလက်မလွတ်စေရန်သာ ဂရုစိုက်၍ ခရီးစထွက်ခဲ့ကြသည်။

သစ်ပင်တောအုပ် ထူထပ်သော တောလမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သော အခါ၌မူ မပျော်လင့်သော အနှောင့်အယှက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရလေတော့သည်။

ညဉ့်အမှောင်ထုနှင့် သစ်ပင်အုပ်များ၏မှောင်မိုက်ကို အကာအကွယ်ယူကာ မမြင်ရသော ရန်သူများက အဝေးမှ မြားနှင့်ပစ်ခတ် ချီခိုတိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ရှေးဦးစွာ ရွှံ့ကနဲ မြားတစ်စင်းဝင်လာသံကိုကြားရပြီးနောက် တိုရာနာဂါရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူး (ကပ္ပတိန်)၏ လည်မျိုတည်တည်ကို မြားစိုက်ဝင်သွားသဖြင့် ကပ္ပတိန်ခမျာ နေရာတွင်ပင် လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

နောက်မြားတစ်စင်းက ပျွန်၏ဦးခေါင်းဘေးမှ သီသီတလေထွက်သော ဝေါယာဉ်၏သစ်သားဘောင်တွင် စိုက်ပြီး တတိယမြောက်မြားက ‘အဆား’လည်း ဝှန်မကလေး၏ ခါးကိုထိမှန်စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

နောက်ထပ်လည်း မြားတွေ အဆက်မပြတ် ဝင်လာသဖြင့် ချွန်သည် အမျိုးသမီး မာရီကိုအား အတင်းဆွဲဖက်၍ မြေကြီးပေါ်လှဲချလိုက်သည်။ နှစ်သား၏

သား လုံးထွေးလျက် လဲကျသွားစဉ်မှာပင် သူတို့နှစ်ဦးရပ်နေရာသို့ မြားလေးငါးစင်း ဝိခနဲ မြတ်သွားလေသည်။

ဂျွန်ကသာ ထိုကဲ့သို့ အတင်းဆွဲလှဲမချလိုက်ပါက မာရီကိုသည် မြားထိ၍ သေရမည်မှာ ကေနံမုချ ဖြစ်ပေသည်။ ဒါကို မာရီကိုကလည်း သဘောပေါက်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... အန်ဂျင်ဆန်၊ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ အသက်ကို ကယ်လိုက်တာပါပဲ”

ဤသို့ပြောပြီး သူမသည် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ ရှိရာသို့ ပြေးသွားပြန် သည်။

သူမ၏ရည်ရွယ်ချက်ကား တိုရာနာဂါအား ရန်သူလက်နက်မထိမှန်စေရန် ရှေ့မှ ကာကွယ်ပေးရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဖီဒိုးရောင် အစီအစဉ်ဖြင့် အစောင့်အရှောက်အဖြစ်လိုက်ပါလာသူ ဖီဒိုး ရောင် ဆာမူရှိုင်းအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က... .

“တိုရာနာဂါ သခင်ကြီး၊ ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ ဒီမှာခဏစောင့်နေပါ”

ဟု ပြောပြီး သူ၏လူတစ်ဦးအား... .

“ဟေ့... ဝီအကြောင်းကို ငါတို့သခင်ကြီး ဖီဒိုးရောင် ဆာမူရှိုင်းအဖွဲ့ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ တိုရာနာဂါသည် ဖီဒိုးရောင် ဆာမူရှိုင်းများအား လုံးဝစိတ်မချသာ ဖြင့် ပြေးထွက်သွားသူ ဆာမူရှိုင်းအား ညွှန်ပြလျက်... .

“ဟိုကောင် မသွားစေနဲ့၊ သူ့ကို မသွားနိုင်အောင် တားလိုက်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဤတွင် ဘန်တာရိုသည် သူ့လက်တွင် အသင့်ရှိနေသော လေးဖြင့်မြားနှစ် စင်းဆက်တိုက်ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

မြားနှစ်စင်းလုံးက ပြေးသွားသူ ဖီဒိုးရောင် ဆာမူရှိုင်းအား ထိမှန်ကာ လဲကျသေဆုံးသွားတော့သည်။

ဖီဒိုးရောင် ဆာမူရှိုင်းခေါင်းဆောင်သည် ထိုအချင်းအရာကိုမြင်လျှင် ဒေါသ မချုပ်တီးနိုင်ဟန်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ညာသံပေး ကြားဝါးရင်း ဓားရှည်တို့ ဆွဲထုတ်ပြီး တိုရာနာဂါကို ခုတ်ရန် ပြေးဝင်လာသည်။

သို့သော် ဘန်တာရိုက သတိရှိစွာဖြင့် ကြည့်နေသောကြောင့် ဖီဒိုးရောင် ဆာမူရှိုင်း၏ ဓားချက်ကို အလွယ်တကူပင် သူ၏ဓားဖြင့် တားဆီးဖမ်းခံထားလိုက်သည်။

ဖီဒိုးရောင်ဆာမူရှိုင်းခေါင်းဆောင်နှင့် ဘန်တာရိုတို့မှာ အရည်အချင်းနှင့် ခွန်အားဗလအရင်း မျှတသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံးက ဓားရေး အတတ်ပညာစွမ်းကို အသုံးပြုကာ အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်ခုတ်တိုက်လျက် ရှိကြသည်။

ထိုအတောအတွင်း ဖီဒိုးရောင် ဆာမူရှိုင်း တစ်စုသည် စစ်ဘုရင်တို့ရာနာဂါ ရှိရာသို့ ဓားလွတ်များ ကိုယ်စီကိုင်လျက် ပြေးဝင်ရန် ကြိုးစားကြပြန်သည်။

သို့ရာတွင် မာရီကိုသည် သူမ၏ သခင်ကြီးအား အသက်စွန့်ကာ ပြေး၍ ကာကွယ်လေသည်။ ‘ဖီးတောက်မီးလျှံ’တွေ တောက်နေသော ဖီးတုတ်ကြီးတစ်ခုကို ကောက်ယူလျက် ဖီးဒိုးရောင် ဆာမူရှိုင်း ခေါင်းဆောင်၏ မျက်နှာတည်တည်သို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ယင်းအခြေအနေကို အခွင့်တောင်းယူလျက် ဘန်တာရိုသည် ထိုလူ၏ ခါးပိုင်းကို ဓားရှည်ဖြင့် တအားခုတ်ပိုင်းလိုက်ရာ တိတ်မိမိပြတ်သွားလျက် ကိုယ်နှစ်ပိုင်း ဖြစ်ကာ ကျဆုံးသွားတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဘန်တာရိုသည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ဓားကိုဝင့် လျက် ခုတ်ယူမြောက် ဖီဒိုးရောင် ဆာမူရှိုင်းတစ်ဦး၏ ဦးခေါင်းကိုခုတ်ဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ဖီဒိုးရောင် နောက်တစ်ဦးက စစ်ဘုရင်တိုရာနာဂါအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လျက်ရှိသဖြင့် ဘန်တာရိုသည် အံ့ဩလောက်အောင် လျင်မြန်စွာ ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး ဖီဒိုးရောင်ဆာမူရှိုင်းကိုလည်း ခုတ်ပိုင်းလိုက်နိုင်သည်။

မာရီကိုကိုယ်တိုင်ကလည်း မိန်းမသားတန်မဲ့နှင့် ဓားရှည်တစ်လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ တိုရာနာဂါအား ကာကွယ်ရန် အသင့်ပြင်ထားလေသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် ဖီဒိုးရောင် ဆာမူရှိုင်းလေးဦးက တပြိုင်နက် ဂျွန်အား တိုက်ခိုက်ထိုးခုတ်ရန် ပြေးလာလေရာ ဒိုင်ပီယိုယာဘူနှင့် အညှီရောင် ဆာမူရှိုင်း တစ်ဦးတို့က ကြားမှဖြတ်၍ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ယာဘူ၏ ဓားချက်ဖြင့် ဖီဒိုးရောင် ဆာမူရှိုင်းတစ်ဦးခေါင်းပြတ်ကျသွားပြီး တျန်လူများကိုလဲ အညှီရောင်ဆာမူရှိုင်းလေးဦးက ပြေးဝင်လာပြီး ထိုးခုတ် သုတ်သင်လိုက်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဖီဒိုးရောင် ဆာမူရှိုင်းတစ်ယောက်မကျန် အားလုံး အတုံးအရုန်း လဲကျသေဆုံးသွားတော့သည်။

ဂျွန်သည် မြေကြီးပေါ်ကျနေသော ဓားတစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ အနီးသို့ ပြေးသွားလျက် နောက်ထပ်ရန်သူလာပါက ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် အဆင်သင့်ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ လူဆိုးခားပြောလာနေပြီ”
 ဟု ဟစ်အော် တပ်လှန်နိုးလိုက်သည်။
 ဤကား ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထားသော စတင်တိုက်ခိုက်ကြရန် အချက်ပေး
 လိုက်ခြင်းပင်တည်း။

ယင်းတပ်လှန်သံကို ကြားရသည်နှင့် တိုရာနာဂါဘက်မှ ရှိုးနင်း ဝတ်စုံဝတ်
 ထားသူ အညိုရောင် ဆာမူရိုင်းများနှင့် ရှိုးနင်းအစစ် ငါးဆယ်တို့သည် ကမ်းထိပ်မှ
 နေ၍ လေးမြားတို့ဖြင့် စတင်ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဂွန်သည် မာရီကိုလည်း မူးလဲကျဟန်ဆောင်
 စေပြီး ဂွန်ကပင် မာရီကိုအား ပွေ့ချီ၍ သင်္ဘော၏ အတွင်းခန်းဘက်သို့ဝင်ရန် ကြိုးစား
 လေသည်။

ထိုအခိုက် ကမ်းပေါ်မှပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားတစ်စင်းသည် ကုန်းပတ်
 ပေါ်ရှိ မီးခိုးရောင်ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးအား ထိမှန်သွားလေရာ ထိုလူက လဲကျသွားစဉ်
 ဂွန်နှင့် မာရီကိုတို့ကို ဝင်တိုက်မိပြီး သုံးယောက်စလုံး လဲကျသွားသည်။

ဂွန်က လျင်မြန်စွာ ပြန်ထလိုက်နိုင်သော်လည်း မာရီကိုမှာ ဦးခေါင်းနှင့်
 ကုန်းပတ်ကိုဆောင့်မိပြီး မထနိုင်ရှာချေ။

မီးခိုးရောင် ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးသည် ဓားရှည်ကို ကိုင်မြှောက်လျက် မာရီအား
 ခုတ်သတ်ရန် ပြေးဝင်လာပြန်ရာ ဂွန်လည်း အသင့်ရှိသော ဓားမြှောင်တစ်လက်ဖြင့်
 လျင်မြန်စွာ ပစ်ပေါက်လိုက်ရသည်။

ဓားမြှောင်၏ အဖျားသည် မီးခိုးရောင်ဆာရိုင်း၏ လည်မျိုတည့်တည့်သို့
 စိုက်ဝင်သွားသဖြင့် ထိုလူလည်း ခြေထောက်များ ခွေယိုင်လဲကျရင်း အသက်ပျောက်
 သွားတော့သည်။ နောက်ထပ်ဆာမူရိုင်းနှစ်ဦး ပြေးဝင်လာပြန်သည်။ တစ်ဦးတ
 မာရီကိုလဲကျနေရာသို့လာပြီး ကျန်တစ်ဦးက ဂွန်အား ခုတ်ပိုင်းရန် ဓားရှည်တို့
 မြှောက်ကိုင်လျက် ပြေးဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဂွန်သည် သူ၏အန္တရာယ်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လဲကျနေသော မာရီကို၏ ကိုယ်
 ပေါ်မှ မားမားရပ်ကာ သူ၏ လက်ကျန်ဓားမြှောင်ကိုကိုင်ပြီး ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် အသင့်
 ပြင်ထားလိုက်သည်။

ရွှေဆုံးမှ မီးခိုးရောင်ဆာမူရိုင်းက ဓားမြှောင်ကို ကိုင်မြှောက်၍ တအား
 ခုတ်ချလိုက်စဉ် ဂွန်က လျင်မြန်စွာ ဘေးသို့ တိမ်းရှောင်လိုက်သဖြင့် သိသိတလေး
 လွဲသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မာရီကိုသည် ရုတ်တရက် သတိပြန်ရလာတာ လှုပ်ရှား
 လိုက်ပုံက ဂွန်ပင်လျှင် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ မာရီကိုက အပေါ်တိုက် အစွမ်း
 ကြည့်နေသူမီးခိုးရောင် ဆာမူရိုင်း၏ ခြေနှစ်ဖက်ကို အတင်းဝင်လှည့် တွန်းထွက်

အခန်း (၁၅)

မျက်နှာဖြူသင်္ဘောပိုင်းလော့ ဂွန်၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုနှင့် သတ္တိတို့
 စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါသည် တောလမ်းထဲ ချီခိုတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရချိန်က မျက်မြင်ကိုယ်
 တွေ့ သိရှိရသဖြင့် အားရကျေနပ်မိရာ များမကြာမီ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဂွန်၏
 စိတ်ဓာတ်နှင့် စွမ်းရည်ကို သိပြန်လေသည်။

ဆိပ်ကမ်းရှိရာသို့ရောက်၍ ဆိုက်ကပ်ထားသော သင်္ဘောပေါ်သို့
 တက်ကြရာတွင် ဂွန်သည် သူလည်း လိုက်ပါသွားပါရစေဟု ခွင့်တောင်းလျှစ်
 လက်နက်အဖြစ် ဓားမြှောင်နှစ်လက်တောင်းဆိုလေသည်။

သင်္ဘောကို ဖမ်းပို့တက်သား မီးခိုးရောင် ဆာမူရိုင်းများက အပိုင်စီးထားသ
 ဖြင့် တိုရာနာဂါ၏ လူများက အတင်းသင်္ဘောပေါ်တက် တိုက်ခိုက်ကြရန် စီစဉ်ကြ
 ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တိုရာနာဂါသည် အဆင့်အတန်း ယုတ်ညံ့သူများဟု သတ်မှတ်ထားသော
 ကြေးစားတိုက်ခိုက်ရေးသမား ရှိုးနင်းငါးဆယ်တို့ပါ စည်းရုံးခေါ်ယူ၍ သင်္ဘောတို့
 တိုက်စေသည်။

ရှေးဦးစွာ ဂွန်၊ မာရီကိုနှင့် အညိုရောင် ဆာမူရိုင်းအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့နှင့်အတူ
 သင်္ဘောပေါ် တက်သွားကြလေသည်။

အညိုရောင် ဆာမူရိုင်းအချို့ကလည်း ရှိုးနင်းလူဆိုးများကဲ့သို့ ရုပ်ဖျတ်
 ဝတ်စားထားပြီး ကမ်းပါးဆိပ်မှ ညာသံပေးငြိမ်းခြောက်နေကြလေသည်။ ဤသည်
 မှာလည်း စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏ နည်းဗျူဟာတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ သင်္ဘောပေါ်ရောက်နေသူ အညိုရောင် ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးထံ
 ထိုလူများကို ညွှန်ပြရင်း

သည်။ ဆာမူရှိုင်းလည်း ခြေထောက်ယိုင်လဲကျသွားလျက် သင်္ဘောတုန်းပတ်ပေါ် တုန်းခနဲ လဲကျသွားသည်။

မာဒိုကိုကလည်း ကျဆုံးနေသူ မီးခိုးရောင် ဆာမူရှိုင်းထံမှ ရယူထားသော ဓားရှည်ဖြင့် ခုခံထိုးခုတ်ရန် ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် နိုးနင်း လူဆိုးဝတ်စုံဝတ်ထားသူ တိုရာနာဂါဘက်သား အညို ရောင် ဆာမူရှိုင်းများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် တော်သွားပေသည်။

နိုးနင်း ဆာမူရှိုင်းတို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားနှစ်စင်းက မီးခိုးရောင် ဆာမူရှိုင်း နှစ်ဦးစလုံးကို ထိမှန်သွားလေသည်။

နောက်ထပ် မီးခိုးရောင် ဆာမူရှိုင်းတစ်ဦးသည် ဓားတိုတစ်ချောင်းကိုပင် လျက် ဖွန်ရိုရာသို့ ပြေးဝင်လာပြန်သည်။

ဖွန်ကလည်း ပြန်လည်ခုခံရန် ကြိုးစားပြင်ဆင်နေစဉ်မှာပင် ကံအား လျော်စွာ အညိုရောင် ဆာမူရှိုင်းတစ်ဦးက ဓားရှည်ကြီးဝင့်လျက် ပြေးဝင်လာသည်။

ဝင်းခနဲ ဓားရှည်ကြီး လခြမ်းသဏ္ဍာန် လှုပ်ရှားသွားသည်ကိုသာ မြင်လိုက် ရသူ ဖွန်မှာ သူ၏ရန်သူ ဓားတိုနှင့် မီးခိုးရောင် ဆာမူရှိုင်း၏ ဦးခေါင်းတံခနဲ ပြတ်ကျ သွားသည်ကို အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာနှင့် မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရန်သူများ အားလုံးကိစ္စတုံးသွားတော့မှ ဖွန်လည်း သက်ပြင်းချ၊ စိတ်ထို့ လျော့လိုက်ရာ သတိမေ့လဲကျသွားတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောသား ဖွန်၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် သတ္တိ အကြောင်းကို အညိုရောင် ဆာမူရှိုင်းများမှ တစ်ဆင့် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါ၏နားထို ပေါက်သွားလေသည်။

အခန်း (၁၆)

နိုးနင်းရာထူးကို မျှော်လင့်တပ်မက်နေကြသူ စစ်ဘုရင်နှစ်ဦး (တိုရာနာဂါ နှင့် အိန္ဒိဒို) တို့အနက် ဖွန်သည် တိုရာနာဂါဘက်မှ ရပ်တည်၍ ကူညီအားပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တိုရာနာဂါဘက်မှ ဒိုင်ပီယို ယာဘူနှင့် ဆာမူရှိုင်းတို့မိတို့နှင့် အတူ ဂျပန်စစ်သည် ဆာမူရှိုင်းများအား အနောက်တိုင်းမှ လက်နက်များဖြစ်သော သေနတ်နှင့် အမြောက်ကိုင်တွယ်ပစ်နည်းများကို စနစ်တကျ သင်တန်းပေး၍ လေ့ကျင့်စေလေသည်။

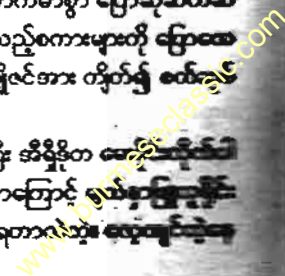
သေနတ်တပ်ဖွဲ့ဟု အမည်ပေးထားသော သေနတ်ကိုင်ဆာမူရှိုင်းများကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသူ တပ်မှူးက ဒိုင်ပီယိုယာဘူဖြစ်ပြီး ဒုတိယတပ်မှူးအဖြစ် တိုရာနာဂါ ၏သား နာဂါကို နေရာပေးထားလေသည်။

တစ်နေ့ သူတို့တတွေ စစ်လေ့ကျင့်ခန်းများ လျှို့ဝှက်စွာ ပြုလုပ်နေသည့် နေရာသို့ စစ်ဘုရင် အိန္ဒိဒို၏ အထူးသံတမန်၊ သို့မဟုတ် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဖျီလင်ဆိုသူ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူနှင့်အတူ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့အဖြစ် လက်ရွေးစင် မီးခိုးရောင်ဆာမူရှိုင်း ဆယ်ဦးတို့သည်လည်း လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် လိုက်ပါလာသည်။

ဖျီလင်သည် အလွန်ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သူတစ်ဦးဟု နာမည်ကြီးသူလည်း ဖြစ်ရာ ယခု ယာဘူရိုရာသို့ လာရာတွင်လည်း အထူးမောက်မာစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံ သည့်ပြင် စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါတို့ပါ ဖော်တားပုတ်ခတ်သည့်စကားများကို ပြောစေ ဈာ တိုရာနာဂါ၏ သားရင်းဖြစ်သူ ဒုတပ်မှူး နာဂါသည် ဖျီလင်အား ကိုက်၍ ဖော်လင် ခုန်းတီးနေမိလေသည်။

“ယာဘူဆန်၊ ကျုပ်ရဲ့ အရွင်သခင် နယ်စားကြီး အိန္ဒိဒိုက ဘာကြောင့် ခင်ဗျားတို့ယာ စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်းမရှိသေးဘဲ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားတို့အား ထို့ရဲ့ လက်နက်ဆန်းတွေနဲ့ အကြီးအကျယ် လေ့ကျင့်နေတာလဲ။ လေ့ကျင့်တဲ့နေရာ

ရာမှာ မှတ်နားလှူရိုင်း ရေကြောင်းပြမှု အန်ဂျင်ဆန်က ဘာကြောင့် အကြီးအကဲ ဖြစ်နေတာလဲပေါ့၊ ပြီးတော့... နာဂါဆန်ကိုလည်း ဒုတိယတပ်မှူးရာထူး ဝေးထားတာဟာ ဘာသဘောလဲတဲ့။ အရေးကြီးဆုံးက ရှေ့လဆန်း တစ်ရက်နေ့မှာ နိဗ္ဗာန်တော်အစည်းအဝေး ကျင်းပမယ် ဆိုတာလည်း လာအကြောင်းကြားခိုင်းပါတယ်။

သည်လိုစကားမျိုးတွေ မောက်မာစွာ ပြောသော်လည်း ဒိုင်မီယိုယာဘူသည် အလိမ္မာသုံး၍ လုံးဝအမှန်ထွက်ဟန်မပြဘဲ ဂျီလင်အား အထူးစဉ်းသည်တော်အဖြစ် လိုလေသေးမရှိစဉ်ခံပြုစေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ သေနတ်လက်နက်များနှင့် ဆာမူရိုင်းစစ်သည်များ တိုက်ခိုက်လေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်ရာသို့ လာရောက်ကြည့်ရန်လည်း ဖိတ်ကြားလိုက်လေသည်။

အမှန်တော့ ဂျီလင်သည် ယာဘူတို့ လေ့ကျင့်နေရာသို့ သူ့အဖွဲ့အဖြစ် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရောက်ရောက်ချင်း ယုံကြည် စိတ်ချရသော ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးကို အခြေအနေ အပြည့်အစုံ အစီရင်ခံသည်။ စာတစ်စောင်ရေးပေး၍ အိန္ဒိယသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုပြင် ညဘက်ကျတော့ နောက်ထပ် ဒိုမိုပြည့်စုံသည့် သတင်းပို့ချက်စာတစ်စောင်ကို အသင့်ယူဆောင်လာသော စာပို့ခိုက်တစ်ကောင်နှင့် အိန္ဒိယသို့ ပို့လွှတ်လိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ သေနတ်ကိုင် ဆာမူရိုင်းတပ်ဖွဲ့ တိုက်ပွဲ လေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်ရာကွင်းပြင်သို့ ဂျီလင်သည် ဒိုင်မီယိုယာဘူနှင့်အတူ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ့လာစေသည်။

သူ၏ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ မီးခိုးရောင် ဆာမူရိုင်းဆယ်ဦးသည်လည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာလေသည်။

လေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်ရာတွင် ယာဘူတို့ဘက်မှ ဆာမူရိုင်းသည် အုပ်စုနှစ်ခုခွဲကာ အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဟန် လေ့ကျင့်ကြရာ ဂျီလင်သည် ယာဘူ၏ အနီးမှနေ၍ အမျိုးမျိုးအဖြစ်တင်စွက်ချသည့် စကားများကိုသာ ပြောနေလေသည်။

“ဒီသေနတ်လက်နက်တွေသုံးတာဟာ အင်မတန် အောက်တန်းကျတယ်။ စစ်တိုက်ရာမှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ သဘောတို့လည်းဆောင်တယ်။ အမှန်တော့ ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းဆိုတာ အစဉ်အလာအရ ဓားလက်နက်သာကိုင်တွယ်သင့်တယ်။ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခု ဝေဖန်ရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ သေနတ်ကိုင်ဆာမူရိုင်းတွေဟာ ဓားလည်းမပါတော့ မတော်တဆသေနတ်ချွတ်ယွင်းပြီး ပစ်မရရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျည်ဆန်ကုန်ရင် ရန်သူရဲ့ ဓားချက်နဲ့ ခေါင်းပြတ်သွားကြမှာပဲ။”

ဤတွင်ယာဘူက ဒုတိယတပ်မှူး နာဂါအားခေါ်၍...
“ကိုင်း နာဂါဆန်၊ ဧည့်သည်တော် ဂျီလင် သီအောင် ပြလိုက်စမ်းပါဦး။”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

နာဂါလဲ အလေးပြု၍ ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် သူ၏ သေနတ်ကိုင် ထပ်မံ

အား...

“လုံစွပ်တပ်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် ဆာမူရိုင်း စစ်သည်များသည် သေနတ်ထိပ်များတွင် ချွန်ထက်သော လုံစွပ်များ တပ်ဆင်ပြီးဖြစ်သွားသည်။

ဒုတိယတပ်မှူး နာဂါကပင် ဆက်လက်၍...

“အသင့်ပြင်၊ ရန်သူကို ချီတက်လုံစွပ်ထိုး”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ လုံစွပ်တပ် သေနတ်ကိုင်တပ်သားများသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ညာသံပေးကြီးဝါးလျှက် ပြေးဝင်လာပြီး ဂျီလင်တို့ လူစုရွေ့နားသို့ ရောက်မှ ကပ်၍ ရပ်လိုက်ကြသည်။

ဂျီလင်တို့ကလည်း အံ့အားသင့်သလောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

ယာဘူနှင့် နာဂါတို့အနေဖြင့် ပို၍ ခံပြင်းစရာကောင်းသည်ကား ဂျီလင်သည် မှတ်နားဖြူ ဖြန့်ကိုပါ ထိပေးပုတ်ခတ်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ယာဘူဆားမား၊ ဒီမျက်နှာဖြူ လူရိုင်းဆီက အတတ်ပညာတွေ ရရှိထားမှ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ပြီးထားနေရသေးသလဲ။ သူ့ကိုချက်ချင်း သုတ်သင်ပစ်လိုက်ရောပေါ့။”

“တကယ်လို့ အိန္ဒိယခင်က အန်ဂျင်ဆန်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် တောင်းလိုက်ရုံပါပဲ။”

ယာဘူက အလိမ္မာသုံး၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဂျီလင်က တစ်ထစ်ပိုက်လာပြန်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွပ်က တောင်းတယ်ဗျာ။ မျက်နှာဖြူကောင်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို ကျွပ်လိုချင်တယ်။ အခုပဲလိုချင်တယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွပ်စဉ်းစားပါမယ်။”

ယာဘူက ထိုမျှသာပြောရင်း လုံစွပ်တပ် သေနတ်ကိုင် ဆာမူရိုင်းများအား လုံစွပ်ပြန်ချွတ်ခိုင်းလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သေနတ်ကိုင် ဆာမူရိုင်းများသည် သူတို့အား တိုက်ရိုက် ကွပ်ကဲသူ နာဂါကိုကြည့်ပြီး လုံစွပ်မချွတ်ဘဲ ခပ်တည်တည် ရပ်နေကြသည်။

ဂျီလင်သည် ယင်းအပြုအမူကို သဘောမကျဟန်ဖြင့်...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာကြောင့် လုံစွပ်တွေ ပြန်မဖြုတ်ကြတာလဲ” ဟု ခပ်တည်တည် ငေါက်မေးလိုက်သည်။

ဤတွင် နာဂါသည် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ရှိလင်၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ လာရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့အားလုံးနဲ့တကွ ကျုပ်ရဲ့ခင်ကြီးကို စော်ကားတဲ့ အတွက် ကျုပ်ကခွင့်မလွတ်နိုင်ဘူး”

နာဂါက ပြောလိုက်ပုံမှာ ရှိလင်အား အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်သည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေရာ ရှိလင်၏ ဘေးမှကိုယ်ရံတော် မီးခိုးရောင် ဆာမူခိုင်းများပင်လျှင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားကုန်လေသည်။

သို့သော် ရှိလင်က ဟန်ကိုယ်မို့ဆိုသလို ခပ်တင်းတင်း ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်ဟာ မီးရှင်ကောင်စီရဲ့ တိုယ်စားလှယ်ဖြစ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ သတ်လို့မရဘူး”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ဒီကိုလာတာဟာ သူလျှို(စပိုင်)အဖြစ်နဲ့လာတာ ကျုပ်တို့သိတယ်။ အခုကျုပ်တို့ရဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပုံတွေကို ခင်ဗျားမြင်သွားပြီးမှတော့ ပီသတင်း အိန္ဒိဒိုဆီရောက်သွားအောင် ခင်ဗျားကို ပြန်လွှတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“အိန္ဒိဒိုသခင်က အခုလောက်ဆို သိနေပြီ။ ကျုပ်က လူလည်းလွယ် ခိုငှက်နဲ့လည်း သတင်းပို့လိုက်ပြီ”

ရှိလင်က အားရကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်တွင် နာဂါသည် ဘာမှမ ပြောဘဲ သူ၏ဘေးနားရှိ ဆာမူခိုင်းတစ်ဦးအား အချက်ပြလိုက်သည်။

ထိုဆာမူခိုင်းသည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး အသင့်ဆောင်ထားသော ခြင်းတောင်း တစ်ခုထဲမှ လည်ပင်းလိမ်ချိန်သတ်ထားသော ခိုငှက်တစ်ကောင်ကို ရှိလင်၏ခြေရင်းသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

တစ်ဖန် လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းပြတ်ကြိုးကိုလည်း ဆွဲထုတ်၍ ပစ်ချ လိုက်သည်။

ထိုဦးခေါင်းမှာ ရှိလင်က အိန္ဒိဒိုထံသို့ ယမန်နေ့ညက လျှို့ဝှက်စွာစေလွှတ်ခဲ့ သော ဆာမူခိုင်း၏ ဦးခေါင်းပင်တည်း။

ဤတွင် ရှိလင်သည် သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်လျက် အထူးပင် တုန်လှုပ် သွားလေသည်။

ထိုအခိုက် သူ၏ဘေးနားမှ မီးခိုးရောင်ဆာမူခိုင်းတစ်ဦးသည် ရုတ်တရက် စားရှည်ကို ဆွဲထုတ်၍ နာဂါ၏ လည်ပင်းကို ခုတ်ဖြတ်ရန် ပြေးဝင်လာလေသည်။

သို့သော် အသင့်ရှိနေသော နာဂါ၏ သေနတ်ကိုင်တပ်ရှေ့တန်း ဆာမူခိုင်း ၂၀က သေနတ်နှစ်ဆယ်လက်စလုံး တစ်ပြိုင်နက်ပစ်ခတ်လိုက်ရာ မီးခိုးရောင်ဆာမူခိုင်း ၏ ဦးခေါင်းသည် ကျော့ပြတ်ထွက်သွားလေသည်။

သေနတ်သမားများ၏ ချက်ချင်းကျည်ဆန် အသစ်ပြန်ထိုးနေစဉ် ခုတ်စာ တန်းမှ သေနတ်သမားများက အဆင်သင့် ဆတ်လက်ချိန်ထားကြလေသည်။

“ယာဘူဆားမား၊ ယာဘူဆားမား၊ ဒီလိုပဲကြည့်နေတော့မှတား”

သည်တစ်ခါတော့ ရှိလင်သည် စောစောကလို မောက်မာခတ်ထန်ခြင်း လုံးဝမရှိတော့ဘဲ ယာဘူအား တိုးလှီးတောင်းပန်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။ သို့သော် ယာဘူက ဂရုမစိုက်ဘဲ နာဂါကိုသာ...

“ကိစ္စပြီးရင် ကျုပ်ဆီ လာသတင်းပို့ပါ”

ဟု ပြောပြီးထွက်သွားမည်ပြုစဉ် နာဂါက သူ၏တောင်းဆိုချက်ကို တင်ပြ ပါသည်။

“ယာဘူဆားမားခင်ဗျား... အခု ကျွန်တော်က ဒီလူကြီးကို စီရင်ရာမှာ သက်သေအဖြစ် ဆာမူခိုင်း အိမ်ဆန် ရှိနေပေမယ့် မလုံလောက်သေးပါဘူး။ မျက်နှာဖြူ အန်ဂျင်ဆန်ပါတရားဝင် သက်သေအဖြစ် ရှိစေချင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အခုတိစ္ဆ ဟာ အန်ဂျင်ဆန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခင်းဖြစ်ပွားလာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အ နေ့နံကတော့ ဒီလူကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ ယာဘူဆာမားတို့သာမက ကျွန်တော့်ခင် ကြီး တို့ရာနာဂါကိုပါ စော်ကားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဘက်က ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ပြန်ဆည်တဲ့ အနေနဲ့ သုတ်သင်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

နာဂါက ဤသို့ပြောလျှင် ဒိုင်မီယိုယာဘူသည် သူကိုယ်တိုင်က ရှိလင်အား စက်ဆုပ်မုန်းတီးနေသဖြင့် ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်ပြီးမှ ထွက်သွားလေသည်။

စစ်ဘုရင် အိန္ဒိဒို၏ အထူးကိုယ်စားလှယ်ဆိုသူ ရှိလင်သည် ကယ်မည့်သူ မရှိမှန်းသိလျက် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားတာ...

“ယာဘူဆားမား၊ ယာဘူဆားမား၊ ကြည့်လုပ်ပါဦး”

ဟု ဟစ်ဖော်တောင်းပန်ရင်း ကျန်ရစ်လေသည်။ သို့နှင့်ပင် ဖွန်သည် ဝုတ်ယတပ်မှူး နာဂါက ရှိလင်တို့အဖွဲ့အား သုတ်သင် ကွပ်မျက်ခြင်းကို တရားဝင် သက်သေအဖြစ် စောင့်ကြည့်ခဲ့ရလေသည်။

ရှိလင်၏ ကိုယ်ရံတော် မီးခိုးရောင် ဆာမူခိုင်းများသည် သူတို့၏ ကံကြမ္မာ ကို သိရသောအခါ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆော့ပူလုပ်ပြီး သတ်သေသွားကြ သည်။

နာဂါတို့ကလည်း ထိုလူများသည် သူရဲကောင်းပီသစွာ သိက္ခာရှိ၍ အသစ် စွန့်သွားကြသည်ဟု လေးစားမိကြသည်။

ရှိလင်တို့မှ နာဂါတို့က ထွက်ပြေးခိုင်းသည်။

ရှိလင်လည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ထွက်ပြေးရာ နာဂါ၏ သေနတ်ကိုင် ဆာမူခိုင်းများက နောက်မှပြေးလိုက်ပြီး လှံစွပ်ဖြင့် ထိုးသတ်လိုက်ကြသ ထည်။

ထို့ကြောင့် သေရမည့်အန္တရာယ်ကို ဂျပန်တို့က စိုးစဉ်းမှု မကြောက်။ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာဖြင့် သေပွဲဝင်ကြကုန်သည်။

လူ့ဘဝ၏ ဖြစ်စဉ်မှန်သမျှ အတိတ်ကပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကံအလျောက် ကံစီမံရာချည်း ဖြစ်ရသည်ဟုလဲ ဆိုသည်။ သတ္တဝါမှန်သမျှ ကံစီမံရာကိုသာ လိုက်နာနာခံကြရသည် ဟူသော ဗုဒ္ဓဝါဒသဘောတရားကမ္မ'အကြောင်းကိုလည်း ဂျပန်တို့က ပြောပြကြသည်။

သူတို့ပြောတာတွေ မဖြစ်နိုင်ဟု ငြင်းချက်ထုတ်ရန်မလွယ်ကူကြောင်း ဂျွန်က ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိလေသည်။

ဆေပူက ခေါ် မိမိကိုယ်ကို အခမ်းအနားနှင့် ဂုဏ်ယူစွာသတ်သေခြင်းသည် မမှန်မကန်ဟု ဆုံးဖြတ်ရန်လည်းခဲယဉ်းကြောင်း တွေးလာမိသည်။ အမှန်တော့ ဂျပန်တို့က အရှက်ကိုအသက်နှင့်လဲ၍ ဆတ်သေကြခြင်းသာဖြစ်သည်။

မိမိတို့ ဥရောပလူမျိုးများက ဂျပန်အပါအဝင် အရှေ့တိုင်းမှ တိုင်းရင်းသားများကို မယဉ်ကျေးဟု သတ်မှတ်၍ ဂျပန်တို့ကလည်း မိမိတို့ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးများအား အစိုင်းအစိုင်းဟု ခေါ်ဝေါ်နေကြခြင်းမှာ မည်သူကမှန်၍ မည်သူကမှားသည်ဟုဆိုရန် ခဲယဉ်းလောက်အောင် သူ၏စိတ်ထဲ၌ သံသယဖြစ်လာမိလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ရေကြောင်းပြုမှု (ပိုင်းလော့) ဂျွန်သည် 'အန်ဂျင်ဆန်' အမည်ဖြင့် စစ်ဘုရင်တို့ရာနာဂါ၏ သူကောင်းပြုခြင်းခံရလျှင် 'ဆာမူရိုင်း' သူရဲကောင်းဘွဲ့ ရရှိခဲ့လေပြီ။

စစ်ဘုရင် တို့ရာနာဂါ၏ သူကောင်းပြုခဲ့ရပြီးနောက် ဂျွန်အနေဖြင့် ပထမဆုံး ဦးစားပေးဆောင်ရွက်သည်ကား သူ၏သင်္ဘောမှ သင်္ဘောသားများကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။

ဂျွန်နှင့် သူ၏သင်္ဘောသားများ လုံးဝအဆက်ပြတ်နေသည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီဖြစ်၍ ဘယ်ရောက်လို့ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိရ။ ဂျွန်ကိုယ်တိုင်က ဂျပန်ပြည်တွင်းနေ ရွပ်ထွေးနေသည့်ကြားတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ပြီး အလုပ်မအားနိုင်ခြင်းကြောင့် သင်္ဘောသားများကိစ္စကို မတိုင်နိုင်ခဲ့ချေ။

ယခုမှ တကယ်တမ်း လိုက်စုံစမ်းမေးမြန်းတောင်းဆိုတော့မှ သင်္ဘောသားများနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရရှိရန် ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့က စီစဉ်ပေးလေတော့သည်။

သင်္ဘောသားများထားရှိသည့်နေရာကား လူသူသွားလာဝေါင်းစည်းမှု အလွန်နည်းသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ဖြစ်သည်။ ရပ်ကွက်ကလည်း ဖုန်းလှည့်အောင်

အခန်း (၁၅)

စစ်ဘုရင် တို့ရာနာဂါသည် မျက်နှာဖြူရေကြောင်းပြုမှုဂျွန်၏ သူရသတ္တိနှင့်စိတ်ဓာတ်အကြောင်းသိရှိသွားပြီး အထူးကျေနပ်အားရခြင်းဖြစ်မိသဖြင့် ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းဘွဲ့ကို အဆောင်အယောင်များနှင့်တကွ ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်လိုက်လေသည်။ ဂျွန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အတွေးအခေါ်အယူအဆမှာ သိသိသာသာ ပြောင်းလာပြီဖြစ်၍ တို့ရာနာဂါ ပေးသော ဆာမူရိုင်းဘွဲ့ကို ဂုဏ်ယူစွာ လက်ခံလိုက်လေသည်။

သူသည် ဂျပန်ပြည်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်လာခါစနှင့်မတူတော့။ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ နိုးရာဓလေ့ ထုံးစံများနှင့် အတွေးအခေါ်များကို အတော်ပင် သဘောပေါက်လာပြီဖြစ်သည်။

ဥပမာ ရေချိုးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အင်္ဂလန်ပြည်မှ မိဘဘိုးဘွားများအရေချိုးခြင်းသည် ကျန်းမာရေးအတွက် မကောင်းဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ထနေ၍ တစ်ကြိမ်ရေချိုးဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဂျပန်တို့ကမူ နေ့စဉ် ရေနွေးပူပူနှင့် ရေချိုးလေ့ရှိကြသည်။

ရေမှန်မှန်ချိုးခြင်းသည် ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းသည်။ လူကို သန့်ရှင်းလန်းဆန်းစေသည်ဟု ဆိုသည်။

ယခု တကယ်လက်တွေ့ကြုံသောအခါ ဂျွန်သည် ဂျပန်ထုံးစံအတိုင်း နေ့စဉ်လိုလို ရေနွေးနှင့် ရေချိုးနေပြီ ဖြစ်ရာ တကယ်ပင် ခန္ဓာတိုယ် သန့်ရှင်းချိလှလဲ သိသိသာသာလန်းဆန်းကြောင်း သိရှိရပေသည်။

တစ်ဖန် ဂျပန်တို့က အသက်ရှင်ခြင်းနှင့် သေခြင်းတရားတို့သည် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခြားနားခြင်းမရှိ။ အတူတူသဘောပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပြန်သည်။

တွင် အယုတ်ညံ့ဆုံး၊ အဆင့်အတန်း အနိမ့်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားသော 'အိတား' ခေါ် လူတန်းစားများနေထိုင်သော ရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။

ဂျပန်တို့က သင်္ဘောသားများအား အပြင်ဘက်မထွက်ရဟု တားမြစ်ထားသော်လည်း ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်းစားနိုင်ရန် လိုလေသေးမရှိ စီစဉ်ပေးထားသည်။ လိုလေသေးမရှိဟုဆိုရာ၌ ဥရောပတိုက်သားတို့ နှစ်သက်သော အရက် ယမကာများ မရှိသည့်တိုင်အောင် ဂျပန်အရက်(ဆာကေ)တို့တော့ မပြတ်ပေးထားသည့်အပြင် ဖျော်ဖြေဖြူစင်ရန်အတွက် ဂျပန်အမျိုးသမီးအချို့ ပါသင်္ဘောသားများ အဆောင်၌ထားပေးခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

ဂျပန်သည် သူ၏သင်္ဘောသားများ၏ ဖြစ်အင်ကိုကြည့်ပြီး အထူးရင်နာကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

တစ်ချိန်က ယောက်ျားပီသပြီး စိတ်ဓာတ် တက်ကြွခိုင်မာသူ သင်္ဘောသားများမှာ ယခုတော့ အမြဲလိုလို အရက်မူးနေခြင်း ဂျပန်မများနှင့် ဖျော်ပါးနေခြင်းတို့ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေကာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှု မရှိတော့သည့် အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်နေပေသည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သင်္ဘောသားအားလုံးသည် ဂျပန်ရောက်သွားသည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ ပြေး၍နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ဂျပန်ကလည်း သင်္ဘောသားများအား မိမိတို့သင်္ဘောပြန်ရရှိတော့မည် ဖြစ်၍ အလုပ်ပြန်လုပ်ကြရန်အတွက် ပြင်ဆင်ကြဖို့လိုသည်ဟုဆိုကာ စည်းရုံးစေကာ ပြော၍ လူအားလုံးကို ကောင်းစွာ ကိုယ်လက်သန်စင်၊ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲစေပြီး သူနှင့်အတူ ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

တွေ့ဆုံခဲ့ရသော ဂျပန်လူမျိုးအားလုံးအနက် ဂျပန်အားနားလည်မှုအဖွဲ့အစည်းနှင့် အထူးခင်မင်ရင်းနှီးကာ သံယောဇဉ်ဖြစ်လာသူကား 'မာရီကို' အမည်ရှိ ဂျပန်အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ပေါ်တူဂီသာသနာပြု ဝန်ထမ်းများနှင့် သိရှိတွေ့ထိရာမှ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်ဟုဆိုသည်။ သို့သော် ရာနှုန်းပြည့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ဦးဟု မဆိုသာဟု ဂျပန်က အတဲဖြတ်မိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မာရီကို၏ လူ့ဘဝအပေါ် တွေးခေါ်သုံးသပ်မှုမျိုးရိုက်သိက္ခာကို အသက်နှင့်လဲ၍ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လိုမှု စိတ်ဓာတ်တို့က သမားရိုးကျ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်များနှင့် မတူသောကြောင့်ပင်တည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မာရီကိုအနေဖြင့် အမြတ်ရလိုက်သည်ကား ဝရင်

ဘုန်းကြီးများထံမှ 'ပေါ်တူဂီ' ဘာသာနှင့် 'လက်တင်' ဘာသာစကားများ ထောင်စွာ တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မာရီကိုသည် အနောက်ဥရောပနိုင်ငံသားတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် အထွေးအခေါ်များကိုပါ အသင့်အတင့် နားလည်သဘောပေါက်လာသဖြင့် ဂျပန်အပေါ်လည်း ပိုမိုနားလည်မှုရှိလာသည်။

ဂျပန်နှင့် အာဂျင်တီးနား သလ္လာပ စကားပြောရသည်ကိုလည်း နှစ်သက်သာသာ မိလာသည်။

ဂျပန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မာရီကို၏ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝမှုကို သိရှိရသည် တွင် လေးစားခင်မင်မိလာသည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်သော စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူး မိသည်။

ရင်းအခြေအနေတွင် တစ်နေ့တခြား ခင်မင်ရင်းနှီးလာသူ ဂျပန်နှင့် မာရီကိုသည် ပုထုဇဉ်ဘာဝ ချစ်ကြီးသွယ်မိကြလေသည်။

စင်စစ် မာရီကိုတွင် လူကြီးများ အတင်းစီစဉ် လက်ထပ်ပေးခဲ့သော တရားဝင်ခင်ပွန်း ဘန်တာရှိသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြင်နာမြတ်နိုးခြင်းမရှိ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဆက်ဆံနေထိုင်ကြသည်ကို ဂျပန်ကိုယ်တိုင်က မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်၍ မာရီကိုအား အထူးသနားကရုဏာဖြစ်မိသည်။

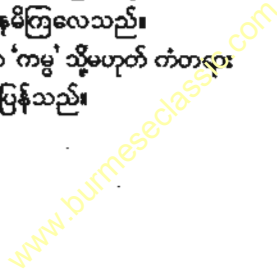
ကရုဏာဖြစ်ရာမှတစ်ဆင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကူးပြောင်းဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပေ တည်း။

မူလက ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ဖို-မဆက်ဆံရေးကိုသာ နားလည်ခဲ့သူ မာရီကိုသည် ဂျပန်နှင့်တွေ့ဆုံချစ်မိကြပြီးမှ လိင်ဆက်ဆံရေးထက် ပို၍ အဆင့်အတန်းမြင့်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ သဘောကို နားလည်သိရှိလာလေသည်။

ဤသည်ကိုပင် ဂျပန်က ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်မိလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အခွင့်သင့်တိုင်း တိတ်တဆိတ်တွေ့ဆုံချစ်တင်းနှောကြသည်။ စကားပြောလျှင်လည်း မည်မျှ မဆိုမိစေရန် မကြာခဏ လက်တင်ဘာသာဖြင့် ပြောလေ့ရှိကြသည်။

ဤသို့လျှင် ချစ်သူနှစ်ဦးသည် တိတ်တဆိတ် ချစ်ကြရသည့်ဘဝနှင့်ပင် နေခဲ့ရလင့်ကစား နှစ်ဦးစလုံး၏ စိတ်ဝယ် ကျေနပ်သာယာနေမိကြလေသည်။

သို့ရာတွင် မာရီကို မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသော 'ကမ္မ' သို့မဟုတ် တံတရားစသော သူတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို နှောင့်ယှက်ဖြိုခွင်းလိုက်ပြန်သည်။

ဂျွန်သည် ဆာမူရိုင်း သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ထက် ပို၍ အဆင့်မြင့်သည့် ဟာတာနို ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကိုပါ ချီးမြှင့်ခြင်းခံရလေသည်။

ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူဖွယ်ကောင်းသော်လည်း သူ၏ချစ်သူမာရီကိုနှင့် ပတ်သက်၍ကား ဂျွန်သည် အလွန်စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်နှင့် ကြုံရလေသည်။

စစ်ဘုရင် အိဒ္ဓိဒိုက ကလိမ်ဉာဏ်ဖြင့် နင်းဂျားခေါ် လူဆိုးများအား ဂျွန်နှင့် မာရီကိုတို့ ရှိနေသည့်အိမ်သို့ ရုတ်တရက် ဝင်စီးနင်းတိုက်ခိုက်စေလေသည်။

နင်းဂျားများသည် ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ယမ်းဘီလူးများပါ သုံး၍ အိမ်တံခါးကို ဖောက်ခွဲ၍ ဝင်တိုက်ကြရာ မာရီကိုသည် ဂျွန်အား တိုးလျှိုး တောင်းပန်ရှာသည်။

“အန်ဂျင်ဆန် ကျွန်မကို သူတို့က အရှင်ဖမ်းယူချင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မက အရှင်တော့ အဖမ်းမခံဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို ဓားမြှောင်တစ်လက်တော့ ရှာပေးစမ်းပါရှင်”

မာရီကိုက တောင်းပန်နေစဉ် အိမ်တံခါးပျက်စီးပြုတ်ထွက်လျက် လက်နက်ကိုင်နင်းဂျားများ အတင်းတိုးဝင်လာကြလေသည်။

ဂျွန်လည်း တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစား၍ ခုခံတိုက်ခိုက်လေသည်။ သို့သော် ယမ်းဘီလူးပေါက်ကွဲမှုကြောင့် မာရီကိုမှာ အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရသွားစွာလေသည်။

ဂျွန်သည် မာရီကိုလဲကျနေရာသို့ ပြေး၍ကြည့်သောအခါ သူမမှာ လုံးဝလှုပ်ရှားတော့ဘဲ အိပ်ပျော်နေသလို ငြိမ်သက်နေရာပြီ ဖြစ်သည်။

ဂျွန်သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာနှင့်ပင် မာရီကို၏ကိုယ်ပေါ်မှ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့ ထုံးစံအရ နောက်ဆုံးဆုတောင်းအဖြစ် လက်တင်ဘာသာ ဘုရားခိုးတစ်ပုဂံ ရွတ်ဆိုဆုတောင်းလိုက်သည်။

နောက်မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဂျွန်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာခြင်း ပြင်းထန်သဖြင့် သတိမေ့သွားလေသည်။

သူ့သတိပြန်ရလာသောအခါ ချစ်သူ မာရီကို တစ်ယောက် သေဆုံးနေပြီဟု အတပ်သိလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်သေ၍ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သေသွားရရှာသည်ကိုလည်း ဂျွန်က သိပေသည်။

သူ့အဖို့ တစ်ခုတည်းသော နှစ်သိမ့်စရာတစ်ခုကား နောက်ပိုင်းစစ်ဘုရင် တို့ရာနာဂါက နောက်ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ဂျွန်အား စာတစ်စောင်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဒီစာကို မာရီကိုက ခင်ဗျားကိုပေးဖို့ မှာသွားပါတယ်”

ဂျွန်လဲ စာကိုဖွင့်ဖတ်ကြည့်ရာ လက်တင်ဘာသာဖြင့် သူမသည် ဂျွန်အား လှိုက်လှဲစွာ ချစ်မြတ်နိုးပါကြောင်း၊ နောင်ဘဝသစ်တစ်ခုကျမှ ဂျွန်အား အပြည့်အဝ စိတ်ပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှု ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဆုတောင်းပါကြောင်း သနားစဖွယ် ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စစ်ဘုရင် နယ်စားကြီး တိုရာနာဂါနှင့် အိန္ဒိဒိုတို့၏ နှစ်ဖက်သော စစ်တပ်ကြီးများ အကြီးအကျယ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် စစ်ပွဲကြီးသည် ထိုနှစ် ဆယ်လပိုင်း နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် စတင်ဖြစ်ပွားလေသည်။

ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ဇိုးရာလေ့ထုံးစံအရ 'လ'များကို အမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် သတ်မှတ်ပေး၍ ခေါ်လေ့ရှိရာ ဆယ်လပိုင်း (ခသမမြောက်လ)ကို 'နတ်ဘုရားတို့၏ လ'ဟု ခေါ်လေသည်။

အကြီးကျယ်ဆုံး တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာနေရာကား 'ဆေကီဂါဟာရ' နယ်ရှိ တောင်တန်းဒေသတွင် ဖြစ်လေသည်။

ရာသီဥတု အခြေအနေက အလွန်ဆိုးပြီး မြူ မီးခိုး၊ ဆီးနှင်းများ ထူထပ်လျက် လုံးဝကြည်လင်သာယာခြင်း မရှိသည့်အချိန်တွင် နှစ်ဖက် စစ်တပ်ကြီးများသည် အကြိတ်အနယ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ညနေစောင်းလတ်သော် စစ်ပွဲ၏အနီး အနိုင် အပြေပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

စစ်ဘုရင် တိုရာနာဂါဘက်မှအနိုင်ရပြီး ထုံးစံအတိုင်း နိုင်သူက နွဲ့သူများအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ချေမှုန်းကြလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် စစ်မြေပြင်တွင် စစ်နွဲ့သူ အိန္ဒိဒိုဘက်မှ ဆာမူရိုင်း စစ်သည်လေးသောင်း ခေါင်းဖြတ်ခံရလေသည်။

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် စစ်ဘုရင် အိန္ဒိဒိုအား တိုရာနာဂါ ဘက်သားများက အရှင်ဖမ်းမိလေသည်။

တိုရာနာဂါသည် သူကြီးတင်စီမံထားသည့်အတိုင်း ရန်သူအား စီရင်လေတော့သည်။

အိန္ဒိဒိုအား သံကြိုးကြီးများဖြင့်ခတ်၍ အိုဆာတာမြို့တွင်း လှည့်လည်လမ်းလျှောက်စေကာ အများပြည်သူပရိသတ်အား ပြသခဲ့သည်။

ထို့နောက် အလွန်ယုတ်ညံ့သော လူတန်းစားဟု သတ်မှတ်ထားသည့် အိတားများကိုခေါ်၍ အိန္ဒိဒိုအား မြေကြီးထဲ တွင်းတူးပြီး ဦးခေါင်းသာဖော်လျက် မြေမြှုပ်ထားစေပြန်သည်။

ဂျပန်အင်ပိုင်ယာတစ်ခုလုံးတွင် နာမည်အကြီးဆုံးလူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းကို မည်သူမဆို ဝင်၍ဖြတ်လှည့်ကြပါဟု ကြွေးကြော်လျက် လမ်းသွားလမ်းလာ ပရိသတ်အား အိန္ဒိဒို၏ လည်ပင်းကို ဓားလွှတ်ခံရဖြင့် တိုက်ဖြတ်စေသည်။

စစ်နွဲ့သူ အိန္ဒိဒိုသည် သုံးရက်တိုင်တိုင် မချိမဆန့်ဝေရာခံစားပြီးမှ သေဆုံးသွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ယခင်က အလွန်ခက်ထန် မောက်မာခဲ့သူ စစ်ဘုရင် အိန္ဒိဒိုသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျကာ ရက်ပိုင်းအတွင်း အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အိုမင်းသွားသည်ဟုပင် ထင်ရပေသတည်း။

တက္ကသိုလ်နေဝင်း

